ที่มาคนมิใช่ 'อาวุธ'
ที่มาคนคือ 'คน' !

หลักคิด

โดย วสีนา ฐิตานนท์

1

NAKOSAN

ชุด 'ฤทธิ์มีดสั้น' เป็นเรื่องราวอมตะ ของอัจฉริยะมีดบิน ลี้คิมฮวง และทายาทรุ่นต่อมา ผู้รังสรรค์พฤติการณ์อันลือลั่น สะท้านบู๊ลิ้ม นาม เอี๊ยบไค และ โป้วอั้งเสาะ นับเป็นชุดที่โดดเด่นที่สุดของโก้วเล้ง โด ยเฉพาะ **'ฤทธิ์มีดสั้น'** ถือเป็นผลงานสุดยอดอันดับหนึ่งของงานกำลังภายในของโก้วเล้ง และกระทั่งปัจจุบัน ยังเป็นระดับสุดยอดของนิยายกำลังภายในหลังยุค 'มังกรหยก' ของกิมย้ง

สำนักพิมพ์สร้างสรรค์-วิชาการ จะจัดพิมพ์หนังสือ**ชุด 'ฤทธิ์มีดสั้น'** ทั้งหมด ทยอยวางตลาดเรียงตามลำดับดังนี้

1. **ฤทธิ์มีดสั้น**	พฤติการณ์ของลี้คิมฮวง
2. **ดาบจอมภพ**	พฤติการณ์ของเอี๊ยบไค และ โป้วอั้งเสาะ
3. **เหยี่ยวเดือนเก้า**	พฤติการณ์ของเอี๊ยบไค
4. **จอมดาบหิมะแดง**	พฤติการณ์ของโป้วอั้งเสาะ

เทียนดำ

โก้วเล้งเขียน

ว. ณ เมืองลุง แปล

***

1

สำนักพิมพ์สร้างสรรค์-วิชาการ

ชุดยุทธจักรนิยาย
ISBN 974-7373-76-9

เหยี่ยวเดือนเก้า เล่ม 1

(เก้างัวยเอ็งปวย, ค.ศ.1973)

ของ โก้วเล้ง

แปลโดย ว. ณ เมืองลุง

พิมพ์ครั้งแรก (ของสำนักพิมพ์) กันยายน 2537
จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย
สำนักพิมพ์สร้างสรรค์-วิชาการ
บริษัทสร้างสรรค์-วิชาการ จำกัด
217 สุขุมวิท 20 (สายน้ำผึ้ง) แขวงคลองเตย
เขตคลองเตย กรุงเทพ ฯ 10110
โทรศัพท์ 258-5858, 258-2724 โทรสาร 261-5671

บรรณาธิการบริหาร : ประสิทธิ์ รุ่งเรืองรัตนกุล
บรรณาธิการ : วันเพ็ญ คงมั่น
กองบรรณาธิการ : จิตราภรณ์ แสนสนุก, ฐิฏิวรรณ วรรณฉวี
หนูพร้อง ชูทอง, อำพร จันทร์ดา
ออกแบบปก : เกรียงไกร ฟักทอง
ศิลปกรรม : วิทยา เวียงสิมา
ยุวดี สกุลจิตรานนท์, ณัฐวุฒิ เนตรสมลักษณ์
หัวหน้าฝ่ายบัญชีและการเงิน : มาลีรัตน์ รุ่งเรืองรัตนกุล
ฝ่ายบัญชี : สินพร รุ่งลิขิตวิวัฒน์
สุกัญญา สนิทธรรม, ปรียามน วิเวกวินย์
หัวหน้าฝ่ายจัดจำหน่าย : สุวิทย์ ตั้งดำรงธรรม
ฝ่ายจัดจำหน่าย : ธนากร พงษ์ประเสริฐ
สมศิล ภูห้องเพชร, เชาวเรชน์ ภูผานิล

เรียงพิมพ์ที่ โมดิฟาย คอมพิวท์ กราฟฟิค
พิมพ์ที่ เรือนแก้วการพิมพ์

สองเล่มจบ

ราคาชุดละ (รวมสองเล่ม) 265 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

ถามว่า หลังจากลี้คิมฮวงถอนตัวจากบู๊ลิ้ม คนที่ตอแยยากที่สุดในแผ่นดิน น่าสะพรึงกลัวที่สุดในบู๊ลิ้มคือใคร ?

คำตอบคือ เอี๊ยบไค แซ่เอี๊ยบที่แปลว่าใบไม้ นามไคที่แปลว่าเบิกบานใจ

เนื่องเพราะมันมิเพียงสืบทอดวิชามีดบินจากอัจฉริยะมีดสั้นลี้คิมฮวง หากยังสืบสานเจตนารมณ์และจิตวิญญาณอันงดงาม เปี่ยมคุณธรรม ของเซี่ยวลี้ถ้ำฮวย ไว้อย่างเต็มเปี่ยม !

คุณค่าที่แท้จริงของมีดสั้น มิใช่อยู่ที่ตัวมันเอง แต่อยู่ที่เรื่องที่มันไปกระทำ ว่ามีคุณค่าหรือไม่ ! หากเรื่องที่มันกระทำไม่ละอายต่อฟ้า ไม่ละอายต่อมวลมนุษย์ อย่างนั้นมันย่อมไม่พ่ายแพ้เด็ดขาด !

พลานุภาพของมีดสั้นนี้ คือรัก มิใช่แค้น !

มีดสั้นหลุดออกจากมือเอี๊ยบไค เป็นช่วยคนมากกว่า ฆ่าคนน้อยกว่า

ฟังว่า ด้วยจิตใจที่ดีงาม เปี่ยมความเมตตา สัตย์ซื่อถือคุณธรรม ของเอี๊ยบไค ถึงกับทำให้เซี่ยวลี้ปวยตอเพิ่มพูนพลานุภาพขึ้นอีกระดับหนึ่งแล้ว !

เซี่ยวลี้ปวยตอที่ถูกจัดวางอยู่ 'อันดับสาม' ในตำราอาวุธยุคลี้คิมฮวง กลับได้รับเลื่อนขั้นเป็น 'อันดับหนึ่ง' ในยุคเอี๊ยบไค โดยเอี๊ยบไค !

พลังและความเร็วของมีดบินยาวสามนิ้วเจ็ดหุนนี้ ไม่มีผู้ใดในใต้หล้าจะเปรียบเทียบบรรยายได้เด็ดขาด !

กระทั่งพอเอ่ยนาม 'เอี๊ยบไค' ผู้คนต่างมีสีหน้าพิกลพิสดาร บ้างเคารพเทิดทูน บ้างเคียดแค้นชิงชัง บ้างหวาดหวั่นพรั่นพรึง !

ยามนี้ เมฆร้ายดำทะมึนก่อตัวปกคลุมบู๊ลิ้มอีกครั้งแล้ว !

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน บุตรีของเซี่ยงกัวกิมฮ้ง และลิ่มเซียนยี้ กำลังรื้อฟื้นอิทธิพลอำนาจของพรรคเหรียญทอง (กิมจี๊ปัง) ให้เกริกไกรอีกครั้ง ความงามและความมั่งคั่งของนางมิเพียงสามารถกวาดต้อนยอดฝีมือบู๊ลิ้มไว้ในร่มเงาเท่านั้น กระทั่งพรรคอสูร (ม้อก้า) ที่ยิ่งใหญ่ก็ตกอยู่ในอำนาจของนาง

นางมิเพียงสืบทอดหัวใจของลิ่มเซียนยี้ที่ชั่วร้ายอำมหิตไว้เท่านั้น ยังสืบทอดพลังฝีมือของเซี่ยงกัวกิมฮ้งที่กราดเกรี้ยวดุดัน เลอเลิศพิสดาร ไว้ในตัวนางด้วย แผนการร้ายของนาง มิเพียงแนบเนียนไม่มีจุดอ่อนช่องว่าง ยังซับซ้อนจนไม่มีภูตผีเทพยดาหยั่งคำนวณได้ กระทั่งเอี๊ยบไคยังถูกหลอกล่อจนแทบเอาชีวิตไม่รอดแล้ว !

เอี๊ยบไคยามนี้ ถึงกับกลายเป็นสุนัขจิ้งจอก ที่ถูกฝูงเหยี่ยวเดือนเก้ากลุ้มรุมไล่ล่า !

ด้วยจิตคารวะ
สำนักพิมพ์สร้างสรรค์–วิชาการ

สังหารเย้ยมัจจุราช

อรุณรุ่ง

หิมะที่โปรยปรายมานานเพิ่งซาหาย แต่ความเหน็บหนาว บันดาลให้หิมะบนท้องถนนต่างผนึกเป็นน้ำแข็ง หยาดน้ำแข็งที่ชายคา มองไปคล้ายเขี้ยวจิ้งจอก กำลังแยกขึ้นรอภักษาหารของมัน

แต่ทว่า ในถนนกลับไม่มีคน ทุกบ้านช่องปิดประตูหน้าต่างสนิทแน่น เมฆสีเทาครึ้มลอยต่ำ แผ่นฟ้าแผ่นดิน คล้ายเปี่ยมด้วยบรรยากาศเหี้ยมอำมหิต ที่เพียงพอปลิดทุกชีวิตให้ตายไปได้!

ไม่มีลม กระทั่งลม ยังคล้ายถูกความหนาวคุกคามจนผนึกแข็ง

ทั้งตั้งซัวในเสื้อขนสัตว์ปุกปุย นั่งบนเก้าอี้ปูหนังเสืออยู่ที่สุดปลายถนน กับความเงียบวังเวงราวสุสานร้างของถนนใหญ่ บันดาลให้มันพอใจอย่างยิ่ง

เนื่องเพราะคำสั่งของมัน ได้รับการปฏิบัติโดยเคร่งครัดเสมอมา

มันได้ขีดถนนสายยาวนี้เป็นสนามรบ ไม่เกินครึ่งชั่วยาม มันก็จะใช้โลหิตร้อนระอุของเล่าโต๋วแห่งย่านตะวันตกเมืองนี้ มาล้างหิมะที่แข็งตัวบนถนนสายนี้ไป

ก่อนเวลาเปิดศึกใหญ่ หากมีคนกล้าบังอาจเดินเข้ามาในถนนสายนี้ มันจะฆ่าคนผู้นั้น หากมีใครสืบเท้าเข้ามาในถนนสายนี้สักก้าวเดียว มันก็จะฟันเท้าข้างนั้นทิ้ง

ที่นี้เป็นเมืองของมัน มิว่าผู้ใดอย่าหมายสอดเท้าเข้าในดินแดนมันสักข้างเดียว เล่าโต๋วของย่านตะวันตกก็อย่าหมาย

นอกจากอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยแล้ว มันไม่ยินยอมให้ผู้ใดขวางทางมันเป็นอันขาด !

ชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมสีเขียวหลายสิบคน ยืนห้อยมือสำรวมอยู่ที่ด้านหลังของมัน แต่ละคนหน้าเหี้ยมอำมหิต ราวต้องการปลิดทุกชีวิตที่ขวางหน้า

ข้างกายมัน ยังมีเก้าอี้หนังเสือดาวลักษณะเดียวกันอยู่อีกสองตัว บุรุษหนุ่มหน้าซีดขาว เค้าเย่อหยิ่งโอหังคนหนึ่ง สวมเสื้อขนสัตว์ราคากว่าพันตำลึงทอง นั่งอย่างเหนื่อยหน่ายเกียจคร้าน อยู่ที่เก้าอี้ทางซ้ายมือ นิ้วก้อยของมันเขี่ยกระบี่ฝักสีดำฝังนิลน้ำดี ให้แกว่งไปมาอยู่ไม่หยุดยั้ง

สำหรับมัน เรื่องนี้ไม่มีความหมายอย่างยิ่ง น่าเบื่อหน่ายอย่างยิ่ง

เนื่องเพราะคนที่มันจะฆ่า มิใช่ประเภทเล่าโต๋วของย่านตะวันตก คนประเภทนั้นไม่มีศักดิ์ศรีพอให้มันลงมือ

ที่นั่งด้านขวา เป็นบุรุษหนุ่มที่มีวัยเยาว์กว่า กำลังใช้ดาบขนนก (ดาบโค้งลักษณะขนนก) ประกายแวววาวแต่งเล็บของมันอยู่

มันมาตรแม้นพยายามแสดงสีหน้าเป็นปลอดโปร่งเยือกเย็น แต่ใบหน้าที่มีสิวเปรอะเต็ม กลับแดงฉานด้วยความกระตือรือร้น

ทั้งตั้งซัวเข้าใจความรู้สึกของบุรุษหนุ่มผู้นี้กระจ่าง

ตอนมันถูกอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยใช้ออกมาปฏิบัติงานในคำรบแรก ก็มีความตื่นเต้นเช่นเดียวกัน

แต่มันก็ทราบ ในเมื่อบุรุษหนุ่มผู้นี้ได้ถูกแต่งตั้งเป็นอันดับสิบสองของสิบสามยอดองครักษ์ (จับซาไท้เป้า) ของโป้ยไท้เอี๊ย ดาบขนนกในมือมัน ต้องไม่บันดาลให้คนผิดหวังแน่นอน

สิบสามยอดองครักษ์ใต้บารมีของอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ย ไม่เคยสร้างความผิดหวังแก่ผู้คนมาก่อนเลย

ในหน้าต่างที่ปิดสนิทแน่นบานหนึ่ง พลันมีเสียงทารกร่ำไห้ดังขึ้น ทำลายความเงียบวังเวงของฟ้าดินไป

เสียงร่ำไห้เพิ่งดังก็หยุดลงทันที แสดงว่าปากของทารกถูกบิดาหรือมารดามันอุดไว้

สุนัขชราที่ขนหลุดร่วงตัวหนึ่ง มุดออกจากโพรงเชิงกำแพง เดินหลุบหางผ่านถนนสายยาวนี้

บุรุษหนุ่มที่หน้าเป็นสิวจับตามองสุนัขวิ่งจนถึงกลางถนน ดวงตามันคล้ายดั่งมีประกายพิสดารอย่างยิ่ง มือขวาสอดช้า ๆ เข้าในอกเสื้อ พลันสะบัดออกไปโดยเร็ว

ประกายวูบขึ้น สุนัขตัวนั้นถูกปักตรึงอยู่กลางถนนใหญ่ มีดสั้นประกายแวววับเล่มหนึ่ง พอดีทะลุคอของมัน เมื่อโลหิตมันไหลลงสู่พื้นหิมะ เป็นสีแดงฉานเช่นเดียวกัน

ทังตั้งซัวมีทีท่าคึกคักกว่าเดิม โพล่งชมเชย

"ประเสริฐ จับยี่ตี๋ (น้องที่สิบสอง) ลงมือได้รวดเร็วยิ่ง"

บุรุษหนุ่มผู้นั้นก็มีท่าทีพอใจการลงมือของมันเป็นอย่างยิ่ง กล่าวด้วยสีหน้าโอหัง

"ในเมื่อทังเล่าตั๋ว (พี่ใหญ่แซ่ทัง) มีคำสั่งแล้ว มิว่ามนุษย์หรือสุนัข ขอเพียงกล้าบุกเข้ามาในถนนสายนี้ ข้าพเจ้าต้วนจับยี่ต่างต้องปลิดชีวิตมัน"

ทังตั้งซัวแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"มีซิงซี่ตี๋ (น้องที่สี่แซ่ซิง) กับจับยี่ตี๋ ซึ่งเป็นผู้กล้าหาญวัยฉกรรจ์มาร่วมอยู่ที่นี้ด้วย อย่าว่าเพียงเล่าโต๋วของย่านตะวันตกเพียงผู้เดียวเลย แม้นับว่ามีอีกสิบคนก็จะน่ากลัวอย่างไร ?"

ซิงสี่กลับแค่นเสียงเย็นชา

"น่ากลัววันนี้ ยังไม่ถึงเวรให้ข้าพเจ้าลงมือดอก"

นิ้วก้อยที่เขี่ยกระบี่ของมันพลันหยุดลง เสียงหัวร่อของทังตั้งซัวพลอยชะงักหาย

อีกปลายหนึ่งของถนนเอียงลาด มีคนอีกขบวนหนึ่ง กำลังเร่งฝีเท้าเข้ามา

ทั้งขบวนมีอยู่ยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดคน ต่างสวมเสื้อนวมสีดำ กางเกงรัดแข้ง รองเท้าพื้นบาง เหยียบย่ำอยู่บนพื้นน้ำแข็ง มีเสียงซ่าซ่าดังสับสน

ผู้นำหน้าคิ้วหนาตาโต มีเค้าบึกบึนเข้มแข็ง มันคือผู้กล้าหาญอันดับหนึ่งของย่านตะวันตกเมืองนี้ นามเล่าโต๋วฉายาไต้งั่ง (ตาโต)

เมื่อเห็นคนผู้นี้ ใบหน้าทังตั้งซัวต้องบูดบึ้งตึงเครียด กระทั่งแก้วตาก็คล้ายหดลง

บุรุษหนุ่มอาภรณ์รัดกุมสะพายกระบี่คนหนึ่ง พลันโฉบออกมาจากกลุ่มทางด้านหลัง ยืนประคองกระบี่อยู่ที่ข้างกายมัน

มีเสียงดาบถูกชักจากฝัก เกาทัณฑ์ถูกชักออกพาดคันดังออกมาจากทางด้านหลัง แสดงว่าชายฉกรรจ์อาภรณ์เขียวหลายสิบคน ต่างชักดาบพาดเกาทัณฑ์เตรียมรับศึกที่จะเกิดขึ้นโดยพร้อมเพรียงกัน

บรรยากาศเหี้ยมอำมหิตยิ่งหนักหน่วงกว่าเดิม นอกจากเสียงฝีเท้าที่คล้าย

คมดาบเสียดสีกันแล้ว ในแผ่นฟ้าแผ่นดินไม่ได้ยินเสียงอื่นใดอีก !

ขบวนคนทางด้านหน้าได้ใกล้เข้ามาทุกขณะ มิคาด ในเวลาเดียวกันนั้นเอง ประตูแคบบานหนึ่งของบ้านริมถนนถูกผลักออก แล้วปรากฏคนในอาภรณ์สีขาวประมาณสิบสามสิบสี่คนเดินเรียงรายมา ดาเข้ารับหน้าเล่าโต๋ว หนึ่งในจำนวนนั้นกล่าวเบา ๆ สองคำ เล่าโต๋วถึงกับมิส่งเสียงกระไร หยุดยืนในที่นั้นไป

ขบวนคนชุดสีขาวกลับเป็นฝ่ายเดินเข้าหาท้งตั้งซัว จนบัดนี้ท้งตั้งซัวจึงเห็นพวกมันเพียงสวมเสื้อปอสีขาวที่บางเบาอยู่เพียงชั้นเดียว หลังสะพายม้วนเสื่อ มือถือกระบองสั้น สวมรองเท้าหญ้าไม่มีถุงเท้า

ในอากาศที่เหน็บหนาวจนทารุณเยี่ยงนี้ พวกเหล่านี้ ดูไปถึงกับคล้ายมิหวาดหวั่นต่อความหนาวเหน็บสักน้อยนิด เพียงแต่ว่ามือเท้าต่างถูกความหนาวคุกคามจนเขียว ใบหน้าก็เขียว ใบหน้าที่เขียวจนซีดของพวกมัน ไม่มีความรู้สึกแม้สักน้อยนิด ถึงกับคล้ายใบหน้าคนตาย จึงเป็นที่น่ากลัวจนบอกมิถูก !

ยามเมื่อเดินผ่านซากสุนัข หนึ่งในจำนวนนั้นพลันก้มลงคลี่ม้วนเสื่อออกจากหลัง ม้วนซากสุนัขตายไว้ ใช้เชือกที่ความจริงถูกม้วนรัดหัวท้ายของเสื่อแล้ว แขวนอยู่บนไม้เท้า ค่อยก้าวอาด ๆ ติดตามพวกพ้องมา

สีหน้าต้วนจับยี่แปรเปลี่ยนไป มือซ้ายสอดช้า ๆ เข้าอกเสื้อ คล้ายคิดจะชัดมีดสั้นออกไปอีกครา

แต่ท้งตั้งซัวกลับชายตาห้ามไว้ ลดเสียงแผ่วเบากล่าว

"พวกประดานี้ ดูไปต่างมีความพิกลผิดธรรมดาอยู่บ้าง พวกเรามิสู้หยั่งตื้นลึกหนาบางของพวกมันก่อนค่อยว่ากล่าว"

ต้วนจับยี่แค่นหัวร่อตอบ

"แม้นับว่าพวกมันตอนนี้ดูแล้วจะพิกลกว่าคนธรรมดา แต่เมื่อกลายเป็นคนตายแล้ว ก็ไม่มีความพิกลใดอีกแน่"

แม้ปากว่ากล่าวเยี่ยงนั้น แต่อย่างไรยังคงมิได้ลงมือ

ท้งตั้งซัวส่งเสียงหนัก ๆ เรียกไป

"ท้งเอี๊ยง"

ชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมสะพายกระบี่ ที่อยู่ด้านหลังมันรีบรับคำ ท้งตั้งซัวจึงสั่ง

"สักครู่เจ้าไปลองชั่งน้ำหนักพวกมันดู หากเห็นไม่ถูกต้องรีบกลับทันที อย่าได้สู้พัวพันกับพวกมันเป็นอันขาด"

ดวงตาของท้งเอี๊ยงเป็นประกายสุกใส ประคองกระบี่รับคำ

"ศิษย์เข้าใจ"

แลเห็นคนเสื้อขาวที่ส่งเสียงกับเล่าโต๋วเมื่อครู่ยกมือขึ้นโบก ทั้งขบวนถึงกับหยุดยืนอยู่ในระยะห่างกว่าสองวา

คนผู้นี้มีหน้ายาวราวกับม้า ตาเล็กเรียวยาว โหนกแก้มสูงชัน ปากกว้างยามไม่หุบ พอจะยาวถึงใต้ใบหู มาตรว่าแต่งกายเช่นเดียวกับพวกที่มามิผิดเพี้ยน แต่มิว่าผู้ใดเพียงมองปราดเดียวก็ดูออก มันต้องเป็นหัวหน้าของพวกประดานี้แน่

ท้งตั้งซัวก็ย่อมดูออก ตาเป็นประกายสุกใสของมันเขม้นมองคนผู้นั้นแน่วนิ่งแล้วพลันถาม

"ชื่อแซ่ใด ?"

คนผู้นั้นตอบ

"เฮ็กแป๊ะ (ดำขาว)"

"มาจากที่ใด ?"

"แซเซี้ย"

"มาด้วยเรื่องอันใด ?"

"หวังว่าสามารถคลี่คลายศัสตราอาวุธเป็นแพรพรรณ"

ท้งตั้งซัวพลันตะเบ็งเสียงหัวร่อกล่าว

"ที่แท้สหายท่านหวังจะมาหย่าศึก !"

"ถูกแล้ว"

"การต่อสู้ครานั้น อาศัยท่านก็สามารถคลี่คลายไกล่เกลี่ยได้ ?"

ใบหน้าเฮ็กแป๊ะชาด้านไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด กระทั่งวาจาก็มิกล่าวแล้ว

ท้งเอี๊ยงที่กระเหี้ยนกระหือรืออยู่นาน ตอนนี้พลันพุ่งปราดออกไป ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"จะไกล่เกลี่ยการต่อสู้ก็ง่ายดายอยู่ เพียงต้องถามกระบี่ในมือเรา ยอมหรือไม่ก่อน"

มันพลิกมือวูบ ชักกระบี่ออกจากฝักดังควับใหญ่

เฮ็กแป๊ะมิได้ชายตาเหลือบมองมันเลย แต่ที่ด้านหลังมีคนชุดขาววัยเยาว์ที่สุดร่างผอมเล็กที่สุดพุ่งปราดออกมา ถึงกับเป็นทารกวัยสิบสี่สิบห้าเท่านั้น

ท้งเอี๊ยงขมวดคิ้วถาม

"ปิศาจน้อยเจ้าต้องการอย่างไร ?"

ทารกเสื้อขาวถึงกับมีสีหน้าเขียวซีด ตายด้านไร้ความรู้สึกเช่นกัน กล่าวเสียง

ราบเรียบ

"มาถามกระบี่ของท่าน รับปากยินยอมหรือไม่ ?"

ทังเอี๊ยงเดือดดาลจนตวาด

"อาศัยเจ้า ?"

"ท่านใช้กระบี่เป็นอาวุธ เราพอดีก็ใช้กระบี่เช่นกัน"

ทังเอี๊ยงแผดเสียงหัวร่อกล่าว

"ประเสริฐ เราจัดการเสือกไสเจ้าก่อนค่อยว่ากล่าว"

ในเสียงตวาด กระบี่ในมือแทงปราดออกไปดั่งอสรพิษ เข้าสู่ห่วางกลางทรวงอกของทารกเสื้อขาว !

มือทั้งสองของทารกเสื้อขาวแยกจากกัน ถึงกับชักกระบี่แคบเรียวออกจากในกระบองสั้นมาเล่มหนึ่ง

ทังเอี๊ยงเห็นกระบวนท่าตั๊กจั๊วโท่วซึ่ง (อสรพิษตวัดลิ้น) ของมันแทงออกไปแล้ว ฝ่ายตรงข้ามถึงกับไม่เลี่ยงหลบหลีก กระทั่งดวงตายังไม่กะพริบสักครั้ง

เสียงสวบดังเบา ๆ กระบี่ทังเอี๊ยงแทงเข้าใส่ทรวงอกทารกเสื้อขาว !

โลหิตสีแดงฉานกระเซ็นออกมา กระบี่ในมือทารกถึงกับใช้กระบวนท่าตั๊กจั๊ว-โท่วซึ่ง แทงเข้าใส่ทรวงอกทังเอี๊ยงเช่นกัน !

พริบตานั้น ความเคลื่อนไหวทั้งมวลต่างหยุดชะงัก กระทั่งเสียงลมหายใจก็คล้ายขาดหายไปด้วย

การต่อสู้ยุติลงเพียงพริบตาเดียวเท่านั้น !

สีหน้าแต่ละคนต่างแปรเปลี่ยนไป แทบมิยอมเชื่อ ในโลกถึงกับมีคนเช่นนี้ เรื่องเช่นนี้อยู่จริง ๆ ? !

โลหิตสด ๆ สาดกระเซ็นดั่งสายฝน ร่วงหล่นลงสู่พื้นขาวโพลนเป็นจุดแต้ม

พื้นน้ำแข็ง มีดอกเหมยที่วาดด้วยโลหิตสด ๆ เพิ่มขึ้นอีกมากหลาย

ใบหน้าทารกเสื้อขาวยังคงไม่มีความรู้สึกใด ๆ เพียงแต่ว่าดวงตาถลนออกนอกเบ้าดั่งปลาตาย และยังคงจ้องมองทังเอี๊ยงอยู่ ในดวงตาสีเทาขุ่น ถึงกับคล้ายมีประกายเย้ยหยันอย่างเหี้ยมอำมหิต !

แต่ใบหน้าทังเอี๊ยงกลับบิดเบี้ยวเปลี่ยนรูป ดวงตาเป็นประกายแตกตื่นสงสัย เดือดดาลคลั่งแค้น หวาดหวั่นพรั่นพรึง !

มันมิยอมเชื่อ ในโลกถึงกับมีคนเช่นนี้ มีเรื่องเช่นนี้อยู่จริง ๆ

มันแม้ตายก็ไม่เชื่อ !

ทั้งสองจึงยืนประจันหน้ากันในสภาพนั้น ชั่วครู่ดวงตาทั้งสองจึงแปรเปลี่ยนเป็นขุ่นขาว เวิ้งว้าง ไร้ประกาย

จากนั้น ทั้งสองคนล้มลงไปพร้อมกัน

คนเสื้อขาวผู้หนึ่งเดินช้า ๆ ออกมาจากทางหลังแถว ดึงเสื่อที่สะพายออกมาคลี่ม้วนซากศพพวกพ้องที่ตายไว้ ใช้เชือกมัดแนบแน่น หิ้วขึ้นแขวนอยู่บนกระบองสั้น แล้วเดินช้า ๆ กลับไปอีกครา

ใบหน้ามันก็กระด้างเย็นชา ไร้ความรู้สึกเช่นกัน ไม่ผิดกับตอนที่เมื่อครู่พวกพ้องมันเก็บศพสุนัขเลยสักน้อยนิด

พลันมีลมกรรโชกมาจากทิศทางสุดไกล ในสายลมคล้ายมีเศษน้ำแข็งปะปน

บรรดาชายฉกรรจ์ที่ยืนอยู่ด้านหลังทั้งตั้งชัว กลับมีเหงื่อซึมออกจากฝ่ามือจนชุ่มโชก

เฮ็กแป๊ะจ้องมองทั้งตั้งชัว กล่าวเสียงราบเรียบ

"ท่านยินยอมคลี่คลายศัสตราอาวุธเป็นแพรพรรณหรือไม่ ?"

ต้วนจับยี่พลันกระโดดออกไป ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"นั่นท่านยังต้องถามดาบในมือเรา..."

คนเสื้อขาวผู้หนึ่งเดินช้า ๆ ออกจากด้านหลังเฮ็กแป๊ะ กล่าว

"ข้าพเจ้าถามเอง"

ต้วนจับยี่ตวาด

"ท่านก็ใช้ดาบ ?"

"ถูกแล้ว"

มือมันพอแยก ชักดาบออกจากในกระบองสั้นมาเล่มหนึ่งจริง ๆ

จนบัดนี้ต้วนจับยี่จึงดูออก กระบองสั้นในมือพวกมันมีกว้างมีแคบ มีกลมมีแบน แสดงว่าอาวุธที่ซ่อนอยู่ในกระบองสั้นต้องผิดแปลกกัน

หากผู้อื่นใช้กระบี่ พวกมันก็ใช้กระบี่มารับมือ ผู้อื่นใช้ดาบ พวกมันก็ใช้ดาบเช่นกัน

ต้วนจับยี่แค่นหัวร่อกล่าว

"ประเสริฐ ท่านดูดาบนี้ก่อน"

ร่างมันแฉลบเป็นครึ่งวงกลม ดาบขนนกสะบัดด้วยพลังรุนแรงจนหวีดหวิว

ฟันใส่ไหล่ซ้ายคนชุดขาวโดยเร็ว

คนชุดขาวถึงกับไม่เลี่ยงหลบหลีก ดาบในมือใช้กระบวนท่าลิบพีฮั่วซัว (ยืนฟันภูเขาฮั่วซัว) ฟันเข้าใส่ไหล่ซ้ายต้วนจับยี่ดั่งประกายไฟเช่นกัน

แต่พลังฝีมือต้วนจับยี่เหนือกว่าทั้งเอี๊ยงมากมายหลายเท่านัก กระบวนท่าของมันใช้สุดล้าแล้วชัด ๆ พลันรั้งกลับในวาระคับขันได้ สลับเท้าเบี่ยงกาย ตวัดคมดาบฟันกลับหลัง เปลี่ยนจากกระบวนท่าโป้ยฮึงชั้งตอ (ซ่อนดาบในแปดทิศ) มาเป็นต้อผะกิมเจ็ง (ตลบกลับตีระฆัง) ประกายแวววาวเป็นทางยาวราวสายรุ้งม้วนเข้าใส่อกและชายโครงคนชุดขาว

มิคาด คนชุดขาวก็รั้งกระบวนท่าในวาระคับขันได้เช่นกัน เปลี่ยนจากกระบวนท่าโป้ยฮึงชั้งตอ มาเป็นต้อผะกิมเจ็งด้วย !

มาตรว่ามันจะลงมือช้าไปชั่ววูบ แต่หากต้วนจับยี่ไม่เปลี่ยนกระบวนท่า มาตรว่าฟันฝ่ายตรงข้ามตายคาดาบได้ ตัวมันก็อย่าหมายมีทางหนีรอดจากดาบนี้ได้เด็ดขาด

คนชุดขาวไม่ต้องการชีวิต แต่ต้วนจับยี่ยังต้องการชีวิตอยู่

ตอนมันใช้ดาบนี้ฟันไป ก็ได้ระวังฝ่ายตรงข้ามจะใช้ไม้นี้มาแก้มืออยู่แล้ว จึงส่งเสียงกู่กึกก้องกังวาน สะบัดแขนทะยานกายขึ้นอากาศ ตีลังกาแล้วฟันดาบคู่มือเข้าใส่ก้านคอคนชุดขาว

กระบวนท่านี้มันจู่โจมลงจากอากาศ จึงเป็นฝ่ายได้เปรียบเต็มประตู ร่างคนชุดขาวต่างอยู่ในพลังดาบของมันหมดสิ้น มิเพียงไม่มีปัญญาเปลี่ยนกระบวนท่าเท่านั้น กระทั่งหลบหลีกก็ยังไม่มีทางอีกด้วย !

แต่ที่น่าสะพรึงกลัวคือ คนชุดขาวถึงกับไม่มีความคิดหลบหลีก !

ดาบของต้วนจับยี่ฟันเข้าใส่ก้านคอมัน ดาบของมันก็แทงเข้าใส่ท้องน้อยต้วนจับยี่ !

คมดาบที่ยาวสามเชียะเศษแทงเข้าใส่จนหมดสิ้น เหลือแต่ด้ามอยู่ทางภายนอกเท่านั้น !

ต้วนจับยี่คำรามสุดเสียง ร่างพลันทะยานขึ้นอากาศไปสี่วาเศษดุจเป็นพลุไฟ

โลหิตสด ๆ กระเซ็นลงดั่งห่าฝน เข้าใส่ร่างคนชุดขาวทุกจุดแต้ม

เสื้อขาวในตัวมันถูกย้อมแดงไปทันที แต่ใบหน้ายังคงกระด้างเย็นชาไร้ความรู้สึก จวบจนร่างต้วนจับยี่ร่วงหล่นลงจากอากาศฟาดกับพื้น มันจึงได้ล้มลงไป

สำหรับกับมัน "ตาย" คล้ายดั่งกลับสู่มาตุภูมิ ไม่มีคุณค่าที่น่าหวาดกลัวแม้สักน้อยนิดเลย

สีหน้าทั้งตั้งซัวแปรเปลี่ยนไปแล้ว พลันผุดขึ้นตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"นี่นับเป็นหลักวิชาบู๊ใด ?"

เฮ็กแป๊ะส่งเสียงราบเรียบ

"นี่ความจริงไม่อาจนับเป็นวิชาบู๊ใด ?"

"เพ้ย ! แล้วนับเป็นกระไร ?"

"นี่เพียงสามารถนับเป็นบทเรียนเล็กน้อย"

"บทเรียน ?"

"บทเรียนนี้บอกกับพวกท่าน หากพวกท่านจะฆ่าผู้อื่นให้ได้ ผู้อื่นก็สามารถฆ่าท่านได้เช่นกัน"

ซิงสี่พลันแค่นหัวร่อกล่าว

"น่ากลัวไม่แน่นัก"

มันยังคงใช้นิ้วก้อยเขี่ยพู่กระบี่ของมันอยู่เบา ๆ เดินช้า ๆ ออกไป ปลายฝักกระบี่ครูดกับพื้นน้ำแข็ง เป็นเสียงแหลมเล็กเสียดหูยิ่ง

แต่ใบหน้าซีดขาวของมัน กลับคล้ายมีประกายขึ้นแล้ว ดวงตาก็เป็นประกายแวววาว แค่นเสียงเย็นชากล่าว

"หากตอนข้าพเจ้าจะฆ่าท่าน ท่านอย่าหมายสามารถฆ่าข้าพเจ้าได้"

คนชุดขาวผู้หนึ่งส่งเสียงราบเรียบ

"น่ากลัวไม่แน่นัก"

วาจามันพอจบคำ ร่างได้มายืนประจันที่เบื้องหน้าซิงสี่ มีท่าร่างที่รวดเร็วกว่าสองคนเมื่อครู่มากนัก

ซิงสี่สวนคำ

"ไม่แน่นัก ?"

คนผู้นั้นตอบ

"มิว่าเพลงกระบี่ที่กราดเกรี้ยวอำมหิตปานใด ต่างมีคนสามารถทำลายได้"

"เฮอะเฮอะ เพลงกระบี่ที่ฆ่าคน ไม่มีคนสามารถทำลายได้"

"มีคนประเภทหนึ่ง"

"ประเภทใด ?"

"คนที่ไม่กลัวตาย ?"

"ท่านก็คือคนไม่กลัวตาย ?"

คนชุดขาวแค่นเสียงเย็นชา

"เป็น มีที่ใดน่าร่าเริงยินดี ? ตาย มีที่ใดน่าหวาดหวั่นรันทด ?"

"เฮอะเฮอะ หรือท่านมีชีวิตอยู่เพื่อพร้อมที่จะตาย ?"

"อาจบางทีใช่"

"เมื่อเช่นนี้ ข้าพเจ้ามิสู้ส่งเสริมท่านให้สมใจ"

กระบี่ของซิงสี่พลันหลุดจากฝัก พริบตานั้น แทงออกไปเจ็ดกระบี่ซ้อน ๆ พลังกระบี่ดังหวีดหวิวเสียดประสาท ประกายกระบี่แฉลบแปลบปลาบ เห็นแต่ประกายกระบี่เต็มท้องฟ้ากระหน่ำมาดุจพายุฝน จนผู้คนไม่มีปัญญาคำนวณ มันจะแทงกระบี่เข้าใส่ส่วนสัดใดของคู่ต่อสู้ ?!

แต่คนชุดขาวไม่มีเจตนาไปคำนวณเลย และไม่คิดหลบหลีกอีกด้วย เพียงยืนสงบนิ่งในที่นั้น สงบรออย่างเยือกเย็น

มันความจริงเตรียมจะตายอยู่ก่อนแล้ว กระบี่ฝ่ายตรงข้ามจะแทงมาจากทิศทางใด มันไม่แยแสสนใจเลย

ซิงสี่แทงออกไปเจ็ดกระบี่ คนชุดขาวถึงกับแน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว กระบี่ซิงสี่พอจู่โจมวูบก็ชักกลับมาโดยฉับไว กระบี่ทั้งเจ็ดต่างถูกคุกคามจนกลายเป็นกระบวนท่าหลอกล่อ พลันสลับเท้าไถลร่างไปที่ด้านหลังคนชุดขาว

มันคำนวณออก ที่นี้เป็นจุดอับของคนชุดขาว ไม่มีผู้ใดสามารถลงมือจากจุดอับนี้ได้ ..

ม. จะฆ่าคนผู้นี้ ต้องไม่ยอมเปิดโอกาสให้คนผู้นี้ได้ฆ่ามันแม้สักน้อยนิด

กระบวนท่านี้แทงไป จากหลอกล่อกลายเป็นจริงจัง ประกายกระบี่พอวูบแทงสวบเข้ากลางหลังคนชุดขาว !

มีเสียงสวบเบา ๆ คมกระบี่ชำแรกเข้าไปในเนื้อแล้ว !

มันกระทั่งยังพอรู้สึกออก กระบี่ของมันเสียดสีกับกระดูกฝ่ายตรงข้าม แต่ในพริบตาเดียวกันนั้นเอง มันพลันพบเห็น กระบี่นี้มิได้แทงเข้าใส่กลางหลังฝ่ายตรงข้าม แต่แทงเข้าใส่ทรวงอกฝ่ายตรงข้าม !

พริบตาที่กระบวนท่าของมันถูกใช้สุดล้า คนชุดขาวถึงกับพลันหันกาย ใช้ทรวงอกรับคมกระบี่มัน !

ไม่มีผู้ใดคาดคิดไม้นี้ได้ มิว่าผู้ใดต้องไม่ใช้ร่างที่เป็นเลือดเนื้อมาต้านทานคมกระบี่ของศัตรู !

แต่คนชุดขาวถึงกับใช้ตัวมันเป็นอาวุธ !

สีหน้าซิงสี่เปลี่ยนแปรไปแล้ว ใช้กำลังชักกระบี่สุดแรง คมกระบี่ถึงกับถูก

กระดูกชายโครงฝ่ายตรงข้ามหนีบไว้ !

ตอนมันคิดจะคลายมือถีบเท้าหนี กระบี่คนชุดขาวก็แทงเข้าไปโดยไม่มีเสียงคล้ายดั่งดรุณีที่เรียบร้อยนุ่มนวล ปักบุปผาลงไปในแจกันอย่างเชื่องช้า... แทงกระบี่เข้าใส่ทรวงอกซิงสี่ช้า ๆ !

ซิงสี่กระทั่งยังไม่ทันรู้สึกเจ็บปวด เพียงรู้สึกเย็นวาบขึ้นที่ทรวงอกก่อน

จากนั้น ตลอดร่างพลันเย็นเฉียบไป

โลหิตแดงฉานฉีดออกมา ทั้งสองยืนประจันหน้ากัน เขม้นมองกันไปมา

ใบหน้าคนชุดขาวยังไม่มีความรู้สึก แต่ใบหน้าซิงสี่กลับบิดเบี้ยวด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย

มาตรว่าเพลงกระบี่ของมันสูงกว่าฝ่ายตรงข้ามมากมาย ลงมือรวดเร็วกว่าทั้งเอี๊ยงหลายเท่านัก แต่ผลที่เกิด กลับเป็นเช่นเดียวกัน !

การต่อสู้ครั้งนี้ พลันยุติลงแล้ว !

ท้งตั้งซัวผุดลุกขึ้น แต่แล้วกระแทกนั่งอีกครา ใบหน้ากลายเป็นเผือดขาวราวซากศพแล้ว

มันมิใช่ไม่เคยเห็นการฆ่าคน และมิใช่ไม่เคยฆ่าคน

แต่มันกลับไม่เคยคาดคิด ฆ่าคนถึงกับเป็นเรื่องสยดสยองน่าอนาถปานนี้ น่าสะพรึงกลัวปานนี้ได้ !

ฆ่าคนกับถูกฆ่า ต่างสยดสยองเช่นเดียวกัน น่ากลัวเช่นเดียวกัน !

มันพลันรู้สึกจะอาเจียน

เฮ็กแป๊ะเพ่งมองมันพลางแค่นเสียงเย็นชา

"หากท่านจะฆ่าคน ผู้อื่นก็สามารถฆ่าท่านได้เช่นกัน บทเรียนนี้ ท่านตอนนี้สมควรยอมเชื่อถือได้ ?"

ท้งตั้งซัวผงกศีรษะช้า ๆ มิได้กล่าวกระไร เนื่องเพราะมันไม่มีวาจาที่จะกล่าวได้เลย

เฮ็กแป๊ะส่งเสียงกระด้างเย็นชาต่อ

"ดังนั้น ท่านยิ่งควรเข้าใจ ฆ่าคนกับถูกฆ่า มักจะมีความเจ็บช้ำเช่นเดียวกันเสมอ"

ท้งตั้งซัวยอมรับ... มันมิอาจไม่ยอมรับได้แล้ว

เฮ็กแป๊ะกล่าวต่อ

"อย่างนั้น ท่านไฉนยังจะฆ่าคนอีก ?"

ทั้งตั้งซัวกำหมัดแนบแน่น พลันส่งเสียง

"ข้าพเจ้าเพียงต้องการเข้าใจ พวกท่านทำดั่งนี้เพราะกระไรกันแน่ ?"

"ไม่เพราะกระไร"

"พวกท่านถูกเล่าโต๋วหามา ?"

"มิใช่ เราทั้งไม่รู้จักท่าน และไม่รู้จักมัน"

"แต่ทว่า พวกท่านกลับยินยอมตายแทนมัน โดยไม่เสียดายชีวิต ?"

"พวกเราก็มิใช่ตายเพื่อมัน พวกเราตายเพียงเพื่อหวังให้ผู้อื่นรอดอยู่เท่านั้น"

หันไปมองซากศพในกองโลหิตแวบหนึ่งแล้วกล่าวต่อ

"สามคนนั้นแม้ตายไป แต่อย่างน้อยยังพอจะมีอีกสามสิบคนรอดอยู่เพราะการตายของมัน อย่าว่าแต่พวกมันความจริงก็มิแน่จะต้องตาย"

ทั้งตั้งซัวเหลือกตามองด้วยความแตกตื่นพลางร้องไป

"พวกท่านมาจากแซเซี้ยจริง ๆ ?"

"ท่านไม่เชื่อ ?"

ทั้งตั้งซัวมิเชื่อจริง ๆ เพียงรู้สึก พวกประดานี้ความจริงสมควรมาจากอเวจีมากกว่า

ในโลกมนุษย์ ความจริงไม่สมควรมีคนเยี่ยงนี้

เฮ็กแป๊ะกล่าว

"ท่านรับปาก ?"

"รับปากกระไร ?"

"คลี่คลายศัสตราอาวุธเป็นแพรพรรณ"

ทั้งตั้งซัวถอนใจตอบ

"เสียดายที่ข้าพเจ้าแม้รับปาก ก็ไม่มีประโยชน์"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะยังมีอีกคนหนึ่งต้องไม่ยอมรับปากเด็ดขาด"

"ผู้ใด ?"

"อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ย (ผู้เฒ่ามากลาภยศแซ่อุ้ยที่แปด)"

"ท่านเรียกมันมาหาเราก็ได้"

"ไปหาท่านในที่ใด ?"

ดวงตาเย็นชาของเฮ็กแป๊ะช้อนมองไปที่ขอบฟ้า อีกเนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ

"ดอกเหมยในอุทยานแนเฮียงฮี้ง (สวนหอมเย็น) ของมหานครเซี่ยงอัน ตอนนี้คงเบ่งบานแล้ว..."

ตอนอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยมีอารมณ์ปลอดโปร่ง ก็เป็นเช่นดั่งคนธรรมดาทั่ว ๆ ไป ยิ้มแย้มแจ่มใส ตบหลังตบไหล่ของท่าน กล่าววาจาที่มันมีความเห็นว่าขบขันสักหลาย ๆ คำ

แต่ตอนมันมีโทสะเดือดดาล มันก็จะเปลี่ยนเป็นคนที่ผิดกว่าผู้ที่ท่านเคยรู้จักเคยพบเห็นใด ๆ

ใบหน้าที่ปกติมักแดงเปล่งปลั่ง พลันกลับกลายเป็นราชสีห์พิโรธเพราะความหิวโหย ดวงตาก็จะมีประกายน่าสะพรึงกลัวดั่งราชสีห์

ตลอดร่างมัน ดูไปคล้ายกลายเป็นราชสีห์พิโรธตัวหนึ่ง พร้อมที่จะตะปบกรงเล็บของมัน ออกใส่ผู้กระตุ้นโทสะมัน ฉีกให้เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยแล้วกลืนกินลง

ตอนนี้ เป็นเวลาที่มันเดือดดาลทะยานใจ

ท้งตั้งซัวยืนขมวดคิ้วอยู่เบื้องหน้ามัน ยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่มีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องลือในดินแดนแว่นแคว้นหนึ่ง ตอนนี้ถึงกับกลายคล้ายเป็นลูกแกะตัวน้อยกระทั่งลมหายใจยังมิกล้าระบายแรง

อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยใช้ตาแดงฉานด้วยสายเลือดของมัน ถลึงจ้องท้งตั้งซัวพลางขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำราม

"เจ้าว่าสัตว์เดียรัจฉานที่เกิดกับนางคณิกานั้น มีนามเฮ็กแป๊ะ ?"

"ใช่แล้ว"

"เจ้าว่ามันมาจากแซเซี้ย ?"

"ใช่แล้ว"

"นอกจากนี้ เจ้าไม่ทราบกระไรทั้งสิ้น ?"

ท้งตั้งซัวรับคำแล้ว ก้มศีรษะต่ำกว่าเดิม

อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยคำรามปานราชสีห์พิโรธ

"เจ้าลูกคณิกาตัวนั้น ฆ่าศิษย์รักเราไปถึงสองคน แต่เจ้ากลับไม่รู้จักประวัติความเป็นมาของมัน เจ้ายังมีหน้ามาพบเรา เจ้าอุบาทว์ชาติชั่ว เจ้าตัวสารเลว"

มันพลันกระโดดขึ้นจากเก้าอี้ โถมเข้าไปคว้าอกเสื้อท้งตั้งซัว กระชากจนขาดติดมือออกมา จากนั้นตบหน้ามือหลังมือเข้าใส่หน้าท้งตั้งซัวถึงสิบเจ็ดสิบแปดครั้ง

มุมปากทั้งตั้งซัวถูกตบจนมีโลหิตหลั่งไหลไม่ขาดสาย แต่มันดูไปไม่มีโทสะและความเจ็บปวดสักน้อยนิด กลับคล้ายดั่งปีติยินดีอย่างยิ่ง วางใจอย่างยิ่ง

เนื่องเพราะมันทราบ อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยตบตียิ่งดุร้าย แผดด่ายิ่งหยาบคาย ก็แสดงว่ายังเห็นมันเป็นคนกันเองอยู่

ขอเพียงอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยถือมันเป็นคนกันเอง ชีวิตมันก็นับว่าเก็บคืนมาได้แล้ว

หากอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยยังเกรงใจต่อมัน วันนี้มันก็อย่าหมายรอดชีวิตออกจากห้องนี้ได้อีกเลย

ตบไปสิบเจ็ดสิบแปดครั้งแล้ว อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยยังแถมให้มันอีกเท้าหนึ่งที่ท้อง

มาตรว่าทั้งตั้งซัวถูกตบจนโลหิตหลั่งไหล แก้มบวมสูง เหงื่อกาฬแตกโชมชุ่มโชก แต่ยังยืนสงบเสงี่ยมในที่นั้น กระทั่งเคลื่อนไหวยังไม่กล้า

นับว่าอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยระบายโทสะออกได้บ้างแล้ว ถลึงตาคำรามต่อไป

"เจ้าทราบหรือไม่ ? พวกเล่าสี่ไปเพื่อช่วยพวกเจ้าฆ่าคน ?"

"ทราบ"

"ตอนนี้พวกมันถูกผู้อื่นฆ่าไป เจ้ากลับรอดชีวิตกระโดดโลดเต้นกลับมา เจ้านับเป็นตัวกระไร ?"

"ข้าพเจ้ามิเป็นตัวกระไร แต่ข้าพเจ้าก็มิกล้าไม่กลับมา"

"เจ้าอุบาทว์ชาติชั่ว เจ้ามิกล้าไม่กลับมา หรือเจ้าไม่รู้จักหลุบหางคลานหนีให้สุดไกล เพื่อมิต้องให้เราผู้เฒ่าเห็นแล้วมีโทสะ ?"

"ข้าพเจ้าก็ทราบ ท่านผู้เฒ่าต้องมีโทสะ ดังนั้นท่านผู้เฒ่าจะตีเป็นตี ฆ่าเป็นฆ่า ข้าพเจ้าต่างไม่มีวาจาว่ากล่าว แต่หากให้ข้าพเจ้าทรยศต่อท่านผู้เฒ่าหลบหน้าหนี ข้าพเจ้าแม้ตายก็ไม่ยินยอม"

อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยถลึงจ้องมันแน่วนิ่ง พลันแผดหัวร่อกล่าว

"ประเสริฐ เป็นบุรุษเพียงพอ"

มันกางแขนโอบไหล่ทั้งตั้งซัวไว้ แผดเสียงดัง ๆ

"พวกเจ้าทั้งหลายดูกัน นี่จึงเป็นบุตรประเสริฐของเรา พวกเจ้าต่างต้องฝึกเยี่ยงมัน ควรเลียนเยี่ยงมัน กระทำความผิดแล้วกลัวไปไย ? มีเจ้าอุบาทว์ชาติชั่วใดไม่เคยกระทำความผิดเลยทั้งชีวิต ? กระทั่งเราอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยก็เคยกระทำความผิด อย่าว่าแต่ผู้อื่น"

เมื่อมันหัวร่อ อีกสิบกว่าคนในห้องโถงใหญ่ต่างระบายลมออกจากปากยาว ๆ อย่างโล่งอก

อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยกล่าวต่อไป

"พวกท่านมีผู้ใดรู้จัก เจ้าลูกนางคณิกานามเฮ็กแป๊ะเป็นตัวกระไร ?"

วาจานี้มาตรว่าถามทุกคน แต่สายตามันกลับจ้องหน้าคนผู้หนึ่งแน่วนิ่ง

คนผู้นี้หน้าขาว ๆ ไว้หนวดสองแหยม ดูไปเรียบร้อยอย่างยิ่ง มีอัธยาศัยนุ่มนวลอย่างยิ่ง

ผู้มิรู้จักมันต้องดูไม่ออก นักศึกษาที่เรียบร้อยสำรวมผู้นี้ จะเป็นบุคคลน่าสะพรึงกลัวอันดับหนึ่งของบริวารใต้อำนาจอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ย ชนชาวบู๊ลิ้มทั้งฝ่ายธัมมะและอธรรม เมื่อได้ยินนามต้องหวาดหวั่นขวัญฝ่อ มันคือฮั่นเจ็งฉายาทิจุยจื้อ (เหล็กแหลม แผลงเป็นสว่านเหล็ก)

มันผู้นี้นับว่าคล้ายสว่านเหล็กจริง ๆ มิว่าท่านมีเปลือกแข็งปานใด มันต่างสามารถเจาะท่านจนกลายเป็นโพรงใหญ่ได้

แต่มันดูเปลือกนอกกลับคล้ายเป็นคนมีอัธยาศัยนุ่มนวล นอบน้อมน่าคบหา ใบหน้ามีรอยยิ้มน้อย ๆ อยู่ตลอดเวลา ยามกล่าววาจา เสียงแช่มช้าหนักแน่น

มันรอจนแน่ใจ ไม่มีผู้อื่นตอบคำถามนี้แล้วจึงกล่าวช้า ๆ

"เมื่อนานปีแล้ว มีคนตระกูลบั๊กครอบครัวหนึ่ง เพราะหลบหนีเภทภัย โยกย้ายไปซ่อนตัวอยู่ในภูเขาแชเซี้ย เฮ็กแป๊ะอาจบางทีเป็นคนในตระกูลนี้"

อุ้ยเทียนพ้งหัวร่ออีก กวาดตามองรอบข้าง แผดหัวร่อกล่าว

"เราบอกอยู่นานแล้ว เรื่องราวในโลก เด็กน้อยนี้คล้ายไม่มีเรื่องใดมิทราบเลย"

ฮั่นเจ็งแย้มยิ้มกล่าว

"แต่ข้าพเจ้าก็มิทราบ พวกมันไปซ่อนตัวในสถานที่ใดของภูเขาแชเซี้ย นานปีที่ผ่าน ยังไม่เคยมีผู้ใดหาสถานที่ซ่อนตัวของพวกมันพบ เพียงแต่ว่าทุกสี่ห้าปี พวกมันจะต้องออกจากเขามาเองสักครั้ง"

"ออกมาด้วยเรื่องอันใด ?"

"เกี่ยวข้องเรื่องไร้สาระ"

ใบหน้าอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยเครียดลงอีกครา มันไม่พอใจผู้ชมชอบเกี่ยวข้องเรื่องไร้สาระเสมอมา ฮั่นเจ็งกล่าวต่อ

"พวกมันมิอาจไม่เกี่ยวข้องเรื่องไร้สาระ เนื่องเพราะพวกมันรับสมอ้างเป็นทายาทรุ่นหลังของบั๊กเต็ก (บั๊กจื้อ... ปราชญ์ในสมัยเลียดก๊ก) บุตรหลานหรือศิษย์ตระกูลบั๊ก ความจริงก็ไม่อาจปลีกตัวซ่อนกาย เพื่อรักษาชีวิตตัวเองโดยตลอดชาติได้"

อุ้ยเทียนพ้งขมวดคิ้วกล่าว

"บั๊กเต็กเป็นตัวกระไรอีก ?"

ฮั่นเจ็งแย้มยิ้มเย้ยหยันพลางกล่าว

"มันมิใช่เป็นตัวกระไร เป็นมนุษย์"

อุ้ยเทียนพ้งกลับหัวร่อ คนที่กล้าประฝีปากกับมันมีอยู่ไม่มากเลย

เฉกเช่นกับคนที่ถูกยกย่องเป็นไท้เอี๊ย (ผู้เฒ่าที่มีทรัพย์สินและมีอิทธิพลอำนาจยิ่งใหญ่) ส่วนมากบางครั้งก็พอใจให้มีคนมาประฝีปากย้อนสักคำสองคำ

ฮั่นเจ็งกล่าวต่อ

"บั๊กเต็กก็คือบั๊กจื้อ ปณิธานของตระกูลบั๊ก คือบำบัดทุกข์บำรุงสุขคนทั่วไป กระทั่งยังไม่เสียดายจะสละชีวิตตัวเอง ดังนั้นทายาทตระกูลบั๊ก ต้องไม่อาจถอนตัวออกสำรวมโดยสุขสงบ ต้องเป็นวีรบุรุษมีคุณธรรม"

สีหน้าอุ้ยเทียนพ้งเครียดลงอีกครั้ง กล่าวเสียงกระด้าง

"หรือเจ้าอุบาทว์ชาติชั่วเฮ็กแป๊ะ นับเป็นวีรบุรุษได้ ?"

ฮั่นเจ็งยิ้มพลางตอบ

"วีรบุรุษก็มีหลายประเภท"

"อ้อ ?"

"มีวีรบุรุษประเภทหนึ่ง เรื่องราวที่กระทำ แม้ดูแล้วจะโอ่อ่าอาจหาญ แต่ความจริงกลับได้แฝงจุดประสงค์ที่ลี้ลับอยู่"

"มันเป็นประเภทนั้นหรือไม่ ?"

"ดูท่าคล้ายดั่งใช่"

"วีรบุรุษประเภทนี้รับมือง่าย"

"รับมือเยี่ยงไร ?"

"สังหารไปคน น้อยไปคน"

"สังหารไม่ได้"

"ไฉนสังหารไม่ได้ ?"

"วีรบุรุษก็เช่นกับวิญญูชน มิว่าเป็นจริงหรือสวมหน้ากาก ต่างไม่อาจสังหารได้"

อุ้ยเทียนพ้งถึงกับแผดหัวร่อกล่าว

"ถูกต้อง หากท่านสังหารพวกมัน ต้องมีคนประณามท่านเป็นผู้โฉดชั่วต่ำทรามสูญสิ้นมนุษยธรรมและคุณธรรม"

"ดังนั้น พวกมันจึงสังหารไม่ได้"

อุ้ยเทียนพ้งถลึงตากล่าว

"ย่อมสังหารไม่ได้ ผู้ใดว่าจะสังหารพวกมัน เราก็จะสังหารผู้นั้นก่อน"

"อย่าว่าแต่จะสังหารพวกมัน ก็มิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย"

"หรือเจ้าอุบาทว์ชาติชั่วตัวนั้น พอมีอยู่สองสามท่า ?"

"ส่วนตัวมันอาจบางทีไม่น่ากลัว ที่น่ากลัวคือผู้ขายชีวิตแทนมัน"

"ผู้ขายชีวิตแทนมัน ? หมายความว่าอย่างไร ?"

"ความหมายของผู้ขายชีวิต คือคนเหล่านั้นพร้อมที่จะตายแทนมันได้ทุกเวลา"

"หรือคนเหล่านั้นไม่ต้องการชีวิต ?"

ฮั่นเจ็งผงกศีรษะตอบ

"คนที่ไม่ต้องการชีวิต ก็คือคนน่ากลัวที่สุด หลักวิชาบู๊ที่ไม่ต้องการชีวิต คือวิชาบู๊ที่น่ากลัวที่สุด"

อุ้ยเทียนพ้งสงบรอคำอธิบายของมัน ฮั่นเจ็งกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะท่านฟันมันดาบหนึ่ง มันก็พอจะฟันใส่ท่านดาบหนึ่งเช่นกัน"

อุ้ยเทียนพ้งมีท่าทีไม่พอใจคำอธิบายนี้นัก ฮั่นเจ็งจึงกล่าวต่อ

"มาตรว่าท่านลงมือเร็วกว่ามัน แต่ตอนท่านฆ่ามัน มันยังพอจะฆ่าท่านได้ เนื่องเพราะเมื่อดาบท่านฟันลง มันไม่มีเจตนาหลบหลีกเลย ดังนั้นตอนดาบท่านฟันเข้าใส่ร่าง พริบตาเดียวกันมันก็มีเวลาพอมาฆ่าท่าน"

อุ้ยเทียนพ้งพลันเดินเข้าไป ตบบ่ามันฉาดใหญ่แล้วกล่าว

"กล่าวได้ประเสริฐ กล่าวได้มีเหตุผล"

ฮั่นเจ็งมองหน้ามันแน่วนิ่ง เข้าใจความหมายของมันแล้ว

มิใช่ศัตรูที่ต้องสังหาร ก็คือมิตรสหาย

นี่มิเพียงเป็นหลักการในชีวิตอุ้ยเทียนพ้งเท่านั้น ยังเป็นหลักการของวีรบุรุษในบู๊ลิ้ม ตั้งแต่โบราณกาลจวบปัจจุบันด้วย

กับบุคคลประเภทนี้ หลักการนี้นับว่าถูกต้อง ไม่อาจบ่ายเบี่ยงปฏิเสธได้

ฮั่นเจ็งกล่าวต่อ

"ทั้งเล่าตั้วบอกแล้ว พวกมันจะไปเมืองเซี่ยงอัน"

อุ้ยเทียนพ้งผงกศีรษะช้า ๆ กล่าว

"ฟังว่าแนเฮียงฮี้งเป็นสถานที่สวยงามยิ่ง เรามีความต้องการไปเที่ยวอยู่นานแล้ว"

"แนเฮียงฮี้งมีอาณาบริเวณร่วมสองพันไร่ ปลูกดอกเหมยเป็นพัน ๆ หมื่น ๆ ต้น ตอนนี้เป็นเวลาที่ดอกเหมยบานสะพรั่งสวยงามที่สุด ดังนั้น..."

"ดังนั้นเป็นไร ?"

"ในเมื่อเฮ็กแป๊ะไปที่นั้น พวกเราไฉนไม่อาจไปที่นั้น ?"

"พวกเราย่อมอาจไป"

"ในเมื่อจะไป มิสู้พาลเหมาสถานที่นั้นไว้เสียเลย"

"มีเหตุผล"

"รอเมื่อเฮ็กแป๊ะไป พวกเราก็จะได้ต้อนรับมันอย่างดี ให้มันได้เห็นความภาคภูมิของอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ย หากมันมิใช่โง่เขลาปัญญาอ่อน ภายหน้าต้องไม่กล้าตั้งตัวเป็นอริกับพวกเราอีกแล้ว"

"มันใช่โง่เขลาปัญญาอ่อนหรือไม่ ?"

"ย่อมไม่ใช่"

อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยปรบมือหัวร่อกล่าว

"ประเสริฐ ความคิดอันประเสริฐ"

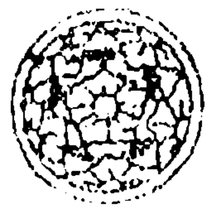

ระเบียงยาวเงียบสงบ นอกระเบียงก็ปลูกต้นเหมย

ท้งตั้งซัวกับฮั่นเจ็งเดินช้า ๆ อยู่ในระเบียง ความจริงพวกมันเป็นสหายเก่าแก่กัน แต่มิได้พบกันนานปีแล้ว

ลมหนาวเหน็บ ในลมหนาวมีกลิ่นหอมของดอกเหมยอบอวล

ท้งตั้งซัวพลันหยุดเท้า เพ่งมองฮั่นเจ็งพลางกล่าว

"มีเรื่องหนึ่ง ที่ข้าพเจ้ามักรู้สึกประหลาดใจอยู่เสมอ"

"เรื่องอันใด ?"

"ไฉนมีแต่วาจาที่ท่านกล่าว เล่าเอี๊ยจื้อจึงเห็นเป็นความคิดที่ประเสริฐดีงาม ?"

ฮั่นเจ็งหัวร่อเบา ๆ ตอบ

"นั่นเนื่องเพราะเป็นความคิดของท่านอยู่ก่อนแล้ว ข้าพเจ้าเพียงแต่ช่วยท่านบอกออกมาเท่านั้น"

"ในเมื่อเป็นความคิดของเล่าเอี๊ย ไฉนจึงต้องให้ท่านเป็นผู้บอกแทน ?"

"ท่านติดตามเล่าเอี๊ยมานานเท่าใดแล้ว ?"

"อย่างน้อยก็สิบกว่าปี"

"ท่านดูเล่าเอี๊ยเป็นคนอย่างไร ?"

ท้งตั้งซัวลังเลแล้วย้อนถาม

"ในความเห็นของท่าน ?"

"ข้าพเจ้าคิดว่าท่านต้องเข้าใจเล่าเอี๊ยเป็นคนหยาบคายยิ่ง มุทะลุดุดันยิ่ง มิเคยรู้จักใช้สมอง หาเล่ห์อุบายรับมือผู้คนเลย"

"หรือเล่าเอี๊ยมิใช่คนเช่นนั้น ?"

"กาลก่อนที่แปดผู้กล้าตงง้วนอาละวาดในแผ่นดิน ทุกผู้คนต่างเห็นพ้องต้องกันที่เปรื่องปราดหลักแหลมที่สุดคือเล้าซาเอี๊ย (ท่านที่สาม) ที่ร้ายกาจที่สุดคือลี้ชิกเอี๊ย (ท่านที่เจ็ด) เหลวไหลที่สุดคืออุ้ยโป้ยเอี๊ย (ท่านที่แปด)"

"ข้าพเจ้าก็เคยได้ยินคนเล่ามา"

ฮั่นเจ็งแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"แต่บัดนี้ เล้าซาเอี๊ยที่เปรื่องปราดหลักแหลมที่สุด กับลี้ชิกเอี๊ยที่ร้ายกาจที่สุดต่างตายไปแล้ว อุ้ยโป้ยเอี๊ยที่เหลวไหลที่สุดกลับยังมีชีวิตอยู่ และมีความเป็นอยู่เยี่ยมกว่ากาลก่อนอีกมากหลายด้วย"

ท้งตั้งซัวก็หัวร่อแล้ว พลันเข้าใจความหมายของฮั่นเจ็งกระจ่าง

มีแต่คนที่รู้จักมารยาเป็นเหลวไหล และยอมแสร้งเป็นเหลวไหลเท่านั้น จึงฉลาดปราดเปรื่องที่สุด ร้ายกาจที่สุด

ท้งตั้งซัวถอนใจกล่าว

"แต่เสียดาย ที่การแสร้งเป็นงมงายเหลวไหล ก็มิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย"

"มิง่ายดายจริง ๆ"

"ดูท่าท่านเป็นคนไม่รู้จักมารยาเป็นโง่งมเหลวไหล ?"

ฮั่นเจ็งฝืนยิ้มตอบ

"แม้นับว่าข้าพเจ้าตอนนี้เหลวไหลจริง ก็ไม่อาจแสดงความโง่งมเหลวไหลออกมาได้สักน้อยนิด"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะข้างกายคนเหลวไหล มักจะมีคนชาญฉลาดปราดเปรื่องอยู่ บทบาทที่ข้าพเจ้าแสดงในตอนนี้ คือคนฉลาดปราดเปรื่อง"

"ดังนั้นขอเพียงเป็นที่ท่านบอกออกมา เฒ่าผู้นั้นก็ต้องเห็นเป็นความคิดประเสริฐ ?"

"แม้นับว่าภายหลังพบเห็น นั่นมิใช่เป็นความคิดประเสริฐ ที่ผิดก็เป็นข้าพเจ้า มิใช่เล่าเอี๊ย"

"ดังนั้นที่ผู้อื่นแค้นก็เป็นท่าน มิใช่เล่าเอี๊ย ?"

ฮั่นเจ็งถอนใจตอบ

"ดังนั้น ท่านตอนนี้จึงควรเข้าใจ คนชาญฉลาดไฉนจึงมักต้องตายเร็วเป็นพิเศษ" ทังตั้งซัวแย้มยิ้มกล่าว

"แต่มีคนอีกประเภทหนึ่ง ที่มักต้องตายก่อนคนฉลาดปราดเปรื่อง"

"คนประเภทใด ?"

"คนที่เป็นคู่อริกับเล่าเอี๊ย"

ฮั่นเจ็งก็แย้มยิ้มกล่าว

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงมีความเห็นใจคนประเภทนั้นเสมอมา พวกมันคิดจะยังชีวิตอยู่ นับว่าไม่ง่ายดายจริง ๆ"

ปั๊งลักเดินช้า ๆ อยู่บนทางน้อยที่มีหิมะหนา มองแต่ไกลพอจะเห็นดอกเหมยแดงฉานปานเปลวไฟ บานสะพรั่งอยู่ในอุทยานแนเฮียงฮี้ง

"ไปเหมาแนเฮียงฮี้งไว้ อัปเปหิคนที่พักอยู่ภายในออกไปให้หมดสิ้น มิว่าคนเป็นหรือคนตาย ต่างต้องอัปเปหิออกไป"

นี่คือคำสั่งของอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ย ซึ่งเป็นแบบฉบับการออกคำสั่งของอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยเสมอมา

มันใช้ท่านไปกระทำเรื่องราวใดก็ตาม ท่านจะต้องกระทำให้สำเร็จ สำหรับท่านจะกระทำด้วยวิธีใด ฝีมือไหน มันต่างไม่สนใจ เรื่องนั้นจะมีความยุ่งยากลำเค็ญเพียงไหน มันยิ่งไม่สนใจ

ความยุ่งยากทั้งมวล ต่างต้องให้ท่านไปพิชิตด้วยตัวเอง หากท่านไม่สามารถพิชิต ท่านก็ไม่มีคุณสมบัติเป็นบริวารอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ย เป็นศิษย์ของอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ย

ปั๊งลักเป็นผู้รับคำสั่งมา

มันเป็นคนที่สุขุมรอบคอบ... สุขุมอย่างยิ่ง

ผ่านทางน้อยหิมะหนาสายนี้ ก็เป็นที่ทำงานของแนเฮียงฮี้ง ผู้อยู่เวรดูแลปกติมักจะมาอยู่ในที่ทำงานนี้ ปั๊งลักหวังให้ผู้อยู่เวรวันนี้เป็นคนชาญฉลาด

คนชาญฉลาดต่างทราบ การขอร้องของอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยไม่ยินยอมให้บ่ายเบี่ยงปฏิเสธเด็ดขาด

ผู้อยู่เวรดูแลแนเฮียงฮี้งในวันนี้เป็นชายกลางคนวัยสามสิบเศษ ดูไปแม้มิใคร่

ชาญฉลาดนัก แต่ก็ไม่โง่เขลานัก

"ข้าพเจ้าเอี้ยฮึง มิว่ากงจื้อจะมาชมบุปผาดื่มสุรา หรือคิดจะพักผ่อนที่นี้สักหลายวัน ต่างสั่งมาได้เต็มที่"

คำตอบของปั๊งลักยิ่งรวบรัดตัดความ

"พวกเราจะเหมาที่นี้ไว้"

เอี้ยฮึงมีทีท่าผิดคาดหมายยิ่ง แต่ยังคงแย้มยิ้มตอบ

"ที่นี้มีตึกอยู่ยี่สิบเอ็ดช่วง หอสิบสี่หลัง ห้องประชุมเจ็ดหลัง เรือนบุปผายี่สิบแปดหลัง ตึกพักอีกสองร้อยกว่าหลัง กงจื้อจะเหมาหมดสิ้น ?"

"ถูกแล้ว"

"กงจื้อมากันมากน้อยเท่าใด ?"

"แม้นับว่ามาเพียงคนเดียว ก็ต้องการเหมาไว้"

เอี้ยฮึงหน้าเครียดทันที แค่นเสียงเย็นชา

"นั่นต้องดูผู้มาเป็นคนเช่นไร ?"

"คืออุ้ยโป้ยไท้เอี๊ย"

เอี้ยฮึงกล่าวด้วยความตื่นเต้น

"อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ย ? อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยของป้อเต๋ง ?"

ปั๊งลักผงกศีรษะ รู้สึกภาคภูมิใจยิ่ง เกียรติภูมิของอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ย อย่างไรก็มีน้อยคนนักที่ไม่ทราบ

เอี้ยฮึงมองปั๊งลักแน่วนิ่ง ดวงตาพลันมีประกายยิ้มแย้มที่กลอกกลิ้งขึ้นวูบ กล่าวอีกว่า

"คำสั่งของอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ย ความจริงข้าพเจ้าไม่กล้าฝ่าฝืน แต่ทว่า..."

"แต่ทว่ากระไร ?"

"เมื่อครู่ก็มีผู้มีเกียรติท่านหนึ่งมาเหมาสถานที่นี้ไว้ โดยให้ค่าเช่าวันละหนึ่งพันตำลึง ข้าพเจ้ายังมิได้รับปาก หากตอนนี้มารับปากกงจื้อ จะไปว่ากล่าวกับท่านผู้มีเกียรติผู้นั้นได้อย่างไร ?"

ปั๊งลักขมวดคิ้วสวนคำ

"ผู้นั้นอยู่ที่ใด ?"

เอี้ยฮึงมิตอบ แต่มองผ่านไหล่ปั๊งลักออกไป

ปั๊งลักจึงหันกายมองตาม ก็เห็นใบหน้าที่เขียวซีด ซาด้านไร้ความรู้สึกโดยสิ้นเชิง

มันยืนสงบอยู่ในมุมห้อง สวมเพียงเสื้อผ้าปอสีขาวที่บางเบา หลังยังสะพายม้วนเสื่อ มือถือกระบองสั้น

เมื่อครู่ตอนปั๊งลักเข้ามา มิได้พบเห็นคนผู้นี้ บัดนี้คนผู้นี้ถึงกับคล้ายมิได้มองปั๊งลักเช่นกัน ตาที่ขุ่นมัวเย็นชา ไร้ความรู้สึกโดยสิ้นเชิง คล้ายกำลังเหม่อมองทิศทางสุดแสนไกลอยู่

คล้ายดั่งว่า ทุกผู้คน ทุกเรื่องราวของโลกนี้ มิได้มีคุณค่าในสายตามันเลยก็ปาน

ที่มันสนใจ คล้ายดั่งความอ้างว้างของสุดแสนไกล สถานที่อ้างว้างเลื่อนลอยแห่งเดียวเท่านั้น

มีแต่อยู่ในที่นั้น มันจึงได้รับความสุขสงบโดยแท้จริง ปั๊งลักเพียงมองมันแวบเดียวก็เบือนหน้ากลับ

ปั๊งลักทราบมันเป็นผู้ใดแล้ว ไม่คิดที่จะพิจารณาละเอียดนัก ยิ่งไม่ต้องการว่ากล่าวกับมัน

ปั๊งลักทราบ มิว่ากล่าวกระไรกับคนผู้นี้ ล้วนแล้วเป็นเรื่องโง่เขลาอย่างยิ่ง

ดวงตาเอี้ยฮึงยังมีประกายแย้มยิ้มที่กลอกกลิ้ง ปั๊งลักพลันกล่าว

"ท่านเป็นคนค้าขาย ?"

"ข้าพเจ้าความจริงเป็นคนค้าขายอยู่แล้ว"

"ค้าขายเพราะต้องการอะไร ?"

"ย่อมต้องการกำไรเงินทอง"

"ประเสริฐ ข้าพเจ้าให้ท่านวันละหนึ่งพันห้าร้อยตำลึง รางวัลพิเศษแก่ท่านอีกหนึ่งพันตำลึง"

ปั๊งลักทราบ ตกลงค้าขายกับคนค้าขาย ง่ายดายกว่าตกลงกับคนที่ไม่ต้องการชีวิตมากนัก

เป็นบริวารอุ้ยโป้ยไท้เอี้ยมานานปี มันได้เรียนรู้วิธีเลือกเฟ้นที่ถูกต้อง การคำนวณที่แม่นยำ

เอี้ยฮึงถูกกระตุ้นจนหวั่นไหวจริง ๆ แต่พลันได้ยินคนชุดขาวแค่นเสียงเย็นชา

"เราให้หนึ่งพันห้าร้อยตำลึงบวกกับของนี้"

ปั๊งลักรู้สึก ที่ด้านหลังมีรังสีดาบเย็นยะเยียบแผ่ซ่านออกมา อดไม่ได้ต้องเหลียวไปมอง

เห็นคนชุดขาวชักดาบบางออกจากกระบองสั้น พลิกดาบวูบถึงกับเฉือนเนื้อที่น่องออกมาชิ้นหนึ่ง วางเนื้อที่มีโลหิตชุ่มโชกลงไปบนโต๊ะอย่างเชื่องช้า สีหน้ายังคง

ชาด้านไร้ความรู้สึก ถึงกับคล้ายไม่เจ็บปวดสักน้อยนิดก็ปาน !

ปิ้งลักที่จับตามอง หางตากระตุกถี่เร็วอยู่ตลอดเวลา เนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ

"ราคานี้ข้าพเจ้าก็ชำระได้"

ดวงตาที่ขุ่นขาวเวิ้งว้างของคนชุดขาว เพียงเหลือบมองแวบเดียว ก็เบือนไปดูที่สุดแสนไกลอีก

ปิ้งลักชักมีดสั้นมาช้า ๆ เฉือนเนื้อที่น่องออกมาชิ้นหนึ่งเช่นกัน

มันเฉือนช้าอย่างยิ่ง พินิจพิเคราะห์อย่างยิ่ง

มันมิว่ากระทำเรื่องราวใด ต่างสุขุมเป็นอย่างยิ่ง

เนื้อถูกเชือดแม้เจ็บปวด แต่หากปฏิบัติตามคำสั่งอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยไม่สำเร็จ ต้องยิ่งเจ็บปวดกว่านี้มากนัก

ครั้งนี้ การคำนวณและตัดสินใจของมันควรถูกต้องเช่นกัน... อาจบางที มันไม่มีทางพอจะให้เลือกเฟ้นเลยก็ได้

โฉมสะคราญยอดฝีมือ

เนื้อที่มีโลหิตสด ๆ หยดหยาดสองชิ้น วางอยู่ที่โต๊ะเบื้องหน้า ร่างเอี้ยฮึงคล้าย ดั่งอ่อนระทวยลงไป

คนชุดขาวเหลือบมองปั้งลักแวบหนึ่ง พลันสะบัดดาบ ตัดหตัวเองออกข้างหนึ่ง

ปั้งลักรู้สึกแขนของมันชาแข็ง มันเคยตัดหูผู้อื่น ตอนนั้นเพียงรู้สึกมีความสุขอย่างอำมหิตยิ่ง

แต่ตัดหูตัวเอง ย่อมต้องเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

มันความจริงพอจะสะบัดดาบฆ่าคนชุดขาว แต่มันยังไม่ลืมวาจาของฮั่นเจ็ง

'มาตรว่าท่านลงมือเร็วกว่ามัน แต่ตอนท่านฆ่ามัน มันยังพอจะฆ่าท่านได้...'

คนที่สุขุมรอบคอบ ส่วนมากมักถนอมชีวิตตัวเอง ปั้งลักเป็นคนสุขุมรอบคอบ

มันเงยหน้าขึ้นช้า ๆ ตัดหูตัวเองออกบ้าง ตัดช้าอย่างยิ่ง สุขุมอย่างยิ่ง

ไหล่ของคนชุดขาว ถูกโลหิตที่หลั่งไหลออกจากหูของมันชโลมจนแดงฉาน ดวงตาที่ขุ่นขาวเว้งว้าง ถึงกับพลันมีประกายอำมหิตพอใจ คล้ายดั่งหูของปั้งลักเป็นมันตัดออกมากับมือก็ปาน

หูที่มีโลหิตชุ่มโชกทั้งสองวางอยู่บนโต๊ะเบื้องหน้า เอี้ยฮึงคล้ายดั่งกระทั่งยืนก็ไม่มีกำลังทรงกายแล้ว !

คนชุดขาวจับตามองโลหิตที่หลั่งไหลออกจากหูปั้งลักแล้วแค่นเสียงเย็นชา

"คุณค่านี้ท่านก็ชำระได้ ?"

พลันสะบัดดาบฟันเข้าใส่มือซ้ายของมัน !

หัวใจปั๊งลักวูบตามคมดาบที่ฟันลง !

ขณะเวลานั้น พลันรู้สึกมีลมกระโชกมาวูบหนึ่ง ในสายลม คล้ายมีกลิ่นหอมที่พิสดารอย่างยิ่ง

จากนั้นจึงเห็นคนผู้หนึ่ง

สตรีนางหนึ่ง

มองในปราดแรก ปั๊งลักรู้สึก มันยังมิเคยเห็นสตรีที่สวยสะคราญปานนี้มาก่อนเลย

นางคล้ายดั่งถูกลมเมื่อครู่กระโชกเข้ามา

ตอนคนชุดขาวมองนาง พลันรู้สึก ดาบในมือมันถูกนางยกไว้

นางกำลังจ้องมองมันด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม เป็นรอยยิ้มหยาดเยิ้มนุ่มนวล เสียงที่กล่าวไพเราะระรื่นหู

"ดาบฟันบนเนื้อ ต้องเจ็บปวดอย่างยิ่ง"

คนชุดขาวแค่นเสียงเย็นชา

"นี่มิใช่เนื้อของท่าน"

ดรุณีโฉมสะคราญส่งเสียงนุ่มนวล

"มาตรว่ามิใช่เนื้อข้าพเจ้า ก็รู้สึกเจ็บปวดเช่นกัน"

นิ้วที่เรียวงามของนางพลันกรีดเบา ๆ คล้ายดั่งเด็ดบุปผาในแจกันให้แก่ชายคนรักนางก็ปาน

คนชุดขาวพลันรู้สึก ดาบในมือมันตกไปอยู่กับมือนาง !

ดาบบางเบาที่หลอมจากเหล็กกล้า บางและคมกริบ

นิ้วเรียวงามทั้งสิบของนางบิดเบา ๆ คล้ายดั่งกำลังบิดก้านบุปผา เสียงเป๊าะพอดัง ดาบเหล็กกล้าเล่มนั้นถึงกับถูกนางบิดหักออกไปชิ้นหนึ่ง

"อย่าว่าแต่สถานที่นี้ถูกข้าพเจ้าเหมาไว้นานแล้ว พวกท่านไยต้องชิงกันไปชิงกันมา ?"

ปากนางว่ากล่าววาจา ถึงกับคีบเศษดาบที่นางหัก ยัดเข้าไปในปากแล้วเคี้ยวช้า ๆ กลืนลงไป !

จากนั้น ใบหน้าที่สวยสะคราญของนางมีแววพึงพอใจอย่างยิ่ง ถึงกับคล้ายกลืนกินอาหารโอชะที่สุดก็ปาน

ปั๊งลักตะลึงลานไปแล้ว !

มันแทบไม่ยอมเชื่อสายตาตัวเอง กระทั่งดวงตาคนชุดขาวยังต้องมีประกายแตกตื่นขึ้นโดยมิอาจข่มกลั้น

ในโลก ไฉนมีเรื่องพิสดารเช่นนี้เกิดขึ้นได้ ? พลังฝีมือที่น่าสะพรึงกลัวเยี่ยงนี้ได้ ?

หรือนางไม่กลัวดาบที่คมกริบ กรีดกระเพาะลำไส้นางขาดไป ?

ดรุณีโฉมสะคราญ หักดาบออกมาอีกชิ้นหนึ่งหย่อนเข้าปาก เคี้ยวกลืนแล้วถอนใจเบา ๆ ดั่งสบอารมณ์ยิ่ง จากนั้นแย้มยิ้มกล่าว

"ดาบเล่มนี้ไม่เลวจริง ๆ มิเพียงเป็นเหล็กกล้าดีเยี่ยมเท่านั้น ยังถลุงจนเหนียวอย่างยิ่ง มีรสโอชะกว่าเล่มที่ข้าพเจ้ารับทานเมื่อวานมากนัก"

ปั๊งลักอดมิได้ต้องถาม

"ท่านรับทานดาบทุกวัน ?"

ดรุณีโฉมสะคราญตอบ

"ก็มิได้รับทานมาก แต่ละวันเพียงรับทานสามเล่ม ดาบกระบี่ก็คล้ายเนื้อปลา หากรับทานมากเกินไป กระเพาะลำไส้จะไม่สบายได้"

ปั๊งลักตาเหลือกค้าง ปากอ้ากว้าง

น้อยครั้งนักที่มันจะลืมตัวเสียกิริยาต่อหน้าดรุณีที่สวยงาม แต่บัดนี้มันไม่มีปัญญาคุมสติตัวเองได้อีกแล้ว

ดรุณีโฉมสะคราญจ้องมองมันเช่นกัน พลางกล่าว

"ดั่งดาบในมือท่าน ก็มิใคร่น่ารับทานแล้ว"

ปั๊งลักอดมิได้ต้องถาม

"เพราะเหตุใด ?"

นางแย้มยิ้มตอบเสียงราบเรียบ

"ดาบของท่าน ก่อนนี้ฆ่าคนมากเกินไป กลิ่นคาวโลหิตฉุนเฉียวเกินไป"

คนชุดขาวเหม่อมองดูนาง แล้วจึงหันกายก้าวอาด ๆ ออกจากห้องไป

มันไม่กลัวตาย แต่หากจะให้มันหักดาบเหล็กกล้าเป็นชิ้น ๆ กลืนกินลง มันไม่มีปัญญากระทำได้เลย

ไม่มีผู้ใดสามารถกระทำได้ นี่ความจริงเป็นเรื่องพิสดารปาฏิหาริย์อยู่แล้ว

นางแย้มยิ้มกล่าวอีก

"ดูท่ามันไม่คิดจะชิงกับข้าพเจ้าแล้ว ท่านเล่า ?"

ปั๊งลักมิเอ่ยปาก มันไม่มีปัญญาเอ่ยปากอยู่แล้ว

ดรุณีโฉมสะคราญกล่าวอีก

"ชายชาตรี มิว่าเกี่ยงเรื่องราวใดกับอิสตรี แม้นับว่าเกี่ยงจนมีชัยไปได้ ก็มิใช่เป็นเกียรติพึงภาคภูมิอย่างไร ท่านว่าใช่หรือไม่ ?"

ในที่สุด ปั๊งลักถอนใจเฮือกใหญ่แล้วตอบ

"ขอเรียนถามชื่อแซ่ยิ่งใหญ่ของท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับไปรายงานถูกต้อง"

นางก็ถอนใจตอบ

"ข้าพเจ้าเป็นเพียงเอียเท้า (หญิงรับใช้) เท่านั้น ท่านถามชื่อแซ่ข้าพเจ้าไปก็ไม่มีประโยชน์"

ดรุณีที่โฉมสะคราญปานหยาดฟ้า พลังฝีมือเลอเลิศไม่อาจหยั่งคำนวณ ถึงกับเป็นเพียงหญิงรับใช้เท่านั้น

แล้วนายของนาง เป็นบุคคลเยี่ยงไรกันแน่ ?!

"ท่านกลับไปบอกต่ออุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยได้ สถานที่นี้ถูกน่าไฮ้เนี่ยจื้อ (เจ้าแม่ทะเลใต้) เหมาไว้แล้ว หากท่านผู้เฒ่ามีเวลาว่าง เชิญมาเที่ยวที่นี้ได้ทุกเวลา"

"น่าไฮ้เนี่ยจื้อ ?"

ดรุณีโฉมสะคราญผงกศีรษะตอบ

"น่าไฮ้เนี่ยจื้อก็คือนายข้าพเจ้า ท่านกลับไปบอกต่ออุ้ยโป้ยไท้เอี๊ย มันต้องรู้จักแน่"

หากตอนอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยร่าเริงและเดือดดาลผิดแปลกกันเป็นคนละคน อย่างนั้นสารรูปมันในตอนนี้ ก็เป็นคนที่สามแล้ว !

ยังมิเคยมีผู้ใดเห็นมันตื่นเต้นถึงปานนี้ แตกตื่นสงสัยถึงปานนี้มาก่อนเลย

กระทั่งใบหน้าที่มักแดงเปล่งปลั่งของมัน ตอนนี้กลับกลายเป็นเขียวคล้ำแล้ว !

"น่าไฮ้เนี่ยจื้อ ? หรือนางยังไม่ตายจริง ๆ ?"

มันกำหมัดแนบแน่น กระแสเสียงเปี่ยมไปด้วยความตื่นเต้นและแตกตื่นสงสัย กระทั่งยังคล้ายมีความหวาดกลัวจนบอกมิถูก

ไม่มีคนกล้าส่งเสียง

มิว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ถึง ในโลกถึงกับยังมีคนที่อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยยังตื่นเต้นหวาดกลัวอยู่

อุ้ยเทียนพ้งถลึงตาอีกครั้ง ตะเบ็งเสียงดังก้อง

"พวกท่านทราบหรือไม่ น่าไฮ้เนี่ยจื้อเป็นคนอย่างไร ?"

วาจานี้มาตรว่าถามคนทั้งหลาย แต่นัยน์ตากลับจับมองฮั่นเจ็งคนเดียว

แต่ครั้งนี้กระทั่งฮั่นเจ็งยังมิได้เอ่ยปากเช่นกัน

อุ้ยเทียนพังโถมเข้าไปคว้าอกเสื้อมันไว้แล้ว ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านกระทั่งน่าไฮ้เนี่ยจื้อยังไม่รู้จัก แล้วท่านรู้จักกระไรบ้าง ?"

ใบหน้าฮั่นเจ็งพลันแปรเปลี่ยนเป็นคล้ายคนชุดขาว ซาด้านไร้ความรู้สึก ดวงตาก็คล้ายเหม่อมองในทิศทางสุดแสนไกล

อุ้ยเทียนพังถลึงจ้องมันแน่วนิ่ง แววขุ่นเคืองบนใบหน้าคล้ายคลายลงทีละน้อย มือที่กำอกเสื้อมันก็คลายลงทีละน้อย ถอนใจยาวกล่าวเบา ๆ

"นี่ก็ไม่อาจตำหนิท่าน ท่านยังมีวัยเยาว์อย่างยิ่ง ตอนน่าไฮ้เนี่ยจื้ออาละวาดในแผ่นดิน ชนชาวบู๊ล้มลุ่มหลงจนสยบอยู่ใต้ชายกระโปรงนางนั้น ท่านน่ากลัวยังมิได้กำเนิดมา"

มันพลันยืดอกเชิดหน้าส่งเสียงดัง ๆ

"แต่เรากลับเคยเห็นนาง ในพิภพจบแดน ผู้เคยเห็นโฉมหน้าแท้จริงของนางนอกจากเราอุ้ยเทียนพังแล้ว ต้องไม่มีบุคคลที่สองเด็ดขาด"

ใบหน้ามันเริ่มแดงเปล่งปลั่งอีกครา คล้ายมีโอกาสได้เห็นโฉมหน้าแท้จริงของน่าไฮ้เนี่ยจื้อ เป็นเกียรติที่ควรเย่อหยิ่งลำพองก็ปาน

แต่ละคนต่างคิดจะถาม

' น่าไฮ้เนี่ยจื้อเป็นคนเยี่ยงไรกันแน่ ? มีรูปลักษณะเยี่ยงไรกันแน่ ? '

แต่ย่อมไม่มีผู้ใดกล้าถามจริง ๆ อยู่ต่อหน้าอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ย มิว่าผู้ใดต่างเพียงได้แต่ตอบคำถามเท่านั้น ไม่อาจเป็นฝ่ายถาม เพราะอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยไม่พอใจคนปากมาก

ในโลก ยังมีผู้ใดพอใจคนปากมาก ?

อุ้ยเทียนพังส่งเสียงดัง ๆ อีกครา

"น่าไฮ้เนี่ยจื้อก็คือเซยมึ่นกวนอิม (กวนอิมพันหน้า) ความหมายคือว่า นางมิเพียงมีพันมือ พันตา เท่านั้น ยังมีใบหน้าที่ผิดกันอีกหนึ่งพันเค้า"

มันพลันหันไปถามปั๊งลัก

"สตรีที่เจ้าพบเห็นนางนั้น มีรูปโฉมโนมพรรณอย่างไร ?"

ปั๊งลักตะกุกตะกัก

"คล้ายดั่งยังไม่เลว"

ปั๊งลักก้มศีรษะตอบ

"เป็นสวยงามอย่างยิ่ง"

"นางมีวัยประมาณเท่าใด ?"

ปั๊งลักก้มศีรษะต่ำกว่าเดิม มันตอนนี้จึงพบเห็น ตัวมันถึงกับสังเกตวัยสตรีนางนั้นไม่ออก

ตอนเห็นนางปราดแรก รู้สึกนางแม้เยาว์วัยอย่างยิ่ง แต่อย่างน้อยต้องมีอายุยี่สิบห้ายี่สิบหก

ภายหลังเมื่อได้ยินนางกล่าววาจา มันรู้สึกนางคล้ายเป็นโกวเนี้ยอายุสิบห้าสิบหกเท่านั้น

แต่ยามเมื่อมันจ้องมองนางอีกสองครา พบเห็นที่หางตานางคล้ายมีรอยตีนกา สมควรมีวัยสูงกว่าสามสิบปีมาก

แต่เมื่อนึกขึ้นในตอนนี้ นางที่ใช้ปลายนิ้วหักดาบเหล็กกล้าเคี้ยวกลืนลงนั้น นับเป็นวิชาที่ไม่ฝึกมาสี่ห้าสิบปี ไหนเลยจะมีความแกร่งกร้าวลึกล้ำถึงปานนั้นได้ ?

อุ้ยเทียนพ้งกล่าวต่อ

"เจ้าดูไม่ออกว่านางมีอายุเท่าใด ?"

ปั๊งลักก้มศีรษะต่ำลงกว่าเดิม

อุ้ยเทียนพ้งปรบมือฉาดใหญ่แล้วร้อง

"สตรีนางนั้น อาจเป็นเซยมิ่นกวนอิมอย่างยิ่ง"

ปั๊งลักอดมิได้ต้องถาม

"นางปลีกตัวออกซ่อนกายสามสี่สิบปีแล้ว ตอนนี้ไยมิสมควรเป็นนางเฒ่าที่ชรายิ่ง ?"

อุ้ยเทียนพ้งแค่นหัวร่อตอบ

"ตอนนางอายุสิบเจ็ดสิบแปด ก็มีคนเข้าใจว่านางเป็นหญิงชรา แต่อีกยี่สิบปีสามสิบปีให้หลัง กลับมีคนว่านางเป็นเพียงโกวเนี้ยเยาว์วัยเท่านั้น"

ปั๊งลักตะลึงลานไปแล้ว มันคิดไม่ออกเลย อุ้ยเทียนพ้งกล่าวต่อ

"คนผู้นี้ปลอมตัวเป็นร้อย ๆ พัน ๆ เค้า แต่ละคนที่เจ้าเห็นต่างอาจเป็นนางปลอมแปลงได้ทั้งสิ้น ฟังว่ามีคราหนึ่งที่โพวฮวบไต้ซือแห่งเสียวลิ้ม ขึ้นแสดงธรรมบนยอดเขาไท้ซัว ผู้ที่ฟังธรรมยังมีหลายท่านเป็นสหายเก่าของโพวฮวบไต้ซือ ฟังเป็นเวลาสองวันสองคืนแล้ว พลันมีโพวฮวบไต้ซือมาอีกรูปหนึ่ง ดังนั้นจึงมีคนพบเห็นโพวฮวบไต้ซือที่แสดงธรรมอยู่ก่อน ถึงกับเป็นน่ำไฮ้เนี่ยจื้อปลอมไป"

เรื่องเช่นนี้นับว่าเป็นเทพนิยายชัด ๆ แทบไม่มีคนยอมเชื่อถือ แต่ทุกคนกลับทราบ อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยมิเคยโป้ปดมดเท็จมาเลย

อุ้ยเทียนพ้งกล่าวต่อ

"มิว่าผู้ใด เพียงเห็นโฉมหน้าแท้จริงของน่าไฮ้เนี่ยจื้อสักแวบเดียว เป็นต้องตายแน่นอน ดังนั้นกระทั่งตอนนางมีชื่อเสียงสูงส่งถึงขีดสุด ยังไม่มีผู้ใดทราบนางเป็นสตรีรูปลักษณะใด มีแต่เราทราบ... มีแต่เราทราบ..."

เสียงของมันยิ่งกล่าวยิ่งเบา ใบหน้าถึงกับปรากฏแววประหลาดพิกล จนอีกเนิ่นนานให้หลัง จึงกล่าวช้า ๆ สืบไป

"วิชารับอาวุธลับและคว้าจับของนาง โดดเด่นเป็นเอกในยุคนั้นโดยไม่มีผู้ใดทัดเทียมได้ ความเลอเลิศพิสดารของวิชาปลอมแปลงโฉม ยิ่งไม่เคยมีมาก่อนในโบราณกาล และไม่มีในอนาคตด้วย แต่ตอนนางมีชื่อเสียงถึงขีดสุด กลับพลันสาบสูญร่องรอยไป มิว่าผู้ใดก็ไม่ทราบเพราะสาเหตุใด ? ยิ่งไม่มีผู้ใดทราบนางไปที่ใด ? ในสามสิบปีนี้ ไม่มีชนชาวนักเลงใดได้ยินข่าวคราวของนางอีกเลย กระทั่งเราก็มิเคยได้ยิน"

ทั้งปวงเหลียวมองกันไปมา แต่มิกล้าส่งเสียง

ตอนนี้ทุกผู้คนต่างดูออก ระหว่างอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยกับน่าไฮ้เนี่ยจื้อ ต้องมีความสัมพันธ์ที่เร้นลับและลึกซึ้งเหนือธรรมดา

แต่ทุกผู้คนต่างยิ่งประหลาดสงสัยกว่าเดิม

น่าไฮ้เนี่ยจื้อผู้นี้ เมื่อสาบสูญร่องรอยไปสามสิบปีแล้ว ไฉนพลันมาปรากฏตัวอีก ?

มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด อุ้ยเทียนพ้งพลันส่งเสียงดัง ๆ

"ตัวเล็ก เจ้าเข้ามา"

บุรุษหนุ่มที่สวมเสื้อขนสัตว์สีเงินราคาแพง รูปกายสูงโปร่งหน้าตาหล่อเหลารับคำเดินออกมา

เสื้อผ้าของมันสวยงามสูงค่า ตัดเย็บได้เหมาะสมตัวอย่างยิ่ง ใบหน้าที่งามสง่าปานหล่อเหลา ตอนไม่ยิ้มยังคล้ายมีรอยยิ้มอยู่สามส่วน ดูไปรู้สึกต้องเป็นที่พอใจของอิสตรี เพียงแต่ว่าดวงตามีสายเลือดแดงฉาน แสดงว่ามักมิใคร่ได้หลับเต็มตื่น

อาจบางทีบุรุษหนุ่มที่ได้รับความพอใจจากอิสตรี ต่างยากยิ่งจะมีเวลาได้นอนเต็มตา

บุรุษหนุ่มรูปงามผู้นี้ คือตัวเล็กที่สุดของสิบสามยอดองครักษ์อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยนามไซมึ้งจับซา (คนที่สิบสามแซ่ไซมึ้ง) ฉายาฮุ้นนึ้งกุน (เทพบุตรฝุ่น... หมายถึงสำอาง)

ตาที่คมวาวราวกระบี่ของอุ้ยเทียนพ้ง เขม้นมองมันแน่วนิ่งเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงแค่นเสียงเย็นชา

"ในค่ำคืนสารทตงชิว (เพ็ญเดือนแปด) เจ้าคบกับสหายคนหนึ่งนามลิ่มเท้ง ใช่หรือไม่ ?"

ไซมึ้งจับซาคล้ายตระหนกเล็กน้อย ในที่สุดยังคงก้มศีรษะรับ

"ถูกแล้ว"

อุ้ยเทียนพ้งกล่าวต่อ

"หลังจากเจ้าสุมหัวกับเจ้าลูกคณิกาตัวนั้นแล้ว ในเดือนเศษนี้ เจ้ากระทำเรื่องราวใดบ้าง ?"

สีหน้าไซมึ้งจับซาพลันแดงฉาน คล้ายกระทั่งวาจายังมิอาจเปล่งได้

อุ้ยเทียนพ้งแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"เราก็ทราบเจ้าไม่กล้าบอก ก็ได้ ฮั่นเจ็ง ท่านบอกแทนมัน"

ฮั่นเจ็งกล่าวช้า ๆ ทันที โดยมิต้องครุ่นคิด

"ในแรมห้าค่ำเดือนแปด (หลังตงชิวห้าวัน) พวกมันพากันไปขอยืมเงิน จากในคลังจวนข้าหลวงมาสามหมื่นตำลึง...

"แรมสิบห้าค่ำเดือนแปด พวกมันไปยืมมาอีกครั้ง"

อุ้ยเทียนพ้งแค่นหัวร่อสวนคำ

"เวลาสิบวัน ใช้เงินถึงสามหมื่นตำลึง ตัวอุบาทว์น้อยทั้งสอง กลับมือเติบใจกว้างอย่างยิ่ง"

ฮั่นเจ็งรายงานต่อไป

"ค่ำคืนขึ้นหกค่ำเดือนเก้า พวกมันที่อยู่ระหว่างเมามาย เป็นปากเสียงกับศิษย์คุนลุ้น ที่มาจากนอกกำแพงใหญ่ เพราะเรื่องชิงดีชิงเด่น มาตรว่าตอนนั้นข่มกลั้นใจไว้ได้ แต่รอจนเมื่อสามผู้กล้าคุนลุ้น ทราบประวัติความเป็นมาของพวกมัน เตลิดหนีไปในค่ำคืนวันนั้นแล้ว พวกมันกลับไล่ตามไปจนพ้นรัศมีแปดสิบลี้ สังหารสามผู้กล้าคุนลุ้นจนไม่เหลือสักคนเดียว"

อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยแค่นเสียงเย็นชา

"ดูท่าหลังจากเล้งเต้าหยินตายไปแล้ว ศิษย์สำนักคุนลุ้นก็เสื่อมลงทุกรุ่นจริง ๆ"

ฮั่นเจ็งรายงานต่อ

"หลังจากฆ่าคนแล้ว พวกมันกลับมีอารมณ์ครึกครื้นกว่าเดิม ถึงกับถือโอกาสที่ยังมีฤทธิ์สุรา บุกเข้าไปในเจี๊ยะแกจึง (หมู่บ้านตระกูลเจี๊ยะ) ฉุดคร่าเจ๊ม่วยฝาแฝดวัยเพียงสิบสี่ปีออกมา เป็นเพื่อนนอนกับทั้งสองถึงหนึ่งวันหนึ่งคืน"

รายงานถึงตอนนี้ ดวงตาไซมึ้งจับซามีประกายวิงวอนจนน่าสมเพช กะพริบตา

ให้ฮั่นเจ็งอยู่ไม่หยุดยั้ง

แต่ฮั่นเจ็งคล้ายมิแลเห็น ยังคงรายงานต่อ

"หลังจากนั้นแล้ว พวกมันยิ่งกำเริบเสิบสาน ในวันขึ้นสิบสามค่ำเดือนเก้า..."

ไซมึ้งจับซาไม่รอให้มันรายงานโทษต่อไป คุกเข่าโครมลงที่เบื้องหน้าอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ย ยืดตัวตรงแบะอกเสื้อออกพลางร้อง

"ศิษย์ผิดไปแล้ว ท่านผู้เฒ่าฆ่าศิษย์เถิด"

อุ้ยเทียนพ้งถลึงจ้องมันเป็นครึ่งค่อนวัน พลันแผดหัวเราะกล่าว

"ประเสริฐ มีความกล้าพอ ชายชาตรีกล้าทำต้องกล้ารับ ฆ่าเจ้าเด็กไม่รักดีไปมิกี่คน เล่นโกวเนี้ยต่ำทรามร่านราคะสักจำนวนหนึ่ง จะนับเป็นสำคัญอย่างไรได้ ?"

ไซมึ้งจับซาเบิ่งตาด้วยความแตกตื่นพลางร้อง

"ท่านผู้เฒ่าไม่ตำหนิข้าพเจ้า ?"

อุ้ยเทียนพ้งแย้มยิ้มกล่าว

"เราตำหนิเจ้าไปไย ? หากโกวเนี้ยน้อยสองนางไม่พอใจเจ้า หรือมิรู้จักพุ่งศีรษะชนผนังให้ตาย ไยต้องอยู่เป็นเพื่อนนอนกับเจ้าหนึ่งวันหนึ่งคืน ? หากนางพอใจเจ้า มีผู้ใดเกี่ยวข้องบังคับได้ ? โกวเนี้ยน้อยรักบุรุษหนุ่ม ความจริงถูกทำนองคลองธรรมที่สุดแล้ว กระทั่งเง็กเซียนฮ่องเต้ยังเกี่ยวข้องบังคับมิได้"

ไซมึ้งจับซาอดมิได้ต้องแย้มยิ้มกล่าว

"น้อมเรียนท่านผู้เฒ่า เมื่อหลายวันก่อน พวกนางยังลอบมาหาข้าพเจ้าอีกเลย"

อุ้ยเทียนพ้งแผดเสียงหัวร่อกล่าว

"ชายชาตรีที่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ ต้องมีขวัญดีไปฆ่าคน มีความสามารถไปหลอกล่อโกวเนี้ยน้อย มิเช่นนั้นไม่สู้พุ่งศีรษะชนผนังให้แตกตายก็แล้วกัน"

เสียงหัวร่อของมันพลันชะงักหาย ถลึงจ้องไซมึ้งจับซาพลางคำราม

"ในเมื่อเราไม่ตำหนิเจ้า เจ้าทราบเราเรียกเจ้าออกมาด้วยสาเหตุใด ?"

"ศิษย์มิทราบ"

"เจ้าทราบหรือไม่ ? ลิ่มเท้งที่เป็นลูกนางคณิกาเลี้ยงมา ความจริงเป็นผู้ใด ?"

"ศิษย์มิทราบ"

อุ้ยเทียนพ้งพลันเตะฉาด จนไซมึ้งจับซากลิ้งกระเด็นไกลสองวา ยังตามเข้าไปจิกผมมันขึ้นแล้ว ตบหน้ามือหลังมือ ซ้าย ๆ ขวา ๆ ถึงสิบเจ็ดสิบแปดครั้ง จึงได้ถามอีก

"เจ้าทราบหรือไม่ ? เราตบเจ้าด้วยเรื่องอันใด ?"

ไซมึ้งจับซาปฏิเสธด้วยความหวาดหวั่น เนื่องเพราะมันมิทราบจริง ๆ มัน

ถูกตบจนตะลึงลานไปแล้ว

อุ้ยเทียนพ้งตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"บุรุษชาติชายชาตรี ฆ่าคนวางเพลิงต่างไม่นับสำคัญอย่างไร แต่หากคบมิตรสหายแล้ว ถึงกับยังมิทราบมันเป็นคนเช่นไร นั่นจึงเป็นตัวอุบาทว์บัดซบที่สุด ฆ่าทิ้งสักร้อยครั้งก็ไม่รู้สึกมากไป"

วาจานี้เพิ่งขาดคำ พลันมีเงาร่างคนวูบมา ข้างกายไซมึ้งจับซา มีคนเพิ่มขึ้นอีกผู้หนึ่ง

สายตาสามสิบกว่าคู่ในห้องโถงใหญ่ ถึงกับไม่มีผู้ใดเห็นชัด คนผู้นี้มาจากทิศทางใด ?

ในแสงโคมไฟสว่างไสว เห็นมันผิวขาวละเอียด เค้าหน้าหล่อเหลา รูปกายสูงโปร่ง บุคลิกสง่าเรียบร้อย ดั่งนักศึกษาคงแก่เรียน ในทีท่า คล้ายยังแอบแฝงความเอียงอายดุจโกวเนี้ยอยู่หลายส่วนอีกด้วย

แต่มันพลันมาโดยไม่มีเค้า ละลิ่วลงสู่พื้นโดยไม่มีเสียง ความสูงส่งของวิชาตัวเบาในสิบสามยอดองครักษ์ ไม่มีผู้ใดสามารถทัดเทียมได้!

เมื่อมันยืนหยัดทรงกาย รีบคารวะจรดพื้นกล่าว

"ผู้เยาว์เต็งลิ้ง (คีลิ้ง... กิเลน) ตั้งใจมากราบคารวะโป้ยไท้เอี๊ยเป็นพิเศษ"

อุ้ยเทียนพ้งถลึงจ้องมันพลางตวาด

"เจ้าถึงกับยังกล้ามา ?"

"ผู้เยาว์มิกล้าไม่มา"

อุ้ยเทียนพ้งแผดหัวร่อกล่าว

"ประเสริฐ มีความกล้าพอ เราผู้เฒ่าพอใจบุรุษหนุ่มมีความกล้าเช่นพวกเจ้านี้"

มันคลายมือปล่อยไซมึ้งจับซาแล้วกล่าวต่อ

"เจ้าบัดซบตอนนี้ย่อมควรเข้าใจได้แล้วกระมัง ? ลิ่มเท้งก็คือเต็งลิ้ง เจ้าคบหากับสหายเยี่ยงมันได้ นับเป็นบุญวาสนาของเจ้าแล้ว"

ไซมึ้งจับซาเบิ่งตามองสหายของมันด้วยความแตกตื่น แต่ละคนต่างมองดูสหายผู้นั้นของมันแน่วนิ่ง

นามเต็งลิ้งนี้ ทุกผู้คนต่างเคยได้ยินมา แต่ไม่มีผู้ใดคาดคิดถึง บุรุษหนุ่มมีทีท่าเรียบร้อยนุ่มนวล กระดากกระเดื่องราวโกวเนี้ยน้อย ถึงกับเป็นยอดฝีมือรุ่นเยาว์ เกียรติเกรียงไกรแห่งยุค ฮวงนึ้งกุน (เทพบุตรสายลม) เต็งลิ้ง ที่มีวิชาตัวเบาสูงสุดในหมู่รุ่นเดียวกัน

นอกจากฮั่นเจ็งกับอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยแล้ว ไม่มีผู้ใดสามารถคาดคิดถึงจริง ๆ

ใบหน้าเต็งลิ้งกลับแดงระเรื่อ

อุ้ยเทียนพ้งกล่าว

"ที่เราทุบตีตัวบัดซบน้อยนี้ เพราะต้องการรีดให้เจ้าเสนอหน้าออกมาเท่านั้น"

เต็งลิ้งตอบด้วยสีหน้าแดงฉาน

"มิทราบผู้อาวุโสมีคำสั่งใด ?"

"เรามีเรื่องหนึ่ง ต้องการให้เจ้าไปกระทำแทนเรา เรื่องนี้บางทีจำเป็นต้องให้เจ้าไปกระทำจึงอาจสำเร็จ"

ทีท่าของอุ้ยเทียนพ้งพลันแปรเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดอย่างยิ่ง กล่าวสืบต่อไป

"แต่เราก็ไม่ต้องการให้เจ้าไปหาที่ตาย ดังนั้นเรายังคิดจะดูวิชาตัวเบาของเจ้าเป็นระดับใดกันแน่ ?"

เต็งลิ้งยังยืนอยู่ ไหล่มิได้ขยับ แขนมิได้เคลื่อนไหว คล้ายดั่งปลายนิ้วยังไม่กระดิกอีกด้วย

แต่ในขณะเวลานั้นเอง ร่างของมันพลันคล้ายเป็นนกนางแอ่นตัวน้อย โบยบินขึ้นจากพื้น พุ่งวาบผ่านศีรษะผู้คนไปดุจเป็นสายลม

รอจนเมื่อลมหอบนี้โชยกลับมา ร่างของมันถึงกับยังยืนอยู่ในที่เดิมมิเปลี่ยนแปร แต่ในมือกลับมีโคมเพิ่มมาอีกดวงหนึ่ง

ความจริงโคมดวงนี้แขวนอยู่ที่ยอดไม้ไผ่ทางด้านนอกห้องโถงใหญ่ ไม้ไผ่ลำนั้นอย่างน้อยต้องยาวกว่าหกวา ห่างจากที่มันยืนเมื่อครู่ อย่างน้อยต้องกว่าสิบสองวา

แต่มันพลันไปพลันกลับมา กระทั่งลมหายใจยังมิได้กระชั้นถี่เร็วกว่าเดิม

อุ้ยเทียนพ้งปรบมือหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

"ประเสริฐมาก ผู้อื่นต่างเล่าขาน ความสูงส่งในวิชาตัวเบาของฮวงนึ้งกุน พอจะถูกยกเป็นหนึ่งในห้าสุดยอดฝีมือยุคนี้ วันนี้ได้เห็น เป็นจริงดั่งกิตติศัพท์แล้ว"

มันตบบ่าเต็งลิ้งดังฉาดใหญ่ กล่าวต่อไป

"วิชาตัวเบาเยี่ยงเจ้าไปได้เต็มที่"

เต็งลิ้งอดมิได้ต้องถาม

"ไปที่ใด ?"

"ไปแนเฮียงฮี้ง ไปดูน่าไฮ้เนี่ยจื้อนางนั้น เป็นตัวจริงหรือตัวปลอมกันแน่ ?"

ใบหน้าเต็งลิ้งพลันซีดขาว อุ้ยเทียนพ้งกล่าว

"เจ้ารู้จักน่าไฮ้เนี่ยจื้อ ?"

เต็งลิ้งผงกศีรษะ อุ้ยเทียนพ้งกล่าว

"เจ้าก็ทราบความร้ายกาจของนาง ?"

เต็งลิ้งผงกศีรษะอีก

อุ้ยเทียนพ้งเขม้นมองมันเป็นครึ่งวัน จึงถามอีก

"ซือแป๋เจ้าเป็นผู้ใด ?"

เต็งลิ้งมีทีท่าลำบากใจ ต้องเดินเข้าไปสองก้าว กระซิบเบา ๆ คำหนึ่ง

สีหน้าอุ้ยเทียนพ้งมีแววแตกตื่นขึ้นทันที ร้องโพล่งว่า

"มิน่าเล่าเจ้าจึงทราบ การต่อสู้ที่เทียนซัวเมื่อครั้งกระโน้น ซือแป๋เจ้าก็เคยลิ้มรสฝีมือนางมาคราหนึ่ง"

เต็งลิ้งกล่าว

"ซือแป๋มักบอก วิชาตัวเบากับอาวุธลับของน่าไฮ้เนี่ยจื้อ ในแผ่นดินไม่มีผู้ใดสามารถทัดเทียมได้ ผู้เยาว์น่ากลัว..."

"เจ้ากลัวไปแล้วไม่มีทางได้กลับ ?"

เต็งลิ้งหน้าแดงฉานด้วยความละอาย อ้อมแอ้มตอบ

"ผู้เยาว์แม้มิกล้าหยามตัวเอง แต่ก็มีความสำนึกตัวอยู่บ้าง"

"แต่มีอีกเรื่องหนึ่งที่เจ้ากลับยังมิทราบ"

"กรุณาสั่งสอน"

"น่าไฮ้เนี่ยจื้อเพราะต้องการรูปโฉมของนางให้ยืนยง จึงฝึกวิชากำลังภายในที่มีอาถรรพณ์สุดยอด แต่ก็มิทราบเพราะสาเหตุใด นางกลับฝึกไม่สำเร็จ ดังนั้นแต่ละวันพอถึงเวลาเที่ยง ลมปราณนางจะพลันแตกซ่าน อย่างน้อยต้องมีเวลาครึ่งชั่วน้ำเดือด ที่ร่างแข็งดั่งท่อนไม้ มิอาจขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวได้เลย"

เต็งลิ้งสงบฟังอยู่ อุ้ยเทียนพ้งกล่าวต่อ

"แต่ทว่าร่องรอยของนางเร้นลับอย่างยิ่งเสมอมา ตอนเวลาลมปราณนางแตกซ่าน เป็นช่วงเวลาสั้นอย่างยิ่ง ดังนั้นแม้มีคนทราบจุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวของนาง แต่ยังคงไม่มีผู้ใดกล้าไปหานาง"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวช้า ๆ สืบไป

"บัดนี้เมื่อพวกเราทราบ หลายวันนี้นางต้องอยู่ในแนเฮียงฮี้ง วิชาตัวเบาของเจ้ายังยอดเยี่ยมเพียงนี้ ขอเพียงสามารถหาสถานที่นางฝึกกำลังพบ ก็พอจะรอเวลาเที่ยงที่นางตัวชาแข็ง บุกเข้าไปเลิกหน้ากากของนางมา..."

เต็งลิ้งอดมิได้ต้องถามอีก

"หน้ากาก ? เป็นหน้ากากเยี่ยงไร ?"

"นางปกติสวมหน้ากาก เนื่องเพราะตอนนางมิได้ปลอมแปลงโฉม ไม่ยินยอมให้ผู้ใดได้เห็นโฉมหน้าอันแท้จริงของนาง"

"ในเมื่อไม่เคยมีผู้ใดเห็นโฉมหน้าแท้จริงของนาง ผู้เยาว์แม้สามารถเลิกหน้ากากนางมาได้ ก็แยกแยะมิออกว่านางเป็นตัวจริงหรือตัวปลอมกัน"

"เราเคยเห็นโฉมหน้าแท้จริงของนางมา ใบหน้านางมีตำหนิพิเศษอย่างยิ่งอยู่ เจ้าเพียงเห็นปราดเดียวก็ต้องจดจำได้แน่"

"ตำหนิใด ?"

อุ้ยเทียนพ้งก้มตัวไป กระซิบข้างหูเต็งลิ้งเบา ๆ สองคำ

ใบหน้าเต็งลิ้งแปรเปลี่ยนไป อ้ำอึ้งด้วยความลำบากใจ เป็นเนิ่นนานจึงเลียบเคียง

"ในเมื่อผู้อาวุโสเคยเห็นโฉมหน้าแท้จริงของนาง คิดว่าต้องเป็นสหายของนาง ไฉนไม่ไปพิสูจน์จริงเท็จของนางด้วยตนเอง ?"

ใบหน้าอุ้ยเทียนพ้งพาลมีแววขุ่นเคืองขึ้นมาอีกครา กระชากเสียงด้วยโทสะ

"เราเรียกเจ้าไปเจ้าก็ต้องไป เรื่องอื่น ๆ เจ้าอย่าได้เกี่ยวข้องจะประเสริฐสุด"

เต็งลิ้งมิส่งเสียงอีกแล้ว ตอนอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยมีโทสะ ไม่มีผู้ใดกล้ากล่าววาจา

อุ้ยเทียนพ้งถลึงจ้องมันพลางตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เจ้าไปหรือไม่ ?"

เต็งลิ้งถอนใจตอบ

"ในเมื่อผู้เยาว์ทราบความลับนี้แล้ว คิดจะไม่ไปก็น่ากลัวไม่ได้"

อุ้ยเทียนพ้งจึงหัวร่อกล่าว

"ประเสริฐ เจ้าเป็นคนชาญฉลาดจริง ๆ เราผู้เฒ่าชมชอบคนชาญฉลาดเยี่ยงนี้เสมอมา"

ตบไหล่เต็งลิ้งอีกฉาดใหญ่ จึงกล่าวต่อ

"ขอเพียงเจ้าไป เรื่องอื่น ๆ ทั้งหลายเราต่างรับปากหมดสิ้น"

เต็งลิ้งแย้มยิ้มกล่าวบ้าง

"ตอนนี้ผู้เยาว์เพียงวิงวอนผู้อาวุโสรับปากเรื่องเดียว"

"เรื่องอันใด ?"

"ผู้เยาว์คิดจะต่อยคนผู้หนึ่ง"

"เจ้าคิดจะต่อยผู้ใด ?"

ฮั่นเจ็งพลันถอนใจกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้า"

เต็งลิ้งหันขวับไปจริง ๆ เดินช้า ๆ มาที่เบื้องหน้ามัน แย้มยิ้มกล่าว

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าต้องการทุบตีท่านจริง ๆ"

รอยยิ้มของมันยังนุ่มนวลอย่างยิ่ง คล้ายเอียงอายอย่างยิ่ง แต่มือของมันพลันสะบัดออกไป ต่อยฉาดเข้าใส่ดั้งจมูกฮั่นเจ็ง !

ร่างฮั่นเจ็งถูกต่อยปลิวกระเด็นออกไปตามพลังหมัดทันที

เต็งลิ้งจึงได้หันกายไป คารวะให้อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยจนจรดพื้นแย้มยิ้มกล่าว

"ผู้เยาว์ไปแนเฮียงฮี้งในบัดดลนี้เลย ในห้าวันต้องมีข่าวแน่นอน"

วาจามิทันขาดคำ ร่างพลันหายลับไป เหลือแต่เสียงยังแว่วอยู่ในห้องโถงเท่านั้น

อุ้ยเทียนพ้งก็ถึงกับถอนใจรำพึง

"บุรุษหนุ่มยุคนี้ คล้ายดั่งยังร้ายกาจกว่ายุคพวกเราเสียอีก กลับเป็นเรื่องอุบาทว์ที่หนักหนาสาหัสยิ่ง..."

กำแพงสูง วิกาลเหน็บหนาว

ในประตูมุมกำแพงสูง มีคนลอบเร้นออกมาผู้หนึ่ง ใบหน้าหล่อเหลาคมคาย มันคือไซมึ้งจับซาที่มีสันดานงมงายในราคะ

มันพอเดินออกพ้นตรอก ถึงกับมีรถม้าลงรักดำเป็นมันห้ออย่างรวดเร็วเข้ามาหยุดอยู่ที่ข้างกายมัน

ประตูรถเปิดออก มันกระโดดเข้าไปทันที ในรถมีสุรารอคอยมันอยู่จอกหนึ่งก่อนแล้ว

เป็นสุราธิดาแดงหมักนานปีที่อุ่นไว้พอดี พร้อมกับเจ๊ม่วยฝาแฝด ที่สะคราญปานบุปผาแรกแย้ม โน้มน้าวจิตใจคนให้วาบหวามรัญจวนยิ่งกว่า

เจ้เจ๊ดูแล้วคล้ายเป็นเงาของม่วยม่วย ม่วยม่วยแม้กระปรี้กระเปร่าซุกซน เจ้เจ๊ยังมีเสน่ห์มากกว่า

บุรุษหนุ่มผู้หนึ่ง สวมเสื้อขนสัตว์สูงค่ามือถือจอกสุราทองคำ เอนกายอยู่ในอ้อมอกเจ้เจ๊อย่างเกียจคร้าน แต่ผลักม่วยม่วยให้มาหาไซมึ้งจับซา แย้มยิ้มกล่าว

"เด็กน้อยผู้นี้ วันนี้ถูกทุบตีมาพักหนึ่ง ท่านรีบเข้าไปปลอบประโลมมันให้ดี"

ม่วยม่วยได้จูบเบา ๆ ไปที่แก้มซึ่งบวมแดงของไซมึ้งจับซาแล้ว

รถม้าห้อตะบึงรวดเร็ว มุ่งหน้าสู่มหานครเซี่ยงอัน

ลมเหน็บหนาวราวมีดกรีดเฉือน เป็นเวลาปลายปีแล้ว แต่ในรถกลับอบอุ่นดั่งฤดูชุนเทียน

ไซมึ้งจับซากรอกสุราจอกนั้นลงไปก่อน จึงเหลือบมองบุรุษหนุ่มที่สวมเสื้อขนสัตว์แวบหนึ่งแล้วกล่าว

"ท่านทราบข้าพเจ้าต้องมา ?"

บุรุษหนุ่มรูปงามผู้นั้นย่อมเป็นเต็งลิ้ง เพียงแต่มันในตอนนี้ดูแล้วไม่คล้ายเป็นคนเมื่อครู่เลย

เต็งลิ้งเมื่อครู่เป็นคนเรียบร้อยนุ่มนวล กระดากอาย แต่เต็งลิ้งในตอนนี้ กลับเป็นบุรุษเจ้าสำราญที่ปล่อยตัว

มันชายตามองไซมึ้งจับซา แย้มยิ้มอย่างเหนื่อยหน่ายพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าย่อมทราบ เฒ่าบัดซบผู้นั้น ไม่เรียกท่านมารอคอยข่าวจากข้าพเจ้ายังจะเรียกผู้อื่นใดมาได้ ?"

ไซมึ้งจับซาก็หัวร่อพลางกล่าว

"ในเมื่อท่านเข้มแข็งอย่างยิ่ง เมื่อครู่ไฉนไม่กล้าเรียกมันเป็นเฒ่าบัดซบต่อหน้า ? ไฉนหดหัวหดหางดุจดั่งเป็นลูกเต่า ?"

เต็งลิ้งตอบเสียงราบเรียบ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ากลัวท่านที่เป็นลูกเต่าหลานเต่า ถูกมันตบจนหน้าเละเป็นลูกพลับเน่า"

เจ้เจ๊ม่วยม่วยต่างหัวร่อคิกคิกด้วยความขบขัน

พวกนางต่างมีวัยเยาว์ แต่ดูรูปกายของพวกนาง แม้นับเป็นตาบอด ก็ต้องดูออกว่านางมิใช่ทารกแล้ว

ไซมึ้งจับซาแย้มยิ้มกล่าวอีก

"อย่างไรก็ตาม หมัดที่ท่านต่อยใส่ฮั่นเจ็งเมื่อครู่ ต่อยได้สมใจเป็นอย่างยิ่ง"

"ความจริงข้าพเจ้าไม่ควรต่อยมันเลย"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะเรื่องที่มันบอก ล้วนเป็นเฒ่าบัดซบสั่งให้มันกล่าว มันเพียงเป็นหุ่นเชิดเท่านั้น"

หยุดหัวร่อแค่น ๆ แล้ว เต็งลิ้งกล่าวสืบต่อไป

"ความจริงเฒ่าบัดซบนั้น เป็นจิ้งจอกเฒ่าชัด ๆ แต่พาลจะมารยาเป็นพยัคฆ์ร้าย เสียดายที่มันสามารถตบตาผู้อื่นได้ แต่ไม่อาจอำพรางข้าพเจ้า"

ไซมึ้งจับซาถอนใจกล่าว

"มิน่าเล่า เฒ่าบัดซบจึงว่าท่านร้ายกาจ ท่านมิได้ดูผิดจริง ๆ"

"เฮอะ บุรุษหนุ่มยุคสมัยนี้ เมื่อสามารถมีชื่อในบู๊ลิ้มได้ มีผู้ใดไม่ร้ายกาจ ? ที่ร้ายกาจอย่างแท้จริง เฒ่าบัดซบน่ากลัวยังมิเคยเห็นดอก"

"หรือในวงพวกนักเลง ยังมีคนร้ายกาจเยี่ยงดั่งท่านอยู่อีก ?"

"คนเช่นดั่งข้าพเจ้า อย่างน้อยต้องมีกว่าสิบคน มีแต่พวกท่านที่เป็นลูกเต่าหลานเต่า ซุกตัวอยู่ในขากางเกงของเฒ่าบัดซบตลอดวันคืนเท่านั้น จึงไม่ทราบแผ่นดินทางภายนอกกว้างเพียงใด ฟ้าทางภายนอกสูงเพียงไหน กระทั่งยังไม่มีปัญญาคำนวณได้"

หยุดแค่นหัวร่อแล้ว เต็งลิ้งกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าเห็นว่า พวกท่านสิบสามยอดองครักษ์นี้ คงกินอิ่มเกินไป อืดจนสมองหมุนตาลาย เฒ่าอุบาทว์ผายลมออกมา พวกท่านก็ต้องเข้าใจว่ามีกลิ่นหอม"

ไซมึ้งจับซามิเพียงไม่มีโทสะเท่านั้น กลับถอนใจเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มกล่าวบ้าง

"ระหว่างนี้พวกเราอิ่มหนำเกินไปจริง ๆ วันเวลาก็สุขสบายเกินไป ดังนั้นพอเกิดเรื่องราวก็ตายไปถึงสองคน"

"ในความเห็นของท่าน นั่นก็นับเป็นเรื่องใหญ่ ?"

"มาตรว่าไม่ใหญ่ แต่ไม่เล็กเท่าใด อย่างน้อยกระทั่งเฒ่าบัดซบก็เตรียมลงมือเพราะเรื่องนี้แล้ว"

"อ้อ ?"

"เนื่องเพราะมันเตรียมลงมือ ดังนั้นจึงหาท่านไปสืบข่าวในแนเฮียงฮึ้งแทนมันก่อน"

"ท่านเข้าใจ ที่มันยอมไปแนเฮียงฮึ้ง เพราะต้องการรับมือกับเฮ็กแป๊ะจริง ๆ ?"

"หรือมิใช่ ?"

"แม้นับว่าไม่มีคนเช่นเฮ็กแป๊ะอยู่เลย ข้าพเจ้ากล้าประกัน มันยังต้องไปแนเฮียง-ฮึ้งเช่นกัน"

ดวงตาไซมึ้งจับซาเป็นประกายวาวทันที ถามสวนคำ

"หากมันไม่หาท่าน ท่านก็ต้องไปสืบเสาะร่องรอยน่าไฮ้เนี่ยจื้อเช่นกัน ?"

"มิผิดแม้แต่น้อย ?"

"พวกท่านเพราะสาเหตุใด ?"

"เพราะเหตุอีกเรื่องหนึ่ง นั่นจึงเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ที่แท้จริง"

"หรือน่าไฮ้เนี่ยจื้อก็มาเพราะเรื่องรายนั้น ?"

เต็งลิ้งถอนใจตอบ

"นับว่าท่านกลับกลายเป็นชาญฉลาดกว่าเดิมบ้างแล้ว"

"เรื่องนี้มิเพียงสามารถบันดาลให้เฒ่าบัดซบกับท่านลงมือ และยังก่อกวนให้น่าไฮ้เนี่ยจื้อที่ซ่อนร่องรอยมาสามสิบปีต้องปรากฏตัวอีกครั้ง ดูท่า กลับเป็นเรื่องยิ่งใหญ่จริง ๆ"

ใบหน้ามันแดงฉานเพราะความลิงโลดยินดี แสดงว่ามันก็เป็นบุรุษที่มิยอมอยู่โดยเงียบเหงา

ในดวงตาเต็งลิ้งมีประกายเช่นกัน กล่าวช้า ๆ

"นอกจากพวกท่านทราบแล้ว เท่าที่ข้าพเจ้าทราบมา ในห้าวันนี้ อย่างน้อยยังมีอีกหกเจ็ดคนที่จะเร่งรุดไปแนเฮียงฮี้ง"

"คนพวกใดบ้าง ?"

"ย่อมเป็นคนที่พอจะมีฝีมืออยู่บ้างจริง ๆ"

"พวกมันก็ทราบ เฒ่าบัดซบครั้งนี้เตรียมลงมือเอง ?"

"พวกเหล่านั้นแม้ต่างมีวัยไม่สูง แต่มิแน่จะแยแสเฒ่าบัดซบของพวกท่านอยู่ในสายตา"

ไซมึ้งจับซาฝืนยิ้มกล่าว

"เฒ่าบัดซบมิใช่เป็นคนรับมือง่ายดายนัก"

"แต่ทว่า ยอดฝีมือวัยฉกรรจ์ที่มีชื่อในยุคนี้กลับไม่มีสักกี่คนจะแยแสสนใจมันเฉกเช่นกับมัน ที่ไม่เห็นพวกบุรุษหนุ่มเหล่านั้นอยู่ในสายตา"

ไซมึ้งจับซาอดมิได้ต้องถาม

"มิว่าอย่างไร ประสบการณ์ของบุรุษหนุ่มย่อมต้องด้อยกว่าบ้าง"

"ประสบการณ์ มิใช่ปมสำคัญที่สุดในการบ่งชี้ผลแพ้ชนะ"

"อ้อ ?"

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ผู้กล้าไปแนเฮียงฮี้งในครั้งนี้ ต้องไม่มีผู้ใดมีฝีมือด้อยกว่าอุ้ยเทียนพ้งเด็ดขาด โดยเฉพาะหนึ่งในจำนวนนั้น..."

"ตัวท่าน... ?"

"ฮา... ความจริงข้าพเจ้าก็มีความทะเยอทะยานอยู่ แต่หลังจากทราบคนผู้นั้น

จะมา ข้าพเจ้าต้องเตรียมถอนตัว เป็นผู้ดูเรื่องครึกครื้นทางภายนอกก็แล้วกัน ไม่ปรารถนาสอดมือเกี่ยวข้องด้วยแล้ว"

"ไฮ้ กระทั่งท่านก็นับถือมัน ?"

เต็งลิ้งถอนใจอีกเฮือกหนึ่ง จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว ข้าพเจ้าเป็นคนมีความสำนึกตัวดียิ่ง"

ไซมึ้งจับซามีทีท่าไม่ยอมนับถืออยู่บ้าง กล่าวถามอีก

"คนผู้นั้นเป็นใครกันแน่ ?"

เต็งลิ้งจิบสุราช้า ๆ ส่งเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ท่านเคยได้ยินนามเซี่ยวลี้ปวยตอ (มีดบินของลี้น้อย) หรือไม่ ?"

ไซมึ้งจับซามีสีหน้าตื่นเต้นทันที กระทั่งจอกสุราในมือยังแทบไม่อาจกุมมั่นร้องโพล่งขึ้น

"เซี่ยวลี้ปวยตอ ?"

ในนามสี่คำนี้ คล้ายดั่งมีอานุภาพข่มขวัญผู้คนอย่างรุนแรงอยู่

ไซมึ้งจับซาร้องเสียงแหลมเล็ก

"เซี่ยวลี้ปวยตอก็จะมา ?"

เต็งลิ้งหัวร่ออีกครา จึงกล่าวเสียงราบเรียบ

"หากเซี่ยวลี้ปวยตอก็ไป เฒ่าบัดซบของพวกท่านกับเชยมึ่นกวนอิม น่ากลัวต้องหนีไปซ่อนในหนทางไกลกว่าแปดพันลี้แล้ว"

ไซมึ้งจับซาถอนใจอย่างโล่งอกแล้วจึงถาม

"ข้าพเจ้าก็ทราบ เซี่ยวลี้ถ้าฮวยมิถามไถ่เรื่องราวในวงพวกนักเลงมานานปีแล้ว มีบางคนกระทั่งว่าท่านก็ดำเนินรอยตามวีรบุรุษซิมอีเหล่านั้น ไปเสพสุขสำราญในภูเขาเซียนผู้วิเศษที่โพ้นทะเล กลายเป็นเทพยดาเดินดินไปแล้ว"

"คนที่ข้าพเจ้าบอก แม้มิใช่เป็นเซี่ยวลี้ปวยตอ แต่มีความสัมพันธ์กับเซี่ยวลี้-ปวยตอลึกซึ้งยิ่ง"

"ความสัมพันธ์เยี่ยงไร ?"

"มันคือผู้เดียวในแผ่นดินยุคนี้ ที่สืบทายาทมีดสั้นของเซี่ยวลี้ปวยตอ"

ไซมึ้งจับซาต้องมีสีหน้าตื่นเต้นอีกครั้ง ร้องโพล่งขึ้น

"แต่ในวงพวกนักเลง ไฉนมิเคยได้ยินผู้ใดเล่าขาน เซี่ยวลี้ปวยตอก็มีศิษย์ ?"

"เนื่องเพราะมันมิได้ปวารณาตัวเป็นศิษย์เซี่ยวลี้ปวยตอจริง ๆ ความสัมพันธ์ของมันกับเซี่ยวลี้ปวยตอ เพิ่งจะมีผู้ล่วงรู้เมื่อเร็ว ๆ นี้เอง"

"พวกเราไฉนยังไม่ทราบ ?"

"อาจบางทีเนื่องเพราะพวกท่านอิ่มหนำเกินไป"

ไซมึ้งจับซาฝืนยิ้ม แต่ยังคงอดมิได้ต้องถาม

"ผู้นั้นมีนามใด ?"

เต็งลิ้งจิบสุราช้า ๆ อีกจอกหนึ่ง จึงได้กล่าวช้า ๆ

"มันแซ่เอี๊ยบนามไค"

เอี๊ยบไค !

ดวงตาไซมึ้งจับซาเป็นประกายวาว แต่สงบปากคำเงียบงัน แสดงว่าตกลงใจจารึกนามนี้ไว้ในความทรงจำแล้ว

เต็งลิ้งกล่าวต่อ

"เอี๊ยบไคแม้ยอดเยี่ยมสุดสูง แต่บุรุษหนุ่มเหล่านั้นก็น่าสะพรึงกลัวเช่นเดียวกัน"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"ท่านคือฮุ้นนิ้งกุน (เทพบุตรสำอาง) ข้าพเจ้าคือฮวงนิ้งกุน (เทพบุตรสายลม) ท่านทราบหรือไม่ ? นอกจากนี้มีนิ้งกุนอีกกี่คน ?"

ไซมึ้งจับซาผงกศีรษะตอบ

"ข้าพเจ้าทราบยังมีบั๊กนิ้งกุน (เทพบุตรไม้) ยังมีทินิ้งกุน (เทพบุตรเหล็ก) คล้ายดั่งยังมีกุ้ยนิ้งกุน (เทพบุตรปิศาจ) อีกคน"

เต็งลิ้งส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"ครั้งนี้ท่านไม่แน่จะเห็นพวกมันครบครัน เพียงแต่ว่าตอนท่านเห็นพวกมันอาจบางทีต้องสำนึกเสียใจ"

"สำนึกเสียใจ ?"

ดวงตาเต็งลิ้งพลันมีประกายพิกลอย่างยิ่ง กล่าวช้า ๆ

"เนื่องเพราะมิว่าผู้ใดเห็นคนผู้นั้น ต่างมิใคร่น่าทนทาน ดังนั้นท่านยังคงอย่าได้เห็นพวกมันตลอดกาลจึงประเสริฐ"

วิกาลไร้เมฆไร้จันทร์

รถม้าหยุดที่กระท่อมทางด้านหลังอุทยานแนเฮียงฮึ้ง กระท่อมนี้คล้ายดั่งเตรียมไว้ให้พวกมันพักผ่อนก็ปาน

เจ๊ม่วยฝาแฝดน่ารักสองนางนั้น พากันนอนขดอยู่ที่มุมรถ หลับใหลไปแล้ว

ไซมึ้งจับซามองดูร่างที่เติบใหญ่เต็มสาวของสองนาง อดมิได้ต้องถอนใจถาม

"หรือค่ำคืนนี้ พวกเราจะพักแรมกันที่นี่จริง ๆ"

เต็งลิ้งผงกศีรษะตอบ

"หากท่านอดกลั้นไม่ได้ ถือข้าพเจ้าเป็นคนตาบอดไปก็แล้วกัน"

ไซมึ้งจับซาแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้ากลับมิได้กระวนกระวายถึงปานนั้น เพียงแต่รู้สึกประหลาดใจ ท่านวันนี้ไฉนกลับกลายเป็นสำรวมปานนี้ได้"

"ค่ำนี้ข้าพเจ้ามีกำหนดนัด"

"มีกำหนดนัด ? นัดกับผู้ใด ?"

"ย่อมเป็นสตรีนางหนึ่ง"

ไซมึ้งจับซาถามทันที

"นางมีรูปโฉมโนมพรรณเยี่ยงไร ?"

เต็งลิ้งแย้มยิ้มอย่างมีเลศนัยลึกลับพลางตอบ

"งามอย่างยิ่ง"

ไซมึ้งจับซายิ่งกระวนกระวายจนโพล่งขึ้น

"หรือท่านคิดจะลอบหนีไปเพียงลำพัง ? ทิ้งให้ข้าพเจ้าอยู่ในกระท่อมนี้ ?"

"ท่านจะไปด้วยก็ได้"

"ข้าพเจ้าทราบแต่แรกแล้วว่า ท่านมิใช่เป็นคนเห็นสตรีมีคุณค่ากว่ามิตรสหาย"

เต็งลิ้งพลันกล่าววาจาที่น่าตระหนก

"แต่ทว่า การไปของพวกเราคราวนี้ ไม่แน่จะสามารถรอดกลับมา !"

"ไฮ้ ท่านนัดผู้ใด ?"

"เซยมิ่นกวนอิม... น่าไฮ้เนี่ยจื้อ !"

ไซมึ้งจับซาตะลึงลานไปแล้ว

เต็งลิ้งชายตามองพลางกล่าวต่อ

"ท่านยังคิดจะไปด้วยหรือไม่ ?"

ไซมึ้งจับซากลับตอบอย่างรวบรัดชัดเจน

"ไม่คิด"

แต่มันอดมิได้ต้องถามอีก

"ท่านตั้งใจจะไปในค่ำคืนนี้จริง ๆ ?"

"ข้าพเจ้าก็มีความรุ่มร้อน ใคร่ได้เห็นน่าไฮ้เนี่ยจื้อที่ทรงเสน่ห์จนผู้คนลุ่มหลงทั้งแดนดิน เป็นโฉมสะคราญที่งามถึงระดับใดกันแน่ ?"

"อย่างนั้น ท่านตอนนี้ยังรอกระไร ?"

"รอคนผู้หนึ่ง"

"รอผู้ใด ?"

ไซมึ้งจับซาเพิ่งถามไป ก็ได้ยินสารถีที่อยู่ภายนอกดีดนิ้วเป็นรหัส

เต็งลิ้งตาลุกวาว ร้องเบา ๆ

"มาแล้ว !"

ไซมึ้งจับซาพอผลักหน้าต่างรถ เห็นในความมืดมีคนผู้หนึ่งสวมเสื้อฟาง หมวกกุยเล้ย มือถือไม้ไผ่ยาวหกวา สะกิดไม้ไผ่อยู่กับพื้นเบา ๆ ร่างก็พุ่งไกลมาร่วมสิบวาละลิ่วลงที่หน้ากระท่อมดั่งไร้น้ำหนัก

เต็งลิ้งถามขึ้น

"ท่านดูวิชาตัวเบาของมันเป็นอย่างไร ?"

ไซมึ้งจับซาฝืนยิ้มตอบ

"คนในที่นี้ ดูท่าพอมีฝีมืออยู่บ้างจริง ๆ"

ตอนนั้น ผู้มาได้เปลื้องเสื้อฟางออกแขวนบนเสา แย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้ากลับมิใช่เพราะต้องการอวดโอ่วิชาตัวเบา เพียงแต่กลัวจะทิ้งรอยเท้าอยู่บนพื้นหิมะเท่านั้น"

เต็งลิ้งกล่าวบ้าง

"นึกมิถึง ท่านมีความสุขุมรอบคอบปานนี้"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ายังคิดจะมีชีวิตอีกสองสามปี"

มันเดินช้า ๆ เข้าไป ถอดกุยเล้ยบนศีรษะออก ไซมึ้งจับซาจึงเห็น มันเป็นชายกลางคนวัยสามสิบเศษ ชั้นนอกเสื้อขนสัตว์ยังสวมเสื้อยาวผ้าฝ้ายสีครามอยู่อีกตัวหนึ่ง ดูไปคล้ายเป็นนายวาณิชที่สัตย์ซื่อเรียบร้อย เพียงแต่ว่า ในดวงตาที่มีประกายคมวาว มักจะมีรอยยิ้มที่กลอกกลิ้งอยู่เสมอ

เต็งลิ้งแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านผู้นี้ก็คือจังก้วงใหญ่ของแนเฮียงฮึ้ง นามเอี้ยฮึง"

เอี้ยฮึงเหลือบมองไซมึ้งจับซาแล้วถาม

"คิดว่าท่านผู้นี้คงเป็นจับซากงจื้อ ศิษย์รักของอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ย ? ยินดีที่ได้พบ"

ไซมึ้งจับซามองมันด้วยความตระหนก อดมิได้ต้องถาม

"ท่านก็คือเอี้ยฮึง ที่ลักกอ (พี่ที่หก) ของข้าพเจ้าพบเมื่อคราวก่อน ?"

"ถูกแล้ว"

ไซมึ้งจับซาฝืนยิ้มกล่าว

"มันถึงกับบอก ท่านเป็นเพียงคนค้าขายที่ขวัญฝ่อ ดูท่ามันอิ่มหนำสำราญเกินไปจริง ๆ แล้ว"

เอี้ยฮึงกล่าวเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าความจริงเป็นคนค้าขายที่มีขวัญฝ่ออยู่แล้ว มันมิได้ดูผิด"

เต็งลิ้งกล่าว

"แต่ข้าพเจ้ากลับดูผิด"

"อ้อ ?"

"ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่า ท่านคือปวยฮู้ (จิ้งจอกบิน) เอี้ยเทียนเสียอีก"

เอี้ยฮึงขมวดคิ้วเล็กน้อย แต่ไซมึ้งจับซาตื่นเต้นจนหน้าแปรเปลี่ยน

นามปวยฮู้ (จิ้งจอกบิน) เอี้ยเทียนนี้ มันเคยได้ยินมา

ความจริงแล้ว ชนชาวนักเลงที่มิเคยได้ยินนามนี้มีน้อยยิ่งนัก มันมิเพียงเป็นโจรโดดเดี่ยว ที่มีชื่อที่สุดในระยะสิบปีนี้เท่านั้น ยังเป็นคนหนึ่งที่ฝึกวิชาตัวอ่อนได้

เยี่ยมยอดที่สุดในสิบปีนี้ ฟังว่าแม้จะใช้กุญแจมือเหล็กสวมใส่มือเท้ามัน พันธนาการซ้ำด้วยเชือกเอ็นวัวให้แนบแน่น ขังอยู่ในคุกที่มีช่องระบายอากาศเล็ก ๆ มันยังคงสามารถหนีรอดออกมาได้ !

ยอดฝีมือระดับนี้ ถึงกับยอมมาเป็นคนดูแลอุทยานแนเฮียงฮึ้ง ย่อมต้องมิใช่ไม่มีจุดหมายอื่นแอบแฝงเด็ดขาด

จุดมุ่งหมายที่มันต้องการ ย่อมมิใช่เป็นเรื่องและของธรรมดาเด็ดขาด

ไซมึ้งจับชาเริ่มรู้สึก เรื่องนี้ยิ่งนานยิ่งน่าสนใจ โดยนัยเดียวกัน ยิ่งนานยิ่งกลับกลายเป็นน่าสะพรึงกลัว

เต็งลิ้งคล้ายดั่งรู้ตัวว่าปากมากเกินไป จึงรีบเปลี่ยนเรื่อง

"น่าไฮ้เนี่ยจื้อผู้นั้นมาแล้ว ?"

เอี้ยฮึงผงกศีรษะตอบ

"เพิ่งมา"

"ท่านเห็นนาง"

"มิได้ ข้าพเจ้าเพียงเห็นพวกศิษย์ พวกคนรับใช้ทั้งหญิงชายของนางเท่านั้น"

"พวกนางมาด้วยจำนวนเท่าใด ?"

"สามสิบเจ็ดคน"

"สตรีที่กินดาบนางนั้นอยู่ด้วยหรือไม่ ?"

"อยู่ นางมีนามทิโกว (นางเหล็ก) ในหมู่คนพวกนั้นนางคล้ายมีตำแหน่งเป็นก้วงสื่อ (หัวหน้าดูแล)"

เต็งลิ้งแย้มยิ้มกล่าว

"อย่าลืมว่าท่านก็มีตำแหน่งก้วงสื่อ พวกท่านทั้งสองไยมิใช่เป็นคู่ที่ฟ้าสร้างสรรค์ ?"

เอี้ยฮึงปั้นหน้าเคร่งเครียด ไม่เอ่ยปากแล้ว

ดูท่ามันมิใช่เป็นคนพอใจการหยอกล้อเท่าใด

เต็งลิ้งกระแอมเบา ๆ จำเป็นต้องเปลี่ยนเรื่องถาม

"พวกนางอยู่ในตึกหลังใด ?"

"เทียทิ้วเล้า (หอฟังคลื่น)"

"ตอนนี้ห่างจากเที่ยงคืนอีกนานเท่าใด ?"

"ไม่ถึงครึ่งชั่วยาม ในอุทยานมียามตีเกราะบอกเวลาอยู่ ท่านพอเข้าไปก็ได้ยิน"

ดวงตาเต็งลิ้งเป็นประกายวาว กล่าวว่า

"ดูท่าข้าพเจ้าดื่มอีกจอกหนึ่ง ก็เดินทางได้แล้ว"

เอี้ยฮึงจับตามองเนิ่นนานอย่างยิ่ง จึงกล่าว

"ที่พวกเราร่วมมือกันในครั้งนี้ เนื่องเพราะข้าพเจ้าจำเป็นต้องพึ่งท่าน ท่านก็จำเป็นต้องพึ่งข้าพเจ้า"

เต็งลิ้งแย้มยิ้มกล่าว

"พวกเราความจริงเป็นหุ้นส่วนที่ดียิ่ง"

เอี้ยฮึงส่งเสียงราบเรียบ

"แต่พวกเรากลับมิใช่เป็นมิตรสหาย ประการนี้ท่านควรจำไว้จะประเสริฐสุด"

มันไม่เปิดโอกาสให้เต็งลิ้งกล่าวกระไรอีก หันกายช้า ๆ ไปคว้ากุยเล้ยขึ้นสวม คลุมเสื้อฟางลงแล้ว หยิบไม้ไผ่สะกิดพื้นเบา ๆ ร่างละลิ่วออกไปไกลกว่าสิบวา จากนั้นลับหายไปในความมืด

เต็งลิ้งจับตามองจนเงาร่างมันลับหาย จึงแย้มยิ้มกล่าว

"ท่าร่างที่เยี่ยมยิ่ง ไม่เสียทีที่มีฉายาปวยฮู้ (จิ้งจอกบิน)"

ไซมึ้งจับซาอดมิได้ต้องถาม

"มันคือตัวปวยฮู้เอี้ยเทียนจริง ๆ ?"

"ปวยฮู้เอี้ยเทียนมีมันคนเดียวเท่านั้น"

หยุดถอนหายใจยาว ฝืนยิ้มกล่าวต่อ

"และก็ดีที่มีเยี่ยงมันเพียงคนเดียวเท่านั้น"

สังหารพวกกันเอง

เปลื้องเสื้อขนสัตว์ออก ภายในเป็นชุดวิกาลที่รัดกุม สีดำสนิท ดำจนคล้ายวิกาลที่มืดมิดไร้ขอบเขต

เต็งลิ้งถอดเสื้อขนสัตว์ออกแล้ว แต่มิได้ดื่มสราจอกสุดท้ายของมัน

ดวงตามันเป็นประกายแวววาว ใบหน้าไม่มีรอยยิ้มอีกแล้ว ชุดวิกาลดำสนิทรัดร่างที่ผ่ายผอมแต่คล่องแคล่วของมันไว้

ทันใดนั้น มันคล้ายกับกลายเป็นอีกคนหนึ่งไป

บัดนั้น มันมิใช่เป็นบุรุษเจ้าสำราญเยี่ยงเมื่อครู่ กลับกลายเป็นหนักแน่นเยือกเย็นจนน่ากลัวยิ่ง

ไซมิ้งจับชาเพ่งมองดูมัน ดวงตามีประกายพิกลอย่างยิ่ง คล้ายดั่งเลื่อมใสและก็คล้ายดั่งริษยา

เต็งลิ้งกล่าว

"ท่านควรอยู่ที่นี้จะประเสริฐสุด ภายในหนึ่งชั่วยามนี้ ข้าพเจ้าจะกลับมาอีก"

ไซมิ้งจับชาแย้มยิ้มถาม

"หากท่านไม่กลับ ?"

เต็งลิ้งก็แย้มยิ้มตอบ

"อย่างนั้นท่านก็พาพวกนางไปทั้งสองคน ท่านไยมิใช่มีความคิดเช่นนี้อยู่นานแล้ว..."

วาจานี้มิทันจบคำ ร่างพุ่งวาบออกไป คล้ายดั่งเป็นเหยี่ยวสีดำตัวมหึมาก็ปาน

พอวาจาของมันจบคำ ร่างมันก็หายลับไปในวิกาลมืดสลัว

ไซมึ้งจับซานิ่งงันในทันที กระทั่งยังมิได้เคลื่อนไหว

มันความจริงมักเข้าใจ พลังฝีมือมันต้องไม่ด้อยกว่าบุรุษหนุ่มอื่น ๆ เด็ดขาด จนบัดนี้จึงทราบ มันเข้าใจผิดแล้ว

บุรุษหนุ่มยุคนี้ น่ากลัวกว่าที่มันคาดคิดไว้มากหลายนัก

มันยกมือลูบแก้มที่ถูกตบจนบวมเบา ๆ ดวงตามีประกายเจ็บปวดขึ้นมาอีกครา

เจ้เจ๊ที่ความจริงคล้ายหลับสนิทยิ่ง ตอนนี้พลันพลิกตัวโถมเข้าโอบเท้าของมันไว้

ไซมึ้งจับซายังคงมิเคลื่อนไหว

เจ้เจ๊มิใช่ของมัน ม่วยม่วยจึงใช่

มิคาด เจ้เจ๊พลันงับไปที่น่องมัน งับแรงอย่างยิ่ง ย่อมเจ็บปวดอย่างยิ่ง

แต่ประกายเจ็บปวดในดวงตาไซมึ้งจับซา กลับสลายหายไปโดยเร็ว

มันพลันพบเห็น หากคนที่คิดจะมีชัยเหนือผู้อื่น หาใช่จะต้องอาศัยวิชาบู๊เพียงประการเดียวไม่

ดังนั้นเอง ใบหน้ามันจึงมีรอยยิ้มขึ้นอีกครา แย้มยิ้มหยิบจอกสุราที่เต็งลิ้งมิได้ดื่ม กรอกแห้งลงไปทันที

เทียทิ้วเล้า (หอฟังคลื่น) มิใช่ฟังเสียงคลื่นทะเล เป็นเสียงคลื่นไผ่

แนเฮียงฮึ้ง นอกจากปลูกเหมยเป็นจำนวนหมื่น ๆ ต้นแล้ว ยังมีสนหลายร้อยต้น ไผ่หลายพันกอ

นอกหอเทียทิ้วเล้า คลื่นไผ่ไพศาลปานทะเล

เต็งลิ้งฟุบอยู่ในเงามืดของป่าไผ่ เปิดถุงหนังข้างเอวออก หยิบกระบอกขึ้นมาท่อนหนึ่ง

ในกระบอกนี้เป็นน้ำมันดิบสีดำ มันใช้เกลือแลกมาจากพวกปศุสัตว์ชายแดนทิเบตมองโกล

มันหมุนเกลียวที่ปากกระบอกออก ตอนมีลมโชยพัดมา น้ำมันดิบในกระบอกก็กระเซ็นออกไป กระเซ็นเป็นระลอกบางเบาอย่างยิ่ง

น้ำมันดิบที่คล้ายหมอกลอยตามสายลม ไปร่วงหล่นบนหลังคาหอเทียทิ้วเล้า

จากนั้น มันจึงปิดฝากระบอก ล้วงลูกกลม ๆ โตประมาณหัวแม่มือออกมา

อีกสิบกว่าลูก งอนิ้วดีดไปใส่ชายคาของหอทางเบื้องหน้า

ทันใดนั้น เสียงพึ่บดังขึ้นแล้ว ชายคาของหอเทียทิ้วเล้ากลายเป็นทะเลเพลิงทันที เปลวไฟแดงฉานแลบเลียสูงกว่าหกวา

เสียงเกราะแว่วมาแต่ไกล พอดีเป็นเวลาเที่ยงคืน

เสียงเกราะกลับถูกเสียงคนตื่นไฟแผดร้องกลบไป

"ไฟไหม้ ไฟไหม้..."

เงาร่างหลายสิบสาย ตะลีตะลานวิ่งออกมาจากหอเทียทิ้วเล้า เปลวเพลิงที่ฮือโหมรุนแรงปานนี้ กระทั่งคนหนักแน่นเยือกเย็นที่สุด ยังยากจะไม่แตกตื่นจนขวัญเสียได้

ขณะเวลานั้นเอง เต็งลิ้งได้พลิ้วตัวเข้าไปทางหน้าต่างด้านหลังหอที่ปิดแง้มไว้ ดุจเป็นหมอกควัน

ในห้องต้อนรับเล็ก ๆ ที่เงียบสงบ ตบแต่งไว้สวยงามวิจิตร วังเวงไม่มีเงาผู้คน

เต็งลิ้งพลันร้องสุดเสียง

"ไฟไหม้ ! ไฟไหม้แล้ว"

ไม่มีคนเข้ามา ไม่มีเสียงขาน

เต็งลิ้งผลักประตูพุ่งตัวออกไป เนื่องเพราะมิทราบน่ำไฮ้เนี่ยจื้อฝึกกำลังภายในที่ใด ดังนั้นความเคลื่อนไหวของมันจึงต้องรวดเร็วที่สุด

มันยังจะต้องเสี่ยงโชคดูอีกด้วย

โชคของมันคล้ายยังไม่เลวนัก ประตูบานที่สามลงกลอนด้านใน มันชักดาบออกเขี่ยกลอนประตู ภายในเป็นห้องพระ

ในกระถางทองเหลืองบนแท่น มีกำยานลอยกรุ่น ยิ่งเพิ่มบรรยากาศในห้องพระที่สงบวังเวง มีความลี้ลับขึ้นอีกหลายส่วน

หลังแท่นมีม่านเหลืองห้อยระพื้น คล้ายดั่งไม่มีคนเช่นกัน

แต่เต็งลิ้งกลับไม่เชื่อ ในห้องที่ลงกลอนชั้นในจะไม่มีคนอยู่

เต็งลิ้งมิลังเลสักน้อยนิด พุ่งปราดเข้าไปเลิกม่านที่ระพื้นขึ้น

เต็งลิ้งตะลึงลานทันที

หลังม่านถึงกับมีอยู่สี่คน !

คนที่สวมเสื้อยาวสีม่วง ผมดำขลับเกล้าเป็นมวยสูง ใบหน้าต่างสวมหน้ากากที่สลักจากไม้แก่นจันทน์

ทั้งสี่ต่างแต่งกายสวมหน้ากาก เป็นเช่นเดียวกันมิผิดเพี้ยน และนั่งขัดสมาธิแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว แสงไฟที่เผาไหม้ทางด้านนอก สาดส่องหน้ากากของพวกนางจนเหี้ยมอำมหิตน่ากลัว ลึกลับสะท้านใจจนบอกมิถูก

ทั้งสี่คนนี้ต่างอาจเป็นน่าไฮ้เนี่ยจื้อ แต่น่าไฮ้เนี่ยจื้อกลับมีเพียงคนเดียว

เต็งลิ้งทราบ โอกาสเช่นนี้ต้องไม่มีครั้งที่สองเด็ดขาด ตกลงใจขอเสี่ยงดูอีกครา

เต็งลิ้งปราดเข้าไป เลิกหน้ากากของคนแรกขึ้น

หลังหน้ากาก เป็นใบหน้าที่ซีดขาวแต่สวยสะคราญ ขนตางอนยาวพริ้มสนิท

มิว่าผู้ใดต่างดูออก นางต้องมีวัยไม่เกินยี่สิบปี น่าไฮ้เนี่ยจื้อย่อมไม่เยาว์วัยปานนี้เด็ดขาด

เต็งลิ้งเลิกหน้ากากคนที่สองขึ้น

คนนี้ถึงกับเป็นบุรุษ ใบหน้ายังมีเคราโกนไว้เขียวครึ้ม

น่าไฮ้เนี่ยจื้อก็ย่อมมิใช่บุรุษ

คนที่สามดูไปแม้วัยเยาว์อย่างยิ่ง แต่หางตากลับมีรอยตีนกา

คนที่สี่เป็นหญิงชราหน้าเหี่ยวย่น กระทั่งฟันยังหักจนปากห้อยย้อย

เต็งลิ้งตะลึงลานอีกครา

มันมิได้เห็นใบหน้าที่มันต้องการเห็น แต่ตอนนี้มันไม่มีทางที่จะจับเจ่าต่อไปได้แล้ว

มันหันกายทะยานออกไปอย่างว่องไว แต่พริบตานั้นมันคล้ายเห็นมือของบุรุษที่มีเคราเขียวขยับเบา ๆ

มันทราบว่าไม่ถูกต้องแล้ว คิดจะกระโดดหลบหลีก แต่ผู้นั้นลงมือรวดเร็วจนผู้คนไม่มีปัญญาคาดคำนวณ

มันเพิ่งเห็นมือคนผู้นั้นขยับ ก็รู้สึกปวดแปลบที่หว่างเอว คล้ายดั่งถูกเข็มแทงเข้าใส่

จากนั้นจึงล้มฮวบลงไป !

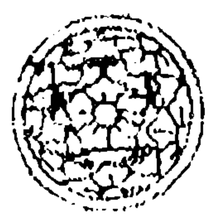

ในห้องพระยังคงสงบวังเวง ไฟที่เผาไหม้ทางด้านนอกถูกดับแล้ว กำยานในกระถางยังคงส่งกลิ่นหอมรวยริน

เต็งลิ้งลืมตา พลันพบเห็น ตัวเองถูกสวมใส่เสื้อผ้าสตรี

เต็งลิ้งในยามตระหนกอย่างยิ่ง รีบยกมือลูบผม ผมถึงกับถูกเกล้าเป็นมวยที่

นิยมอยู่ในสมัยนี้

ฮวงนิ้งกุนเต็งลิ้งออกคลุกคลีในวงพวกนักเลงตั้งแต่อายุสิบหก ไม่เกินสามปีก็มีชื่อเสียงกระเดื่องดังอย่างยิ่ง

ชนชาวนักเลงต่างทราบ เต็งลิ้งมิเพียงมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมเท่านั้น ยังมีภูมิปัญญาที่ปราดเปรียวตื่นตัว และหนักแน่นเยือกเย็นยิ่ง

แต่บัดนี้ เต็งลิ้งกลับอดมิได้ต้องกระโดดขึ้นด้วยความตระหนก

มันกระโดดไม่ขึ้น เนื่องเพราะท่อนล่างตั้งแต่เอวลงไปล้วนอ่อนระทวย ไม่มีกำลังหลงเหลือแม้สักน้อยนิด

มันจึงอ่อนระทวยไปทั้งร่าง หัวใจวาบหวิวราวร่วงหล่นลงในหุบเหวลึก

บนแท่นพระพุทธรูป มีองค์น่าไฮ้กวนอิมประทับ คล้ายกำลังจ้องมองมันด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

มองฝ่าควันกำยานไป รอยยิ้มของท่านยิ่งคล้ายดั่งมีความลี้ลับจนบอกมิถูก

เต็งลิ้งพลันพบเห็น ใบหน้าขององค์กวนอิมนี้ถึงกับไม่ผิดเพี้ยนใบหน้าหลังหน้ากากที่เลิกดูเมื่อครู่เลย

หรือดรุณีนางนั้นก็คือน่าไฮ้เนี่ยจื้อ ?

แต่ที่ลงมือสยบมัน กลับเป็นบุรุษมีเคราโกนไว้เขียวครึ้ม มันตอนแรกเข้าใจบุรุษหนุ่มผู้นั้นจึงเป็นน่าไฮ้เนี่ยจื้อปลอมแปลง

แต่บัดนี้ มันกลับงุนงงโดยสิ้นเชิง กระทั่งคิดยังมิกล้าครุ่นคิด

มันกลัวคิดมากไปจะวิกลจริตได้

โชคดีที่แม้มันจะครุ่นคิด ก็ไม่มีเวลาคิดอีกแล้ว เนื่องเพราะประตูห้องพระถูกผลักออกช้า ๆ

มีคนผู้หนึ่งเดินช้า ๆ เข้ามา ใบหน้าที่สวยสะคราญ มีรอยยิ้มลี้ลับเปี่ยมเลศนัย แต่เค้าของนางไม่ผิดเพี้ยนกับองค์กวนอิมบนแท่นสักน้อยนิด

เต็งลิ้งหันมององค์กวนอิมแล้วมองดูนางอีกครา ต้องถอนหายใจเฮือกใหญ่ พริ้มตาลงไป... ใบหน้าของดรุณีนางนี้ นับว่าเป็นพิมพ์เดียวกับองค์กวนอิมชัด ๆ

เต็งลิ้งไม่ต้องการดูต่อไปอีก เพราะกลัวดูมากจะวิกลจริตได้

แต่เสียดายที่ไม่ดู ก็วิกลจริตได้เช่นกัน

ดรุณีนางนั้นเดินไปที่เบื้องหน้าเต็งลิ้ง พลันแย้มยิ้มกล่าว

"มวยผมของท่านวันนี้เกล้าได้สวยงามยิ่ง เป็นผู้ใดหวีให้ท่าน ?"

เต็งลิ้งอดมิได้ต้องลืมตาถลึงจ้องนาง แล้วย้อนถาม

"ข้าพเจ้ากำลังต้องการถามท่าน เป็นผู้ใดหวีให้ข้าพเจ้า ?"

ดรุณีนางนั้นกลับมีท่าคล้ายแตกตื่นสงสัยยิ่งนัก ร้องโพล่งขึ้น

"หรือตัวท่านเองก็ไม่ทราบ ?"

"ข้าพเจ้าจะทราบได้อย่างไร ?"

"หรือท่านนึกไม่ออกสักน้อยนิด ?"

เต็งลิ้งฝืนยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าจะนึกออกได้อย่างไร ? ข้าพเจ้าไม่มีความรู้สึกแม้สักนิดเลย แม้นับว่าพวกท่านฟาดศีรษะข้าพเจ้าแตก ข้าพเจ้าก็เดาไม่ออก พวกท่านไฉนจึงจับข้าพเจ้าแต่งกายเป็นสตรี ?"

ดรุณีนางนั้นคล้ายยิ่งแตกตื่นกว่าเดิม ร้องเสียงแหลม

"ท่านว่ากระไร ? ท่านว่าพวกเราแต่งตัวท่านเป็นสตรี ? หรือกระทั่งตัวท่านความจริงเป็นสตรีก็ลืมแล้ว ?"

เต็งลิ้งอดมิได้ต้องร้องสุดเสียง

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้าความจริงเป็นสตรี ?"

ดรุณีนางนั้นเบิ่งตามองด้วยความแตกตื่น สีหน้าของนางตอนนี้คล้ายดั่งเห็นคนวิกลจริตก็ปาน

เต็งลิ้งอดมิได้ต้องร้องอีก

"หากท่านว่าข้าพเจ้าความจริงเป็นสตรี ? ท่านต้องวิกลจริตแน่"

ดรุณีนางนั้นถอนใจกล่าว

"มิใช่ข้าพเจ้าวิกลจริต เป็นท่าน !"

นางหันไปร้องดัง ๆ

"พวกท่านทั้งหลายเข้ามากัน เต็งเซี่ยวม่วยไฉนพลันกลับกลายเป็นเช่นนี้แล้ว"

เต็งเซี่ยวม่วย (น้องหญิงคนเล็กแซ่เต็ง) ?

ฮวงนิ้งกุนเต็งลิ้งถึงกับกลายเป็นเต็งเซี่ยวม่วย !

เต็งลิ้งคิดจะหัวร่อก็หัวร่อไม่ออก คิดจะร่ำไห้ก็ร่ำไห้ไม่ออก แลเห็นมีสตรีเดินเข้ามาอีกสี่ห้านาง หนึ่งในจำนวนนั้นคือหญิงกลางคนรูปงาม ที่เมื่อครู่ยังสวมหน้ากากอยู่

ที่แท้นางคือทิโกว (นางเหล็ก) เนื่องเพราะดรุณีนางนั้นกำลังเรียกนางอยู่

"ทิโกว ท่านรีบเข้ามา เต็งเซี่ยวม่วยเมื่อครู่ยังปกติอยู่ ตอนนี้ไฉนพลันกลับกลาย... กลายเป็นเช่นนี้ไป ?"

ทิโกวจับตามองเต็งลิ้ง แย้มยิ้มกล่าว

"นางดูไปไยมิใช่เป็นปกติอยู่ และทรงผมก็หวีสวยงามกว่าธรรมดา !"

ดรุณีนางนั้นร้อง

"แต่ทว่า... แต่ทว่า... นางถึงกับไม่ยอมนับตัวนางเป็นสตรี"

เต็งลิ้งพยายามข่มกลั้นตัวเองเต็มที่ ทราบว่าตอนนี้ต้องเยือกเย็น จึงสามารถรับมือเรื่องราวได้

แต่เต็งลิ้งยังคงอดมิได้ต้องโต้เถียง

"ข้าพเจ้าความจริงมิใช่เป็นสตรีอยู่แล้ว !"

ทิโกวจับตามองแน่วนิ่ง ถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบความรู้สึกของท่าน มีบางครั้งกระทั่งข้าพเจ้าก็หวังให้ตัวเองมิใช่สตรี โลกยุคสมัยนี้ เป็นสตรีต้องเสียเปรียบมากหลายจริง ๆ"

เต็งลิ้งก็ถอนใจกล่าว

"ความจริงข้าพเจ้ากลับไม่คัดค้านจะเป็นสตรี แต่เสียดายข้าพเจ้าพอกำเนิดมาก็เป็นบุรุษ จวบจนเมื่อครู่ยังเป็นบุรุษอยู่"

เต็งลิ้งพยายามจนสุดความสามารถ จึงข่มกลั้นตัวเองไว้ได้ ไม่อาละวาดหรือกล่าววาจาหยาบคายไป

ใบหน้าทิโกวกลับมีแววแตกตื่นสงสัยอย่างยิ่ง หันไปถามสตรีอีกหลายคน

"พวกท่านรู้จักกับเต็งเซี่ยวม่วยมาแต่เมื่อใด ?"

"อย่างน้อยก็สองสามเดือนแล้ว"

"นางเป็นบุรุษ ? หรือเป็นสตรี ?"

"ย่อมเป็นสตรี"

สตรีทั้งมวลต่างหัวร่อคิกคักด้วยความขบขัน มีนางหนึ่งร้องขึ้น

"หากเต็งเซี่ยวม่วยเป็นบุรุษ พวกเราทั้งหลายก็ต่างกลายเป็นบุรุษแล้ว"

เต็งลิ้งพอจะรู้สึกออก ใบหน้าตัวเองต้องเขียวคล้ำ แต่ยังคงอดกลั้นไว้ กล่าวเสียงราบเรียบ

"เสียดายที่ข้าพเจ้าก็มิใช่เต็งเซี่ยวม่วย"

ทิโกวแย้มยิ้มถาม

"อย่างนั้นท่านเป็นผู้ใด ?"

"ข้าพเจ้าก็แซ่เต็ง มีนามเต็งลิ้ง"

"ข้าพเจ้าทราบท่านมีนามเต็งฮุ้นลิ้ม"

"มิใช่เต็งฮุ้นลิ้ม เป็นเต็งลิ้ง !"

"มิใช่เต็งลิ้ง เป็นเต็งฮุ้นลิ้ม ท่านไฉนกระทั่งนามตัวเองก็ลืมไปแล้ว ?"

ดรุณีที่มีเค้าคล้ายกับองค์กวนอิม แย้มยิ้มกล่าวบ้าง

"ยังดีที่เสียงของนางมิได้เปลี่ยนแปร มิว่าผู้ใดต่างฟังออก นั่นเป็นเสียงของสตรี"

เต็งลิ้งแค่นหัวร่อสวนคำ

"มิว่าผู้ใดสมควรฟังออก ว่าข้าพเจ้าเป็นบุรุษ..."

วาจาเต็งลิ้งพลันชะงักลงกลางคัน เหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมาชุ่มโชกร่างทันที !

เต็งลิ้งพลันพบเห็น เสียงของตนแปรเปลี่ยนไปแล้ว เปลี่ยนเป็นทั้งแหลมทั้งเบา ถึงกับคล้ายเป็นเสียงสตรี !

หรือเราพลันกลายเป็นสตรีไปจริง ๆ ?

เต็งลิ้งรู้สึกมีความหวาดกลัวจนบอกไม่ถูก ประหนึ่งมีเข็มแทงเข้าใส่ท้ายทอยทีปาน

เต็งลิ้งคิดจะทดลองดูกล้ามเนื้อส่วนสัดต่าง ๆ ของร่าง แต่เสียดาย เบื้องล่างจากเอวลงไป ชาด้านไม่มีความรู้สึก

เต็งลิ้งกระทั่งยังคิดจะยื่นมือไปลูบส่วนสัดเหล่านั้น แต่อยู่ต่อหน้าสตรีเหล่านี้ยังไม่มีความกล้าระดับนั้น

ทิโกวจับตามอง ในดวงตาคล้ายมีประกายเห็นใจและเวทนา กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ระหว่างนี้อารมณ์ของท่านหงุดหงิด และยังดื่มสุราไปมากหลาย ยากยิ่งจะไม่ลืมเรื่องราวบางประการ อย่าว่าแต่เรื่องก่อน ๆ นี้ ท่านความจริงก็ไม่ต้องการหวนคิดถึงอีก"

เต็งลิ้งมีแต่ฟังอยู่ ทิโกวกล่าวต่อไป

"แต่พวกเราพอจะเตือนสติท่านได้ มาตรว่าอดีตเป็นโศกนาฏกรรมเศร้ารันทด แต่หากลืมเลือนโดยสิ้นเชิง ก็มิเป็นประโยชน์ต่อตัวเอง"

เต็งลิ้งจำต้องถอนใจกล่าว

"เอาเถิด ท่านบอก ข้าพเจ้ากำลังฟังอยู่"

ทิโกวกล่าวช้า ๆ ด้วยเสียงนุ่มนวล

"ท่านมีนามเต็งฮุ้นลิ้ม เป็นดรุณีที่น่าดูอย่างยิ่ง ท่านความจริงมีคนรักที่ประเสริฐอยู่ผู้หนึ่ง ภายหลังกลับถูกผู้หนึ่งก่อกวนจนแตกหัก ดังนั้นท่านจึงวิ่งไปฆ่าตัวตายที่ชายทะเล โชคดีถูกซิมโกวช่วยชีวิตไว้"

ที่แท้ดรุณีที่มีเค้าคล้ายเจ้าแม่กวนอิมมีนามซิมโกว นางกล่าวต่อให้ทันที

"หากมิใช่ข้าพเจ้าฉุดได้เร็ว วันนั้นท่านกระโดดลงทะเลไปแล้ว"

เต็งลิ้งขบกรามแนบแน่น มิเอ่ยปาก

เต็งลิ้งพลันกลายเป็นกลัวเสียงตัวเองอย่างยิ่ง

ทิโกวกล่าวต่อไป

"คนรักของท่านแซ่เอี๊ยบนามไค มัน..."

เอี๊ยบไค !

พอได้ยินนามนี้ สมองของเต็งลิ้งพลันลั่นอื้ออึงดั่งถูกสายฟ้าฟาด !

ทันใดนั้น เต็งลิ้งเข้าใจโดยสิ้นเชิง เข้าใจโดยกระจ่าง !

เต็งลิ้งทราบ ตนตกเข้าไปในวงจรของเล่ห์อุบายที่อำมหิตชั่วร้าย ลึกลับซับซ้อนและแนบเนียนที่สุดด้วย

ความจริงเล่ห์อุบายนี้ เตรียมไว้จัดการเอี๊ยบไค แต่ตนกลับกระโดดเข้าไปอย่างเหลวไหลไม่ทราบต้นสายปลายเหตุ

ทิโกวยังกล่าวกระไรอีก เต็งลิ้งมิได้ยินโดยสิ้นเชิง กำลังพยายามเค้นสมองไม่คิดชีวิต

ตนจะต้องคิดหาวิธีกระโดดออกจากวงเล่ห์อุบายนี้ แต่ก็ทราบ มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายเด็ดขาด

ต้องเป็นเรื่องยากเข็ญที่สุด !

เวลาคล้ายผ่านไปนานอย่างยิ่ง แต่วาจาของทิโกวยังมิจบสิ้น

ที่แท้นางได้ย้ำวาจาเหล่านั้นซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ มากครั้งยิ่ง คล้ายดั่งพยายามบังคับให้เต็งลิ้งยอมรับเรื่องนี้

"คนรักของท่านแซ่เอี๊ยบ มีนามเอี๊ยบไค มันความจริงเป็นบุตรของประมุขพรรคซึ่งตอตั้ง (ดาบเทพเจ้า) ภายหลังยกให้ไปสืบตระกูลเอี๊ยบ...

"บิดาของท่านนามเต็งเซ่งฮวง โกวโกว (อาหญิง) ของท่านนามเต็งแป๊ะฮุ้น ความจริงเป็นศัตรูของตระกูลเอี๊ยบ แต่ภายหลังความอาฆาตแค้นรายนั้น ถูกเอี๊ยบไคคลี่คลายไกล่เกลี่ยไป น้ำใจของท่านทั้งสอง ยิ่งผูกพันกันลึกซึ้งเพราะเรื่องรายนั้น...

"ท่านความจริงตกลงใจ นอกจากมันไม่ยอมวิวาห์กับผู้ใด เอี๊ยบไคเองก็ตกลงใจ มิยอมรับใครอื่นเป็นภรรยานอกจากท่าน แต่ตอนนั้นพลันมีสตรีนามเซี่ยงกัว-เซี่ยวเซียนปรากฏขึ้นสอดแทรก...

"ฟังว่าสตรีนางนี้เป็นธิดาของเซี่ยงกัวกิมฮ้ง ประมุขพรรคกิมจี๊ปัง (เหรียญทอง) ที่มีเกียรติภูมิครอบคลุมแผ่นดินในอดีต กับลิ่มเซียนยี้ที่ยุคสมัยนั้น ถูกยกเป็นสตรีงามอันดับหนึ่งในแผ่นดิน ลิ่มเซียนยี้แม้งามสะคราญปานเทพธิดาหยาดฟ้า แต่หลอกล่อให้เหล่าบุรุษเพศตกอเวจีโดยเฉพาะ...

"ธิดาที่นางให้กำเนิดก็ชั่วช้าอำมหิตเช่นเดียวกับนาง ความรักของท่านกับเอี๊ยบไคถูกนางเป็นผู้ทำลายไปเอง...

"เรื่องนี้ท่านย่อมไม่อาจลืมได้ และไม่ยอมลืมเด็ดขาด"

เต็งลิ้งฟังนางกล่าวครั้งแล้วครั้งเล่า จนรู้สึก ความคิดของตนมิเพียงไม่มีปัญญาผนึกรวมเท่านั้น ยังคล้ายรู้สึก ถูกวาจาของนางโยกคลอนจนหวั่นไหวไปด้วย

ทันใดนั้น เต็งลิ้งถึงกับบังเกิดความเคียดแค้นชิงชัง สตรีที่มีนามเซี่ยงกัว-เซี่ยวเซียน (เซียนน้อย) อย่างบอกมิถูก

เต็งลิ้งแทบใกล้จะยอมรับ ตนเป็นเต็งฮุ้นลิ้ม ยอมรับตนความจริงเป็นสตรี!

ควันกำยานในกระถางลอยมาตามลม ลอยตามลมหายใจของเต็งลิ้งเข้าไปในห้วงสมอง

เต็งลิ้งถึงกับคล้ายสูญเสียสติบ่งชี้เรื่องผิดชอบชั่วดีโดยสิ้นเชิง

ทิโกวจับตามอง ใบหน้ามีรอยยิ้มที่ลี้ลับและพึงพอใจ กล่าวช้า ๆ สืบต่อไป

"ท่านมีนามเต็งฮุ้นลิ้ม เป็นสตรีที่น่าดูอย่างยิ่ง ท่าน..."

เต็งลิ้งพลันใช้กำลังเท่าที่มี กัดริมฝีปากตัวเองสุดแรง ความเจ็บปวดเสียดแทงจนจิตใจแจ่มใสในบัดดล

จึงคำรามสุดเสียงไปทันที

"อย่าได้กล่าวต่อไปแล้ว ข้าพเจ้าเข้าใจความมุ่งหมายของท่านแล้ว"

ทิโกวแย้มยิ้มถาม

"ท่านเข้าใจจริง ๆ ?"

"ใช่ ข้าพเจ้าจะต้องมีเค้าหน้าคล้ายเต็งฮุ้นลิ้มอย่างยิ่ง ดังนั้นพวกท่านจึงคิดจะใช้ข้าพเจ้าเป็นเครื่องมือไปทำร้ายเอี๊ยบไค"

"ท่านความจริงเป็นเต็งฮุ้นลิ้มอยู่แล้ว"

เต็งลิ้งแค่นหัวร่อสวนคำ

"ความจริงท่านมิต้องทำดั่งนี้ พวกท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำ ข้าพเจ้าก็รับปากได้"

"อ้อ ?"

"แต่พวกท่านก็ต้องรับปากเงื่อนไขข้าพเจ้าหลายข้อก่อน"

"ท่านบอกมา"

"ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านบอก เป็นพวกท่านบังเอิญพบเห็นข้าพเจ้ามีเค้าคล้ายเต็งฮุ้นลิ้ม จึงได้ตกลงวางแผนร้ายนี้ หรือได้ถือข้าพเจ้าเป็นเป้าอยู่ก่อนแล้วแน่ ?"

ทิโกวไม่เอ่ยปากแล้ว เต็งลิ้งกล่าวสืบไป

"จากนั้น อย่างน้อยท่านควรคลายจุดข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าได้พบน่ำไฮ้เนี่ยจื้อ หลังจากเรื่องนี้สำเร็จ ข้าพเจ้าอย่างน้อยต้องได้ส่วนแบ่งสักจำนวนหนึ่ง"

ทิโกวแย้มยิ้มกล่าว

"ความจริงน่ำไฮ้เนี่ยจื้ออยู่ที่นี้มาตลอดเวลา หรือท่านไม่เห็น ?"

"นางอยู่ที่ใด ?"

ได้ยินเสียงสดใสไพเราะอันลึกลับดังขึ้นช้า ๆ

"อยู่ที่นี้"

เสียงนี้ถึงกับคล้ายดังมาจากองค์กวนอิมบนแท่นบูชา !

เต็งลิ้งหันขวับกลับไป แต่เมื่อมององค์พระพุทธรูปสลักลึกลับนั้นแล้ว สายตาถึงกับไม่มีปัญญาเบือนออกไปได้

มองฝ่าควันกำยานอันเลือนรางเข้าไป เต็งลิ้งพลันพบเห็นรูปสลักนั้นถึงกับเปลี่ยนเป็นอีกเค้าหน้าหนึ่ง

ใบหน้าที่ความจริงยิ้มแย้ม ตอนนี้ถึงกับกลายเป็นกราดเกรี้ยวเย็นชา หว่างคิ้วถึงกับคล้ายยังมีความขุ่นเคือง

รูปสลักที่ไม่มีชีวิต ถึงกับพลันคล้ายกลายเป็นมีชีวิตได้ !

"เราก็คือคนที่ท่านต้องการพบ ดังนั้นท่านตอนนี้สมควรดูเรา วาจาที่เรากล่าวแต่ละถ้อยคำ ท่านมิอาจไม่เชื่อถือได้"

ควันธูป ควันกำยานที่ลอยละล่อง เสียงนี้ถึงกับคล้ายเปล่งออกมาจากปากนางเองก็ปาน !

เต็งลิ้งรู้สึกเย็นเฉียบทั้งร่าง ถึงกับผงกศีรษะรับโดยไม่รู้ตัว มาตรว่าคิดจะมิยอมดูอีก แต่สายตากลับพาลไม่มีปัญญาเบือนห่างออกจากรูปสลักที่มีอาถรรพณ์ชั่วร้ายได้

"ท่านก็คือเต็งฮุ้นลิ้ม เอี๊ยบไคความจริงเป็นคนรักของท่าน เป็นสามีของท่าน แต่เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกลับชิงมันไปจากข้างกายท่าน

"บัดนี้พวกมันคลอเคลียอยู่ด้วยกันทุกวันทุกคืน ทุกเวลาทุกเช้าค่ำ แต่ท่าน

กลับต้องอยู่โดดเดี่ยวเดียวดาย อยู่โดยเงียบเหงาเพียงลำพัง"

เต็งลิ้งจับตามองนาง ใบหน้าถึงกับปรากฏความเจ็บช้ำรันทดโดยไม่รู้ตัว

"เราทราบ ความอาฆาตแค้นเยี่ยงนี้ ไม่มีผู้ใดลืมเลือนได้ ดังนั้นท่านต้องล้างแค้น"

ใบหน้าเต็งลิ้งกลับมีแววอาฆาตแค้นจนกราดเกรี้ยว รำพึงเบา ๆ

"ข้าพเจ้าต้องล้างแค้น... ข้าพเจ้าต้องล้างแค้น..."

"บัดนี้เอี๊ยบไคจะพาสตรีที่น่าชังผู้นั้นมาที่นี้ ท่านพอดีมีโอกาส"

เต็งลิ้งสงบฟัง ดวงตาที่สุกใสเริ่มกลายเป็นขุ่นฝ้าเวิ้งว้าง แววอาฆาตแค้นบนใบหน้ายิ่งรุนแรงกว่าเดิม

"เอี๊ยบไคต้องนึกไม่ถึงว่าท่านอยู่ที่นี้ ดังนั้นเมื่อท่านพลันปรากฏตัว มันจะต้องรู้สึกตระหนกอย่างยิ่ง...

"แต่มันกลับไม่มีการระมัดระวังท่านสักน้อยนิดเด็ดขาด ดังนั้นท่านพอจะฉวยโอกาส ชิงสตรีที่อำมหิตชั่วร้ายที่ข้างกายมัน พานางมาที่นี้ ทำลายใบหน้าที่งามสะคราญของนาง ให้นางวันหน้าไม่มีทางไปยั่วยวนบุรุษอื่นใดตลอดกาลนาน...

"ท่านเข้าใจความหมายของเราแล้วหรือไม่ ?"

เต็งลิ้งผงกศีรษะช้า ๆ รับคำช้า ๆ

"ท่านยินยอมปฏิบัติตามวาจาเราหรือไม่ ?"

"ยินยอม"

"เพียงเป็นวาจาที่เรากล่าวไป ท่านต่างเชื่อถือโดยสิ้นเชิง ?"

"ถูกแล้ว"

"ประเสริฐมาก ท่านตอนนี้ลุกขึ้น จุดของท่านถูกคลายออกแล้ว ท่านลุกขึ้นยืนได้แล้ว"

เต็งลิ้งทรงกายขึ้นช้า ๆ มาจริง ๆ

เท้าทั้งสองที่ชาด้านไม่มีความรู้สึกมานาน ตอนนี้ถึงกับพลันมีพละกำลังเกิดขึ้น

"ประเสริฐ ในตัวท่านก็มีมีด ตอนนี้เราจะให้ท่านใช้มีดเล่มนั้นไปฆ่าคนผู้หนึ่งให้เรา"

"ฆ่าผู้ใด ?"

"เอี๊ยฮึง"

เต็งลิ้งหันกายช้า ๆ เดินช้า ๆ ผ่านหน้าซิมโกวกับทิโกวไป

สายตาของเต็งลิ้งมองตรงไปเบื้องหน้า มือกำมีดในอกเสื้อแนบแน่น ในใจมี

ความคิดอยู่เพียงหนึ่งเดียว

'ใช้มีดเล่มนี้ไปฆ่าเอี้ยฮึง'

ในห้องแม้มีเตาไฟ แต่ยังคงหนาวอย่างยิ่ง

เอี้ยฮึงนั่งสงบอยู่ข้างเตาไฟ ดูไปคล้ายมีความกระวนกระวายไม่น้อย

มันกำลังรอคอยข่าวของเต็งลิ้ง

จวบจนบัดนี้ เต็งลิ้งยังไม่มีข่าวคราวใดมา

ขณะเวลานั้นเอง มีผู้หนึ่งผลักประตูออกช้า ๆ เดินช้า ๆ เข้ามา

สตรีที่สวยสะคราญ ผมดำขลับถูกม้วนเป็นมวยทันสมัย บนมวยผมยังปักปิ่นหงส์ทองอีกเล่มหนึ่ง เอี้ยฮึงผุดลุกขึ้นแย้มยิ้มถาม

"โกวเนี้ยมีคำสั่งใด ?"

แสดงว่ามันถือสตรีนางนี้เป็นศิษย์น่าไฮ้เนี่ยจื้อ กระทั่งยังมิกล้าเหลือบมองมาอีกสักครั้ง

แต่สตรีนางนั้นกลับจับตามองมันแน่วนิ่ง ดวงตามีประกายพิกลพิสดารอย่างยิ่ง

เอี้ยฮึงอดมิได้ต้องเงยมองนางอีกแวบหนึ่ง พลันพบเห็นนางคล้ายคนผู้หนึ่งยิ่ง

ดวงตาสตรีนางนั้น ถึงกับยังจ้องมองเอี้ยฮึงแน่วนิ่ง เน้นทีละคำ

"ท่านคือเอี้ยฮึง ?"

เอี้ยฮึงผงกศีรษะ พลันร้องสุดเสียงด้วยความตระหนก

"ท่านคือเต็งลิ้ง ?"

"ข้าพเจ้ามิใช่เต็งลิ้ง เป็นเต็งฮุ้นลิ้ม"

เอี้ยฮึงจ้องมองนางด้วยความตระหนก ละล่าละลัก

"ท่าน... ไฉนกลายเป็นสารรูปนี้ได้ ?"

"ข้าพเจ้าความจริงมีรูปลักษณะนี้ ข้าพเจ้าความจริงเป็นสตรี"

สีหน้าเอี้ยฮึงก็แปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งขึ้น

"หรือท่านวิกลจริตแล้ว ?"

"ข้าพเจ้ามิได้วิกลจริต ที่วิกลจริตคือท่าน ดังนั้นข้าพเจ้าต้องฆ่าท่าน"

มันพลันชักมีดสั้นออกจากอกเสื้อมาเล่มหนึ่ง แทงเข้าใส่ทรวงอกเอี้ยฮึงดั่งสายฟ้า

เอี้ยฮึงคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด ฝ่ายตรงข้ามจะพลันลงมืออำมหิตเยี่ยงนี้ โดยมันไม่มีทางป้องกันทัน และไม่มีทางหลบหลีกทันอีกด้วย

โลหิตสด ๆ ฉีดออกจากทรวงอกมันดั่งเกาทัณฑ์ กระเซ็นเข้าใส่เสื้อผ้าเต็งลิ้งเป็นจุดแต้ม

ใบหน้าเต็งลิ้งชาด้านไม่มีความรู้สึก จับตาเย็นชามองเอี้ยฮึงที่ล้มลง จากนั้นหันช้า ๆ กลับไป

นอกประตูมีหมอกบาง วิกาลยิ่งดึกสงัด

เต็งลิ้งเดินช้า ๆ เข้าไปในหมอก ในความมืดมีเสียงไพเราะแต่ลึกลับแว่วขึ้นอีก

"ท่านกระทำได้ประเสริฐยิ่ง แต่ท่านเหนื่อยเกินไปแล้ว เหน็ดเหนื่อยจนหนังตายังลืมไม่ขึ้น"

เต็งลิ้งรับคำ

"ข้าพเจ้าเหน็ดเหนื่อยเกินไปจริง ๆ"

หนังตาของเต็งลิ้งถึงกับพริ้มลงช้า ๆ ไปจริง ๆ

"นั่นเป็นเตียงที่สบายอย่างยิ่ง ตอนนี้ท่านพอจะนอนลงไปได้ รอจนสตรีชั่วร้ายของเอี๊ยบไคมาถึง พวกเราค่อยปลุกท่านให้ตื่นมา"

พื้นมีฝุ่นละอองเกาะหนาอย่างยิ่ง แต่เต็งลิ้งกลับเอนกายลงนอนไป

คล้ายดั่งมันเอนกายนอนบนเตียงที่สุขสบายจริง ๆ และถึงกับหลับใหลไปได้จริง ๆ

หมอกยิ่งหนากว่าเดิม

ม่วยม่วยหลับสนิทอยู่ตลอดเวลา แต่เจ้เจ๊กลับหอบหายใจเบา ๆ ในที่สุดตาพริ้มลง ใบหน้ายังคงมีรอยยิ้มที่เหน็ดเหนื่อยแต่เป็นสุขใจ

ไซมึ้งจับซามองดูพวกนาง ในใจรู้สึกอิ่มเอิบยินดีจนบอกไม่ถูก คล้ายดั่งสามารถพิชิตเต็งลิ้งพ่ายแพ้ไปก็ปาน

'แต่ละคนย่อมไม่อาจเป็นผู้พิชิตในทุกเรื่องราว เราก็ย่อมมีบางเรื่องที่เข้มแข็งกว่าท่านอยู่'

มันแย้มยิ้มเล็กน้อย ขณะจะดื่มสุราสักจอก แต่มีเสียงคนเคาะประตู

ใช่เต็งลิ้งกลับมาหรือไม่ ?

ม่านหน้าต่างรถถูกดึงลงแล้ว มันไม่เห็นคนทางภายนอกเป็นผู้ใด ?

"ผู้ใด ?"

ไม่มีคำตอบ

ไซมึ้งจับซาลังเลอยู่ ในที่สุดอดมิได้ต้องเปิดประตูรถ

นอกประตูไม่มีคน

ด้านนอกมืดมิดสนิท หมอกหนาวเหน็บเพิ่งลอยขึ้นจากพื้น

"เมื่อครู่ผู้ใดเคาะประตู ?"

มันกระซับอกเสื้อแนบแน่น ถามไปอีกครา ยังคงไม่มีคนตอบมา... สารถีที่ดูต้นทางอยู่นอกรถตลอดเวลาเล่า ?

อากาศหนาวเหน็บยิ่งจริง ๆ มันความจริงไม่ต้องการออกจากตัวรถที่อบอุ่นเลย แต่คนเราเมื่อกระทำความผิดพลาดแล้วย่อมไม่อาจหักใจ มิระแวงเรื่องนั้น หวาดหวั่นเรื่องนี้ได้ ในที่สุดมันสวมรองเท้ากระโดดลงจากรถ รอบข้างมืดเลือนราง เหน็บหนาวและวังเวง

สารถีที่สวมเสื้อนวมหนา นั่งยอง ๆ อยู่บนกองหญ้าแห้ง ศีรษะซบกับเข่าสองมือโอบเท้าไว้ คล้ายดั่งหลับไหลแล้ว

เมื่อครู่เป็นผู้ใดเคาะประตูรถ ? หรือมันฟังผิดไป ?

มันฟังผิดไปหรือไม่ ?

มันยังมีวัยเยาว์ นัยน์ตากับโสตประสาทปราดเปรียวแจ่มใสเสมอมา

สารถีผู้นี้มิทราบเป็นเต็งลิ้งหามาจากที่ใด ? เมื่อครู่หากมีคนผ่านมา มันย่อมสมควรได้ยินความเคลื่อนไหวอยู่บ้าง ไซมึ้งจับซาเดินเข้าไป ขณะจะผลักมันให้ตื่นขึ้นถาม

มิคาด สารถีถึงกับกระโดดขึ้นจากกองฟาง ตีลังกากลางอากาศ พุ่งปราดออกไปดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง ความรวดเร็วของท่าร่าง มาตรว่าไม่อาจเปรียบกับเต็งลิ้งได้ แต่ต้องไม่ด้อยกว่าไซมึ้งจับซาเด็ดขาด

ไซมึ้งจับซาถึงกับไม่เห็นหน้ามัน คิดจะไล่ตามออกไป แต่ลังเลเพียงชั่ววูบ สารถีผู้นั้นก็กลับหายไปในวิกาลมืดมิดแล้ว

หมอกบางเหน็บหนาว ลมคมกริบราวมีดกรีดเฉือน

มันต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บหลายครั้ง ตกลงใจกลับไปรอเต็งลิ้งในตัวรถก่อนค่อยว่ากล่าว

ประตูรถถึงกับปิดสนิทอยู่ ใช่ว่ามันเมื่อครู่ออกมาแล้วผลักประตูให้ปิดเองหรือไม่?

โคมทองเหลืองงามประณีตที่สร้างพิเศษ ฝังอยู่บนเพดานรถนั้น ยังคงส่องแสงสว่างนุ่มนวล ออกมาจากม่านหน้าต่างกำมะหยี่สีม่วง

ไซมึ้งจับซาสำนึกเสียใจยิ่ง เมื่อครู่ความจริงไม่ควรออกจากตัวรถ มันรีบปราดเข้าไปดึงประตูออก

จากนั้น หัวใจมันต้องวาบหวิวแทบขาดรอน ยืนตะลึงลานอยู่ที่นอกรถ มิอาจขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวได้อีกแล้ว !

ในรถถึงกับมีคนเพิ่มอีกผู้หนึ่ง !

ชายชราหน้าแดงเปล่งปลั่ง ศีรษะล้านเลี่ยน จมูกงองุ้มราวปากเหยี่ยว สวมเสื้อแพรยาว นั่งอย่างสง่าอยู่ในที่ซึ่งมันนั่งเมื่อครู่... ถึงกับเป็นอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ย เจ๊ม่วยสองนางยังคงนอนขดอยู่ในมุมตัวรถ หลับสนิทกว่าเดิม

ตาเป็นประกายแวววาวของอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยกำลังถลึงจ้องมองมันอย่างดุดันแค่นเสียงเย็นชา

"ขึ้นมา"

ไซมึ้งจับซาก้มศีรษะต่ำ ปีนเข้าไปในตัวรถ บังเอิญหางตาเหลือบมองไป เห็นสารถีเมื่อครู่ถึงกับย้อนไปนั่งหลับบนกองฟางอีกครา กระทั่งท่านั่งยังมิเปลี่ยนแปรคล้ายดั่งไม่เคยเคลื่อนไหวมาเลยก็ปาน

เพดานรถต่ำอย่างยิ่ง มิว่าผู้ใดต่างไม่อาจยืนได้

แต่ไซมึ้งจับซากลับมิกล้านั่ง จำเป็นต้องยืนก้มศีรษะ งอตัวอยู่ในที่นั้น

อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยมองมันด้วยความเดือดดาลเป็นครู่หนึ่งจึงถาม

"สหายรักของเจ้าเล่า ?"

"มันเข้าไปแล้ว"

"เข้าไปเมื่อใด ?"

ไซมึ้งจับซาก้มศีรษะต่ำกว่าเดิม มันไม่มีปัญญาตอบและไม่กล้าตอบ เนื่องเพราะมันเมื่อครู่ถึงกับลืมคำนวณเวลา

เมื่อครู่มันลืมเลือนเรื่องทุกสิ่งไปจริง

อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยถลึงจ้องพลางตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"หลังจากมันไปแล้ว เจ้าทำเรื่องกระไร ?"

ไซมึ้งจับซายิ่งมิกล้าตอบ

ตัวมันเองก็ทราบ เรื่องที่มันกระทำออกจะไม่อาจให้ผู้คนเห็นได้ ผู้คนทราบได้

บุรุษชาติชายชาตรี เล่นสตรีร่านราคะสักหลายนาง มาตรว่าไม่เป็นสิ่งสำคัญอย่างไร แต่ไปเล่นสตรีของสหายตอนลับหลัง นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่งโดยสิ้นเชิง

อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยแค่นหัวร่อกล่าว

"ดูท่าเจ้างมงายในราคะจนขวัญเทียมฟ้าแล้ว หรือเจ้าไม่กลัวเต็งลิ้งทราบ ?"

ใบหน้าไซมึ้งจับซาแดงฉาน อ้อมแอ้มเบา ๆ

"พวกเรา... พวกเรา... เป็นสหายรัก..."

"เพ้ย ! ในเมื่อพวกเจ้าเป็นสหายรัก เจ้าไฉนไปกระทำเรื่องเช่นนี้ต่อสหายรักได้ หากมันชิงสตรีของเจ้าลับหลัง เจ้าจะรู้สึกอย่างไร ?"

ไซมึ้งจับซามิกล้าโต้เถียง

อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยคำรามต่อ

"หากเจ้าเข้าใจเต็งลิ้งไม่ถือสา เจ้าก็ผิดแล้ว เรื่องเช่นนี้ขอเพียงเป็นบุรุษ ต่างต้องถือสาทุกคน"

ไซมึ้งจับซามีแต่ต้องยอมรับ อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยกล่าวต่อ

"อาศัยความสามารถน้อยนิดของเจ้า มันลำพังก็รับมือคนเช่นเจ้าได้ถึงแปดคน เมื่อมันทราบเรื่องนี้แล้วหากจะจัดการกับเจ้า เจ้าเตรียมทำอย่างไร ?"

ในที่สุด ไซมึ้งจับซาปลุกปลอบใจจนเข้มแข็งมาได้ ตะกุกตะกักตอบ

"ข้าพเจ้าคิดว่า น่ากลัวมันไม่ทราบ"

"เฮอะ เฮอะ เจ้าคิดว่ามันน่ากลัวไม่ทราบ ? เจ้าอาศัยเค้ามูลใดไปคิดเช่นนั้น ?"

"ข้าพเจ้าย่อมไม่ยอมบอกกับมัน..."

"แม้เจ้าไม่บอก แต่สตรีนางนั้นเล่า ?"

"เป็นนางต้องการเอง นางไหนเลยยอมบอกกับผู้อื่นได้ ?"

"เจ้าเข้าใจนางรักเจ้า จึงได้ยั่วยวนเจ้า ?"

มาตรว่าไซมึ้งจับซามิกล้ารับ แต่ก็ไม่ยินยอมปฏิเสธ อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยกล่าว

"เราถามเจ้า สตรีสองนางนี้เป็นเจ้าเพิ่งชิงออกมาจากเจี๊ยะแกจึงหรือไม่ ?"

ไซมึ้งจับซาผงกศีรษะ อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยกล่าว

"หรือเจ้าเข้าใจ พวกนางยินดีถูกพวกเจ้าฉุดคร่าออกมา ?"

"ในโลกต้องไม่มีผู้ใด ยินดีถูกผู้อื่นฉุดคร่าออกมาในเวลาดึกดื่นค่อนคืนเด็ดขาด"

อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"หรือเจ้ายังดูไม่ออก นางแพศยาตัวนี้ยั่วยวนเจ้า เพื่อต้องการให้เจ้ากับเต็งลิ้งหึงหวงจนลงมือกัน พวกนางจึงมีโอกาสแก้แค้นเจ้า"

ไซมึ้งจับซามีสีหน้าไม่ยินยอมอยู่เล็กน้อย อดมิได้ต้องกล่าว

"นางอาจบางที..."

"หยุด ! หรือเจ้าเข้าใจนางรักเจ้าจริง ๆ ? เจ้ามีที่ใดเข้มแข็งกว่าเต็งลิ้ง ? และโกวเนี้ยวัยสิบสี่สิบห้าปี แม้นับว่าร่านราคะจนสามานย์ปานใด ก็ต้องไม่กระทำเรื่องเช่นนี้ต่อหน้าม่วยม่วยของนางเด็ดขาด"

ไซมึ้งจับซามิกล้าโต้แย้งอีกแล้ว อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยกล่าวต่อ

"อย่าว่าแต่เมื่อครู่ที่พวกเจ้าก่อกรรมบัดสีกันในรถ เราแม้อยู่ไกลยังได้ยินม่วยม่วยของนางมิใช่สุกร พวกเจ้าอยู่ที่ข้างกายนาง หรือนางยังจะหลับใหลไปจริง ๆ ได้ ?"

สีหน้าไซมึ้งจับซาเปลี่ยนแปรทันที มันตอนนี้จึงนึกได้ เรื่องนี้อาจเป็นสองเจ๊ม่วยตกลงกันไว้ก่อนแล้ว ดังนั้นพอเต็งลิ้งเพิ่งไป เจ้เจ๊มันก็พลันตื่น ม่วยม่วยยังคงแสร้งหลับอยู่ตลอดเวลา เพื่อเปิดทางสะดวกให้แก่มันอย่างจงใจ

มันจึงพบเห็น อย่างไรขิงแก่ย่อมเผ็ดกว่าเสมอ

อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยแค่นเสียงถามอีก

"นางแพศยาสองตัวนี้ อยู่ในเจี๊ยะแกจึงหรือไม่ ?"

"คล้ายดั่งมิใช่ ก่อนนี้ข้าพเจ้าก็เคยไปเจี๊ยะแกจึง กลับไม่เคยเห็นพวกนาง"

"เฮอะเฮอะ ไม่ผิดจากที่เราคาดหมายจริง ๆ"

ตาคมวาวราวเหยี่ยวร้ายของมัน กวาดมองไปที่สองเจ๊ม่วยแล้วกล่าวช้า ๆ

"โกวเนี้ยน้อยที่งามสะคราญปานบุปผาแรกแย้มทั้งสองนี้ กระทั่งเราก็ยังแทบไม่อาจหักใจเห็นพวกนางมาตายต่อหน้า"

เจ๊ม่วยทั้งสองยังคงนอนคลุมโปงขดอยู่ในที่นั้น ลมหายใจยังคงสม่ำเสมอถึงกับคล้ายหลับสนิทอย่างยิ่ง

อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยหันมาถลึงจ้องไซมึ้งจับซาพลางกล่าว

"ดังนั้น ตอนเจ้าฆ่าพวกนาง เราจะต้องหลับตาไว้"

ไซมึ้งจับซางุนงงงวูบ จึงโพล่งขึ้น

"ข้าพเจ้า ?"

"ถูกแล้ว เจ้าเอง"

"ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้าต้องฆ่าพวกนาง ?"

"เฮอะ หากเจ้าเสียดาย ไม่อาจตัดใจฆ่าพวกนาง เราก็มีแต่ต้องปล่อยพวกนางฆ่าเจ้าแล้ว"

ใบหน้าไซมึ้งจับซาเผือดขาวราวซากศพ ร้องเสียงสะท้าน

"แต่เมื่อเต็งลิ้งกลับมา หากเห็นพวกนางตายไป ไยมิใช่..."

"มันไม่เห็น"

"เพราะเหตุใด ?"

"คนตายต่างไม่อาจเห็นกระไรทั้งสิ้น"

"ไฮ้ ! เต็งลิ้งก็ตายแล้ว ?"

"มันไม่ตายเจ้าก็ต้องตาย..."

ไซมึ้งจับซามองมันแน่วนิ่ง ในที่สุดเข้าใจความหมายของมันผู้เป็นอาจารย์แล้ว ตอนมันให้เต็งลิ้งมาที่นี้ ก็ไม่มีเจตนาให้เต็งลิ้งรอดชีวิตสืบไป

มิว่าเรื่องนี้จะเกิดขึ้นหรือไม่ มิว่าเต็งลิ้งจะสืบร่องรอยน่าไฮ้เนี่ยจื้อออกจริงหรือไม่ ขอเพียงมันกลับมาก็ต้องตาย ต้องตายแน่นอน

ดังนั้น อุ้ยเทียนพ้งจึงติดตามมาถึงที่นี้ สารถีก็ย่อมเป็นคนของพวกมัน ปลอมตัวมาเปลี่ยนแทนอยู่แต่แรกแล้ว

ไซมึ้งจับซามองหน้าที่กระด้างเย็นชา และเหี้ยมอำมหิตของมัน แทบไม่ยอมเชื่อ ปกติมันเป็นชายชราที่ใจร้อนวู่วามราวเปลวเพลิง ไม่มีเล่ห์อุบายแม้สักน้อยนิด ทั้งหยาบคายทั้งมุทะลุดุดัน

มันพลันกลับกลายไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง กลับกลายได้ถึงที่สุดยิ่งกว่าเต็งลิ้งเสียอีก

ไซมึ้งจับซายังพบเห็น หากคนเราคิดจะทะยานให้โดดเด่นเป็นเอก เหนือผู้อื่นในวงพวกนักเลง คล้ายดั่งควรมีโฉมหน้าที่ผิดแปลกกันสักหลาย ๆ เค้า กระทั่งคนที่ใกล้ชิดสนิทสนมที่สุด ก็ยากจะทราบโฉมหน้าแท้จริงของพวกมันเป็นรูปลักษณะใดกันแน่ ?

ตาคมวาวราวเหยี่ยวร้ายของอุ้ยเทียนพ้งยังคงเขม้นมองหน้ามันแน่วนิ่ง พลางกล่าวเสียงราบเรียบ

"รอตายยังคับแค้นกว่าตายมากนัก หากเจ้ามีใจรักเวทนา ก็ไม่ควรให้พวกนางตายเร็วเกินไป"

ไซมึ้งจับซาขบกรามแนบแน่น พลันลงมือไปทันที โดยกำหมัดแต่ยื่นนิ้วกลางงอดั่งปากเหยี่ยว ฉกเข้าใส่จุดชีวิตที่ใต้กระดูกสันหลังของม่วยม่วย

เจ้เจ๊อย่างไรเมื่อครู่ยังมอบความรักอันร้อนแรงปานเปลวเพลิงแก่มัน มันอย่างไรยังมิใช่คนใจดำอำมหิตนัก

มิคาด ขณะเวลานั้นเอง เจ๊ม่วยสองนางที่หลับสนิทดั่งทารกอยู่ตลอดเวลา พลันพลิกตัวพร้อมกัน ในมือมีดาบงอลักษณะพิกล เป็นประกายเขียวเรืองอยู่

นางละคู่

พวกนางที่ปกตินุ่มนวลว่าง่ายดั่งนกพิราบ แต่ดูในตอนนี้กลับยังอำมหิตกว่าคสรพิษ ดุร้ายยิ่งกว่าเหยี่ยว

เจ้เจ๊พลิกตัววูบ เตะเข้าใส่ท้องน้อยของมัน ดาบงอในมือแทงสวบเข้าใส่คอหอยอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยปานสายฟ้า

ไซมึ้งจับซาเจ็บปวดจนน้ำมูกน้ำตาหลั่งไหล กุมท้องน้อยนั่งยอง ๆ ลงไป ม่วยม่วยก็ฟันฉับเข้าใส่ก้านคอซ้ายของมันด้วยความเร็วมิด้อยกว่าเจ้เจ๊

ใบหน้าอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยซาด้านไร้ความรู้สึก ถึงกับคล้ายคำนวณได้ว่า พวกนางต้องมีไม้นี้อยู่ก่อนก็ปาน

ดาบทั้งสี่ของเจ๊ม่วยเพิ่งตวัดจู่โจม พลันมีเสียงติงติงดังสี่ครั้ง ดาบงอทั้งสี่เล่มเกูกฟาดหักสะบั้นออกไปทันที

ในมืออุ้ยโป้ยไท้เอี๊ย มีกระบองสั้นที่ยาวเพียงหนึ่งเชียะสามนิ้วขึ้นอีกท่อนหนึ่ง

กระบองสั้นเป็นสีดำ ด้านไม่มีประกาย ดูมิออกว่ามีที่พิเศษพิสดารใด

แต่ดาบงอที่มีประกายแวววับจับตา แสดงว่าหลอมจากเหล็กกล้าที่ผ่านการเเลุงมากครั้ง ถึงกับถูกมันฟาดหักไปอย่างง่ายดาย !

เจ๊ม่วยทั้งสองจับตามองดาบครึ่งท่อนในมือด้วยความตระหนก แทบมิกล้าเชื่อเป็นเรื่องจริง

จากนั้นพวกนางจึงรู้สึก สองแขนปวดซา กระทั่งดาบครึ่งท่อนก็ยังไม่อาจกุมมั่น

อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยจับตาเย็นชามองพวกนางพลางแค่นเสียง

"ในตัวพวกเจ้าต่างมีของวิเศษติดมาอยู่สองชนิด ยังมีอีกชนิดหนึ่ง ไฉนมิใช้ออกมาด้วย ?"

เจ้เจ๊พลันถอนใจยาว แย้มยิ้มกล่าว

"ที่แท้ท่านดูความเป็นมาของพวกเราออกแต่แรกแล้ว ?"

"เฮอะ"

"พวกผู้เยาว์เป็นศิษย์ของอาวเอี๊ยงเซี้ยจู๊ (ประมุขนครแซ่อาวเอี๊ยง) แห่งเตียง-งูเซี้ย (นครไข่มุก) ในเกาะไขว้จื้อเต้า (ตะเกียบ) ทะเลตังไฮ้ ตั้งใจมากราบคารวะอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยโดยเฉพาะ"

นางดูไปไม่มีทีท่าแตกตื่นขวัญเสียสักน้อยนิด กลับคล้ายมีความเคารพยำเกรงอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยเป็นอย่างยิ่งก็ปาน

อุ้ยเทียนพ้งกล่าว

"พวกเจ้ามากราบคารวะเรา ?"

"อาวเอี๊ยงเซี้ยจู๊ เลื่อมใสเกียรติภูมิของอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยมานานแล้ว"

"เป็นมันเรียกพวกเจ้ามา ?"

"ถูกแล้ว"

"ที่พวกเจ้าไปซ่อนตัวในเจี๊ยะแกจึง เพื่อต้องการรอได้พบเรา ?"

"คฤหาสน์ของท่านผู้เฒ่า มีการป้องกันเข้มงวดกวดขัน บุคคลเช่นดั่งเราเจ๊ม่วย คิดจะพบท่านผู้เฒ่าย่อมมิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย"

อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยหัวร่อแค่น ๆ กล่าว

"ดังนั้น พวกเจ้าจึงแสร้งจงใจให้เจ้าเด็กมักมากในกามคุณแต่ขวัญฝ่อเห็นพวกเจ้า พวกเจ้าคำนวณอยู่ก่อนแล้ว มันจะเร็วจะช้าต้องไปหาพวกเจ้าแน่"

ใบหน้าเจ้เจ๊ถึงกับแดงระเรื่อ ฝืนยิ้มตอบ

"เรียนกับท่านผู้เฒ่าโดยไม่อำพราง พวกเราเองก็นึกไม่ถึง มันจะไปหาพวกเราในเวลาดึกดื่นค่อนคืน มาตรว่าวิธีที่มันใช้ไม่ประเสริฐนัก แต่มีประสิทธิภาพยิ่ง"

อุ้ยเทียนพ้งพลันหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"รับฟังมานาน ศิษย์อาวเอี๊ยงเซี้ยจู๊ล้วนเป็นเจ๊ม่วยที่สวยสะคราญและชาญฉลาด วันนี้ได้เห็นเป็นจริงดั่งกิตติศัพท์มิผิดเพี้ยน"

มันแหงนหน้าหัวร่อด้วยความสนใจ คล้ายดั่งลืมของวิเศษอีกชนิดหนึ่งของสองเจ๊ม่วยยังมิได้ใช้ออกจัดการมัน

ขณะเวลานั้นเอง เจ๊ม่วยต่างลงมือพร้อมกัน มีเสียงติงตังดังสนั่น ประกายแวววับหลายสิบจุดพุ่งออกมาจากแขนเสื้อนาง เข้าใส่ทรวงอกอุ้ยเทียนพ้งดั่งสายฟ้าฟาด

อุ้ยเทียนพ้งหัวร่อไม่ขาดเสียง เพียงแต่ว่ากระบองสั้นในมือมัน กรีดเป็นวงอย่างรวดเร็ว

ประกายแวววับหลายสิบจุดที่คล้ายพายุฝน ถึงกับพลันถูกพลังดูดอันพิสดารดึงดูดเข้าไปในวงกลมนั้น มีเสียงติงติงดังถี่ยิบวูบหนึ่ง แล้วประกายแวววับหลายสิบจุด ถึงกับถูกกระบองสั้นดูดติดไปหมดสิ้น อุปมาดั่งแมลงวันฝูงใหญ่ ถูกกระบองน้ำตาลเหนียวดูดไว้ก็ปาน

เจ๊ม่วยทั้งสองตะลึงลานอีกครั้ง !

อุ้ยเทียนพ้งส่งเสียงราบเรียบ

"เรารู้แต่แรกแล้ว หากพวกเจ้าไม่ใช้ของวิเศษนี้ออกมา ต้องไม่ยอมเลิกล้มความพยายาม"

ม่วยม่วยก็ถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ดูท่าพวกมันต่างดูท่านผิดไป"

"อ้อ ?"

"พวกมันต่างเข้าใจท่านชราแล้ว เข้าใจว่าวงพวกนักเลงยุคสมัยนี้ เป็นแผ่นดินของพวกวัยฉกรรจ์มัน แต่บัดนี้ข้าพเจ้าดูท่านผู้เฒ่า ท่านเพียงลำพัง ถึงกับยังเหนือกว่าพวกมันเป็นจำนวนสิบคนเสียอีก"

นางก้มศีรษะต่ำ ลอบชายหางตาไปมองอุ้ยเทียนพ้ง ดวงตาถึงกับมีประกายเคารพนบน้อมจนบอกมิถูก

พวกดรุณีน้อย มีแต่ดูวีรบุรุษที่พวกนางเคารพโดยจริงใจเท่านั้น จึงจะมีสายตาเช่นนี้

ดูไปอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยก็คล้ายพลันเยาว์วัยอีกมากหลาย ถึงกับแย้มยิ้มกล่าว

"ขิงแก่ย่อมเผ็ดกว่า เป็นวาจาที่พวกวัยฉกรรจ์สมควรสังวรณ์ไว้"

ม่วยม่วยก้มศีรษะตอบ

"ที่พวกเราลงมือเมื่อครู่ เป็นความจำเป็นที่จำใจดอก พวกเราเจ๊ม่วยต่างเป็นคนน่าสมเพช ผู้อื่นเรียกพวกเรากระทำอย่างไร พวกเราก็ต้องปฏิบัติตาม ทั้งไม่อาจต่อต้านขัดขืน ทั้งไม่อาจโต้แย้งคัดค้าน"

นางกล่าวไปกล่าวไป คล้ายจะมีน้ำตาหลั่งไหล

อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยมีสีหน้าเห็นใจ ถอนใจกล่าว

"เราไม่ตำหนิพวกเจ้า ฝีมือที่อาวเอี๊ยงเซี้ยจู๊มีต่อศิษย์และบริวาร ชนชาวนักเลงต่างทราบกระจ่าง"

เจ้เจ๊กล่าวเสียงเครือขึ้นบ้าง

"แต่นอกจากท่านผู้เฒ่าแล้ว มีผู้ใดเห็นใจความคับแค้นของพวกเรา ?"

เสียงของอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยแปรเปลี่ยนเป็นยิ่งนุ่มนวลกว่าเดิม

"ขอเพียงพวกเจ้าบอกเจตนาการมาโดยสัตย์จริง เราต้องไม่ทำร้ายพวกเจ้าแน่"

เจ้เจ๊กล่าว

"อยู่ต่อหน้าพวกท่าน พวกเราก็มิกล้าโป้ปด"

ม่วยม่วยกล่าว

"ท่านผู้เฒ่าย่อมทราบ พวกเรามาเพราะเอี๊ยบไคกับเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน"

อุ้ยเทียนพ้งถาม

"เพราะเรื่องนี้ เตียงจูเซี้ย (นครไข่มุก) ส่งคนมามากน้อยเท่าใด ?"

"มีเราเจ๊ม่วยสองคนเท่านั้น"

ม่วยม่วยกล่าวจบคำแล้ว เจ้เจ๊รีบต่อ

"ความมุ่งหมายของอาวเอี๊ยงเซี้ยจู๊ มิใช่มีความต้องการของเหล่านั้นจริง เพียงแต่ว่าต้องการให้พวกเรามาดู เอี๊ยบไคเป็นคนมีความร้ายกาจถึงระดับใดแน่เท่านั้น"

อุ้ยเทียนพ้งกล่าว

"พวกเจ้าจะได้เห็นในเวลาเร็วยิ่ง มันจะมาในเวลาเร็วยิ่งแล้ว"

"แต่พวกเรา..."

อุ้ยเทียนพ้งแย้มยิ้มสอดคำเจ้เจ๊

"พวกเจ้าไปได้แล้ว วันหน้ามีโอกาส พร้อมที่จะไปเยี่ยมเราทุกเวลา ไม่ต้องไปซ่อนอยู่ในเจี๊ยะแกจึงอีก"

เจ้เจ๊ก็แย้มยิ้มกล่าว

"โอกาสหน้าพวกเราจะต้องไปกราบคารวะท่านผู้เฒ่าแน่"

ม่วยม่วยรีบสวนคำทันที

"พวกเราต้องไปแน่นอน"

เจ๊ม่วยทั้งสองแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม หันกายผลักประตูรถกระโดดออกไป คล้ายดั่งเป็นนกนางแอ่นที่เพิ่งโบยบินออกจากกรง

ไซมึ้งจับซาที่ก้มศีรษะด้วยความท้อแท้ห่อเหี่ยวอยู่ตลอดเวลา คล้ายดั่งผิดคาดหมายเป็นยิ่งนัก

มันนึกไม่ถึง อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยจะยอมปล่อยพวกนางไป แต่ขณะเวลานั้นเอง มันพลันได้ยินเสียงประหลาดพิกลอย่างยิ่ง คล้ายเป็นเสียงสว่านเจาะเข้าไปในเนื้อมนุษย์ !

จากนั้นได้ยินเสียงกรีดร้องโหยหวนดังขึ้นสองครา !

มันอดมิได้ต้องเหลียวมองตาม ถึงกับเห็นคนที่สวมเสื้อนวมสีเขียวผู้หนึ่งกำลังยืนใช้ผ้าเช็ดหน้าสีขาวสะอาด เช็ดเลือดอยู่ที่นอกประตูรถ

เช็ดเลือดบนสว่าน ที่ในมือมันถือ ถึงกับเป็นสว่านเหล็กประกายแวววาว !

ฮั่นเจ็ง !

จนบัดนี้ไซมึ้งจับซาจึงทราบ สารถีที่ขับรถพาพวกมันมาที่นี้ ถึงกับเป็นฮั่นเจ็ง

จมูกของฮั่นเจ็งเบี้ยวออกทางด้านข้าง ดั้งจมูกถูกเต็งลิ้งต่อยแตก ดั้งจมูกที่ยุบจนเอียงเยี่ยงนี้ บันดาลให้ใบหน้าผู้คนมักจะมีความรู้สึกที่พิกลจนสุดพิสดาร

อยู่เสมอ

ใบหน้าอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยชาด้านไร้ความรู้สึก แต่ถามขึ้น

"สองคนต่างตายแล้ว ?"

ฮั่นเจ็งผงกศีรษะ อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยส่งเสียงราบเรียบ

"ดูท่าท่านมิใช่เป็นคนรักถนอมบุปผา (สตรี) เลย"

"ข้าพเจ้ามิใช่"

ดวงตาอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยมีประกายยิ้มแย้ม กล่าวสืบไป

"หากเต็งลิ้งทราบท่านฆ่าพวกนาง จมูกของท่านยิ่งต้องมีอันตรายกว่านี้แล้ว"

"มันไม่มีทางทราบได้"

"อ้อ ?"

"คนตายต่างไม่ทราบเรื่องราวใดได้อีก"

อุ้ยเทียนพ้งหัวร่อแล้ว มันพอใจที่ผู้อื่นเลียนการกล่าววาจาเช่นมัน

ฮั่นเจ็งกล่าวอีก

"ตอนมันไป เพียงให้พวกเรารอมันชั่วยามหนึ่ง (สองชั่วโมง)"

อุ้ยเทียนพ้งผงกศีรษะเห็นพ้อง

"มันย่อมคำนวณเวลาแม่นยำอย่างยิ่ง"

ฮั่นเจ็งกล่าว

"มิว่าเรื่องราวใด มันต่างคำนวณแม่นยำยิ่ง"

"เฮอะ มันนับเป็นคนร้ายกาจยิ่งจริง ๆ ข้อบกพร่องเพียงหนึ่งเดียวคือ มีวัยเยาว์เกินไป"

"มันจะไม่มีวันไปได้ตลอดกาล"

"เพราะเหตุใด ?"

"คนตายย่อมเดินไปไม่ได้"

อุ้ยเทียนพ้งหัวร่ออีกครา ฮั่นเจ็งกล่าว

"ตอนนี้ผ่านหนึ่งชั่วยามไปนานแล้ว มันยังมิได้กลับมา"

"ดังนั้น มันน่ากลัวไม่อาจกลับมาได้ตลอดกาล"

ฮั่นเจ็งผงกศีรษะ

อุ้ยเทียนพ้งหัวร่อแค่น ๆ กล่าวช้า ๆ สืบไป

"ดังนั้น น่าไฮ้เนี่ยจื้อนางนี้ ต้องมิใช่ตัวปลอมเด็ดขาด"

ฮั่นเจ็งเห็นพ้องโดยกล่าว

"สามารถรั้งคนเช่นเต็งลิ้งอยู่ได้ มีไม่มากนัก"

ใบหน้าอุ้ยเทียนพ้งกลายเป็นเคร่งเครียดเย็นชาอีกครั้ง. กล่าวช้า ๆ

"เฮ็กแป๊ะแห่งภูเขาแซเซี้ย ผู้แซ่อาวเอี๊ยงแห่งนครเตียงจูเซี้ย บวกกับน่ำไฮ้-เนี่ยจื้อ... ความจริงโลกนี้ไม่มีเรื่องราวใดสามารถกระตุ้นใจพวกมันให้หวั่นไหวเลย แต่บัดนี้พวกมันต่างลงมือกันแล้ว"

"หากเอี๊ยบไคทราบ มันต้องปีติยิ่ง"

"ปีติ ?"

"สามารถให้คนเหล่านี้ลงมือ มิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย นอกจากมันแล้ว ในโลกนี้อาจบางทีไม่มีบุคคลที่สอง พอจะล่อให้พวกมันมาในที่นี้ได้"

อุ้ยเทียนพ้งนิ่งอึ้ง ถึงกับยอมรับมิโต้แย้ง

โลหิตในวังมังกร

ไซมึ้งจับซาย่อมยิ่งไม่กล้าเอ่ยปาก แต่รู้สึกประหลาดสงสัยกว่าเดิมมากนัก

มันรู้สึก แต่ละคนเมื่อเอ่ยถึงนามเอี๊ยบไค ต่างมีสีหน้าที่พิสดาร มิว่าเป็นเคารพเทิดทูน เป็นเคียดแค้นชิงชัง เป็นหวาดหวั่นพรั่นพรึง ต่างแสดงออกได้เด่นชัดถนัดตายิ่ง

บุรุษหนุ่มที่แปลกหน้า ไฉนจึงมีพลานุภาพยิ่งใหญ่ปานนี้ ? ไยมิใช่เป็นเรื่องที่คนไม่มีทางหยั่งคำนวณถูก ?

ไซมึ้งจับซาเพียงรู้สึก ตัวมันมีโชคดีอย่างยิ่ง เนื่องเพราะมันมิใช่เอี๊ยบไค มันรู้สึก เป็นคนธรรมดาที่สามัญ บางครั้งยังนับเป็นเรื่องมีโชคอย่างยิ่ง

อุ้ยเทียนพ้งอึ้งเป็นเนิ่นนาน จึงกล่าวช้า ๆ

"เมื่อปีเศษนี้ เรายังมิเคยได้ยินนามเอี๊ยบไคมาเลย"

"เมื่อหนึ่งปีก่อนนั้น ในวงพวกนักเลง ไม่เคยมีผู้ใดได้ยินนามเอี๊ยบไคมาเลย"

"แต่บัดนี้ มันคล้ายพลันกลายเป็นยอดคน มีชื่อเกรียงไกรที่สุดในวงพวกนักเลงแล้ว"

"คนผู้นี้ปรากฏตัวในวงพวกนักเลง ด้วยพฤติการณ์ที่คล้ายปาฏิหาริย์"

"คิดจะสร้างปาฏิหาริย์ มิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย"

"มิใช่เด็ดขาด"

"มันน่าสะพรึงกลัว ดั่งคำกล่าวขวัญกันจริงหรือไร ?"

ฮั่นเจ็งตอบช้า ๆ

"มันมิเคยฆ่าผู้ใด กระทั่งยังน้อยครั้งนักที่จะลงมือ ชนชาวนักเลงยุคนี้ แทบไม่มีผู้ใดทราบตื้นลึกหนาบางของหลักวิชาบู๊มัน"

"อาจบางที นี่จึงเป็นที่น่าสะพรึงกลัวของมัน"

"แต่ที่น่ากลัวที่สุด ยังคงเป็นมีดของมัน"

"มีดใด ?"

"มีดบิน !"

ใบหน้าฮั่นเจ็งต้องปรากฏความรู้สึกที่พิกลพิสดารขึ้นอีกครา เน้นทีละคำ

"ฟังว่ามีดสั้นของมันเพียงหลุดจากมือ ไม่เคยผิดเป้าเลยสักครั้ง"

สีหน้าอุ้ยเทียนพ้งก็แปรเปลี่ยนไป พลันนึกถึงคำเล่าขาน

'เซี่ยวลี้ปวยตอ มิเคยผิดเป้า !'

ในความหมายของวาจาประโยคนี้ คล้ายเป็นคำสาปแช่งอสูร ที่พอจะชิงขวัญคร่าวิญญาณของผู้คนอย่างรุนแรง

หลายสิบปีแล้ว ไม่มีชนชาวนักเลงใด เคยคลางแคลงสงสัยต่อวาจานี้ ยิ่งไม่มีผู้ใดกล้าไปทดลองด้วย

กระทั่งสี่หลวงจีนยิ่งใหญ่แห่งเสียวลิ้ม ที่เมื่อกาลก่อนมีอานุภาพสยบแผ่นดินไว้ใต้อำนาจก็ยังไม่กล้า

เมื่อยี่สิบปีก่อน เซี่ยวลี้ถ้ำฮวยขึ้นชงซัวเพียงลำพัง ถึงกับถือวัดเสียวลิ้มยี่ที่ไม่เคยมีชนชาวบู๊ลิ้มใดกล้าย่างกรายเข้าไป เป็นดินแดนรกร้างไม่มีผู้คน ยอดฝีมือทั้งสูงทั้งต่ำของวัดเสียวลิ้มยี่เป็นจำนวนพัน ถึงกับไม่มีผู้ใดกล้าลงมือได้ !

หรือเอี๊ยบไคในปัจจุบัน ก็มีเกียรติภูมิระดับนั้น ? มีความห้าวหาญระดับนั้น ?

แม้นับว่าเอี๊ยบไคมีความสามารถระดับนั้นจริง แต่ฝีมือของเตียงจูเซี้ยจู๊กับน่าไฮ้เนี่ยจื้อ ต้องมิใช่พวกบรรพชิตเหล่านั้น จะสามารถทัดเทียมได้

อุ้ยเทียนพ้งกล่าวช้า ๆ

"นครเตียงจูเซี้ยอยู่ไกลถึงโพ้นทะเล ความเลิศล้ำสุดสูงในพลังฝีมือของเฮียม่วยแซ่อาวเอี๊ยง กระทั่งแป๊ะเฮี่ยวเซ็ง (ผู้รอบรู้... เคยจัดอันดับอาวุธในแผ่นดินเป็นตำราได้รับการเห็นพ้องจากชนชาวบู๊ลิ้มทั้งหลาย) ยังมิทราบตื้นลึกหนาบาง ดังนั้นมิได้จัดอันดับเฮียม่วยอยู่ในตำราอาวุธมัน"

ฮั่นเจ็งกล่าว

"นั่นอาจบางทีเนื่องเพราะศิษย์ของเกาะไขว้จื้อเต้า ล้วนแล้วเป็นเฮียตี๋เจ๊ม่วย

ร่วมสายเลือดเดียวกัน ดุจดั่งเป็นตะเกียบที่ไม่อาจแยกออกจากกันได้ ดังนั้นตำราอาวุธจึงมิได้บันทึกนามพวกมันไว้"

อุ้ยเทียนพ้งผงกศีรษะกล่าว

"ในตำราอาวุธ มิได้บันทึกนามยอดฝีมือของนิกายอสูรอยู่ด้วย แต่กระทั่งแป๊ะเฮี่ยวเซ็งเองก็มิอาจไม่ยอมรับ หากวิจารณ์พลังฝีมือสังหารศัตรูพิชิตผู้คน ในม้อก้า (นิกายอสูร) อย่างน้อยมีเจ็ดคน ที่สามารถถูกจัดอันดับอยู่ในยี่สิบคนแรกของตำราอาวุธมัน"

ฮั่นเจ็งกล่าว

"คนในนิกายม้อก้า ต่างระแวงแคลงใจในกันและกัน เข่นฆ่าสังหารกันและกัน ยอดฝีมือวังม้อเก็ง ฟังว่าใกล้จะตายหมดสิ้นแล้ว"

"แต่น่ำไฮ้เนี่ยจื้อปลอมแปลงเป็นร้อย ๆ พัน ๆ วิชามารอันลึกลับสูงส่ง ต้องไม่ด้อยกว่าเจ็ดจ้าวฟ้าของม้อก้าเด็ดขาด"

ฮั่นเจ็งหัวร่อพลางกล่าว

"กระบองจับฮึงยู่อี้ฮ่ง (สมปรารถนาทั้งสิบทิศ) ในมือท่านผู้เฒ่า น่ากลัวพอจะเปรียบกับเทียนกีฮ่ง (กระบองเทพนิมิต) ที่ถูกจัดอยู่ในอันดับหนึ่ง ของตำราอาวุธเมื่อครั้งกระโน้นได้โดยไม่ด้อยกว่าแน่"

อุ้ยเทียนพ้งหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"หากเอี๊ยบไคทราบ มีพวกเราเหล่านี้รอมันอยู่ที่นี้ มันยังกล้ามา ?"

พลันมีคนผู้หนึ่งส่งเสียงขึ้น

"มันจะต้องมาแน่ เนื่องเพราะมันมิอาจไม่มาได้"

เป็นเสียงไพเราะและลึกลับ ผู้ส่งเสียงคล้ายอยู่ข้างกายพวกมัน และก็คล้ายอยู่ห่างไกลอย่างยิ่ง !

เสียงหัวร่อของอุ้ยเทียนพ้งชะงักหาย แต่สีหน้าต้องแปรเปลี่ยนไป อึกเนิ่นนานให้หลัง จึงเลียบเคียงถาม

"น่ำไฮ้เนี่ยจื้อ ?"

"คนรู้จักเก่าก่อนนานปี หรือกระทั่งเสียงข้าพเจ้าก็จำไม่ได้แล้ว ?"

เสียงคล้ายยิ่งใกล้ แต่ไม่เห็นเงาร่างคน

หน้าผากอุ้ยเทียนพ้งคล้ายมีเหงื่อซึมออกมา ฝืนยิ้มกล่าว

"ในเมื่อมาแล้ว ไยไม่ปรากฏตัวมาพบกัน ?"

"ท่านต้องการพบข้าพเจ้าจริง ๆ ?"

"กระหายมานานปี หวังได้พบเพียงสักครั้ง"

"ก็ได้ เชิญตามข้าพเจ้ามา"

เสียงคล้ายกลับไปอยู่ในความมืดที่สุดแสนไกลอีกครั้ง ในความมืด พลันมีแสงโคมสว่างขึ้นจุดหนึ่ง

โคมที่มีแสงเขียวเรืองคล้ายดั่งไฟปิศาจ วูบวาบอยู่ในลมหนาว แต่ไม่เห็นผู้คน

อุ้ยเทียนพ้งลังเลชั่วขณะ จึงตบบ่าฮั่นเจ็ง

"ท่านก็ตามเราไป"

ในที่สุด ไซมึ้งจับซานั่งลงแล้ว แต่หัวใจกลับปวดแปลบยิ่งกว่าตอนยืนเมื่อครู่มากนัก

ในแผ่นฟ้าแผ่นดิน คล้ายเหลือมันเพียงลำพังเท่านั้น

อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยเป็นซือแป้มัน แต่กลับพาฮั่นเจ็งที่ปากมากไป คล้ายดั่งลืมว่ายังมีคนเช่นดั่งมันอยู่ที่ข้างกายอีกผู้หนึ่ง

ถึงกับคล้าย ผู้คนทั้งโลกต่างไม่เห็นความสำคัญของมัน ไม่มีผู้ใดยอมแยแสมันในสายตา

... หากคนเรากระทั่งยังดูแคลนตัวเองแล้ว ยังจะหวังให้ผู้อื่นมาเห็นความสำคัญของมันได้อย่างไร ?

มันกำหมัดกัดฟันแนบแน่น จิตใจเต็มไปด้วยความคับแค้นและเดือดดาล มันสาบาน ต้องกระทำเรื่องแตกตื่นสะท้านแผ่นดินสักหลายราย ให้ผู้คนทั้งหลายต่างทราบ มันไซมึ้งจับซามิใช่คนไม่รักดี ไม่มีความสามารถ ให้ผู้คนทั้งหลายต่างคุกเข่าที่เบื้องหน้ามัน จูบเท้าของมัน

แต่ทว่า ต้องเยี่ยงไรจึงสามารถกระทำเรื่องแตกตื่นสะท้านฟ้าดิน มันยังไม่มีเค้ามูลพอจะสืบสาวสักน้อยนิด

นี่ก็บันดาลให้มันรู้สึกเศร้าเสียใจอย่างยิ่ง

มิสู้ยังคงไปหาสถานที่สักแห่ง ดื่มให้สาสมใจสักพัก รอจนเมื่อเมามาย ก็จะพบเห็น มันเป็นวีรบุรุษยิ่งใหญ่ ที่ปราบได้ทั้งแผ่นดินโดยไม่มีผู้ใดต่อต้าน

แต่เสียดาย วีรบุรุษยิ่งใหญ่ตอนนี้ยังต้องไปผูกม้าเทียมรถขับรถเอง

มันถอนหายใจเฮือกใหญ่ ทรงกายขึ้นอย่างท้อแท้รันทด พลันได้ยินมีคนส่ง

เสียงทางนอกรถ

"ท่านนั่งอยู่ที่นี้เพียงลำพัง ไม่รู้สึกเงียบเหงาบ้างหรือไร ?"

ยังคงเป็นเสียงนุ่มนวลไพเราะ และลึกลับของเมื่อครู่ แต่กระแสเสียงกลับนุ่มนวลกว่าเมื่อครู่มากนัก

ไซมึ้งจับซาต้องรู้สึก ขนทั้งร่างลุกชี้ชันด้วยความหวาดหวั่น ร้องโพล่งสุดเสียง

"ท่านเป็นผู้ใด ? ท่านอยู่ที่ใด ?"

"ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้เอง หรือท่านไม่เห็นข้าพเจ้า ?"

ที่นอกรถมืดเลือนราง พอจะเห็นเงาร่างคนผู้หนึ่ง สวมเสื้อยาวแพรเนื้อนุ่ม ผมดำขลับสยายประหลังไหล่

ตลอดร่างไซมึ้งจับซาเย็นเฉียบไปทันที คล้ายดั่งถูกผลักร่วงหล่นลงใส่หล่มน้ำแข็งที่ลึกไม่เห็นก้น

มันเห็นคนผู้นี้แล้ว เห็นถนัดชัดเจนยิ่ง !

ใบหน้าของนางเป็นสีเทาซีด เสื้อยาวแพรเนื้อนุ่มมีโลหิตเกรอะกรัง คอหอยยังมีแผลเป็นโพรงโลหิต นางถึงกับเป็นเจ้เจ๊ที่เมื่อครู่ตายกับสว่านของฮั่นเจ็ง !

ใบหน้าสีเทาซีดของนาง ไม่มีความรู้สึกโดยสิ้นเชิง ดวงต่าที่สวยงามถลนออกมาดั่งตาปลาตาย มุมปากยังมีคราบโลหิต มองในความมืดเลือนราง ยิ่งลี้ลับพิสดารจนน่ากลัวบอกมิถูก !

ไซมึ้งจับซาขาอ่อนระทวย เหงื่อเย็นยะเยียบทะลักชุ่มโชก มันไม่มีความกล้าจะดูต่อไปแล้ว แต่มิทราบเพราะเหตุใด สายตาถึงกับพาลไม่มีปัญญาเบือนห่างจากใบหน้านางได้ !

"ท่านดูข้าพเจ้า... ข้าพเจ้าทราบ ท่านต้องดูข้าพเจ้าแน่"

นี่ความจริงมิใช่เสียงตอนนางมีชีวิต แต่เสียงนี้กลับคล้ายเปล่งออกจากปากนางก็ปาน

"ข้าพเจ้าความจริงพอใจท่านโดยจริงใจ ความจริงตกลงใจอยู่กับท่านไปตลอดกาลนาน แต่พวกของท่านกลับอำมหิตมาฆ่าข้าพเจ้า ให้ท่านต้องว้าเหว่เดียวดาย ไม่มีคนอยู่เป็นเพื่อนข้างกาย"

กระแสเสียงแปรเปลี่ยนเป็นรันทดหดหู่ ตาที่ถลนดั่งปลาตาย ถึงกับคล้ายมีหยาดน้ำหลั่งไหลลงสองสาย

ไซมึ้งจับซารู้สึก หัวใจของมันแหลกสลายไปแล้ว ความหวาดหวั่นขวัญฝ่อของเมื่อครู่ แปรเปลี่ยนเป็นเศร้ารันทดจนสุดซึ้ง

ในโลกนี้ อย่างไรยังคงมีคนเห็นความสำคัญของมันอยู่ผู้หนึ่ง แต่คนผู้นี้ตายไปแล้ว และตายอยู่ที่เบื้องหน้ามันนี่เอง

ส่วนมัน มีแต่เบิ่งตาดูนางตายไปเท่านั้น

"พวกมันอำมหิตยิ่งนัก ถึงกับฆ่าข้าพเจ้าต่อหน้าท่านได้ พวกมันมิได้ถือท่านเป็นคนเช่นเดียวกับพวกมันมาเลย"

เสียงของนางยิ่งรันทด

"แต่ข้าพเจ้าทราบ ท่านต้องไม่ยอมให้ข้าพเจ้าตายโดยคับแค้นแน่ ท่านต้องล้างแค้นแทนข้าพเจ้า ให้พวกมันทราบ ท่านมิใช่เป็นคนอ่อนแอ ที่ขี้ขลาดขวัญฝ่อ"

ไซมิ้งจับซากำหมัดแนบแน่น ผงกศีรษะช้า ๆ เค้นเสียงด้วยความขุ่นแค้น

"ข้าพเจ้าต้องให้พวกมันทราบ ข้าพเจ้าต้องให้พวกมันได้ทราบแน่"

"ที่นี้มีมีดเล่มหนึ่ง ท่านไฉนไม่ไปฆ่าพวกมัน ?"

พลันมีวัตถุร่วงหล่นลงจากอากาศดังตึง ถึงกับเป็นมีดคมกริบเล่มหนึ่งจริง ๆ

"ท่านเพียงสามารถฆ่าฮั่นเจ็งกับอุ้ยเทียนพ้ง ท่านก็ต้องเป็นวีรบุรุษยิ่งใหญ่ในวงพวกนักเลงยุคนี้ นับแต่นี้ไป ต้องไม่มีผู้ใดกล้าดูแคลนท่าน ข้าพเจ้าในปรภพ ก็หลับตาโดยสุขสงบได้แล้ว"

เสียงกลายเป็นละลิ่วแผ่วพลิ้ว ไกลออกไปทุกขณะ

"นี่เป็นการขอร้องครั้งสุดท้ายของข้าพเจ้า ท่านต้องรับปากข้าพเจ้า ต้องรับปากข้าพเจ้า..."

เสียงยิ่งดังยิ่งไกล ในที่สุดเลือนหายไปในหมอกบางเย็นยะเยียบ

จากนั้น ร่างนางจึงล้มลงไป

มืดสนิท เป็นความมืดมิดที่เวิ้งว้างไร้ขอบเขต

ไซมิ้งจับซาพลันโถมออกจากรถ คว้ามือนางขึ้นกุม

มือนางแข็งไปนานแล้ว แสดงว่าตายนานอย่างยิ่ง แต่เมื่อครู่นางส่งเสียงอยู่จริง ๆ บนพื้นเบื้องหน้านาง มีมีดสั้นเป็นประกายแวววาวอยู่เล่มหนึ่งจริง ๆ

ไซมิ้งจับซาใช้มือที่ชุ่มโชกด้วยเหงื่อเย็นยะเยียบของมัน เก็บมีดเล่มนั้นขึ้น

'ท่านเพียงสามารถฆ่าอุ้ยเทียนพ้ง ท่านก็เป็นวีรบุรุษยิ่งใหญ่ในยุคนี้...'

ใบหน้าของมันบิดเบี้ยวด้วยความลิงโลดยินดี แต่ดวงตากลับเวิ้งว้างว่างเปล่าดุจดั่งเป็นคนตายก็ปาน

มันกำมีดแนบแน่น ซ่อนไว้ในแขนเสื้อ เดินช้า ๆ ออกไป

หมอกยะเยียบขาวเลือนราง แผ่นดินขาวเลือนราง

ลมยิ่งเหน็บหนาว

แต่ไซมึ้งจับซาไม่รู้สึกหนาวเหน็บสักน้อยนิด ในใจเหลือแต่ความคิดเพียงหนึ่งเดียว

ใช้มีดเล่มนี้ไปฆ่าอุ้ยเทียนพ้ง !

ไร้เดือน ไร้หิมะ แต่มีกลิ่นหอมลอยมาตามสายลม หอมซาบซ่านซึ้งใจ

ไฟเขียวเรืองวูบวาบแววว้บอยู่ในสายลมทางเบื้องหน้า อุ้ยเทียนพ้งกับฮั่นเจ็งเดินเคียงคู่กันบนทางน้อยที่มีหิมะสุมหนา

ทั้งสองต่างทราบ ตอนนี้สมควรหุบปากไว้ ตอนสมควรหุบปาก ทั้งสองต้องไม่เอ่ยปากเด็ดขาด

ทางลื่นอย่างยิ่ง หิมะผนึกตัวเป็นน้ำแข็งแล้ว

ในอุทยานที่กว้างใหญ่สุดสายตา มีแต่แสงไฟไม่กี่จุดแต้ม น้อยนิดดั่งดวงดาวคราวอรุณ

ทางน้อยทอดผ่านป่าเหมย บนดอกเหมยมีหิมะค้างอยู่ หิมะก็มีกลิ่นหอม

ทันใด เบื้องหน้ามีไฟปิศาจปรากฏขึ้นจุดหนึ่ง คนชุดขาวเป็นแถวยาวราวสิบกว่าคน เดินติดตามอยู่หลังไฟปิศาจดุจวิญญาณร้าย แล้วลับหายไปโดยสิ้นเชิงอีกครา

อุ้ยเทียนพ้งเดินออกพ้นป่าเหมย จึงเห็นที่เบื้องหน้ามีตึกแถวชายคาเตี้ยก่อสร้างด้วยลักษณะพิเศษพิสดารยิ่ง

คนชุดขาวที่คล้ายวิญญาณเหล่านั้น คงเข้าไปในตึกแถวนี้แล้ว ตอนนั้นไฟปิศาจที่นำทางก็ดับหาย ในสายลม กลับมีเสียงไพเราะและลึกลับดังขึ้น

ครั้งนี้ นางกล่าวเพียงสองคำ

"เชิญเข้า"

เมื่อเข้าไปแล้วจึงพบเห็น ภายในตึกมิเพียงไม่เตี้ยเท่านั้น ยังทั้งกว้างทั้งสูงเป็นพิเศษ

พื้นปูไว้ด้วยเสื่อใหม่เอี่ยมไม่มีฝุ่นละออง ฉากที่กั้นอยู่ทางเบื้องหน้า วาดภูเขาสูงมีหิมะสุมหนา ต้นไม้มีดอกแดงฉานสดใส ดูไปไม่คล้ายเป็นทิวทัศน์ของแผ่นดินตงง้วน

เมื่อดูอักษรที่เขียนอยู่บนภาพวาดจึงทราบ เป็นภาพของเกาะพู้ซึ้ง (ญี่ปุ่น) ทางโพ้นทะเล ดอกไม้แดงฉานนั้น คือดอกไม้เลื่องชื่อของพู้ซึ้ง จนถูกยกเป็นสัญลักษณ์ประจำชาติ... เอ็งฮวย (ซากุระ)

เอ็งฮวยมาตรแม้นงามสดใสเช่นเดียวกับดอกเหมย แต่ยังขาดธาตุของงามสง่าทระนงเช่นดั่งเหมยอยู่หลายส่วน

(อากาศยิ่งหนาวหิมะยิ่งหนัก ดอกเหมยยิ่งงาม)

ตึกแถวชายคาเตี้ยนี้ แสดงว่าสร้างเลียนเยี่ยงสิ่งก่อสร้างบนเกาะพู้ซึ้ง ในบ้านถึงกับไม่มีโต๊ะเก้าอี้ เพียงตั้งโต๊ะเตี้ยอยู่หลายตัว บนโต๊ะเตี้ยมีเชิงเทียนดีบุก แสงเทียนรุบรู่สลัว ในบ้านยังมีกระถางกำยาน แต่กลิ่นกำยานกลับฉุนอย่างยิ่ง

บนโต๊ะยาวที่อยู่ด้านตรง มีรูปเจ้าแม่กวนอิมที่สูงสามเชียะตั้งอยู่ หัตถ์ประคองกิ่งหลิว ใบหน้ามีรอยยิ้มแย้ม

โฉมสะคราญสุดหล้าฟ้าดิน ในอาภรณ์ขาวสะอาดปานหิมะสองนาง ยืนหลุบคิ้วพริ้มตาอยู่ที่สองฟากข้าง นางที่มีวัยสูงกว่า บุคลิกสง่างามเปี่ยมราศี นางที่มีวัยเยาว์กว่า ยิ่งสวยสะคราญ สะคราญจนเหนือโลกียวิสัย สะคราญจนผู้คนไม่คาดคิดว่ามนุษย์จะงามเพียงนี้ได้

พวกนางย่อมเป็นทิโกวกับซิมโกว

พวกชุดขาวทั้งสิบกว่าคน ขัดสมาธิอยู่บนเสื่อแล้ว แต่ละคนยังคงหน้าตายด้านไร้ความรู้สึก สายตาคล้ายเหม่อมองไปในสุดแสนไกลดั่งเดิม

พวกมันแม้นั่งอยู่ในห้อง แต่กลับไม่คล้ายเป็นคนที่อยู่ในโลกนี้เลย

ควันกำยานอบอวล ในห้องมีบรรยากาศที่ลี้ลับและสงบจนบอกมิถูก

บัดนี้ ยังเป็นเวลาไม่สมควรกล่าววาจา

อุ้ยเทียนพ้งก็ทรุดกายนั่งขัดสมาธิบนเสื่อ จากนั้นจึงได้เห็น ที่หลังฉากมีบุรุษหนุ่มเสื้อแพรรัดกุม หน้าตาหล่อเหลาคมคายอีกสองคน ยืนกุมด้ามกระบี่ด้วยทีท่าโอหัง ฝักกระบี่ยังฝังอัญมณีโตประมาณลำไยอยู่หลายลูก แต่ละลูกล้วนมีค่าควรเมือง นับเป็นอัญมณีที่ยากจะพบเห็นในโลกนี้

พวกมันมิเพียงมีเค้าคล้ายคลึงกันอย่างยิ่งเท่านั้น หว่างคิ้วยังมีความผยองลำพองคุกคามผู้คนเช่นเดียวกัน ถึงกับคล้ายมิแยแสผู้คนในห้องอยู่ในสายตาพวกมันก็ปาน

อุ้ยเทียนพ้งกับฮั่นเจ็งเหลือบตาสบกันแวบหนึ่ง ต่างทราบแล้ว บุรุษหนุ่มรูปงาม ทีท่ายโสโอหังทั้งสองนี้ ต้องมาจากนครไข่มุก (เตียงจูเซี้ย) แน่

เงียบงันกันอีกเนิ่นนาน หนึ่งในสองเฮียตี๋ที่มีรูปกายสูงกว่าเล็กน้อยพลันถามขึ้น

"น่าไฮ้ฮูหยินอยู่ที่ใดกันแน่ ? เมื่อเรียกพวกเรามาแล้วไฉนไม่ออกมาพบกัน ?"

วาจามันเพิ่งขาดคำ เสียงไพเราะและลึกลับนั้นดังขึ้นทันที

"เราอยู่ที่นี้แล้ว หรือสองท่านไม่เห็น ?"

เสียงถึงกับเปล่งออกมาจากรูปเจ้าแม่กวนอิม ริมฝีปากของทิโกวกับซิมโกวต่างมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวสักน้อยนิด

สีหน้าสองเฮียตี๋เปลี่ยนแปรทันที ผู้หนึ่งแค่นเสียงเย็นชา

"พวกเราเฮียตี๋ดั้นด้นทางไกลเป็นพันลี้มา มิใช่ต้องการดูรูปสลักที่ไร้สาระ"

"คนที่พวกท่านต้องการเห็นก็คือเรา"

"ท่านคือเซยมิ่นกวนอิม น่าไฮ้เนี่ยจื้อ ?"

"เราใช่"

สองเฮียตี๋พลันแค่นหัวร่อ ชักกระบี่ออกพร้อมกัน ประกายกระบี่พุ่งวาบราวรุ้งยาว แทงเข้าใส่รูปกวนอิมทันที

การลงมือ กระบวนท่า ท่าร่างของทั้งสองถึงกับเป็นเช่นเดียวกันมิผิดเพี้ยนตุจดั่งอีกผู้หนึ่งคือเงาของอีกผู้หนึ่งก็ปาน

เพลงกระบี่ของทั้งสอง แคล่วคล่องปราดเปรียว กระบี่แทงออกแล้ว ทิศทางพลันแปรเปลี่ยน ประกายแวววับวูบวาบดุจเป็นสายฟ้าคะนองฝน พลันมีเสียงฉาดเบา ๆ ประกายกระบี่ทั้งสองสายถึงกับคล้ายประกบเป็นหนึ่งเดียว พุ่งวาบเข้าใส่หน้ารูปเจ้าแม่กวนอิมดุจสายฟ้า !

ในพริบตานั้นเอง พวกมันพลันพบเห็น สีหน้าเทวรูปกวนอิมถึงกับเปลี่ยนแปรไป เปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดเย็นชา และในพริบตาเดียวกันนั้น หญิงงามกลางคนที่สวยสะคราญปานหยาดฟ้า พลันลงมือเช่นกัน

เสียงฉาดดังสดใส กระบี่คมกริบทั้งสอง ถูกนางประกบไว้ในฝ่ามือ จากนั้นเสียงเป๊าะดังตามติด กระบี่ถึงกับถูกนางหักออกไปท่อนหนึ่ง !

สองเฮียตี๋มีทีท่าเนื่องเพราะ สีหน้าเจ้าแม่กวนอิมผิดไป จึงแตกตื่นจนลืมตัวชั่ววูบ ตอนนี้ถึงกับอยู่ในวาระคับขันยังไม่ลนลาน พากันสลับเท้าถลาร่าง ถอยหลังไปแปดเชียะพร้อมกันกลับสู่ที่หลังฉากอีกครั้ง สอดกระบี่หักสองเล่มเข้าฝักอีก

พวกมันแม้มีปฏิกิริยารวดเร็วยิ่ง แต่สีหน้ายังคงมีแววแตกตื่นสงสัยโดยมิอาจข่มกลั้น !

เนื่องเพราะพวกมันได้เห็น โฉมสะคราญปานหยาดฟ้านางนั้น ถึงกับบิกระบี่พวกมันหัก เคี้ยวกลืนลง

พวกมันแทบไม่กล้าเชื่อสายตาตัวเอง ความคมของกระบี่สองเล่มนั้น พวกมันย่อมเข้าใจกระจ่างกว่าผู้อื่น

หรือกระเพาะลำไส้ของสตรีนางนี้ หลอมหล่อขึ้นจากเหล็กกล้าเช่นกัน ?!

เสียงลี้ลับของน่าไฮ้เนี่ยจื้อ คล้ายถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าว

"อาวเอี๊ยงเซี้ยจู๊ไม่ควรเรียกพวกท่านมาเลย"

สองเฮียตี๋เตียงจูเซี้ยมีแต่ต้องสงบฟัง น่าไฮ้เนี่ยจื้อกล่าวต่อ

"ด้วยคนเช่นดั่งสองเฮียตี๋ท่าน ไหนเลยรับมือเอี๊ยบไคได้ ?"

ในที่สุด สองเฮียตี๋ไม่อาจข่มกลั้นได้แล้ว ผู้หนึ่งส่งเสียงเถียงขึ้น

"เอี๊ยบไคก็เป็นเพียงมนุษย์เช่นเดียวกัน"

เฮียตี๋ทั้งสองมาตรว่ามีผู้หนึ่งเอ่ยปาก แต่อีกผู้หนึ่งคล้ายดั่งขยับเขยื้อนริมฝีปากด้วย

น่าไฮ้เนี่ยจื้อกล่าว

"ใช่ เอี๊ยบไคก็เป็นมนุษย์ แต่ต้องมิใช่เป็นมนุษย์ธรรมดาเด็ดขาด"

สองเฮียตี๋หัวร่อแค่น ๆ มีสีหน้าไม่ยินยอมนับถืออยู่เด่นชัด

น่าไฮ้เนี่ยจื้อกล่าวเสียงราบเรียบต่อ

"หากวิจารณ์ตามวิชาบู๊ พวกเราในที่นี้ อาจบางทีไม่มีผู้ใดสามารถทัดเทียมมันได้"

เฮียตี๋เตียงจูเซี้ยแค่นหัวร่อสวนคำ

"หากมันมา เราเฮียตี๋จะขอเป็นคนแรก ไปรับทราบฝีมือมัน"

เสียงของน่าไฮ้เนี่ยจื้อคล้ายถอนใจอีกครั้งจึงกล่าว

"ตอนนี้ไม่แน่ว่า มันได้มาถึงแล้ว"

วาจานี้พอกล่าวไป มิเพียงอุ้ยเทียนพ้งมีสีหน้าตื่นเต้นเท่านั้น กระทั่งใบหน้าที่ซาด้านคล้ายคนตายของพวกเฮ็กแป๊ะ ก็มีความรู้สึกพิกลพิสดารเกิดขึ้น

เฮียตี๋เตียงจูเซี้ยร้องโพล่งขึ้นด้วยสีหน้าแปรเปลี่ยนไป

"มันตอนนี้มาแล้วจริง ๆ ?"

เสียงน่าไฮ้เนี่ยจื้อตอบ

"ในเวลาที่พวกท่านมาที่นี้ รถม้าของมันได้แล่นเข้ามาในแนเฮียงฮี้งแล้ว"

"เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเล่า ?"

"หากเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนไม่มา เอี๊ยบไคไหนเลยจะมา ?"

ที่แท้เอี๊ยบไคมาเพราะเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน

เฮียตี๋เตียงจูเซี้ยถามอีก

"นางเป็นบุตรีของเซี่ยงกัวกิมฮ้งกับลิ่มเซียนยี้จริง ๆ ?"

"เป็นความจริง"

"ตอนเซี่ยงกัวกิมฮ้งมีชีวิต เป็นศัตรูไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกับเซี่ยวลี้ถ้ำฮวย บุตรีของมัน ไหนเลยติดตามเอี๊ยบไคได้ ?"

น่ำไฮ้เนี่ยจื้อตอบ

"เนื่องเพราะอาฮุยมอบนางแก่เอี๊ยบไค ต้องการให้เอี๊ยบไคคุ้มกันนางมาที่นี้"

"เรื่องนี้เกี่ยวข้องใดกับฮุยเกี้ยมแซะ (คำยกย่องอาฮุยที่เป็นมือกระบี่แท้จริง) ?"

เสียงน่ำไฮ้เนี่ยจื้อกล่าว

"ลิ่มเซียนยี้เป็นโฉมสะคราญอาภัพ บั้นปลายชีวิตยากเข็ญลำเค็ญ ในชั่วชีวิตนาง มีผู้ที่ยอมเชื่อถืออย่างแท้จริงอยู่เพียงคนเดียวก็คืออาฮุย ดังนั้นก่อนนางจะตายจากไป นางเรียกบุตรีไปหาอาฮุย"

"นางจะยืนยันได้อย่างไรว่า นางเป็นบุตรีของลิ่มเซียนยี้ ?"

"นางย่อมมีวิธียืนยันที่ประเสริฐยิ่ง มิเช่นนั้นอาฮุยไหนเลยยอมเชื่อ"

หยุดเล็กน้อยแล้ว นางจึงถามบ้าง

"สองเฮียตี๋ท่าน คล้ายดั่งทราบเรื่องราวนี้มิใคร่มากนัก ?"

"พวกเราเพียงทราบเรื่องเดียว"

"อ้อ ?"

"พวกเราเพียงทราบ เซี้ยจู๊ต้องการให้พวกเรามาพาเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกลับไป"

"ดังนั้น พวกท่านจึงจะพานางกลับไป ?"

"ถูกแล้ว"

"ในเมื่อนางตอนนี้มาแล้ว พวกท่านไฉนยังไม่ไป ?"

เฮียตี๋ทั้งสองมิส่งเสียงอีก ดีดกายตีลังกาโฉบผ่านฉากออกไป หายลับไปในพริบตาเดียวเท่านั้น

อุ้ยเทียนพ้งต้องโพล่งชมเชยโดยไม่รู้ตัว

"ท่าร่างยอดเยี่ยมยิ่ง"

เสียงของน่ำไฮ้เนี่ยจื้อ แปรเปลี่ยนเป็นกระด้างเย็นชา

"ส่งโลงสองใบไปที่เพียวเฮียงอี้ (ตึกกลิ่นหอมอบอวล) จัดการเก็บศพมันเฮียตี๋

ทั้งสอง"

มาตรว่ากระบี่ของสองเฮียตี๋เตียงจูเซี้ยถูกหัก แต่กระบี่ที่ลงมือ ทั้งพลังฝ่าอากาศ กระบวนท่าที่แปรเปลี่ยน บวกกับท่าร่างปราดเปรียวแคล่วคล่อง ผสานกันได้กลมกลืนสวยงามยิ่ง นับเป็นสุดยอดฝีมืออันดับหนึ่งในบู๊ลิ้มยุคนี้ได้ โดยมิต้องคลางแคลงสงสัย

โดยเฉพาะกระบวนท่าที่สองกระบี่ผนึกกัน เป็นรุ้งพุ่งหาดวงอาทิตย์นั้น ความเข้มแข็งของอานุภาพ กระทั่งอุ้ยเทียนพ้งเองยังไม่แน่จะมีความมั่นใจต่อต้านได้

แต่ในสายตาน่าไฮ้เนี่ยจื้อ คล้ายดั่งพวกมันเพียงไปหาเอี๊ยบไคประมือ พวกมันก็ต้องกลายเป็นคนตายอย่างแน่นอน

น่าไฮ้เนี่ยจื้อย่อมไม่มีทางผิดเด็ดขาด

ในห้องใหญ่ กลับกลายเป็นเงียบวังเวงดั่งใต้ฮวงซุ้ย แต่ละคนคล้ายกำลังรอคอยดูซากศพสองเฮียตี๋เตียงจูเซี้ยที่จะถูกหามกลับมา

มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด อุ้ยเทียนพ้งจึงกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ตอนเซี่ยงกัวกิมฮั้งอาละวาดในแผ่นดิน พรรคซึ่งตอตั้งยังมิได้ก่อเกิด ทายาทของซึ่งตอตั้งก็ยังมิได้เกิด บัดนี้ทายาทของซึ่งตอตั้งต่างเติบใหญ่แล้ว วัยของเซี่ยงกัว-เซี่ยวเซียนคงไม่เยาว์เท่าใด ?"

เสียงน่าไฮ้เนี่ยจื้อตอบมา

"นับในปีนี้ นางอย่างน้อยควรจะยี่สิบเศษแล้ว"

"สตรีที่มีวัยยี่สิบเศษ หรือยังมิได้วิวาห์อีก ?"

"หากนางวิวาห์มีสามี ไหนเลยยังต้องการให้เอี๊ยบไคมาคุ้มครองนาง ?"

"ลิ่มเซียนยี้ได้รับการยกย่องเป็นโฉมสะคราญอันดับหนึ่งในแผ่นดินยุคก่อน บุตรีของนางสมควรต้องไม่อัปลักษณ์นัก"

"มิเพียงไม่อัปลักษณ์เท่านั้น ยังพอนับเป็นนางงามที่ไม่เคยมีในแผ่นดินอีกด้วย"

"ในเมื่อเป็นนางงามสะคราญปานนั้น ไฉนยังหาสามีไม่ได้ ?"

เสียงน่าไฮ้เนี่ยจื้อถอนใจกล่าว

"เนื่องเพราะนาง แม้สวยสะคราญปานเทพธิดาหยาดฟ้า แต่ภูมิปัญญาของนางยังด้อยกว่าทารกวัยเจ็ดแปดขวบปีเสียอีก"

อุ้ยเทียนพ้งขมวดคิ้วถาม

"หรือโฉมสะคราญเยี่ยงนั้น จะเป็นคนปัญญาอ่อนได้ ?"

"นางมิใช่เป็นเด็กปัญญาอ่อนแต่กำเนิด ฟังว่าเนื่องเพราะตอนนางอายุเจ็ดขวบ ได้รับบาดเจ็บสาหัสมาครั้ง สมองถูกกระทบกระเทือนหนักหน่วงเกินไป ดังนั้นสติปัญญาของนางจึงชะงักงันอยู่ในวัยเจ็ดขวบ"

"อ้อ ?"

"แต่ทว่าความงามของนาง เพียงพอจะสั่นหัวใจบุรุษทั้งหลายในแดนดินให้หวั่นไหวได้"

อุ้ยเทียนพึงถอนใจอีกคราจึงกล่าว

"ฟ้าริษยาโฉมสะคราญ สวรรค์กลั่นแกล้งผู้คน ดูท่าชะตาชีวิตของนาง ถึงกับยังอาภัพยิ่งกว่ามารดานางเสียอีก"

"ใช่ สตรีที่มีรูปโฉมเช่นนาง หากไม่มีคนคุ้มกันดูแล มิทราบจะถูกบุรุษย่ำยีไปมากมายเพียงใดแล้ว"

"ดังนั้น ตอนก่อนลิ่มเซียนยี้จะตาย ยังคงไม่คลายกังวลถึงบุตรีโทนของนาง หาฮุยเกี้ยมแขะมาพิทักษ์ดูแลนาง ?"

เสียงน่าไฮ้เนี่ยจื้อกล่าว

"แต่อาฮุยมีนิสัยร่อนเร่พเนจร จนบัดนี้ยังไม่มีบ้านช่องแน่นอน ดังนั้นตอนฮุยเกี้ยมแขะพบเอี๊ยบไคในกังหนำ จึงได้มอบภาระนี้แก่เอี๊ยบไครับแทน"

"หรือฮุยเกี้ยมแขะก็มีความเชื่อถือเอี๊ยบไค เช่นเดียวกับที่ลิ่มเซียนยี้เชื่อถือท่าน ?"

"มิว่าผู้ใดต่างพอเชื่อถือเอี๊ยบไคได้ คนผู้นี้แม้ปล่อยตัวไม่สำรวม มิถือสากิริยามารยาท แต่กับเรื่องที่มิตรสหายไหว้วาน มันแม้จะบุกน้ำลุยไฟก็มิบ่ายเบี่ยงปฏิเสธ"

เฮ็กแป๊ะที่สงบฟังอยู่ตลอดมา ตอนนี้จึงร้องขึ้น

"ประเสริฐ ชายชาตรีอันประเสริฐ บุรุษที่ประเสริฐ"

เสียงน่าไฮ้เนี่ยจื้อกล่าวอีก

"เนื่องเพราะมันรับปากดูแลเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน เต็งฮุ้นลิ้มที่เป็นคนรักมันจึงขุ่นใจจนเกิดบาดหมางสะบัดหน้าไปด้วยความเดือดดาล จวบจนบัดนี้ยังไม่มีข่าวคราวใด ?"

อุ้ยเทียนพึงหัวร่อเบา ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้าก็เคยได้ยิน โกวเนี้ยคนเล็กสุดของตระกูลเต็งเป็นไหน้ำส้ม (ขี้หึง) มหึมาที่สุด"

เสียงน่าไฮ้เนี่ยจื้อถอนใจกล่าว

"สตรีในโลก มีสักกี่นางที่ไม่หึงหวง ?"

จวบจนบัดนี้ เสียงของนางจึงคล้ายเป็นสตรี จึงมีน้ำใจของมนุษย์อยู่บ้างเล็กน้อย

อุ้ยเทียนพ้งครุ่นคิดพลางกล่าว

"กาลก่อนตอนกิมจี๊ปัง (พรรคเหรียญทอง) มีอิทธิพลอำนาจครอบคลุมแผ่นดินใต้เจ็ดเหนือหกทั้งสิบสามมณฑล ต่างอยู่ในอำนาจของพวกมัน ทรัพย์สมบัติในพรรคมหาศาลปานท้องพระคลัง แต่ตัวเซี่ยงกัวกิมฮั้งเองกลับอดออมเป็นอย่างยิ่ง"

เสียงน่าไฮ้เนี่ยจื้อตอบ

"มันมิใช่อดออมตระหนี่ เพียงแต่ว่าชีวิตที่ฟุ้งเฟ้อสำราญ ความสุขทั้งหลายในโลกนี้ ต่างไม่อาจโยกหัวใจมันให้หวั่นไหวได้เท่านั้น"

นอกจากอิทธิพลอำนาจแล้ว ในโลกต้องไม่มีเรื่องราวใดสามารถบันดาลให้เซี่ยงกัวกิมฮั้งหวั่นไหวได้จริง ๆ

กระทั่งลิ่มเซียนยี้ ที่เป็นโฉมสะคราญปานเทพธิดาแห่งยุค ในสายตาของมันเป็นเพียงเครื่องมือชิ้นหนึ่งเท่านั้น

อุ้ยเทียนพ้งกล่าวอีก

"ฟังว่าตอนเซี่ยงกัวกิมฮั้งยังมีชีวิต ได้ลำเลียงทรัพย์สมบัติทั้งมวล และคัมภีร์ฝีมือของมัน ไปซ่อนอยู่ในสถานที่เร้นลับอย่างยิ่งแห่งหนึ่ง"

"ในวงพวกนักเลง มีผู้คนเล่าลือเช่นนี้อยู่นานแล้วจริง ๆ"

"แต่หลังจากเซี่ยงกัวกิมฮั้งตายไปจนบัดนี้ เป็นเวลานานกว่ายี่สิบปีแล้ว กลับไม่เคยมีผู้ใดสามารถหาทรัพย์สมบัติรายนั้นพบ"

"มิเคยมีจริง ๆ"

ดวงตาอุ้ยเทียนพ้งเป็นประกายแวววาว กล่าวช้า ๆ ต่อไป

"แต่สถานที่ซ่อนขุมทรัพย์รายนี้ มิใช่ไม่มีคนทราบโดยสิ้นเชิง"

"อ้อ ?"

"ที่ทราบความลับนี้ มีจิ้นบ้อเมี่ยเพียงคนเดียว แต่มันเป็นคนที่ไม่มีเรื่องราวใดสามารถโยกคลอนจิตใจหวั่นไหวได้ ดังนั้นยี่สิบกว่าปีที่ผ่าน จึงไม่เคยมีความละโมบต่อสมบัติมหาศาลรายนี้อยู่เลย"

"มันความจริง เป็นเงาร่างของเซี่ยงกัวกิมฮั้งอยู่แล้ว"

"เพลงกระบี่ของมันเหี้ยมอำมหิต ลงมือคราดเกรี้ยวดุดันไร้น้ำใจ ผู้อื่นต้องไม่กล้าไปมีอกุศลจิตต่อมัน อย่าว่าแต่ร่องรอยของมันยังลี้ลับมิแน่นอน แม้นับว่ามีคนต้องการหามัน ก็หาไม่พบ"

"แม้นับว่าหาพบ ก็ต้องตายกับกระบี่มัน"

"แต่บัดนี้ มันกลับบอกความลับนั้นแก่คนผู้หนึ่ง"

"อ้อ ?"

"จิ้นบ้อเมี่ยได้บอกความลับ ให้แก่เลือดเนื้อเพียงหนึ่งเดียวของเซี่ยงกัวกิมฮ้ง"

"ท่านหมายถึงเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน ?"

"ถูกแล้ว ดังนั้นนางตอนนี้มิเพียงเป็นสตรีงามที่สุดในแผ่นดินเท่านั้น ยังเป็นสตรีรุ่มรวยที่สุดในแผ่นดินด้วย บวกกับหลักวิชาฝีมือ ที่เซี่ยงกัวกิมฮ้งจดเป็นคัมภีร์ไว้ มิว่าผู้ใดเพียงสามารถได้นาง มิเพียงจะกลายเป็นมหาเศรษฐี รุ่มรวยที่สุดในแผ่นดินทันทีเท่านั้น วันหน้ายังต้องเป็นผู้มีฝีมือเลอเลิศสุดสูงในแผ่นดินด้วย ความเย้ายวนนี้มิอาจว่าเล็กน้อยได้"

เสียงน่าไฮ้เนี่ยจื้อกล่าว

"เสียดายที่นางเองมิทราบเลย นางเป็นเพียงทารกที่มีวัยเจ็ดแปดขวบปีเท่านั้น"

"ดังนั้น มิว่าผู้ใดไปคุ้มครองคนเช่นนาง แทบจะเป็นเรื่องที่ไม่อาจเป็นไปได้เลย"

"เป็นไปได้"

"เป็นไปไม่ได้ ?"

"ผู้อื่นเป็นไปไม่ได้ เอี๊ยบไคต้องเป็นไปได้"

อุ้ยเทียนพ้งแค่นหัวร่อกล่าว

"แม้นับว่ามันเป็นอัจฉริยะสุดยอดของพิภพจบแดน พลังฝีมือบรรลุจุดสุดสูง ไม่มีผู้ใดในแผ่นดินต่อต้านได้ แต่อาศัยมันเพียงลำพัง หรือยังสามารถต้านทานยอดฝีมือบู๊ลิ้มจำนวนมากมายหลายสิบคนได้ ?"

"มันมิใช่มีโดดเดี่ยวลำพัง"

"มิใช่ ?"

"คนที่ตั้งอกตั้งใจฆ่ามันเพื่อชิงตัวเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนนั้น มีไม่น้อยก็จริง แต่คนที่เห็นแก่พระคุณในกาลครั้งก่อน ตกลงใจทุ่มเทกำลังเข้าคุ้มครองเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนก็มีอยู่ไม่น้อย"

"พระคุณในกาลครั้งก่อน ?"

"ใช่ อย่าลืมว่าเอี๊ยบไคเป็นทายาทเพียงคนเดียวของเซี่ยวลี้ถ้ำฮวย คนที่เคยรับพระคุณจากเซี่ยวลี้ถ้ำฮวยในกาลกระโน้นมีอยู่ไม่น้อยทีเดียว"

อุ้ยเทียนพ้งแค่นเสียงเย็นชา

"เหตุการณ์ผ่านนานปีปานนี้ พวกเหล่านั้นแม้ยังไม่ตาย แต่ก็น่ากลัวลืมพระคุณ

ไปหมดสิ้นเสียนานแล้ว พระคุณอย่างไรย่อมลืมได้เร็วกว่าความแค้นมากนัก"

"อย่างน้อย มีอีกผู้หนึ่งที่มิเคยลืมเลย"

"ผู้ใด ?"

"ข้าพเจ้า !"

พอวาจานี้ของน่าไฮ้เนี่ยจื้อเปล่งมา ทุกผู้คนต่างต้องมีสีหน้าตื่นเต้นขึ้นอีกครั้ง น่าไฮ้เนี่ยจื้อกล่าวต่อไป

"หากพวกท่านเข้าใจ เราก็มาเพราะมีอกุศลจิตต่อเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน พวกท่านก็ผิดแล้ว"

ดวงตาอุ้ยเทียนพ้งเป็นประกายแวววับ กล่าวสวนคำ

"ที่พวกท่านให้พวกเรามาคราวนี้ มีจุดประสงค์ใดกันแน่ ?"

"เราเพียงแต่คิดจะให้พวกท่าน เห็นแก่หน้าเรา เลิกล้มความตั้งใจคราวนี้ไป"

"ท่านต้องการให้พวกเราปล่อยเอี๊ยบไค ?"

"ถูกแล้ว"

"หากพวกเราไม่รับปาก ?"

เสียงน่าไฮ้เนี่ยจื้อกลายเป็นยะเยียบเย็นชา

"อย่างนั้น พวกท่านมิเพียงเป็นศัตรูของเอี๊ยบไคเท่านั้น ยังเป็นศัตรูของเราด้วย หากพวกท่านวันนี้ คิดจะรอดชีวิตออกจากที่นี่ น่ากลัวมิใช่ง่ายดายนัก"

อุ้ยเทียนพ้งหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ข้าพเจ้านับว่าเข้าใจได้แล้ว"

"ท่านเข้าใจกระไร ?"

เสียงหัวร่อของอุ้ยเทียนพ้งชะงักหาย กล่าวช้า ๆ

"ท่านต้องการให้เราเลิกล้มความตั้งใจนี้ เนื่องเพราะท่านคิดจะฮุบไว้เพียงลำพัง ท่านแสร้งระบายสีเอี๊ยบไค จนเลอเลิศสุดสูงปานเทพยดา แต่ความจริง ท่านคิดหาวิธีรับมือเอี๊ยบไคได้แล้ว"

เสียงของน่าไฮ้เนี่ยจื้อก็เปลี่ยนไป

"อุ้ยโป้ว ท่านดูเรา"

แต่อุ้ยเทียนพ้งกลับเบือนหน้าไปมองภาพวาดบนฉากกั้น แค่นเสียงเย็นชา

"ท่านคิดจะใช้หลักวิชาล่าวิญญาณสยบหัวใจของนิกายอสูร มาจัดการข้าพเจ้า ? ท่านหาคนผิดแล้ว"

"เราเพียงแต่คิดจะเตือนสติท่าน เมื่อสามสิบปีก่อน เราเคยปล่อยท่านมาครั้ง"

"ใช่ สามสิบปีก่อน ข้าพเจ้าแทบตายกับมือของท่าน"

"ตอนนั้น ท่านเคยสาบานเป็นคำสาหัส ขอเพียงเราพบท่านอีกครา มิว่าเราต้องการให้ท่านทำอย่างไร ท่านต่างไม่มีขัดขืนปฏิเสธเด็ดขาด มิเช่นนั้นขอให้ตายกับมาวุธที่ทะลวงทรวงอก"

เสียงของนางแปรเปลี่ยนเป็นยะเยียบน่าสะพรึงกลัว เค้นสืบไป

"วาจาเหล่านั้น ท่านยังจำได้หรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้าย่อมจำได้ แต่ทว่า..."

"แต่ทว่ากระไร ?"

"วาจาเหล่านั้น เป็นข้าพเจ้าลั่นปากให้น่าไฮ้เนี่ยจื้อ"

"เราก็คือน่าไฮ้เนี่ยจื้อ !"

"ท่านไม่ใช่"

มุมปากของอุ้ยเทียนพังมีรอยยิ้มที่พิกลอย่างยิ่ง เน้นทีละคำสืบไป

"น่าไฮ้เนี่ยจื้อตายไปนานแล้ว ท่านเข้าใจข้าพเจ้ายังไม่ทราบ ?"

วาจานี้พอกล่าวไป กระทั่งเฮ็กแป๊ะยังมีสีหน้าตื่นเต้นโดยมิอาจข่มบังคับ

อุ้ยเทียนพังกล่าวต่อ

"ตอนอยู่กระท่อมทางด้านหลังอุทยาน ท่านถามข้าพเจ้าไฉนจำเสียงท่านไม่ได้ ตอนนั้นข้าพเจ้าก็ทราบแล้ว ท่านมิใช่น่าไฮ้เนี่ยจื้อเด็ดขาด และก็ทราบนางตายไปแล้ว ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าไหนเลยกล้ามาเสนอหน้า"

เสียงลึกลับอึ้งเป็นเนิ่นนาน จึงกล่าวช้า ๆ

"ท่านไฉนทราบได้ ?"

"เนื่องเพราะท่านไม่ควรมีคำถามนั้น"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินเสียงของนางมาเลย มาตรว่าข้าพเจ้าเป็นคนเดียวที่เคยเห็นโฉมหน้าแท้จริงของนาง แต่กลับไม่เคยได้ยินนางเปล่งเสียงกล่าววาจาแม้สักคำ"

อุ้ยเทียนพังหัวร่อด้วยสีหน้าพิกลอย่างยิ่ง กล่าวต่อไป

"มาตรว่าท่านทราบ ข้าพเจ้าเป็นเพียงผู้เดียวที่เคยเห็นโฉมหน้าแท้จริงของนางที่ยังสามารถรอดชีวิตอยู่ได้จนบัดนี้ แต่ท่านต้องไม่ทราบเรื่องระหว่างเราทั้งสอง เนื่องเพราะนางต้องไม่บอกเรื่องราวนั้นแก่ท่านแน่"

เสียงนั้นอึ้งไปอีกเนิ่นนาน จึงอดมิได้ต้องถาม

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะนั่นเป็นความลับ ในโลกต้องไม่มีผู้ใดล่วงรู้ความลับนี้เด็ดขาด"

ใบหน้าของชายชราพลันมีประกายของวัยฉกรรจ์เปล่งปลั่ง ถึงกับคล้ายได้ย้อนกลับสู่อดีตเมื่อนานปี สมัยที่มันยังเป็นวัยฉกรรจ์เปี่ยมความเพ้อฝันอีกครั้ง

จากนั้นจึงได้เล่านิยายที่ทั้งพิสดารทั้งสวยงาม... สวยงามจนคล้ายเทพนิยายออกมา

"เมื่อสามสิบกว่าปีก่อน ข้าพเจ้ายังคงเป็นบุรุษหนุ่มที่ชมชอบตอแยหาเรื่องราว มีครั้งหนึ่งไปก่อกวนภัยในดินแดนชาวแม้ว เตลิดหนีเข้าในป่าเขารกทึบ และหลงทางอยู่ในป่าเขานั้น...

"ภูเขาดินแดนชาวแม้ว มิเพียงจะพบกับสัตว์ร้าย อสรพิษในทุกเวลาเท่านั้น ยังมีเชื้อไข้พิษรุนแรงอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าเพราะหลีกหนีเชื้อพิษดอกท้อ ที่จะต้องเกิดขึ้นในเวลาสนธยาของทุกวัน เข้าไปในถ้ำลึกอย่างยิ่งแห่งหนึ่ง...

"ถ้ำนั้นความจริงเป็นถ้ำจิ้งจอก ข้าพเจ้าคิดจะล่าจิ้งจอกมาเป็นอาหารสักตัว เพราะไล่ตามจิ้งจอกตัวนั้น ข้าพเจ้าจึงพบพานเรื่องที่สลักใจข้าพเจ้า ไม่อาจลืมเลือนได้ในชั่วชีวิตนี้..."

สายตาที่คมกล้าราวประกายอาวุธของมัน เริ่มแปรเปลี่ยนเป็นนุ่มนวลทีละน้อย จากนั้นเล่าสืบต่อไป

"ข้าพเจ้าไล่จิ้งจอกตัวนั้นเข้าไปจนถึงก้นถ้ำ จึงพบเห็นผนังก้นถ้ำ ยังมีทางออกที่เร้นลับอีกสายหนึ่ง...

"ข้าพเจ้าแหวกเถาวัลย์เดินออกไป ไม่นานให้หลัง ได้ยินเสียงลำธารน้ำไหล ข้าพเจ้ามุ่งไปตามต้นเสียงน้ำ แสงสว่างเริ่มกระจ่างจ้า ด้านนอกถึงกับเป็นวิมานแมนในแดนมนุษย์ที่ไม่คาดหมาย...

"ตอนนั้นเป็นเวลาปลายฤดูชุนเทียน บุปผานานาพันธุ์เบ่งบานสะพรั่ง หญ้าเขียวขจีสดใสดั่งพรมกำมะหยี่ บนภูเขามีน้ำตกโกรกไหล ถึงกับเป็นน้ำอุ่นที่ไม่เคยพบในแห่งหนอื่น...

"จากนั้น ข้าพเจ้าพลันพบเห็น ในสระน้ำอุ่นถึงกับมีดรุณีโฉมสะคราญนางหนึ่งกำลังแหวกว่ายอยู่"

เล่าถึงตอนนี้ ทุกผู้คนย่อมทราบ ดรุณีที่มันหมายถึงเป็นผู้ใด ?

ดวงตาอุ้ยเทียนพ้งมีประกายนุ่มนวล เหม่อมองไปทิศทางสุดแสนไกล คล้ายดั่งได้กลับสู่หุบเขาที่สวยตระการปานวิมานแมนอีกครั้ง ได้เห็นโฉมสะคราญที่แหวก

ว่ายในสระน้ำอุ่นอีกครา

"ตอนนั้นนางก็ยังมีวัยเยาว์ ผมดำขลับเป็นประกายของนาง ทั้งนุ่มทั้งสลวย คล้ายดั่งเป็นไหมเส้นเล็กละเอียด โดยเฉพาะดวงตานาง ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นดวงตาที่งามปานนั้นมาก่อนเลย...

"ข้าพเจ้าจึงเหม่อมองนางดุจดั่งเป็นคนไม่มีวิญญาณ มองจนเคลิบเคลิ้มซึมเซาไป...

"นางตอนแรกคล้ายดั่งแตกตื่นเป็นอย่างยิ่ง เดือดดาลเป็นอย่างยิ่ง จนภายหลังจึงค่อยสงบลงได้บ้าง และก็จ้องมองข้าพเจ้าโดยสงบเช่นกัน...

"พวกเราจึงจ้องมองกันเยี่ยงนั้น จนมิทราบอีกเนิ่นนานปานใด ใบหน้านางเริ่มมีรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย บุปผานานาพันธุ์ในใต้หล้า คล้ายดั่งพลันเบ่งบานขึ้นมาในพริบตานั้นก็ปาน...

"ข้าพเจ้าเดินเข้าหานางโดยไม่รู้ตัว ถึงกับลืมที่เบื้องหน้าเป็นสระน้ำ และก็ลืมในร่างยังสวมเสื้อผ้ารองเท้าครบครัน ข้าพเจ้าลืมทุกสิ่งอันไปจริง ๆ เพียงคิดจะเดินเข้าไปโอบกอดนางเท่านั้น..."

ฟังถึงตอนนี้ ใบหน้าแต่ละคนต่างมีความนุ่มนวลลงโดยไม่รู้ตัว คล้ายดั่งต่างคำนึงไปถึงความสุขที่ดื่มด่ำซาบซึ้งในช่วงเวลานั้น

อีกเนิ่นนานให้หลัง อุ้ยเทียนพ้งจึงถอนใจเล่าช้า ๆ

"พวกเรามิเคยเอ่ยปากมาเลยแม้สักคำเดียว และมิเคยถามชื่อแซ่ความเป็นมาของฝ่ายตรงข้ามด้วย...

"เรื่องราวทุกประการ ต่างเกิดขึ้นโดยไม่ฝืนใจบังคับ คล้ายดั่งสวรรค์จงใจบันดาลให้พวกเราสองคนไปพบกันในสถานที่นั้นอยู่ก่อนก็ปาน...

"จวบจนยามราตรีที่มืดมิดกรายมา นางจะจากไป ข้าพเจ้าจึงทราบนางเป็นผู้ใด...

"เนื่องเพราะจวบจนตอนนั้นข้าพเจ้าจึงเห็น มุมหน้าผากที่มีผมปรกของนางสักรูปดอกบัวสีดำอยู่ดอกหนึ่ง...

"นั่นคือสัญลักษณ์ของน่าไฮ้เนี่ยจื้อ ข้าพเจ้าในยามแตกตื่น ถึงกับกระทำเรื่องที่บันดาลให้ข้าพเจ้าต้องสำนึกเสียใจจวบชั่วชีวิตขึ้น...

"คือข้าพเจ้าร้องนามนางโพล่งออกไป ในพริบตานั้น นางพลันแปรเปลี่ยนโดยสิ้นเชิง ดวงตาที่สวยงามนุ่มนวล มีประกายอำมหิตลุกวาว ถึงกับใช้หัตถ์อสูรฟ้าอันน่าสะพรึงกลัวที่สุดของนิกายอสูรออกมา ดุจดั่งจะควักหัวใจข้าพเจ้าก็ปาน...

"ข้าพเจ้าไม่คิดหลบหลีก และไม่อาจหลบหลีกด้วย ข้าพเจ้าตอนนั้นรู้สึก มีโอกาสตายกับมือนาง นับเป็นเรื่องที่สุขสมใจอย่างยิ่ง...

"บางทีเนื่องเพราะประการนั้น นางจึงไม่อาจหักใจลงมือจริง ๆ ข้าพเจ้ากระทั่งยังรู้สึก นิ้วของนางแทงเข้าในทรวงอกข้าพเจ้าแล้ว มือที่นุ่มนิ่มราวไร้กระดูกของนางถึงกับพลันกลับกลายเป็นกระบี่คมกริบ ข้าพเจ้ากระทั่งยังพริ้มตาเตรียมรอความตาย...

"แต่นางกลับพลันชักมือกลับ รอจนข้าพเจ้าลืมตา นางก็ได้สาบสูญไปแล้ว...

"ม่านวิกาลที่คลุมหุบเขาสวยตระการ ในหุบเขายังคงงามตาดั่งเดิม แต่นางกลับคล้ายสาบสูญไปในสายลมปลายฤดูชุนเทียน...

"ข้าพเจ้าคล้ายดั่งเพิ่งตื่นจากความฝัน หากมิใช่ที่ทรวงอกยังมีโลหิตหลั่งไหล ข้าพเจ้าไม่อาจเชื่อเลยว่าเป็นความจริง...

"ข้าพเจ้าคุกเข่าวิงวอนให้นางกลับมา ให้ข้าพเจ้าได้เห็นนางอีกครั้ง แต่ข้าพเจ้าก็ทราบ นางจะไม่มีวันกลับมาอีกแล้วตลอดกาล...

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงสาบาน ขอเพียงได้พบนางอีกครั้ง มิว่านางต้องการให้ข้าพเจ้าทำกระไร ข้าพเจ้าต่างไม่ขัดใจนางอีก

"แต่หลังจากวันนั้นมา ข้าพเจ้าก็มิได้พบนางอีกเลย มิได้พบตลอดกาลนาน..."

เสียงของมันยิ่งกล่าวยิ่งเบา ในที่สุดกลายเป็นเสียงทอดถอนใจยาว...

นับเป็นนิยายที่ทั้งสวยงามรันทด และเปี่ยมความฝันอันลี้ลับ

นิยายนี้ สวยงามจนคล้ายเป็นเทพนิยาย

แต่ทุกคนต่างทราบ มิใช่ความฝัน และมิใช่เทพนิยาย

ขอเพียงได้เห็นสีหน้าทิโกวกับอุ้ยเทียนพ้งก็ต้องทราบ นิยายนี้เป็นความสัตย์จริงทุกถ้อยคำ

ใบหน้าที่สวยสะคราญแต่กระด้างของทิโกว ถึงกับคล้ายแปรเปลี่ยนไป เพราะความเศร้ารันทด แตกตื่นตระหนก

สีหน้าซิมโกวก็แปรเปลี่ยนไป

มีแต่เทวรูปกวนอิมที่สลักจากท่อนไม้เท่านั้น ยังคงประคองกิ่งหลิวแย้มยิ้มอยู่ในม่านควันกำยาน

มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด อุ้ยเทียนพ้งจึงมีสติแจ่มใสคืนมา แค่นเสียงเย็นชา

"ดังนั้นข้าพเจ้าทราบ น่าไฮ้เนี่ยจื้อตายไปแล้ว และข้าพเจ้าก็ทราบ ในม้อก้ามีวิชาเร้นลับที่สามารถเปล่งเสียงออกจากท้อง พวกท่านใช้รูปสลักจากท่อนไม้เยี่ยงนี้

ก็คิดจะขู่ขวัญข้าพเจ้าเตลิดหนีไป ออกจะเป็นความคิดที่ไร้เดียงสาแล้ว"

ซิมโกวพลันกล่าวขึ้น

"ใช่ วาจานี้ล้วนเป็นพวกเราอาศัยปากของเทวรูปกวนอิมเปล่งไป แต่วาจาที่ข้าพเจ้ากล่าว ยังคงมีประสิทธิภาพเช่นกัน"

"อ้อ ?"

ซิมโกวกล่าวต่อ

"หากท่านยืนกรานจะมีอุกศลจิตต่อเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนให้ได้ ข้าพเจ้าประกันท่านต้องสำนึกเสียใจภายหลัง"

อุ้ยเทียนพ้งต้องหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ข้าพเจ้าอุ้ยโป้ย นับแต่เข้าสู่วงพวกนักเลงในอายุสิบสาม จวบจนบัดนี้ก็คลุกคลีมาห้าหกสิบปีแล้ว ยังไม่เคยมีเรื่องราวใดบันดาลให้รู้สึกสำนึกเสียใจได้"

"เฮอะ ท่านยืนกรานไม่ยอมปล่อยพวกมัน ?"

"ข้าพเจ้าเพียงหวัง พวกท่านยินยอมแบ่งข้าวชามนี้ให้แก่พวกทั้งหลายรับทาน อย่าได้ฮุบไว้เพียงลำพัง"

"เฮอะเฮอะ ประเสริฐมาก เห็นแก่น้ำใจที่ท่านเคยมีกับปรมาจารย์ของสำนักเราในกาลกระโน้น ข้าพเจ้าตอนนี้พอจะยอมให้ท่านมีชีวิตออกไป"

"ภายหลังเล่า ?"

ซิมโกวแค่นเสียงเย็นชา

"ขอเพียงท่านเดินออกจากห้องนี้ นับแต่นี้ก็เป็นศัตรูของสำนักน่าไฮ้เรา ท่านควรรีบไปตระเตรียมเรื่องหลัง (งานศพ) ของท่านโดยเร็วจึงประเสริฐสุด เนื่องเพราะท่านไม่แน่จะตายในเวลาใดก็ได้"

อุ้ยเทียนพ้งส่งเสียงราบเรียบ

"เห็นแก่น้ำใจที่ข้าพเจ้าเคยมีกับน่าไฮ้เนี่ยจื้อในอดีต ข้าพเจ้าตอนนี้ก็ไม่อาจเป็นผู้อาวุโสรังแกผู้เยาว์ ลงมือใส่พวกท่านก่อนได้ แต่ทว่า..."

"แต่ทว่ากระไร ?"

"หากพวกท่านต้องการเป็นศัตรูกับข้าพเจ้าให้ได้ มิแน่ว่าพวกท่านจะสามารถมีชีวิตอยู่อีกนานเท่าใด"

มันหัวร่อแค่น ๆ แล้วผุดลุกขึ้น หันไปหัวร่อให้เฮ็กแป๊ะ กล่าวต่อ

"บุญคุณความแค้นของพวกเราในกาลก่อน ก็เลิกล้มไปได้ มิต้องสืบสาวนับแต่บัดนี้ ระหว่างเรา จะเป็นสหายหรือศัตรูก็ต้องดูท่านแล้ว"

วาจานี้พอจบคำสะบัดหน้าเดินออกไปโดยไม่เหลียวหลังอีกเลย

นอกประตู หมอกหนาวเหน็บเลือนราง วิกาลยิ่งดึก ลมยิ่งหนาว

อุ้ยเทียนพ้งสูดลมหายใจในลมหนาวลึก ๆ แล้วส่งเสียง

"ฮั่นเจ็ง"

ฮั่นเจ็งรีบปราดเข้าไปรับคำ อุ้ยเทียนพ้งกล่าว

"ท่านทราบหรือไม่ ตึกเพียวเฮียงอี้อยู่ที่ใด !"

"พวกเราจะไปในตอนนี้ ?"

"ลงมือก่อนมีเปรียบ ท่านย่อมเคยได้ยินวาจานี้มา"

"แต่เอี๊ยบไคผู้นั้น..."

"เอี๊ยบไคเป็นไร ?"

"เอี๊ยบไคตอนนี้ต้องมีการระมัดระวังอยู่ หากพวกเราไปปะทะกับมัน โดยหักโหมตรง ๆ ในตอนนี้ มิว่าผู้ใดมีชัยผู้ใดพ่ายแพ้ ทั้งสองฝ่ายต่างยากจะไม่บาดเจ็บบอบช้ำ ไยมิใช่เป็นการเปิดโอกาส ให้ผู้อื่นตักตวงผลประโยชน์"

"ผู้ใดว่าพวกเราจะไปต่อยตีกับมัน ?"

"มิใช่ ?"

"ย่อมมิใช่"

มุมปากของมันมีรอยยิ้มดั่งจิ้งจอกเฒ่าขึ้นอีกครา กล่าวว่า

"พวกเราไปบอกข่าวมันด้วยกุศลเจตนา ไปเพื่อคบมันเป็นมิตรสหาย"

ดวงตาฮั่นเจ็งเป็นประกายสุกใสทันที แย้มยิ้มกล่าว

"เนื่องเพราะเซี่ยวลี้ถ้ำฮวยเมื่อกาลก่อน ก็เคยมีพระคุณต่อพวกเรา ที่พวกเรามาในครั้งนี้ มิใช่เพราะมีอกุศลจิตคิดร้ายต่อมัน แต่มาเพื่อทดแทนพระคุณ !"

"มิผิดแม้แต่น้อย"

"ในเมื่อน่าไฮ้เนี่ยจื้อตายไปแล้ว อื่น ๆ ก็ไม่ต้องกริ่งเกรงกังวล พวกเราต้องเตือนมันให้ฉวยโอกาสนี้ ลงมือกำจัดบรรดาผู้มีอกุศลจิตต่อมันไปสักหลายคนก่อน"

"มันเป็นคนชาญฉลาด ต้องเข้าใจแน่"

"อย่าว่าแต่มันยังมีพวกเราเป็นกำลังหนุน มันมิว่าฆ่าผู้ใด พวกเราต่างพอจะช่วยมันถือดาบได้"

อุ้ยเทียนพ้งหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ประเสริฐ ท่านตอนนี้ยิ่งรู้ความแล้วจริง ๆ ไม่เสียทีที่เรามานะพยายามสร้างท่าน"

ทั้งสองเดินเข้าไปในป่าต้นแป๊ะ กลิ่นหอมของดอกเหมยอบอวลอยู่ในสายลม แต่ในหมอกบางที่เลือนราง พลันมีเงาร่างหนึ่งละลิ่วเข้ามาดั่งวิญญาณร้าย

อุ้ยเทียนพ้งตวาดเบา ๆ

"ผู้ใด ?"

"ข้าพเจ้าเอง"

ผู้นั้นเดินก้มศีรษะเข้ามา ถึงกับเป็นไซมึ้งจับซา

อุ้ยเทียนพ้งหน้าเครียดทันที กล่าวเสียงกระด้าง

"ผู้ใดให้เจ้ามาที่นี้ ?"

ไซมึ้งจับซาก้มศีรษะตอบ

"ศิษย์มีเรื่องสำคัญยิ่งรายหนึ่ง จะเรียนต่อท่านผู้เฒ่า ?"

"เรื่องอันใด ?"

ไซมึ้งจับซาลังเลเล็กน้อย จึงเดินเข้าใกล้กว่าเดิม กล่าวเบา ๆ

"ข้าพเจ้าทราบเอี๊ยบไค..."

เสียงของมันพลันเบากว่าเดิมอีกมากหลาย

อุ้ยเทียนพ้งจึงจำต้องชะโงกเข้าไป เพื่อหมายฟังให้ชัดเจน

ในชั่วชีวิตมัน ฆ่าคนมานับไม่ถ้วน มีความระวังผู้อื่นจะฆ่ามันอยู่ทุกเวลา แต่ในตอนนี้ กลับคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด ศิษย์ที่มันรักที่สุดผู้นี้ ถึงกับได้กำมีดเตรียมจะแทงเข้าใส่ทรวงอกมันได้ !

ร่างของทั้งสองแทบประกบอยู่ด้วยกัน อุ้ยเทียนพ้งถาม

"มีวาจารีบบอกโดยเร็ว"

ไซมึ้งจับซากล่าว

"ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านตาย"

พอได้ยินคำตอบ อุ้ยเทียนพ้งจึงตระหนก แต่กระโดดหลบหลีกไม่ทันแล้ว !

มันเพียงสามารถรู้สึก คมมีดที่เย็นยะเยียบ แทงเข้าไปในเสื้อขนสัตว์ของมัน แทงเข้าไปในทรวงอกมัน !

มันกระทั่งยังสามารถรู้สึก รสชาติของความตาย !

ขณะที่ร่อแร่ปานชีวิตแขวนบนเส้นด้าย ไซมึ้งจับซาพลันแผดร้องแล้วล้มฮวบลง

มือมันยังถือมีดฆ่าคนเล่มนั้นอยู่ มีดเป็นประกายในความมืด คมมีดยังมี

คราบโลหิตติดอยู่

เป็นโลหิตของอุ้ยเทียนพ้ง !

จนบัดนี้ร่างอุ้ยเทียนพ้งจึงเพิ่งสั่นระริก จึงเพิ่งรู้สึกถึงความน่าสะพรึงกลัวของตาย

ไซมึ้งจับซานอนหงายอยู่บนพื้นหิมะ ดวงตาถลนออกนอกเบ้า หู จมูก ตา ปาก ถึงกับมีโลหิตทะลักออกมาพร้อมกัน

โลหิตถึงกับเป็นสีดำ !

อุ้ยเทียนพ้งเหลียวไปมองฮั่นเจ็ง ฮั่นเจ็งตระหนกจนยืนตัวแข็ง ปากอ้าตาค้างอยู่กับที่

แสดงว่าไซมึ้งจับซามิใช่ถูกฮั่นเจ็งฆ่า

เป็นผู้ใดลอบช่วยชีวิตอุ้ยเทียนพ้งไว้ ?

อุ้ยเทียนพ้งไม่มีเวลาครุ่นคิดอีกแล้ว ในป่าต้นแป๊ะที่มีหมอกครอบคลุม แฝงอันตรายอยู่ทุกฝีก้าวจริง ๆ มันขยี้เท้าร้องขึ้น

"รีบถอยออกไป"

ทันใดนั้น มีเสียงคนดังสวนคำ

"ท่านยืนไว้ไม่อาจเคลื่อนไหว มิเช่นนั้นพิษของมีดพอกำเริบ ท่านต้องตายแน่นอนเด็ดขาด"

มีดพิษนิกายอสูร

ในกระแสเสียงที่สดใสไพเราะ มีคนผู้หนึ่งปรากฏตัวในหมอกราววิญญาณ ถึงกับเป็นทิโกว

อุ้ยเทียนพ้งงุนงงวูบจึงโพล่งขึ้น

"เมื่อครู่เป็นท่านช่วยชีวิตข้าพเจ้า ?"

ทิโกวผงกศีรษะ อุ้ยเทียนพ้งถามอีก

"ที่เรียกให้มันมาฆ่าข้าพเจ้าก็เป็นท่าน ?"

ทิโกวผงกศีรษะอีก

มีแต่คนถูกนางใช้วิชาสะกดจิตบงการ จึงกระทำเรื่องเช่นนี้มาได้

อุ้ยเทียนพ้งถามอีก

"ในเมื่อท่านสั่งมันมาฆ่าข้าพเจ้า ไฉนยังจะมาช่วยข้าพเจ้าไว้ ?"

ใบหน้าที่ซีดขาวของทิโกวมีความรู้สึกสุดจะบรรยายได้ มิว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ออก ในใจนางกำลังคิดเรื่องอันใด ? ยิ่งเดาไม่ออก นางไฉนต้องกระทำดั่งนี้ ?

แต่ยามเมื่อนางมองอุ้ยเทียนพ้ง ดวงตากลับมีน้ำใจไมตรีอันลึกซึ้งอย่างยิ่ง

นางความจริงยากที่จะมีจิตใจหวั่นไหวได้ ยากจะมีน้ำใจก่อเกิดขึ้นได้

นางไม่มีความรู้สึกหวั่นไหวมาเนิ่นนานแล้ว

อุ้ยเทียนพ้งก็จ้องมองนาง ดวงตาปรากฏความรู้สึกที่บ่งบอกมิถูกเช่นกัน พลันถามขึ้น

"ท่าน... เป็นบุตรของนาง ?"

ทิโกวผงกศีรษะ

อุ้ยเทียนพ้งถอยไปสองก้าว ร้องโพล่งขึ้น

"อย่างนั้น ท่าน... หรือท่าน... ก็เป็นบุตรีเรา..."

วาจาพลันชะงักลงกลางคัน คล้ายดั่งมิกล้ากล่าวสืบไป

ทิโกวถึงกับไม่ปฏิเสธ ประกายตากลับกลายเป็นโศกเศร้ารันทดอย่างยิ่งอีกครา กล่าวขึ้นเบา ๆ

"ในชั่วชีวิตนาง มีท่านเป็นบุรุษเพียงผู้เดียว"

อุ้ยเทียนพ้งถอยหลังอีกสองก้าว ร่างพลันสั่นระริกอีกครา

ในชั่วชีวิตน่าไฮ้เนี่ยจื้อ ถึงกับมีมันเป็นบุรุษ (สามี) เพียงผู้เดียว ?!

อุ้ยเทียนพ้งมิทราบเป็นตื้นตัน แตกตื่นสงสัยหรือเป็นโศกเศร้ารันทดแน่ ?

ดวงตาทิโกวคล้ายมีหยาดน้ำเอ่อคลอ กล่าวต่อไป

"ดังนั้น ข้าพเจ้าไม่อาจเห็นท่านตายต่อหน้า"

นางย่อมไม่อาจ

ในโลก ต้องไม่มีผู้หนึ่งผู้ใด ยินยอมเห็นบิดามารดาของตนมาตายในมือผู้อื่นต่อหน้า

"หรือนางถึงกับเป็นบุตรีที่เราให้กำเนิดจริง ๆ ?"

อุ้ยเทียนพ้งแทบมิกล้าเชื่อ แต่ก็มิอาจไม่เชื่อ

ความเสียใจที่สุดในชั่วชีวิตมันคือไม่มีบุตรธิดา มิคาดในวัยชราคล้ายไม้ใกล้ฝั่ง ถึงกับได้ธิดามาโดยไม่คาดหมายนางหนึ่ง

ธิดาที่สวยสะคราญปานนี้ มีคุณค่าพึงให้หยิ่งภาคภูมิปานนี้ !

มันจ้องดูนาง ดวงตาก็มีหยาดน้ำเอ่อคลอขึ้นโดยไม่รู้ตัว ลืมโดยสิ้นเชิง ที่เมื่อครู่มันยังคิดจะเรียกคนไปสังหารนาง

โลหิตข้นกว่าน้ำ !

กระทั่งสัตว์ป่ายังมีความรักในสายเลือด อย่าว่าแต่มนุษย์

อุ้ยเทียนพ้งยื่นมือสั่นระริกออกไป คล้ายคิดจะลูบคลำทรงผมของนาง ลูบคลำใบหน้านาง

แต่มันก็ยังไม่กล้า

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีคนโถมเข้ามาจากทางนอกป่า มองทั้งสองด้วยความตระหนก

ซิมโกวก็มาแล้ว

ทิโกวถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ท่านไม่ควรมา"

ซิมโกวขบริมฝีปากอย่างแรง ส่งเสียงดัง ๆ

"ข้าพเจ้าไฉนไม่ควรมา... ในเมื่อมันเป็นบิดาท่าน ก็เป็นโจ้วแป๋ (ปู่หรือตา) ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไฉนไม่อาจมาดูมัน ?"

อุ้ยเทียนพ้งตะลึงลานอีกครา !

ที่แท้มันมิเพียงมีบุตรเท่านั้น ยังมีหลานอีกด้วย มันรู้สึกเลือดลมทั้งร่างพลุ่งพล่านดาลเดือด แทบจะกระตุ้นมันจนต้องแผดร้องโดยมิอาจข่มบังคับ

มิคาด ขณะเวลานั้นเอง ซิมโกวพลันหันร่างลงมือจี้เข้าใส่จุดที่ทรวงอกมันถึงเจ็ดแห่ง ด้วยความเร็วปานประกายไฟ

ความจริงฮั่นเจ็งยืนดูอยู่ที่ด้านข้างตลอดเวลา เมื่อพบกับเรื่องเช่นนี้ ตัวมันก็ได้แต่ยืนดูอยู่เท่านั้น

ตอนเห็นซิมโกวลงมือ คิดจะช่วยเหลือก็สายเกินไปแล้ว มิคาด ซิมโกวถึงกับประคองอุ้ยเทียนพ้งไม่ให้ล้มลง แล้วกล่าว

"บนมืดมีรอยโลหิตแล้ว คิดว่ามันจะต้องถูกพิษแน่ ท่านรีบอุ้มมันตามข้าพเจ้ามา"

ที่แท้นางลงมือเพราะต้องการช่วยชีวิตคน

ฮั่นเจ็งถอนหายใจเฮือกใหญ่ เรื่องที่มันเห็นและได้ยินในวันนี้ มันทราบชั่วชีวิตของมัน ไม่มีวันลืมเลือนได้ตลอดกาล

ในชั่วชีวิตมัน ไม่เคยพบเห็นเรื่องที่ประหลาดพิกล ลี้ลับพิสดารถึงปานนี้มาก่อนเลย

หน้าแท่นพระพุทธรูป มีอาสนะอยู่หลายใบ ในอาสนะใบกลาง มีดรุณีเกล้าผมทรงสูงอาภรณ์แพร คล้ายดั่งงามอย่างยิ่ง นางหลุบคิ้วพริ้มตา ขัดสมาธิอยู่ในที่นั้น ดุจดั่งเป็นหลวงจีนวิปัสสนาก็ปาน

คนมากหลายปานนี้เดินผ่านเข้าไป นางถึงกับไม่แยแสสนใจ คล้ายมิได้เห็นเลยก็ปาน

แต่ฮั่นเจ็งอดมิได้ต้องหยุดมองดูนาง

มีดรุณีโฉมสะคราญมาอยู่ทางเบื้องหน้า หากกระทั่งยังไม่หยุดมองสักแวบหนึ่ง คนผู้นั้นต้องมิใช่บุรุษ

ฮั่นเจ็งย่อมเป็นบุรุษ

เมื่อมองแวบเดียว อดมิได้ต้องมองเพิ่มอีกสองสามครั้ง พลันพบเห็น ดรุณีนางนี้คล้ายคนผู้หนึ่งอย่างยิ่ง

คล้ายเต็งลิ้ง !

ฮวงนึ้งกุนที่อาละวาดในวงพวกนักเลงอย่างโอ่อ่า ไฉนพลันกลับกลายเป็นสตรีได้ ?!

ฮั่นเจ็งย่อมไม่ยอมเชื่อเรื่องเช่นนี้ แต่ยิ่งดูยิ่งคล้าย ดรุณีนางนี้แม้มิใช่เป็นตัวเต็งลิ้งเอง ก็ต้องเป็นเจ๊ม่วยเต็งลิ้งเด็ดขาด

แล้วตัวเต็งลิ้งเล่า ?

หากมันถูกทิโกวฆ่า เจ๊ม่วยของมันไฉนมาสงบใจนั่งในที่นี้ได้ ?

ฮั่นเจ็งมิใช่คนกระตือรือร้นสนใจเรื่องของผู้อื่น และมิใคร่พอใจไปเกี่ยวข้องกับเรื่องไร้สาระด้วย

แต่บัดนี้ มันต้องรู้สึกประหลาดอย่างยิ่ง... แต่ละคน จะมากจะน้อย ก็ยากจะไม่มีความรู้สึกประหลาดสงสัยเกิดขึ้นได้

ฮั่นเจ็งอย่างไรยังคงเป็นมนุษย์อยู่

ทิโกวกับซิมโกว กำลังรักษาอาการของอุ้ยเทียนพ้ง คล้ายมิได้สนใจถึงมัน

ฮั่นเจ็งอดมิได้ต้องเดินเบา ๆ เข้าไป เรียกเบา ๆ

"เต็งลิ้ง"

ดรุณีอาภรณ์แพรพรรณ เงยหน้ามองมันแวบหนึ่ง คล้ายดั่งมิเคยรู้จักมันเป็นผู้ใดมาเลยก็ปาน สั่นศีรษะตอบ

"ข้าพเจ้ามิใช่เต็งลิ้ง"

"ท่านเป็นผู้ใด ?"

"ข้าพเจ้าคือเต็งฮุ้นลิ้ม"

"เต็งฮุ้นลิ้ม ?"

นามนี้ฮั่นเจ็งเคยได้ยินมา... เต็งฮุ้นลิ้ม ไยมิใช่เป็นคนรักของเอี๊ยบไค ?

นางไฉนมีเค้าหน้าคล้ายคลึงกับเต็งลิ้งดั่งเป็นพิมพ์เดียวกัน ? นางมีความสัมพันธ์ใดกับเต็งลิ้ง ?

ดรุณีอาภรณ์แพรพริ้มตาลงอีกครั้ง กระทั่งยังมิยอมเหลือบมองฮั่นเจ็งอีก

แต่ทิโกวกลับจับตามองมัน
ฮั่นเจ็งพอเหลียวหน้า ก็ประสานสายตาทิโกว
ประกายตาที่ยังคมกล้ากว่าอาวุธ !
ฮั่นเจ็งฝืนยิ้มกล่าว
"คิดว่าท่านผู้เฒ่าคงรอดพ้นอันตรายแล้ว ?"
ทิโกวผงกศีรษะ พลันถามขึ้น
"ท่านว่านางเป็นเต็งลิ้ง ? หรือเป็นเต็งฮุ้นลิ้ม ?"
"ข้าพเจ้าดูไม่ออก"
นี่กลับมิใช่เป็นคำบ่ายเบี่ยงแก้ตัว ฮั่นเจ็งดูไม่ออกจริง ๆ
ทิโกวกล่าว
"ท่านสมควรดูออก มิว่าผู้ใดต่างสมควรดูออก นางเป็นสตรี"
"นางตอนนี้เป็นสตรีจริง ๆ"
"หรือก่อนนี้มิใช่ ?"
ฮั่นเจ็งหัวร่อตอบ
"ข้าพเจ้าเพียงแต่รู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย เต็งลิ้งไฉนพลันหายสาบสูญไปได้ ?"
"ท่านกังวลสนใจมันยิ่ง ?"
ฮั่นเจ็งลูบจมูกที่ถูกต่อยเบี้ยวเบา ๆ พลางกล่าว
"มันต่อยจมูกข้าพเจ้าจนเบี้ยวไป"
"ท่านคิดจะแก้แค้น ?"
"ไม่มีผู้ใดสามารถต่อยจมูกข้าพเจ้าเบี้ยวแล้วสะบัดหน้าผละไปโดยไม่มีเรื่องราวได้"
"มันไม่อาจตายไปได้ ?"
"มันต้องเป็นคนไม่ตายโดยเร็วปานนั้น"
"แต่มันพาลตายไปแล้ว"
"ท่านหมายความเต็งลิ้งตายแล้ว ?"
"ใช่"
"แต่เต็งฮุ้นลิ้มยังมีชีวิตอยู่ ?"
ทิโกวเขม้นมองหน้ามันแน่วนิ่ง อีกเนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ
"ท่านดูออกแล้ว ?"
ฮั่นเจ็งแย้มยิ้มอีกครา

"ข้าพเจ้าดูไม่ออก แต่ข้าพเจ้าเดาออก"

"ท่านเดาเรื่องกระไรออก ?"

"เอี๊ยบไคแม้เป็นคนปราดเปรื่องหลักแหลมอย่างยิ่ง กับคนรักที่มอบหัวใจในกันและกัน ย่อมไม่มีความระมัดระวัง"

"กล่าวประเสริฐ"

"หากในโลกนี้ มีเพียงผู้เดียวที่สามารถลอบประทุษเอี๊ยบไค ชิงเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนออกจากมือเอี๊ยบไคมาได้ คนผู้นั้นก็คือเต็งฮุ้นลิ้ม"

"กล่าวได้ถูกต้อง"

"แต่เสียดายที่เต็งฮุ้นลิ้มต้องไม่ยอมไปลอบประทุษเอี๊ยบไค ดังนั้น..."

"ดังนั้นเป็นไร ?"

"หากแม้นมีคนที่เค้าคล้ายคลึงเต็งฮุ้นลิ้มอย่างยิ่ง พอจะปลอมตัวเป็นเต็งฮุ้นลิ้มได้ อย่างนั้นมันไยมิใช่เป็นอาวุธที่รับมือเอี๊ยบไคได้ประเสริฐสุด"

"หากคนผู้นั้นเป็นบุรุษ ?"

"มิว่ามันเป็นบุรุษหรือสตรีต่างมิเป็นไร"

"อ้อ ?"

"ฟังว่าน่ำไฮ้เนี่ยจื้อมิเพียงมีวิชาปลอมแปลงโฉมเป็นเลิศในแดนดินเท่านั้น ยังมีวิธีควบคุมกล้ามเนื้อในหลอดคอของผู้คน บังคับให้เสียงของมันก็แปรเปลี่ยนไป"

"เรื่องที่ท่านทราบกลับมีไม่น้อย"

"หากคนผู้นั้นยังไม่ยอมอยู่ในโอวาท ก็มิเป็นที่สำคัญ เนื่องเพราะสำนักน่ำไฮ้ยังมีวิชาโกวฮุ้นไต้ฮวบ (คร่าวิญญาณ) บังคับให้คนผู้นั้นสยบอยู่ได้"

ทิโกวเขม้นมองมันเป็นครึ่งวัน จึงกล่าวช้า ๆ

"ฟังว่าชนชาวนักเลงต่างเรียกท่านเป็นจุยจื้อ (สว่าน) ?"

"มิกล้า"

"ฟังว่าต่อให้ผู้อื่นมีเปลือกที่แข็งปานใด ท่านต่างสามารถทะลวงมันเป็นโพรงได้ ?"

"นั่นเป็นเพียงคำเล่าลือเท่านั้น"

"แต่ทว่าคำเล่าลือนั้น ดูไปคล้ายไม่ผิดความจริง"

"ข้าพเจ้าแม้ยังพอมีชื่ออยู่บ้าง แต่ก็เป็นอุ้ยโป้ยเอี๊ยกรุณาอบรมสั่งสอนมา"

ทิโกวแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านไม่ต้องเตือนสติเรา เราดูออกแต่แรกว่าท่านเป็นคนสนิทที่สุดของมัน"

ฮั่นเจ็งระบายลมจากปากอย่างโล่งอกแล้วตอบ

"ขอเพียงฮูหยินเข้าใจประการนี้ ข้าพเจ้าก็วางใจได้แล้ว"

"ในเมื่อเรายอมให้ท่านมาที่นี้ ย่อมไม่มีความคิดจะปิดบังท่าน"

"ขอบพระคุณ"

"บัดนี้ท่านเข้าใจเรื่องราวนี้กระจ่างโดยสิ้นเชิงแล้วหรือไม่ ?"

"ยังมิเข้าใจอยู่เล็กน้อย"

"บอกมา"

"หรือฮูหยินคำนวณได้ก่อนว่า เต็งลิ้งจะมาที่นี้ ?"

"ใช่ ดังนั้นเราจึงเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว รอคอยมันมาติดกับในที่นี้"

"แต่ฮูหยินไฉนจึงทราบมันต้องมาแน่ ?"

"มีคนบอกกับเรา"

"ผู้นั้นเป็นใคร ?"

"สหายคนหนึ่ง"

"เป็นสหายของเต็งลิ้ง ? หรือสหายของฮูหยิน ?"

"หากมิใช่สหายเต็งลิ้ง ไหนเลยจะทราบความเคลื่อนไหวของมัน ?"

ฮั่นเจ็งถอนใจกล่าว

"มีบางครั้ง สหายนับว่ายังน่ากลัวกว่าศัตรูจริง ๆ"

หยุดเล็กน้อยแล้วถามอีก

"ก่อนนี้ฮูหยินเคยเห็นเต็งฮุ้นลิ้มหรือไม่ ?"

"ไม่เคย"

"อย่างนั้น ฮูหยินไฉนจึงทราบ มันมีเค้าคล้ายกับเต็งฮุ้นลิ้มอย่างยิ่ง ?"

"ฟังว่าพวกมันเป็นเฮียม่วยฝาแฝด"

"อ้อ ?"

"ประเพณีของทางด้านพวกมัน หากฝาแฝดที่กำเนิดมาเป็นหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี ต้องส่งหนึ่งในจำนวนนั้นไปเลี้ยงทางภายนอก"

"ประเพณีนี้ ทางพวกเราก็มี"

"ดังนั้น วงพวกนักเลงจึงมีคนมากหลายที่ยังไม่ทราบเต็งลิ้งก็เป็นทายาทของตระกูลเต็ง"

"แล้วฮูหยินทราบอย่างไร ?"

"เป็นสหายผู้หนึ่งบอกกับเรา"

"ยังคงเป็นสหายที่ว่าเมื่อครู่ ?"

"ถูกแล้ว"

ฮั่นเจ็งผงกศีรษะกล่าว

"ในเมื่อเป็นสหายรักของเต็งลิ้ง ย่อมทราบเรื่องราวที่ผู้อื่นไม่ทราบมากหลาย"

"ท่านมีความต้องการทราบ คนผู้นั้นเป็นใครอย่างยิ่ง ?"

"ใช่แล้ว"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่คิดจะคบกับมันเป็นมิตรสหาย"

ดวงตาของทิโกวมีประกายขึ้นวูบ กล่าวช้า ๆ

"ท่านเป็นคนที่เปรื่องปราดจนหลักแหลมยิ่ง"

"และยังเป็นสว่านด้วย"

"ใช่ เป็นสว่านที่มีนัยน์ตา"

"มาตรว่าจมูกถูกต่อยเบี้ยวไป แต่ดีที่ยังปราดเปรียวยิ่ง"

"ดังนั้นหากท่านยินยอมเป็นผู้แทนเรา ไปดูในสถานที่แห่งหนึ่ง นั่นย่อมประเสริฐเลิศสุดแล้ว"

"โปรดสั่งมา"

"ท่านยอมไป ?"

"แม้นับว่าฮูหยินต้องการ ให้ข้าพเจ้าบุกน้ำลุยไฟ ข้าพเจ้ายังคงไปเช่นกัน"

ทิโกวถอนใจกล่าว

"มิน่าเล่า อุ้ยโป้ยเอี๊ยจึงเชื่อถือท่าน ดูท่าท่านเป็นคนมีคุณธรรมน้ำใจเพียงพอจริง ๆ"

"มีวาสนาได้รับคำยกย่องจากฮูหยิน ฮั่นเจ็งแม้ตายก็ไม่เศร้าเสียดาย"

ทิโกวแย้มยิ้มกล่าว

"เราไม่มีความต้องการให้ท่านไปตาย เพียงต้องการให้ท่านไปเพียวเฮียงอี้"

"ไปดูความเคลื่อนไหวของเอี๊ยบไค ?"

"และก็ถือโอกาส ดูโฉมสะคราญเติบใหญ่ ที่มีวัยเพียงเจ็ดปีนางนั้นด้วย"

โฉมงามปัญญาอ่อน

ในเพียวเฮียงอี้มีกลิ่นบุปผาอบอวล

ในหน้าต่างยังมีแสงโคมไฟสว่างไสว บนกระดาษหน้าต่างมีเงาร่างสองสายทาบทาบ เป็นหนึ่งบุรุษ หนึ่งสตรี

ไม่เห็นสองเฮียตี๋ของเตียงจูเซี้ย

แต่บนพื้นกลับมีกระบี่หักร่วงอยู่ท่อนหนึ่ง ไข่มุกที่ด้ามกระบี่ เป็นประกายแวววาวในแสงโคมไฟ

ดูท่า โชคของสองเฮียตี๋เตียงจูเซี้ยวันนี้มิใคร่ดีนัก

ทันใด หน้าต่างถูกผลักออก

สตรีที่สวยสะคราญปานหยาดฟ้านางหนึ่ง อุ้มตุ๊กตามายืนอยู่ที่หน้าต่าง

ใบหน้าของนางแดงเปล่งปลั่ง ดวงตาทั้งกลมทั้งสุกใส ปากน้อย ๆ สีแดงฉานเชิดอยู่สูงชัน บอกมิถูกว่าเป็นความงามที่ไร้เดียงสาจนน่ารักถนอมปานใด

ตัวนางดูไป ถึงกับก็คล้ายตุ๊กตาตัวหนึ่ง

แต่รูปกายของนาง กลับไม่คล้ายตุ๊กตาเลย

ทุกส่วนสัดในร่าง คล้ายดั่งมีความร้อนแรงที่ไม่มีบุรุษใดสามารถต่อต้านได้!

ใบหน้าทารกรูปกายของสตรีเต็มสาว มาตรว่าขัดกันอย่างยิ่ง แต่กลับผนึกขึ้นเป็นเสน่ห์ที่เย้ายวนอย่างบอกไม่ถูก เป็นเสน่ห์ที่สามารถบันดาลให้บุรุษทั้งหลายที่เคยก่อกรรมทำผิดเพื่อนางโดยมิอาจขัดขืน

จะพิทักษ์ป้องกันสตรีเช่นนี้ ไม่ง่ายดายเลยจริง ๆ

ด้านหลังนางยังมีบุรุษอีกคนหนึ่ง ดูไปวัยเยาว์อย่างยิ่ง หล่อเหลาอย่างยิ่ง

แสดงว่าเอี๊ยบไคก็เป็นบุรุษที่น่าดูยิ่ง เสียดายที่มันยืนไกลออกไปบ้าง

มาตรว่าฮั่นเจ็งเห็นเอี๊ยบไค แต่ไม่เห็นเค้าหน้าได้ชัดตา

ในอ้อมแขนของเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนอุ้มตุ๊กตา ปากส่งเสียงกล่อมอยู่เบา ๆ กระแสเสียงที่สดใสไพเราะจนเสนาะหูยิ่ง

ได้ยินเสียงเอี๊ยบไคกล่าว

"ด้านนอกหนาวอย่างยิ่ง ท่านไฉนไม่ปิดหน้าต่าง ?"

ปากน้อย ๆ ของเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเชิดสูงกว่าเดิม

"ป๋อป้อ (คำเรียกทารกด้วยความรัก) อึดอัดเกินไป ป๋อป้อคิดจะรับลมบ้าง"

เอี๊ยบไคถอนหายใจกล่าว

"ป๋อป้อสมควรนอนแล้ว"

"แต่มันพาลไม่ยอมนอน ป๋อป้อยังแจ่มใสอย่างยิ่ง"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าว

"ดึกปานนี้แล้วยังไม่นอน ป๋อป้อเป็นเด็กเลว"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนร้องสวนคำทันที

"ป๋อป้อมิใช่เป็นเด็กเลว ป๋อป้อว่าง่ายอย่างยิ่ง"

นางยื่นมือขาวผ่องข้างหนึ่งออกมาลูบตุ๊กตาในอ้อมแขน พลางกล่าวเสียงนุ่ม

"ป๋อป้อไม่ต้องร่ำไห้ มันจึงเป็นคนเลว ป๋อป้อไม่ร่ำไห้ มา มา ป้อนนมเจ้า"

นางถึงกับแก้อกเสื้อออก ป้อนนมให้ตุ๊กตาในมือ

ทรวงอกของนางอวบสล้างเต็มเต้า บอกความเป็นสาวสมบูรณ์

ฮั่นเจ็งที่ยืนดูในระยะไกล หัวใจเต้นถี่เร็วแทบพังทรวงอกออกมา

มิคาด ตอนนั้นเห็นเอี๊ยบไคปราดเข้าหาปิดหน้าต่างดังโครมใหญ่

ได้ยินเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนหัวร่อฮาฮากล่าว

"ท่านลากข้าพเจ้าไปไย ? หรือท่านก็ต้องการกินนม ?...?"

ธูปในห้องพระลามหมดสิ้นแล้ว

อุ้ยโป้ยไท้เอี้ยนอนพริ้มตาอยู่บนเตียง ใบหน้าแดงเปล่งปลั่งคล้ายดั่งหลับสนิท

ทิโกวฟังรายงานฮั่นเจ็งจบสิ้นแล้วจึงถาม

"พอหน้าต่างปิด ท่านก็กลับมา ?"

ฮั่นเจ็งฝืนยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าย่อมไม่อาจตามเข้าไปชิงรับทานนม"

ดวงตาทิโกวมีประกายยิ้มแย้มขึ้นอีกครา

"ดูท่าท่านคล้ายเลื่อมใสเอี๊ยบไคอย่างยิ่ง ?"

ฮั่นเจ็งถอนใจตอบ

"ข้าพเจ้าก็เห็นใจมัน"

"ท่านเห็นใจมัน ?"

"ตลอดวันอยู่กับสตรีเยี่ยงนั้น มิใช่เป็นเรื่องน่าทนทานจริง ๆ"

ซิมโกวถามขึ้นบ้าง

"นางงามอย่างยิ่งหรือไม่ ?"

ฮั่นเจ็งชายตามองนางแวบหนึ่งจึงตอบ

"ยังพอไปได้"

ไม่มีสตรีนางใดยินดีได้ยินบุรุษมาชมเชยความงามของสตรีอีกนางหนึ่งต่อหน้า

ซิมโกวแค่นเสียงเย็นชา

"ฟังว่าคนปัญญาอ่อนต่างมีความงามยิ่ง"

"ใช่แล้ว"

ซิมโกวแย้มยิ้มกล่าว

"ดีที่คนงามมิแน่ต้องปัญญาอ่อน"

ตัวนางเองก็ย่อมเป็นคนงามสะคราญ งามจับตายิ่ง

ทิโกวถามอีก

"ในตึกเพียวเฮียง มีมันสองคนเท่านั้นหรือไม่ ?"

ฮั่นเจ็งตอบ

"ข้าพเจ้าไปตรวจดูทั้งหน้า ๆ หลัง ๆ คล้ายดั่งไม่มีผู้อื่นอีก"

"เป็นคล้ายดั่ง ? หรือไม่มีจริง ๆ ?"

ฮั่นเจ็งครุ่นคิดแล้ว จึงตอบ "ไม่มี" เสียงหนักแน่น ทิโกวถามอีก

"อาจบางที ผู้อื่นหลับแล้ว ?"

"ห้องอื่น ๆ ต่างไม่มีแสงไฟ อากาศหนาวเหน็บปานนี้ มิว่าผู้ใดต้องไม่ยอมนอนอยู่ในห้องไม่มีเตาไฟ"

ในที่สุด ทิโกวแย้มยิ้มกล่าว

"ดูท่าท่านมิเพียงปราดเปรื่องเท่านั้น ยังละเอียดสุขุมอย่างยิ่งด้วย"
ซิมโกวกล่าวบ้าง
"เสียดายที่จมูกเบี้ยวไปบ้าง"
ทิโกวถลึงตามองนางพลางกล่าว
"ท่านมิใช่มีความต้องการแต่งให้มัน สนใจไยว่าจมูกมันเบี้ยวหรือไม่ ?"
ซิมโกวโต้แย้ง
"บุรุษที่จมูกเบี้ยว ก็มิแน่จะไม่อาจแต่งด้วยได้"
"ปิศาจน้อย กล่าวเหลวไหลทั้งเรื่อง ไม่กลัวผู้อื่นหัวเราะเยาะ ?"
ฮั่นเจ็งพลันรู้สึก หัวใจของมันเต้นถี่เร็วปานจะพังทรวงอกออกมา
เรื่องอาจเป็นไปได้นี้ มันมิใช่ไม่เคยคิด เพียงแต่มิกล้าคิดเท่านั้น
บัดนี้มารดากับบุตรี คล้ายดั่งจงใจเตือนสติให้มันได้คิด
หรือพวกนางกำลังคิดหาเรื่องยุ่งยากให้มันไปกระทำอีก ?
ในที่สุด ทิโกวถามมันจริง ๆ
"วิชาบู๊ของท่าน ฝึกจากโป้ยเอี้ยจริงหรือไม่ ?"
"มิใช่"
มันมิใช่เป็นศิษย์อุ้ยเทียนพ้ง และมิใช่เป็นหนึ่งในสิบสามยอดองครักษ์ ทิโกว จึงถามอีก
"อาวุธที่ท่านใช้เป็นสว่าน ?"
"ถูกแล้ว"
"เรายังมิเคยได้ยิน ชนชาวนักเลงใดใช้สว่านเป็นอาวุธเลย"
"นั่นเป็นเพียงข้าพเจ้าใช้ไปตามที่มีเท่านั้น"
"สว่านก็มีกระบวนท่าโดยเฉพาะของมัน ?"
"ไม่มี แต่มิว่ากระบวนท่าของอาวุธใด ๆ ต่างพอใช้สว่านนี้เลียนได้"
"ฟังท่านว่าดั่งนี้ วิชาบู๊ที่ท่านรู้จักต้องมีไม่น้อย ?"
"เสียดายที่สับสนจนไม่ลึกซึ้งเชี่ยวชาญ"
ซิมโกวพลันหัวร่อคิกคักกล่าว
"นึกมิถึง คนผู้นี้ก็มีมารยาทอย่างยิ่ง"
หัวใจฮั่นเจ็งเต้นถี่เร็วกว่าเดิม ทิโกวกล่าว
"ท่านติดตามอุ้ยโป้ยเอี้ยมิกี่ปี ก็กลายเป็นคนสนิทที่สุดของมัน คิดว่าต้องมีพลังฝีมือไม่เลวยิ่ง ?"

ฮั่นเจ็งจำต้องยอมรับ

"ยังพอไปได้"

"ดังนั้น เราคิดจะขอร้องให้ท่าน ไปทำเรื่องรายหนึ่ง"

"โปรดสั่งมา"

"เรื่องนี้ยิ่งคลี่คลายเร็วยิ่งประเสริฐ และค่ำนี้พอดีเป็นโอกาสปลอดอีกด้วย"

"ทราบแล้ว"

"ดังนั้น เราใคร่จะให้เต็งฮุ้นลิ้มไปลงมือเลย"

ฮั่นเจ็งครุ่นคิดพลางถาม

"แต่มิทราบเอี๊ยบไคจะดูนางออกหรือไม่ ?"

"ไม่ออกเด็ดขาด แม้นับว่านางจะมีพิรุธเล็กน้อย แต่ในแสงโคมไฟ ต้องไม่มีทางสังเกตได้"

"แต่พวกมันความจริงเป็นคนรักกัน หากดูมากอีกสักหลายครั้ง อาจบางทีจะ..."

"พวกเราไหนเลยเปิดโอกาสให้มันได้สังเกตชัดตา ขอเพียงมันปล่อยให้เต็งฮุ้นลิ้มเข้าใกล้ตัว พวกเราก็ประสบความสำเร็จแล้ว"

ซิมโกวแย้มยิ้มกล่าว

"ความจริงมันมีฝีมือที่รวดเร็วอย่างยิ่งอยู่ มิเช่นนั้นไหนเลยสามารถต่อยจมูกท่านเบี้ยวไปได้ ?"

ฮั่นเจ็งได้แต่ฝืนหัวร่อ แต่ในใจกลับหวานดื่มด่ำ

ทิโกวกล่าวต่อ

"แต่ทว่าพวกเราก็มิอาจไม่รอบคอบรัดกุม เพื่อป้องกันเหตุสุดวิสัยที่อาจเกิดขึ้นได้ ดังนั้นเราคิดจะให้ท่านเป็นเพื่อนมันไป"

"ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนมันไปได้อย่างไร ?"

"ไฉนไม่ได้ ?"

"ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้านับเป็นผู้ใดของมัน ?"

"นับเป็นคนดูแลสถานที่นี้ พานางไปหาเอี๊ยบไค เนื่องเพราะเต็งฮุ้นลิ้มไม่เคยมาสถานที่นี้ ย่อมไม่รู้จักทาง"

ฮั่นเจ็งอดมิได้ต้องถอนใจกล่าว

"ฮูหยินใคร่ครวญได้รอบคอบอย่างยิ่ง"

"หากมิสุขุมรอบคอบ ไหนเลยกล้าลงมือแตะต้องเอี๊ยบไค"

"ข้าพเจ้าตอนนี้เพียงกังวลเรื่องเดียว"

"เรื่องอันใด ?"

"มีดสั้นของเอี๊ยบไค"

"ท่านกลัว ?"

ฮั่นเจ็งฝืนยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าเพียงกลัวเต็งฮุ้นลิ้มโกวเนี้ยท่านนี้ไม่สามารถลงมือปลิดชีวิตมันทันที กลัวแต่มันยังมีโอกาสแก้มือเท่านั้น"

ทิโกวแค่นเสียงเย็นชา

"อย่าลืมว่าเราก็มีมีด ภายใต้คมมีดของเรา ไม่มีผู้ใดสามารถรอดอยู่ได้"

นางพลันสะบัดมือ มีดเล่มหนึ่งพุ่งฉึกลงที่เบื้องหน้าเต็งลิ้ง

เป็นมีดมีประกายเขียวเรือง

เต็งลิ้งลืมตาทันที เหม่อมองดูมีดเล่มนั้นแน่วนิ่ง

ทิโกวสั่งเสียงหนัก ๆ

"เก็บมีดเล่มนั้นขึ้น ซ่อนไว้ในแขนเสื้อ"

เต็งลิ้งเก็บมีดซ่อนไว้ในแขนเสื้อจริง ๆ ทิโกวสั่งต่อไป

"ตอนนี้ท่านเงยหน้าดูคนผู้นี้"

นางชี้ไปที่ฮั่นเจ็ง เต็งลิ้งจึงเงยหน้ามองฮั่นเจ็งแน่วนิ่ง ทิโกวสั่งต่อ

"รู้จักคนผู้นี้หรือไม่ ?"

เต็งลิ้งผงกศีรษะ ทิโกวสั่งต่อ

"เราต้องการให้ท่านติดตามมันไป มันจะพาท่านไปหาเอี๊ยบไค"

เต็งลิ้งผงกศีรษะอีก ทิโกวสั่งต่อ

"เอี๊ยบไคเป็นคนทรยศไร้น้ำใจ ทอดทิ้งท่านให้ว้าเหว่เดียวดาย ไปหาสตรีนางอื่น ดังนั้นเมื่อท่านเห็นมัน จงใช้มีดเล่มนั้นฆ่ามัน แล้วพาสตรีนางนั้นมาที่นี่"

เต็งลิ้งเพิ่งส่งเสียงเป็นครั้งแรก

"ข้าพเจ้าต้องฆ่ามันแน่ จากนั้นพาสตรีนางนั้นกลับมา"

"ท่านไปในตอนนี้ได้"

"ข้าพเจ้าไปในตอนนี้"

ใบหน้าของเต็งลิ้งมีความรู้สึกที่พิกลอย่างยิ่ง คล้ายดั่งเชื่องซึมไร้ความรู้สึก และก็คล้ายเจ็บปวดอย่างยิ่ง

ทิโกวกล่าว

"ไฉนยังไม่ไป ?"

"ข้าพเจ้าไป"

มาตรว่าปากเต็งลิ้งบอกไป แต่ยังคงนั่งอยู่ในที่นั้นมิเคลื่อนไหว ซิมโกวจึงเอ่ยใจกล่าว

"ดูท่านางมีใจต่อเอี๊ยบไคไม่เลวจริง ๆ กระทั่งตอนนี้แล้ว ถึงกับยังไม่อาจหักใจไปฆ่าเอี๊ยบไคได้"

ทิโกวแค่นหัวร่อตอบ

"มันต้องไปแน่"

นางย่อมทราบ มาตรว่านางควบคุมจิตใจของคนผู้นั้นไว้แล้ว แต่หากต้องการให้มันไปกระทำเรื่องที่มันไม่ยินยอมที่สุด จิตใต้สำนึกยังคงดิ้นรนเป็นครั้งสุดท้าย

นี่คือปรากฏการณ์ธรรมดาอย่างยิ่ง ดังนั้น นางมีการเตรียมป้องกันอยู่ก่อนแล้ว นางพลันปรบมือฉาด

ประตูด้านข้างเปิดออกโดยไม่มีลม คนผู้หนึ่งก้าวช้า ๆ เข้ามา

เป็นวัยกลางคนอายุสามสิบเศษ สวมเสื้อยาวขนสัตว์ ด้านนอกยังทับเสื้อยาวสีครามอีกชั้น ดูไปเป็นคนค้าขายที่เรียบร้อยสัตย์ซื่อ

คนผู้นี้ถึงกับเป็นปวยฮู้ (จิ้งจอกบิน) เอี้ยเทียน !

ใบหน้าเต็งลิ้งพลันบิดเบี้ยวด้วยความหวาดหวั่น ร่างเริ่มสั่นระริกไม่หยุดยั้ง

เอี้ยเทียนจับตาเย็นชามองมัน ใบหน้าไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด ทรวงอกถึงท้องยังปักมีดอีกเล่มหนึ่ง ที่เสื้อยาวยังมีคราบโลหิตติดอยู่

ทิโกวกล่าว

"ท่านรู้จักคนผู้นี้หรือไม่ ?"

เต็งลิ้งผงกศีรษะ ใบหน้ามีแววหวาดกลัวกว่าเดิม

เต็งลิ้งย่อมรู้จักคนผู้นี้ ความทรงจำหาได้มลายโดยสิ้นเชิงไม่ ทิโกวกล่าวต่อ

"มันตอนนี้เป็นคนตายแล้ว ท่านยังจำได้หรือไม่ว่า ท่านเป็นคนฆ่ามัน ?"

"ใช่... ใช่แล้ว"

"มันความจริงเป็นสหายรักของท่าน แต่ท่านกลับฆ่ามัน มันแม้เป็นภูตผี ก็ไม่ยอมปล่อยท่าน"

"เป็นท่านให้ข้าพเจ้าฆ่ามันเอง"

"ตอนนี้เราให้ท่านไปฆ่าเอี๊ยบไค... ท่านไปหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้า... ไป"

"ท่านไปในตอนนี้เลย"

"ข้าพเจ้าไปในตอนนี้"

เต็งลิ้งพลันผุดลุกขึ้น เดินช้า ๆ ออกไป ร่างยังคงสั่นระริกดั่งเดิม

ทิโกวกล่าว

"รออยู่ที่นอกประตู รอให้ฮั่นเจ็งพาท่านไป"

เต็งลิ้งกล่าวทวนคำสั่งนั้นโดยไม่ผิดพลาดสักครึ่งคำ รอจนมันออกพ้นประตู ทิโกวจึงหัวร่อให้ฮั่นเจ็งพลางกล่าว

"ตอนนี้ท่านสมควรทราบ สหายรักของมันเป็นผู้ใดแล้ว"

ฮั่นเจ็งมีแต่ฝืนหัวร่อให้เอี้ยเทียน ทิโกวกล่าวต่อ

"ท่านไม่รู้จักมัน ?"

เอี้ยเทียนพลันแค่นเสียงเย็นชา

"มันไม่รู้จักข้าพเจ้า มันไม่คิดจะคบคนเช่นข้าพเจ้าเป็นสหาย"

มันพลันพลิกมือชักมีดออกจากทรวงอกลงทิ้งกับพื้น จนบัดนี้ฮั่นเจ็งจึงเห็น มีดนั้นถึงกับมีแต่ด้าม !

มีเสียงติงเบา ๆ คมมีดท่อนหนึ่งดีดออกมาจากด้ามมีด กดเบา ๆ อีกครั้ง คมมีดก็หดเข้าไป

ที่แท้ถึงกับเป็นมีดที่ฆ่าคนไม่ตาย

ฮั่นเจ็งถอนใจกล่าว

"ในเมื่อโลกมีมีดเช่นนี้ ก็ไม่น่าตำหนิ ที่มีมิตรสหายเช่นดั่งท่าน"

ทิโกวกล่าว

"แต่ท่านควรจำไว้ มีมีดเช่นนี้เป็นสหาย ต่างไม่มีประโยชน์ใด"

ผ่านเหมยหลายร้อยต้น มาจนถึงเพียวเฮียงอี้อีกครา

เต็งลิ้งตามหลังฮั่นเจ็งตลอดเวลา ฮั่นเจ็งสืบเท้าก้าวหนึ่งมันก็ตามก้าวหนึ่ง ฮั่นเจ็งหยุดลง เต็งลิ้งก็หยุดตาม

ฮั่นเจ็งเหลียวไปจ้องมองมันพลางส่งเสียง

"ไซมึ้งจับซาสหายท่านตายไปแล้ว ?"

"ไซมึ้งจับซาตายไปแล้ว"

"ท่านต้องการทราบ มันตายกับมือผู้ใดหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการทราบมันตายกับมือผู้ใด"

"แต่หากท่านเป็นสหายรักของมันจริง ก็สมควรล้างแค้นแทนมัน"

"หากข้าพเจ้าเป็นสหายรักของมันจริง ก็ควรล้างแค้นแทนมัน"

ฮั่นเจ็งกล่าวคำหนึ่ง เต็งลิ้งก็กล่าวตามคำหนึ่ง แต่ท่านกลับมิทราบ มันเข้าใจความหมายในวาจาของท่านหรือไม่ ?

ฮั่นเจ็งถอนใจคำนึง

"ท่านที่เป็นคนชาญฉลาด ถึงกับถูกผู้อื่นสยบไว้ได้ เรานับว่ามิยอมเชื่อเลยจริง ๆ"

มันชายตามองเต็งลิ้ง ใบหน้าเต็งลิ้งไม่มีความรู้สึกแม้สักน้อยนิด

ฮั่นเจ็งถอนใจอีกครั้งกล่าว

"สถานที่มีแสงไฟทางเบื้องหน้า คือตึกเพียวเฮียงอี้"

"ทราบแล้ว"

"เอี๊ยบไคอยู่ในนั้นเอง"

"ทราบแล้ว"

"ท่านอำมหิตพอไปลงมือได้จริง ๆ ?"

"ถูกแล้ว"

"ความจริงท่านไม่จำเป็นต้องฆ่ามันจริง ๆ"

"ข้าพเจ้าไม่จำเป็น ?"

"ท่านพอจะกอดมันไว้ จี้จุดมันให้มันไม่อาจเคลื่อนไหว"

"ข้าพเจ้าพอจะให้มันไม่อาจเคลื่อนไหว"

ฮั่นเจ็งกล่าวต่อไป

"ตอนนั้น ข้าพเจ้าจะพาสตรีชั่วร้ายนางนั้นไปให้สุดไกล ให้นางไม่มีวันได้พบเอี๊ยบไคตลอดกาล"

"ให้นางไม่มีวันพบเอี๊ยบไคตลอดกาล"

"อย่างนั้น ภายหน้าท่านก็ได้อยู่กับเอี๊ยบไคไปตลอดกาล"

มันจับตามองเต็งลิ้ง เห็นดวงตาที่เลื่อนลอยของเต็งลิ้งมีประกายขึ้นวูบหนึ่งจริง ๆ จึงกล่าวต่อ

"ท่านว่าวิธีนี้ประเสริฐหรือไม่ ?"

"ภายหน้า ข้าพเจ้าจะได้อยู่กับเอี๊ยบไคไปตลอดกาล ?"

"ถูกแล้ว และข้าพเจ้ายังประกันได้ ภายหน้าต้องไม่มีผู้ใดมาพรากท่านทั้งสองให้แยกจากกัน"

เต็งลิ้งครุ่นคิด ดวงตามีประกายหวาดกลัวขึ้นวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้าฆ่าเอี้ยเทียนไป มันเป็นปิศาจก็ต้องไม่ยอมปล่อยข้าพเจ้า"

ฮั่นเจ็งแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านมิได้ฆ่ามันตาย มันมิได้ตาย"

"ข้าพเจ้าฆ่ามันชัด ๆ"

ฮั่นเจ็งพลันล้วงมีดที่เก็บขึ้นมาจากพื้นเมื่อครู่แล้วถาม

"ท่านใช้มีดเล่มนี้ฆ่ามัน ?"

"ถูกแล้ว"

"แต่มีดเล่มนี้ฆ่าคนไม่ตายได้ ท่านดู..."

มันแย้มยิ้มพลางพลิกข้อมือ แทงมีดเข้าใส่ทรวงอกมัน รอยยิ้มบนใบหน้าพลันชาค้างทันที !

เมื่อครู่กดเบา ๆ คมมีดก็หดกลับไปในด้าม แต่ตอนนี้ คมมีดถึงกับมิยอมหดกลับ !

มันแทงเบา ๆ คมมีดถึงกับจมเข้าไปในทรวงอกมัน มาตรว่าแทงไม่ลึก แต่ก็มีโลหิตหลั่งไหล !

' สะกิดโลหิตไหลเป็นสิ้นใจ ไม่มีทางช่วยเหลือได้ '

ฮั่นเจ็งรู้สึกเย็นเฉียบทั้งร่าง เย็นเฉียบตั้งแต่หัวใจจรดปลายเท้า

พลันมีคนผู้หนึ่งแค่นเสียงเย็นชา

"ท่านควรยืนสงบอย่าได้เคลื่อนไหว พิษพอถูกเคลื่อนไหวก็จะกำเริบ ท่านต้องตายแน่นอน"

ฮั่นเจ็งมิกล้าเคลื่อนไหวจริง ๆ ฟังออกว่านั่นเป็นเสียงซิมโกว

ซิมโกวเดินเข้ามาในป่าเหมย ที่ด้านหลังยังมีผู้ติดตามอีกคนหนึ่ง ถึงกับเป็นเอี้ยเทียน

เท้าฮั่นเจ็งอ่อนระทวยแทบมิอาจทรงกาย คิดจะฝืนยิ้มแต่พาลยิ้มไม่ออก

ซิมโกวจับตาเย็นชากวาดมองพลางกล่าว

"มีดเล่มนี้เป็นมีดอสูร มาตรว่าฆ่าผู้อื่นไม่ตาย แต่ฆ่าท่านตายได้"

เอี้ยเทียนแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"ในเมื่อโลกมีคนเช่นท่าน ย่อมต้องมีมีดเช่นนี้"

ซิมโกวแย้มยิ้มกล่าว

"มิผิดแม้แต่น้อย ความจริงมีดเช่นนี้ มีขึ้นเพื่อจัดการคนเช่นมันโดยเฉพาะจริง ๆ"

ฮั่นเจ็งร้องเสียงเครือ

"ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้าเพียงแต่..."

ซิมโกวหน้าเครียดเย็นชา แค่นเสียงกระด้างสอดคำ

"ท่านเพียงแต่คิดขายพวกเราเท่านั้น ดังนั้นท่านต้องตาย"

"หวังให้โกวเนี้ย เห็นแก่หน้าอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ย ปล่อยข้าพเจ้าสักครั้งเถิด"

"ท่านยังคิดจะมีชีวิตรอด ?"

ฮั่นเจ็งผงกศีรษะ เหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกเป็นทาง

ซิมโกวกล่าว

"ก็ได้ อย่างนั้นท่านยืนสงบเสงี่ยมอยู่ที่นี้ ไม่อาจขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว กระทั่งศีรษะยังไม่อาจผงก รอจนข้าพเจ้ามีอารมณ์ดี อาจบางทีจะมาช่วยท่าน"

ฮั่นเจ็งหน้านิ่วคิ้วขมวดปานร่ำไห้ ส่งเสียงเครือ

"มิทราบโกวเนี้ยต้องถึงเมื่อใด จึงมีอารมณ์ดี !"

ซิมโกวตอบ

"นี่ก็ยากที่จะระบุได้ ปกติข้าพเจ้ามักมีอารมณ์แจ่มใสเสมอ แต่พอเห็นคนเช่นท่าน ข้าพเจ้าไม่แน่พลันกลายเป็นขุ่นเคืองอย่างยิ่ง"

ฮั่นเจ็งขบกรามแนบแน่น แค้นจนแทบต่อยใส่จมูกนางให้แหลกละเอียดในหมัดเดียว

แต่เสียดาย ฮั่นเจ็งแม้นับว่ามีความสามารถระดับนั้น แต่ก็มิกล้าเคลื่อนไหว กระทั่งปลายนิ้วยังไม่กล้าเคลื่อนไหว

ซิมโกวพลันยื่นมือลูบหน้ามันเบา ๆ ส่งเสียงนุ่มนวล

"ความจริงข้าพเจ้าคิดจะแต่งให้ท่าน เสียดายที่ท่านถึงกับไม่อาจทนการทดสอบสักน้อยนิด เป็นที่ข้าพเจ้าต้องผิดหวังยิ่ง"

นางถอนใจเบา ๆ หยิกแก้มฮั่นเจ็งแล้ว ตบซ้าย ๆ ขวา ๆ ถึงสิบกว่ามือ

ฮั่นเจ็งนับว่าเดือดดาลจนแทบไม่อาจข่มกลั้นโลหิตที่จะกระอักออกมา แต่จำเป็นต้องขบกรามข่มไว้

ซิมโกวคล้ายดั่งรู้สึกพอใจไม่น้อย หันไปแย้มยิ้มให้เอี๊ยเทียนพลางกล่าว

"ตอนนี้ ท่านพาเต็งโกวเนี้ยไปได้แล้ว"

เอี้ยเทียนรับคำ ซิมโกวแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านต้องไม่มีอคติชั่วร้ายดุจดั่งมันผู้นี้ ใช่หรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้าอย่างน้อยไม่โง่เขลาเช่นมัน"

ฮั่นเจ็งพลันรู้สึก ตนโง่เขลาจนบัดซบจริง ๆ รู้สึกแค้นจนใคร่กระแทกศีรษะกับต้นเหมยให้ตายเสียเลย

เต็งลิ้งมองดูมัน ใบหน้ายังคงชาด้านไร้ความรู้สึก

เอี้ยเทียนตบบ่าเต็งลิ้งพลางกล่าว

"ตามเรามา"

เต็งลิ้งจึงตามหลังมันไป

เอี้ยเทียนเดินก้าวหนึ่ง เต็งลิ้งก็เดินก้าวหนึ่ง ทั้งสองเดินออกจากป่าเหมยไปโดยเร็วยิ่ง

เล่ห์กลที่ซับซ้อน

ในสายลมวิกาล มีเสียงเพลงแว่วอยู่เลือนราง นั่นคือเพลงที่ร้องกล่อมทารกให้หลับนอน

หมอกยิ่งหนากว่าเดิม

แสงไฟในหน้าต่างยังสว่างไสว เอี้ยเทียนจึงเคาะประตู

"ผู้ใด ?"

"ข้าพเจ้าเอี้ยเทียน เป็นก้วงสื่อในที่นี้"

"หรือเอี้ยก้วงสื่อไม่ทราบในตอนนี้เป็นเวลาใดแล้ว ?"

เป็นเสียงของบุรุษ มิใคร่เกรงใจเท่าใดด้วย

มิว่าผู้ใดได้ยินเสียงเคาะประตูในเวลาค่อนคืน ต่างต้องไม่เกรงใจเท่าใดนัก

เอี้ยเทียนกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบเป็นเวลาดึกมากแล้ว แต่ทว่ามีอาคันตุกะท่านหนึ่ง ยืนกรานจะต้องได้พบเอี้ยบกงจื้อโดยด่วน"

"ผู้ใดมาหาข้าพเจ้า ?"

"เป็นโกวเนี้ยแซ่เต็งนามฮุ้นลิ้ม"

วาจานี้เพิ่งขาดคำ ประตูเปิดออกทันที

'ผู้ที่มาเปิดประตูต้องเป็นเอี้ยบไค'

เอี้ยเทียนได้บอกกับเต็งลิ้งเยี่ยงนั้น เต็งลิ้งกำลังยืนที่ปากประตู

แสงไฟในห้องพอดีสาดส่องอยู่ที่ตัวมัน

บุรุษที่สวมเสื้อผ้าธรรมดา แต่ใบหน้าหล่อเหลาคมคายอย่างยิ่ง พอเปิดประตูออก ก็ตะลึงลานในที่นั้น สีหน้านั้นทั้งแตกตื่นสงสัย ทั้งปีติยินดี

"เป็นท่านจริง ๆ ?"

เต็งลิ้งก้มศีรษะตอบ

"เป็นข้าพเจ้าจริง ๆ"

เอี๊ยบไคหัวร่อเสียงก้อง หัวร่อพลางกระโดดออกมารวบร่างมันไว้ ร้องต่อไป

"ท่านไม่ขุ่นเคืองข้าพเจ้าแล้ว ?"

"ข้าพเจ้าไม่ขุ่นเคืองท่านแล้ว"

มันตอบแล้วกอดเอี๊ยบไคเช่นกัน แต่มือกลับจี้ไปที่จุดเง็กจิ้นฮวกตรงท้ายทอยของเอี๊ยบไค

เอี๊ยบไคอุทานด้วยความตระหนก คลายมือถลาถอยไป จ้องมองเต็งลิ้งด้วยความแตกตื่น

"ท่านไม่สมควรตีจากข้าพเจ้า เพราะสตรีชั่วร้ายเลย"

เอี๊ยบไคถอนใจ ล้มลงไป

เอี๊ยบไคล้มลงกับพื้น

บุคคลที่ถูกบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดิน มีความเห็นว่ารับมือยากที่สุด พลันล้มลงแล้วแน่วนิ่งไม่อาจเคลื่อนไหว !

ทันใด เรื่องรายนี้ก็ยุติลง

เอี้ยเทียนดูอยู่ที่ด้านข้าง มีทีท่าตื่นเต้นอย่างยิ่ง มันคล้ายดั่งคาดคิดไม่ถึงเรื่องราวจะยุติง่ายดายปานนี้

ตามเหตุการณ์นี้ ก่อน ๆ นี้พวกทั้งหลายไม่จำเป็นต้องตื่นเต้นถึงปานนั้นเลย

เต็งลิ้งก้มศีรษะมองเอี๊ยบไคบนพื้น ใบหน้ามีความรู้สึกงุนงงเลื่อนลอย

ขณะเวลานั้นเอง มีผู้โถมออกมาจากห้องคนหนึ่ง... สตรีที่สวยสะคราญปานหยาดฟ้า ในมือยังโอบตุ๊กตาอยู่ตัวหนึ่ง

นางเห็นเอี๊ยบไคบนพื้น ดวงตามีประกายเดือดดาล และแตกตื่นสงสัยเป็นอย่างยิ่ง พลันร้องสุดเสียง

"พวกท่านตีมันตายแล้ว มันเป็นคนดี พวกท่านไฉนต้องตีมันตาย ?"

เอี้ยเทียนอดมิได้ต้องถาม

"ท่านก็คือเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนผงกศีรษะตอบ

"ท่านตีมันตาย ท่านต้องเป็นคนเลว"

เต็งลิ้งพลันร้องสุดเสียง

"ท่านจึงเป็นสตรีเลวร้าย..."

มันร้องพลางโถมเข้าไป คล้ายดั่งจะบีบคอสตรีนางนั้น

แต่มือของมันกลับถูกฉุดไว้... ถูกทิโกวคว้าไว้ทัน

"เรื่องราวของท่านสำเร็จแล้ว ตอนนี้จะต้องเหน็ดเหนื่อยอย่างยิ่ง ไฉนไม่เอนกายลงนอนหลับสักตื่น"

กระแสเสียงยังคงเร้นลับ และไพเราะน่าฟังดั่งเดิม

ดวงตาเต็งลิ้งเหม่อค้าง ผงกศีรษะช้า ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้าเหนื่อยแล้ว ข้าพเจ้าจะนอนแล้ว"

มันถึงกับเอนตัวลงนอนไปจริง ๆ นอนที่พื้นหิมะทางนอกประตู คล้ายดั่งนอนอยู่บนเตียงสุขสบายที่สุดก็ปาน

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเหม่อมองมันด้วยความแตกตื่น พลางร้องสุดเสียงอีกครั้ง

"เรามิใช่สตรีเลวร้าย เราเป็นเด็กว่าง่าย นางจึงเป็นสตรีเลวร้าย ดังนั้นนางตอนนี้จึงตายไป"

ทิโกวกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ใช่ มันจึงเป็นสตรีเลวร้าย เอี๊ยบไคก็เป็นบุรุษเลวร้าย"

"เอี๊ยบไคเป็นคนดี"

"มันมิใช่คนดี มันไม่ยอมให้ท่านป้อนนมป๋อป้อเสมอมาใช่หรือไม่ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนครุ่นคิดแล้วตอบ

"ใช่ มันไม่ยอมให้เราป้อนนมป๋อป้อกินเสมอมา"

ทิโกวจ้องตานางแน่วนิ่งพลางกล่าว

"ป๋อป้อตอนนี้จะต้องหิวโหยที่สุดแล้ว"

"ใช่ ป๋อป้อหิวนานแล้ว ป๋อป้อไม่ร่ำไห้ ม่าม้าป้อนนมเจ้ากิน"

นางถึงกับแก้อกเสื้อออก เผยเห็นอกที่อวบอูมชูชัน ขาวผุดผ่องเป็นยองใย

ลมหายใจของเอี้ยเทียนชะงักทันที หัวใจเต้นถี่เร็วอีกสามเท่า

ทิโกวถอนหายใจยาว แต่ดวงตามีประกายยิ้มแย้มกล่าว

"ดูท่านางกระทั่งยังไม่มีอายุถึงเจ็ดขวบ"

ซิมโกวแค่นหัวร่อกล่าว

"นั่นก็ต้องดูท่านดูนางในที่ใด"

ทิโกวหัวร่อเบา ๆ ซิมโกวกล่าวต่อไป

"ท่านดูทรวงอกนาง ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่านางยังมิเคยถูกบุรุษสัมผัสมา"

นางขบริมฝีปากแนบแน่น ดวงตามีประกายริษยาแวววาว

มิว่าสตรีนางใด เมื่อได้เห็นทรวงอกเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน ต่างต้องริษยาอย่างยิ่ง

ทิโกวเดินไปข้างกายเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน โอบไหล่นางไว้พลางกล่าว

"ป๋อป๋อของท่านสวยอย่างยิ่ง"

ใบหน้าเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน มีรอยยิ้มที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสาขึ้นทันที ตอบด้วยความปีติ

"มันความจริงเป็นป๋อป๋อที่น่ารักยิ่ง"

"ท่านให้เราอุ้มบ้างได้หรือไม่ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนลังเลแล้วตอบ

"แต่ท่านต้องระวัง ไม่อาจรัดมันแน่นเกินไป ป๋อป๋อกลัวเจ็บ"

"เราทราบ เราก็มีป๋อป๋อคนหนึ่ง"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนลังเลอีกชั่วครู่ ในที่สุดยื่นตุ๊กตาให้แก่ทิโกว

ทิโกวรับมาแล้ว พลันหันกายวิ่งออกไปอย่างไม่คาดหมาย

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนร้องสุดเสียงทันที

"ท่านไฉนต้องลักป๋อป๋อเราหนีไป ท่าน... ท่านเป็นสตรีเลวร้าย"

ทิโกววิ่งนำอยู่หน้า เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนไล่ตามอยู่หลัง

ทั้งสองคนวิ่งหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง ออกไปจากบริเวณนั้นโดยเร็วยิ่ง

เอี้ยเทียนยังยืนซึมเซาในที่เดิม คล้ายดั่งแตกตื่นสงสัย และก็คล้ายดั่งสมเพชอย่างยิ่ง

ซิมโกวถลึงจ้องมันพลางแค่นเสียงเย็นชา

"ตั้วโกวเนี้ยที่ป้อนนมไปแล้ว ท่านยังตะลึงลานไปไย ?"

เอี้ยเทียนฝืนหัวร่อตอบ

"ข้าพเจ้า... เพียงรู้สึก เรื่องนี้คล้ายดั่งรวบรัดเกินไป ง่ายดายเกินไป"

"มิว่าเป็นเรื่องยุ่งยากปานใด ขอเพียงท่านวางแผนล่วงหน้าไว้ได้รอบคอบสุขุม ตอนลงมือก็รวบรัดง่ายดายอย่างยิ่ง"

เอี้ยเทียนถอนหายใจเฮือกใหญ่ มิอาจไม่ยอมรับว่า เรื่องนี้วางแผนได้ยอด

เยี่ยมยิ่งจริง ๆ

ซิมโกวจับตามองมันพลางแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกล่าว

"ความจริงทรวงอกของข้าพเจ้า ยังน่าดูกว่านางมากนัก ท่านเชื่อหรือไม่ ?"

เอี้ยเทียนตะลึงลานไป ใบหน้ากลายเป็นแดงฉาน ตะกุกตะกัก

"ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้า..."

ซิมโกวเนี้ยยิ้มยียวนพลางกล่าวต่อ

"ภายหน้าข้าพเจ้าต้องให้ท่านได้เห็นแน่ ตอนนั้นท่านก็ต้องเชื่อถือแล้ว"

หัวใจเอี้ยเทียนเต้นถี่เร็วกว่าเดิม ซิมโกวกล่าวต่อ

"ตอนนี้ จัดการลากตัวผู้แซ่เอี๊ยบกลับไปก่อน"

"แล้วเต็ง... เต็งโกวเนี้ยเล่า ?"

"มันติดตามข้าพเจ้าไปได้"

นางเตะเต็งลิ้งฉาดหนึ่งแล้ว จึงหันไปแย้มยิ้มให้เอี้ยเทียน กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ขอเพียงท่านยินยอมเป็นทารกว่าง่าย ม่าม้าจะต้องป้อนนมให้ท่านกินเช่นกัน"

ทิโกววิ่งเข้าไปในห้องพระ

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนก็ไล่ตามเข้าไปพลางร้อง

"คืนป๋อป๋อให้เรา รีบคืนให้เรา"

"ท่านจงนั่งอย่างว่าง่าย เราจึงจะคืนให้ท่าน"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนทรุดกายนั่งบนเบาะทันที ทิโกวกล่าวต่อ

"เรามีวาจาหลายคำต้องการถามท่าน ท่านต้องตอบให้เราโดยดี"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนผงกศีรษะ ทิโกวถาม

"ท่านมีนามใด ?"

"เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน"

"ปาปาเจ้าเป็นผู้ใด ?"

"ปาปาเราเป็นเทพเจ้า เรามิเคยเห็นหน้าปาปามาเลย"

"ม่าม้าของท่าน ?"

"ม่าม้านอนหลับ"

"นอนหลับในที่ใด ?"

"นอนหลับในกล่องไม้ยาว ๆ หลับมาเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง"
ใบหน้านางถึงกับมีแววรันทด กล่าวต่อไป
"นางบอกว่านางจะตื่นมาโดยเร็ว แต่นางก็นอนตลอดมามิเคยตื่นเลย"
"หลังจากม่าม้าท่านนอนหลับแล้ว ท่านอยู่กับผู้ใด ?"
"เราอยู่กับเจ็กเจ่ก (อา) ที่บินได้ ม่าม้าบอกให้เราเรียกท่านเป็นฮุยเจ็กเจ่ก"
"ภายหลังเล่า ?"
"ภายหลังฮุยเจ็กเจ่กไปหาเอี๊ยบไค เรียกให้เราตามเอี๊ยบไค"
ดวงตาทิโกวมีประกายพึงพอใจยิ่ง ถามอีกว่า
"ฮุยเจ็กเจ่กผู้นั้น ต้องดีต่อท่านอย่างยิ่ง ?"
"ท่านรักเราอย่างยิ่ง ท่านดีต่อเราอย่างยิ่ง"
"มันให้ของเล่นแก่ท่านมากมายใช่หรือไม่ ?"
"ท่านซื้อเสื้อผ้าใหม่ให้เรา ซื้อของดี ๆ ให้เรารับทาน"
"ยังมีเจ็กเจ่กที่แขนข้างเดียวเล่า ? ก็ให้ของน่ารับทานแก่ท่านมากหลายหรือไม่ ?"
เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนขมวดคิ้วย้อนถาม
"เจ็กเจ่กแขนเดียว ?"
"หรือท่านไม่รู้จักมัน ? ในตัวมันมักสวมเสื้อยาวสีเหลือง ทีท่าดูไปดุร้ายอย่างยิ่ง"
เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนพลันหัวร่อ พลางปรบมือกล่าว
"เรานึกได้แล้ว มีวันหนึ่งมันไปหาฮุยเจ็กเจ่ก เมื่อพบเรายังพาเราไปจับผีเสื้อ"
"มันมิได้ให้ของแก่ท่าน ?"
"มันจับผีเสื้อให้เรามากมายหลายตัว ผีเสื้อที่สวยงามน่าดูมากมายเป็นกองใหญ่"
"นอกจากผีเสื้อแล้ว มันยังให้ของใดแก่ท่านอีก ?"
"ไม่มีแล้ว"
ทิโกวหน้าเครียดทันที ถามเสียงกระด้าง
"ไม่มีจริง ๆ ?"
"เป็นความจริง"
ดวงตาทิโกวเป็นประกายแวววาว พลางกล่าว
"มันได้บอกเรื่องราวใดแก่ท่านหรือไม่ ?"
"บอก"
"มันบอกว่ากระไร ?"
"ท่านบอกมีสถานที่แห่งหนึ่ง มีของเล่นที่สวยงามมากมายยิ่งนัก รอให้เรา

เติบใหญ่แล้ว จะพาเราไปนำมา"

ดวงตาทิโกวเป็นประกายสุกใสอีกครั้ง ถามต่อไป

"มันบอกกับท่านหรือไม่ ? สถานที่นั้นอยู่แห่งหนใด ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนผงกศีรษะ ทิโกวถาม

"ท่านจำได้ ?"

"ท่านได้ย้ำหลายครั้งครา จะต้องให้เราจำให้ได้"

ทิโกวหัวร่อพลางส่งเสียงนุ่มนวล

"เราทราบว่า ท่านเป็นทารกที่ทั้งฉลาดปราดเปรื่องทั้งว่าง่าย ขอเพียงท่านบอกวาจาของมันแก่เรา เราก็คืนป๋อป๋อให้ท่าน"

"แต่เจ็กเจ่กผู้นั้นสั่ง ห้ามมิให้เราบอกต่อกับผู้อื่นอีกเป็นอันขาด"

"ท่านบอกเรามิเป็นไร เราก็เป็นสหายรักยิ่งของมัน มันต้องไม่ตำหนิท่านแน่"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนลังเลแล้วตอบ

"แต่ว่าเจ็กเจ่กผู้นั้นบอก หากเราบอกเรื่องนี้แก่ผู้อื่นอีก ม่าม้าเราจะต้องไม่ตื่นจากหลับไปตลอดกาล"

ทิโกวหน้าเครียดอีกครั้ง กล่าวเสียงกระด้าง

"หากท่านไม่บอก เราจะฟาดป๋อป๋อให้ตาย"

สีหน้าเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแปรเปลี่ยนไป ร้องสุดเสียง

"ท่านไม่อาจขว้างป๋อป๋อเราตายไป มันเป็นป๋อป๋อที่ว่าง่ายยิ่ง"

ทิโกวแค่นเสียงเย็นชา

"เราทราบว่ามันทั้งว่าง่ายทั้งฉลาด แต่เพียงเราขว้างมันกับพื้น ท่านภายหน้าก็ไม่อาจเห็นมันอีกแล้ว และไม่มีคนเป็นเพื่อนเล่นกับท่านอีก"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนร่ำไห้เสียงดัง หลั่งน้ำตาร้อง

"วิงวอนท่าน... วิงวอนท่าน..."

"ท่านวิงวอนเราก็ไม่มีประโยชน์ นอกจากท่านบอกสถานที่แห่งนั้นกับเรา"

"ขอเพียงเราบอกกับท่าน ท่านก็คืนป๋อป๋อให้เรา ?"

"และยังจะซื้อของที่น่าเล่นน่ากินแก่ท่านอีกมากหลาย พาท่านไปตัดเสื้อผ้าสวย ๆ งาม ๆ อีกมากหลาย"

"ตกลง เราบอกกับท่าน สถานที่นั้นคือ..."

นางยังมิทันบอก ทิโกวพลันร้องสุดเสียง

"รอสักครู่ค่อยบอก"

"เพราะเหตุใด ?"

ทิโกวแค่นหัวร่อกล่าว

"เนื่องเพราะเรื่องนี้ ท่านบอกกับเราได้เพียงคนเดียวเท่านั้น ไม่อาจให้ผู้อื่นได้ยินเป็นอันขาด"

มีเสียงกระแอมเบา ๆ ดังขึ้นที่นอกประตู เอี้ยเทียนอุ้มเอี๊ยบไคเดินเข้ามา

ซิมโกวก็เดินเข้ามาในเวลาเดียวกัน ด้านหลังของนางยังมีเต็งลิ้งติดตาม

ทิโกวหน้าเครียดเย็นชา กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ผู้ใดสั่งให้ท่านพาพวกมันกลับมา ?"

ซิมโกวตอบ

"ไม่พากลับมาจะทำอย่างไร ?"

"หรือท่านไม่รู้จักฆ่าพวกมัน ?"

"ฆ่าทั้งสองคน ?"

"ท่านยังคิดจะเหลือผู้ใดไว้ ?"

"ฆ่าในตอนนี้ ?"

"ฆ่าในตอนนี้ !"

เอี๊ยบไคนอนขดอยู่บนพื้น ดูไปคล้ายเป็นคนตาย เต็งลิ้งแม้ยังมีชีวิต แต่สองตาเหม่อลอย ผู้อื่นบอกจะฆ่ามัน มันคล้ายดั่งไม่ได้ยิน

ซิมโกวถอนใจกล่าว

"บุรุษที่น่าดูเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้าไม่อาจตัดใจลงมือเลยจริง ๆ"

เอี้ยเทียนแค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าตัดใจได้"

ซิมโกวชม้ายตามองแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านหึงหวง ?"

"ข้าพเจ้าไม่หึงหวงคนตาย"

"ก็ได้ ข้าพเจ้าให้มีดแก่ท่าน"

เสียงฉึกดังเบา ๆ มีดเล่มหนึ่งร่วงหล่นลงกับพื้น

เอี้ยเทียนก้มลงเก็บขึ้นมา จับตามองเต็งลิ้งพลางแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านฆ่าเรามาครั้ง ตอนนี้เราก็ต้องฆ่าท่านครั้งหนึ่ง บัญชีรายนี้ยุติลงในบัดนี้แล้ว ไม่ต้องรอถึงชาติหน้า"

เต็งลิ้งเหม่อมองดูมีดในมือมัน ถึงกับไม่มีปฏิกิริยาสักน้อยนิด

ดวงตาเอี้ยเทียนเป็นประกายอำมหิตแวววาว กรีดมีดแทงสวบไป

พลันมีคนตวาดเสียงก้อง

"ช้าไว้ !"

เอี้ยเทียนหดมือขมวดคิ้ว เหลียวมองจึงเห็น ผู้ส่งเสียงห้ามมันถึงกับเป็นอุ้ยเทียนพ้ง

อุ้ยเทียนพ้งมิทราบตื่นตั้งแต่เมื่อใด กำลังยันกายขึ้นนั่งอย่างเชื่องช้า

ทิโกวขมวดคิ้วถาม

"ท่านไฉนต้องห้ามมันไว้ ?"

"ท่านต้องฆ่าสองคนนี้แน่"

"ต้องฆ่าแน่นอน"

"ฆ่าในที่นี้ ?"

"ถูกแล้ว ฆ่าในที่นี้"

"ห้องพระก็ฆ่าคนได้ ?"

"พระพุทธรูปที่พวกเรากราบไหว้บูชา คือพระพุทธรูปฆ่าคน"

อุ้ยเทียนพ้งถอนใจกล่าว

"เราก็ทราบ ท่านต้องไม่ยอมไว้ชีวิตเอี๊ยบไค แต่ผู้แซ่เต็ง..."

"ท่านคิดจะไว้ชีวิตมัน ?"

"มันตอนนี้เท่ากับเป็นคนพิการไร้ประโยชน์แล้ว ไยต้องไปปลิดชีวิตมันอีก ?"

เอี้ยเทียนแค่นเสียงเย็นชาทันที

"หรืออุ้ยโป้ยเอี๊ยเกิดมีใจรักถนอมบุปผา คิดจะรับมันกลับไปเป็นภรรยากำเนิดบุตรธิดา ?"

อุ้ยเทียนพ้งตวาดด้วยโทสะ

"ท่านเป็นผู้ใด ? ถึงกับกล้ามาก้าวร้าวสามหาวต่อเราปานนี้ ?"

เอี้ยเทียนสวนคำ

"ข้าพเจ้าเพียงแต่เตือนสติท่านเท่านั้น เพื่อมิต้องให้ท่านผิดหวัง"

"ผิดหวัง ?"

"โกวเนี้ยท่านนี้ ไม่สามารถให้กำเนิดบุตรธิดาได้ดอก"

"ท่านเข้าใจเรามิทราบมันเป็นผู้ใด ?"

"ในเมื่อทราบ ไฉนยังต้องไว้ชีวิตมัน ?"

"รอท่านมีวัยเทียบเท่าเราท่านก็ทราบ คนที่พอจะไม่ฆ่ายังคงอย่าฆ่าประเสริฐ

กว่า"

หยุดถอนหายใจ กล่าวช้า ๆ สืบไป

"ตอนวัยฉกรรจ์ฆ่าคนมากเกินไป เมื่อถึงวัยชรายากยิ่งที่จะไม่สำนึกเสียใจได้"

เอี้ยเทียนแค่นหัวร่อตอบ

"หัวใจของอุ้ยโป้ยไท้เอี๊ยเปลี่ยนแปรเป็นอ่อนปานนี้ไปตั้งแต่เมื่อใด ?"

"เมื่อครู่"

"เมื่อครู่ ?"

"คนเราเมื่อทราบตัวเองมีบุตรธิดา หัวใจก็ต้องผิดกว่าในกาลก่อน ๆ"

ทิโกวพลันแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านมีบุตรธิดา ! ท่านเข้าใจข้าพเจ้าเป็นบุตรีท่านจริง ๆ ?"

อุ้ยเทียนพ้งโพล่งด้วยความสงสัย

"ท่านไม่ใช่ ?"

ทิโกวแค่นหัวร่อตอบ

"ในชั่วชีวิตน่าไฮ้เนี่ยจื้อ มิทราบมีบุรุษมากน้อยปานใด แต่พาลไม่มีบุตรธิดามาสักครึ่งคน"

"ท่านเล่า ?"

"ข้าพเจ้าทั้งมิใช่เป็นบุตรีของท่าน และมิใช่เป็นบุตรีของนาง"

"ท่าน... ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ?"

ทิโกวเอื้อนเบา ๆ

"อสูรฟ้าไร้ลักษณ์ หมื่นพิสดารไร้ขอบเขต ขึ้นฟ้าลงดิน มีเราเป็นเอกเพียงหนึ่งเดียว"

สีหน้าอุ้ยเทียนพ้งแปรเปลี่ยนไปทันที ร้องโพล่งขึ้น

"ท่านเป็นบริวารของม้อก้า (นิกายอสูร) ?"

ซิมโกวส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"ยินดีเรียนให้อุ้ยโป้ยเอี๊ยได้ทราบ นางคือซากงจู๊ (ราชธิดาองค์ที่สาม) ของสี่จ้าวฟ้าผู้ยิ่งใหญ่ (ซี่ไต้เทียนอ๊วง) !"

ใบหน้าอุ้ยเทียนพ้งเผือดขาวราวซากศพ กระทั่งเสียงก็ไม่อาจเปล่งออกได้อีกแล้ว ทิโกวกล่าวต่อ

"ความจริงน่าไฮ้เนี่ยจื้อเป็นศิษย์ทรยศของนิกาย มีความเห็นว่านางปีกกล้าขาแข็ง พอจะแก่งแย่งชิงดีกับก้าจู๊ (ประมุขนิกาย) พวกเรา ดังนั้นข้าพเจ้าจึงแสร้งไป

สวามิภักดิ์ต่อนาง ฝึกหลักวิชาอสูรจากนางก่อน จึงได้ใช้วิชาที่นางสอนให้ข้าพเจ้าฆ่านางไป"

ซิมโกวกล่าวต่อ

"นี่ก็คือหลักวิชาใช้เลือดคืนเลือด มังกรเทพยดาไร้ลักษณ์ของนิกายเรา"

ใบหน้าอุ้ยเทียนพ้งเผือดขาวราวซากศพ รำพึงเบา ๆ

"ที่แท้ท่านมิใช่บุตรีเรา... ที่แท้เราไม่มีบุตรี..."

มันทวนแต่สองคำนั้นอยู่ไป ๆ มา ๆ ถึงกับคล้ายเซื่องซึมใจลอย แสดงว่าความกระทบกระเทือนใจในเรื่องนี้ ยังสร้างความเจ็บแก่มัน ยิ่งกว่าฟันใส่มันดาบหนึ่งเสียอีก

ซิมโกวกล่าวต่อไป

"ที่เมื่อครู่พวกเราแสร้งช่วยท่าน เนื่องเพราะฆ่าท่านในตอนนั้น มิได้มีคุณประโยชน์ต่อพวกเราเลย"

ทิโกวกล่าวบ้าง

"แต่ตอนนี้ ฮั่นเจ็งทราบว่าเราเป็นบุตรีของท่านแล้ว หากบิดาเคราะห์ร้ายตายไป ทรัพย์สมบัติย่อมเป็นบุตรธิดามารับช่วงต่อ"

ซิมโกวกล่าวบ้าง

"ดังนั้น พวกเราจึงยังให้ฮั่นเจ็งมีชีวิตอยู่"

ทิโกวกล่าวอีก

"ระยะนี้ นิกายเรามีอัจฉริยะแขนงต่าง ๆ เพิ่มมากหลาย กาลเวลาจะจรรโลงเกียรติภูมิให้รุ่งเรืองเกรียงไกร มีเราเป็นเอกเพียงหนึ่งเดียวใกล้จะมาถึงแล้ว ที่ยังขาดอยู่เป็นเพียงเงินทองค่าใช้จ่ายเล็กน้อยเท่านั้น"

ซิมโกวกล่าวบ้าง

"แต่เมื่อมีทรัพย์สมบัติของท่านกับเซี่ยงกัวกิมฮั้งแล้ว พวกเราก็มีครบสมบูรณ์ทุกสิ่งอัน"

ปากอุ้ยเทียนพ้งยังคงทวนสองคำนั้นดั่งเดิม ทันใดแผดร้องดังก้อง กระอักโลหิตออกจากปากเป็นลำยาว

จากนั้น ร่างจึงล้มฮวบลง

ทิโกวกระทั่งหางตายังไม่เหลือบมอง แค่นเสียงเย็นชา

"เอี้ยเทียน ตอนนี้ท่านยังไม่ลงมือ ?"

เอี้ยเทียนหน้าเผือดขาวอยู่นานแล้ว ความน่ากลัวของม้อก้า ก่อน ๆ นี้มัน

เพียงเคยได้ยินผู้คนเล่าลือเท่านั้น บัดนี้มันได้มาเห็นกับตา ประสบกับตัวแล้ว

มันกำมีดอสูรที่เป็นประกายเขียวเรืองแนบแน่น แทงสวบเป็นครั้งที่สอง !

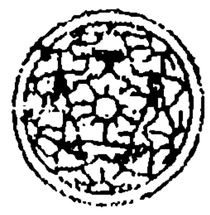

เต็งลิ้งยืนแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว ทั้งไม่รู้จักหวาดกลัว และไม่รู้จักหลบหลีก

ขณะเวลานั้นเอง ที่นอกประตูพลันมีเสียงแผดร้องดังโหยหวน

เสียงนี้กราดเกรี้ยวโหยหวน ถึงกับคล้ายมีหลายคนร้องพร้อมกัน และยิ่งคล้ายมีสุนัขจิ้งจอกหิวโหยจำนวนมากหลาย ถูกคนเชือดคอขาดไปในเวลาพร้อมกัน

เสียงกราดเกรี้ยวโหยหวน พลันดังขึ้นแล้วพลันหยุดลงอีกครา !

เอี้ยเทียนสะท้านเฮือกใหญ่ กระทั่งมีดอสูรก็ไม่อาจกำไว้ได้ ซิมโกวพลันหันขวับ กระชากประตูออก

คนชุดขาวผู้หนึ่ง ยืนแน่วนิ่งที่หน้าประตู เสื้อยาวสีขาวปานหิมะ มีโลหิตสด ๆ กระเซ็นเป็นจุดแต้มดั่งดอกเหมย หลังสะพายม้วนเสื่อ มือถือกระบองสั้น

เฮ็กแป๊ะมาแล้ว !

ซิมโกวมิเพียงหน้าไม่เปลี่ยนสีเท่านั้น กลับแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มทักทาย

"ในเมื่อท่านมาแล้ว ไฉนยังยืนที่ปากประตู รีบเชิญท่านมานั่งทางในเถิด"

เฮ็กแป๊ะส่งเสียง

"ยืนอยู่ประเสริฐยิ่ง"

"ที่ท่านมา หรือเพียงเพื่อต้องการยืนดูทางปากประตูเท่านั้น ?"

"เราก็มิใช่เพราะเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน"

"มิใช่จริง ๆ ?"

"มิใช่"

"ฟังว่าในภูเขาแชเซี้ยซัวซึ่งเป็นที่อยู่ของพวกท่าน มีการใช้จ่ายที่สูงอย่างยิ่งร่อยหรอจนต้องการเพิ่มโดยด่วนที่สุด"

"พวกเรามีรายได้ทางอื่น"

ซิมโกวกะพริบตาแย้มยิ้มถาม

"อย่างนั้น หรือท่านมาเพราะข้าพเจ้า ?"

นางที่ปกติกระด้างเย็นชา คล้ายดั่งสูงส่งจนไม่อาจกล้ำกรายให้เป็นราคี แต่ตอนนี้กลับเปลี่ยนไป เปลี่ยนไปจนคล้ายเป็นสตรีที่บุรุษทุกผู้คน ต่างปรารถนาแตะต้องย่ำยีสักครั้ง

มิคาด เฮ็กแป๊ะกลับไม่หวั่นไหวสักน้อยนิด ยังคงส่งเสียงเย็นชา

"เราก็มิใช่มาเพราะสตรี"

"มิใช่มาเพราะสตรี ท่าน... ท่านพอใจบุรุษ ?"

"เรามาเพราะเอี๊ยบไค"

"ท่านพอใจมัน ?"

"เราพอใจฆ่ามัน"

"ท่านมีความอาฆาตแค้นกับมัน ?"

"มี"

"มันฆ่าบิดาของท่าน ? หรือชิงภรรยาของท่าน ?"

ใบหน้าเฮ็กแป๊ะเครียดลงทันที กล่าวเสียงกระด้าง

"เราเพียงหวังให้พวกท่าน ยอมมอบมันแก่เราพากลับไป"

"ความจริงพวกเรากำลังจะฆ่ามันอยู่ ท่านจะชิงลงมือก็มิเห็นเป็นไร เพียงแต่ว่า..."

"เพียงแต่ว่ากระไร ?"

"ข้าพเจ้าแน่ใจได้อย่างไรว่าท่านจะฆ่ามัน ไม่แน่ว่าท่านคิดจะช่วยมัน ?"

เฮ็กแป๊ะกล่าวอย่างครุ่นคิด

"เราพอจะฆ่ามันต่อหน้าพวกท่าน"

ทิโกวพลันกล่าวขึ้น

"ก็ได้ ให้มีดมัน ให้มันลงมือ"

เอี้ยเทียนสะบัดมือเหวี่ยงมีดอสูรออกไป ร่วงหล่นอยู่ที่แทบเท้าเฮ็กแป๊ะดังติง

เฮ็กแป๊ะใช้ปลายเท้าเขี่ยมีดขึ้นรวบไว้ เดินช้า ๆ เข้าไป จับตามองเอี๊ยบไคบนพื้น พลันแทงสวบไป

มันลงมือรวดเร็วยิ่ง !

แต่มีดนี้มิใช่แทงใส่เอี๊ยบไค ประกายเขียวเรืองวูบขึ้น ถึงกับแทงใส่ทิโกว !

ทิโกวคล้ายคาดคิดไม่ถึงมันจะมีไม้นี้ ถึงกับหลบหลีกไม่ทัน

มีดของเฮ็กแป๊ะแทงใส่ทรวงอกนาง

ใบหน้าทิโกวมิได้แปรเปลี่ยน แต่ใบหน้าเฮ็กแป๊ะกลับเปลี่ยนไป

มันพลันรู้สึก คมมีดเล่มนี้ถึงกับเคลื่อนไหวได้ พอมีดสัมผัสเป้า คมมีดถึงกับหดเข้าไปในด้ามมีด

ขณะเวลานั้นเอง มีเสียงติงดังเบา ๆ ปลายด้ามมีดถึงกับมีประกายแวววับ

สามจุด พุ่งออกมาใส่ทรวงอกเฮ็กแป๊ะ !

ร่างมันสะท้านเฮือกใหญ่ ดวงตาคล้ายถลนออกมานอกเบ้า ใบหน้าที่กระด้างเย็นชา บิดเบี้ยวไปด้วยความแตกตื่นและหวาดกลัว !

ทิโกวจับตาเย็นชามองมันพลางกล่าว

"นี่เป็นมีดอสูร มีดอสูรไม่ฆ่าเจ้าของ"

ที่แท้ตอนมีดร่วงลงสัมผัสพื้น เสียงติงนั้นบ่งบอกว่าขดลวด (สปริง) ในด้ามมีดเปลี่ยนไป

ใบหน้าเฮ็กแป๊ะเปลี่ยนจากขาวเป็นแดง แล้วกลับกลายเป็นสีเทาซีด ขบกรามคำราม

"ท่านฆ่าเรามิเป็นไร เจ้านายเราต้องไม่ยอมปล่อยท่านแน่นอน"

ทิโกวขมวดคิ้วถาม

"ท่านยังมีเจ้านาย... เจ้านายท่านเป็นผู้ใด ?"

ในลำคอเฮ็กแป๊ะมีเสียงครอกครอก แต่ไม่อาจกล่าวกระไรได้อีก พลันคำรามสุดเสียง โถมเข้าใส่ทิโกวอีกครั้ง

ทิโกวแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว

เห็นว่ามือของเฮ็กแป๊ะจะต้องเค้นใส่คอนางเป็นแน่ แต่ทว่า ตัวมันกลับล้มลงไปเสียก่อน

ทิโกวถอนใจกล่าว

"คนในที่นี้ คล้ายดั่งตายหมดสิ้นแล้ว"

ซิมโกวกล่าวบ้าง

"เหลือแต่เอี๊ยบไคกับเต็งฮุ้นลิ้มสองคนเท่านั้น"

เอี้ยเทียนกล่าว

"พวกเราไฉนไม่ให้มันสอง ไปครองชีวิตคู่ในปรภพ ?"

ซิมโกวกล่าว

"หากท่านลงมือเร็วกว่านี้บ้าง พวกมันตอนนี้ไม่แน่มิต้องทนทุกข์ทรมานกับชีวิตอีกแล้ว"

เอี้ยเทียนพลันชักมีดออกจากแขนเสื้อเล่มหนึ่ง แทงสวบใส่เอี๊ยบไคพลางส่งเสียง

"ครั้งนี้เราฆ่ามันก่อน"

ทันใด มีผู้หนึ่งตวาดสุดเสียง

"ช้าไว้ !"

ผู้ส่งเสียงตวาดห้ามมันในครานี้ ถึงกับเป็นทิโกว !

เอี้ยเทียนอดมิได้ต้องถาม

"ไฉนยังต้องช้าไว้ก่อน ?"

"เฮ็กแป๊ะมาเพราะมันชัด ๆ และยังยอมเสี่ยงอันตรายของชีวิต ต้องการพามันกลับไปด้วย"

ซิมโกวกล่าว

"หากมันมีความอาฆาตแค้นกับเอี๊ยบไคจริง มันพอจะลงมือในที่นี้ได้"

ทิโกวกล่าว

"เพียงแต่ว่า ดูไปมันคล้ายจะต้องพาเอี๊ยบไคกลับให้ได้"

"มันไฉนต้องทำดั่งนั้น ?"

"เฮ็กแป๊ะมิใช่คนโง่เขลา ที่มันทำดั่งนี้ ย่อมมีจุดมุ่งหมายของมัน"

ซิมโกวกลอกตาไปมากล่าว

"หรือในตัวเอี๊ยบไคมีความลับใด ?"

"เป็นไปได้อย่างยิ่ง"

ซิมโกวแย้มยิ้มกล่าว

"ประเสริฐมาก ข้าพเจ้าค้นตัวมันดูก่อน"

เอี้ยเทียนกล่าว

"มันเป็นบุรุษ มิสู้ให้ข้าพเจ้าลงมือเหมาะสมกว่า"

ซิมโกวถลึงจ้องมันพลางกระซากเสียง

"เราไฉนไม่อาจค้นตัวบุรุษ ? เราความจริงพอใจค้นตัวบุรุษอยู่แล้ว โดยเฉพาะบุรุษที่สง่างาม"

เอี้ยเทียนขบกรามแนบแน่น เม้มปากมิยอมส่งเสียง

ซิมโกวแย้มยิ้มกล่าวไป

"หากท่านหึงหวง ? สักครู่เราพอจะค้นตัวท่านบ้าง"

นางแย้มยิ้มพลางก้มลงไป สอดมือเข้าในอกเสื้อเอี๊ยบไค

แต่ทว่า มือนางพอสอดไป พลันร้องด้วยความตระหนก หดกลับโดยฉับไว ดุจดั่งถูกอสรพิษร้ายฉกใส่ก็ปาน

ทิโกวขมวดคิ้วถาม

"มีเรื่องใดน่าแตกตื่นตกใจปานนี้ ? หรือท่านไม่เคยสัมผัสตัวบุรุษมา ?"

ซิมโกวมีสีหน้าแตกตื่นปานพบภูตผี ร้องเสียงสะท้าน

"แต่มันกลับเป็นสตรี !"

ทิโกวโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"สตรี ? ท่านว่าเอี๊ยบไคผู้นี้เป็นสตรี ?"

"เป็นสตรีที่จริงแท้แน่นอน ทรวงอกคล้ายยังโตใหญ่กว่าเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเสียอีก !"

ทิโกวตาลุกวาว แค่นหัวร่อกล่าว

"เต็งฮุ้นลิ้มเป็นบุรุษ เอี๊ยบไคกลับเป็นสตรี เรื่องนี้เป็นที่สนุกสนานยิ่งจริง ๆ"

ทิโกวกระซากเสียง

"มิว่ามันเป็นบุรุษหรือสตรี ตัดมือทั้งสองของมันออกก่อนค่อยว่ากล่าว"

ซิมโกวชิงมีดจากมือเอี้ยเทียนมา ฟันฉับลงไป !

มีดเล่มนี้ประกายแวววาววูบวาบ แสดงว่าคมอย่างยิ่ง จะฟันมือของคนออกมา นับว่ายังง่ายดายกว่าตัดเต้าหู้เสียอีก

มิคาด ขณะเวลานั้นเอง เอี๊ยบไคที่ความจริงแน่นิ่งไม่อาจเคลื่อนไหว พลันพลิกตัวเตะเข้าใส่ท้องน้อยซิมโกวฉาดหนึ่ง !

ซิมโกวตระหนกยิ่ง รีบถอยหลังไป พอดีถอยไปที่เบื้องหน้าเอี้ยเทียน

เอี้ยเทียนรอคอยนางอยู่ก่อนแล้ว มือขวาจี้ปราด ๆ เข้าใส่จุดสำคัญทางกลางหลังของนางถึงห้าแห่งดั่งประกายไฟ ส่วนมือซ้ายรวบเอวนางมารัดไว้

สีหน้าทิโกวเปลี่ยนแปรไปทันที

เอี้ยเทียนแค่นเสียงเย็นชา

"ท่านควรอย่าได้เคลื่อนไหวจึงประเสริฐสุด มิเช่นนั้นข้าพเจ้าสังหารธิดาสุดรักของท่านก่อนทันที"

ทิโกวมิได้เคลื่อนไหว

นางย่อมมิใช่เป็นคนเคลื่อนไหวโดยวู่วามหุนหันเด็ดขาด

ตอนนั้นเอี๊ยบไคได้ผุดลุกขึ้นยืนด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส เป็นรอยยิ้มที่ทั้งงามทั้งหวาน

ทิโกวอดมิได้ต้องถาม

"ท่าน... เป็นสตรีจริง ๆ ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกล่าว

"เป็นสตรีที่จริงแท้แน่นอน"

"ท่านมิใช่เอี๊ยบไค ?"

เอี๊ยบไคผู้นั้นแย้มยิ้มตอบ
"เอี๊ยบไคเป็นบุรุษที่จริงแท้แน่นอน ข้าพเจ้าไหนเลยจะเป็นเอี๊ยบไคได้ ?"
"แล้วท่านเป็นผู้ใด ?"
"เต็งฮุ้นลิ้ม !"
"ไฮ้ ท่านคือเต็งฮุ้นลิ้ม ? !"
"ข้าพเจ้าคือเต็งฮุ้นลิ้มตัวจริง ที่ไม่แปลกปลอมเด็ดขาด"
ทิโกวตะลึงลานไปแล้ว
สีหน้าของนางตอนนี้ ดูไปคล้ายพลันถูกคนงับเข้าคำใหญ่ก็ปาน
ส่วนเต็งฮุ้นลิ้มผู้นั้น ยังยืนแน่วนิ่งในที่เดิม
เต็งฮุ้นลิ้มเดินเข้าไปแย้มยิ้มกล่าว
"ท่านไม่คล้ายข้าพเจ้าสักน้อยนิดเลย ข้าพเจ้ามีเค้าที่สวยงามกว่าท่านมากนัก"
ทั้งสองไม่คล้ายกันเลยสักน้อยนิดจริง ๆ
ทิโกวอดมิได้ต้องถาม
"หากท่านเป็นเต็งฮุ้นลิ้ม เอี๊ยบไคเล่า ?"
"เอี๊ยบไคมาอยู่นานแล้ว"
"มันมานานแล้ว ?"
"มิเพียงมานานเท่านั้น ยังอยู่ที่เบื้องหน้าท่านตลอดมาอีกด้วย"
"หรือมันคือเอี้ยเทียน ?"
เอี้ยเทียนแย้มยิ้มตอบ
"เอี้ยเทียนก็คือเอี้ยเทียน มิใช่เอี๊ยบไค"
ทิโกวแทบคลุ้มคลั่งไปแล้ว อดมิได้ต้องแผดสุดเสียง
"เอี๊ยบไคเป็นผู้ใดกันแน่ !"
มีคนผู้หนึ่งส่งเสียงอ้อยอิ่ง
"ข้าพเจ้าเอง"
"ผู้ใดเป็นเอี๊ยบไคกันแน่ ?"
"ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็คือเอี๊ยบไค"
เป็นเสียงเปล่งออกจากปากเต็งลิ้ง สีหน้าที่เคลิบเคลิ้มซึมเซาปลาสนาการหมดสิ้นแล้ว ดวงตาก็ไม่เหม่อค้างจนเซื่องซึมอีก
ในทันใด มันได้กลับกลายไปเป็นอีกผู้หนึ่งโดยสิ้นเชิง !
ทิโกวจับตามอง กระทั่งยังไม่มีสีหน้าแตกตื่นสงสัย ไม่มีความรู้สึกอย่างไร

โดยสิ้นเชิง

ตลอดร่างนางแข็งกระด้างปานท่อนไม้ นางเองก็รู้สึก ตัวของนางคล้ายเป็นไม้ท่อนหนึ่ง

ในชั่วชีวิตนาง ยังมิเคยแตกตื่นถึงปานนี้มาก่อนเลย

เต็งฮุ้นลิ้มหัวร่อคิกคิก ล้วงผ้าเช็ดหน้าขาวสะอาดออกจากอกเสื้อ โยนให้เอี๊ยบไคแล้วกล่าว

"รีบเช็ดซาด เช็ดลิ้นจี่ออกจากหน้าให้หมดสิ้น มิต้องให้ข้าพเจ้าเห็นแล้วสะอิดสะเอียน"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"ท่านสะอิดสะเอียน แต่พาลมีคนมากหลายที่เห็นข้าพเจ้าสวยสะคราญยิ่ง"

"สวยอุบาทว์ใด ?"

"หากไม่สวยงาม ไหนเลยมีคนเห็นว่าข้าพเจ้าคล้ายเต็งฮุ้นลิ้ม"

เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องหัวร่อกล่าว

"หากข้าพเจ้าคล้ายท่านจริง ๆ ข้าพเจ้าต้องกระแทกศีรษะกับผนังให้ตายไปนานแล้ว"

"หากข้าพเจ้าคล้ายท่านจริง ๆ ท่านทราบข้าพเจ้าจะเป็นอย่างไร ?"

เต็งฮุ้นลิ้มเชิดหน้ายืดอกกล่าว

"เยี่ยงข้าพเจ้ามีที่ใดไม่ประเสริฐ ?"

"ก็ไม่มีที่ใดมิประเสริฐ เพียงแต่ทรวงอกตั้งสูงเกินไปบ้าง ดังนั้นจึงถูกผู้คนสังเกตพิรุธออก"

ใบหน้าเต็งฮุ้นลิ้มแดงฉานด้วยความกระดาก

พลันยื่นมือไปแก้อกเสื้อซิมโกว

ซิมโกวที่ก้มศีรษะอยู่ตลอดมา คล้ายดั่งร่อแร่ปางตาย แต่ตอนนี้อดมิได้ต้องร้องสุดเสียง

"ท่านคิดจะทำกระไร ?"

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าว

"ก็ไม่คิดทำกระไร เพียงแต่เมื่อครู่ท่านค้นตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าตอนนี้ก็ต้องค้นตัวท่าน ข้าพเจ้าเป็นคนที่ไม่ยอมเสียเปรียบเสมอมา"

เอี๊ยเทียนโพล่งขึ้น

"จะค้นก็ควรเป็นเวรข้าพเจ้าค้น"

เต็งฮุ้นลิ้มย้อน

"แต่นางเป็นสตรี ?"

เอี้ยเทียนแย้มยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าไฉนไม่อาจค้นตัวสตรี ข้าพเจ้าพอใจค้นตัวสตรีเสมอมา โดยเฉพาะสตรีที่สวยงาม"

เต็งฮุ้นลิ้มหัวร่อสุดเสียง เอี้ยเทียนก็หัวร่อดังก้อง

พวกมันมีคุณสมบัติหัวร่อ เนื่องเพราะเรื่องที่พวกมันกระทำในครานี้ นับว่ายอดเยี่ยมสุดสูง เลอเลิศไม่อาจหยั่งคำนวณจริง ๆ

แต่ทิโกวดูไปคล้ายดั่งกระทั่งร่ำไห้ก็ยังไม่มีเสียง

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนพลันเดินเข้าไป ชิงตุ๊กตาจากมือนางมาพลางร้อง

"ป๋อป๋อน่ารัก ป๋อป๋อว่าง่าย ม่าม้าไม่ให้คนเลวทรามชิงเจ้าไปอีกแล้ว"

ตุ๊กตาจึงเป็นที่นางกังวลสนใจที่สุด มิว่าผู้อื่นเกิดเหตุเภทภัยใด นางต่างไม่แยแสสนใจ และไม่เกี่ยวข้องด้วย

บรรดาทารกไยมิใช่มักเข้าใจ วิมานในฝันของตัวเองเป็นความจริง แต่วิมานในฝันของทิโกว กลับพังทลายไปแล้ว

นางความจริงเข้าใจ ผู้คนทั้งหลายต่างตกลงไปในหลุมอุบายของนาง จนบัดนี้นางจึงทราบ ที่แท้ตัวนางตกอยู่ในวงจรอุบายของเอี้ยบไคอยู่ก่อนแล้ว แสดงบทบาทอยู่ในหล่มอุบายนี้ตลอดมา... วิมานในฝันของนาง ไยมิใช่คล้ายตุ๊กตาในมือสตรีปัญญาอ่อน ?

นางเหม่อมองเอี้ยบไค อดมิได้ต้องถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้าตอนนี้เชื่อถือแล้ว"

เอี้ยบไคถาม

"เชื่อถือกระไร ?"

ทิโกวฝืนยิ้มตอบ

"เชื่อถือท่านคือคนที่ตอแยยากที่สุดในแผ่นดิน คนที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดในปู๊ลิ้ม"

เอี้ยบไคก็ถอนใจฝืนยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้ายอมรับ ข้าพเจ้าไม่อาจนับเป็นวิญญูชนได้จริง ๆ"

"ยอมรับตัวเองมิใช่วิญญูชน ก็มิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย"

"ยินยอมรับว่าตัวเองพ่ายแพ้ ยิ่งมิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย"

"ท่านทราบอยู่ก่อนแล้วว่า พวกเราจะมารอท่านในที่นี่ ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ ทิโกวกล่าวต่อ

"จากนั้น ท่านจึงใช้คราบของเต็งลิ้งมาปรากฏตัว จงใจให้ข้าพเจ้าจับท่านไว้ ?"

"ข้าพเจ้าความจริงก็คือเต็งลิ้ง"

"ท่านเป็นเอี๊ยบไคหรือเป็นเต็งลิ้งกันแน่ ?"

"เอี๊ยบไคก็คือเต็งลิ้ง"

ทิโกวยิ่งไม่เข้าใจ เอี๊ยบไคจึงอธิบาย

"เต็งลิ้งเป็นเพียงนามหนึ่งที่ข้าพเจ้าเคยใช้ออกคลุกคลีในวงพวกนักเลงยุคต้น"

ในที่สุดทิโกวก็เข้าใจได้ นางฝืนยิ้มกล่าว

"ท่านเคยใช้นามมาเท่าใดกันแน่ ?"

"ไม่มาก"

"นามที่ท่านเคยใช้ ล้วนแล้วมีชื่อเสียงเกรียงไกร ?"

"โชคของข้าพเจ้าไม่เลวอยู่เสมอมา"

ทิโกวถอนใจกล่าว

"ดูท่า ข้าพเจ้าไม่สมควรเลือกคนเช่นท่านมาเป็นคู่มือเลยจริง ๆ"

เต็งฮุ้นลิ้มแย้มยิ้มกล่าวบ้าง

"ท่านเลือกผิดแล้ว แต่ข้าพเจ้ามิได้เลือกผิด"

นางหันไปมองเอี๊ยบไค ดวงตาคู่งามเต็มตื้นไปด้วยประกายรักและเคารพเทิดทูน

ทิโกวกล่าวต่อ

"หรือท่านความจริงมิเคยทุ่มเถียงจนแตกหักกับมันมาเลย ?"

เต็งฮุ้นลิ้มตอบ

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้ามิเคย ข้าพเจ้ามิทราบทุ่มเถียงจนแตกหักกับมันมามากเท่าใดครั้งแล้ว"

นางหน้าแดงระเรื่อด้วยความกระดาก แย้มยิ้มกล่าวต่อ

"แต่ทว่า หลังจากพวกเราทุ่มเถียงจนแตกหักแล้ว ไม่เกินสามวัน ข้าพเจ้าถึงกับยอมกลับไปหามันอีก"

ทิโกวถอนใจ

"ความจริงข้าพเจ้าสมควรได้คิดแต่แรกจึงถูก"

"คิดกระไร ?"

"บุรุษเช่นดั่งมันมีไม่มากเลย หากข้าพเจ้าเป็นท่าน ข้าพเจ้าก็ต้องมิยอมไม่แยแส

มันจริง ๆ"

เต็งฮุ้นลิ้มสวนคำ

"ดังนั้น ข้าพเจ้าต้องดูแลมันให้ดี มิยอมให้ผู้อื่นไปแทะเล็มมัน ช่วงชิงมันไปจากข้าพเจ้า"

เสียงหัวร่อของนาง ฟังแล้วคล้ายเป็นเสียงของจิ้งจอกอยู่บ้างเล็กน้อย

ทิโกวถอนใจอีกครากล่าว

"มิว่าอย่างไร ข้าพเจ้าคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด ท่านจะปลอมตัวเป็นเอี๊ยบไคได้"

"มาตรว่าเอี๊ยบไคไม่อยู่ ย่อมต้องมีคนคุ้มครองเชี่ยวเชียนนี้สักผู้หนึ่ง ให้ข้าพเจ้าเป็นผู้คุ้มครองนาง ไยมิใช่ปลอดภัยที่สุด ?"

"ใช่ นับว่าไม่มีผู้ใดปลอดภัยกว่าท่านจริง ๆ... ให้ท่านเป็นผู้ดูแลนาง มิเพียงผู้อื่นแตะต้องนางไม่ได้เท่านั้น เอี๊ยบไคเองก็แตะต้องไม่ได้ด้วย"

"แต่เอี๊ยบไคไม่เคยมีความคิดอกุศลต่อนางมาเลย"

"ท่านคล้ายดั่งมั่นใจอย่างยิ่ง ?"

"ใช่ ข้าพเจ้ามั่นใจอย่างยิ่งเสมอมา ดังนั้นมิว่าผู้ใดก็อย่าหมายยุแหย่ให้เราสองกินใจกันได้"

ทิโกวมีแต่ต้องฝืนหัวร่อ หันไปถามเอี๊ยบไค

"ข้าพเจ้าก็นึกไม่ถึง วิชาคร่าวิญญาณของข้าพเจ้า ถึงกับไม่มีอำนาจต่อท่านเลยสักน้อยนิด"

"มีอำนาจไม่มากจริง ๆ"

"ความจริงข้าพเจ้าควรได้คิดแต่แรกจึงถูกต้อง"

"ได้คิดกระไร ?"

"ฟังว่ามารดาท่านเมื่อกาลก่อน ก็เป็นคนในนิกายเรา แต่เพราะบุรุษแซ่แป๊ะคนหนึ่ง นางจึงทรยศไปจากนิกาย ตั้งแต่เมื่อยี่สิบปีก่อนนั้น"

ดวงตาเอี๊ยบไคมีประกายเจ็บช้ำขึ้นวูบ แสดงว่าไม่ปรารถนาได้ยินผู้ใดเอ่ยถึงเรื่องนั้นอีก

ทิโกวจึงพาลกล่าวต่อไป

"ในม้อก้า มีสี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่ สี่กงจู๊ยิ่งใหญ่ มารดาท่านเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น ข้าพเจ้าก็เป็นผู้หนึ่ง ดังนั้นท่านสมควรเรียกข้าพเจ้าเป็นโกวโกว (อาหญิง) จึงถูก"

เอี๊ยบไคหน้าเครียดลงกว่าเดิม กล่าวเสียงกระด้าง

"ท่านกลับต้องการฆ่าข้าพเจ้า นี่ย่อมเป็นสาเหตุหนึ่งในการนี้ ?"

ทิโกวก็ปั้นหน้าเครียดเช่นกัน กล่าวเสียงกระด้าง

"ข้าพเจ้าไม่ปฏิเสธ ศิษย์ทรยศของนิกาย ไม่มีผู้ใดสามารถหนีรอดจากกฎที่ตามไปลงโทษ"

"อ้อ ?"

"มิเพียงตัวนางต้องรับโทษทัณฑ์ของนิกายเท่านั้น ทายาทรุ่นหลังของนางก็เป็นเช่นกัน"

"ข้าพเจ้าเพียงหวังให้ท่าน ก็สามารถเข้าใจความเรื่องหนึ่ง"

"ท่านบอกมา"

"มารดาข้าพเจ้า มิใช่คนของม้อก้าท่านมานานแล้ว และมิได้มีความสัมพันธ์กับพวกท่านแม้สักน้อยนิดด้วย"

"เฮอะ มิว่าผู้ใด เพียงเข้านิกายเราสักวัน ก็ต้องเป็นคนของนิกายไปชั่วชีวิต ความสัมพันธ์นี้ไม่มีทางสะบั้นได้ตลอดกาลนาน"

"ในเมื่อท่านเป็นคนชาญฉลาด ขานตอนนี้ไม่สมควรกล่าววาจานี้เลย"

"เพราะเหตุใด ?"

"ท่านตอนนี้คล้ายดั่งมีแต่รอคอยให้พวกเราจัดการท่านเท่านั้น"

"ที่ข้าพเจ้ากล่าววาจาเหล่านั้น เพียงเพื่อต้องการให้ท่านเข้าใจ ในโลหิตของท่านก็มีโลหิตของพวกเรา ขอเพียงท่านยินยอมกลับมา พวกเรายินดีต้อนรับท่านทุกเวลา"

"ข้าพเจ้าจำได้แล้ว"

เต็งฮุ้นลิ้มโพล่งขึ้น

"แต่มันต้องไม่กลับไปแน่นอน"

ทิโกวกล่าว

"อย่างนั้นท่านทั้งสองต่างต้องสำนึกเสียใจภายหลัง"

เอี๊ยบไคร้องอ้อเป็นเชิงถาม

ทิโกวจึงกล่าว

"ครั้งนี้ นิกายเราได้ขึ้นทำพิธีที่ยอดเขาเทพเจ้า ประกาศตั้งนิกายอีกครั้ง ในสามประการ ที่สี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่กับสี่กงจู๊ตกลงกัน มีประการหนึ่งคือ จัดการลงโทษศิษย์ทรยศ"

"ดังนั้น ท่านจึงต้องการให้ข้าพเจ้าระวังตัว ?"

ทิโกวแค่นเสียงเย็นชา

"ห้าสิบปีที่ผ่าน นิกายเรามีศิษย์ทรยศเพียงห้าคน บัดนี้ตายไปสี่คนแล้ว"

"บวกกับข้าพเจ้าเป็นห้าคน ?"

"ใช่"

"แต่เสียดายที่ข้าพเจ้าคล้ายมิใช่คนตายโดยง่ายดาย"

"ท่านหนีพ้นครั้งแรก ไม่แน่จะสามารถหนีพ้นครั้งที่สอง แม้นับว่าหนีครั้งที่สองพ้น ยังมีครั้งที่สาม ครั้งที่สี่ ขอเพียงท่านไม่ตาย ท่านก็ต้องระวังตัวทุกลมหายใจ ดังนั้นแม้นับว่าท่านมีชีวิต ก็อย่าหมายได้ผ่านวันเวลาสุขสงบเลยแม้สักอึดใจ"

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว"

"ท่านไม่วิตก ?"

"ข้าพเจ้าวิตกยิ่ง และหวาดกลัวยิ่ง"

"อย่างนั้นท่านตอนนี้ก็ควรปล่อยให้เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนตามข้าพเจ้ากลับไป ใช้ความดีความชอบนี้ลบล้างความผิด"

เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ ทิโกวจึงถาม

"วาจาที่ข้าพเจ้ากล่าว ไม่น่าหัวร่อแต่อย่างไร"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้ากลัวถูกสุนัขกัดอย่างยิ่ง หรือข้าพเจ้าก็ควรกินอุจจาระเช่นเดียวกับสุนัข ?"

เต็งฮุ้นลิ้มหัวร่อคิกคิก หัวร่อจนตัวงอ

แต่สีหน้าทิโกวกลับกลายเป็นเขียวคล้ำ

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าทราบแต่แรกแล้วว่า พวกท่านจะมาจัดการข้าพเจ้า แต่ที่ข้าพเจ้าทำดั่งนี้ กลับมิใช่เพราะต้องการตอบโต้กับพวกท่าน"

"อ้อ ?"

"หากเพราะต้องการรับมือพวกท่าน ข้าพเจ้าความจริงไม่จำเป็นต้องเปลืองเรื่องราวมากปานนี้"

ทิโกวแค่นหัวร่อสวนคำ

"ท่านย่อมทราบ อุ้ยเทียนพังกับเฮ็กแป๊ะก็มาเพื่อจัดการท่าน ดังนั้นท่านจึงแสร้งให้พวกเราได้ผลก่อน เพื่อให้พวกมันมาปะทะกับพวกเรา รอพวกเราสังหารกันจนย่อยยับก่อน ท่านจึงฉวยโอกาสตักตวงผลประโยชน์"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"หากเพราะต้องการรับมืออุ้ยเทียนพ้งและเฮ็กแป๊ะ ข้าพเจ้ายิ่งไม่ต้องเปลืองเรื่องราวมากปานนี้"

เต็งฮุ้นลิ้มแย้มยิ้มกล่าวบ้าง

"ต้องการให้มันยินยอมปลอมเป็นสตรี นับว่ามิใช่เรื่องง่ายดายจริง ๆ"

ทิโกวอดมิได้ต้องถาม

"ที่ท่านทำดั่งนี้ เพราะต้องการรับมือกับผู้ใดกันแน่ ?"

"เป็นอีกผู้หนึ่ง คนผู้นั้นยังมีความน่ากลัวยิ่งกว่าพวกท่านทั้งหลายรวมกันเสียอีก"

ทิโกวแค่นหัวร่อ นางไม่เชื่อ เอี๊ยบไคจึงกล่าวต่อ

"ที่พวกเรามาที่นี้ ความจริงพวกท่านไม่ทราบเลย"

ประการนี้ ทิโกวกลับมิอาจไม่ยอมรับ เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"แต่คนผู้นั้นกลับทราบ ดังนั้นมันจึงแสร้งแพร่งพรายความลับนี้ไป ให้พวกท่านมาหาข้าพเจ้าในที่นี้"

ทิโกวกล่าว

"มันก็มีความคิดให้พวกเราปะทะกับพวกท่านก่อน มันจะได้ฉวยโอกาสตักตวงผลประโยชน์"

"ถูกแล้ว"

ทิโกวมีทีท่าถูกเอี๊ยบไคว่ากล่าวจนเห็นพ้องด้วยแล้ว นางครุ่นคิดพลางส่งเสียง

"เมื่อหลายเดือนก่อน พวกเราเคยได้รับจดหมายไม่มีชื่อ (บัตรสนเท่ห์) ฉบับหนึ่งจริง ๆ ในจดหมายบอก เป็นความลับระหว่างท่านกับเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนจริง ๆ หากมิใช่เพราะจดหมายฉบับนั้น พวกเราไม่มีการมาประสงค์ร้ายต่อท่านในที่นี้เลย"

"ที่พวกท่านได้รับจดหมายพิกลเยี่ยงนั้น หรือไม่รู้สึกประหลาดใจสักน้อยนิด ?"

"เนื่องเพราะในจดหมายมันบอก มันเป็นศัตรูของท่าน ที่เขียนจดหมายให้พวกเรา เพียงเพราะต้องการอาศัยมือพวกเรากำจัดท่าน ล้างแค้นแทนมันเท่านั้น"

"นี่กลับมิอาจนับว่าไม่สมเหตุผลได้"

"ผ่านการสืบเสาะยืนยันของพวกเราแล้ว พบเห็นเรื่องที่มันบอกมิใช่โป้ปด ดังนั้นพวกเราจึงตกลงใจมาลงมือ"

"เฮ็กแป๊ะ อุ้ยโป้ยไท้เอี๊ย กับเตียงจูเซี้ยจู๊ คิดว่าคงเนื่องเพราะได้รับจดหมายเช่นเดียวกันฉบับหนึ่ง ดังนั้นจึงพากันมาลงมือ"

"คนที่มาหาเรื่องรังควานท่าน ยิ่งมากย่อมยิ่งประเสริฐ"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะรับ

"นับว่าท่านคิดออกแล้ว ?"

"ท่านทราบหรือไม่ ? เป็นจดหมายผู้ใดเขียน ?"

"กระทั่งข้าพเจ้าเดายังเดาไม่ออก"

"ร่องรอยของพวกท่าน มันล้วนทราบกระจ่างดั่งนิ้วในฝ่ามือ แต่พวกท่านกระทั่งมันเป็นผู้ใดก็ยังไม่ทราบ ?"

"เนื่องเพราะเช่นนี้เอง ข้าพเจ้าจึงรู้สึกมันน่ากลัวยิ่ง"

ทิโกวถอนใจเฮือกใหญ่ กล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"เช่นนี้เป็นว่า ท่านก็มีความปรารถนาใคร่ได้เห็นมันอย่างยิ่งแล้ว"

"ข้าพเจ้าความจริงคำนวณแน่ใจ หลังจากพวกท่านประสบผลสำเร็จ มันจะต้องปรากฏตัวมาทันที"

"ดังนั้น ท่านจึงรอคอยอยู่เสมอมา ?"

"ข้าพเจ้าก็มีความปรารถนาใคร่ได้เห็นมันอย่างยิ่ง"

"เสียดายที่พวกเราถึงกับไปเปิดเผยความลับท่านโดยไม่ตั้งใจ ดังนั้นท่านจึงไม่อาจรอคอยต่อไป"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ความจริงท่านควรปล่อยให้ข้าพเจ้าได้รออีกสักระยะหนึ่ง"

"ท่านแน่ใจ มันตอนนี้ไม่มาแล้ว ?"

เอี๊ยบไคถอนใจอีกครั้งจึงกล่าว

"มันคล้ายไม่ยินยอมเผชิญหน้ากับข้าพเจ้า มิเช่นนั้นไยต้องรอจนถึงบัดนี้ ?"

"ดังนั้นแม้ตอนนี้ท่านจะรอคอยต่อไปก็ไม่มีประโยชน์ใด ?"

เอี๊ยบไคยอมรับ ทิโกวหัวร่อกล่าว

"อย่างนั้น ท่านไฉนตอนนี้ยังไม่ไป ?"

"จะเร็วจะช้าย่อมต้องไปแน่"

"ท่านควรรีบไปจึงประเสริฐ"

"อ้อ ?"

"พาสตรีสองนางของท่านไปด้วย ข้าพเจ้าประกัน นับแต่นี้ไม่ไปหาพวกท่านอีกเป็นอันขาด"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"หรือท่านจะให้ข้าพเจ้าไปเยี่ยงนี้เอง ?"

"เฮอะเฮอะ ท่านไม่ไปก็จะทำอย่างไรได้ หรือยังสามารถฆ่าข้าพเจ้า ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มถาม

"คนของม้อก้าต่างไม่อาจฆ่าได้จริงหรือไร ?"

ทิโกวแค่นเสียงเย็นชา

"หากท่านจะตั้งตัวเป็นศัตรูนิกายเราให้ได้ ข้าพเจ้าก็ไม่หวั่นวิตก เพียงแต่ว่าข้าพเจ้าก็ประกัน มิว่าผู้ใดเป็นศัตรูกับนิกายเรา ต่างไม่มีคุณประโยชน์ใดเด็ดขาด"

เอี๊ยบไคถอนใจอีกครั้ง

"นี่กลับเป็นความจริง"

"หากท่านฆ่าผู้ใดในนิกายเรา ข้าพเจ้าประกัน นับแต่นี้พวกท่านต้องสำนึกเสียใจไปชั่วชีวิต"

"หากปล่อยท่านไป ?"

"ข้าพเจ้าเมื่อครู่รับปากแล้ว นับแต่นี้มิว่าพวกท่านไปที่ใด คนของนิกายเราต่างไม่ไปหาท่านอีกเป็นอันขาด"

เอี๊ยบไคครุ่นคิดพลางกล่าว

"เงื่อนไขนี้คล้ายดั่งไม่เลวนัก"

"ดังนั้น ท่านสมควรไตร่ตรองให้สุขุมรอบคอบ"

"แต่ท่านเมื่อครู่ยังต้องการให้พวกเราตามท่านกลับไป"

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเปลี่ยนความคิดแล้ว ?"

"ในเมื่อความคิดของท่านเปลี่ยนได้ทุกเวลา ข้าพเจ้าไหนเลยเชื่อถือวาจาท่านได้ ?"

"ท่านจำต้องเชื่อ"

เอี๊ยบไคหัวร่ออีก ทิโกวกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้ายังต้องเตือนสติท่าน กระทั่งลี้คิมฮวง (เซี่ยวลี้ถ้ำฮวย... เซี่ยวลี้ปวยตอ) ก็ยังไม่ยินยอมเป็นศัตรูกับนิกายเรา อย่าว่าแต่ท่าน"

นางหยุดแค่นหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"อย่าลืมว่าท่านยังพาทารกวัยหกเจ็ดขวบติดตามอีกผู้หนึ่ง นับว่าท่านดูแลตัวเองได้ แต่หากนางบังเอิญเกิดเรื่องผิดคาดหมายอย่างไร ท่านต้องไม่อาจว่ากล่าวแก้ตัวกับอาฮุยได้"

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องเหลือบมองเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแวบหนึ่ง

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกำลังตบตัวตุ๊กตาในอ้อมแขนเบา ๆ เงยหน้าขึ้นแย้มยิ้มให้

เอี๊ยบไคแล้วกล่าว

"ป๋อป้อหลับแล้ว เมื่อครู่ท่านช่วยมันไว้ ตอนนี้เราพอจะให้ท่านอุ้มมันสักครู่ ท่านมิได้อุ้มมันมานานแล้ว"

เอี๊ยบไคเบิ่งตากล่าว

"มันจะปัสสาวะใส่ตัวข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

"ป๋อป้อไม่เป็นดอก ป๋อป้อทั้งว่าง่าย ทั้งน่ารัก"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวแล้ว เดินแย้มยิ้มอย่างไร้เดียงสาเข้ามา ยัดตุ๊กตาให้แก่เอี๊ยบไค

เอี๊ยบไคจำต้องรับไว้ ฝืนยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงอุ้มชั่วขณะก็พอ ข้าพเจ้าเป็นคนรู้จักพอง่ายดายยิ่ง"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนคว้ามือเต็งฮุ้นลิ้มขึ้นแล้ว แย้มยิ้มกล่าว

"รอมันอุ้มแล้ว ท่านก็อุ้มได้สักครู่"

เต็งฮุ้นลิ้มรีบสั่นศีรษะแย้มยิ้มปฏิเสธ

"ข้าพเจ้าเมื่อวานอุ้มมาแล้ว เรื่องที่เบิกบานใจเยี่ยงนี้ไม่อาจกระทำทุกวัน ดุจดั่งรับทานขนมหวาน หากรับทานทุกวัน..."

เสียงนางพลันชะงักลงกลางคัน ใบหน้าแปรเปลี่ยนไปจากเดิม เบิ่งตามองเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนด้วยความแตกตื่น พลางร้องสุดเสียง

"ท่าน..."

เพิ่งเปล่งได้คำเดียว ร่างนางทรุดฮวบลงกับพื้น !

ขณะเวลานั้นเอง ในท้องตุ๊กตามีเสียงตูมเบา ๆ สีหน้าเอี๊ยบไคก็แปรเปลี่ยนไป พลันงอตัวลง คล้ายดั่งถูกคนต่อยเข้าใส่ท้องน้อยสุดแรงหมัดหนึ่งก็ปาน !

มือของเอี๊ยบไคคลายออก ตุ๊กตาจึงร่วงหล่นลงกับพื้นแตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย !

มีวัตถุแวววาวชิ้นหนึ่งกลิ้งออกมาจากท้องตุ๊กตาที่แตกกระจาย ถึงกับเป็นกระบอกเหล็กที่มีขดลวดภายในอันประณีตสวยงาม เอี๊ยบไคกดท้องทั้งสองมือ เจ็บปวดจนเหงื่อหลั่งไหลเป็นทาง คิดจะส่งเสียง แต่ไม่อาจกล่าวได้เลยสักครึ่งคำ

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเชิดปากน้อย ๆ ของนางกล่าว

"ท่านดู ท่านทิ้งป๋อป้อข้าพเจ้าจนแตกกระจาย มิน่าเล่าท้องท่านจึงต้องเจ็บปวด"

เอี๊ยบไคจ้องมองดูนาง ในดวงตามีประกายแตกตื่นและหวาดกลัวสุดขีด พลันคำรามสุดเสียง

"ท่าน..."

เสียงพอดัง ร่างก็ล้มฮวบลง

ใบหน้าทิโกวแปรเปลี่ยนไปเช่นกัน เหตุการณ์เปลี่ยนแปรนี้ กระทั่งนางยังต้องตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

มีแต่เอี้ยเทียนเท่านั้นกลับยังแย้มยิ้มอยู่ มือยังคงโอบเอวชิมโกวไว้

ทิโกวเหลือบมองมันแวบหนึ่งแล้ว จึงเบือนไปมองเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนด้วยความแตกตื่นตระหนก

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่สะคราญปานบุปผาแย้มบาน สีหน้าเคลิบเคลิ้มซึมเซาปลาสนาการไปหมดสิ้นแล้ว

ทิโกวอดมิได้ต้องถอนใจยาว ฝืนยิ้มกล่าว

"ท่านเอง ที่แท้ท่านเอง !"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มถาม

"กระทั่งท่านยังนึกไม่ถึง ?"

"ข้าพเจ้ากระทั่งฝันก็ยังฝันไม่ถึง"

"ท่านก็นับถือข้าพเจ้า !"

"ดูท่าข้าพเจ้าคิดจะไม่นับถือก็ยากยิ่ง"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนปรบมือกล่าว

"นึกมิถึงว่ายังมีคนนับถือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเบิกบานใจแทบตายแล้ว"

"เอี๊ยบไคจะต้องยิ่งนับถือท่านมากกว่า"

"อ้อ ?"

"ที่มันตั้งอกตั้งใจคุ้มครองคือท่าน นึกมิถึงว่าท่านความจริงไม่ต้องให้มันมาคุ้มครองเลย มันที่ตั้งอกตั้งใจจะเสาะหาผู้วางแผนประทุษร้ายท่านมาให้ได้ นึกไม่ถึงคนผู้นั้นจะเป็นตัวท่านเอง"

หยุดถอนหายใจอีกครา จึงกล่าวต่อ

"เอี๊ยบไคเอยเอี๊ยบไค ท่านเข้าใจตัวเองว่าชาญฉลาดสุดยอด เข้าใจว่าตัวเองเยี่ยมจนหาผู้ทัดเทียมมิได้ ความจริงท่านยังไม่อาจเปรียบกระทั่งปลายนิ้วก้อยของผู้อื่นเลย"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"หรือท่านลืมข้าพเจ้าเป็นบุตรผู้ใด ?"

"ข้าพเจ้าสมควรได้คิดแต่แรกจริง ๆ"

"บุตรีของเซี่ยงกัวกิมฮั้งกับลิ่มเซียนยี้ ไหนเลยจะเป็นคนปัญญาอ่อนได้ ?"

ม่านสนธยาคลี่คลุมลงมาแล้ว แสงโคมสลัวลงกว่าเดิม

แต่ดวงตาเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนยิ่งสุกใส ตอนนี้มิว่าเป็นผู้ใดต่างดูออก นางต้องมิใช่เป็นคนปัญญาอ่อนเด็ดขาด

ทิโกวกล่าว

"ดูท่ากระทั่งอาฮุย ยังถูกท่านตบตาจนหลงเชื่อ"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มตอบ

"บุรุษถูกธรรมชาติบันดาลให้ต้องหลงกลสตรีอยู่แล้ว"

"พวกมันต่างเข้าใจ ท่านเป็นคนโง่เขลาปัญญาอ่อน กลับมิทราบ ที่โง่เขลาปัญญาอ่อนมิใช่ท่าน ในสายตาของท่าน พวกมันจึงเป็นคนโง่เขลาปัญญาอ่อนที่แท้จริง"

"บุรุษที่ไม่โง่เขลามีอยู่ไม่มาก"

"เอี้ยเทียนมิใช่ ?"

"มันย่อมมิใช่"

"มีแต่มันทราบความลับของท่านเพียงผู้เดียว ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนชายตามองเอี้ยเทียนแวบหนึ่ง แย้มยิ้มตอบ

"สตรีแต่ละนาง อย่างน้อยต้องหาบุรุษที่มีคุณสมบัติให้นางพึ่งพาสักผู้หนึ่ง มิเช่นนั้น นางไยมิใช่เงียบเหงาว้าเหว่เกินไป"

ทิโกวแค่นหัวร่อกล่าว

"ดูท่าท่านมิได้หาคนผิด บุรุษเช่นมัน มีไม่มากเลยจริง ๆ"

รอยยิ้มเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนยิ่งหยาดเยิ้มกว่าเดิม

"สายตาข้าพเจ้าไม่เลวมาแต่ไหนแต่ไร"

"จดหมายฉบับนั้น เป็นท่านเขียนหรือมันเขียน ?"

"ย่อมเป็นมัน ลายมือของมันงามกว่าข้าพเจ้ามากนัก"

"ท่านต้องการให้พวกเรามาที่นี้ เสี่ยงชีวิตกับเอี้ยบไคแทนท่าน รอจนพวกเราพ่ายแพ้จนย่อยยับทั้งสองฝ่าย ท่านจึงจะได้ผลประโยชน์โดยมิต้องลงแรง ?"

"ข้าพเจ้ารู้สึก โลกนี้เบียดเสียดเกินไป ตายสักหลายคนก็มิเห็นเป็นไร"

"โอ... แผนนี้ของท่าน นับว่าแนบเนียนจนไม่มีจุดอ่อน เลอเลิศพิสดาร จนไม่มี

ภูตผีเทพยดาหยั่งคำนวณจริง ๆ มิน่าเล่า กระทั่งเอี๊ยบไคยังหลงกล"

"ต้องการให้มันหลงกล มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายจริง ๆ"

ทิโกวแค่นหัวร่อกล่าว

"แต่เสียดาย ที่ท่านยังกระทำเรื่องผิดไปรายหนึ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

"ท่านไม่สมควรพลอยลากพวกเราเข้ามาในปลักน้ำนี้ด้วย"

"อ้อ ?"

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว มิว่าผู้ใดตั้งตัวเป็นศัตรูกับนิกายเรา ต่างไม่มีผลประโยชน์ใดเด็ดขาด ท่านก็มิได้นอกเหนือจากนี้"

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้าจะเป็นศัตรูกับพวกท่าน ? ข้าพเจ้าไม่เคยมีความคิดนี้มาเลย"

"ไม่มีจริง ๆ ?"

"ข้าพเจ้าย่อมไม่มี"

"แต่ว่าท่าน..."

"ท่านทราบหรือไม่ ? ก้าจู๊คนใหม่ของพวกท่าน ระหว่างนี้มีการนัดหมายลับ ๆ กับคนผู้หนึ่ง ?"

สีหน้าทิโกวเปลี่ยนแปรอีกครั้ง

นางย่อมทราบ แต่นางกลับคิดไม่ถึง เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนไฉนทราบได้ เพราะมันเป็นความลับสุดยอดของนิกายนาง

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ท่านทราบหรือไม่ มีผู้นัดกับฮึงอ๊วงก้าจู๊พวกท่านคือผู้ใด ?"

ดวงตาทิโกวพลันสุกใสทันที ร้องโพล่งขึ้น

"หรือคนผู้นั้นคือท่าน ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"ความจริงท่านสมควรคิดได้แต่แรกแล้ว"

"ข้าพเจ้ากระทั่งฝันก็ยังฝันไม่ถึง"

"แต่ท่านอย่างน้อยสมควรทราบ ฮึงอ๊วงก้าจู๊ของพวกท่านเป็นคนที่ปราดเปรื่องหลักแหลมจนร้ายกาจปานใด"

ทิโกวยอมรับ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อไป

"หากมิใช่พวกเรามีการนัดหมายลับ ๆ กันอยู่ก่อน มันไหนเลยจะยอมระดมกำลังมาเพราะจดหมายลึกลับฉบับเดียว ?"

"หรือก้าจู๊ทราบอยู่ก่อนแล้วว่า ผู้เขียนจดหมายนั้นคือท่าน ?"

"ความจริงเรื่องนี้ เป็นพวกเราปรึกษากันตกลงอยู่ก่อน มันไหนเลยไม่ทราบได้"

ทิโกวหัวเราะแล้วกล่าว

"เรื่องที่ท่านกระทำ คล้ายดั่งต่างไม่มีผู้ใดสามารถคาดฝันได้เลย"

"หากข้าพเจ้ามิใช่เป็นคนเช่นนี้ ฮึงอ๊วงก้าจู๊ของพวกท่านไหนเลยยอมลอบตกลงเป็นพวกพ้องกัน"

ซิมโกวอดมิได้ต้องกล่าวขึ้นบ้าง

"ในเมื่อพวกเราเป็นมิตรสหาย ท่านไฉนยังไม่ปล่อยข้าพเจ้า ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มตอบ

"ท่านดู ข้าพเจ้าถึงกับแทบลืมท่านไปแล้ว"

ซิมโกวก็แย้มยิ้มกล่าว

"ขอเพียงท่านตอนนี้ยังนึกได้ก็ประเสริฐ"

"เอี้ยเทียน ท่านไฉนยังไม่ตบคลายจุดให้โกวเนี้ยท่านนี้ ?"

เอี้ยเทียนรับคำทราบแล้ว ยกมือตบฉาดไปด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

แต่ซิมโกวพลันแผดร้องเสียงโหยหวน โลหิตทะลักออกจากปากมาพร้อมกับเสียงร้อง ร่างสั่นสะท้านระทวยลง กระดูกสันหลังถึงกับถูกฝ่ามือนี้ฟาดหักออกจากกัน ?

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนขมวดคิ้วกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงต้องการให้ท่านตบคลายจุดนาง ผู้ใดให้ท่านใช้กำลังรุนแรงปานนี้ ?"

เอี้ยเทียนตอบด้วยสีหน้าซาด้าน

"ข้าพเจ้าไยมิใช่ตบคลายจุดแก่นางแล้ว ?"

"แต่นางกลับถูกท่านฟาดตายคามือ"

"ข้าพเจ้าเพียงสนใจตบคลายจุดแก่นาง ตัวนางจะเป็นหรือตาย ข้าพเจ้าไม่เกี่ยวข้องสนใจ"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"วาจานี้กลับมิใช่ไร้เหตุผลโดยสิ้นเชิง"

ทิโกวพลันตีลังกาขึ้นอากาศ คิดจะโถมออกจากห้องไป

แต่ทว่าทางออกของนางถูกเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนขวางไว้ นางจึงขบกรามแนบแน่นปล่อยมวยผมนางให้สยายลง พลิกข้อมือชักดาบออกมาเล่มหนึ่ง

ประกายดาบวูบขึ้น ถึงกับมิใช่แทงใส่เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน กลับแทงใส่ไหล่ของ

นางเอง !

มิคาด ในแขนเสื้อเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน มีสายแพรพุ่งวาบออกไป รัดเข้าใส่ข้อมือทิโกวดั่งอสรพิษร้าย

ทิโกวร้องเสียงเกรี้ยวกราด

"ข้าพเจ้าคิดจะฆ่าตัวตายก็ไม่ได้ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจกล่าว

"ท่านย่อมตายได้ แต่ข้าพเจ้ากลับไม่คิดจะตายกับมือท่าน"

"ข้าพเจ้ามิได้ฆ่าท่าน"

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านเพียงแต่คิดจะใช้ ซิ่งตอฮ้วยห่วย (ดาบเทพเจ้าสลายโลหิต) ซึ่งเป็นหลักวิชาเลือดอสูรมาจัดการต่อข้าพเจ้าเท่านั้น ตอนโลหิตท่านกระเซ็นออกมา ข้าพเจ้าเพียงถูกหยดเดียว กลับมิสู้ถูกท่านสังหารในดาบเดียวจะรวบรัดตัดความกว่า"

"ท่านก็รู้จักหลักวิชาเลือดอสูร ?"

"ในสิบสุดยอดวิชาอสูรของนิกายท่าน ที่ข้าพเจ้าไม่รู้จักกลับมีอยู่ไม่มาก"

ทิโกวพลันอ้าปาก คล้ายดั่งจะกัดลิ้นตัวเอง

แต่คางของนางพลันถูกสายแพรตวัดม้วนไว้

การลงมือของเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน ถึงกับคล้ายยังเร็วกว่าความคิดของนางเสียอีก

ทิโกวเย็นเฉียบทั้งร่างแล้ว เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว สิบสุดยอดวิชาอสูรของพวกท่าน อยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า ไม่มีประโยชน์แม้สักน้อยนิด ข้าพเจ้ากระทั่งยังพอแสดงให้ท่านได้เห็นสักสองสามวิชา"

นางพลันปล่อยคางทิโกวออกไป ซิ่งดาบงอเล่มนั้นมายัดเข้าไปในปากของนาง เคี้ยวดาบงอดั่งเคี้ยวต้นอ้อย กัดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยแล้วกลืนลงไป

จากนั้น นางแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านดู นี่ก็คือหลักวิชากินเหล็กของนิกายท่าน ข้าพเจ้าไยมิใช่สามารถใช้เช่นกัน ?"

ดวงตาทิโกวถลนออกนอกเบ้าด้วยความหวาดกลัวถึงขีดสุด ร้องเสียงสะท้าน

"ท่าน... คิดจะทำอย่างไรกันแน่ ?..."

"ตัวท่านสมควรทราบอยู่แล้ว ไฉนยังต้องถามข้าพเจ้า ?"

"ในเมื่อท่านเป็นพวกพ้อง ร่วมดำเนินงานกับฮึงอ๊วงก้าจู๊ ไฉนยังจะใช้ฝีมืออำมหิตต่อพวกเรา ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวเสียงนุ่มนวล

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าร่วมมือกับมัน ดังนั้นมันจึงนึกไม่ถึง ข้าพเจ้าจะลงมืออำมหิตต่อพวกท่าน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงฆ่าพวกท่านได้โดยวางใจอย่างยิ่ง ไม่ต้องกังวลจะถูกมันล่วงรู้"

นางหยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ท่านเองก็เคยบอก เรื่องของพวกเรา ผู้อื่นกระทั่งคาดฝันก็ยังไม่มีปัญญา"

วาจานี้มิทันจบคำ นางพลันชัดดาบงอที่ถูกกินไปครึ่งเล่มเข้าใส่คอหอยทิโกวอย่างแม่นยำ

ดวงตาทิโกวถลนออกนอกเบ้าทันที มิทันส่งเสียงสักครึ่งคำก็หงายตึงลงไป

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนจับตามองนางที่แน่นิ่งกับพื้นแล้ว ถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้ามิเคยรู้สึก ฆ่าคนก็เป็นเรื่องน่าสนุกสนานมาเลย ไฉนกลับมีคนมากหลาย พอใจฆ่าคนเสียได้"

เอี้ยเทียนแย้มยิ้มกล่าว

"เนื่องเพราะผู้คนในโลกนี้เบียดเสียดเกินไป"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"ดูท่า ในโลกมีแต่ท่านเพียงคนเดียว ที่รู้ใจข้าพเจ้า"

"ข้าพเจ้าความจริงเป็นจิ้งจอกตัวหนึ่ง จิ้งจอกที่บินได้"

"ฉายานี้ตั้งได้ไม่เลวจริง ๆ"

"นามของคนอาจจะตั้งผิดพลาดได้ แต่ฉายาไม่มีทางผิดพลาดเด็ดขาด"

"แต่ทว่าเฮียตี๋สองคนนั้นกลับมิใช่เตียงจู (ไข่มุก) อย่างมากที่สุด เป็นเพียงถั่วยี่สงเท่านั้น"

เอี้ยเทียนหัวร่อเสียงก้อง เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"ตอนนี้พวกมันอยู่ที่ใด ?"

"เมื่อครู่พวกมันต้องการให้ข้าพเจ้าพาพวกมันไปเพียวเฮียงอี้ ข้าพเจ้าจึงพาพวกมันเข้าโลงไป"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจกล่าว

"เสียดายโลงทั้งสองใบนั้นยิ่ง"

"จากนั้นข้าพเจ้าหักกระบี่พวกมัน ทิ้งอยู่บนพื้นหิมะนอกตึกเพียวเฮียงอี้ จงใจให้ฮั่นเจ็งเห็น ผู้อื่นจะได้เข้าใจผิดว่าพวกมันถูกเอี้ยบไคทำลายไป"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านนับเป็นจิ้งจอกได้จริง ๆ"

"หากพวกมันไปเพียวเฮียงอี้จริง บีบบังคับให้เต็งฮุ้นลิ้มที่ปลอมตัวเป็นเอี๊ยบไคลงมือ ละครฉากนี้ไยมิใช่ถูกเปิดเผยความจริงออกมา ?"

"ท่านอย่าได้ดูแคลนเต็งโกวเนี้ยเป็นอันขาด พลังฝีมือของนางไม่เลวอย่างยิ่ง"

เอี้ยเทียนแย้มยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้ามิเคยกล้าดูแคลนสตรีนางใดมาก่อนเลย"

"ฮั่นเจ็งเล่า ?"

"คิดว่ามันยังคงยืนอยู่ในป่าเหมย รอซิมโกวไปช่วยเหลือมัน"

"คิดว่ามันคงรอจนกระวนกระวายแทบตายแล้ว"

"คนที่ยืนโดดเดี่ยวเดียวดายอยู่ในน้ำแข็งหิมะ เป็นรสชาติที่ไม่น่าทนทานจริง ๆ"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกลอกตาไปมากล่าว

"ท่านไฉนไม่ไปคลายความเจ็บช้ำของมัน ?"

"มิต้องให้ข้าพเจ้า ตัวมันย่อมรู้จักคลี่คลายให้มันเอง"

"แต่ท่านไฉนไม่ไปให้มันลดทอนความทุกข์ทรมานเสียบ้าง คนเราบางครั้งคราวควรจะกระทำเรื่องดีงามสักรายสองรายอยู่"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าไป ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านไป ข้าพเจ้าพอใจคนที่มักกระทำเรื่องคุณธรรมความดี"

เอี้ยเทียนถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงตั้งกฎให้แก่ตัวเอง แต่ละวันอย่างมากไม่อาจฆ่าเกินกว่าหนึ่งคน วันนี้ดูท่าทีกลับต้องละเมิดกฎแล้ว"

เอี้ยเทียนเดินออกจากห้องไป แสงอรุโณทัยเริ่มลูบไล้กระดาษหน้าต่าง

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเหลือบมองดูศพพวกเฮ็กแป๊ะ อุ้ยเทียนพ้ง ซิมโกว กับทิโกวที่นอนกับพื้น ใบหน้ามีรอยยิ้มหวานหยาดเยิ้ม รำพึงเบา ๆ

"สถานที่นี้ ดูท่ากว้างขวางกว่าเดิมอีกมากจริง ๆ..."

แสงอรุโณทัยสาดส่องเข้ามาในหน้าต่าง

วิกาลแม้ยาวนาน นับว่าได้ผ่านพ้นไปแล้ว

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนก้มตัวลงเขย่าเอี๊ยบไคเบา ๆ พลางส่งเสียงนุ่มนวล

"ใกล้จะสว่างแล้ว ตัวหนอนเกียจคร้าน ท่านยังไม่ตื่นอีก ?"

เอี๊ยบไคครวญครางเบา ๆ ถึงกับลืมตาขึ้นจริง ๆ เหม่อมองไปรอบข้างด้วยความมึนงงชั่วครู่ คล้ายดั่งคิดจะตะเกียกตะกายลุกขึ้น แต่ยังคงล้มลงอีกครา

ตลอดร่างถึงกับไม่มีกำลังหลงเหลือสักน้อยนิด

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนจับตามอง ดวงตามีประกายกังวลจนเห็นได้ชัด กล่าวถามอีก

"ท่านไม่สบาย ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะฝืนยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าคล้ายดั่งป่วยแล้ว"

"เป็นโรคใด ?"

"โรคโง่"

"โง่ก็นับเป็นโรค ?"

"มิเพียงเป็นโรคเท่านั้น ยังเป็นโรคหนักหนาสาหัสยิ่ง"

"อ้อ ?"

"ท่านทราบหรือไม่ ? ไหนไน่ (ย่าหรือยาย) ของวีรบุรุษบัดซบตายอย่างไร ?"

"ไม่ทราบ"

"โง่ตาย"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนหัวร่อพลางถาม

"ไฉนมีคนโง่ตาย ตายเพราะความโง่ ?"

"ข้าพเจ้าความจริงก็มิเชื่อ จนบัดนี้จึงทราบ ชนชาวโลกที่ตายเพราะความโง่คล้ายมีไม่น้อย"

"ท่านกลัวตัวท่านก็จะโง่ตายเช่นกัน"

"ข้าพเจ้าป่วยจนหนักหนาสาหัสมากแล้ว"

"โอ ความจริงท่านไม่โง่ เพียงแต่ใจอ่อนเกินไปเท่านั้น"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าว

"หากมิใช่ใจอ่อน ไหนเลยจะช่วยอุ้มตุ๊กตาแทนผู้อื่น"

"นั่นมิใช่ตุ๊กตา นั่นเป็นป๋อป้อของข้าพเจ้า ป๋อป้อที่ว่าง่าย"

"มันคล้ายดั่งมิใคร่ว่าง่าย มันรู้จักกัดคน"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนก็หัวร่อตอบ

"แต่มันมิได้กัดท่านตายไปจริง มิเช่นนั้นท่านไม่ต้องรอให้โง่ตาย ก็ถูกพิษตายไปก่อนแล้ว"

"ตอนท่านมอบมันให้ข้าพเจ้า ได้เปิดปุ่มกลไกที่ท้องของมันแล้ว ?"

"มิได้เปิดกลไกหมดสิ้น เพียงเปิดครึ่งเดียวเท่านั้น"

"รอจนเมื่อข้าพเจ้าเห็นเต็งฮุ้นลิ้มล้มลง มือบีบกำลังแรงกว่าเดิม กลไกมันก็เปิดออกหมดสิ้น ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มตอบ

"มันแม้จะกัดท่านครั้ง แต่ท่านก็ขว้างมันจนแหลกละเอียด"

นางชี้เศษตุ๊กตาเคลือบบนพื้นแล้วกล่าวต่อ

"ท่านดู มันตอนนี้ไยมิใช่ถูกท่านขว้างกระจายตายไปแล้ว"

เอี๊ยบไคมิได้ไปเหลือบมองเศษตุ๊กตา

หากมีอีกหลายคนนอนอยู่ทางด้านข้าง มิว่าผู้ใดก็ต้องไม่ไปมองเศษตุ๊กตา

ดูซากศพบนพื้นแล้ว เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถอนใจกล่าว

"ดูท่าท่านไม่เสียทีเป็นบุตรีของเซี่ยงกัวกิมฮั้งกับลิ่มเซียนยี้เลย"

"อ้อ ?"

"หัวใจของลิ่มเซียนยี้ชั่วร้ายอำมหิต ฝีมือของเซี่ยงกัวกิมฮั้งกราดเกรี้ยวดุดัน ปมเด่นทั้งสองนี้ ถูกท่านรับไว้ในลำพังตัวแล้ว"

"ท่านจะค่อย ๆ ได้พบเห็น ปมเด่นอื่น ๆ ของข้าพเจ้ายังมีอีกมากนัก"

"บัดนี้ข้าพเจ้าเพียงต้องการถามท่านคำเดียว"

"ท่านถามมา"

"ท่านเป็นคนหรือไม่ ?"

สีหน้าเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนยังคงไม่เปลี่ยนแปร แย้มยิ้มตอบ

"ย่อมเป็นคน เป็นสตรี และเป็นสตรีที่น่าดูอย่างยิ่งด้วย"

"เสียดายที่ข้าพเจ้าเห็นท่านไม่คล้ายเป็นคน เป็นคนต้องไม่กระทำเรื่องเช่นนี้มาได้"

"เรื่องอันใด ?"

"ท่านจะประทุษร้ายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเข้าใจ เนื่องเพราะท่านต้องการล้างแค้น เนื่องเพราะข้าพเจ้าบังเอิญเป็นทายาทของเซี่ยวลี้ถ้ำฮวย"

"โอ... นี่เป็นเรื่องบังเอิญจนประจวบเหมาะจริง ๆ"

"แต่พวกเหล่านั้นกลับไม่มีความอาฆาตแค้นกับท่านสักน้อยนิด ท่านไฉนจึงต้องฆ่าพวกมัน ?"

"เนื่องเพราะของสิ่งหนึ่ง"

"ของใด ?"
"ท่านดูนี่เป็นของใด ?"
นางล้วงของออกมาสิ่งหนึ่งจริง ๆ เป็นของสีเหลืองอร่ามมีประกายแวววาว
เอี๊ยบไคถาม
"เป็นเหรียญ ?"
"เหรียญใด ?"
"เหรียญทองคำ ?"
"ท่านดูออกหรือไม่ ? ในเหรียญมีอักษรใด ?"
เอี๊ยบไคย่อมดูออก ในเหรียญมีอักษรสี่ตัว
"อิ๊กกุ้ย ทงซิ้ง (ใช้ปิศาจทำงานได้ ติดต่อให้เทพยดาช่วยเหลือได้)"
แสงทองลำแรกส่องเข้ามาในหน้าต่าง พอดีส่องอยู่บนเหรียญทองอันนั้น
ดวงตาเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนก็มีประกายแวววาว กล่าวช้า ๆ
"เงินสามารถบงการให้ปิศาจทำงานแทน และก็สามารถติดต่อให้เทพยดาช่วยเหลือ ท่านจะค่อย ๆ ได้พบเห็น ในโลกนี้ไม่มีของใดประเสริฐกว่าเงินทองแล้ว"
เอี๊ยบไคมีสีหน้าตื่นเต้นกว่าเดิม ถามไปว่า
"นี่ก็คือสัญลักษณ์ของพรรคกิมจี๊ปัง (เหรียญทอง... เงินทองในอดีต)"
เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนผงกศีรษะตอบ
"พรรคกิมจี๊ปังเป็นเซี่ยงกัวกิมฮั้งตั้งขึ้น ข้าพเจ้าบังเอิญเป็นบุตรีของเซี่ยงกัว-กิมฮั้ง"
"นับว่าบังเอิญจนประจวบเหมาะจริง ๆ"
"มาตรว่าเซี่ยงกัวกิมฮั้งตายไปแล้ว แต่ข้าพเจ้ายังไม่ตาย"
"ดังนั้นท่านจะฟื้นฟูพรรคกิมจี๊ปังขึ้นอีกครั้ง ?"
"ข้าพเจ้าอย่างน้อย ย่อมไม่อาจเห็นกิมจี๊ปังมอดมลายไปอย่างง่ายดายปานนั้น"
"เรื่องนี้ท่านวางแผนมานานอย่างยิ่ง ?"
"มิเพียงวางแผนนานยิ่งเท่านั้น ยังวางแผนได้ประเสริฐเลิศสุดด้วย"
"กระทั่งเอี้ยเทียนก็ถูกท่านซื้อไว้ ?"
"มันความจริงเป็นจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ตัวหนึ่ง จิ้งจอกที่บินได้ ?"
"มิเพียงบินได้เท่านั้น ยังรู้จักกัดคน กัดมิตรสหายโดยเฉพาะ"
เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนหัวร่อเบา ๆ กล่าว
"โชคดีที่ข้าพเจ้ามิใช่มิตรสหายของมัน"

"ท่านเป็นผู้ใดของมัน ?"

"เป็นเล่าปั้ง (เถ้าแก่) ของมัน เป็นปังจู๊ (ประมุขพรรค) ของมัน"

"ไฮ้ ท่านเป็นประมุขพรรคกิมจี๊ปังแล้ว ?"

"รากฐานของบิดา ไยมิใช่ย่อมให้บุตรีสืบทายาทต่อ ?"

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถามอีก

"นอกจากเอี้ยเทียน ท่านยังมีบริวารอีกมากน้อยเท่าใด ?"

"บริวารชั้นต่ำมากจนนับไม่ถ้วน ชั้นสูงมีอยู่เพียงห้าคน"

"ห้าคน ?"

"ตามกฎของกิมจี๊ปัง มีองครักษ์ใหญ่สองคน หัวหน้าตึกใหญ่สี่คน"

"กฎนี้ ก่อน ๆ นี้ข้าพเจ้าไฉนไม่เคยได้ยิน ?"

"เนื่องเพราะนี่เป็นกฎที่เพิ่งตราขึ้นใหม่"

"ผู้ใดตรา ?"

"ข้าพเจ้า"

เอี๊ยบไคได้แต่ฝืนยิ้ม เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"บัดนี้ หัวหน้าตึกใหญ่ทั้งสี่ ข้าพเจ้าหาได้ครบแล้ว เอี้ยเทียนก็คือหนึ่งในจำนวนนั้น"

"ยังมีอีกสามคนเป็นผู้ใด ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มอย่างเร้นลับพลางตอบ

"วันหน้าท่านย่อมพอจะทราบได้เอง"

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเดาไม่ออก"

"ท่านกระทั่งฝันก็ยังฝันไม่ถึง"

เอี๊ยบไคถอนใจอีกครั้ง จึงกล่าว

"สององครักษ์ใหญ่เล่า ?"

"สององครักษ์เท่ากับเป็นแขนซ้ายขวาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าย่อมไม่อาจมิเลือกเฟ้นโดยพินิจพิเคราะห์"

"ดังนั้นท่านจึงหาได้เพียงคนเดียว"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มอย่างมีเลศนัยเร้นลับกว่าเดิม

"ตอนนี้ข้าพเจ้ากำลังหาคนที่สองอยู่"

"หาผู้ใด ?"

"ท่าน !"

เอี๊ยบไคหัวร่อเสียงก้อง

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวด้วยสีหน้าขึงขัง

"ข้าพเจ้ามิใช่กำลังกล่าวเรื่องขบขัน ขอเพียงท่านรับปาก ท่านก็เป็นองครักษ์อันดับหนึ่งของพรรคกิมจี๊ปัง"

เอี๊ยบไคหัวร่อพลางกล่าว

"หากข้าพเจ้ารับปาก ท่านยอมเชื่อ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนก็ถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่เชื่อ"

นางเพ่งมองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง ถอนใจกล่าวต่อไป

"ดูไป ท่านไม่คล้ายเป็นบุรุษที่สตรียินยอมเชื่อถือจริง ๆ"

"อย่างนั้นการแลกเปลี่ยนของพวกเรา ไยมิใช่ไม่มีทางตกลงกันได้ ?"

"ดังนั้นนี่จึงเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าต้องเสียใจอย่างยิ่ง"

"ดังนั้น ท่านมีแต่ต้องฆ่าข้าพเจ้า ?"

"ข้าพเจ้าไม่รุ่มร้อนนัก"

"แต่ข้าพเจ้ากระวนกระวาย"

"ท่านกระวนกระวายเรื่องอันใด ?"

"หากแม้นข้าพเจ้าพลันมีกำลัง กระโดดปราดขึ้นคว้าท่านไว้ เหวี่ยงท่านอย่างเหลวไหล โดยคิดว่าเป็นตุ๊กตาเคลือบ ไยมิใช่ไม่เกรงใจต่อท่านเกินไป ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"นั่นเป็นเรื่องที่อุกอาจก้าวร้าวยิ่งจริง ๆ โชคดีที่ท่านไม่พลันมีกำลังมาได้ดอก"

"อ้อ ?"

"เข็มที่ท่านถูก มาตรว่าไม่มีพิษ แต่มียาสลบ"

"ยาสลบ ?"

"เป็นยาสลบที่ไม่ทำลายสติสัมปชัญญะ แต่ทำลายพละกำลังของคน ให้อ่อนเปลี้ยสูญสิ้นเรี่ยวแรง มีแต่ต้องดื่มสุรารวดเดียวห้าชั่ง จึงคลายฤทธิ์ยาออกได้"

"ยานี้จะต้องเป็นปิศาจสุราคิดขึ้น บังเอิญข้าพเจ้าก็เป็นปิศาจสุรา"

"แต่ที่ไม่บังเอิญคือ ละแวกใกล้เคียงนี้ไม่มีสุราแม้สักชั่งหนึ่ง"

รอยยิ้มของเอี๊ยบไคกลายเป็นสุดฝืนอีกครา กล่าวต่อไป

"ท่านมิใช่เป็นผู้เหย้าที่ดีเลยจริง ๆ กระทั่งสุราก็ไม่เตรียมให้ผู้เยือนสักหยดหนึ่ง"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกลอกตาไปมา แย้มยิ้มกล่าว

"ท่านสมควรทราบ ข้าพเจ้าเพียงรู้จักป้อนนมให้ผู้อื่นเท่านั้น"

"เสียดายที่ข้าพเจ้ามิใช่ตุ๊กตาเคลือบ"

"ผู้ใดว่าท่านไม่ใช่ ท่านภายหน้าก็จะกลายเป็นตุ๊กตาของข้าพเจ้าแล้ว"

มาตรว่ารอยยิ้มของนางหวานหยาดเยิ้ม แต่หัวใจเอี๊ยบไคกลับเย็นเฉียบไป

หากเป็นตุ๊กตาเคลือบของสตรีเยี่ยงนี้ เป็นรสชาติที่ต้องทรมานยิ่งกว่าตายเสียอีก

ขณะเวลานั้นเอง เอี๊ยบไคเห็นเอี้ยเทียนเดินเข้ามา

สีหน้าเอี้ยเทียนปั้นยากอย่างยิ่ง ดูไปคล้ายดั่งเป็นสามีขี้หึง

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนขมวดคิ้วเบือนหน้าไป พลันแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกล่าว

"ดูสีหน้าท่าน ไม่คล้ายเป็นคนเพิ่งฆ่าคนมา หลังจากท่านฆ่าคนแล้ว ย่อมปลอดโปร่งใจอยู่เสมอ"

เอี้ยเทียนกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"ข้าพเจ้าไม่มีปัญญาให้ปลอดโปร่งจริง ๆ"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่มีคนพอจะฆ่า"

"คนเล่า ?"

"คนหายไปแล้ว"

"คนหายไปแล้ว ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนขมวดคิ้วทวนคำ

"ท่านหมายความฮั่นเจ็งหายไป ?"

"ถูกแล้ว"

"ตลอดตัวของมัน ต่างหายไปจากที่เดิม ?"

"หายไปโดยสิ้นเชิง ไม่เหลือแม้แต่กระดูกสักท่อนหนึ่ง"

"หรือมันพลันถูกสัตว์ประหลาดกลืนกินทั้งตัว ?"

"เป็นมันไปของมันเอง"

"ท่านตรวจดูรอยเท้าบนพื้นหิมะแล้ว ?"

"ตรวจดูถึงสองรอบ"

"รอยเท้ามุ่งหน้าไปทิศทางใด ?"

"ออกจากป่าเหมย รอยเท้าก็สาบสูญกลางคัน"

"ท่านมิได้ตรวจดูละแวกใกล้เคียง ?"

"ตรวจดูสามรอบแล้ว"

"ท่านหาไม่พบ ?"

"ไม่มีแม้แต่กระดูกสักท่อนหนึ่ง"

"บนพื้นไม่มีรอยเท้าผู้อื่นอีก ?"

"เหลือแต่รอยเท้าของหลายคนเมื่อครู่นี้"

"เหลือแต่รอยเท้าซิมโกว เต็งลิ้ง ข้าพเจ้ากับท่านเท่านั้น ?"

"ถูกแล้ว"

"ดังนั้นมันก็ไม่อาจถูกผู้อื่นฆ่าหรือคร่าตัวไป ?"

"ไม่อาจเป็นไปได้เด็ดขาด"

คนที่ทิ้งรอยเท้าอยู่ในพื้นหิมะบริเวณนั้น ตอนนี้ต้องไม่อาจไปฆ่าคนในที่อื่นได้เด็ดขาด เนื่องเพราะพวกมันต่างตายไปแล้ว

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนครุ่นคิดพลางกล่าว

"มันถูกพิษแล้ว เพียงเคลื่อนไหว พิษก็จะกำเริบปลิดชีวิตมันทันที ?"

"ถูกแล้ว"

"ดังนั้นความจริงพวกเราต่างเข้าใจ มันต้องไม่กล้าเคลื่อนไหวแน่"

"ถูกแล้ว"

"แต่ทว่ามันตอนนี้กลับหนีไปแล้ว"

"ถูกแล้ว"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนพลันถอนใจกล่าว

"แต่พวกเรากลับผิดแล้ว พวกเราดูมันผิดโดยสิ้นเชิง"

เอี้ยเทียนเห็นพ้อง

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ที่แท้มันจึงเป็นคนรับมือยากที่สุดในบรรดาพวกประดานี้"

เอี้ยเทียนก็เห็นพ้อง เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"คิดว่ามันคงสังเกตเลศนัยของเรื่องราวนี้ออกแต่แรกแล้ว ดังนั้นแสร้งมารยาเป็นถูกพิษ ให้ผู้อื่นมิได้ระวัง มันจึงมีโอกาสหลีกหนีโดยปลอดภัย"

"ฉายามันเรียกว่าจุยจื้อ"

"ฉายาของคน ไม่อาจมีการตั้งผิดเด็ดขาด"

"ดังนั้น มิว่าท่านมีเปลือกนอกแข็งเพียงใด มันยังมีปัญญาทะลวงเป็นโพรง

มาได้"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนครุ่นคิด พลางกล่าวช้า ๆ

"รับมือกับคนประเภทนี้ มีเพียงสองวิธี"

เอี้ยเทียนสงบฟัง เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"หากไม่สามารถเกลี้ยกล่อมมันมาเป็นสหายของพวกเรา ก็ต้องรีบเร่งสังหารมันทิ้ง"

"แต่เสียดายมันตอนนี้หนีไปแล้ว"

"ในโลกต้องไม่มีผู้หนึ่งผู้ใด สามารถพลันสาบสูญไปได้ในบัดดล"

"แต่ข้าพเจ้ากลับหามันไม่พบ"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านหามันไม่พบ มิใช่แสดงว่าผู้อื่นก็หาไม่พบ"

นางเดินเข้าไปตบบ่าเอี้ยเทียนเบา ๆ แย้มยิ้มกล่าวต่อ

"อย่าลืมยังมีข้าพเจ้าอยู่"

"ท่านจะไปหามัน ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านจงอยู่เป็นเพื่อนเอี๊ยบน้อยในที่นี้โดยสงบเสงี่ยม ข้าพเจ้าจะนำขนมหวานกลับมาให้พวกท่านรับทาน"

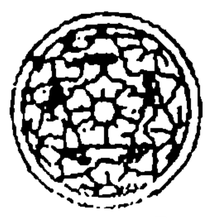

เอี้ยเทียนทรุดกายนั่ง นั่งอยู่ตรงข้ามเอี๊ยบไค

มันนั่งสงบเสงี่ยมอยู่ในที่นั้น ดูไปคล้ายเป็นคนค้าขายที่เรียบ ๆ ร้อย ๆ

เอี๊ยบไคจ้องมองมัน พลันถอนใจกล่าว

"นางว่านางจะนำขนมหวานกลับมาให้พวกเรากิน ?"

"อืมม์"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าวต่อ

"หลังจากสามขวบ ข้าพเจ้าก็มิเคยกินขนมหวานอีกเลย"

"อ้อ ?"

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงต้องการดื่มสุราเท่านั้น"

"หากท่านไม่ต้องการดื่มสุรา นั่นจึงเป็นเรื่องพิกลยิ่ง"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านเข้าใจข้าพเจ้าจริง ๆ พวกเราอย่างไรก็เป็นสหายเก่ากันมา"

เอี้ยเทียนแค่นเสียงเย็นชา

"สหายเยี่ยงข้าพเจ้า โชคของท่านยังดีอยู่ที่มีไม่กี่คน"

"มิว่าท่านทำอย่างไรกับข้าพเจ้า พวกเราอย่างไรยังคงเป็นสหายเก่า สหายก็เป็นเช่นสุรา ต่างยิ่งเก่ายิ่งประเสริฐ"

"ท่านกระหายใคร่ได้ดื่มถึงปานนี้ ?"

"ท่านก็ทราบ อารมณ์ของข้าพเจ้าตอนนี้ หงุดหงิดอย่างยิ่ง"

"มิว่าผู้ใดพบพานเรื่องเช่นกับท่าน อารมณ์ต่างไม่ปลอดโปร่งไปได้"

"คนที่อารมณ์หงุดหงิด มักคิดจะดื่มสุรา"

เอี้ยเทียนผงกศีรษะเห็นพ้อง

"นอกจากดื่มสุราแล้ว ท่านไม่มีเรื่องอื่นใดน่ากระทำจริง ๆ"

"ดังนั้นหากท่านเห็นแก่ไมตรีที่มีมานาน โปรดหาสุราให้ข้าพเจ้าสักเล็กน้อย"

เอี้ยเทียนครุ่นคิดแล้วผุดลุกขึ้นกล่าว

"ก็ได้ ข้าพเจ้าไปหาสุราให้ท่าน ท่านควรนอนรอโดยสงบเสงี่ยมอยู่ในที่นี้ อย่าคิดหนีเป็นอันขาด"

เอี๊ยบไคจับตามองมันจนเดินออกจากห้อง ดวงตาสุกใสกว่าเดิม

มนุษย์ อย่างไรก็ยังมีสันดานของมนุษย์อยู่

เอี๊ยบไคพลันมีความหวังต่อสันดานมนุษย์จนเปี่ยมล้น รู้สึกว่าเอี้ยเทียนมิอาจนับเป็นคนเลวทรามเกินไป

เอี้ยเทียนถึงกับกลับมาเร็วอย่างยิ่ง มือยังหิ้วป้านทองเหลืองใบใหญ่ คล้ายดั่งมีน้ำหนักมากยิ่ง

แม้สุราในป้านจะมีไม่เต็มเปี่ยม แต่อย่างน้อยก็ต้องหนักกว่าห้าหกชั่ง

เอี๊ยบไคเป็นคนดื่มสุราเร็วอยู่เสมอมา ตอนนี้ตกลงใจ แม้นับว่ามีพละกำลังทุเลากลับมา ก็ต้องไม่แก้มือเอี้ยเทียนเด็ดขาด

หากคนเรายังยินยอมไปหาสุราให้สหายเก่าดื่ม คนผู้นั้นย่อมยังพอมีทางเยียวยารักษาได้

เอี้ยเทียนกล่าว

"ท่านมิได้หนี ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ หนีไม่รอด"

"ประเสริฐมาก"

มันวางป้านสุราลงบนพื้น

เอี๊ยบไคกระทั่งยังไม่มีปัญญายันกายขึ้นนั่ง จึงกล่าวว่า

"ท่านไม่อาจส่งเข้ามา ?"

"ข้าพเจ้ายังคงห่างกับท่านอีกระยะหนึ่งประเสริฐกว่า"

เอี๊ยบไคถอนหายใจเฮือกหนึ่ง จำต้องตะเกียกตะกายคลานเข้าไปดูดที่จะงอยปากป้าน

เอี๊ยบไคเพียงดูดคำเดียว สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนแล้วร้องโพล่ง

"นี่มิใช่สุรา"

เอี้ยเทียนจับตาเย็นชามอง ใบหน้าไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด แค่นเสียงตอบ

"พวกเราก็มิใช่มิตรสหาย"

"ท่าน... ท่านไฉนต้องหลอกลวงข้าพเจ้า ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าต้องการดู ตอนท่านคลานอยู่กับพื้นจะมีสารรูปใด ?"

เอี๊ยบไคเย็นวาบจนถึงปลายนิ้ว แค้นจนใคร่จะโถมเข้าไปคว้าป้านน้ำเย็นเฉียบนี้ กรอกเข้าใส่ปากมันให้หมดสิ้นทันที

เอี้ยเทียนแค่นหัวร่อกล่าว

"นั่นเป็นเพียงน้ำธรรมดาเท่านั้น ข้าพเจ้ามิได้ปัสสาวะใส่ป้านให้ท่านดื่ม นับเป็นโชคของท่านมากแล้ว"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่เลวทรามเลย ท่านไฉนจึงแค้นข้าพเจ้าปานนี้ ?"

"ข้าพเจ้าไม่พอใจตุ๊กตามาแต่ไหนแต่ไร"

เอี๊ยบไคพลันเข้าใจความนัยมาได้ ร้องโพล่งขึ้น

"ท่านกำลังหึงหวง ? หรือท่านพอใจเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนจริง ๆ ? หรือท่านไม่เข้าใจนางเป็นสตรีเยี่ยงไร !"

เอี๊ยบไคเบิ่งตามองเอี้ยเทียนด้วยความตระหนก แต่เอี้ยเทียนขุ่นแค้นจนกำหมัดกัดฟันคำรามทีละคำ

"ข้าพเจ้าเพียงเข้าใจเรื่องเดียว"

"ท่านบอกมา"

ใบหน้าเอี้ยเทียนเขียวคล้ำไปแล้ว กล้ามเนื้อที่หางตากระตุกถี่เร็ว เน้นหนัก ๆ

"เพียงท่านเอ่ยปากกล่าวอีกคำเดียว ข้าพเจ้าก็จะตบฟันท่านให้หลุดร่วงจากปาก"

หากในปากไม่มีฟัน รสชาตินั้นก็มิน่าทนทาน

เอี้ยบไคจึงได้แต่ถอนหายใจ พลันพบเห็น มิว่าบุรุษที่ฉลาดปราดเปรื่องปานใด หากมีความพอใจสตรีนางใดโดยจริงจัง เมื่ออยู่ต่อหน้าสตรีนางนั้น จะกลายเป็นโง่เขลาไปทันที

ตอนนี้สมควรทำอย่างไร ?

ไม่มีวิธีแม้แต่น้อย มิว่าผู้ใดเมื่อถึงเวลานี้ มีแต่นั่งรอเท่านั้น

รอความตาย ?

เอี้ยบไครู้สึกขมไปทั้งปาก ตอนนี้มีความกระหายใคร่ได้ดื่มสุราจริง ๆ แล้ว

เอี้ยเทียนลุกขึ้นช้า ๆ ผลักหน้าต่างออก

ลมทางนอกหน้าต่างเหน็บหนาวอย่างยิ่ง

เอี้ยเทียนสูดลมหายใจลึก ๆ พลันมีคนส่งเสียงเย็นชาขึ้นที่ด้านหลังมัน

"ท่านกำลังหาข้าพเจ้า ?"

พิกลสุดพิสดาร

ฮั่นเจ็ง

เหล็กแหลมถึงกับมาอยู่ด้านหลังของเอี้ยเทียน !

เอี้ยเทียนมิได้เหลียวมอง ร่างพลันทะยานขึ้นจากพื้น ตีลังกากลางอากาศ แนบตัวอยู่กับเพดานห้อง

มันมิได้เห็นฮั่นเจ็ง

มีเสียงดังขึ้นที่นอกประตูอีก

"วิชาตัวเบายอดเยี่ยม ไม่เสียทีมีฉายาปวยฮู้ (จิ้งจอกบิน)"

เป็นเสียงฮั่นเจ็งอีกแล้ว

เอี้ยเทียนพลิกมือวูบ ชักทวนโซ่เงินประกายแวววาวออกจากเอว ไถลร่างตามเพดานออกไปไกลกว่าสองวา ลื่นไถลตามผนังลงมาจนถึงหลังประตู แล้วพลันสะบัดทวนโซ่เงินของมันออกไป

นอกประตูก็ไม่มีคน

ได้ยินคนส่งเสียงทางด้านหลัง

"ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่"

ฮั่นเจ็งได้อ้อมออกทางภายนอก แฉลบเข้าทางหน้าต่าง ไปถึงด้านหลังของมันอีกครั้ง

เอี้ยเทียนพลิกมือสะบัด ทวนโซ่เงินที่เป็นอาวุธอ่อน ถึงกับถูกมันสะบัดแข็ง

ดั่งพู่กัน แทงเข้าใส่คอหอยฮั่นเจ็งดั่งสายฟ้า !

มิว่าผู้ใดต่างดูออก มันอย่างน้อยต้องทุ่มเทเวลาฝึกปรือทวนโซ่เงินของมันไม่ต่ำกว่ายี่สิบปี

มิคาด พลังฝีมือของฮั่นเจ็งถึงกับยังน่าสะพรึงกลัวกว่าที่มันคาดหมายเป็นสิบเท่า พอลงมือก็คว้าปลายทวนของมันไว้ได้อย่างง่ายดาย

เอี้ยเทียนคาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด ในโลกถึงกับมีคนลงมือรวดเร็วปานนี้ จึงรวมกำลังย่อกาย กระชากอาวุธของมันสุดแรง

มือฮั่นเจ็งถึงกับพลันคลายออก

เอี้ยเทียนจึงเสียหลักถลาถอยหลังไปหลายก้าว

ฮั่นเจ็งถึงกับพุ่งปราดตามมาดั่งสายฟ้า พอยื่นมือก็จี้จุดเฮี้ยงกีที่ทรวงอกมันอย่างง่ายดาย

เอี้ยบไคถอนใจยาว นับว่าคาดคิดไม่ถึงเช่นกัน คนที่ถูกต่อยเพียงหมัดเดียวจมูกก็เบี้ยวไป ถึงกับมีพลังฝีมือสูงส่งปานนี้ได้

เสียงโครมดังหนัก ๆ ร่างเอี้ยเทียนหงายตึงลงกับพื้น ฮั่นเจ็งกระทั่งหางตายังไม่เหลือบแล หันกลับไปฉุดเอี้ยบไคพลางส่งเสียง

"ท่านยังสามารถยืนได้หรือไม่ ?"

เอี้ยบไคลูบคลำศีรษะฝืนยิ้มตอบ

"ท่านมาเพื่อช่วยข้าพเจ้าจริง ๆ ?"

ฮั่นเจ็งหน้าเครียดเย็นชามิเอ่ยปาก คว้าเอวเอี้ยบไคขึ้นอุ้มไว้พลางกล่าว

"ท่านตามข้าพเจ้าไปก่อน"

"ยังมีเต็งฮุ้นลิ้ม"

ฮั่นเจ็งขมวดคิ้วกล่าว

"ท่านยังจะพานางไปด้วย ?"

เอี้ยบไคถอนใจตอบ

"เมื่อครู่ยังมีคนว่า จุดอ่อนร้ายที่สุดของข้าพเจ้าคือใจอ่อนเกินไป"

ฮั่นเจ็งแค่นเสียง

"เท้าท่านตอนนี้ก็อ่อนด้วย"

"โชคดีที่เต็งน้อยเพียงถูกจี้จุดเท่านั้น ท่านเพียงตบคลายจุดนางก็ใช้ได้แล้ว"

รีบหัวร่อแล้วกล่าวเสริมไป

"แต่ทว่า ท่านไม่อาจลงมือหนักหน่วงเช่นดั่งเอี้ยเทียนเป็นอันขาด ข้าพเจ้า

ไม่ต้องการภรรยาที่เป็นคนตาย"

ห้องใต้ดินอับชื้นเลือนราง หนาวเหน็บแทบขาดใจ

โชคดีที่มุมห้องยังมีเตียงไม้ บนเตียงถึงกับมีผ้าห่มนวมผืนหนึ่ง

เอี๊ยบไคนอนบนเตียงแล้ว จึงระบายลมจากปากยาว ๆ ทราบว่าตอนนี้ไม่ต้องไปเป็นตุ๊กตาให้ผู้อื่นอีกแล้ว

เต็งฮุ้นลิ้มถูมือแรง ๆ พลางกล่าว

"สถานที่นี้หนาวอย่างยิ่ง"

ฮั่นเจ็งกล่าวบ้าง

"หนาวประเสริฐกว่าไม่หนาว"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะท่านยังมีชีวิตอยู่ คนตายต้องไม่รู้สึกหนาวแล้ว"

เต็งฮุ้นลิ้มถอนหายใจยาว แย้มยิ้มกล่าว

"มิว่าอย่างไรก็ตาม สามารถมีชีวิตอยู่ย่อมประเสริฐ"

เอี๊ยบไคก็ถอนใจกล่าว

"ไม่เลวจริง ๆ"

มองดูฮั่นเจ็งแล้วพลันถาม

"จมูกของท่านเป็นอย่างไรบ้าง"

"ยังเจ็บอยู่"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าว

"หากจมูกของข้าพเจ้ายังเจ็บ ข้าพเจ้าต้องไม่ไปช่วยคนที่ต่อยจมูกข้าพเจ้าเบี้ยวเป็นแน่"

"อาจบางทีหัวใจของข้าพเจ้ายังอ่อนกว่าท่าน"

"โชคดีที่ฝีมือของท่านยังไม่เลว"

แล้วถามอีกครั้ง

"ท่านทราบเรื่องรายนั้นหรือไม่ ?"

ฮั่นเจ็งถาม

"เรื่องอันใด ?"

"ข้าพเจ้าเคยเผชิญกับยอดฝีมือบู๊ลิ้มยุคนี้มามากหลาย ต่างพอจะเรียกเป็น

ยอดฝีมืออันดับเยี่ยมได้ ในจำนวนนั้นมีคนเยี่ยมที่สุดอยู่ผู้หนึ่ง ท่านทราบเป็นผู้ใดหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้ากระมัง ?"

"ฮา... ท่านคล้ายดั่งมิใคร่ถ่อมตัวนัก"

"ข้าพเจ้าเป็นคนเปิดเผยเสมอมา"

"ดังนั้นข้าพเจ้าจึงประหลาดใจ"

"ประหลาดใจที่ข้าพเจ้าเปิดเผยเกินไป ?"

"มิได้ เรื่องที่ประหลาดใจมีมากอย่างยิ่ง"

"ท่านพอจะบอกมาทีละเรื่องได้"

เต็งฮุ้นลิ้มเดินเข้าไป เอนกายอิงเอี๊ยบไค กุมมือเอี๊ยบไคไว้ นางก็กำลังตั้งใจฟัง เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าว

"ฟังว่าท่านถูกพิษ ที่พอขยับตัวเป็นต้องตาย ตอนนี้ท่านเคลื่อนไหวแล้ว แต่ยังมีชีวิตอยู่ ?"

"มิว่าเป็นพิษใดต่างมียาขจัด"

"กระทั่งพิษของม้อก้า ท่านก็สามารถขจัดได้ ?"

"ข้าพเจ้ายังมีชีวิต"

"ดังนั้น ข้าพเจ้ายิ่งประหลาดใจ"

"ประหลาดใจที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ได้ ?"

"ประหลาดที่ท่านมีชีวิตมิใคร่ดีนัก"

"ชีวิตข้าพเจ้ามิใคร่ดีอย่างไร ?"

"คนเช่นดั่งท่าน ความจริงควรมีชีวิตที่ยิ่งประเสริฐเลิศดีกว่านี้"

ฮั่นเจ็งครุ่นคิดพลางกล่าวช้า ๆ

"ท่านหมายความ ข้าพเจ้าไม่บังควรไปพึ่งบารมีของอุ้ยเทียนพ้ง ให้มันเจือจานอาหารแก่ข้าพเจ้า ?"

"ถูกแล้ว อุ้ยเทียนพ้งมิใช่เจ้านายที่ดี ท่านความจริงไม่สมควรกดตัวเองให้ต่ำปานนี้ ยิ่งไม่สมควรยืนปล่อยให้ข้าพเจ้าต่อยไปหมัดหนึ่ง"

ฮั่นเจ็งนิ่งอึ้ง คล้ายกำลังใคร่ครวญดูว่าวาจาบางประโยคควรจะบอกออกไปหรือไม่ ?

เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"ท่านยอมให้ข้าพเจ้าต่อยหมัดนั้น แสดงว่าเนื่องเพราะท่านไม่ต้องการแสดง

ฝีมือแท้จริงของท่านต่อหน้าผู้คนอื่น ๆ ?"

ในที่สุด ฮั่นเจ็งถอนใจตอบ

"ข้าพเจ้ามีเหตุผลของข้าพเจ้าอยู่"

"ข้าพเจ้าทราบ ความนั้นจะต้องมีเหตุผลอยู่"

"ข้าพเจ้าอยู่ในระหว่างหลบหลีกศัตรู"

"หนีศัตรู ?"

"ศัตรูของข้าพเจ้าต้องคาดคิดไม่ถึง ข้าพเจ้าจะไปพึ่งบารมีของอุ้ยเทียนพ้ง ให้มันคุ้มครองได้"

"ความจริงท่านก็มิใช่มีนามฮั่นเจ็ง ?"

"มิใช่"

"ศัตรูของท่านเป็นผู้ใด ?"

"เป็นคนที่น่ากลัวยิ่ง"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าคำนวณได้ กระทั่งคนเช่นดั่งท่านยังต้องหลบหนีมัน มันย่อมต้องน่ากลัวยิ่ง"

"อย่างนั้นท่านก็ควรคาดคิดได้ ข้าพเจ้าไฉนจึงต้องช่วยท่าน ?"

"ท่านคิดจะให้ข้าพเจ้าช่วยท่านอีกแรงหนึ่ง ไปรับมือศัตรูท่าน ?"

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านเป็นสหายที่มีประโยชน์ยิ่ง และก็เป็นคนแยกแยะบุญคุณความแค้นกระจ่างยิ่ง"

"ฮา... ข้าพเจ้าก็ไม่คิดจะถ่อมตัวเกินไป"

"คนที่แยกแยะบุญคุณความแค้นกระจ่าง เพราะทดแทนพระคุณที่ช่วยชีวิตมักจะยอมกระทำเรื่องราวใด ๆ ทุกสิ่งอัน"

"อย่างนั้นท่านตอนนี้สมควรบอกกับข้าพเจ้า ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำกระไรกันแน่ ?"

"โอกาสหน้าข้าพเจ้าย่อมบอกกับท่าน ตอนนี้..."

มันพลันเปลี่ยนเรื่องไปกลางคัน

"อาการของท่านคล้ายดั่งไม่สาหัส ไฉนกระทั่งยังไม่มีปัญญาทรงกาย ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ายังมิได้ดื่มสุรา"

"ท่านต้องการดื่มสุรา ?"

"หลังจากดื่มสุราแล้ว หัวใจของข้าพเจ้าอาจยิ่งอ่อนกว่านี้ แต่เท้ากลับไม่อ่อน

เด็ดขาด"

"สุราสามารถรักษาอาการบาดเจ็บของท่าน ?"

"อาการบาดเจ็บของข้าพเจ้าพิเศษอย่างยิ่ง"

เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าเชื่อ มีปิศาจสุรามากหลายที่ยินยอมได้รับบาดเจ็บเช่นดั่งท่าน"

ฮั่นเจ็งรับคำ

"ตกลง ข้าพเจ้าไปหาสุราให้ท่าน"

"สุราไม่อาจหามาน้อยนัก"

เอี๊ยบไคกล่าวขาดคำ เต็งฮุ้นลิ้มสวนขึ้นทันที

"กับแกล้มก็ไม่อาจหามาน้อยนัก ให้ประเสริฐสุด หาเสื้อผ้าบุรุษมาอีกชุดหนึ่ง ข้าพเจ้าไม่อาจทนดูสารรูปที่ไม่บุรุษไม่สตรี (ลักเพศ) ของมันแล้ว"

ฮั่นเจ็งเหลือบมองนางแวบหนึ่ง กล่าวเสียงราบเรียบ

"สารรูปของท่านตอนนี้ ก็คล้ายไม่ผิดกับมันเท่าใด"

เต็งฮุ้นลิ้มหน้าแดงฉาน นางพลันนึกได้ ที่นางสวมใส่ตอนนี้เป็นเสื้อบุรุษ

มีคนมากหลายที่ต่างเป็นเช่นนี้ คือเพียงเห็นความผิดของผู้อื่น แต่ลืมของตัวเอง

ฮั่นเจ็งไปแล้ว

สถานที่นี้มีประตูอยู่บานเดียว เบื้องบนเป็นตึกหลังหนึ่งของอุทยานแนเฮียงฮึ้ง ฮั่นเจ็งมีความเห็น เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนต้องคาดคิดไม่ถึง พวกมันยังอยู่ในแนเฮียงฮึ้ง เอี๊ยบไคก็เห็นพ้อง

ยิ่งเป็นสถานที่กระจ่างชัด ผู้คนกลับยิ่งไม่สนใจสังเกต... นี่อาจบางทีเป็นจุดอ่อนของสัญชาตญาณมนุษย์เรา

เต็งฮุ้นลิ้มถอนใจกล่าว

"นอกจากเราสองแล้ว น่ากลัวมีแต่เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนทราบความเคลื่อนไหวของพวกเรา ความจริงพวกเราควรคิดได้ ข่าวเป็นนางแพร่งพรายออกไปชัด ๆ นี่ความจริงเป็นเรื่องที่กระจ่างอย่างยิ่งอยู่แล้ว"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าว

"อาจบางทีเนื่องเพราะกระจ่างเกินไป ดังนั้นพวกเราจึงคาดคิดไม่ถึง"

"ข้าพเจ้าก็สมควรได้คิด หากบุตรีของเซี่ยงกัวกิมฮังกับลิ่มเซียนยี้เป็นคนปัญญาอ่อน ผู้คนในแผ่นดินต่างสมควรปัญญาอ่อนไปหมดสิ้น"

"นางจะต้องถือพวกเราเป็นคนปัญญาอ่อนแน่"

"ดูท่านางคล้ายดั่งยังร้ายกาจกว่าบิดามารดานางเสียอีก"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"เซี่ยงกัวกิมฮังป่าเถื่อนถืออำนาจเกินไป ลิ่มเซียนยี้ขี้ขลาดเกินไป แต่นางไม่มีปมด้อยทั้งสองนี้เลย"

"นางยังมีปมด้อย"

"อ้อ ?"

"หากนางไม่มีปมด้อย พวกเราไหนเลยมาถึงที่นี้ได้ ?"

"ความผิดพลาดเพียงหนึ่งเดียวของนาง คือประเมินฮั่นเจ็งต่ำเกินไป"

"ข้าพเจ้าไม่พอใจคนผู้นี้"

"ท่านไม่พอใจฮั่นเจ็ง ?"

"อืมม์"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"มันคล้ายไม่ต้องการให้ท่านไปพอใจมัน"

เต็งฮุ้นลิ้มกะพริบตากล่าว

"นี่อาจบางทีเนื่องเพราะมันทราบ ข้าพเจ้าใกล้จะเป็นภรรยาท่านแล้ว"

เอี๊ยบไคคล้ายดั่งตระหนกจนโพล่งขึ้น

"ท่านว่ากระไร ?"

"ท่านว่าท่านไม่คิดจะได้ภรรยาที่เป็นคนตาย ข้าพเจ้าตอนนี้ยังไม่ตาย"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"โสตประสาทของท่านกลับปราดเปรียวยิ่ง"

"ข้าพเจ้าแม้ไม่อาจเคลื่อนไหว และไม่อาจส่งเสียง แต่วาจาที่พวกท่านว่ากล่าวกัน ข้าพเจ้าต่างได้ยินชัดเจนทุกถ้อยคำ"

"อ้อ ?"

เต็งฮุ้นลิ้มเชิดปากกล่าวด้วยความขุ่นแค้น

"ตอนนางผู้นั้นจะป้อนนมให้ท่าน ข้าพเจ้าแค้นจนใคร่งับนางสักคำจริง ๆ"

"บอกตามความสัตย์จริง ข้าพเจ้าก็คิดจะกัดนางสักคำเช่นกัน"

เต็งฮุ้นลิ้มหัวร่ออีก โอบคอเอี๊ยบไคไว้กระซิบเบา ๆ

"บอกตามความจริง ท่านเตรียมจะแต่งกับข้าพเจ้าเมื่อใด ?"

"เมื่อท่านไม่หึงหวงแล้ว"

"คิก คิก คนหน้าโง่ สตรีไม่หึงหวง ก็ไม่อาจนับเป็นสตรีแล้ว หรือท่านยังไม่เข้าใจเหตุผลนี้ ?"

พลันมีคนผู้หนึ่งส่งเสียงเย็นชา

"มันเพียงรู้จักฆ่าคน !"

ประตูของห้องใต้ดินอยู่ทางเบื้องบน เสียงนี้ดังแว่วลงมาจากเบื้องบน

ตอนฮั่นเจ็งเดินออกไป ทั้งสองมิได้ลงกลอนประตูไว้ ตอนนี้คิดจะไปลงกลอนก็ไม่ทันแล้ว

วาจาประโยคนั้นพอขาดคำ ก็มีคนเดินลงมาผู้หนึ่ง

เต็งฮุ้นลิ้มตระหนกเฮือกหนึ่งก่อน จึงระบายลมจากปากยาว ๆ ผู้มามิใช่เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน ยังนับเป็นโชคในเคราะห์ได้

ผู้มาเป็นบุรุษ

เป็นบุรุษที่มิว่าผู้ใด ต่างไม่ปรารถนาจะได้เห็น... มิว่าผู้ใด ต่างไม่ต้องการเห็นผีตายซาก !

คนผู้นี้ดูไปคล้ายผีตายซาก ใบหน้าเป็นสีเทาซีด โหนกแก้มสูงชัน จมูกเหยี่ยว ปากกว้าง คล้ายดั่งไม่มีเนื้อเลยสักน้อยนิด ในดวงตาเป็นประกายสีเหลืองแวววาว

ร่างของมันสูงอย่างยิ่ง แต่สวมเสื้อยาวสีแดงที่ปักโบตั๋นดำอยู่เต็มตัว

แขนเสื้อก็ยาวอย่างยิ่ง ยาวจนคลุมมือทั้งสองหมดสิ้น

มิว่าผู้ใดเห็นคนสารรูปเช่นมัน ต่างอดบังเกิดความตระหนกมิได้ แต่เต็งฮุ้นลิ้มกลับระบายลมจากปากยาว ๆ

นางมีความเห็น คนผู้นี้อย่างน้อยน่าดูกว่าเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนอยู่บ้าง

ในสายตานาง ทั้งแผ่นดิน ไม่มีคนที่น่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนอีกแล้ว

เอี๊ยบไคเมื่อเห็นคนผู้นี้ลงมา หัวใจวาบหวิวดุจดั่งร่วงหล่นลงในหุบเหว

เอี๊ยบไคเห็นท่าการเดินของคนผู้นี้ก็ทราบ เต็งฮุ้นลิ้มต้องมิใช่คู่มือมันเด็ดขาด

เอี๊ยบไคตอนนี้ กระทั่งยังไม่อาจเปรียบกับเต็งฮุ้นลิ้มได้ แม้นับเป็นทารกวัยสิบกว่าขวบปี ยังสามารถต่อยเอี๊ยบไคล้มลงได้โดยง่ายดาย

แต่เต็งฮุ้นลิ้มกลับกระโดดขึ้นยืน ส่งเสียงดัง ๆ

"ท่านถือดีอย่างไร จึงบุกเข้ามาในบ้านผู้อื่นโดยไม่ถามไถ่ให้กระจ่าง ท่านรู้จักมารยาทหรือไม่ ?"

คนผู้นั้นแค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าเพียงเข้าใจฆ่าคน แต่ข้าพเจ้ายังเปรียบกับมันไม่ได้"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าว

"ท่านเกรงใจเกินไปแล้ว"

"เมื่อครู่ข้าพเจ้านับดูแล้ว หน้า ๆ หลัง ๆ นอก ๆ ใน ๆ ของสถานที่นี้ มีคนตายถึงแปดสิบสามคน"

บุตรหลานของตระกูลบั๊ก บริวารของทิโกว และพวกคนงานของแนเฮียงฮึ้งถึงกับไม่มีผู้ใดรอดชีวิตเลย !

คนผู้นั้นเค้นเสียงยะเยียบกล่าวต่อ

"ค่ำคืนเดียวก็ฆ่าถึงแปดสิบสามคน นับเป็นผลงานที่ยิ่งใหญ่ กำลังใจที่ฮึกหาญเหลือหลาย..."

เอี๊ยบไคสอดคำทันที

"ท่านเข้าใจ คนเหล่านั้นเป็นข้าพเจ้าสังหาร ?"

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ พวกมันต่างตายแล้ว แต่ท่านกลับยังมีชีวิตอยู่"

"มีชีวิตมิเพียงข้าพเจ้าคนเดียว"

"มีท่านเพียงคนเดียว"

"ท่านไม่เห็นคนอื่น ๆ ?"

"ไม่เห็น"

เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องถาม

"เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเล่า ?"

ผู้นั้นกล่าว

"เรากำลังต้องการถามพวกท่าน นางไปที่ใด ?"

เต็งฮุ้นลิ้มตอบ

"พวกเราทราบได้อย่างไร พวกเราก็กำลังต้องการหานาง"

ผู้นั้นหัวร่อแล้ว

เต็งฮุ้นลิ้มไม่พอใจสีหน้าหัวร่อเช่นนั้น ไม่มีผู้ใดพอใจการหัวร่อเช่นนั้น

คนผู้นั้นแค่นหัวร่อพลางกล่าว

"นางความจริงติดตามพวกท่านมา พวกท่านกลับหนีหน้านางมาซ่อนในที่นี้"

หัวใจเอี๊ยบไควาบหวิวลงอีกครา ทราบแล้วว่าเรื่องนี้ยากยิ่งที่จะอธิบายให้ได้รับความเชื่อถือ

เต็งฮุ้นลิ้มกลับมีทีท่ามั่นใจในเหตุผลจนโอ่อ่าภาคภูมิ ส่งเสียงดัง ๆ

"ถูกแล้ว ตอนต้นนางร่วมทางมากับพวกเรา นั่นเนื่องเพราะพวกเราก็หลงกลนาง"

ผู้นั้นแค่นหัวร่อ เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อ

"แต่คนล้วนเป็นนางฆ่า..."

"แล้วนางไฉนไม่พลอยฆ่าท่านทั้งสองไปด้วย ?"

"เนื่องเพราะฮั่นเจ็งช่วยพวกเราออกมา"

"ฮั่นเจ็งเล่า ?"

"ไปหาสุรา"

"ในเวลาเช่นนี้ พวกท่านยังต้องการดื่มสุรา ? มันยังยอมไปหาสุราให้พวกท่าน ?"

"ท่านไม่เชื่อ ?"

"ตอนเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนฆ่าคน พวกท่านดูอยู่ที่ด้านข้าง พวกท่านเห็นกับตา ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าถูกนางจี้จุดไว้ จึงได้เห็น"

"ท่านเล่า ?"

ที่มันถามคือเอี๊ยบไค แต่เต็งฮุ้นลิ้มก็ได้ตอบแทนให้

"มันก็ถูกลอบประทุษร้าย ตลอดร่างไม่มีกำลังแม้สักน้อยนิด ไหนเลยจะ..."

กล่าวถึงตอนนี้ นางจึงพลันนึกได้ว่าพลั้งปากไปแล้ว

ตาของคนผู้นั้นสุกใสกว่าเดิม ถลึงจ้องเอี๊ยบไคพลางเค้นเสียงจากไรฟัน

"ท่านไม่มีกำลังแม้แต่น้อยนิด ?"

เอี๊ยบไคได้แต่ฝืนยิ้ม พลันพบเห็น หากไม่ต้องการให้สตรีปากมาก นับว่ายังยากกว่าจับอูฐมาร้อยใส่รูเข็มเสียอีก

คนผู้นั้นเขม้นมองเอี๊ยบไค เน้นทีละคำ

"ท่านไม่มีกำลังหลงเหลือแม้สักน้อยนิดจริง ๆ ? เราต้องฆ่าท่าน ?"

เต็งฮุ้นลิ้มพลันตวาดก้อง โถมปราดเข้าไป

พลังฝีมือของนางไม่ต่ำทราม เต๊าะเมี่ยกิมเหล็ง (กระพรวนทองชิงชีวิต) ของนางแม้มิได้อยู่ในตัว แต่การโถมจู่โจมสุดแรงเยี่ยงนี้ ก็มิใช่ผู้คนธรรมดาจะรับมือได้ง่ายดาย

มิคาด คนผู้นั้นสะบัดแขนเสื้อยาววูบเดียว พลังลมทะลักออกมาดั่งพายุ

กระแทกร่างนางจนปลิวออกไป ชนใส่ผนังห้องดังโครมใหญ่

มือของมันยื่นออกมาจากในแขนเสื้อยาว ตะปบใส่คอหอยเอี๊ยบไคดั่งประกายไฟ !

มือข้างนั้นถึงกับเป็นสีแดง ?

แดงฉานปานโลหิต !

อั้งม้อชิ้ว (หัตถ์อสูรแดง) !

มิว่าผู้ใด เพียงถูกอั้งม้อชิ้วตะปบใส่ร่าง ต่างต้องตายแน่นอน

เอี๊ยบไคไม่คิดจะตาย แต่ไม่กล้าต่อต้านรับมือ จำต้องใช้พละกำลังเท่าที่มี คิดจะถอยหนีไปทางด้านหลัง

ทันใดนั้น ร่างพลันลอยขึ้นจากเตียง

พละกำลังของเอี๊ยบไคถึงกับพลันทุเลาคืนมา ถอยปราดไปด้านหลัง ลอยขวับขึ้นจากเตียง ไถลตามผนังออกไป

อั้งม้อชิ้ว (หัตถ์อสูรแดง) มิได้ฉวยโอกาสไล่ซ้ำเติม เพียงแต่จับตาเย็นชาจ้องมอง แค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านว่าท่านไม่มีเรี่ยวแรงเหลือแม้สักน้อยนิด แล้วเรี่ยวแรงของท่านมาจากที่ใด ?"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าก็ไม่เข้าใจ"

นี่เป็นความสัตย์จริง เป็นวาจาจริงที่ไม่มีผู้ใดยอมเชื่อถือ

พลันมีเสียงเย็นชาของคนผู้หนึ่ง แว่วขึ้นที่หน้าประตู

"ท่านรู้จักแต่ฆ่าคนใช่หรือไม่ ?"

ที่มาในครานี้ก็มิใช่เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน เป็นคนชุดดำร่างสูงใหญ่ล่ำสัน หลังสะพายกระบี่ยาว

กระบี่เป็นสีดำ อาภรณ์เป็นสีดำ ใบหน้าก็เป็นสีดำคล้ำด้วย ตาดำขลับทั้งคู่มีประกายแวววาว

มันความจริงมีรูปกายสูงใหญ่อย่างยิ่ง แต่ไม่รู้สึกอ้วนฉุ

มันเป็นคนที่ดูแล้วสมควรเป็นเหยี่ยว ปราดเปรียว ดุร้ายอำมหิต เต็มไปด้วยพลังป่าเถื่อน

มือของอั้งม้อชิ้ว (หัตถ์อสูรแดง) ยกขึ้นแล้ว แต่เมื่อเห็นกระบี่ที่หลังของมัน

แก้วตาพลันหดเล็กลงทันที

ตาเป็นประกายแวววาวของคนชุดดำ ก็จ้องมือสีแดงของมันแน่วนิ่ง... คล้ายดั่งมิใช่เป็นมือที่มีเลือดเนื้อ

เป็นมือที่ท่านสามารถเห็นแต่ในฝันร้ายเท่านั้น !

แก้วตาคนชุดดำก็คล้ายหดเล็กลง เน้นทีละคำ

"อีแม้เข่า (ร่ำไห้ยามวิกาล) ?"

อีแม้เข่าผงกศีรษะกล่าวช้า ๆ

"แชม้อ (อสูรเขียว) ร่ำไห้กลางวัน เชียะม้อ (อสูรแดง) ร่ำไห้กลางคืน ฟ้าดินต่างร่ำไห้ จันทราอาทิตย์ไม่ปรากฏ"

คนชุดดำส่งเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้ารู้จักท่าน"

"ข้าพเจ้าก็รู้จักท่าน"

"อ้อ ?"

"ท่านเป็นคนตระกูลก้วยแห่งซงเอี๊ยง ?"

"ก้วยเต๋ง"

"เฮอะเฮอะ ซงเอี๊ยงทิเกี่ยม (กระบี่เหล็กแห่งซงเอี๊ยง) ฆ่าคนมานับไม่ถ้วน แต่น่ากลัวยังไม่อาจเปรียบกับคนผู้นี้"

คนชุดดำร่างสูงใหญ่ที่มีนามก้วยเต๋ง เป็นทายาทของกระบี่เหล็กแห่งซงเอี๊ยง กล่าวสวนคำ

"เอี๊ยบไค ?"

"นึกมิถึงว่าท่านก็รู้จักมัน"

ก้วยเต๋งแค่นเสียงเย็นชา

"เวลาค่ำคืนเดียว ปลิดชีวิตคนไปถึงแปดสิบสาม มิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย"

"แต่มันกลับปฏิเสธมิยอมรับ"

ก้วยเต๋งแค่นหัวร่อ อีแม้เข่ากล่าวต่อ

"มันยังแก้ตัว ฆาตกรที่ฆ่าคนคือเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน"

"เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเป็นคนปัญญาอ่อน ในโลกไม่มีคนปัญญาอ่อนที่เป็นฆาตกรฆ่าคน"

"ท่านไม่เชื่อ ?"

"ไม่เชื่อ"

"มันว่าตัวมันก็แทบตายกับมือเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน เนื่องเพราะมันไม่มีพละกำลังหลงเหลือแม้สักน้อยนิด"

"มันดูไปไม่คล้ายเป็นคนถูกลอบประทุษร้าย"

"ท่านไม่เชื่อ ?"

"ไม่เชื่อ"

"มันว่าที่มันตอนนี้ยังมีชีวิต เนื่องเพราะได้รับการช่วยเหลือมาจากฮั่นเจ็ง"

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ฮั่นเจ็งจึงเป็นคนถูกลอบประทุษร้าย"

"มันว่า ฮั่นเจ็งตอนนี้ไม่อยู่ เนื่องเพราะไปหาสุรามาให้มัน"

"ตอนนี้คล้ายมิใช่เป็นเวลาดื่มสุรา"

"วาจาที่มันว่า ท่านต่างไม่เชื่อ ?"

"ไม่เชื่อโดยสิ้นเชิง"

"ข้าพเจ้าก็ไม่เชื่อ"

เอี๊ยบไคถอนใจเบา ๆ กระทั่งตัวเองก็รู้สึก วาจาเหล่านั้น ยากยิ่งจะให้ผู้คนเชื่อถือได้

เต็งฮุ้นลิ้มพลันกล่าวบ้าง

"พวกท่านทราบฮั่นเจ็งถูกลอบประทุษร้าย ทราบว่าเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนติดตามพวกเรามา ?"

ก้วยเต๋งเพ่งมองนาง ผงกศีรษะช้า ๆ เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อ

"เรื่องเหล่านี้ เป็นผู้ใดบอกกับพวกท่าน ?"

ก้วยเต๋งตอบ

"เป็นคนที่โชคดีหนีรอดตายไปได้"

"เอี๊ยเทียน ?"

ก้วยเต๋งยอมรับโดยดุษณี เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อ

"ท่านแน่ใจอย่างไรว่า ที่มันบอกเป็นความสัตย์จริง ?"

"มันเป็นสหายของข้าพเจ้า"

เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องแค่นหัวร่อเย้ยหยัน

"ท่านมีสหายเยี่ยงนั้น นับว่ามีโชคแล้วจริง ๆ"

อีแม้เข่ากล่าวบ้าง

"มันมาตรแม้นมิใช่สหายข้าพเจ้า แต่วาจาของมัน ข้าพเจ้ายินยอมเชื่อ"

"เพราะเหตุใด ?"

อีแม้เข่าแค่นเสียงเย็นชา

"พยานหลักฐานประจักษ์กับสายตา ข้าพเจ้ามิอาจไม่เชื่อ"

"พยานหลักฐานใด ?"

อีแม้เข่าแค่นเสียงเย็นชา

"พวกท่านฆ่าบรรดาผู้ที่ล่วงรู้ความนัยจนหมดสิ้น ซ่อนตัวเชี่ยงกัวเชี่ยวเซียนไว้ เตรียมจะป้ายผิดแก่ผู้คน ในภายภาคหน้าทรัพย์สมบัติของกิมจี๊ปัง ไยมิใช่ตกอยู่กับมือพวกท่านอย่างง่ายดาย ?"

สีหน้าเต็งฮุ้นลิ้มแปรเปลี่ยนไปทันที นางก็พลันพบเห็น ข้อคิดสันนิษฐานนี้มิอาจว่าไม่สมเหตุผลได้

ก้วยเต๋งยังคงเพ่งมองนาง กล่าวช้า ๆ

"วาจาที่ท่านบอกมา หากมีคนเป็นพยานยืนยัน ข้าพเจ้าก็เชื่อถือท่าน"

ดวงตาเต็งฮุ้นลิ้มสุกใสทันที สวนคำไป

"วาจาที่พวกข้าพเจ้ากล่าว โชคดีที่ยังมีอีกผู้หนึ่งยืนยันได้"

"ฮั่นเจ็ง"

"ถูกแล้ว"

"มันไปหาสุรามาให้พวกท่าน ?"

"ถูกแล้ว"

"ในเมื่อมันเพียงไปหาสุรา ย่อมต้องกลับมาเร็วอย่างยิ่ง ?"

"เชื่อแน่ว่ามันต้องกลับมาเร็วอย่างยิ่ง"

"ตกลง พวกเรารอ"

อีแม้เข่ากล่าวบ้าง

"ท่านจะรอจริง ๆ ? รอจนผู้ช่วยพวกมันมา ร่วมกันสังหารพวกเราไป ?"

ใบหน้าก้วยเต๋งเครียดลงทันที แค่นเสียงเย็นชา

"ท่านเป็นท่าน ข้าพเจ้าเป็นข้าพเจ้า มิใช่พวกเรา"

อีแม้เข่าเพ่งมองก้วยเต๋งแน่วนิ่ง ประกายตาแวววาวราวไฟปิศาจ แค่นเสียงจากไรฟัน

"หรือท่านยังไม่ยอมถ่อมตัวเป็นพวกกับข้าพเจ้า ?"

ก้วยเต๋งแค่นหัวร่อ ความหมายของแค่นหัวร่อก็เป็นยอมรับโดยดุษณี

อีแม้เข่ากล่าวต่อ

"กาลกระโน้น ซงเอี๊ยงทิเกี่ยมถูกจัดอยู่ในอันดับสี่ของตำราอาวุธ นับว่าพอจะเป็นวีรบุรุษยิ่งใหญ่ ที่ดูแคลนผู้อื่นได้ แต่เสียดาย..."

ก้วยเต๋งแค่นเสียงด้วยสีหน้าเหี้ยมเกรียม

"เสียดายกระไร ?"

"เสียดายที่ท่านมิใช่ก้วยซงเอี๊ยง ซากศพของก้วยซงเอี๊ยงน่ากลัวกระดูกผุเป็นผุยผงไปเสียนานแล้ว"

ใบหน้าดำคล้ำของก้วยเต๋ง พลันกลับกลายเป็นเขียวซีด

อีแม้เข่าแค่นเสียงเย็นชาต่อ

"คนตายก็เป็นคนตาย คนตายทั้งมวลต่างเป็นเช่นกัน อย่าลืมว่าหลังจากมือกระบี่ยิ่งใหญ่ตายไปแล้ว ซากศพก็เน่าเปื่อย เหม็นคละคลุ้งเช่นดั่งคนอื่น ๆ มิผิดเพี้ยน"

ก้วยเต๋งกำหมัดแน่น เน้นทีละคำ

"ท่านก็อย่าลืมความเรื่องหนึ่งไปจึงประเสริฐสุด"

"เรื่องอันใด ?"

"ก้วยซงเอี๊ยงแม้ตายแล้ว ซงเอี๊ยงทิเกี่ยมกลับยังไม่ตาย !"

"เฮอะเฮอะ หรือซงเอี๊ยงทิเกี่ยม ยังจะช่วยเหลือฆาตกรฆ่าคนมารับมือข้าพเจ้า ?"

ก้วยเต๋งมิส่งเสียงอีกแล้ว อีแม้เข่ากล่าวต่อ

"ก้วยซงเอี๊ยงตายอยู่กับกระบี่จิ้นบ้อเมี่ย เพลงกระบี่ของจิ้นบ้อเมี่ยได้รับถ่ายทอดมาจากเซี่ยงกัวกิมฮ้ง"

มือก้วยเต๋งกำแนบแน่นอีกครา อีแม้เข่ากล่าวต่อ

"หากท่านเป็นบุตรหลานรักดีของตระกูลก้วย ท่านก็ควรร่วมมือกับข้าพเจ้ากำจัดเอี๊ยบไค ออกไปหาตัวเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนมา ค่อยศึกษาค้นคว้าจุดอ่อนในเพลงกระบี่พวกมัน จากคัมภีร์ที่เซี่ยงกัวกิมฮ้งทิ้งไว้ พิสูจน์ผลแพ้ชนะกับจิ้นบ้อเมี่ยอีกครา ชิงทิฐิให้แก่วิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของก้วยซงเอี๊ยงที่ตายไปจึงถูกต้อง"

มันที่ดูไปแม้มีสันดานพิกลผิดคนธรรมดา แต่วาจาที่กล่าวกลับมีอานุภาพกระตุ้นจิตใจผู้คนได้รุนแรงยิ่ง

ก้วยเต๋งก็มีสีหน้าตื่นเต้นกว่าเดิมโดยมิอาจข่มกลั้น

อีแม้เข่าจับตามองสีหน้าก้วยเต๋งแล้วกล่าวต่อ

"ความเห็นของท่านเป็นอย่างไร ?"

"ประเสริฐมาก"

"ท่านรับปากแล้ว ?"

"อืมม์"

อีแม้เข่าหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ขอเพียงเราสองร่วมมือ อย่าว่าเป็นเอี๊ยบไคเพียงคนเดียวเลย ทอดตาทั่วแผ่นดินยุคนี้ ยังมีผู้ใดสามารถชิงดีชิงเด่นกับเราสองได้อีก ?"

ก้วยเต๋งพลิกข้อมือ คว้าด้ามกระบี่ไว้

เสียงหัวร่อของอีแม้เข่าพลันชะงักลงมากลางคัน จับตามองเอี๊ยบไคพลางเค้นเสียงเย็นยะเยียบ

"สถานที่นี้ไม่มีทางถอยหนี เราเห็นว่าท่านวันนี้ตายแน่นอนแล้ว !"

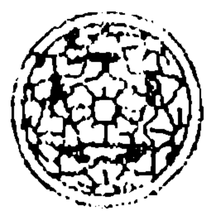

อรุณรุ่ง ท้องฟ้าแจ่มใส

แต่ลมกลับเหน็บหนาวกว่าตอนวิกาล ยามหิมะละลาย มักหนาวเหน็บกว่าตอนหิมะโปรยปรายมากนัก

ตอนนี้หิมะกำลังละลาย ขอบฟ้าบูรพามีแสงทองเปล่งประกาย ลูบไล้ป่าเหมยจนสดใสงามตา

แต่ในห้องใต้ดิน ยังคงอับชื้นเลือนราง

เต็งฮุ้นลิ้มได้เดินเข้าไป เคลียคลออยู่ข้างกายเอี๊ยบไคแล้ว

เอี๊ยบไคยืนสงบอยู่ในที่นั้น ทั้งมิได้เอ่ยปากและมิได้เคลื่อนไหว แต่ในดวงตาถึงกับมีประกายแย้มยิ้มอย่างพิกลยิ่ง

อีแม้เข่าจับตามองมือเอี๊ยบไคพลางเน้นเสียง

"ท่านรับมือมัน ข้าพเจ้าฆ่าสตรีนางนี้ก่อนค่อยไปช่วยท่าน"

ก้วยเต๋งรับคำอืมม์เบา ๆ อีแม้เข่ากล่าวต่อ

"ระวังมีดสั้นมันด้วย"

ก้วยเต๋งแค่นเสียงเย็นชา

"ท่านก็ต้องระวัง... ระวังกระบี่ของข้าพเจ้า"

อีแม้เข่าโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"ระวังกระบี่ท่าน ?"

"อืมม์"

ทันใดนั้น ประกายกระบี่วูบขึ้น กระบี่ของก้วยเต๋งถูกชักออกแล้ว แทงสวบ

เข้าใส่อีแม้เข่าดั่งสายฟ้าแลบ !

แต่ประกายกระบี่ไม่คล้ายเป็นสายฟ้าแลบ !

กระบี่เป็นสีดำ ไม่มีประกายเจิดจ้าบาดตา แต่รังสีกระบี่ที่เย็นยะเยียบ กลับยังคุกคามผู้คนได้ยิ่งกว่าสายฟ้าเสียอีก

นี่ก็คือกระบี่เหล็กของซงเอี๊ยง !

ทั่วพิภพจบแดน เป็นกระบี่ซงเอี๊ยงทิเกี่ยมที่มีเพียงหนึ่งเดียว !

กระบี่พอหลุดจากฝัก อีแม้เข่าพลันรู้สึก มีรังสีกระบี่ที่น่าหวาดหวั่นสะพรึงกลัวแผ่เข้าคุกคามถึงใบหน้าของมันแล้ว

มันตระหนกอย่างยิ่ง เดือดดาลอย่างยิ่ง คำรามสุดเสียงแล้วอั้งม้อชิ้วพุ่งวาบออกไปดั่งประกายไฟ

เมื่อกาลกระโน้น แซม้อชิ้วถูกจัดอยู่ในอันดับเก้าของตำราอาวุธ ความจริงอานุภาพของมัน มิได้ด้อยกว่าจั๊วเปียง (แส้อสรพิษ) ของเปียงชิ้ว (เทพเจ้าแส้) ที่อยู่อันดับหก และกิมกังทิไขว้ (ไม้เท้าเหล็กเทวราช) ที่อยู่อันดับเจ็ดเลย แต่เนื่องเพราะเป็นอาวุธที่มีอาถรรพณ์ชั่วร้ายเกินไป ดังนั้นแป๊ะเฮี่ยวเซ็งที่จัดอันดับในตำราอาวุธจงใจลดมันให้ต่ำอยู่ในอันดับเก้า

อั้งม้อชิ้วสร้างได้ยิ่งประณีตพิสดารกว่าแซม้อชิ้วมากนัก กระบวนท่าก็ยิ่งพิกลพิสดาร กราดเกรี้ยวดุร้ายมากกว่า

อาวุธก็เป็นเช่นเรื่องราวมากหลายในโลกนี้ มีความรุดหน้าอยู่ตลอดเวลา มีการดัดแปลงแก้ไขให้งามสมบูรณ์อยู่ตลอดเวลา

เห็นประกายสีแดงวูบขึ้นแวบเดียว กลิ่นคาวโลหิตเหม็นคละคลุ้งจนผู้คนแทบอาเจียน กระจายอบอวลเต็มห้อง

ก้วยเต๋งหัวร่อแค่น ๆ ถอยหลังไปสองก้าว พลันกู่ยาวแล้วทะยานขึ้นอากาศ กระบี่เหล็กถึงกับผนึกเป็นรุ้งสีดำสายหนึ่ง

ร่างของมันถึงกับผนึกเป็นหนึ่งเดียวกับกระบี่ !

นี่คือไม้ตายของซงเอี๊ยงทิเกี่ยม แทบจะถึงระดับทลายของแข็งได้ทุกประการ !

มีเสียงติงดังสนั่น !

อั้งม้อชิ้วถูกกระบี่นี้ ฟาดฟันแตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ดูไปคล้ายมีฝนโลหิตเต็มท้องฟ้าก็ปาน

ก้วยเต๋งกู่ยาวไม่หยุดปาก พลันตีลังกากลางอากาศ รุ้งสีดำกลับกลายเป็นประกายจำนวนมากมายนับไม่ถ้วนอีกครั้ง

โลหิตเต็มท้องฟ้าถูกกดต่ำลงมาทันที ร่างของอีแม้เข่าก็ถูกครอบคลุมอยู่ในรังสีกระบี่

มันมิว่าจะกระโดดหลบหลีกไปทั้งซ้ายขวาหน้าหลัง ต่างไม่มีทางจะหลีกพ้น ขณะเวลานั้นเอง เสียงกู่พลันชะงักหาย รังสีกระบี่สลายคลายไป เมื่อก้วยเต๋งพลิ้วร่างถึงพื้น กระบี่เหล็กถูกสอดเข้าฝักแล้ว

สองมือของอีแม้เข่าห้อยแนบกาย ร่างแน่วนิ่งในที่นั้นปานท่อนไม้ ใบหน้าที่มีแต่หนังห้มกระดูกของมัน เหงื่อกาฬแตกโซมดั่งฝนสาดซัด

ก้วยเต๋งจับตาเย็นชามองพลางเน้นทีละคำ

"ท่านจะร่วมมือกับข้าพเจ้า ท่านยังไม่คู่ควร"

อีแม้เข่าขบกรามคำราม

"ท่านไฉนไม่พาลสังหารข้าพเจ้าไปในกระบี่เดียว ?"

"ท่านก็ไม่คู่ควร ?"

"ท่านต้องการอย่างไร ?"

"ต้องการให้ท่านไสหัวไป"

อีแม้เข่าแสยะยิ้มเสียงเย็นยะเยียบกล่าว

"หากข้าพเจ้าไป ย่อมต้องมีสักวันที่ท่านสำนึกเสียใจ"

มันมิได้วิ่งหนี

มันเดินช้า ๆ ผ่านหน้าก้วยเต๋ง เดินช้า ๆ ออกจากห้องใต้ดิน

อั้งม้อชิ้วที่แหลกละเอียดร่วงกับพื้น คล้ายเป็นโลหิตสด ๆ ที่หยดหยาดอยู่ก็ปาน

ก้วยเต๋งหันไปเผชิญหน้ากับเอี๊ยบไค

เอี๊ยบไคกำลังแย้มยิ้ม

ก้วยเต๋งกำลังเครียดเย็นชา แค่นเสียงกระด้าง

"ท่านสะกดใจได้หนักแน่นยิ่ง"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ ก้วยเต๋งกล่าวต่อ

"ท่านไม่กลัวข้าพเจ้าร่วมมือกับมันสังหารท่าน ?"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ท่านทราบกระไร ?"

"ข้าพเจ้าทราบท่านเป็นทายาทของซงเอี๊ยงทิเกี่ยม ต้องไม่ยอมร่วมมือกับคนเช่นมันกระทำเรื่องใด ๆ เด็ดขาด"

ก้วยเต๋งจ้องมองแน่วนิ่ง ดวงตามีประกายพิสดารอย่างยิ่ง เนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ

"ก้วยซงเอี๊ยงเป็นกอกอข้าพเจ้า"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"นับว่ามีกอกอเช่นนั้น ต้องมีตี้ตี๋เช่นนี้จริง ๆ"

"มันเป็นวีรบุรุษมาชั่วชีวิต แต่เคราะห์ร้ายต้องตายกับมือจิ้นบ้อเมี่ย"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

"นั่นก็เป็นเรื่องที่เซี่ยวลี้ถ้ำฮวยเสียใจที่สุดในชั่วชีวิตท่าน"

ซงเอี๊ยงทิเกี่ยมกับเซี่ยวลี้ปวยตอ รักเคารพในกันและกัน จากศัตรูที่เคารพกันกลายเป็นสหายรักที่เคารพต่อกัน

ชั่วชีวิตของทั้งสองต่างเคารพนับถือกัน ก้วยซงเอี๊ยงเพราะไปตามกำหนดนัดแทนลี้คิมฮวง จึงตายกับกระบี่จิ้นบ้อเมี่ย

นั่นแม้เป็นเรื่องเจ็บแค้นอย่างยิ่ง แต่ก็เป็นตำนานดีงามที่ถูกเล่าขานกันมานาน

ก้วยเต๋งกล่าว

"อีแม้เข่ามิได้กล่าวผิด ที่ข้าพเจ้ามาครานี้ ต้องการคัมภีร์ของเซี่ยงกัวกิมฮั้งจริง ๆ"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ดังนั้นข้าพเจ้าจึงยิ่งต้องรอฮั่นเจ็ง"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"วาจาของท่าน ความจริงข้าพเจ้าไม่ควรเชื่อ แต่ข้าพเจ้าจะลองเชื่อดู เนื่องเพราะท่านเป็นทายาทเพียงผู้เดียวของลี้คิมฮวง"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ท่านผู้เฒ่ามิได้รับข้าพเจ้าเป็นศิษย์โดยแท้จริงเลย พลังฝีมือของท่านผู้เฒ่าข้าพเจ้าก็เพียงฝึกได้ประมาณหนึ่งในสิบเท่านั้น"

"แต่ลี้คิมฮวงกลับถ่ายทอดสุดยอดวิชามีดบินแก่ท่าน ?"

เอี๊ยบไคมิได้ปฏิเสธ ก้วยเต๋งกล่าวต่อ

"ตอนกอกอยังมีชีวิต ความหวังยิ่งใหญ่ที่สุดของท่าน คือหาตัวเซี่ยวลี้ปวยตอมาประลองสูงต่ำดูสักครั้ง"

"ข้าพเจ้าทราบ"

ก้วยเต๋งกล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

"การต่อสู้ในป่าต้นปังนอกหมู่ตึกเฮ็งฮุ้นจึง ในที่สุดกอกอก็พ่ายแพ้กับเซี่ยวลี้-ปวยตอ"

"ท่านมิได้พ่ายแพ้"

"โอ... ท่านแพ้แล้ว แพ้ก็แพ้ ?"

"แต่การต่อสู้ครั้งนั้น กลับถูกชนชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดิน ถือเป็นการสู้ที่ไม่เคยมีมาในโบราณกาล และจะไม่มีต่อไปในอนาคต"

การต่อสู้ครั้งนั้น ความจริงลี้คิมฮวงมีโอกาสถึงสามคราพอจะปลิดชีวิตก้วยซง-เอี๊ยง แต่ลี้คิมฮวงมิได้ลงมือ

ภายหลังมีดของลี้คิมฮวงหักไป ก้วยซงเอี๊ยงไม่แน่พอจะปลิดชีวิตลี้คิมฮวงได้ แต่ก้วยซงเอี๊ยงมิเพียงไม่ลงมือเช่นกันเท่านั้น กลับยินยอมรับการพ่ายแพ้โดยมิตัดพ้อต่อว่า ยอมแพ้โดยศิโรราบทั้งปากทั้งใจ !

เอี๊ยบไคกล่าว

"ดุจดั่งพวกท่าน จึงเป็นชาติชายชาตรี จึงเป็นบุคลิกภาพของวีรบุรุษยิ่งใหญ่เต็มภาคภูมิ"

"แต่มิว่าอย่างไร ซงเอี๊ยงทิเกี่ยม นับว่าพ่ายแพ้ต่อเซี่ยวลี้ปวยตอแล้ว"

เอี๊ยบไคได้แต่สงบงัน เพราะมิอาจกล่าวกระไรอีกแล้ว

ก้วยเต๋งจับตามอง ดวงตาพลันมีประกายแวววาว เน้นเสียงหนัก ๆ กล่าว

"ฟังว่าระหว่างนี้มีคนเรียบเรียงตำราอาวุธใหม่อีกครั้ง จัดอันดับมีดบินของท่าน เป็นที่หนึ่งในแผ่นดินแล้ว"

เอี๊ยบไคได้แต่ฝืนหัวร่อ เพราะเคยได้ยินวาจานี้มาเช่นกัน

หลังจากเอี๊ยบไคได้ยินวาจานั้นแล้วก็ทราบ นับแต่นี้เรื่องยุ่งยากรำคาญ จะต้องทยอยมาก่อกวนไม่ขาดสายเป็นแน่

ผู้มีฝีมือในบู๊ลิ้ม ต้องไม่มีผู้ใดยินยอม ถูกจัดอันดับต่ำกว่าผู้อื่นโดยพร้อมใจเด็ดขาด

เนื่องเพราะวาจานี้ เพียงพอจะเป็นชนวนให้เกิดการเข่นฆ่าสังหารนับครั้งมิถ้วน โลหิตหลั่งไหลเป็นสายธาร

ก้วยเต๋งกล่าว

"ดังนั้น มิว่าที่ท่านบอกจะเป็นจริงหรือเท็จ รอเรื่องนี้ผ่านพ้น ข้าพเจ้ายัง

ต้องหาโอกาสพิสูจน์ผลแพ้ชนะกับท่านอีกครา ดูเราซงเอี๊ยงทิเกี่ยมในปัจจุบัน ยังจะต่ำกว่าเซี่ยวลี้ปวยตออีกหรือไม่ ?"

เอี๊ยบไคยังคงได้แต่ฝืนยิ้ม

เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องกล่าวขึ้นบ้าง

"ท่านควรเข้าใจความเรื่องหนึ่งไว้จึงประเสริฐสุด"

ก้วยเต๋งสงบฟัง เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อ

"เท่าที่มีดสั้นของมันถูกวิจารณ์เป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดิน เนื่องเพราะมีดสั้นของมันช่วยคนมามากหลาย มิใช่เนื่องเพราะไปฆ่าคน"

"ข้าพเจ้าเคยได้ยิน"

"ดังนั้น หากท่านจะเอาชัยเหนือมัน ท่านก็ควรช่วยคน ไม่ควรไปฆ่าคน"

ก้วยเต๋งหน้าเครียดเย็นชา แค่นเสียงกระด้าง

"หากข้าพเจ้าฆ่ามัน ก็มีชัยเหนือมันแล้ว"

"ท่านผิดแล้ว แม้นับว่าท่านสามารถฆ่ามันได้จริง ท่านก็ไม่อาจมีชัยเหนือมันตลอดกาลนาน"

ก้วยเต๋งแค่นหัวร่อ

ความหมายของแค่นหัวร่อ บางครั้งก็เป็นปฏิเสธ

เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องแค่นหัวร่อใส่หน้ามันเช่นกัน กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านอย่าเข้าใจ ท่านสามารถพิชิตอั้งม้อชิ้วได้ก็ทะนงตนว่าเก่งกาจสามารถยิ่งอั้งม้อชิ้วแม้จะชั่วร้ายอำมหิต แคล่วคล่องปราดเปรียวกว่าแซม้อชิ้วในอดีต แต่ก็ไม่มีทางเทียบกับแซม้อชิ้ว"

"เนื่องเพราะอีแม้เข่า เป็นคนไม่มีความห้าวหาญ และไม่มีเอกลักษณ์ของตัวเอง"

"อ้อ ?"

"มันดูไปแม้จะโดดเดี่ยวทระนง เย่อหยิ่งโอหังอย่างยิ่ง แต่ความจริงเป็นเพียงคนที่มีเล่ห์ลิ้นคารมกลอกกลิ้ง คอยพลิกแพลงฉวยโอกาสเท่านั้น อาศัยเพียงประการนี้ มันก็ไม่มีทางทัดเทียมแซม้อชิ้วได้"

ก้วยเต๋งจับตามองนาง ดวงตามีประกายพิกลจนบอกมิถูก

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อ

"แต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน ยอดฝีมือที่แท้จริงของบู๊ลิ้ม ต่างมีเอกลักษณ์ประจำตัวที่แน่วแน่ ไม่โอนเอนไปเพราะคำหว่านล้อมหรือคุกคามของผู้อื่น หากคนเรากระทั่งเอกลักษณ์ประจำตัวยังไม่มี ไหนเลยจะฝึกวิชาบู๊ที่โดดเด่นเป็นเอกสำเร็จ

ได้ ?"

ก้วยเต๋งพลันแค่นเสียง

"ที่ท่านว่ามิใช่ไร้เหตุผล แต่เสียดายวาจาท่านมากเกินไป"

มันหันหลังให้กับนาง หันหน้าให้ผนัง กระทั่งยังมิยอมเหลือบมองเต็งฮุ้นลิ้มอีกสักแวบเดียว

แต่เต็งฮุ้นลิ้มกลับหัวร่อพลางกล่าว

"ดูท่าท่านกลับมีนิสัยเฉพาะตัวอยู่บ้างจริง ๆ"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"มันใช่จริง ๆ"

เต็งฮุ้นลิ้มกะพริบตากล่าว

"เสียดายที่มันยังมีความเหลวไหลอยู่บ้าง ไม่แยกแยะผิดถูกชั่วดี ถึงกับถือคนเช่นเอี้ยเทียนเป็นมิตรสหายได้"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ก่อนนี้ข้าพเจ้าไยมิใช่ก็ถือเอี้ยเทียนเป็นสหายเช่นกัน"

"ดังนั้นท่านตอนนี้จึงต้องเคราะห์ร้ายยิ่ง"

ความจริง ก้วยเต๋งตั้งใจไม่ไปฟังคำสนทนาของทั้งสองอยู่แล้ว ตอนนี้พลันหันกลับมากล่าว

"เอี้ยเทียนมิใช่สหายรักของท่าน ?"

เอี๊ยบไคมิอาจยอมรับ

"มันมิใช่"

"มันขายพวกท่าน ?"

เอี๊ยบไคก็มิอาจปฏิเสธ

ก้วยเต๋งถามอีก

"มันสมคบกับเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนขายพวกท่าน ?"

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าว

"มันคล้ายดั่งถูกเสน่ห์ของเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน ยั่วยวนจนงมงายไปแล้ว"

"แต่พวกท่าน ความจริงมาเพื่อคุ้มกันให้แก่เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน ?"

เต็งฮุ้นลิ้มตอบโต้

"พวกมันจะฟื้นฟูพรรคกิมจี๊ปังขึ้นใหม่ เอี้ยเทียนได้เป็นหัวหน้าตึกของกิมจี๊ปังแล้ว"

"ดังนั้น พวกมันจึงจะกำจัดคนที่อาจจะเป็นศัตรูของกิมจี๊ปังให้หมดสิ้น ?"

เต็งฮุ้นลิ้มถอนใจเบา ๆ กล่าว

"นับว่าท่านเข้าใจมาได้แล้ว !"

"หากกิมจี๊ปังก่อเกิดขึ้นในบู๊ลิ้มอีก ข้าพเจ้าต้องเป็นศัตรูของพวกมันแน่นอน"

"ดังนั้นมันนัดให้ท่านมา น่ากลัวไม่มีกุศลเจตนาใด"

"ตอนนี้ข้าพเจ้ามาแล้ว พวกมันไฉนไม่ลงมือต่อข้าพเจ้า ? หรือพวกมันทราบแต่แรก พวกท่านจะถูกฮั่นเจ็งช่วยมา แสร้งล่อให้ข้าพเจ้ามารับมือพวกท่าน หรือฮั่นเจ็งก็เป็นคนของกิมจี๊ปัง แสร้งช่วยพวกท่านออกมาเพื่อรับมือข้าพเจ้า ?"

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวไม่ออกอีกแล้ว นางมิได้คิดมากมายปานนั้น ลึกซึ้งมากปานนั้น แต่บัดนี้นางจึงคิดได้ ที่ก้วยเต๋งกล่าวมิใช่ไม่อาจเป็นไปได้

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าวบ้าง

"มิว่าอย่างไร ฮั่นเจ็งย่อมเป็นคนมีพระคุณช่วยชีวิตข้าพเจ้า"

"มันมีเหตุผลช่วยพวกท่าน ?"

"มี"

"แล้วมันก็มีเหตุผลขายพวกท่านหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการไปคิดเช่นนั้น"

"ท่านเป็นคนแยกแยะบุญคุณความแค้นกระจ่าง ?"

"มีคนว่ากันดั่งนั้น"

"หากฮั่นเจ็งเป็นสหายพวกท่านจริง ตอนนี้สมควรกลับมาเสียนานแล้ว"

"มิใช่แต่ละสถานที่ ต่างหาสุราได้ง่ายดาย"

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ที่นี้สมควรมีห้องเก็บสุราใต้ดิน"

"อาจบางทีถูกเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนทำลายไปแล้วก็ได้"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะมีแต่สุรา จึงขจัดพิษในตัวข้าพเจ้าได้"

"ท่านตอนนี้มิได้ดื่มสุรา แต่ท่านก็ขจัดพิษออกจากตัวได้แล้ว ?"

เอี๊ยบไคก็ไม่อาจส่งเสียงได้อีก ก้วยเต๋งจึงแค่นเสียงเย็นชา

"วาจาที่ท่านบอกกับข้าพเจ้า มิเพียงเหลวไหลสิ้นดีเท่านั้น ยังขัดกันอยู่ทุกที่ทาง กระทั่งทารกอมมือก็น่ากลัวไม่อาจเชื่อถือได้"

เอี๊ยบไคไม่ต้องการโต้เถียงอธิบาย และไม่อาจอธิบายด้วย

ก้วยเต๋งจับตามองแน่วนิ่ง ถอนใจยาวกล่าว

"แต่มิว่าเพราะกระไร ข้าพเจ้าถึงกับเชื่อถือแล้ว"

ดวงตาเต็งฮุ้นลิ้มเป็นประกายสุกใสทันที แย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านเป็นคนจิตใจกระจ่างแจ่มใส"

ก้วยเต๋งหน้าเครียดลงอีกครา แค่นเสียงกระด้าง

"อาจบางทีเนื่องเพราะข้าพเจ้ามิใช่เป็นคนแจ่มใส ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเชื่อถือท่าน"

"ท่านวางใจ พวกเราต้องไม่ให้ท่านสำนึกเสียใจภายหลังเด็ดขาด"

ก้วยเต๋งแค่นเสียงเย็นชา

"แต่หากพวกท่านหาเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน เอี้ยเทียนกับฮั่นเจ็งไม่พบ ข้าพเจ้าจะต้องให้พวกท่านสำนึกเสียใจแน่นอน"

"มิต้องให้ท่านบอก พวกเราต้องหาพวกมันให้พบ"

"ข้าพเจ้าให้เวลาพวกท่านสามสิบหกชั่วยาม (สามวัน) ไปหา"

มิรอให้เต็งฮุ้นลิ้มเอ่ยปาก รีบกล่าวสืบไป

"อีกสามวันให้หลัง ข้าพเจ้ายังต้องกลับมาหาพวกท่านอีก เพื่อคุณประโยชน์ของพวกท่าน ข้าพเจ้าหวังให้พวกท่านสามารถหาพวกเหล่านั้นพบ"

"มีเวลาสามวัน คิดว่าต้องพอ"

ก้วยเต๋งเดินออกไปแล้ว ยังหันหน้ามากล่าวอีก

"ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าต้องบอกแก่พวกท่าน"

"พวกเรากำลังฟัง"

"ผู้จะหาพวกท่านมาคิดบัญชี มิใช่มีข้าพเจ้าเพียงผู้เดียว แม้นับว่าข้าพเจ้าเชื่อถือวาจาพวกท่าน ผู้อื่นก็ต้องไม่ยอมเชื่อ ดังนั้นในสองสามวันนี้ พวกท่านควรระวังตัวให้มากจึงประเสริฐ"

เอี้ยบไคอดมิได้ต้องถามอีก

"นอกจากท่านกับอีแม้เข่าแล้ว ยังมีผู้ใด ?"

ก้วยเต๋งครุ่นคิด แล้วถามขึ้น

"ท่านเคยไปล่าจิ้งจอกหรือไม่ ?"

เอี้ยบไคผงกศีรษะ

สายตาก้วยเต๋งคล้ายเหม่อมองไปในทิศทางสุดแสนไกล กล่าวช้า ๆ

"ฤดูเหมาะต่อการล่าจิ้งจอกที่สุด ปกติอยู่ที่เดือนเก้า"

"เดือนเก้า ?"

เต็งฮุ้นลิ้มเป็นผู้ทวนคำเพราะไม่เข้าใจ ก้วยเต๋งจึงกล่าวต่อ

"ตอนนั้นเป็นปลายฤดูชิวเทียน ในท้องทุ่งที่กว้างเวิ้งว้าง ขอเพียงมีจิ้งจอกปรากฏสักตัว ก็จะมีเหยี่ยวจำนวนมากหลายโบยบินขึ้น ขอเพียงมีเหยี่ยวโบยบิน จิ้งจอกตัวนั้นก็ต้องตายแน่นอน"

เต็งฮุ้นลิ้มถาม

"ท่านตอนนี้ไฉนจึงมากล่าวเรื่องเหล่านั้น ตอนนี้มิใช่เดือนเก้า"

ก้วยเต๋งกล่าวช้า ๆ

"แต่ตอนนี้ กลับเป็นฤดูล่าจิ้งจอก มีเหยี่ยวโผบินขึ้นเป็นฝูงแล้ว"

ดวงตามันเป็นประกายแวววาว คล้ายดั่งเห็นเหยี่ยวจำนวนมากมาย กำลังโบยบินอยู่บนท้องฟ้าเหนือมหานครเซี่ยงอันจริง ๆ ก็ปาน

ในที่สุด เต็งฮุ้นลิ้มก็เข้าใจมาได้ นางกล่าวขึ้น

"หรือพวกเราคือจิ้งจอกตัวนั้น ?"

ก้วยเต๋งมิกล่าวอีก มันเดินขึ้นบันไดศิลาโดยไม่เหลียวหน้า เดินออกจากห้องใต้ดินไป

เต็งฮุ้นลิ้มเหม่อมองจนมันลับตา ครุ่นคิดจนซึมเซาครู่หนึ่งจึงรำพึงเบา ๆ

"คนผู้นี้เป็นสหายของพวกเรา ? หรือเป็นศัตรูคู่อาฆาตของพวกเรากันแน่ ?"

เอี๊ยบไคมิได้ตอบ คล้ายดั่งก็ไม่ทราบควรตอบเยี่ยงไร

เต็งฮุ้นลิ้มถอนใจอีกครากล่าว

"อย่างไรก็ตาม ผู้นี้ย่อมไม่อาจนับเป็นคนเลวทราม"

"มิอาจนับจริง ๆ มันมิเพียงเที่ยงธรรมอย่างยิ่งเท่านั้น ยังมีที่น่าสนใจยิ่งด้วย"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"มันดูไปก็คล้ายพอใจท่านอย่างยิ่ง"

"มันพอใจข้าพเจ้า ?"

"ข้าพเจ้าดูออก"

"อ้อ ?"

"หากบุรุษพอใจสตรีนางใด ยามเมื่อมองสตรีนางนั้น ดวงตาจะต้องมีประกายที่ผิดไปจากเดิม"

"คิก คิก ท่านกำลังหึงหวง ?"

นางแย้มยิ้มจนคล้ายบุปผาแย้มบาน หัวร่อคิกคักกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าพอใจบุรุษที่หึงหวง นึกมิถึง ท่านถึงกับรู้จักหึงหวงเช่นกัน"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าตอนนี้ไม่คิดจะหึงหวง เพียงคิดต้องการได้ขาหมูที่ตุ๋นจนเปื่อยอย่างยิ่งสักขาหนึ่ง"

เต็งฮุ้นลิ้มเพ่งมอง ดวงตามีประกายพิกลอย่างยิ่ง เม้มปากถาม

"ยังมีเล่า ?"

"ยังมีน้ำร้อนชามอ่างใหญ่ เตียงที่ทั้งนุ่มทั้งสะอาดอีกตัว..."

เอี๊ยบไคจ้องมองนาง ดวงตาก็มีประกายพิกลอย่างยิ่ง

เต็งฮุ้นลิ้มถอนใจปานเสียงครวญครางพลางกล่าว

"ที่ท่านคิด ไฉนเป็นเช่นกับข้าพเจ้า ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"เนื่องเพราะพวกเรามิได้พบกันนานแล้ว ใช่หรือไม่ ?"

ใบหน้าเต็งฮุ้นลิ้มแดงฉาน พลันกระโดดเข้าไปงับคำหนึ่งแล้วร้อง

"ท่านมิใช่เป็นตัวดีจริง ๆ ข้าพเจ้ากัดท่านให้ตาย"

เตียงนุ่มอย่างยิ่ง และสะอาดอย่างยิ่ง

เอี๊ยบไคนอนอยู่บนเตียง ยังมิได้ถูกกัดตาย แต่ทว่าดูไปคล้ายมิคึกคักเท่าใดนัก

เต็งฮุ้นลิ้มฟุบอยู่ที่ทรวงอก

ทรวงอกของเอี๊ยบไคทั้งกว้างใหญ่ทั้งแข็งแรง

ในห้องอบอุ่นอย่างยิ่ง ดุจดั่งฤดูใบไม้ผลิ ไฟในกระถางยังลุกโชติช่วงอยู่

อยู่ในห้องอบอุ่นเยี่ยงนี้ ย่อมไม่ต้องสวมเสื้อผ้ามากมายเกินไปนัก

ทั้งสองยิ่งไม่จำเป็น

เต็งฮุ้นลิ้มพลันถอนใจเบา ๆ กระซิบเบา ๆ

"พวกเรายังมิได้เข้าพิธีวิวาห์ ความจริงไม่ควรทำดั่งนี้"

"อืมม์"

เต็งฮุ้นลิ้มส่งเสียงปานละเมอต่อ

"ข้าพเจ้ารู้สึก เยี่ยงนี้ไม่มีศีลธรรม ข้าพเจ้ามักรู้สึก พวกเราคล้ายกระทำความผิดใด แต่ก็มิทราบเพราะสาเหตุใด แต่ละวันข้าพเจ้าต่างไม่มีปัญญาปฏิเสธท่าน"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ท่านทราบ !"

เอี๊ยบไคเพ่งมองนาง ดวงตามีประกายแย้มยิ้มด้วยความรักและเวทนา กล่าว

ช้า ๆ

"ท่านมิได้ปฏิเสธข้าพเจ้า เนื่องเพราะท่านยังมีความพอใจฝ่าฝืนโทษทัณฑ์เช่นนี้ยิ่งกว่าข้าพเจ้าเสียอีก"

ใบหน้าเต็งฮุ้นลิ้มแดงฉานอีกครา หยิกหูเอี๊ยบไคแรง ๆ แล้วแค่นเสียงด้วยความแค้น

"ท่านเป็นคนเลวยิ่ง ท่านยังทราบกระไร ?"

พลันมีคนผู้หนึ่งส่งเสียง

"มันยังรู้จักฆ่าคน !"

เป็นกระแสเสียงสุดใสไพเราะ และคล้ายยังมีแววของทารกไร้เดียงสาอีกด้วย

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน !

"พวกเรามิได้ไปหานาง นางถึงกับมาหาพวกเราเอง"

เต็งฮุ้นลิ้มกระโดดขึ้นจากเตียง

นางย่อมมิได้กระโดดขึ้นจริง ๆ ตอนนางคิดจะกระโดดจึงพบเห็น ในตัวนางขาดของไปเล็กน้อย

ขณะเวลานั้น ประตูที่ลงกลอนพลันเปิดออก เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเดินแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มเข้ามา ในมือถึงกับยังอุ้มตุ๊กตาอีกตัวหนึ่ง ตาคู่งามของนางกวาดมองหน้าทั้งสองอยู่ไม่หยุดยั้ง

ครั้งนี้เต็งฮุ้นลิ้มมีความปรารถนา ควักดวงตาทั้งสองของนางออกมาเป็นที่สุด

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนส่ายหน้าไปมา หัวร่อคิก คิก พลางกล่าว

"ตอนที่พวกท่านทำเรื่องเช่นนี้ ความจริงควรใช้โต๊ะไปกันประตูอีกตัว พวกท่านย่อมควรทราบ คนด้านนอกจะถอดกลอนด้านใน มิใช่เป็นเรื่องยากเย็นอย่างไร"

เต็งฮุ้นลิ้มแค่นเสียงด้วยความแค้น

"ผู้ใดไปคาดคิด จะมีคนไร้ยางอายบุกรุกเข้ามา"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าไร้ยางอาย ? พวกท่านเล่า ? ยังมิมืดค่ำก็ทำดั่งนี้แล้ว พวกท่านอายหรือไม่ ?"

เต็งฮุ้นลิ้มหน้าแดงฉาน รีบเปลี่ยนเรื่องด้วยเสียงดัง ๆ

"ท่านมาได้พอดีทีเดียว พวกเรากำลังต้องการไปหาท่าน"

"เป็นพวกท่านลอบหลบหนีมาเอง ไฉนยังจะไปหาข้าพเจ้าอีก ?"

"เรื่องที่ท่านกระทำกับมือ ไฉนป้ายมาที่ศีรษะพวกเรา ?"

"มิใช่เป็นข้าพเจ้าป้ายใส่พวกท่าน ผู้อื่นต่างมีความเห็นว่าเป็นฝีมือพวกท่าน ซึ่งข้าพเจ้าก็ไม่มีปัญญา"

"ท่านยอมรับ คนล้วนเป็นท่านฆ่า ?"

"ข้าพเจ้ายอมรับ"

นางหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"แต่ทว่าข้าพเจ้ายอมรับต่อหน้าพวกท่าน หากอยู่ต่อหน้าผู้อื่น ข้าพเจ้าก็ไม่ยอมรับแล้ว"

"เฮอะ ไม่ยอมรับก็ฆ่าท่าน"

"หากท่านฆ่าข้าพเจ้าจริง ต้องยิ่งเลวร้ายมากแล้ว เรื่องนี้จะกลายเป็นไม่มีพยานหลักฐานใด ๆ แม้พวกท่านกระโดดลงไปในลำน้ำฮวงโห ก็ไม่อาจล้างมลทินท่านหมดสิ้นได้"

เต็งฮุ้นลิ้มขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำราม

"พวกเราย่อมมีวิธีเรียกให้ท่านยอมรับ"

"อ้อ ข้าพเจ้ากลับขอฟังดู ท่านมีวิธีใด ?"

"หากท่านไม่ยอมรับ พวกเราก็จะควักนัยน์ตาท่านออกมา ดูว่าท่านกล้าคดโกงอีกหรือไม่ ?"

"ท่านเตรียมจะควักในตอนนี้ หรือควักต่อหน้าผู้อื่น ?"

นางหยุดหัวร่อแล้วส่งเสียงอ้อยอิ่งกล่าว

"ตอนนี้ข้าพเจ้ายอมรับอยู่แล้ว พวกท่านไม่จำเป็นต้องบังคับข้าพเจ้า หากรอจนถึงมีผู้อื่นมาอยู่ด้วย แต่ละคนต่างทราบ ข้าพเจ้าเป็นเพียงคนปัญญาอ่อนที่น่าสมเพช รู้จักแต่อุ้มตุ๊กตาป้อนนม แม้นับว่าพวกท่านหักใจอำมหิตมาลงมือต่อข้าพเจ้าได้ ผู้อื่นก็ต้องไม่ยินยอม"

เต็งฮุ้นลิ้มขุ่นเคืองจนหน้าเขียวคล้ำ แต่พาลหาวิธีรับมือนางไม่ได้

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนส่งเสียงนุ่มนวลต่อไป

"ดังนั้น พวกท่านทั้งไม่อาจฆ่าข้าพเจ้า และไม่อาจบีบบังคับข้าพเจ้า แม้นับว่าจับข้าพเจ้าไว้ได้ ก็ไม่มีประโยชน์อย่างไรอยู่นั่นเอง"

เต็งฮุ้นลิ้มคำรามด้วยความแค้น

"ท่านกลับใคร่ครวญได้สุขุมยิ่ง"

"หากมิได้ใคร่ครวญโดยสุขุม ไหนเลยยังจะกล้ามาอีก ?"

เต็งฮุ้นลิ้มขุ่นเคืองจนแทบวิกลจริตแล้ว อดมิได้ต้องทุบเอี๊ยบไคฉาดใหญ่แล้ว

ร้อง

"ท่านไฉนไม่ส่งเสียงบ้าง ?"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่มีวาจาว่ากล่าว"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"อย่างไรท่านยังคงชาญฉลาดกว่า ยังคงคิดได้กระจ่างกว่า"

"และข้าพเจ้าก็วางใจอย่างยิ่งด้วย"

"ท่านวางใจ ?"

"พวกเราตอนนี้แม้ไม่มีวิธีรับมือท่าน ท่านก็ต้องไม่ทำอย่างไรพวกเรา"

"อ้อ ?"

"เนื่องเพราะท่านยังจะละชีวิตพวกเรา ไว้เสี่ยงชีวิตกับผู้อื่น"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"มิผิดแม้แต่น้อย พวกก้วยเต๋ง อีแม้เข่า ล้วนแล้วเป็นคนรับมือยากอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าไม่ต้องเปลืองเรี่ยวแรงสักน้อยนิดก็หาผู้ช่วยดีเยี่ยมเช่นท่าน ช่วยรับมือพวกมันแทนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไหนเลยตัดใจเสียสละท่านได้"

เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องถาม

"ดังนั้น ท่านจึงแสร้งปล่อยให้ฮั่นเจ็งช่วยพวกเรามา ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกะพริบตาย้อนถาม

"ท่านเดาดู ?"

"หรือฮั่นเจ็งก็เป็นบริวารของท่าน ?"

"เป็นไปได้อย่างยิ่ง"

"เฮอะ เฮอะ ท่านบอกเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้ากลับแน่ใจว่ามันไม่ใช่"

"แล้วแต่ท่านจะคิดอย่างไรก็ได้"

"ดังนั้น ขอเพียงพวกเราหามันพบ ก็จะยืนยันได้ว่าท่านเป็นคนเช่นไร"

"ผู้อื่นยอมเชื่อวาจาจุยจื้อผู้นั้น ?"

นางถอนใจเฮือกหนึ่ง ส่ายหน้ากล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าเห็นว่า ท่านจึงเป็นทารกใหญ่วัยเพียงเจ็ดขวบจริง ๆ หากฮั่นเจ็งสามารถเปิดความลับของข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าไหนเลยปล่อยให้พวกท่านหามันพบ ?"

สีหน้าเต็งฮุ้นลิ้มแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งขึ้น

"หรือท่านก็ฆ่ามันไปแล้ว ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนมิได้ปฏิเสธ ส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้นอกจากข้าพเจ้ายินยอมรับต่อหน้าผู้อื่นเอง มิเช่นนั้นพวกท่านจะไม่มีวันหลุดพ้นจากมลทินนี้ได้ตลอดกาล"

เต็งฮุ้นลิ้มขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำราม

"สตรีที่ชั่วร้ายอำมหิต !"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวเสียงราบเรียบ

"มีมลทินในโทษทัณฑ์นี้ มิใช่เป็นเรื่องน่าลิ้มรสจริง ๆ ตอนนี้ในมหานครเซี่ยงอัน อย่างน้อยมีสิบเจ็ดสิบแปดคนที่ต้องการศีรษะพวกท่าน ดังนั้น..."

ในที่สุด เอี๊ยบไคเอ่ยปากแล้ว

"ดังนั้นเป็นไร ?"

"ดังนั้นท่านต้องรีบหาวิธีให้ข้าพเจ้ายอมรับ"

"ท่านยอม ?"

"ในเมื่ออย่างไร ผู้อื่นจะช้าจะเร็วก็ต้องทราบ ประมุขพรรคกิมจี๊ปังเป็นผู้ใด"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"เสียดายที่พวกมันน่ากลัวต้องรอข้าพเจ้าตายแล้วจึงจะทราบได้"

"อาจเป็นไปได้อย่างยิ่ง"

"หรือท่านยอมรับกับพวกนั้นก่อน ?"

"ขอเพียงท่านยอมรับเงื่อนไขข้าพเจ้าข้อหนึ่ง ข้าพเจ้าบอกไปก่อนก็มิเป็นไร"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้ารับปากเรื่องอันใด ?"

"รับปากแต่งให้ข้าพเจ้า"

"ไฮ้ ท่านต้องการให้ผู้ใดแต่งแก่ท่าน ?"

"ให้ท่าน !"

เอี๊ยบไคหัวร่อแล้ว เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"ท่านหัวร่อกระไร ? บุรุษพอจะแต่งภรรยามา หรือสตรีไม่อาจแต่งสามีมาได้"

นางถึงกับมิได้หัวร่อ ปั้นหน้ากล่าวต่อ

"อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าเป็นประมุขพรรคใหญ่ที่สุดในแผ่นดิน ด้วยศักดิ์ศรีของข้าพเจ้า แม้นับว่าจะมีสามีสักสิบคนแปดคนก็ถูกทำนองคลองธรรมอย่างยิ่ง"

เอี๊ยบไคคล้ายดั่งหัวร่อไม่ออกแล้ว เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"ความจริงข้าพเจ้าต้องการให้ท่านมาเป็นองครักษ์อันดับหนึ่ง แต่ยังมิอาจเชื่อถือท่านได้ ดังนั้นจำต้องฝืนใจแต่งท่านมาเป็นสามี ซึ่งข้าพเจ้าที่เป็นภรรยาย่อม

พอจะดูแลบังคับได้อยู่"

เต็งฮุ้นลิ้มขุ่นแค้นจนหน้าแดงฉานอยู่นานแล้ว นางแค่นเสียงสวนคำ

"ท่านมิต้องฝืนใจ มันแต่งให้ข้าพเจ้านานแล้ว ไม่มีทางจะถึงเวรท่านดอก"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนหัวร่อเบา ๆ ส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"อย่าลืมว่าบุรุษก็พอจะแต่งงานใหม่ได้เช่นกัน"

ในที่สุด เต็งฮุ้นลิ้มต้องกรีดสุดเสียง

"ข้าพเจ้าแม้ตาย ก็ไม่ยอมให้มันแต่งแก่ท่าน"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจแค่นเสียง

"อย่างนั้นพวกท่านก็จำต้องไปตายแล้ว"

เต็งฮุ้นลิ้มทุบเอี๊ยบไคอย่างหนักหน่วงอีกฉาดหนึ่งจึงเค้นเสียง

"ท่านไฉนไม่กล่าววาจาแล้ว หรือพลันกลายเป็นคนใบ้ไป ?"

เอี๊ยบไคกล่าว

"ข้าพเจ้ากำลังตรึกตรอง"

เต็งฮุ้นลิ้มกรีดร้องอีกครั้ง

"ท่านตรึกตรอง ? ตรึกตรองเรื่องอันใด ?"

"ข้าพเจ้ากำลังตรึกตรอง สมควรหิ้วคอนางเหวี่ยงออกไปด้วยวิธีใด ?"

โทสะเต็งฮุ้นลิ้มคลายหมดสิ้นทันที แย้มยิ้มกล่าว

"ท่านสมควรตรึกตรองให้มากจริง ๆ"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนสะบัดเสียง

"การค้าไม่สำเร็จน้ำใจยังมีอยู่ แม้นับว่ามิยอมรับปากก็ไม่สมควรทำเช่นนี้ต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอย่างน้อยเป็นอาคันตุกะของท่าน"

"เฮอะ พวกเรามิได้เชื้อเชิญท่านมา"

เต็งฮุ้นลิ้มสวนคำด้วยความเกลียดชัง แต่เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนยังคงกล่าว

"แต่ข้าพเจ้ามาแล้ว"

"ท่านไฉนจึงมาหาถึงที่นี้ได้ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนหัวร่อพลางตอบ

"ที่นี้มิเพียงมีห้องครัวเยี่ยมอย่างยิ่งเท่านั้น ยังมีเตียงที่สุขสบายยิ่ง ข้าพเจ้าพอดีทราบ พวกท่านต่างเป็นคนชมชอบเสพสุข"

เต็งฮุ้นลิ้มกลอกตาไปมากล่าว

"ในเมื่อท่านเป็นอาคันตุกะ ก็ควรสำรวมให้มีทีท่าของอาคันตุกะ"

"อาคันตุกะสมควรมีทีท่าอย่างไร ?"

"อย่างน้อยสมควรออกไป ให้พวกเราลุกขึ้นต้อนรับท่านโดยดี"

โทสะของนางคลายไปหมดสิ้น กลับกลายเป็นฉลาดเฉลียวอีกครา เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าเข้าใจความหมายของท่านแล้ว"

"ท่านสมควรเข้าใจได้"

"หันร่างไปไม่ดพวกท่าน ไยมิใช่เป็นเช่นกัน ?"

เต็งฮุ้นลิ้มแค้นจนคันไปทั้งปาก แต่ผู้อื่นยืนกรานไม่ออกไป นางก็ไม่มีปัญญา โชคดีที่เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนหันร่างไปจริง ๆ ส่งเสียงกับผนังห้อง

"ข้าพเจ้าประหลาดใจยิ่ง ในดินฟ้าอากาศเยี่ยงนี้ พวกท่านถึงกับคล้ายไม่กลัวหนาวสักน้อยนิด"

เต็งฮุ้นลิ้มมิได้เอ่ยปาก และไม่มีเวลาเอ่ยปาก เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนจึงกล่าวต่อ

"ฟังว่าในตัวท่านก่อนหน้านี้มักมีกระพรวนทองห้อยอยู่มากหลาย หากมิปลดออก ไยมิยิ่งสนุกสนานกว่านี้ ?"

ความจริงเต็งฮุ้นลิ้มกำลังสำนึกเสียใจอยู่แล้ว หากในตัวนางยังมีกระพรวนทองชิงชีวิตแขวนอยู่ จะต้องซัดใส่ร่างเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนให้เป็นโพรงเสียนานแล้ว

ขณะเวลานั้นเอง เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนพลันร้องสุดเสียง คล้ายดั่งพบภูตผีปิศาจโดยไม่คาดหมายก็ปาน พุ่งตัวกระแทกหน้าต่างหนีออกไป ตุ๊กตาในมือร่วงหล่นลงกับพื้น กระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

เต็งฮุ้นลิ้มก็ร้องสุดเสียง

"มิว่าอย่างไร ไม่อาจปล่อยให้นางหนีได้"

คำนี้มิทันจบคำ เอี๊ยบไคก็พุ่งออกจากหน้าต่างไป

สตรีย่อมสวมอาภรณ์ช้ากว่าบุรุษบ้าง รอจนเมื่อเต็งฮุ้นลิ้มสวมเรียบร้อย เอี๊ยบไคกับเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนก็ลับหายไม่เหลือแม้แต่เงา

เอี๊ยบไคเป็นคนประหลาดยิ่ง ความจริงไม่ต้องการมีชื่อกระเดื่องเกรียงไกร ดังนั้นตอนเพิ่งออกสู่บู๊ลิ้ม เคยใช้นามมาหลายนาม

แต่เรื่องราวในโลกมักประหลาดพิกลยิ่ง คนที่ไม่ต้องการมีชื่อกลับพาลมีชื่อจนได้ นามที่เอี๊ยบไคเคยใช้ แทบจะมีชื่อทุกนามไป ในจำนวนนั้นชื่อที่เกรียงไกรที่สุด

ย่อมเป็นฮวงนิ้งกุน (เทพบุตรสายลม)

เนื่องเพราะวิชาตัวเบาของเอี๊ยบไคสูงอย่างยิ่ง กระทั่งยังมีคนออกความเห็นมาตรว่ามีดบินของเอี๊ยบไคยังไม่อาจทัดเทียมเชี่ยวลี้ถ้ำฮวย แต่วิชาตัวเบาต้องไม่ด้อยกว่าผู้ใดในแผ่นดินเด็ดขาด

มีบ้างกระทั่งยังเข้าใจ ในระยะแปดสิบปีมานี้ ผู้มีวิชาตัวเบาสูงสุดของบู๊ลิ้มก็คือเอี๊ยบไค

แต่เอี๊ยบไคถึงกับไล่เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนไม่ทัน !

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนพอออกจากห้อง พลันคล้ายหายสาบสูญไปจากแผ่นดินก็ปาน

เอี๊ยบไคไล่เป็นระยะไกลยิ่ง แต่ยังไม่เห็นเงาร่างนางสักน้อยนิด

ตอนนี้เป็นเวลาสนธยา

ลมสนธยายิ่งเหน็บหนาว เอี๊ยบไคมิคิดจะเป็นคนหน้าโง่ยืนรับลมหนาวอยู่ในที่เวิ้งว้าง

ในเมื่อไล่ไม่ทัน ก็มีแต่ต้องกลับไปก่อนค่อยว่ากล่าว

มิทราบเพราะสาเหตุใด ระหว่างนี้ยิ่งนานยิ่งกังวลสนใจเต็งฮุ้นลิ้มกว่าเดิม

เอี๊ยบไคกลับไปในทางเดิม หน้าต่างที่ถูกกระแทกพังทลายเมื่อครู่ กระดาษพลิ้วไสวอยู่ในสายลมหนาวจนเสียงดังสนั่น

ขณะเอี๊ยบไคจะโฉบเข้าหน้าต่าง พลันตะลึงลานอยู่กับที่... ในห้องถึงกับแปรเปลี่ยนเป็นครึกครื้นอย่างยิ่ง

ในห้องเล็ก ๆ ตอนนี้ ถึงกับมีอยู่เจ็ดแปดคน และล้วนแทบเป็นสตรี สตรีที่เยาว์วัยหน้าตาสวยงาม แต่กลับพาลสวมเสื้อเครื่องแบบนักพรตทั้งสิ้น

ไยมีนักพรตหญิงจากที่ใดตั้งมากหลายปานนี้ ?

เอี๊ยบไคแทบเข้าใจว่าตนเดินผิดทาง แต่เต็งฮุ้นลิ้มกลับยังอยู่ในห้อง

นางนั่งแน่วนิ่งที่นั้นมิเคลื่อนไหว ดวงตามีประกายแตกตื่นสงสัยจนเห็นชัด มิเพียงแตกตื่นสงสัยเท่านั้น ยังหวาดหวั่นพรั่นพรึงไม่น้อย

ด้านหลังของนาง มีนักพรตหญิงยืนอยู่สองคน ด้านหน้ามีอยู่ห้าคน แต่ดวงตาของนาง กลับจับมองไปที่บุรุษผู้หนึ่ง

เป็นนักพรตชรา !

มันนั่งบนเก้าอี้อยู่ข้างหน้าต่าง สวมเครื่องแบบนักพรตเป็นแพรมันระยับ

ผมที่ขาวโพลงดั่งไหมเงินขมวดเป็นมวยจมูกโค ปักปิ่นมรกตเขียวสดใส ที่สายรัดเอวสีทองอร่าม มีขลุ่ยหยกเขียวขจีเสียบอยู่อีกเลาหนึ่ง

วัยของมันอย่างน้อยควรสูงกว่าหกสิบปี แต่ใบหน้ากลับแดงเปล่งปลั่ง ไม่มีรอยย่นแม้สักน้อยนิด ดวงตาทั้งคู่ที่ขาวยังคงเป็นขาว ที่ดำยังคงเป็นดำ มีประกายแวววาวคมกล้า

มาตรว่านั่งอยู่ แต่ก็ดูออกว่าร่างมันยังคงยืดตรงดั่งปลายทวน ไม่มีริ้วรอยแก่หง่อมจนหลังงอสักน้อยนิด เคราขาวราวไหมเงินที่ทรวงอก ตบแต่งไว้เรียบร้อยสวยงาม

เอี๊ยบไคยังมิเคยเห็น นักพรตที่แต่งตัวสวยงามปานนี้ พิถีพิถันปานนี้มาก่อนเลย

เต็งฮุ้นลิ้มเห็นเอี๊ยบไคแล้ว คล้ายดั่งคิดจะเรียกแต่ไม่มีปัญญาส่งเสียง

นางถึงกับคล้ายถูกคนจี้จุดไว้ !

เอี๊ยบไคถอนใจยาว ฝืนยิ้มกล่าว

"ดูท่าห้องนี้มีชัยภูมิไม่เลว ผู้เยือนเพิ่งไปคนหนึ่ง มีมาอีกแปดคนทันที"

นักพรตชราเสื้อแพรเคราเงินก็จ้องมองดูเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง เน้นเสียงหนัก ๆ

"ท่านคือเอี๊ยบไค ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะตอบ

"เอี๊ยบที่แปลว่าใบไม้ ไคที่แปลว่าเบิกบาน"

"ฮวงนิ้งกุน (เทพบุตรสายลม) ก็คือท่าน ?"

"บางครั้งใช่"

นักพรตหน้าเครียดทันที แค่นเสียงเย็นชา

"ระยะนี้ วงพวกนักเลงมีอัจฉริยะกำเนิดขึ้นจริง ๆ ชั่วเวลาเพียงคืนเดียวถึงกับสังหารคนไปแปดสิบสามชีวิต ก่อน ๆ นี้อาตมายังมิเคยพบพานเลยสักผู้เดียว"

"ข้าพเจ้าก็มิเคยพบเห็น"

"อยู่ต่อหน้าอาตมา ท่านยังกล้ากล่าววาจาไม่สำรวมปานนี้ ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"หากเต้าเจี้ยงรู้สึกขัดตาคนไม่สำรวม ไฉนมาในห้องของคนไม่สำรวม ?"

"ท่านยังไม่รู้จักอาตมาเป็นผู้ใด ?"

"มิรู้จัก"

"อาตมาเง็กเซียว (ขลุ่ยหยก)"

"น่าไฮ้เง็กเซียว (ขลุ่ยหยกแห่งทะเลตะวันออก) ?"

"ถูกแล้ว"

เอี๊ยบไคถอนใจอีกเฮือกหนึ่ง ฝืนยิ้มกล่าว

"ความจริงข้าพเจ้าสมควรตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ แต่เสียดายที่วันนี้ข้าพเจ้าตระหนกมามากครั้งเกินไปแล้ว..."

น่ำไฮ้เง็กเซียว !

มิว่าผู้ใดได้ยินนามนี้ ต่างสมควรตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่จริง ๆ

ตำราอาวุธของแป๊ะเฮี่ยวเซ็งในกาลกระโน้น จัดน่ำไฮ้เง็กเซียวอยู่ในอันดับสิบนักพรตขลุ่ยหยกผู้นี้ คือหนึ่งในสิบสุดยอดฝีมือกาลกระโน้น นอกจากเซี่ยวลี้ถ้ำฮวยแล้ว เป็นอีกคนเดียวที่มีชีวิตยืนยาวถึงปัจจุบัน

ฟังว่าท่านท่องเที่ยวอยู่ที่โพ้นทะเล เอี๊ยบไคนึกมิถึง ท่านถึงกับจะมาในแผ่นดินใหญ่ได้

เง็กเซียวเต้าหยินเน้นเสียงหนัก ๆ

"อาตมามาเพราะสาเหตุใด คิดว่าท่านก็สมควรทราบ ?"

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

"ดูท่าท่านไม่คล้ายเป็นคนโง่เขลาปานนั้น"

"แต่ข้าพเจ้ารู้จักมารยาเป็นโง่"

บรรดานักพรตหญิงวัยเยาว์เหล่านั้น ความจริงกำลังลอบดูเอี๊ยบไคอยู่ แต่บัดนี้ต่างคล้ายกำลังลอบหัวร่อกัน

ใบหน้าเง็กเซียวเต้าหยินแปรเปลี่ยนไปอีกครา แค่นเสียงเย็นชา

"ท่านความจริงสมควรมารยาเป็นตาย"

"เพราะกระไร"

"อาตมาไม่ฆ่าคนตาย !"

"คนเป็นท่านต่างฆ่า ?"

"เพียงฆ่าคนที่คิดจะตาย ?"

"โชคดีที่ข้าพเจ้ายังไม่คิดจะตาย"

"หากคนเราคิดจะมีชีวิตโดยปกติสุข อยู่ต่อหน้าอาตมาสมควรกล่าววาจาสัตย์จริง"

"ที่ข้าพเจ้ากล่าวเป็นความสัตย์จริงอยู่แล้ว"

"ตุ๊กตาตัวนี้เป็นของผู้ใด ?"

"ของเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน"

"นางความจริงอยู่ที่ห้องนี้ ?"

"นางเป็นอาคันตุกะคนแรกของข้าพเจ้า"

"ตอนนี้นางไปที่ใด ?"

"มิทราบ"

"นางเมื่อครู่ยังอยู่ที่นี้ ตอนนี้ท่านก็มิทราบนางไปที่ใด ?"

"ตอนนี้ท่านยังอยู่ที่นี้ สักครู่เมื่อท่านไปที่ใดข้าพเจ้าก็ไม่ทราบเช่นกัน"

เง็กเซียวเต้าหยินต้องถอนใจกล่าว

"ชีวิตมีคุณค่าน่าถนอมปานนี้ ไฉนพาลมีคนคิดจะตายอยู่ ?"

มันพลันชักขลุ่ยหยกแวววาวออกจากสายรัดเอวมา

ในตำราอาวุธเมื่อครั้งกระโน้น น่าไฮ้เง็กเซียวถูกจัดอยู่ในอันดับสิบ ความกว้างขวางลึกซึ้งในหลักวิชาบู๊น่าไฮ้เต้าหยิน ฟังว่าครอบคลุมถึงสิบสามสำนัก ขลุ่ยหยกในมือ ทั้งใช้ต่างพู่กันจี้จุด ใช้ต่างกระบี่ได้ ในตัวขลุ่ย ยังซ่อนอาวุธลับที่ร้ายกาจอย่างยิ่งอีกด้วย

ความจริงเอี๊ยบไคเข้าใจ มันจะลงมือใส่ตนแล้ว

มิคาด เง็กเซียวเต้าหยินยังคงนั่งในที่นั้นมิเคลื่อนไหว กลับยกขลุ่ยขึ้นลูบเบา ๆ แล้วเป่าขึ้น

ตอนแรกเสียงขลุ่ยของมันนุ่มนวลระรื่นหู ดุจดั่งเป็นภายใต้ปุยเมฆขาวสะอาดบนภูเขาเขียวขจี มีลำธารน้ำใสไหลเรื่อยริน บันดาลให้จิตใจผู้คนสูงขึ้น ซึ้งสันติ

จากนั้น เสียงขลุ่ยของมันเริ่มแผ่วเบา ชักนำคนให้เข้าไปในดินแดนความฝันอันสวยงามอีกทีหนึ่ง

ในดินแดนความฝันนั้น ทั้งไม่หวั่นวิตกและเจ็บช้ำรันทด ยิ่งไม่มีเดือดดาลทะยานใจเข้าสังหารกัน

ในที่นี้ ฟ้าสีครามกว้างไพศาล น้ำสีเขียวไหลเรื่อยริน สกุณาน้อยในป่าฤดูใบไม้ผลิกำลังส่งเสียงกันอยู่เบา ๆ

มิว่าผู้ใดได้ยินเสียงขลุ่ยนี้ ต่างต้องไม่คิดไปถึงเรื่องต่ำช้าสามานย์ใด ๆ เด็ดขาด

แต่ในที่นั้น เง็กเซียวเต้าหยินกลับกระทำเรื่องต่ำช้าสามานย์ขึ้นเอง

ในขลุ่ยของมัน พลันมีประกายแวววาวสามจุดพุ่งวาบเข้าใส่ทรวงอกเอี๊ยบไค เป็นอาวุธลับที่คล้ายตะปูอาบยาพิษ พุ่งด้วยความรวดเร็วรุนแรงปานสายฟ้า !

ในเสียงขลุ่ยที่สวยงามระรื่นหูจนผู้ฟังต้องเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำ มีผู้ใดจะระวัง

อาวุธลับอันชั่วร้ายอำมหิตเยี่ยงนี้ ?

แต่ทว่า เอี๊ยบไคคล้ายดั่งระวังตัวอยู่

มิว่าเป็นอาวุธลับชั่วร้ายอำมหิตปานใด เมื่อถึงเบื้องหน้าเอี๊ยบไค ก็คล้ายไม่มีคุณประโยชน์ใด ๆ สักน้อยนิด

เนื่องเพราะเอี๊ยบไค มีกระบวนท่าอันพิเศษพิสดารมารับอาวุธลับ มือถึงกับคล้ายมีพลังดึงดูดอันพิกลพิสดารอยู่

เอี๊ยบไคพอกวักมือ อาวุธลับแวววับทั้งสามจุดพลันสาบสูญไปทันที

หรือนั่นคือหลักวิชาบ้วนลิ้วกุยจง (หมื่นลำน้ำกลับสู่แหล่งเดิม) ที่สาบสูญการถ่ายทอดจากบู๊ลิ้มไปนานปีแล้ว

สีหน้าเง็กเซียวเต้าหยินเปลี่ยนแปรไปเล็กน้อย

แต่เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"เป่าต่อไปอย่าได้หยุด ข้าพเจ้าพอใจฟังคนเป่าขลุ่ย"

เง็กเซียวเต้าหยินมิได้หยุดจริง ๆ แต่เสียงขลุ่ยของท่านแปรเปลี่ยนไปแล้ว เปลี่ยนแปรเป็นเสียงที่ยั่วยวนท้าทาย คล้ายดั่งมีดรุณีที่กระหายความรัก กำลังพลิกกระสับกระส่ายอยู่ในยามค่ำคืน ส่งเสียงครวญครางอยู่มิหยุดยั้ง

ความกระสันรัญจวนของบุรุษเพศ เกิดขึ้นได้เพราะสาเหตุใด ?

นักพรตหญิงที่อยู่ใกล้เอี๊ยบไคที่สุดนางนั้น กำลังแย้มยิ้มให้อย่างยียวน ในรอยยิ้ม มีความหมายกระตุ้นท้าทายอยู่เด่นชัด

เอี๊ยบไคมิอาจไม่ไปเหลือบมองพวกนาง จึงพบเห็น ตัวเองถึงกับคล้ายเพิ่งเคยเห็น สตรีที่เปลือยร่างเป็นครั้งแรกก็ปาน

ในความคาดคิด พวกนางคล้ายดั่งกลายเป็นเปล่าเปลือยไปหมดสิ้น... ทรวงอกที่ขาวสะอาดเป็นยองใย เอวที่คอดกิ่ว เท้าที่เรียวงาม

เอี๊ยบไคพลันพบเห็น ร่างของตัวเองถึงกับเปลี่ยนแปรไป โดยไม่อาจข่มบังคับเพลิงราคะของดำฤษณา ความจริงก็ไม่มีบุรุษใดสามารถข่มบังคับอยู่แล้ว

รอยยิ้มของนางยิ่งยียวน ดวงตาหรี่พริ้มจนเหลือเพียงใยเดียว

เอวของพวกนางบิดไปมา คล้ายกำลังเชิญชวน

มีสายตาผู้ใดสามารถเบือนออกห่างจากเอวที่กำลังบิด ตะโพกที่กำลังส่ายของพวกนาง ?

และมีผู้ใดสามารถไปสนใจถึงเรื่องอื่น ๆ ?

นักพรตหญิงอีกสองนาง ถึงกับหิ้วปีกเต็งฮุ้นลิ้มถอยออกไป

ในเวลาและสถานการณ์เยี่ยงนี้ หากเป็นบุรุษอื่น ต้องไม่ไปสนใจสังเกตพวกนาง แต่เอี๊ยบไคมิใช่เป็นบุรุษอื่น !

เอี๊ยบไคก็คือเอี๊ยบไค !

สายตาเอี๊ยบไคคล้ายดั่งจับนิ่งอยู่ที่เอวของนักพรตหญิง แต่ร่างกลับโฉบขึ้นจากพื้นทันใด เสียงขลุ่ยชะงักหาย

ขลุ่ยหยกเป็นประกายแวววาวเลานั้น จี้แฉลบออกมาใส่จุดหัวร่อที่เอวของเอี๊ยบไคดั่งประกายไฟ

นี่เป็นกระบวนท่าของพู่กันจี้จุด จำจุดแม่นยำจี้ได้รวดเร็วยิ่ง

เอี๊ยบไคตีลังกากลางอากาศ ทิศทางยังคงไม่เปลี่ยนแปร โถมเข้าใส่ทางด้านเต็งฮุ้นลิ้มเช่นเดิม

แต่พริบตานั้น พู่กันจี้จุดกลายเป็นกระบี่ กระบี่ที่แคล่วคล่องปราดเปรียวล้อมร่างเอี๊ยบไคไว้ได้แล้ว

เอี๊ยบไคได้แต่ดูเต็งฮุ้นลิ้มที่ถูกคนคร่าตัวไป ถึงกับพาลไม่มีปัญญาปลีกตัวช่วยเหลือได้ !

เอี๊ยบไคพลันพบเห็น คู่มือที่ตนเคยเผชิญมา ถึงกับต้องนับนักพรตผู้นี้ สูงสุดยอดในชั่วชีวิต

หากยังไปวิตกกังวลต่อเต็งฮุ้นลิ้มอีก ตัวเอี๊ยบไคเองก็พร้อมที่จะถูกจู่โจมล้มลงทุกเวลา

ร่างเอี๊ยบไคพลันหยุดชะงัก หยุดนิ่งงัน คล้ายดั่งเป็นลูกข่างที่หมุนเร็วสุดขีดพลันถูกตอกให้ตรึงติดกับพื้นก็ปาน !

ในการต่อสู้ของสุดยอดฝีมือ ต้องไม่มีผู้ใดยินยอมกระทำเยี่ยงเช่นนี้

เง็กเซียวเต้าหยินที่ผ่านการต่อสู้จนโชกโชนชำนาญ เคยเผชิญกับคู่มือในแบบต่าง ๆ มานับครั้งไม่ถ้วน แต่ยังไม่เคยพบพานเรื่องเช่นนี้มาเลย

ขลุ่ยหยกของมันที่จู่โจมออกไป ก็พลันหยุดชะงักลงทันที

มันคำนวณจิตเจตนาของเอี๊ยบไคไม่ออก !

แต่มันก็ดูออก เอี๊ยบไคเป็นคนฉลาดปราดเปรื่องสุดยอด คนฉลาดปราดเปรื่องต้องไม่พลันกระทำเรื่องโง่เขลาบัดซบ ความนี้จะต้องมีเลศนัยกราดเกรี้ยวดุร้ายแฝงอยู่

เง็กเซียวเต้าหยินแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านเยี่ยงนี้หมายความอย่างไร ?"

"ไม่มีความหมาย"

"ไม่มีความหมาย เป็นความหมายกระไร ?"

"ไม่มีความหมายก็เป็นไม่มีความหมาย"

"ท่านคิดหาที่ตาย ?"

"ไม่คิด"

"หรือท่านไม่ทราบ พริบตาเมื่อครู่ เราพอจะให้ท่านตายได้สิบครั้ง ?"

"ข้าพเจ้าทราบ"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"แต่ข้าพเจ้ายิ่งทราบ พอข้าพเจ้าหยุด ท่านก็ต้องหยุดเช่นกัน"

"หากเราไม่หยุด ?"

"อย่างนั้นข้าพเจ้าตอนนี้ตายไปสิบครั้งแล้ว"

สีหน้าเง็กเซียวเต้าหยินพลันเผือดขาว แสดงว่ามันกำลังสำนึกเสียใจ แต่เสียดายที่สำนึกได้ต่อเมื่อสายเสียแล้ว

โอกาสเช่นนี้พอปล่อยพลาดก็ผ่านพ้น ไม่มีวันกลับมาได้อีกตลอดกาล

เอี๊ยบไคกล่าว

"ที่ข้าพเจ้าหยุดลง เนื่องเพราะข้าพเจ้าตอนนี้ไม่มีความมั่นใจพิชิตท่านได้"

เง็กเซียวแค่นหัวร่อ เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะตอนนี้ อารมณ์ข้าพเจ้าปั่นป่วนวุ่นวาย ข้างกายท่าน ยังมีผู้ช่วยที่สวยงามอยู่อีกมากหลาย"

มิว่าผู้ใดเมื่อเห็นคนรักของตนถูกคร่าตัวไปต่อหน้า จิตใจย่อมว้าวุ่นหงุดหงิด

เง็กเซียวแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านกลับเปิดเผยอย่างยิ่ง"

"ข้าพเจ้าไม่คิดหลอกลวงท่าน และหลอกลวงท่านไม่ได้ ท่านก็ย่อมทราบ จิตใจข้าพเจ้าวุ่นวายไปแล้ว"

"จิตใจวุ่นวายต้องตาย"

"ท่านมีความมั่นใจพิชิตข้าพเจ้าได้ ?"

เง็กเซียวมิได้เอ่ยปาก

มันก็ไม่มีความมั่นใจ

บุรุษหนุ่มผู้นี้ มีพลังฝีมือที่พลิกแพลงเลิศล้ำ ปฏิกิริยาแคล่วคล่องปราดเปรียวไหวพริบปฏิภาณสูงส่ง ถึงกับเป็นคู่มือที่หยั่งคำนวณยากที่สุดในชั่วชีวิตมัน

อย่าว่าแต่ยังมีมีด... มีดบิน !

มีดบินของเอี๊ยบไคยังมิได้ใช้ออกมา เง็กเซียวย่อมไม่คิดจะบีบบังคับให้เอี๊ยบไคใช้มีดบิน... มีดสั้นที่สะท้านฟ้าดิน !

เอี๊ยบไคกล่าวเสียงราบเรียบ

"ระหว่างเรา จะเร็วจะช้าย่อมไม่อาจหลีกเลี่ยงการต่อสู้พัน แต่มิใช่ในค่ำคืนนี้"

"อยู่ในเวลาใด ?"

"เวลาที่จิตใจข้าพเจ้าไม่วุ่นวาย เวลาที่ข้าพเจ้ามีความมั่นใจพิชิตท่านได้"

"เฮอะเฮอะ แม้นับว่ามีวันเช่นนั้นจริง เราไยต้องรอถึงวันนั้น ?"

"เนื่องเพราะท่านจำต้องรอให้ได้"

"อ้อ ?"

"นับว่าท่านตอนนี้สังหารข้าพเจ้าได้ ก็ต้องไม่ลงมือแน่ เนื่องเพราะที่ท่านต้องการโดยแท้จริง คือเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน"

เง็กเซียวมิอาจปฏิเสธ เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"แม้นับว่าท่านตอนนี้สังหารข้าพเจ้าไป ก็ไม่อาจได้เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนมา ดังนั้นท่านจึงคร่าตัวเต็งฮุ้นลิ้ม คิดจะให้ข้าพเจ้าใช้เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนไปแลกนาง"

เง็กเซียวพลันถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ท่านไม่โง่เขลาจริง ๆ"

"ข้าพเจ้าก็ไม่โป้ปด"

"อ้อ ?"

"ข้าพเจ้าตอนนี้ มิทราบเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนอยู่ที่ใดจริง ๆ"

"เฮอะ อย่างนั้นเราก็มิทราบเต็งฮุ้นลิ้มอยู่ที่ใด"

"โอ... ข้าพเจ้าพอจะคิดวิธีไปหานาง"

"ให้เวลาท่านหาสิบสองชั่วยาม"

"สิบสองชั่วยาม (หนึ่งวัน) ?"

เง็กเซียวผงกศีรษะกล่าว

"เวลานี้ของวันพรุ่ง หากท่านยังไม่มอบเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนให้ข้าพเจ้า ชาตินี้ของท่าน อย่าหมายได้พบเต็งฮุ้นลิ้มอีกเลย"

มันกล่าวช้า ๆ สืบต่อไป

"คิดว่าท่านสมควรเคยได้ยินคำ กิมฮ้วง (ห่วงทอง อาวุธของเซี่ยงกัวกิมฮ้ง) ไร้น้ำใจ ปวยตอ (อาวุธของลี้คิมฮวง) มีน้ำใจ ทิเกี่ยม (กระบี่เหล็กอาวุธของก้วยซง-เอี๊ยง) ชมชอบชื่อเสียง เง็กเซียว (ขลุ่ยหยก) ชมชอบสตรี"

เอี๊ยบไคย่อมเคยได้ยิน เง็กเซียวกล่าวต่อ

"เต็งฮุ้นลิ้มเป็นสตรีที่น่าดูยิ่ง เราเป็นบุรุษที่ชมชอบสตรี ดังนั้นท่านควรรีบหาเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนมาโดยด่วน มิเช่นนั้น..."

มันมิกล่าวสืบต่อไป ความหมายของมัน มิว่าผู้ใดต่างฟังออก

เง็กเซียวเต้าหยินไปแล้ว พาบรรดาศิษย์สตรีเยาว์วัย หน้าตาสวยสะคราญไปด้วยกัน

'เวลานี้ของวันพรุ่ง เราจะมาอีก'

สิบสองชั่วยาม มีเวลาเพียงสิบสองชั่วยาม (ยี่สิบสี่ชั่วโมง)

ผู้ใดสามารถมั่นใจ หาเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนพบภายในสิบสองชั่วยาม มีผู้ใดสามารถมั่นใจ หาสตรีที่กลอกกลิ้งปานจิ้งจอก อำมหิตชั่วร้ายปานอสรพิษพบภายในเวลาเพียงวันเดียว !

เอี๊ยบไคก็ไม่มีความมั่นใจ

แต่ทว่า ทิเกี่ยมพอใจชื่อเสียง เง็กเซียวพอใจสตรี

มีผู้ใดสามารถวางใจ ให้สตรีที่ตนรัก ตกอยู่ข้างกายของบุรุษที่งมงายราคะ !

ม่านราตรีคลี่คลุมลงมาแล้ว !

เอี๊ยบไคนั่งสงบอยู่ในความมืด มิได้จุดโคมไฟ กระทั่งเคลื่อนไหวยังคร้านที่จะขยับกาย

ในห้องคล้ายดั่งยังมีกลิ่นหอมจากร่างของเต็งฮุ้นลิ้มหลงเหลือ ในความมืดคล้ายดั่งยังมีดวงตาที่เปี่ยมด้วยความหวาดกลัวของนางปรากฏ

'ต้องเยี่ยงไรจึงสามารถช่วยนาง ? ต้องเยี่ยงไรจึงสามารถหาเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนพบ ?'

เอี๊ยบไคถึงกับไม่มีเบาะแสเค้ามูลสักน้อยนิด ?

ที่นี้สงบอย่างยิ่ง ความจริงเป็นสถานที่เหมาะต่อการใช้สมองครุ่นคิด ความจริงปฏิกิริยาของเอี๊ยบไครวดเร็วอย่างยิ่ง ความคิดก็ปราดเปรียวหลักแหลมอย่างยิ่ง

แต่ตอนนี้ สมองของเอี๊ยบไคคล้ายดั่งกลายเป็นท่อนไม้ไปแล้ว

ขณะเวลานั้น ในลานตึกที่เงียบสงบ พลันมีเสียงผู้คนดังสับสนอลหม่านคล้ายดั่งมีคนฮือเข้ามาเป็นจำนวนมากหลายก็ปาน

ทุกคนวิพากษ์วิจารณ์กันเซ็งแซ่ เป้าที่วิจารณ์ถึงกับเป็นก้วยเต๋ง

"เฮียตี๋ของซงเอี๊ยงทิเกี่ยม มีความยอดเยี่ยมสมกิตติศัพท์จริง ๆ"

"ความจริง น่าเก็งเฮียตี๋ไม่สมควรประลองกระบี่กับมันเลย"

"แต่น่าเก็งเฮียตี๋ ก็เป็นตระกูลยิ่งใหญ่มีชื่อเกรียงไกรในบู๊ลิ้ม ไหนเลยทนทานการเหยียดหยามเยี่ยงนั้นได้"

"โดยเฉพาะเป็นน่าเก็งเอี๊ยง มิเพียงมีหลักวิชาฝีมือของตระกูลเท่านั้น ยังเป็นศิษย์ทายาทของเซ่งฮุ้นเกี้ยมแขะ (มือกระบี่เมฆคำราม) ความสูงส่งในวิชากระบี่ฟังว่าพอจะนับเป็นหนึ่งในเจ็ดยอดกระบี่แห่งยุคได้"

"ดังนั้น การต่อสู้ครั้งนี้ พวกเราจึงต่างถือข้างน่าเก็งเอี๊ยง เพราะก้วยเต๋งจะอย่างไร ก็เป็นคนเพิ่งออกสู่บู๊ลิ้ม"

"เท่าที่เราสืบทราบ ในร้านน้ำชากิกเซี้ยง มีคนมากหลายที่ต่อน่าเก็งเอี๊ยงเป็นฝ่ายมีชัยถึงสามต่อหนึ่ง"

"หากทราบเช่นนี้แต่แรก เราก็ควรไปพนันสักจำนวนหนึ่ง"

"ตอนนั้น ท่านกล้าพนันก้วยเต๋งเป็นฝ่ายมีชัย ?"

"....."

"มีผู้ใดคาดคิดได้ มือกระบี่นามเกรียงไกรเช่นน่าเก็งเอี๊ยงถึงกับไม่อาจรับมือก้วยเต๋งได้สิบกระบวนท่า"

"ซงเอี๊ยงทิเกี่ยมกราดเกรี้ยวดุดันจริงดั่งกิตติศัพท์ โดยเฉพาะกระบวนท่าสุดท้ายที่มีนามทีตี่กู้พุง (ฟ้าดินต่างมอดมลาย) เรากล้าพนัน ชนชาวนักเลงที่สามารถรับกระบวนท่านี้ของมันได้ต้องไม่เกินห้าคนเด็ดขาด"

"ครั้งนี้ ก้วยเต๋งมีชื่อโอ่อ่าภาคภูมิโดยจริงจังแล้ว กระทั่งจ้งเปียเท้าที่ปกตินัยน์ตาสูงเหนือศีรษะ ยังชิงจะเป็นผู้เชิญมันไปดื่มสุรา"

"ตอนนี้ผู้มีเกียรติโอ่อ่าภาคภูมิที่สุดในเมืองต้องนับเป็นก้วยเต๋งแล้ว อย่าว่าแต่คนของเปียเก๊กจะเชิญมันดื่มสุราเลย กระทั่งเราก็คิดจะเชิญมัน มีโอกาสได้ดื่มกับคนเยี่ยงนี้สักจอก เราก็ต้องมีเกียรติภาคภูมิใจยิ่ง"

"ตอนนี้หากมันคิดจะไปหาสตรี เรากล้าประกัน ต้องมีสตรีมากหลาย ที่ยินยอมแถมเงินให้มันอีก"

"มันแม้ไม่อาจนับเป็นเด็กหน้าขาว แต่ในความดำยังขำสง่าอยู่"

"ฟังว่าคนที่ผิวกายดำคล้ำ ต่างพอมีฝีมือในสตรีอยู่"

"สตรีที่มีผิวดำคล้ำ ที่นั้นของนางก็..."

วาจาต่อไปยิ่งกล่าวยิ่งหยาบคายลามก

เอี๊ยบไคมิได้ฟังต่อไป

เมื่อครู่ที่ทางด้านนอกสงบเงียบปานนั้น ที่แท้เนื่องเพราะผู้คนทั้งหลาย ต่างลนลานไปดูการประลองฝีมือของก้วยเต๋งกับน่ำเก็งเอี๊ยง หากเป็นยามปกติ เอี๊ยบไคก็ต้องไปดูเช่นกัน

เอี๊ยบไครู้จักน่ำเก็งเอี๊ยง และรู้จักเพลงกระบี่ของมัน ได้รับถ่ายทอดจากยอดฝีมือมาจริง ๆ

ในหลายปีนี้ มันเป็นผู้มีประกายเจิดจ้าอยู่ในวงพวกนักเลง แต่บัดนี้แสดงว่าประกายของมัน ถูกก้วยเต๋งชิงไปจนหมดสิ้นแล้ว

ก้วยเต๋งตอนนี้คงเบิกบานอย่างยิ่ง

มีชื่อในวัยฉกรรจ์ สมควรเป็นหนึ่งในหลายเรื่องที่บันดาลให้ผู้คนเบิกบานใจที่สุดในชีวิต

เอี๊ยบไคเข้าใจความรู้สึกเยี่ยงนี้ แต่ไม่เลื่อมใสเท่าใด

เอี๊ยบไคเพียงต้องการหาสถานที่สงบสักแห่ง ดื่มสุราโดยสงบสักสองจอก มาตรว่าสุราจะเสียดแทงสมองผู้คนชาด้าน แต่บางครั้งสามารถบันดาลให้สมองของผู้คนแจ่มใสมาได้

เอี๊ยบไคทรงกายช้า ๆ เดินช้า ๆ ออกไป

ไม่มีผู้ใดสังเกต กระทั่งยังไม่มีผู้ใดเหลือบมอง เนื่องเพราะมีแต่ผู้พิชิตเท่านั้นจึงเป็นเป้าที่พวกมันสนใจ

เอี๊ยบไคตอนนี้เป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำ !

สุดปลายตรอกแคบ มีร้านสุราเล็ก ๆ ยี่ห้อถูกเขม่าไฟเกาะจนดำมองมิเห็น

แสงไฟในร้านสลัวมัวตา คนที่รับใช้ที่ท้อแท้ผู้หนึ่ง กำลังนั่งผิงไฟข้างเตาเล็ก ๆ

ผู้มาดื่มกินมีเพียงคนเดียว นั่งหันหลังให้ประตูอยู่ทางมุมที่มืดครึ้มที่สุด ดื่มสุราอึดอัดอยู่เพียงลำพัง

คิดว่ามันต้องเป็นเช่นดั่งเอี๊ยบไค เป็นฝ่ายพ่ายแพ้ เป็นฝ่ายสูญเสียจนท้อแท้

หากเป็นยามปกติ เอี๊ยบไคไม่แน่จะเดินเข้าไปชวนมันดื่มสักสองจอก... ต่างเป็นคนร่อนเร่พเนจร พบกันไยต้องรู้จักกันด้วย ?

แต่บัดนี้เอี๊ยบไคกลับยินดีโดดเดี่ยวเดียวดาย

ผู้รับใช้เดินช้า ๆ เข้ามา จัดช้อนตะเกียบให้ชุดหนึ่ง ตะเกียบยังเก่าจนขึ้นรา

เป็นจุด ๆ

แต่เอี๊ยบไคไม่รังเกียจ ไม่แยแส

"ต้องการอะไร ?"

"สุราห้าชั่ง แล้วแต่สุราใดก็ได้"

"ต้องการเนื้อหมักสักเล็กน้อยหรือไม่ ?"

"หากมีสำเร็จ มาให้เราจานหนึ่ง"

ผู้มาอุดหนุนทุกคนนี้ ดูท่าไม่มีพิถีพิถันเท่าใด ปากของผู้รับใช้จึงมีรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย ถามต่อ

"ท่านผู้นั้นหั่นเนื้อจานหนึ่ง ข้าพเจ้าก็ให้ท่านเช่นเดียวกันสักจานเป็นไร ?"

"ได้"

แสดงว่าผู้มาอุดหนุนคนนี้ ไม่พิถีพิถันจริง ๆ

คนที่เพลี่ยงพล้ำจนท้อแท้ ไหนเลยยังจะพิถีพิถันได้อีก ?

สุรายังมิได้ยกมา เอี๊ยบไคจึงสงบรอ เพราะความจริงก็มิได้มุ่งหวังอยู่ก่อน สถานที่เยี่ยงนี้ จะมีการต้อนรับที่กุลีกุจอแข็งขัน

ผู้มาดื่มกินในด้านนั้น ก็มิเคยเหลียวมามองเอี๊ยบไคเลยสักครั้ง ตอนนี้พลันส่งเสียง

"ที่นี้ของข้าพเจ้ายังมีสุรา ไฉนไม่เข้ามาดื่มสักจอกก่อน ?"

เสียงนี้คุ้นหูยิ่ง เป็นผู้ใดกัน ?

เอี๊ยบไคลังเลเล็กน้อย ผู้นั้นกล่าวช้า ๆ อีก

"ความจริงท่านสมควรมาคารวะข้าพเจ้าจอกหนึ่ง ในฐานที่ท่านค้างน้ำใจข้าพเจ้า"

"ท่านเอง ?"

ในที่สุดเอี๊ยบไคก็จำเสียงมันได้

ผู้ที่ผิดหวังจนท้อแท้ มาดื่มสุราอึดอัดอยู่ในร้านเล็ก ๆ เพียงลำพัง ถึงกับเป็นก้วยเต๋ง ที่กำลังมีชื่อกระเดื่องเลื่องลือที่สุดของเมืองนี้ !

"ข้าพเจ้าเอง"

ในที่สุดก้วยเต๋งรับคำแล้ว หันหน้ามาแย้มยิ้มกล่าวเสียงราบเรียบ

"ท่านนึกมิถึงจะเป็นข้าพเจ้า ?"

เอี๊ยบไคนึกมิถึงจริง ๆ เดินเข้าไปทรุดกายนั่งมองก้วยเต๋งพลางถาม

"ท่านความจริงไม่ควรมาอยู่ที่นี้"

"เพราะเหตุใด ?"

"สถานที่เยี่ยงนี้ ความจริงมีแต่คนเช่นข้าพเจ้าจึงสมควรมา"

"อ้อ ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ท่านทราบหรือไม่ ? ท่านตอนนี้เป็นบุคคลมีชื่อเสียงกระเดื่องเกรียงไกรที่สุดของนครเซี่ยงอันแล้ว"

ก้วยเต๋งแค่นเสียงเย็นชา

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเพิ่งแทงน่ำเก็งเอี๊ยงมากระบี่หนึ่ง ?"

"สามารถพิชิตน่ำเก็งเอี๊ยงได้ มิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย"

ก้วยเต๋งแค่นหัวร่อ เอี๊ยบไคมองมันพลางกล่าวต่อ

"ตอนนี้มิทราบมีผู้ยิ่งใหญ่จำนวนมากน้อยเท่าใด ที่กำลังแย่งชิงเชิญท่านไปดื่มสุรา ท่านไฉนกลับมาซ่อนตัวอยู่ในสถานที่เยี่ยงนี้เพียงลำพัง ?"

ก้วยเต๋งมิตอบ แต่รินสุราให้เอี๊ยบไคจอกหนึ่งแล้วกล่าว

"วาจาของท่านมากเกินไป แต่สุราดื่มน้อยเกินไป"

เอี๊ยบไคยกจอกขึ้นกรอกแห้งทันที ก้วยเต๋งเพ่งมองพลางถาม

"ก่อนนี้ท่านมิเคยต่อสู้ได้ชัย ?"

"ย่อมเคย"

ก้วยเต๋งกล่าวต่อ

"ตอนท่านพิชิตคู่ต่อสู้ ก็เคยมีผู้ยิ่งใหญ่พากันชิงเชิญท่านดื่มสุราหรือไม่ ?"

"ถูกแล้ว"

"ท่านไปหรือไม่ไป ?"

"ไม่ไป"

ก้วยเต๋งหัวร่ออีก ในเสียงหัวร่อมีความหมายที่ว้าเหว่จนบอกไม่ถูก กรอกสุราอีกจอกหนึ่งจึงกล่าวช้า ๆ

"ก่อนนี้ข้าพเจ้ามักต้องการพิชิตผู้อื่น สยบผู้อื่นให้ล้มลง แต่บัดนี้..."

"บัดนี้เป็นไร ?"

ก้วยเต๋งเหม่อมองจอกสุราในมือพลางกล่าวช้า ๆ

"บัดนี้ข้าพเจ้าจึงทราบ รสชาติของผู้พิชิต หาได้ประเสริฐเท่าที่ข้าพเจ้าเคยคาดคิดไม่"

พลันกระแทกจอกเปล่าในมือลงกับโต๊ะหนัก ๆ กล่าวต่อไป

"ท่านดูนี่เป็นกระไร ?"

"เป็นจอกสุราเปล่า"

"คนเราเมื่อได้ชัยมาแล้ว บางครั้งจะพลันกลับกลายคล้ายจอกสุราเปล่าได้..."

สุราในจอกหมดสิ้นแล้ว คนที่พิชิตศัตรูแล้ว ปณิธานและความกระหายที่มีในใจก็คล้ายสุราในจอก พลันเหือดหายจนว่างเปล่า

ความรู้สึกเช่นนี้ มาตรว่าก้วยเต๋งมิได้บอกออกมา แต่เอี๊ยบไคสามารถเข้าใจได้ ความอ้างว้างและว้าเหว่ที่ไม่มีปัญญาเปรียบเทียบบรรยายเยี่ยงนี้ เอี๊ยบไคก็เคยได้ลิ้มรสมา เคยผ่านมาจนแทบชาชิน

เอี๊ยบไคมิกล่าวกระไรอีก รินสุราให้ก้วยเต๋งเต็มจอกแล้ว แย้มยิ้มกล่าว

"ท่านก็กล่าวมากเกินไป แต่ดื่มน้อยเกินไป"

ก้วยเต๋งยกจอก เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"อย่างไรก็ตาม รสชาติของผู้พิชิต อย่างน้อยยังประเสริฐกว่าผู้ปราชัยอยู่บ้าง"

จิตใจชายชาตรี

วิกาลหนาวเหน็บ ลมกรรโชกอยู่ที่นอกหน้าต่างดังอึงคะนึง

ไฟในเตาเล็ก ๆ คล้ายใกล้จะมอด คนรับใช้ที่ท้อแท้ หดคออยู่ในเสื้อนวมเก่าคร่ำคร่า คล้ายดั่งจะหลับแล้ว

ในวิกาลที่เหน็บหนาวปานนี้ มีแต่บ้านจึงเป็นสถานที่อบอุ่น

พวกที่ระเหเร่ร่อนอยู่ในต่างแดน บ้านของพวกท่านอยู่ที่ใด ? พวกท่านไฉนยังไม่กลับไป ?

สุราขุ่นข้น เย็นจนรู้สึกขม

แต่สุราเย็นเมื่อดื่มลงไปในท้องแล้ว ก็กลับกลายเป็นไฟกองหนึ่ง

"ดื่มกี่จอกแล้ว ?"

"ผู้ใดไปจำมัน ผู้ใดจำได้แน่ชัด ?"

เอี๊ยบไครินล้นจอกแล้ว กรอกลงไปโดยเร็ว

เอี๊ยบไคคิดจะเมา คิดจะหลบหนี

หากแม้นไปพบพานเรื่องที่ไม่มีปัญญาคลี่คลาย อับจนสิ้นทาง มีผู้ใดไม่คิดจะเมาให้สิ้นสติสักครั้ง ?

ก้วยเต๋งเพ่งมองพลางถาม

"ข้าพเจ้าความจริงคิดจะมาดื่มให้เมาจนสิ้นสติเพียงลำพัง กลับคาดไม่ถึงจะมาพบท่านในสถานที่นี้"

"ท่านคิดมิถึง ข้าพเจ้าจะมาดื่มสุราในสถานที่เช่นนี้ ?"

"ข้าพเจ้านึกมิถึง ท่านจะมาเพียงลำพัง"

เอี๊ยบไคกรอกแห้งอีกจอกหนึ่ง แย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าเองก็นึกไม่ถึง"

รอยยิ้มของเอี๊ยบไคฝืนอย่างยิ่ง ก้วยเต๋งจึงถามด้วยความสงสัย

"ตัวท่านเองก็นึกไม่ถึง ?"

เอี๊ยบไคนิ่งอึ้ง เป็นเนิ่นนานจึงถาม

"ท่านรู้จักน่าไฮ้เง็กเซียวหรือไม่ ?"

ก้วยเต๋งย่อมรู้จัก แต่มิเคยเห็น จึงได้บอกตามความจริง

"แต่ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นมัน"

"ข้าพเจ้าเคยเห็น"

น่าไฮ้เง็กเซียวมิได้ปรากฏตัวในวงพวกนักเลงมานานปีแล้ว เมื่อเอี๊ยบไคบอกเคยเห็น ก้วยเต๋งจึงอดมิได้ต้องถามอีก

"ท่านเห็นมันตั้งแต่เมื่อใด ?"

"เมื่อครู่"

ดวงตาก้วยเต๋งเป็นประกายขึ้นทันที รีบถาม

"พวกท่านประมือกันแล้ว ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ ก้วยเต๋งถามอีก

"ท่านก็พิชิตมัน ดังนั้นท่านจึงมาดื่มสุราในที่นี้ ?"

"ข้าพเจ้ามิได้มีชัย และมิได้ปราชัย"

ก้วยเต๋งไม่เข้าใจอีก ในความคาดคิดของมัน สองคนเพียงประมือต่อสู้ ต้องมีผู้หนึ่งมีชัยผู้หนึ่งพ่ายแพ้

เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"พวกเราแม้ประมือกัน แต่มิได้พัวพันสืบไป"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่ต้องการพ่ายแพ้แก่มัน"

"ท่านไม่มีความมั่นใจพิชิตมัน ?"

"ไม่มี"

"ท่านดูออกว่าพลังฝีมือมันสูงกว่าท่าน ?"

เอี๊ยบไคหัวร่อตอบ

"วิชาฝีมือของมันกว้างอย่างยิ่ง อาจบางทีเนื่องเพราะเช่นนี้ ดังนั้นจึงไม่อาจฝึกจนถึงระดับลึกซึ้งสุดยอด"

"ท่านความจริงพอจะมีชัยมันได้ ?"

เอี๊ยบไคมิได้ปฏิเสธ ก้วยเต๋งถามต่อ

"แต่วันนี้ท่านกลับไม่มีความมั่นใจพิชิตมัน ?"

"ไม่มีโดยสิ้นเชิง"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะหัวใจข้าพเจ้าวุ่นวายยิ่ง"

"ดูท่าท่านคล้ายมิใช่คนหัวใจมักวุ่นวาย"

"ข้าพเจ้าความจริงมิใช่มักมีใจวุ่นวาย แต่วันนี้..."

ก้วยเต๋งพลันเข้าใจได้ จึงสอดคำ

"หรือเต็งโกวเนี้ยท่านนั้น ตกอยู่ในมือเง็กเซียว ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ ยกจอกขึ้นกรอกแห้งอีกครา

ก้วยเต๋งก็ตามกรอกแห้งจอกหนึ่งเช่นกัน

ทิเกี่ยมชอบชื่อเสียง เง็กเซียวชมชอบสตรี ก้วยเต๋งก็ย่อมเคยได้ยินคำวิจารณ์นี้ ดังนั้นชิงจอกสุราในมือเอี๊ยบไคมาแล้วส่งเสียงดัง ๆ

"วันนี้ท่านไม่อาจดื่มให้เมาเด็ดขาด"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้ม ก้วยเต๋งกล่าวต่อ

"ท่านต้องรีบคิดหาวิธี ไปช่วยนางออกมา"

"ข้าพเจ้าคิดหาวิธีได้แล้ว"

"เง็กเซียวคิดจะทำอย่างไร ?"

"มันต้องการให้ข้าพเจ้า ใช้เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนไปแลกนางกลับมา"

"ท่านไม่ยอม ?"

"ข้าพเจ้ายอม แต่ข้าพเจ้าก็หาเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนไม่พบ"

"ท่านก็มิทราบนางอยู่ที่ใด ?"

"ไม่มีคนทราบ"

"นางมิใช่เป็นคนปัญญาอ่อน ดั่งที่เล่าลือกันจริง ๆ ?"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าความจริงก็ถูกนางตบตาจนหลงเชื่อมา ในชั่วชีวิตข้าพเจ้า ยังไม่เคยเห็นสตรีนางใด ที่ยิ่งกลอกกลิ้ง ยิ่งน่าสะพรึงกลัวกว่านางแล้ว"

ก้วยเต๋งเพ่งมองแน่วนิ่ง อีกเนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ

"วาจาประดานี้ ข้าพเจ้าความจริงมิอาจเชื่อเลย"

"ข้าพเจ้าเข้าใจ"

"แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าเชื่อถือแล้ว"

เอี๊ยบไคก็อึ้งอยู่เนิ่นนาน จึงกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าความจริงไม่ปรารถนาบอกเรื่องนี้แก่ท่าน แต่ตอนนี้ข้าพเจ้ากลับบอกไปแล้ว"

เอี๊ยบไคมิได้ไปมองก้วยเต๋ง

ก้วยเต๋งก็มิได้มองเอี๊ยบไค

ทั้งสองถึงกับคล้ายพยายามหลบหลีกสายตาฝ่ายตรงข้าม

ทั้งสองต่างมิใช่เป็นคนชมชอบแสดงน้ำใจตัวเองออกให้แก่ผู้อื่นทราบ

หรือทั้งสองต่างกลัว พอน้ำใจของตนพลุ่งพล่านจะมีน้ำตาหลั่งไหลมา ?

แต่เรื่องของน้ำมิตรไมตรี ความจริงไม่ต้องใช้สายตาไปมองเลย

มาตรว่าทั้งสองไม่จ้องมอง แต่ไมตรีก็คล้ายเป็นพืชพันธุ์ที่ได้น้ำหล่อเลี้ยง งอกรากอยู่ในหัวใจแล้ว

นับเป็นเรื่องที่พิสดารอย่างยิ่งจริง ๆ

คนเรามักจะอยู่ในเวลาพิสดารที่สุด สถานที่พิสดารที่สุด มาเป็นมิตรสหายกับคนที่คาดคิดไม่ถึงที่สุด กระทั่งตัวพวกมันเองก็ยังไม่ทราบ น้ำใจเยี่ยงนี้ เกิดขึ้นได้อย่างไร ?

มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด ก้วยเต๋งพลันกล่าว

"มาตรว่าหาเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนไม่พบ แต่น่าไฮ้เง็กเซียวต้องหาพบแน่"

เอี๊ยบไคสงบฟัง ก้วยเต๋งกล่าวต่อ

"มันเป็นคนชอบเสพสุขที่สุด สถานที่ดีเยี่ยมในเมืองนี้มีไม่มากเท่าใด"

"สถานที่ดีที่สุดของเมืองนี้ ความจริงเป็นแนเฮียงฮึ้ง แต่ตอนนี้ กลับได้แต่เย็นโดยไม่หอมแล้ว"

"แต่เง็กเซียวอาจยังต้องอยู่ในที่นั้น ฟังว่ามันไปแห่งหนใดก็ตาม มักจะพาผู้ติดตามเป็นจำนวนมากเสมอ"

"แม้นับว่าทราบที่อยู่ของมัน แล้วจะทำอย่างไร ?"

"มันอยู่ในที่นั้น เต็งโกวเนี้ยย่อมต้องอยู่ที่นั้น"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าไปช่วยนาง ?"

"หรือท่านไม่ไป ?"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าตอนนี้ว้าวุ่นจนปั่นป่วน ยิ่งไม่มีความมั่นใจสามารถพิชิตมันได้"

"หรือข้าพเจ้ามิใช่เป็นคน ?"

เอี๊ยบไคพลันเงยหน้าเพ่งมอง

"ท่าน..."

"หรือข้าพเจ้าไม่อาจไปกับท่าน ?"

"แต่ทว่า... เต็งฮุ้นลิ้มตกอยู่ในมือมัน"

"ข้าพเจ้าเข้าใจความหมายของท่าน ท่านเป็นขว้างมุสิกเกรงภาชนะ กลัวมันใช้เต็งโกวเนี้ยมาขู่กรรโชกท่าน กลัวมันทำอันตรายเต็งโกวเนี้ย ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ ก้วยเต๋งกล่าวต่อ

"แต่ท่านกลับลืมเรื่องประการหนึ่ง"

"อ้อ ?"

"มันจะต้องเข้าใจ ท่านตอนนี้กำลังรุ่มร้อนหาเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน ต้องนึกไม่ถึงท่านจะไปหามัน ดังนั้นต้องไม่มีการป้องกันที่เข้มงวดกวดขันเท่าใด"

มันที่เป็นคนวงนอก ย่อมมีจิตใจหนักแน่นเยือกเย็นกว่า

เอี๊ยบไคโพล่งขึ้น

"ถูกต้อง"

"อย่าว่าแต่มันยิ่งคิดไม่ถึง พวกเราจะกลายเป็นมิตรสหายกันแล้ว"

สหาย !

เป็นคำที่อบอุ่นกระไรปานนั้น สวยงามกระไรปานนั้น

คำนี้ ถึงกับเปล่งออกมาจากปากบุรุษหนุ่ม ที่ทั้งโอหังทั้งกระด้างเย็นชาได้

เอี๊ยบไคยังจะกล่าวกระไรได้ ? ยังจำเป็นต้องกล่าวกระไรอีก ?

เอี๊ยบไคไม่ต้องกล่าวกระไรอีกแล้ว ผุดลุกขึ้นคว้าไหล่ก้วยเต๋งบีบแนบแน่น

"พวกเราไป"

"ไป"

แนเฮียงฮึ้ง

วิกาลเหน็บหนาว เหมยส่งกลิ่นหอมอบอวล ร่องรอยผู้คนสาบสูญ

เหมยทั้งป่าสั่นไหวระริก เป็นลมหรือเป็นวิญญาณของเหล่าที่ถูกฆ่าเมื่อคืนนี้ ?

"ท่านมิได้พบกับฮั่นเจ็งมาอีกเลย ?"

"มิได้"

"อย่างนั้น มันไม่แน่ยังอยู่ที่นี้"

"ข้าพเจ้าเพียงหวังหาตัวมันพบ มิใช่พบซากศพมัน"

ซากศพคนเหล่านั้นเล่า ?

หาไม่พบ

ทั้งบนและล่างของหอเทียทิ้วเล้า กระทั่งคราบโลหิตยังถูกล้างจนสะอาดหมดจด

เป็นผู้ใดเก็บศพพวกมัน ?

"ซากศพพวกนั้นเมื่อคืนยังอยู่ที่นี้"

"อืมม์"

"เป็นผู้ใดเก็บศพให้พวกมัน ?"

ไม่มีคำตอบ ไม่มีผู้ใดสามารถตอบได้

หิมะที่เพิ่งละลาย พอตกกลางคืน ผนึกเป็นน้ำแข็งอีกครั้ง

ลมที่กรรโชกสัมผัสหน้า มิคล้ายเป็นสายลม แต่เป็นดาบคมกริบ

ดอกเหมยในวิกาลเหน็บหนาว ยิ่งสะพรั่งงามตากว่าเดิม

"ท่านเห็นแสงโคมไฟบ้างหรือไม่ ?"

"ไม่เห็น"

"หรือเง็กเซียวมิได้อยู่ที่นี้ ?"

ทันใด บนทางน้อยที่เป็นน้ำแข็ง คล้ายมีเสียงฝีเท้าเบาอย่างยิ่งแว่วอยู่

วิกาลเหน็บหนาวปานนี้ มีผู้ใดมาเดินอยู่ในทางน้ำแข็งเพียงลำพัง หรือเป็นวิญญาณภูตผีเหล่านั้น ?

วิญญาณภูตผี ไหนเลยมีเสียงฝีเท้าได้ ?

ยังคงไม่มีแสงไฟ ไม่มีโคม ไม่มีดาว ไม่มีเดือน

ในความมืด คล้ายมีเงาร่างปรากฏขึ้น กำลังเดินช้า ๆ ออกจากทางน้อยในป่าเหมย

มันเดินช้าอย่างยิ่ง และยังเหลียวซ้ายแลขวาตลอดเวลา ถึงกับคล้ายกำลังหาของใด ?!

วิกาลดึกสงัดที่เหน็บหนาวปานนี้ ในป่าเหมยที่วังเวงไม่มีร่องรอยผู้คน มันหากระไรกันแน่ ?

เดินเข้ามาใกล้มากแล้ว จึงได้ยินเสียงมันพึมพำอยู่ตลอดเวลา

"สุราเล่า... สุราเล่า... สถานที่ใดจึงมีสุรา..."
เอี๊ยบไคแทบอดมิได้ต้องร้องเรียกไป
"ฮั่นเจ็ง !"

คนผู้นี้ถึงกับเป็นฮั่นเจ็งจริง ๆ
หรือมันถึงกับยังหาสุราให้เอี๊ยบไคอยู่ตลอดเวลา ?
ในแสงสะท้อนของหิมะน้ำแข็ง เห็นใบหน้ามันชัดตา ใบหน้าถึงกับมีโลหิต โลหิตก็ผนึกเป็นน้ำแข็งแล้ว

เอี๊ยบไครู้สึกเลือดพลุ่งพล่านดาลเดือด พลันโถมออกจากหลังก้อนหินที่ซ่อนตัว โถมไปเบื้องหน้าฮั่นเจ็ง คว้าไหล่มันบีบแนบแน่น

ฮั่นเจ็งเหลือบมองแวบหนึ่ง พลันส่งเสียง

"สุราเล่า ?... ท่านทราบสถานที่ใดมีสุรา ?"

มันถึงกับจำเอี๊ยบไคไม่ได้ แต่ทว่ายังคงหาสุราให้เอี๊ยบไคอยู่ตลอดมา

ใบหน้าของมันแทบจะแหลกเละบิดเบี้ยวหมดสิ้น ดุจดั่งเป็นผลไม้เปลือกแข็งที่ถูกคนกระทืบเต็มแรง

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถามอีก
"ท่าน... ไฉนกลายเป็นสารรูปเช่นนี้... เป็นผู้ใดใช้ฝีมืออำมหิตต่อท่าน ?"
ฮั่นเจ็งคล้ายคิดจะหัวร่อ แต่หัวร่อไม่ออก ปากยังคงส่งเสียง
"สุราเล่า ? สถานที่ใดมีสุรา ?"
หัวใจของเอี๊ยบไคก็คล้ายถูกคนกระทืบอย่างหนักหน่วงไปเท้าหนึ่ง
ก้วยเต๋งที่ยืนอยู่ทางด้านหลัง อดมิได้ต้องถาม
"มันก็คือฮั่นเจ็ง ?"
เอี๊ยบไคผงกศีรษะ
ก้วยเต๋งก็อดมิได้ต้องถอนใจกล่าว
"ดูท่าคงเป็นตอนกำลังหาสุราให้ท่าน ถูกคนทุบตีอย่างดุดันมาพักใหญ่ ทุบตีจนสติสัมปชัญญะสูญสิ้นไป"

เอี๊ยบไคกำหมัดแนบแน่น กล่าวด้วยความรันทด
"แต่มันยังจำเรื่องหาสุราให้ข้าพเจ้าได้"
ก้วยเต๋งถอนใจกล่าว
"ดูท่ามันก็เป็นสหายที่ประเสริฐ"

เอี๊ยบไคแค่นเสียงด้วยความขุ่นแค้น

"เสียดายที่ข้าพเจ้ามิทราบเป็นผู้ใดลงมืออำมหิตต่อมันปานนี้ มิเช่นนั้น..."

"ข้าพเจ้าคิดว่า ต้องมิใช่เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเด็ดขาด"

"อ้อ ?"

"อิสตรี ต้องไม่มีกำลังมือหนักหน่วงปานนี้"

ฮั่นเจ็งถูกทุบตีจนน่าอนาถเกินไปจริง ๆ มิเพียงใบหน้าแหลกเละบิดเบี้ยวเท่านั้น กระทั่งกระดูกชายโครงยังยุบต่ำ แสดงว่าอย่างน้อยต้องหักไปหกเจ็ดซี่ !

มันไฉนจึงยังรอดชีวิตถึงบัดนี้ ?

ในดินฟ้าอากาศที่หนาวเหน็บ มันไฉนยังไม่หนาวตาย ?

เอี๊ยบไคคิดจะถาม แต่ฮั่นเจ็งสะบัดมือเอี๊ยบไคออก

"ปล่อยเรา เราจะไปหาสุรา"

นอกจากเรื่องนี้แล้ว มันจำเรื่องอื่นใดไม่ได้ทั้งสิ้น !

เอี๊ยบไคถอนหายใจยาว กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ได้ ข้าพเจ้าพาท่านไปหาสุรา"

วาจาเพิ่งขาดคำ พลันจี้จุดหลับฮั่นเจ็งแล้วรวบเอวขึ้นอุ้มไว้ ก้วยเต๋งกล่าว

"ขอเพียงได้นอนโดยสงบสักวันหนึ่ง อาจบางทีจะมีสติแจ่มใสมาก็ได้"

"ขอให้เป็นเช่นนี้เถิด"

ในห้องมีเตียงและโคมไฟ

เอี๊ยบไควางร่างฮั่นเจ็งลงบนเตียงแล้วถาม

"ในตัวท่านมีชุดไฟหรือไม่ ?"

ก้วยเต๋งจุดโคมขึ้น แสงโคมสาดส่องบนใบหน้าฮั่นเจ็ง ยิ่งอนาถจนมิอาจทนดู

เอี๊ยบไคแม้ไม่อาจทนดู แต่มิอาจไม่ดู เพราะจะต้องสืบเสาะให้ทราบ เป็นผู้ใดลงมืออำมหิตถึงปานนี้

มาตรว่าเอี๊ยบไคมิใช่เป็นคนจดจำความอาฆาตแค้นของผู้อื่นนัก แต่ครั้งนี้เป็นเหตุการณ์ที่ผิดแปลกกัน

หากฮั่นเจ็งมิใช่เพราะไปหาสุราให้ตน มันไหนเลยจะมีสภาพน่าอนาถปานนี้ ?

เพราะมิตรสหายเยี่ยงนี้ มิว่าเรื่องราวใด เอี๊ยบไคต่างสมควรกระทำ

ก้วยเต๋งก็มองหน้าฮั่นเจ็งแน่วนิ่งแล้วกล่าว

"นี่มิใช่ถูกตีด้วยภาชนะเหล็ก"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ

หากถูกเหล็กตีบาดเจ็บ บาดแผลต้องไม่เป็นเช่นนี้ พอจะดูออกกันได้

ก้วยเต๋งกล่าวอีก

"ผู้ใดมีกำลังมือหนักหน่วงปานนี้ ?"

"พลังฝีมือฮั่นเจ็งไม่ต่ำ คนที่สามารถต่อยใส่หน้ามันในหมัดเดียว คล้ายดั่งมีไม่มากนัก"

เอี๊ยบไคพลันนึกถึงตนที่เคยต่อยใส่ฮั่นเจ็งมาหมัดหนึ่ง แต่บาดแผลครั้งนั้นเบากว่าครั้งนี้มากนัก แสดงว่าคนผู้นั้นมิเพียงลงมือหนักหน่วงกว่าเท่านั้น ยังต้องฝึกหลักวิชามือที่พิเศษใดมาด้วย

แก้เสื้อออก กระดูกชายโครงหักไปห้าซี่

อากาศเหน็บหนาวปานนี้ เสื้อผ้าของฮั่นเจ็งย่อมต้องหนาอย่างยิ่ง

ก้วยเต๋งขมวดคิ้วกล่าว

"มีเสื้อกันอยู่หนาปานนี้ ยังสามารถต่อยกระดูกชายโครงมันหักถึงห้าซี่ในหมัดเดียว คนเช่นนี้มีไม่มากจริง ๆ"

"และเป็นเพียงบาดแผลทางภายนอก ไม่ได้บอบช้ำภายใน"

หากมิใช่เสื้อผ้าไม่มีร่องรอยของภาชนะเหล็กเหลืออยู่ มิว่าผู้ใดต่างต้องเข้าใจถูกค้อนเหล็กมหึมาฟาดบาดเจ็บ

ก้วยเต๋งกล่าว

"หรือมือของคนผู้นั้น จะแข็งแกร่งเช่นดั่งค้อนเหล็กได้ ?"

"ดูบาดแผลของมัน ไม่คล้ายถูกหลักวิชาฝ่ามือทรายเหล็กฟาดบาดเจ็บเลย"

ก้วยเต๋งผงกศีรษะ

"หากเป็นวิชาฝ่ามือประเภทนั้น ย่อมต้องกระแทกจนอวัยวะภายในบอบช้ำด้วย"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงไม่เข้าใจเลย นี่เป็นหลักวิชาบู๊ใดกันแน่ ?"

"ท่านจะเร็วจะช้า..."

เสียงของก้วยเต๋งพลันชะงักลงกลางคัน ในสายลมที่นอกหน้าต่าง พลันมีเสียงขลุ่ยวิเวกวังเวงแว่วมา

น่าไฮ้เง็กเซียว !

ก้วยเต๋งพลิกมือปัดโคมดับวูบไป

"มันอยู่ที่นี้จริง ๆ"

เอี๊ยบไคกล่าว

"ท่านยินยอมอยู่ที่นี่แทนข้าพเจ้า..."

"ฮั่นเจ็งหลับแล้ว ไม่ต้องให้พวกเราอยู่ดูแล แต่ท่านไม่อาจไปเพียงลำพัง"

นี่ก็คือน้ำมิตรไมตรี

น้ำมิตรไมตรีคือ เข้าใจและกังวลในกันและกัน

เอี๊ยบไคจับตามองฮั่นเจ็งพลางกล่าว

"แต่ว่ามัน..."

"ความเป็นตายร้ายดีของมันในตอนนี้ ไม่เป็นผลดีผลร้ายของผู้อื่นแล้ว ดังนั้นมันจึงรอดชีวิตอยู่จนถึงบัดนี้ แต่ว่าท่าน..."

มันมิได้กล่าวต่อไป และมิต้องกล่าวต่อไปแล้ว

เอี๊ยบไครู้สึก เลือดลมในร่างพลุ่งพล่านขึ้นอีกครา มิอาจไม่ยอมรับวาจาของก้วยเต๋งมีเหตุผล

"ได้! พวกเราไป"

เสียงขลุ่ยที่วิเวกวังเวง ฟังในวิกาลเหน็บหนาว บีบคั้นจิตใจผู้คนให้แหลกสลายได้

เสียงขลุ่ยดังมาจากในป่าเหมย

ข้างภูเขาจำลองนอกป่าเหมย มีเก๋งแปดเหลี่ยมหลังน้อย ๆ ในเก๋งมีเงาร่างเลือนรางสายหนึ่ง

ร่างกำลังเป่าขลุ่ย

พวกเอี๊ยบไคลอบอ้อมออกจากทางด้านหลังเบา ๆ ความเคลื่อนไหวของทั้งสองย่อมไม่มีเสียงใด ๆ ดังขึ้น

คนเป่าขลุ่ยยังคงเป่าขลุ่ย เสียงขลุ่ยคล้ายสั่นสะท้านอยู่

เอี๊ยบไคพลันรู้สึก นั่นมิใช่เสียงขลุ่ยของน่าไฮ้เง็กเซียว เมื่อใกล้เข้าไปกว่าเดิมพบเห็นอีก คนผู้นั้นแม้สวมเสื้อนักพรตแต่เอวคอดกิ่ว ถึงกับเป็นนักพรตหญิง

ขณะเวลานั้นเอง เสียงขลุ่ยพลันชะงักหาย

นักพรตหญิงที่เป่าขลุ่ย คล้ายกำลังสะอึกสะอื้นเบา ๆ

เอี๊ยบไคลังเลชั่วขณะ ในที่สุดเดินเข้าไปกระแอมเบา ๆ

นักพรตหญิงคล้ายดั่งถูกโบยไปแส้หนึ่ง ร่างสั่นระริกพลางร้องเสียงสะท้าน

"ข้าพเจ้าเป่า... ข้าพเจ้าต้องไม่กล้าหยุดอีกเด็ดขาด"

เอี๊ยบไคเอ่ยปาก

"แต่ข้าพเจ้ามิได้ต้องการให้ท่านเป่าต่อไปโดยไม่ต้องหยุด"

นักพรตหญิงหันขวับกลับมา มาตรว่าตระหนกเช่นกัน แต่คล้ายดั่งระบายลมจากปากด้วยความโล่งอก

"ท่านเอง ?"

นางจำเอี๊ยบไคได้ เอี๊ยบไคก็จำนางได้

นางคือศิษย์ที่มีรอยยิ้มสวยงามที่สุด ของหมู่ศิษย์สตรีเง็กเซียวเต้าหยิน

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถาม

"ท่านไฉนมาเป่าขลุ่ยในที่นี้เพียงลำพัง ?"

"เป็น... เป็นผู้อื่นบังคับให้ข้าพเจ้ามา"

"ผู้ใด ?"

"คนคลุมหน้า"

"มันไฉนจึงบังคับให้ท่านมาเป่าขลุ่ยในที่นี้ ?"

"ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ มันบังคับข้าพเจ้ามาที่นี้ ให้ข้าพเจ้าเป่าตลอดเวลาไม่อาจหยุดได้ มิเช่นนั้นจะเปลื้องเสื้อผ้าข้าพเจ้าให้เปล่าเปลือย แขวนข้าพเจ้าอยู่ในที่นี้"

"ท่านไฉนจึงตกอยู่ในเงื้อมมือมัน ?"

"ตอนนั้นข้าพเจ้ากำลัง... กำลังอยู่ที่ด้านหลังเพียงลำพัง นึกมิถึง มันพลันบุกเข้าไป"

เอี๊ยบไคย่อมเข้าใจความหมายของ "ด้านหลัง" คือกระไร ตอนดรุณีปัสสาวะย่อมมีเพียงลำพัง เรื่องเช่นนี้นางย่อมไม่อาจหักความละอายบอกมาได้

แต่เอี๊ยบไคกลับถามอีก

"ตอนนั้นท่านอยู่ที่ด้านใดกันแน่ ?"

"อยู่ที่ด้านหลังลานตึกโรงเตี๊ยมกิกเซี้ยง"

โรงเตี๊ยมกิกเซี้ยง ก็เป็นที่พักของเอี๊ยบไคเช่นกัน ที่นั้นมิเพียงมีคนครัวเยี่ยมที่สุดเท่านั้น ยังมีเตียงสบายที่สุดอีกด้วย

คนที่พอใจเสพสุข ย่อมต้องพักแรมในที่นั้น

เอี๊ยบไคถอนใจเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มกล่าว

"ที่แท้พวกท่านพักอยู่ทางตึกด้านหลังของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้ากลับหลงมาหาใน

ที่นี้"

นักพรตหญิงเม้มปากสนิทแน่น แม้ตายก็มิยอมเอ่ยอีกแล้ว

นางทราบ นางพลั้งปากบอกไปเรื่องหนึ่งแล้ว ตอนนี้แม้นับว่าไม่เอ่ยปาก ก็สายเกินไป

เอี๊ยบไคกล่าว

"มีวาจาที่ข้าพเจ้าต้องการถามท่าน แต่ท่านก็พอจะไม่ตอบได้"

นักพรตหญิงเม้มปากแนบแน่น เอี๊ยบไคถาม

"แต่หากท่านไม่บอก ข้าพเจ้าจะทิ้งท่านอยู่ที่นี้ให้คนคลุมหน้ามาหาท่านอีก"

ใบหน้านักพรตหญิงมีประกายหวาดกลัวขึ้นทันที รีบร้องเบา ๆ

"ข้าพเจ้าบอก"

"โกวเนี้ยที่พวกท่านคร่าตัวไป ก็อยู่ในตึกนั้นหรือไม่ ?"

นักพรตหญิงแม้มิได้เอ่ยปาก แต่ก็เท่ากับยอมรับโดยดุษณี เอี๊ยบไคกล่าวอีก

"ประเสริฐ พวกเรามาแลกเปลี่ยนเงื่อนไขกันก็ได้ ท่านพาข้าพเจ้าไปหานาง ข้าพเจ้าส่งท่านกลับไป"

นักพรตหญิงมิได้ปฏิเสธ

แสดงว่านางมีความหวาดกลัวต่อคนคลุมหน้ายิ่งกว่าหวาดกลัวในเรื่องอื่นใดทั้งสิ้น

นางแม้ตายก็ไม่ยินยอมอยู่ที่นี้สืบไป

คนคลุมหน้าเป็นผู้ใด ?

ไฉนบีบบังคับให้นางมาเป่าขลุ่ยในที่นี้ ?

หรือมันก็ทราบ เอี๊ยบไคจะมาหาเง็กเซียวในที่นี้ ดังนั้นจงใจใช้วิธีนี้ มาชี้แนะทางสว่างให้แก่เอี๊ยบไคสายหนึ่ง

มันไฉนต้องทำดั่งนี้ ? มันมีจุดประสงค์อื่นแอบแฝงหรือไม่ ?

ปัญหาเหล่านี้เอี๊ยบไคย่อมไม่อาจคลี่คลายเข้าใจได้ จึงต้องถามอีกครา

"คนคลุมหน้า เป็นคนรูปลักษณะเยี่ยงไรกันแน่ ?"

"มันมิใช่คน นับเป็นภูตผี ภูตผีที่ชั่วร้ายชัด ๆ"

เอ่ยถึงคนผู้นั้น ร่างนางสั่นระริกอีกครา

แสดงว่าคนผู้นั้นเพียงลงมือ ก็สยบนางอย่างง่ายดาย โดยนางไม่มีความสามารถ

พอจะต่อต้านเลย

แต่ทว่าศิษย์ของน่าไฮ้เง็กเซียว ต้องไม่มีฝีมือที่ต่ำทรามเกินไปแน่ โดยเฉพาะศิษย์ที่มันจงใจคัดเลือกมา

เอี๊ยบไคมองก้วยเต๋ง ถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ท่านบอกไม่ผิด ตอนนี้แม้มิใช่เดือนเก้า แต่ก็มีฝูงเหยี่ยวโบยบินเต็มท้องฟ้าแล้ว และต่างบินมาที่นี้หมดสิ้นด้วย"

ผ้าห่มที่นอนยุ่งเหยิง บนหมอนอาจบางทียังมีผมของเต็งฮุ้นลิ้มเหลืออยู่

พอกลับมาถึงที่นี้ หัวใจเอี๊ยบไคเริ่มปวดแปลบขึ้นอีกครา... นางตอนนี้เป็นอย่างไรแล้ว ? น่าไฮ้เง็กเซียวจะ...

กระทั่งคิด เอี๊ยบไคยังไม่กล้าไปคิด

ก้วยเต๋งมองที่นอนยุ่งเหยิงบนเตียง ดวงตามีประกายพิสดารปรากฏขึ้นอีกครั้ง

มันมิได้เหลือบมองครั้งที่สอง หัวใจของมันคล้ายดั่งปวดแปลบอยู่เช่นกัน

บัดนี้นับว่ามันเข้าใจ ความสัมพันธ์ระหว่างเอี๊ยบไคกับเต็งฮุ้นลิ้มกระจ่างแล้ว

ฮั่นเจ็งถูกวางลงบนเตียง ยังคงหลับสนิทยิ่ง

จุดหลับนับเป็นจุดที่พิกลยิ่ง

นักพรตหญิงนางนั้น ยืนก้มศีรษะอยู่ที่มุมห้อง ใบหน้าซีดขาวของนาง นับว่าพอมีสีเลือดกว่าเดิมบ้างแล้ว

ศิษย์สตรีของน่าไฮ้เง็กเซียวต่างสวยงาม โดยเฉพาะนาง

นางมีความงามที่ผิดกว่าเต็งฮุ้นลิ้ม นางมิเพียงงามเท่านั้น ยังมีเสน่ห์อย่างยิ่ง เป็นสตรีที่เติบใหญ่เต็มสาวแล้ว

มิว่าผู้ใดเมื่อเห็นนางส่ายเอวบิดตะโพกเมื่อตอนสนธยา ทั้งยังพริ้มตาดุจกระสันรัญจวน ต่างต้องยากยิ่งที่จะข่มใจมิให้หวั่นไหวได้

เอี๊ยบไคเหลือบมองนางแล้วเชิญให้นั่ง แต่นักพรตหญิงส่ายหน้าช้า ๆ พลันถามขึ้น

"ข้าพเจ้าตอนนี้กลับได้แล้วหรือไม่ ?"

"ยังไม่ได้"

นักพรตหญิงก้มศีรษะ ขบริมฝีปากกล่าว

"พวกท่านคิดจะใช้ข้าพเจ้าไปขู่เข็ญเง็กเซียวเต้าหยิน พวกท่านก็ผิดแล้ว"

เอี๊ยบไคร้องอ้อเป็นทีถาม นักพรตหญิงกล่าวต่อ

"แม้นับว่าพวกท่านสังหารข้าพเจ้าต่อหน้ามัน มันก็ต้องไม่กังวลสนใจ"

ในดวงตานางถึงกับมีประกายตัดพ้อรันทด กล่าวเบา ๆ ต่อไป

"ข้าพเจ้ายังมิเคยเห็น มันมีความกังวลสนใจผู้ใดมาก่อนเลย"

ก้วยเต๋งเพ่งมองพลางถาม

"หากพวกเราฆ่ามันต่อหน้าท่าน ?"

นักพรตหญิงตอบ

"ข้าพเจ้าก็ไม่หลั่งน้ำตาสักหยดเดียว"

นางกล่าวปลอดโปร่งอย่างยิ่ง กระทั่งยังไม่ใคร่ครวญอีกด้วย ก้วยเต๋งถามอีก

"อย่างนั้นท่านไฉนยังจะกลับไป ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้า... ข้าพเจ้า..."

นางมิได้กล่าวต่อไป เสียงของนางคล้ายสั่นเครือ ดวงตาคู่งามก็มีหยาดน้ำเอ่อคลอ

เอี๊ยบไคเข้าใจความหมายของนาง

นางจะต้องกลับไป เนื่องเพราะนางไม่มีสถานที่อื่นใดพอจะไปอีกเลย

เอี๊ยบไคมิใช่เป็นคนใจแข็งนัก จึงถามขึ้น

"แซ่ไร ?"

"แซ่ชุย... ชุยเง็กจิน"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านไฉนไม่นั่งลง ? หรือกลัวเก้าอี้กัดท่าน ?"

ชุยเง็กจินอดมิได้ต้องหัวร่อเบา ๆ พลันพบเห็นตอนนางหัวร่อ... ใบหน้าที่หม่นหมองกังวล มีสีแดงระเรื่อขึ้นอีกชั้นหนึ่งทันที

ตอนนี้เอี๊ยบไคเห็นนางส่ายเอวบิดสะโพกตามเสียงขลุ่ยเมื่อสนธยา ความจริงเข้าใจนางเป็นสตรีที่ลืมยางอายไปแล้ว

จนบัดนี้จึงพบเห็น นางยังคงรักษาความเอียงอาย และบริสุทธิ์ไร้เดียงสาของดรุณีอยู่อีกส่วนหนึ่ง

เพียงแต่ว่า มิว่าผู้ใดเมื่ออยู่ในคราจำเป็น ต่างยากที่จะไม่กระทำเรื่องที่ผู้อื่นเห็นเป็นไร้ยางอาย ตัวเองก็สำนึกเสียใจสักครั้ง

มนุษย์เรา บางครั้งถึงกับคล้ายเป็นลาลากโม่ที่ถูกปิดตาไว้ ชีวิตก็คือแส้เส้นยาว

ยามแส้โบยใส่หลัง ท่านก็มีแต่เดินไปเบื้องหน้า มาตรว่ากระทั่งท่านเองก็มิทราบ ต้องเดินถึงเมื่อใดจึงยุติ

เอี๊ยบไคถอนใจเบา ๆ กล่าว

"หากท่านไม่ต้องการกลับไป ท่านก็พอจะมิต้องกลับไปได้"

ชุยเง็กจินก้มศีรษะตอบ

"แต่ข้าพเจ้า..."

"ข้าพเจ้าเข้าใจความหมายของท่าน แต่โลกที่กว้างใหญ่ไพศาลปานนี้ ท่านจะค่อย ๆ พบเห็น มีสถานที่อีกมากหลายที่ท่านพอจะไปได้"

ชุยเง็กจินก็เข้าใจความหมายของเอี๊ยบไค อดมิได้ต้องเงยขึ้นมองเอี๊ยบไคแวบหนึ่ง ดวงตามีประกายขอบคุณและตื้นตัน

เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"ท่านก็มิต้องพาพวกเราไปหาเต็งโกวเนี้ย ขอเพียงบอกกับพวกเรา นางอยู่ที่ใดก็ใช้ได้แล้ว"

ชุยเง็กจินลังเลอยู่ ในที่สุดยังคงตอบ

"อยู่ที่ตึกช่วงหลังนี้เอง"

เอี๊ยบไคสงบรอนางบอกต่อไป ชุยเง็กจินกล่าวต่อ

"ตึกช่วงนั้นใหญ่อย่างยิ่ง คล้ายมีอยู่ถึงสิบสามสิบสี่ห้อง เต็งโกวเนี้ยถูกล่ามอยู่ในห้องข้างทางด้านหลังสุด นอกหน้าต่างมีเหมยประดับอยู่สามกระถาง"

เอี๊ยบไคถาม

"มีคนเฝ้าอยู่ในห้องหรือไม่ ?"

"มีคนอยู่เป็นเพื่อนนางเพียงผู้เดียว เนื่องเพราะนางไม่อาจเคลื่อนไหว เง็กเซียวก็ไม่กลัวนางจะหนีไปได้"

"เง็กเซียวนอนอยู่ที่ใด ?"

"กลางคืนมันมิใคร่ได้นอน"

"ไม่นอนมันกระทำกระไร ?"

ชุยเง็กจินขบกรามแนบแน่นมิได้ตอบ แต่ใบหน้าปรากฏแววรันทดและหดหู่อีกครา

นางมิต้องกล่าวแล้ว

เง็กเซียวงมงายในราคะ มันตอนนี้สมควรมีวัยเจ็ดสิบเศษ แต่ดูไปยังเยาว์วัยกว่าอายุจริงมันมากนัก

มันมีศิษย์สตรีที่สวยงามอยู่มากหลาย

ยามวิกาลมันทำกระไร เอี๊ยบไคย่อมเดาออกได้ทันที

ก้วยเต๋งมีสีหน้าขุ่นเคือง จึงกล่าวขึ้น

"พวกท่านถูกมันบีบบังคับ จึงติดตามมันใช่หรือไม่ ?"

ชุยเง็กจินสั่นศีรษะ กล่าวด้วยความรันทด

"พวกเราความจริงเป็นธิดาของครอบครัวที่ยากจนเข็ญใจ"

"พวกท่านต่างถูกมันซื้อไว้ ?"

ชุยเง็กจินก้มศีรษะต่ำกว่าเดิม น้ำตาหลั่งไหลเนืองนองหน้า

ก้วยเต๋งพลันตบโต๊ะฉาดใหญ่ ร้องเสียงเย็นชา

"แม้นับว่าไม่มีเรื่องของเต็งโกวเนี้ย ข้าพเจ้าก็ต้องไม่ยอมปล่อยมันผ่านมือเด็ดขาด"

เอี๊ยบไคกล่าว

"แต่ตอนนี้..."

"ข้าพเจ้าทราบ ตอนนี้พวกเราย่อมช่วยเต็งโกวเนี้ยออกมาก่อนค่อยว่ากล่าว"

ชุยเง็กจินกล่าวอีก

"ตอนกลางคืนมันแม้ไม่หลับนอน แต่พอถึงตอนใกล้จะสว่าง จะต้องนอนสามชั่วยามแน่นอน"

ตอนนี้ยังห่างจากสว่างอีกไม่ต่ำกว่าครึ่งชั่วยาม วิกาลของฤดูหนาว ย่อมยาวนานกว่าธรรมดา

เอี๊ยบไคเหลือบมองท้องฟ้าอีกแวบหนึ่งแล้วกล่าว

"ประเสริฐมาก พวกเรารอ"

ฮั่นเจ็งที่บนเตียงพลันพลิกตัว ส่งเสียงละเมอ... ตอนเอี๊ยบไคจี้จุดมัน มิได้ใช้กำลังหนักหน่วงเท่าใด

มันคล้ายยังละเมอ

"สุราเล่า ? ที่ใดมีสุรา..."

ละเมอซ้ำซ้อนหลายครั้งแล้ว ร่างพลันกระโดดขึ้นจากเตียง แผดสุดเสียง

"ผู้แซ่ลู่ เราจำท่านได้ ท่านอำมหิตยิ่ง"

วาจานี้พอขาดคำ ร่างล้มฮวบลงอีกครั้ง เหงื่อซึมออกมาจนโซมหน้า

เอี๊ยบไคโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"ผู้แซ่ลู่"

ก้วยเต๋งกล่าว

"ดูท่า คนที่ทุบตีมันบาดเจ็บจะต้องแซ่ลู่"

"ท่านทราบหรือไม่ ? ในวงพวกนักเลงมียอดฝีมือใดที่แซ่ลู่ ?"

"ระหว่างนี้คล้ายดั่งมีเพียงคนเดียว"

"ลู่เต๊ก ?"

"ใช่แล้ว แป๊ะอีเกี้ยมแขะ (มือกระบี่เสื้อขาว) ลู่เต๊ก"

"ท่านเคยเห็นมันลงมือหรือไม่ ?"

ก้วยเต๋งสั่นศีรษะตอบ

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ มันแม้เป็นหลานของอุนโฮ้วงึ่นเก็ก (เจ้าทวนเงิน) ลู่ฮ่งเซย แต่วิชาที่ฝึก กลับเป็นเพลงกระบี่สำนักบู๊ตึง สำนักบู๊ตึงมีหลักวิชาภายในที่มาตรฐานต้องไม่..."

"ท่านว่ามันเป็นหลานผู้ใด ?"

"ลู่ฮ่งเซย อุนโฮ้วงึ่นเก็กที่เมื่อกาลกระโน้น ถูกจัดอยู่ในอันดับห้าของตำราอาวุธ แป๊ะเฮี่ยวเซ็ง"

ดวงตาเอี๊ยบไคพลันเป็นประกายสุกใส ร้องโพล่งขึ้น

"ลู่ฮ่งเซย ! ข้าพเจ้าไฉนลืมคนผู้นี้ไปได้"

"ท่านรู้จักมัน ?"

"ทวนเงินมัน ถูกจัดอยู่ในอันดับห้าของตำราอาวุธ สำหรับผู้อื่น รู้สึกเป็นเกียรติที่สูงส่งอย่างยิ่ง แต่สำหรับมัน กลับถือเป็นความอัปยศอดสูที่สุด"

ก้วยเต๋งเข้าใจความรู้สึกเยี่ยงนี้ จึงกล่าวว่า

"มีคนมากหลาย ต่างไม่อาจทนอยู่ใต้อันดับของผู้อื่น"

"แต่ลู่ฮ่งเซยก็ทราบ แป๊ะเฮี่ยวเซ็งต้องไม่ผิดพลาด ดังนั้นมันจึงทำลายทวนเงินของมัน ฝึกวิชาบู๊ที่น่าสะพรึงกลัวอีกวิชา"

"วิชาบู๊ใด ?"

"มือของมัน"

ดวงตาก้วยเต๋งก็เป็นประกายสุกใส

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"ฟังว่า มันได้ฝึกมือของมัน จนมีความแข็งแกร่งคมกริบดั่งเหล็กกล้าได้แล้ว"

"ท่านได้ยินผู้ใดบอก ?"

"คนที่เคยเห็นมือข้างนั้นของมัน คนที่ต้องดูไม่ผิดพลาดเด็ดขาด"

"เซี่ยวลี้ถ้ำฮวย ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะตอบ

"ในโลกหากมีผู้ใดฝึกใช้มือเปล่าทำร้ายฮั่นเจ็งจนบอบช้ำปานนี้ คนผู้นั้นต้องเป็นลู่ฮ่งเซยเด็ดขาด"

"แต่ทว่า มันสาบสูญไปนานแล้ว"

"เฮอะเฮอะ กระทั่งคนตาย ยังอาจฟื้นคืนชีวิตมาได้ อย่าว่าแต่คนที่หายสาบสูญเลย"

"ท่านมีความเห็น มันก็อยู่ที่นี้ ?"

"ท่านบอกแล้ว ตอนนี้แม้มิใช่เป็นเดือนเก้า แม้มิใช่เป็นฤดูกาลล่าจิ้งจอก"

ดวงตาก้วยเต๋งเป็นประกายวาว กล่าวต่อไปทันที

"ลู่ฮ่งเซยก็เป็นเหยี่ยวตัวหนึ่งโดยมิพักสงสัย"

"อาจบางทีมันนับเป็นเหยี่ยวที่น่ากลัวที่สุด ในฝูงเหยี่ยวคราครั้งนี้"

"หากมันมาจริง ท่านจะหามัน ?"

เอี๊ยบไคเหลือบมองฮั่นเจ็งบนเตียง เม้มปากแนบแน่น

เอี๊ยบไคไม่จำเป็นต้องเอ่ยปากตอบอีก

ดวงตาก้วยเต๋งยิ่งสุกใสกว่าเดิม แต่คล้ายเหม่อมองในทิศทางสุดแสนไกล รำพึงเบา ๆ

"มีโอกาสได้พิสูจน์ผลแพ้ชนะ กับบุคคลที่เมื่อกาลก่อนถูกจัดในอันดับห้าของตำราอาวุธ ก็เป็นเรื่องที่พึงปีติยินดีที่สุดในชั่วชีวิตหนึ่ง"

"แต่นี่กลับมิใช่เรื่องของท่าน"

"มิใช่ ?"

"มิใช่เด็ดขาด"

ก้วยเต๋งเมื่อเห็นสีหน้าเคร่งเครียดของเอี๊ยบไคต้องหัวร่อ แล้วกล่าวต่อ

"ท่านมิต้องกลัวข้าพเจ้าชิงการค้าของท่าน ฮั่นเจ็งเป็นสหายของท่าน มิใช่ข้าพเจ้า"

ในที่สุด เอี๊ยบไคจึงหัวร่อพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าหวังอย่างยิ่ง ให้ท่านอย่าได้ลืมวาจาครานี้ของท่านจึงประเสริฐ"

สีหน้าของก้วยเต๋งก็แปรเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดอย่างยิ่ง กล่าวช้า ๆ

"ท่านก็ควรอย่าลืมเรื่องหนึ่งจึงประเสริฐสุด"

"เรื่องอันใด ?"

"อุนโฮ้วงึ่นเก็กอยู่อันดับห้า แต่มือของมันกลับน่ากลัวยิ่งกว่าทวนเงินมันมากนัก"

เพ่งมองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง กล่าวช้า ๆ สืบไป

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการเห็น ท่านถูกคนฟาดจนเป็นสภาพดั่งฮั่นเจ็ง"

เอี๊ยบไคพลันหันกายผลักหน้าต่างออก

ลมนอกหน้าต่างเหน็บหนาวราวมีดกรีดเฉือน แต่หัวใจของเอี๊ยบไคกลับร้อนระอุ คล้ายเพิ่งดื่มสุราฉุนไปเต็มจอก

ขอบฟ้าสุดไกล ความจริงมืดมิดอยู่ แต่ตอนนี้ได้เริ่มกลายเป็นสีเทาทีละน้อย

จากนั้นจึงได้ยินเสียงไก่ขันเป็นครั้งแรก

' เป็นห้องข้างทางด้านหลังสุด นอกหน้าต่างมีเหมยประดับอยู่สามกระถาง '

ตึกที่ช่วงหลังกว้างใหญ่อย่างยิ่งจริง ๆ ขอบฟ้าบูรพาแม้มีแสงรำไร แต่ในหน้าต่างยังมีแสงโคมไฟสว่างอยู่

ในห้องมีคนแผดหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

"ที่อาตมาย่างกรายสู่โลกียวิสัยอีกครั้ง เพราะต้องการดูวงพวกนักเลงยุคนี้เป็นแผ่นดินของตระกูลใดกันแน่ ?"

นั่นเป็นเสียงของเง็กเซียว

ในห้องถึงกับยังมีอีกผู้หนึ่ง

"ผู้เยาว์ย่อมไม่กล้าชิงดีชิงเด่นกับเต้าเจี้ยง แต่เสียดายวงพวกนักเลงกลับพาลมีพวกผู้เยาว์ ที่ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำอยู่มากหลาย"

นั่นมิใช่เป็นเสียงของเง็กเซียว ฟังแล้วคุ้นหูอย่างยิ่ง

อีแม้เข่า !

เต็งฮุ้นลิ้มดูไม่ผิด มันเป็นคนต่ำทรามที่รู้จักฉกฉวยโอกาสประจบสอพลอหาประโยชน์จริง ๆ

ดูท่ามันถึงกับมาสวามิภักดิ์ต่อน่าไฮ้เง็กเซียว !

หัวใจเอี๊ยบไควาบหวิวลง

เง็กเซียวมิเพียงไม่ได้หลับนอน ยังมีผู้ช่วยเพิ่มอีกคนหนึ่ง

ได้ยินเง็กเซียวถาม

"ท่านทราบบรรดาผู้เยาว์ที่ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำเหล่านั้น เป็นใครบ้าง ?"

"ซงเอี้ยงก้วยเต๋ง บู๊ตึงลู่เต๊ก จุยจื้อฮั่นเจ็ง ปวยฮู้เอี้ยเทียน น่าไฮ้เตียงจูแซเซี้ยแซ่บั๊ก... เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ อย่างน้อยมีหลายคนมาในเซี่ยงอันนี้แล้ว"

แสดงว่ามันยังไม่ลืมความแค้น ที่ถูกทำลายอาวุธพินาศ ดังนั้นนามแรกที่มันเอ่ยถึงก็คือก้วยเต๋ง

มันมีความปรารถนาอย่างยิ่ง ให้เง็กเซียวสังหารก้วยเต๋งแทนมัน

เง็กเซียวถามอีก

"ยังมีผู้อื่นมาอีกหรือไม่ ?"

"ย่อมมีอยู่"

"อย่างน้อยยังมีเอี๊ยบไค ?"

อีแม้เข่าแค่นหัวร่อ

"เอี๊ยบไคไม่เป็นที่น่ากลัว"

เง็กเซียวอุทานด้วยความตื่นเต้นสงสัย เนื่องเพราะพลังฝีมือของเอี๊ยบไคสูงต่ำเพียงใดมันเคยรับทราบมาแล้ว ได้ยินอีแม้เข่ากล่าวต่อ

"เนื่องจากเอี๊ยบไคเท่ากับเป็นคนตายไปแล้ว"

"อ้อ ?"

"ในมหานครเซี่ยงอัน ตอนนี้คนที่จะฆ่ามัน มิทราบมีอยู่มากน้อยเพียงใด มันนับว่าต้องตายแน่นอนแล้ว"

"ฮา ฮา เง็กย้ง ยังไม่มีสุราให้อีซิงแซ"

ดูท่าพวกมันถึงกับคิดจะดื่มกันทั้งคืน ไม่มีทีท่าจะหลับนอนพักผ่อนสักน้อยนิด

แต่เอี๊ยบไคตอนนี้ เหลือเวลาเพียงชั่วยามเดียว หากไม่ลงมือในตอนนี้ โอกาสภายหน้ายิ่งจะน้อยกว่านี้แล้ว

ก้วยเต๋งชะโงกเข้ามากระซิบที่ข้างหู

"ข้าพเจ้าจะพัวพันพวกมันไว้ ท่านไปช่วยคน"

เอี๊ยบไคสั่นศีรษะยืนกราน

"ไม่ได้"

"ไฉนไม่ได้ ?"

"ข้าพเจ้าไม่คิดจะเก็บศพให้ท่าน"

เสียงของเอี๊ยบไคแม้กระด้างเย็นชา แต่น้ำใจนี้กลับสามารถรุมเร้าเลือดลมผู้คน ให้พลุ่งพล่านดาลเดือดได้ยิ่งกว่าสุราฉุนเฉียวเสียอีก

ก้วยเต๋งเปลื้องเสื้อออก แค่นเสียงเย็นชาเช่นกัน

"หรือท่านคิดจะเก็บศพเต็งฮุ้นลิ้ม ?"

"ข้าพเจ้ามีวิธี ข้าพเจ้าต้องมีวิธี..."

ความจริงเอี๊ยบไคไม่มีวิธีสักน้อยนิด เพราะหัวใจว้าวุ่นจนปั่นป่วนแล้ว เพื่อความปลอดภัยของเต็งฮุ้นลิ้ม ต้องไม่ยอมเสี่ยงอันตรายใด ๆ แม้สักน้อยนิด

ก้วยเต๋งทราบ มันเตรียมจะโถมออกไปแล้ว เพราะมันมิใช่เป็นคนที่เยือกเย็นเท่าใด

มันมีความเห็น มันพอโถมออกไป เอี๊ยบไคก็จำต้องไปช่วยคนทางด้านหลังเท่านั้น

แต่มันผิดแล้ว

หากมันโถมออกไป เอี๊ยบไคต้องไม่ยอมทิ้งมันเด็ดขาด ทั้งสองแม้พอจะรับมืออีแม้เข่ากับเง็กเซียว แต่เต็งฮุ้นลิ้มยังคงอยู่ในมือเง็กเซียว

หากเง็กเซียวใช้เต็งฮุ้นลิ้มมาขู่เข็ญเอี๊ยบไค เอี๊ยบไคก็จำต้องตายแน่นอน

ร่างของมันพลันกระโดดขึ้น

ทันใดนั้น มีเสียงร้องด้วยความตระหนกดังมาจากในหน้าต่าง นั่นเป็นเสียงของอีแม้เข่าแผดร้อง

"ท่าน... ท่านทำกระไร ?"

เสียงกระด้างเย็นชาของเง็กเซียวดังตามติด

"เราฆ่าท่าน"

"ข้าพเจ้ามาด้วยกุศลเจตนา ท่านถึงกับจะสังหารข้าพเจ้า ?"

"ท่านเห็นเราเป็นคนเช่นไร ? ถึงกับคิดจะมาหลอกใช้เราเป็นเครื่องมือ ท่านจึงเป็นมุสิกที่ไม่รู้ความเป็นคน ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ เราไม่ฆ่าท่านจะฆ่าผู้ใด ?"

มีเสียงโต๊ะเก้าอี้ในห้องล้มโครมคราม จอกป้านถ้วยชามแตกกระจัดกระจาย

ร่างก้วยเต๋งแม้กระโดดจากพื้น แต่เปลี่ยนทิศทาง ไถลตามผนังออกไปดั่งสายฟ้า

เอี๊ยบไคก็มิได้ล้าหลังกว่า

ทั้งสองต่างดูออก ตอนนี้เป็นโอกาสดีที่สุดที่จะช่วยเต็งฮุ้นลิ้ม อีแม้เข่าอย่างน้อยพอต้านทานฝีมือเง็กเซียวได้สักยี่สิบสามสิบกระบวนท่า

ช่วงเวลาแม้ไม่ยาว แต่ขอเพียงความเคลื่อนไหวของทั้งสองรวดเร็ว นับว่าเกินพอแล้ว

ดังนั้นทั้งสองจึงไม่อาจเสียเวลาแม้ชั่วกะพริบตา

โชคดีที่กระถางดอกเหมยทางนอกหน้าต่าง เป็นเป้าที่เห็นได้ชัดยิ่ง พวกทั้งสองจึงไม่ต้องเสียเวลาเสาะหา

ในหน้าต่างก็มีแสงโคมไฟ

บนหน้าต่างมีเงาร่างอยู่สองสาย ผู้หนึ่งเป็นนักพรตหญิงที่เกล้ามวย ผู้หนึ่งคือเต็งฮุ้นลิ้ม

ดูท่วงท่าของทั้งสอง คล้ายกำลังนั่งเดินหมากรุกกันอยู่ ก้วยเต๋งทลายหน้าต่างเข้าไปก่อน... มันมิว่ากระทำเรื่องราวใดต่างรวบรัดชัดเจนยิ่ง

แต่หัวใจของเอี๊ยบไคกลับวาบหวิวลง

เอี๊ยบไคทราบ เงาร่างหลังหน้าต่างต้องมิใช่เต็งฮุ้นลิ้ม

เต็งฮุ้นลิ้มต้องไม่เดินหมากรุก เต็งเล้าเฮาะตั้วกอนางแม้เป็นมือดีของหมากรุก แต่นางกลับเดินไม่เป็นเลย

นางมีความเห็นเสมอมา จับสองคนมานั่งด้วยกัน วางก้อนหินสีดำสีขาวอยู่บนแผ่นไม้กระดานไป ๆ มา ๆ เป็นเรื่องไร้สาระที่สุด

หรือนี่เป็นหลุมพรางอีก ?

แต่ก้วยเต๋งโถมเข้าไปแล้ว เอี๊ยบไคก็จำต้องกัดฟันติดตามเข้าไปบ้าง

พอทลายหน้าต่างโถมเข้าในห้อง ก้วยเต๋งก็พบเห็น เต็งฮุ้นลิ้มมิได้อยู่ในห้องนี้

ดรุณีที่นั่งตรงข้ามนักพรตหญิง มาตรแม้นสวมเสื้อผ้าเต็งฮุ้นลิ้ม หวีผมทรงเดียวกับเต็งฮุ้นลิ้ม แต่มิใช่เต็งฮุ้นลิ้ม

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ต้องตระหนกจนลนลาน

แต่ก้วยเต๋งกระทำเรื่องราวใด กลับมีวิธีเฉพาะตัวของมันเสมอมา

มันพลิกมือชักกระบี่ออกจากฝัก ด้ามกระบี่กระแทกเข้าใส่คอหอยนักพรตหญิง

นางกระทั่งเสียงแผดร้องยังมิทันเปล่ง ร่างก็ล้มฮวบลง

ดรุณีอีกนางหนึ่งก็มิได้ส่งเสียง เนื่องเพราะกระบี่ของก้วยเต๋งจี้ใส่คอหอยของนาง

"เต็งโกวเนี้ยอยู่ที่ใด ?"

ดรุณีนางนั้นแม้ตระหนกจนหน้าซีดขาว แต่ยังคงมีทีท่าที่ยอมตายก็ไม่ยอมบอก

ก้วยเต๋งก็มิถามอีก ตะปบมือซ้ายไปคว้าคอเสื้อนาง กระชากเสื้อนอก ๆ ใน ๆ ห้าหกชั้นของนางขาดเป็นสองซีกหมดสิ้น เผยเห็นร่างขาวสะอาดปานหิมะ ทรวงอกที่ตั้งเต้าชูชัน เอวที่คอดกิ่ว

ใบหน้าดรุณีน้อยแตกตื่นจนกลายเป็นเขียวคล้ำแล้ว

ก้วยเต๋งแย้มยิ้มกล่าว

"หากยังไม่บอก เราจะฉีกร่างท่านเป็นสองเสี่ยง"

ดรุณีนางนั้นตระหนกจนกระทั่งเสียงยังมิอาจเปล่งได้ แต่ชี้ตู้เสื้อผ้าที่มุมห้องเท่านั้น

ตู้นี้ใหญ่อย่างยิ่ง

เอี๊ยบไคโถมเข้าไปกระชากประตูตู้ ภายในมีคนอยู่จริง ๆ สตรีที่สวมเสื้อนักพรต ถูกจี้จุดหลับไว้ นางคือเต็งฮุ้นลิ้มเอง

ก้วยเต๋งส่งเสียง

"อยู่หรือไม่ ?"

"อยู่"

ทั้งสองตอบโต้กันเพียงสี่คำ เอี๊ยบไคก็อุ้มเต็งฮุ้นลิ้มพุ่งออกจากหน้าต่างไป

ก้วยเต๋งตบท้องน้อยของดรุณีนางนั้นเบา ๆ พลางแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านใกล้จะลงพุงแล้ว จำไว้ คราหน้าอย่าได้กินเนื้อติดมันเป็นอันขาด"

โคมถูกเป่าดับ แสงอุทัยลูบไล้กระดาษหน้าต่างเป็นสีขาว

ชุยเง็กจินกำลังใช้ผ้าเช็ดหน้า ซับเหงื่อให้แก่ฮั่นเจ็ง นางมิได้หนีไปจริง ๆ

เมื่อเห็นเอี๊ยบไคอุ้มเต็งฮุ้นลิ้มกลับมา นางถึงกับแย้มยิ้มต้อนรับ

ฮั่นเจ็งบนเตียงยังหลับสนิท เอี๊ยบไคจึงจำต้องวางเต็งฮุ้นลิ้มบนเก้าอี้

ในที่สุด นับว่าระบายลมจากปากเฮือกหนึ่ง

ชุยเง็กจินถาม

"ด้านหลังมีคนไล่ตามหรือไม่ ?"

เอี๊ยบไคสั่นศีรษะแย้มยิ้มตอบ

"แม้นับว่าเง็กเซียวพบเห็นนางถูกช่วยมา ก็ต้องนึกไม่ถึงว่าพวกเรายังอยู่ที่นี้"

ก้วยเต๋งกลับมาแล้ว แค่นเสียงกล่าว

"ตอนนี้พวกเรากลับหวังให้มันไล่มาที่นี่ แม้นับว่ามันไม่มา ข้าพเจ้าก็ต้องไปหามัน"

เอี๊ยบไคกล่าว

"หากมิใช่ท่าน พวกเรากลับมิทราบ ควรอย่างไรจึงให้ดรุณีนางนั้น สารภาพความจริงมาเลย"

"ให้สตรีสารภาพความจริงมิใช่เป็นเรื่องยาก"

"อ้อ ?"

"หากเสื้อผ้าของดรุณีนางนั้น พลันถูกฉีกขาดจนเปลือยเปล่า น้อยคนนักที่จะกล้าไม่บอกความสัตย์จริง"

"ดูไม่ออกว่า ท่านก็มีความชำนาญในการรับมือสตรีจนโชกโชน"

ก้วยเต๋งหัวร่อพลางกล่าว

"ที่ข้าพเจ้าฝึกมิใช่เป็นพลังทารก (ฝึกกำลังภายในตั้งแต่เป็นทารก ไม่อาจสมสู่กับสตรีเด็ดขาด)"

"คิดว่าบุรุษเช่นท่าน จะฝึกพลังทารกนั้น น่ากลัวยากจะสำเร็จได้"

ก้วยเต๋งเพ่งมองเต็งฮุ้นลิ้มแวบหนึ่ง รีบเบือนสายตาห่างไป พลางกล่าว

"นางถูกจี้จุดหลับไว้ใช่หรือไม่ ?"

"อืมม์"

"ตอนนี้นางมิต้องนอนต่อไปแล้ว"

เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ ตบคลายจุดเต็งฮุ้นลิ้มออก เห็นดวงตาสุกใสของนางลืมขึ้นมาจ้องมองดูตนแล้วรู้สึกร่าเริงเป็นยิ่งนัก

แต่เต็งฮุ้นลิ้มคล้ายยังมิได้ตื่น ตาของนางยังเคลิบเคลิ้ม มองเอี๊ยบไคสองครา จึงถามด้วยความสงสัย

"เอี๊ยบไค ?"

"หรือท่านจำข้าพเจ้าไม่ได้แล้ว ?"

"ข้าพเจ้าจำท่านได้"

นางพลันยื่นมือออกมา

ในมือนางถึงกับมีมีดเล่มหนึ่ง แทงมีดเข้าใส่ทรวงอกเอี๊ยบไคอย่างไม่คาดหมาย !

โลหิตสด ๆ ฉีดออกเป็นลำราวเกาทัณฑ์ กระเซ็นเข้าใส่ใบหน้านาง หน้าที่ซีดขาวของนางพลันแดงฉานไปทันที

แต่หน้าของเอี๊ยบไคกลับเผือดขาวไร้สีเลือด เบิ่งตามองนางด้วยความตระหนก

แต่ละคนต่างจ้องมองนางด้วยความตระหนก มิว่าผู้ใดก็คาดฝันไม่ถึง นางจะใช้ฝีมืออำมหิตเช่นนี้ต่อเอี๊ยบไคได้ !

แต่เต็งฮุ้นลิ้มกลับแผดหัวร่อ หัวร่อดั่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน พลันกระโดดขึ้นจากเก้าอี้ พุ่งตัวออกจากหน้าต่าง

มือข้างหนึ่งของเอี๊ยบไคกุมปากแผลไว้ คิดจะไล่แต่ร่างล้มฮวบลงเสียก่อน ยังคงส่งเสียงสะท้าน

"ไล่... ไล่ตามนางกลับมา"

มิรอให้เอี๊ยบไคกล่าวจบคำ ก้วยเต๋งไล่ตามออกไปแล้ว

เอี๊ยบไคคิดจะติดตามไปดูว่า ทั้งสองไปทิศทางใด แต่เท้าอ่อนระทวย เบื้องหน้ากลายเป็นความมืดมิดสนิท...มืดมิดของผิดหวัง

ที่เอี๊ยบไคเห็นในคราสุดท้าย เป็นดวงตาที่เปี่ยมความแตกตื่นหวาดกลัว วิตกกังวลของซุยเง็กจิน

ที่ได้ยินเป็นครั้งสุดท้าย คือศีรษะของตนกระแทกเข้าใส่ขอบโต๊ะ!

ฝีมือของสองสตรี

อรุณรุ่ง

ท้องฟ้าเป็นสีเทาครึ้ม ผู้คนยังหลับใหลอยู่

เต็งฮุ้นลิ้มคล้ายดั่งเป็นวัวป่าที่คลุ้มคลั่ง กระโดดโลดแล่นอยู่บนตับหลังคาเป็นชั้น ๆ ยังแผดหัวร่อส่งเสียงอยู่ตลอดเวลา

"เราฆ่าเอี๊ยบไคแล้ว... เราฆ่าเอี๊ยบไคแล้ว..."

นางถึงกับคล้ายรู้สึก เป็นเรื่องที่มีคุณค่าให้นางลิงโลดยินดีอย่างยิ่งก็ปาน

นางวิกลจริตแล้ว !

ก้วยเต๋งได้ทุ่มเทวิชาตัวเบาถึงขีดสุด ยังคงไล่ตามเป็นระยะไกลยิ่งจึงทันนาง

"เต็งโกวเนี้ย ตามข้าพเจ้ากลับไป"

เต็งฮุ้นลิ้มถลึงตาจ้องก้วยเต๋ง ถึงกับไม่รู้จักมันเป็นผู้ใด พลันแทงมีดในมือเข้าใส่ก้วยเต๋ง !

บนมีดยังมีโลหิต

โลหิตของเอี๊ยบไค !

ก้วยเต๋งขบกรามแนบแน่น หันกายพลิกข้อมือไปชิงมีดของนาง

ก้วยเต๋งมิเพียงชิงมีดจากมือนาง แต่มืออีกข้างหนึ่งกลับฟันใส่ก้านคอของนางด้วยความเร็วปานสายฟ้า

ตาของเต็งฮุ้นลิ้มพลันเหลือกค้าง ล้มฮวบลง

รอบข้างไม่มีผู้คน บนหลังคามีแต่หิมะขาวโพลง

เสียงร้องของเต็งฮุ้นลิ้ม ถึงกับมิได้ก่อกวนเง็กเซียวให้แตกตื่นมาลงมือ

ก้วยเต๋งแบกร่างเต็งฮุ้นลิ้ม เร่งรุดกลับไปเพื่อดูอาการเอี๊ยบไค จึงไม่คำนึงถึงประเพณีของบุรุษสตรีแล้ว

แต่ทว่า ในห้องไม่มีคน... ไม่มีคนเป็น ๆ !

ฮั่นเจ็งที่หลับสนิทอยู่ตลอดมา ถูกกระบี่ยาวเล่มหนึ่งปักตรึงตายอยู่บนเตียง !

โลหิตบนพื้นแข็งตัวแล้ว นั่นเป็นโลหิตของเอี๊ยบไค

บนโต๊ะก็มีคราบโลหิต เป็นโลหิตเอี๊ยบไคเช่นกัน

แต่ตัวเอี๊ยบไคกลับไม่เห็นแล้ว ซุยเง็กจินก็ไม่เห็นด้วย !

เป็นกระบี่ยาวของผู้ใด ? เป็นผู้ใดลงมืออำมหิต ? ไฉนต้องลงมืออำมหิตต่อคนที่ร่อแร่ปางตายเช่นฮั่นเจ็ง ?

เอี๊ยบไคไปที่ใด ? หรือถูกซุยเง็กจินพาไป มอบแก่เง็กเซียวเพื่อรับความดีความชอบ

อย่างไรก็ตาม เอี๊ยบไคต้องมีเคราะห์มากกว่าโชคแน่นอน

ห้องเล็กอย่างยิ่ง แต่เก็บกวาดไว้สะอาดเรียบร้อยอย่างยิ่ง

มุมห้องมีตู้เล็ก ๆ ใส่กุญแจอยู่ ข้างตู้เป็นโต๊ะเครื่องแป้ง มีกระจกทองเหลืองบานหนึ่ง

ลมหนาวโชยพัดจนกระดาษหน้าต่างสั่นระริก ประตูมีม่านผ้าฝ้ายสีน้ำเงิน นอกประตูมีกลิ่นยาโชยมาเป็นระยะ

เอี๊ยบไคมิได้ตาย !

เอี๊ยบไคได้สติฟื้นมาแล้ว ตอนฟื้นขึ้นก็พบเห็นตัวเองตกมาอยู่ในสถานที่เช่นนี้

จากนั้นเอี๊ยบไคจึงพบเห็น ตนเปลือยร่างอยู่บนเตียง มีผ้าห่มนวมสุมอยู่ถึงสามผืน

ปากแผลที่ทรวงอก ถูกคนใช้ผ้าขาวพันไว้แล้ว พันเรียบร้อยน่าดูยิ่ง

เป็นผู้ใดพันแผลให้ ? ที่นี้เป็นสถานที่ใด ? เอี๊ยบไคคิดจะทรงกายขึ้นนั่ง แต่ที่ทรวงอกคล้ายยังมีมีดปักอยู่อีกเล่มหนึ่ง เพียงขยับตัว ร่างแทบแตกกระจายจากกัน

เอี๊ยบไคคิดจะร้อง แต่ตอนนั้นม่านประตูถูกเลิกขึ้น มีคนผู้หนึ่งประคองชามยาเดินเบา ๆ เข้ามา

ชุยเง็กจิน !

นางเปลื้องเสื้อผ้านักพรตของนางออก เปลี่ยนเป็นเสื้อกระโปรงผ้าฝ้ายสีเขียว ใบหน้ามิได้แต่งแต้มประทิน หว่างคิ้วมีเค้าวิตกกังวลจนหม่นหมอง

เมื่อนางเห็นเอี๊ยบไคฟื้นมา คิ้วของนางก็คลายออก

"ข้าพเจ้าไฉนมาที่นี้ได้ ?"

เมื่อเอี๊ยบไคถามไปแล้ว พลันพบเห็นเป็นวาจาไร้สาระยิ่งนัก

ย่อมเป็นชุยเง็กจินช่วยมาไว้ในสถานที่นี้

ชุยเง็กจินเดินเข้าไป วางชามยาไว้บนโต๊ะเล็ก ๆ ที่ข้างเตียงเบา ๆ

ทุกอากัปกิริยาบถของนาง ดูไปนุ่มนวลอย่างยิ่ง ไม่มีเค้าของนักพรตหญิงที่บิดเอวส่ายสะโพกตามเสียงขลุ่ยหลงเหลืออยู่เลยสักน้อยนิด

เอี๊ยบไคจ้องมองนาง พลางรู้สึกมีความปลอดภัยที่มั่นคง หัวใจก็เยือกเย็นลงได้อีกครั้ง

แต่ก็ยังอดมิได้ต้องถาม

"นี่เป็นสถานที่ใด ?"

ชุยเง็กจินก้มศีรษะเป่าชามยาเบา ๆ จนอีกเนิ่นนานจึงตอบ

"เป็นบ้านของคนผู้หนึ่ง"

"บ้านผู้ใด"

"บ้านของคนขายใบชา"

"ท่านรู้จักมัน ?"

ชุยเง็กจินมิได้ตอบคำถามนี้ แต่กล่าวเบา ๆ

"ท่านบาดเจ็บสาหัสยิ่ง ข้าพเจ้ากลัวพวกเง็กเซียวจะตามมา จำต้องรีบพาท่านหนีโดยเร็ว"

นางเป็นสตรีที่ละเอียดสุขุมยิ่ง ครุ่นคิดได้รอบคอบยิ่ง

หากเอี๊ยบไคยังอยู่ในห้องนั้น ไม่แน่ว่าถูกกระบี่ยาวปักตรึงให้ตายกับพื้นเสียนานแล้ว

ชุยเง็กจินกล่าวต่อ

"แต่ข้าพเจ้าเพิ่งมาเซี่ยงอันเป็นคราแรก ไม่รู้จักผู้ใดแม้สักคนหนึ่ง ตอนนั้นเป็นเวลาเพิ่งสว่าง ข้าพเจ้ามิทราบควรจะพาท่านไปสถานที่ใดเลยจริง ๆ"

"ดังนั้นท่านจึงบุกเข้ามาในบ้านนี้ ?"

ชุยเง็กจินผงกศีรษะรับคำ

"นี่เป็นครอบครัวเล็ก ๆ ที่ธรรมดาสามัญยิ่ง ต้องไม่มีผู้ใดคาดคิด ท่านจะมาหลบอยู่ในที่นี้"

"ท่านก็ย่อมไม่รู้จักเจ้าของบ้านนี้ ?"

ชุยเง็กจินจำต้องยอมรับ

"ข้าพเจ้าไม่รู้จัก"

นางบอกแล้ว นางไม่รู้จักผู้ใดในนครเซี่ยงอันแม้สักคนเดียว

เอี๊ยบไคถามอีก

"ตอนนี้พวกเจ้าของบ้านเล่า ?"

ชุยเง็กจินลังเล อีกเนิ่นนานจึงกล่าวเบา ๆ

"ถูกข้าพเจ้าฆ่าแล้ว"

นางก้มศีรษะต่ำ มิกล้าเหลือบมองเอี๊ยบไค

นางกลัวเอี๊ยบไคดุด่านาง

แต่เอี๊ยบไคมิได้ส่งเสียงแม้สักครึ่งคำ

เอี๊ยบไคมิใช่เป็นคนปั้นหน้าเคร่งเครียด ดุจดั่งบัณฑิตคงแก่เรียน ยิ่งมิใช่วางท่าดุจวิญญูชนจิตใจสูงส่ง เอี๊ยบไคทราบ หากมิใช่ชุยเง็กจิน ตอนนี้มิทราบตายกับฝีมือผู้ใดเสียนานแล้ว

ในนครเซี่ยงอัน คนที่จะฆ่าเอี๊ยบไค มีอยู่ไม่น้อยจริง ๆ

สตรีที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ยอมเสี่ยงอันตรายของชีวิตช่วยตนมา ทั้งยังดูแลจนจดจ่อเพื่อความปลอดภัยของตน ถึงกับยอมฆ่าคนไปได้

ท่านจะให้เอี๊ยบไคหักใจไปตำหนินางได้อย่างไร ? ดุด่านางได้อย่างไร ?

ชุยเง็กจินพลันกล่าวอีก

"แต่ข้าพเจ้าความจริงมิได้มีความคิดสังหารพวกมันเลย"

เอี๊ยบไคสงบรอให้นางกล่าวต่อ

ชุยเง็กจินกล่าวต่อไป

"ตอนข้าพเจ้าบุกเข้ามา มีสองคนนอนอยู่บนเตียงนี้ ความจริงข้าพเจ้าเข้าใจพวกมันเป็นสามีภรรยากัน"

ในที่สุด เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถาม

"หรือพวกมันไม่ใช่ ?"

"ไม่ใช่ สตรีนางนั้นมีวัยสามสิบเศษแล้ว แต่บุรุษอย่างมากไม่เกินสิบเจ็ดสิบแปด ข้าพเจ้าบีบบังคับถามพวกมัน ทารกผู้นั้นจึงบอกความจริง

"ที่แท้สามีนางออกไปขายใบชาต่างเมือง ภรรยาจึงได้ยั่วยวนเด็กหัดงานในบ้านพวกนาง"

ใบหน้าชุยเง็กจินคล้ายดั่งแดงระเรื่อ กล่าวต่อไป

"สองคนนั้น ผู้หนึ่งทรยศต่อสามี ผู้หนึ่งทรยศต่ออาจารย์ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงฆ่าพวกมัน ข้าพเจ้า... เพียงหวังให้ท่านอย่าได้เห็น ข้าพเจ้าเป็นสตรีใจดำอำมหิต..."

เอี๊ยบไคเพ่งมองนางแน่วนิ่ง บังเกิดความรู้สึกที่บอกไม่ถูกเลย

นางกระทำเรื่องเช่นนี้เพื่อตน เสี่ยงอันตรายยิ่งใหญ่เพื่อตน แต่ทว่านางไม่หวังให้ตนขอบคุณนาง ยิ่งไม่หวังให้ตนตอบแทนพระคุณนาง

ความหวังเพียงหนึ่งเดียวของนาง ถึงกับหวังให้เอี๊ยบไคอย่าได้ดูแคลนนางเท่านั้น

ความเห็นของเอี๊ยบไค ถึงกับมีความสำคัญต่อนางถึงปานนี้ ?

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถอนใจยาว กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ข้าพเจ้าก็หวังให้ท่านได้เข้าใจเรื่องรายหนึ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

"หากมีคนเข้าใจ ท่านทำเรื่องนี้ไม่ถูกต้อง เข้าใจท่านเป็นสตรีใจดำอำมหิต คนผู้นั้นก็ต้องเป็นวิญญูชนจอมปลอม เป็นตัวบัดซบยิ่งใหญ่"

แสร้งหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าหวังให้ท่านเชื่อ ข้าพเจ้ามิใช่เป็นคนบัดซบเด็ดขาด"

ชุยเง็กจินหัวร่อ

ตอนนางหัวร่อ คล้ายดั่งเป็นฤดูหนาวผ่านพ้นจนมาถึงฤดูใบไม้ผลิก็ปาน

"ยาอุ่นพอดื่มได้แล้ว ท่านดื่มลงไปเป็นไร ?"

นางประคองเอี๊ยบไคขึ้น ดุจดั่งเป็นมารดากำลังปลอบประโลมบุตรก็ปาน ป้อนยาชามนั้นให้เอี๊ยบไคดื่มลงไปทีละคำ

นางกล่าวอีก

"นี่เป็นยาที่ข้าพเจ้าเขียนไปซื้อมาเอง ข้าพเจ้าไม่กล้าไปหาหมอ ข้าพเจ้ากลัวผู้อื่นจะพบร่องรอยของพวกเราจากหมอคนนั้น"

นางเป็นสตรีที่มีจิตใจสุขุมรอบคอบอย่างยิ่งจริง ๆ มิว่าเรื่องราวใหญ่ ๆ เล็ก ๆ ต่างใคร่ครวญจนรอบคอบยิ่ง

เอี๊ยบไคจ้องมองนาง จิตใจเต็มตื้นไปด้วยความอบอุ่นและตื้นตัน แย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าพบพานท่าน นับเป็นบุญวาสนาจริง ๆ มิว่าเรื่องราวใด ท่านคล้ายดั่ง

ใคร่ครวญได้สุขุมรอบคอบยิ่ง"

ชุยเง็กจินลังเลชั่วครู่ จึงกล่าวขึ้น

"แต่ข้าพเจ้ากลับยังคิดไม่ออก นางไฉนจึงต้องฆ่าท่าน ?"

รอยยิ้มของเอี๊ยบไคชาค้างทันที ใบหน้ากลับกลายเป็นหม่นหมองรันทด

ชุยเง็กจินกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าทราบ ไม่สมควรรื้อฟื้นเรื่องนี้อีก แต่ข้าพเจ้าคาดคิดไม่ออกจริง ๆ ท่านยอมเสี่ยงอันตรายนานาไปช่วยนางออกมา นางไฉนจึงต้องใช้ฝีมืออำมหิตเยี่ยงนี้ต่อท่าน ?"

เอี๊ยบไคกลับแย้มยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าคิด... นางต้องมีสาเหตุอยู่"

"สาเหตุใด ?"

"ในวงพวกนักเลง มีอวิชาชั่วร้ายเปี่ยมอาถรรพณ์อยู่มากหลาย ข้าพเจ้าบอกให้ท่านฟัง ท่านไม่แน่จะเข้าใจได้"

"หรือท่านไม่รู้สึกขุ่นเคืองนางสักน้อยนิด ?"

"มิได้ ที่นางทำดั่งนี้ จะต้องเป็นเพราะถูกวิชาอาถรรพณ์ประเภทสยบจิตใจทำลายประสาท รอจนเมื่อนางได้สติแจ่มใส นางจะต้องยิ่งเจ็บปวดกว่าข้าพเจ้ามากหลาย ข้าพเจ้าไหนเลยขุ่นเคืองนางได้"

เสียงของเอี๊ยบไค เต็มไปด้วยความกังวลต่อนางจนเด่นชัด

ผู้อื่นแทบจะปลิดชีวิตมันในคมมีด แต่มันกลับยังกังวลความรู้สึกของคนผู้นั้นเมื่อได้สติคืนมา

สำหรับความเจ็บปวดของตัวมันเอง มันกลับไม่แยแสแม้สักน้อยนิด

ชุยเง็กจินจ้องมองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง ดวงตาสุกใสพลันมีหยาดน้ำหลั่งไหลไม่ขาดสาย

"ท่านร่ำไห้ ?"

"....."

"ท่านไฉนพลันเศร้าเสียใจ ?"

ชุยเง็กจินซับน้ำตาเบา ฝืนยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้ามิใช่เศร้าเสียใจ ข้าพเจ้าเพียงแต่คิด หากแม้มีสักวันพบผู้ใดมีใจเช่นนี้ต่อข้าพเจ้า คิดเห็นแทนข้าพเจ้าทุกที่ทาง ทุกเรื่องราว อย่างนั้นข้าพเจ้าก็..."

นางมิได้กล่าวจบความ น้ำตาของนางทะลักจนลำคอตีบตันไปแล้ว

เนื่องเพราะนางทราบ ชั่วชีวิตนี้ของนาง ไม่มีวันพบพานคนเช่นนั้นได้ตลอดกาล

เนื่องเพราะนางทราบ คนผู้นี้ตอนนี้แม้อยู่ในอ้อมแขนนาง แต่หัวใจกลับครุ่นคิดถึงผู้อื่น และจะพรากจากนางไปในเวลาเร็วยิ่งด้วย

นางมิใช่ริษยา และมิใช่เจ็บช้ำ เพียงแต่รู้สึกสะทกสะท้อนจนบอกไม่ถูก

นางเป็นสตรีที่เติบใหญ่เต็มสาวแล้ว แต่ชั่วชีวิตนางกลับว้าเหว่ยิ่ง

ว้าเหว่ ความว้าเหว่ที่น่าสะพรึงกลัวปานใด...

น้ำตาเย็นเฉียบ หยาดหยดลงใส่หน้าเอี๊ยบไคไม่ขาดสาย แต่หัวใจของเอี๊ยบไคกลับร้อนผะผ่าว ร้อนจนปวดแปลบ

เอี๊ยบไคเข้าใจความรู้สึก และความสะทกสะท้อนของนาง

เอี๊ยบไคมิใช่เป็นคนใจแข็งแกร่งปานเหล็กศิลา และมิใช่เป็นท่อนไม้

แต่เอี๊ยบไคสามารถทำอย่างไรได้ ?

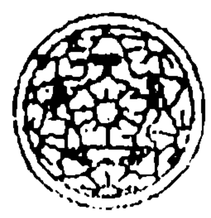

ห้องมืดลงทีละน้อย สนธยาได้กรายมาโดยเงียบเชียบ

สนธยาย่อมสวยตระการ สวยตระการจนจิตใจผู้คนต้องเจ็บปวด

ชุยเง็กจินตักข้าวเย็นที่เหลือในตอนเช้า ราดเต้าเจี้ยวรับทานไป แต่ตุ๋นข้าวต้มไก่ให้แก่เอี๊ยบไคหม้อหนึ่ง

นางกล่าวด้วยสีหน้าแดงฉาน

"ข้าพเจ้าความจริงคิดจะซื้อโสมมาตุ๋นให้ท่าน แต่ข้าพเจ้า..."

นางไม่มีเงิน !

เอี๊ยบไคก็ไม่มี เอี๊ยบไคจึงสนใจสังเกต ปิ่นหยกที่นางเคยเสียบอยู่บนมวยผมเสมอมา ตอนนี้หายไปแล้ว

"ข้าพเจ้าความจริงคิดจะงัดตู้นั้นออก ดูว่าภายในพอมีเงินทองหรือไม่ ? แต่ข้าพเจ้าไม่กล้า"

นางเป็นดรุณีที่มีจิตใจสัตย์ซื่อเปี่ยมคุณธรรมจริง ๆ และยังมีความนุ่มนวลตามสัญชาตญาณของสตรีที่แท้จริงอีกด้วย

เอี๊ยบไคเคี้ยวข้าวต้มช้า ๆ ในใจบังเกิดความรู้สึกที่พิสดารจนบอกมิถูก

หากแม้นตนเป็นคนค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ หากแม้นทั้งสองเป็นสามีภรรยา หากแม้นทั้งสองต่างไม่มีอดีตเหล่านั้น ทั้งสองจะมีชีวิตที่ยิ่งสุขสมบูรณ์กว่านี้หรือไม่ ?...

แต่บัดนี้...

หากแม้นตอนนี้ทอดทิ้งทุกสรรพสิ่งไปได้ หากแม้นางก็ยินยอมอยู่เคียงข้างตนไปตลอดกาล หากแม้น...

เอี๊ยบไคมิได้คิดสืบไป และไม่อาจครุ่นคิดสืบไปด้วย

ชีวิตที่สุขสงบ เป็นความเย้ายวนอันรุนแรงต่อเอี๊ยบไค จนไม่มีปัญญาต่อต้านขัดขืนเสมอมา แต่เอี๊ยบไคกลับพาลไม่มีวันหลบหนี ออกจากชีวิตอันปั่นป่วนวุ่นวาย คล้ายดั่งว่าชะตาชีวิตถูกลิขิต ให้ไม่มีวันได้อยู่โดยสุขสงบเลย

ในโลก มีสักกี่คนที่สามารถเลือกวิถีชีวิตของตนเองตามความพอใจ ?

วิกาลคล้อยผ่านทีละน้อย

ทั้งสองมิได้สนทนา คล้ายดั่งต่างกำลังปล่อยให้จิตใจ ไปดื่มด่ำกับความสงบที่เป็นสุข

เนื่องเพราะทั้งสองต่างทราบ วันเวลาสงบสุขเยี่ยงนี้ จะยุติในเวลารวดเร็วยิ่ง

เอี๊ยบไคมิได้ไปครุ่นคิดเรื่องอื่นใดทั้งสิ้น เพียงรู้สึก หนังตาหนักลงทีละน้อย โลหิตของเอี๊ยบไคหลั่งไหลมากเหลือเกิน มากจนรู้สึกอ่อนล้าระโหย และหนาวอย่างยิ่ง ในความเคลิบเคลิ้ม รู้สึกว่าร่างได้เริ่มจมลงไปในหล่มน้ำแข็ง

เอี๊ยบไคหนาวจนตัวสั่นสะท้าน หนาวจนริมฝีปากซีดเขียว

แต่ทว่านางรวบรวมบรรดาผ้าห่มนวมทั้งมวลในบ้านนี้คลุมแก่เอี๊ยบไคแล้ว... ตอนนี้จะทำอย่างไร ?

ใบหน้าของเอี๊ยบไคยิ่งนานยิ่งน่ากลัว สั่นงันงก ดุจดั่งเป็นใบไม้ในลมหนาว

มีวิธีใดจึงบันดาลให้เอี๊ยบไคอบอุ่นได้ ?

ขอเพียงให้เอี๊ยบไคอบอุ่น มิว่าต้องการให้นางทำกระไร นางต่างยินยอมพร้อมใจ

ใบหน้านางพลันแดงฉาน

นางได้คิดถึงวิธีหนึ่ง วิธีหาความอบอุ่นของมนุษย์ดึกดำบรรพ์ ซึ่งก็เป็นวิธีเก่าแก่ที่สุด

เอี๊ยบไคไม่สั่นระริกอีกแล้ว ใบหน้าก็เริ่มมีสีเลือด

จากนั้นจึงพบเห็น มีคนร่างเปล่าเปลือยนอนอยู่ด้านข้าง กำลังโอบรัดตนจน

แนบแน่น

ร่างของนางเรียบลื่นนุ่มนิ่ม ร้อนผะผ่าวราวเป็นไฟกองใหญ่

พบเห็นดวงตาเอี๊ยบไคกำลังจ้องมองนาง ใบหน้านางคล้ายดั่งแดงฉาน ครางเบา ๆ แล้วซุกศีรษะเข้าไปในผ้าห่ม

หัวใจเอี๊ยบไคมีรสชาติใด ?

นั่นต้องมิใช่คำ "ขอบคุณ" สั้น ๆ จะเปรียบเทียบได้ นั่นมิใช่เป็นวาจาใดจะเปรียบเทียบบรรยายได้ถูกต้องใกล้เคียง

เอี๊ยบไครู้สึก ร่างของนางกำลังสั่นระริกเบา ๆ

แต่นั่นย่อมมิใช่เพราะความหนาว

นอกหน้าต่างเป็นความมืดมิด ลมหนาวกรรโชกอยู่ในความมืดดังหวีดหวิว แต่ความมืดและเหน็บหนาวได้ห่างจากทั้งสองไปไกลอย่างยิ่ง

ทั้งสองพลันมีโลกที่เป็นของทั้งสองเองโดยเฉพาะ เป็นโลกที่เปี่ยมไปด้วยความสุขและสงบ

เสียดายที่ความสุขและสงบนี้ คล้ายเป็นภาพมายาในทะเลทราย แม้สวยงามแต่ไม่มีความจริง และก็คล้ายเป็นดาวตก มาตรว่าสวยงาม แต่ก็เพียงวูบเดียวเท่านั้น

ทันใด ประตูถูกผลักออก มีคนผู้หนึ่งบุกเข้ามา

เป็นคนที่ทั้งสองคาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด

โคมยังไม่ดับ

แสงโคมสาดส่องบนใบหน้าคนผู้นั้น ใบหน้าเป็นสีเขียวคล้ำ ดวงตาก็มีประกายแวววาวด้วยความเคียดแค้น ถลึงจ้องทั้งสองคล้ายดั่งแค้นจนใคร่ฟันทั้งสองให้ตายอยู่บนเตียงทันที

ทั้งสองกลับไม่รู้จักคนผู้นี้ กระทั่งยังมิเคยเห็นมาก่อนเลย

ชุยเง็กจินร้องสุดเสียงด้วยความตระหนก

"ท่านเป็นผู้ใด ? ไฉนบุกรุกเข้ามาที่นี้ ?"

คนผู้นั้นถลึงตาจ้องนางด้วยความเคียดแค้น แค่นหัวร่อกล่าว

"นี่เป็นบ้านของเรา เราไฉนไม่อาจมา ?"

ชุยเง็กจินตะลึงลานไป เอี๊ยบไคก็ตะลึงลาน

เจ้าของบ้านนี้ถึงกับพลันกลับมา !

บุรุษเมื่อกลับมาถึงบ้านตัวเอง พลันพบเห็นมีบุรุษสตรีแปลกหน้านอนอยู่บนเตียงของมัน มิว่ามีความเดือดดาลปานใด ต่างน่าเห็นใจอภัยให้

ความจริงชุยเง็กจินก็ตระหนกอย่างยิ่ง แต่บัดนี้กลับคล้ายเป็นลูกหนังถูกปล่อยลม กระทั่งวาจายังมิกล้ากล่าวได้

ผู้มาขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำราม

"เราเพิ่งไปเพียงสองเดือน เจ้าก็กล้าคบชู้มานอนได้ หรือเจ้าไม่กลัวเราจะฆ่าเจ้า ?"

ชุยเง็กจินต้องโพล่งด้วยความตระหนก

"ท่าน... ว่ากระไร ?"

"เราถามเจ้า เจ้าไฉนกระทำเรื่องไม่อาจพบเห็นผู้คนเช่นนี้ ? บุรุษเถื่อนผู้นี้เป็นใคร ?"

หรือนัยน์ตาคนผู้นี้ผิดปกติ ถึงกับถือนางเป็นภรรยาของมันได้ ?

ชุยเง็กจินร้องขึ้น

"ท่าน... ดูคนผิดกระมัง ?"

ผู้นั้นยิ่งเดือดดาลกว่าเดิม คำรามเสียงก้อง

"เราดูคนผิด ? เจ้าอายุสิบหกก็แต่งกับเรา แม้เผาเป็นเถ้าถ่านเรายังจำเจ้าได้"

ชุยเง็กจินอดมิได้ต้องร้องสุดเสียง

"ท่านวิกลจริตแล้ว เรากระทั่งท่านยังมิเคยเห็นมาเลย"

"หรือเจ้ากล้าไม่ยอมรับเราเป็นภรรยาเรา ?"

"ย่อมไม่ใช่"

"หากเจ้ามิใช่ภรรยาเรา ไฉนมานอนอยู่บนเตียงเรา ?"

ชุยเง็กจินส่งเสียงไม่ออกอีกครั้ง

คนผู้นั้นหันไปถลึงจ้องเอี๊ยบไค คำรามดัง ๆ

"เจ้าเป็นตัวกระไร ? ไฉนมานอนบนเตียงกับภรรยาเรา ?"

เอี๊ยบไคก็มิทราบควรกล่าวกระไร พลันพบเห็น ตนพบพานเรื่องเหลวไหลที่สุดเลวร้ายที่สุดแล้ว

เอี๊ยบไคเองก็มิทราบ เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?

คนผู้นั้นคำรามต่อ

"ดีที่เราเป็นคนใจกว้างเปี่ยมมุทิตา มิว่าพวกเจ้ากระทำเรื่องราวใด เราต่างอภัยให้พวกเจ้าได้ แต่บัดนี้เมื่อเรากลับมาแล้ว เจ้าย่อมควรลุกขึ้น คืนที่นอนอบอุ่นแก่เรา"

มันถึงกับเดินเข้าไปจริง ๆ คล้ายดั่งเตรียมเปลื้องเสื้อผ้าขึ้นเตียง

ชุยเง็กจินร้องสุดเสียงอีกครั้ง รัดเอี๊ยบไคแนบแน่น

"เรามิใช่ภรรยามัน เรามิรู้จักมันมาเลย ท่านไม่อาจลุกขึ้นให้มันนอนแทนเป็นอันขาด"

เอี๊ยบไคย่อมไม่อาจลุกขึ้น แต่จะให้ทำอย่างไร ?

คนที่เปลื้องจนเปลือยเปล่า นอนอยู่บนเตียงผู้อื่น เมื่อพบเรื่องเช่นนี้ ท่านว่าเอี๊ยบไคควรทำอย่างไร ?

ขณะเวลานั้นเอง มีเสียงหัวร่อดังก้องที่ปากประตู แล้วคนผู้หนึ่งเดินกุมท้องหัวร่อเข้ามา

เมื่อเห็นคนผู้นี้ เอี๊ยบไคยิ่งหัวร่อไม่ออก

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน !

คนที่ร้ายกาจกว่าพญายม ถึงกับพาลมาปรากฏตัวในเวลากระอักกระอ่วนได้ !

มีคนบางประเภท ยามท่านต้องการคิดหามัน วิ่งเต้นจนรองเท้าขาดก็หาไม่พบ แต่ยามไม่ต้องการพบมัน มันพาลพลันมาปรากฏที่เบื้องหน้าท่าน

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนคล้ายเป็นคนประเภทนั้น !

นางมือหนึ่งกุมท้อง มือหนึ่งชี้เอี๊ยบไค หัวร่อคิกคักกล่าว

"ท่านยึดครองบ้านผู้อื่น และยังยึดครองเตียงผู้อื่น ผู้อื่นกลับมาแล้ว มิกล่าววาจาอื่นใด เพียงต้องการให้ท่านไสหัวไป ท่านก็ยังไม่ยอม ? นี่ออกจะไร้เหตุผลเกินไปกระมัง ?"

วาจามิทันขาดคำ นางหัวร่อจนน้ำตาหลั่งไหล หัวร่อจนตัวงอไปงอมา

เอี๊ยบไคกลับหนักแน่นเยือกเย็นลงได้

ตอนนี้ย่อมเข้าใจ เป็นเรื่องราวใดกันแล้ว

สตรีนางนี้มิเพียงเป็นจิ้งจอกเจ้าเล่ห์เท่านั้น นับว่าเป็นปิศาจอีกด้วย มิว่าเรื่องราวใดต่างกระทำได้ มิว่าลวดลายใดต่างคิดออกมาได้

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนยังหัวร่อไม่หยุดยั้ง คล้ายดั่งมิเคยพบเรื่องน่าหัวร่อเยี่ยงนี้มาก่อนเลย

ชุยเง็กจินเบิ่งตาดูนางด้วยความตระหนก อดมิได้ต้องถาม

"นางเป็นผู้ใด ?"

"นางมิใช่มนุษย์"

เมื่อเอี๊ยบไคตอบเช่นนั้น เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนหัวร่อพลางกล่าว

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าความจริงมิใช่มนุษย์ ข้าพเจ้าเป็นเซียนผู้วิเศษ มิว่าท่านซ่อนอยู่ในที่ใด ข้าพเจ้าต่างหาท่านพบได้"

เอี๊ยบไคมิได้ถามนาง หามาได้อย่างไรกัน

แสดงว่านางลอบคุมเชิงเอี๊ยบไคอยู่ตลอดเวลา ดุจเป็นเงาปิศาจก็ปาน

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"แต่ข้าพเจ้ากลับนึกไม่ถึงจริง ๆ โกวเนี้ยนักพรตท่านนี้จะหาสถานที่เช่นนี้ให้ท่านได้ หากมิใช่นางเร่งร้อนไปซื้อยาให้ท่าน ครั้งนี้พวกเราแทบหาท่านไม่พบจริง ๆ"

นางเดินเข้าไป หยิบชามยาบนเตียงขึ้นดมแล้วแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"แต่เสียดาย ที่นางมิใช่เป็นหมอดีได้เลยจริง ๆ ยาเช่นนี้แม้ท่านจะดื่มลงไปอีกแปดร้อยชาม ก็ไม่มีประโยชน์ใดเลย"

ชุยเง็กจินขุ่นเคืองจนหน้าแดงฉาน แต่อดมิได้ต้องถาม

"ท่านสามารถรักษาอาการมันได้ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"เราก็มิใช่เป็นหมอชั้นเยี่ยม แต่เรากลับหาหมอเยี่ยมที่สุดมารักษามันได้"

สามีที่เดือดดาลอยู่เมื่อครู่ ตอนนี้กระทั่งเพลิงโทสะสักน้อยนิดก็ไม่มี กำลังแย้มยิ้มมองพวกนี้อยู่

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"ท่านผู้นี้คือทายาทเพียงคนเดียวของเมี่ยวชิ้วซิ่งอุย (แพทย์เทพยดามือวิเศษ) ในกาลก่อนมีนามฮั้วจือเซ็ง ฉายาเมี่ยวชิ้วนิ้งตง (หมอมือวิเศษ) ท่านมีความรอบรู้กว้างขวาง คิดว่าต้องรู้จักมันแน่ ?"

เอี๊ยบไครู้จักจริง ๆ

บิดากับบุตรตระกูลฮั้ว นับเป็นแพทย์เทพยดาในบู๊ลิ้มจริง ๆ รักษาบาดแผลต่าง ๆ ยิ่งมีความชำนาญเป็นพิเศษ

แต่บิดากับบุตรผู้นี้ ต่างมีโรคเดียวกัน

โรคขโมย !

ความจริงพวกมันไม่จำเป็นต้องไปขโมยเลย แต่พวกมันมีสันดานชมชอบขโมยมาแต่กำเนิด มิว่าเป็นของใด พวกมันต่างขโมยทั้งสิ้น

คนที่ไปหาพวกมันรักษาโรค มักจะถูกพวกมันขโมยจนเกลี้ยงเกลา

ฉายา "เมี่ยวชิ้ว" ได้มาเพราะฝีมือขโมยมันนี่เอง

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"นึกมิถึง ท่านไม่เพียงมีวิชาการแพทย์ยอดเยี่ยมเท่านั้น ยังแสดงละครได้เยี่ยมยอดอีกด้วย"

ฮั้วจือเซ็งหัวร่อพลางกล่าว

"ประการนี้ท่านก็ไม่เข้าใจแล้ว จะหัดขโมยต้องหัดแสดงบทบาทได้ก่อน"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะท่านจะต้องฝึกปลอมเป็นคนแบบฉบับต่าง ๆ จึงสามารถไปขโมยของต่าง ๆ ในสถานที่ต่าง ๆ"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"สมมติเช่น หากท่านจะไปขโมยคัมภีร์ในวัดวาอาราม ท่านจะต้องปลอมเป็นหลวงจีนนักพรต หากจะไปขโมยซ่องคณิกา ท่านจะต้องปลอมเป็นนักเที่ยวชั้นโชกโชน"

เอี๊ยบไคกล่าว

"หากคิดจะไปขโมยของในร้านใหญ่ ก็ต้องปลอมเป็นเถ้าแก่ใหญ่ ไปสืบเสาะลาดเลาก่อน ?"

ฮั้วจือเซ็งปรบมือกล่าว

"ท่านชาญฉลาดจนปราดเปรื่องจริง ๆ ยกตัวอย่างเพียงหนึ่งก็รู้ซึ้งไปถึงสาม หากมาฝึกหลักวิชานี้ข้าพเจ้ากล้าประกันไม่เกินสามเดือน ต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญได้"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าวบ้าง

"มันตอนนี้เป็นผู้ชำนาญแล้ว ดังนั้นตอนท่านไปรักษาบาดแผลให้มัน ควรระวังตัวไว้จึงจะประเสริฐ มิเช่นนั้นท่านอาจจะกลับถูกมันขโมยจนเกลี้ยงเกลา"

ฮั้วจือเซ็งแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าขโมยผู้อื่นมานานหลายสิบปี บางครั้งถูกผู้อื่นขโมยสักครา กลับเป็นที่น่าสนุกสนานอยู่"

มันเดินแย้มยิ้มเข้าไปพลางกล่าวต่อ

"ขอเพียงในมีดไม่มีพิษ ข้าพเจ้ากล้าประกันไม่เกินสามวัน ท่านต้องพอจะไปฆ่าผู้อื่นได้แล้ว"

ชุยเง็กจินพลันร้องสุดเสียง

"ช้าไว้ก่อน"

ฮั้วจือเซ็งถาม

"ยังรอกระไร ?"

"ข้าพเจ้าแน่ใจอย่างไรว่า ท่านมารักษาบาดแผลให้มันจริง ๆ"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจกล่าว

"โกวเนี้ยนักพรตท่านนี้ กลับมีความละเอียดสุขุมยิ่ง แต่เสียดาย สมองกลับมิใคร่แจ่มใสนัก หรือถูกเอี๊ยบกงจื้อท่านนี้ของพวกเรา ล่อจนลุ่มหลงงมงาย ?"

ชุยเง็กจินหน้าแดงฉาน ส่งเสียงเถียงไป

"แล้วแต่ท่านจะว่ากระไร ข้าพเจ้าต่าง..."

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนสอดคำด้วยเสียงเย็นชา

"หากเราจะฆ่ามันในตอนนี้ นับว่าง่ายดายยิ่งกว่ากินเต้าหู้เสียอีก เราไยต้องเปลืองเรื่องราวยุ่งยากมากหลาย ?" `

ชุยเง็กจินแค่นหัวร่อ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถาม

"ท่านไม่เชื่อ ?"

ชุยเง็กจินยังคงแค่นหัวร่อ

ร่างเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน พลันลอยพลิ้วขึ้นจากพื้นดุจดั่งเป็นปุยนุ่นในสายลม ลอยข้ามศีรษะทั้งสองไป

ชุยเง็กจินรู้สึก มีมือเย็นยะเยียบสอดเข้ามาในผ้าห่ม บีบอกที่อวบอูมของนางเบา ๆ

เหลียวมองอีกครั้ง เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนได้ลอยกลับไปละลิ่วยืนที่เดิม จ้องมองนางด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

"ฟังว่าน่ำไฮ้เง็กเซียวชำนาญการดูดเชื้อจากสตรีบำรุงมัน แต่ร่างของท่านยังเต่งตึงอย่างยิ่ง ดูท่าท่านก็ต้องมีฝีมือจัดการกับบุรุษอยู่"

ชุยเง็กจินเดือดดาลจนใบหน้าบัดเดี๋ยวแดงฉาน บัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ แทบจะร่ำไห้ออกมาแล้ว

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"นี่เป็นเรื่องที่สตรีควรหยิ่งภาคภูมิ มีที่ใดน่าละอายด้วย ? มีเวลาว่างเมื่อใดไม่แน่ว่าเรายังต้องขอฝึกจากท่านมาบ้าง"

ใบหน้าชุยเง็กจินซีดขาว

นางทราบ สตรีนางนี้กำลังจงใจหยามประณามนาง แต่ทว่านางมีแต่ต้องอดกลั้นไว้

ไฉนมีมนุษย์บางประเภท ต้องให้ผู้อื่นรู้สึกเจ็บช้ำ ตัวมันจึงยิ่งรู้สึกเบิกบาน ?

น้ำตาชุยเง็กจินหลั่งไหลลงแล้ว แต่ใบหน้าเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกลับมีรอยยิ้ม

ของผู้พิชิต

เอี๊ยบไคส่งเสียง

"ไสหัวออกไป"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนคล้ายดั่งตระหนกยิ่ง ร้องโพล่งขึ้น

"ท่านให้ผู้ใดไสหัวออกไป ?"

"ท่าน !"

"ข้าพเจ้าหวังดีต่อท่าน เชิญคนมารักษาบาดแผลให้ท่านด้วยกุศลจิต ท่านกลับให้ข้าพเจ้าไสหัวไป ?"

เอี๊ยบไคหน้าเครียดเย็นชา ส่งเสียงกระด้าง

"ใช่ ! ข้าพเจ้าให้ท่านไสหัวออกไปโดยด่วน"

สีหน้าเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเปลี่ยนไปเล็กน้อย แค่นหัวร่อกล่าว

"หรือท่านไม่กลัวข้าพเจ้าฆ่าท่าน ?"

"ท่านเข้าใจสามารถฆ่าข้าพเจ้าจริง ๆ ?"

"ท่านก็ไม่เชื่อ ?"

"ข้าพเจ้าเพียงต้องการเตือนสติท่านเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

"เรื่องนี้"

มือของเอี๊ยบไคยื่นออกจากใต้ผ้าห่มช้า ๆ ในมือถึงกับมีมีดเล่มหนึ่ง !

มีดที่ยาวสามนิ้วเจ็ดหุน !

มีดบิน !!

ตัวมีดที่บางและคม ในแสงโคมไฟ เป็นประกายแวววับจับตา

ใบหน้าเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถูกประกายมีดสะท้อนจนเป็นสีเขียวคล้ำ ใบหน้าฮั้วจือเซ็งก็เป็นสีเขียว

เซี่ยวลี้ปวยตอ (มีดบินของลี้น้อย) !!

นี่คือมีดบินของเซี่ยวลี้ถ้ำฮวย ที่ถ่ายทอดให้แก่ทายาทเพียงผู้เดียว

นี่ก็คือมีดบินที่ไม่เคยผิดเป้ามาเลย !

มิว่ายอดฝีมือที่น่ากลัวปานใดของบู๊ลิ้ม ต่างไม่มีผู้ใดสามารถหนีรอดจากมีดที่ถูกซัดออกจากมือ

เอี๊ยบไคส่งเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าความจริงไม่ต้องการฆ่าคน แต่ท่านควรอย่าได้บีบบังคับข้าพเจ้าจึงประเสริฐ"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านตอนนี้ยังสามารถฆ่าคนได้ ?"

"ท่านต้องการทดลอง ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนไม่ต้องการ และไม่กล้าด้วย ไม่มีคนกล้า !

ไม่มีผู้ใดกล้าใช้ชีวิตตัวเองเป็นเดิมพัน ไปพนันในเรื่องที่แทบต้องเพลี่ยงพล้ำเด็ดขาด !

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนสูดลมหายใจลึก ๆ ฝืนยิ้มกล่าว

"หรือท่านไม่ต้องการ รักษาบาดแผลให้ทุเลาโดยเร็ว ?"

"ข้าพเจ้าเพียงต้องการ ให้ท่านรีบไสหัวออกไป"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจอีกครั้งกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่ต้องไสหัว ข้าพเจ้าเดินออกไปได้หรือไม่ ?"

นางบอกไปก็ไปจริง ๆ ฮั้วจือเซ็งย่อมยิ่งเดินเร็วกว่านาง

เมื่อถึงปากประตู นางกลับหันไปกล่าว

"มีเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้าแทบลืมบอกกับท่าน"

"เรื่องอันใด ?"

"ท่านต้องการทราบ ร่องรอยของเต็งโกวเนี้ย ตอนนี้อยู่ที่ใดหรือไม่ ?"

เอี๊ยบไคไม่ส่งเสียงแล้ว เพราะย่อมต้องการทราบ

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"นางตอนนี้กำลังอยู่กับก้วยเต๋ง และก็เป็นเช่นดั่งท่าน นอนอยู่บนเตียง"

เอี๊ยบไคแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านไฉนมากล่าววาจาเยี่ยงนี้ต่อหน้าข้าพเจ้า ท่านทราบแน่ว่าไม่มีประโยชน์เลย"

"ท่านไม่เชื่อว่า พวกมันจะกระทำเรื่องเช่นนี้ได้ ?"

เอี๊ยบไคย่อมไม่เชื่อ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนส่งเสียงอ้อยอิ่งต่อ

"ความจริงพวกมันอาจจะภักดีต่อท่านอย่างยิ่ง แต่ทว่าหากแม้นเต็งโกวเนี้ยก็หนาวแทบตาย ก้วยเต๋งก็มีจิตใจเช่นโกวเนี้ยนักพรตท่านนี้ หากแม้นส่วนสัดในร่มผ้าของเต็งโกวเนี้ยถูกเข็มอาบยาพิษใด ก้วยเต๋งเพราะต้องการช่วยนาง จะเปลื้องผ้าออกดูดให้นางหรือไม่ ?"

สีหน้าเอี๊ยบไคเปลี่ยนแปรไป

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกลับมีรอยยิ้มของผู้พิชิตอีกครา คว้ามือฮั่วจือเซ็งแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"มาตรว่ามันไม่มีน้ำใจต่อข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้ามิอาจไม่มีน้ำใจต่อมัน ทิ้งยาให้มันสักห่อ พวกเราไปกัน"

ครั้งนี้นางนับว่าไปจริง ๆ แล้ว

เอี๊ยบไคที่ผุดลุกขึ้นนั่ง ตอนนี้พลันหงายลงไปอีกครา

ชุยเง็กจินร้องด้วยความตระหนก

"ท่าน... เป็นไรแล้ว ?"

เอี๊ยบไคถอนใจยาว ฝืนยิ้มกล่าว

"โชคดีที่ท่านซ่อนมีดของข้าพเจ้าอยู่ใต้หมอน โชคดีที่นางมิได้ทดลอง"

"ท่านเมื่อครู่ไม่มีกำลังพอจะทำอันตรายนางเลย ?"

เอี๊ยบไคมองมีดสั้นในมือ ใบหน้ากลับกลายเป็นเคร่งขรึมสำรวม กล่าวช้า ๆ

"มีดนี้มิใช่เพียงใช้มือก็สามารถซัดไปได้ จะต้องใช้ประสาทความรู้สึก และพละกำลังทั้งตัว จึงสามารถซัดออกไปได้มีดหนึ่ง แต่ข้าพเจ้าตอนนี้..."

เอี๊ยบไคในตอนนี้ กระทั่งกล่าววาจายังรู้สึกเหน็ดเหนื่อยอย่างยิ่ง

ชุยเง็กจินจับตามองแน่วนิ่ง น้ำตาหลั่งไหลลงอีกครา กล่าวเสียงเครือ

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านเพราะข้าพเจ้าจึงขับไล่นางไป แต่ท่านไยต้องเสี่ยงอันตรายเยี่ยงนี้เพราะข้าพเจ้า ข้าพเจ้าความจริงเป็นคนสมควรถูกหยามประณามอยู่แล้ว"

เอี๊ยบไคกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ไม่มีผู้ใดสมควรถูกหยามประณาม และไม่มีผู้ใดมีสิทธิไปหยามประณามผู้อื่น"

เสียงของเอี๊ยบไคแม้นุ่มนวล แต่หนักแน่นอย่างยิ่ง

"ที่ท่านผู้เฒ่าถ่ายทอดมีดนี้แก่ข้าพเจ้า เพราะต้องการให้ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนของท่านผู้เฒ่า ให้คนทั้งแผ่นดินเข้าใจเหตุผลนี้ และอย่าได้ลืมด้วย !"

ดวงตาชุยเง็กจินเป็นประกายสุกใส กล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าคิดว่า ท่านผู้เฒ่าต้องเป็นยอดคนที่เลอเลิศสุดสูง"

เอี๊ยบไคเหม่อมองไปในทิศทางสุดแสนไกล สีหน้ามีแววเคารพเทิดทูนจนบอกมิถูก

"ท่านผู้เฒ่ามักบอก ท่านเป็นเพียงสามัญชนคนธรรมดาเท่านั้น แต่เรื่องที่ท่านผู้เฒ่ากระทำ กลับไม่มีผู้ใดสามารถกระทำได้เด็ดขาด"

นี่คือความยิ่งใหญ่ของลี้คิมฮวง

ดังนั้น มิว่าลี้คิมฮวงอยู่แห่งหนใด ต่างดำรงอยู่ในหัวใจผู้คนทั้งหลายไปชั่วกาลนาน

แสงโคมสลัวลงทีละน้อย คล้ายน้ำมันเหือดแห้งแล้ว

ชุยเง็กจินถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้าตอนนี้เพียงกังวลอยู่เรื่องเดียว"

"ท่านกังวลนางจะบอกร่องรอยของข้าพเจ้าแก่ผู้อื่น ? ท่านกังวลนางจะย้อนมาอีก ?"

"ใช่แล้ว"

"นางต้องไม่ทำดั่งนี้เด็ดขาด นางเพียงหวังให้อาการของข้าพเจ้าทุเลาโดยเร็ว"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะนางต้องการให้ข้าพเจ้าไปช่วยรับมือผู้อื่นแทนนาง"

ชุยเง็กจินยังคงไม่เข้าใจ เอี๊ยบไคจึงอธิบาย

"วันนั้นนางแสร้งล่อให้เง็กเซียวไปหาข้าพเจ้า จุดประสงค์เพียงเพื่อให้ข้าพเจ้ากับมัน ปะทะจนแตกหักกันข้างหนึ่ง นางหวังให้ข้าพเจ้าช่วยนางฆ่าก้วยเต๋ง ฆ่าอีแม้เข่า ฆ่าบรรดาผู้คนที่อาจจะเป็นอุปสรรคขวางทางของนาง"

"แต่ทว่า นางก็ต้องทราบ ท่านไม่ยอมฆ่าคนเพื่อนางเด็ดขาด"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าแม้ไม่ไปฆ่าคนแทนนาง แต่พวกเหล่านั้นกลับจะต้องมาฆ่าข้าพเจ้าให้ได้"

"ขอเพียงพวกท่านปะทะกัน มิว่าผู้ใดมีชัยผู้ใดพ่ายแพ้ นางต่างพอจะตักตวงผลประโยชน์ได้ ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะรับคำ

"ดังนั้น นางจึงไม่หวังให้ข้าพเจ้าบาดเจ็บ ยิ่งไม่หวังให้ข้าพเจ้าต้องตายโดยเร็ว"

ชุยเง็กจินรู้สึกมือเท้าเย็นเฉียบ นึกไม่ถึง ในโลกจะมีสตรีที่กลอกกลิ้งเลือดเย็นถึงปานนี้

เอี๊ยบไคครุ่นคิดจนเคลิบเคลิ้มชั่วครู่ จึงกล่าวอีก

"ดังนั้นมีเรื่องหนึ่ง ที่ข้าพเจ้ายิ่งคิดยิ่งไม่เข้าใจ"

"เรื่องอันใด ?"

เอี๊ยบไคกล่าวเบา ๆ

"คนที่บังคับให้ท่านไปเป่าขลุ่ยในอุทยานแนเฮียงฮึ้ง อาจบางทีเป็นคนที่เง็กเซียวใช้ไปก็ได้"

"ไฮ้! มันไฉนต้องกระทำเรื่องเยี่ยงนั้น ?"

"เนื่องเพราะมันทราบอยู่ก่อน ท่านเป็นสตรีที่มีจิตใจประเสริฐดีงาม ทราบอยู่ก่อนว่า ท่านไม่พอใจมัน มีความคิดจะตีจากมันไป"

ชุยเง็กจินก้มศีรษะต่ำ กล่าวเบา ๆ

"ระหว่างนี้ ข้าพเจ้ามีความคิดหาวิธีหนีมันอยู่จริง ๆ"

"และมันก็ทราบ ข้าพเจ้าต้องไปหาที่แนเฮียงฮึ้ง ดังนั้นจึงแสร้งบังคับให้ท่านไปรออยู่ในที่นั้น แสร้งให้ท่านแพร่งพรายข่าวเต็งฮุ้นลิ้มแก่ข้าพเจ้า"

"หรือมันจะแสร้งต้องการให้ท่านไปช่วยเต็งโกวเนี้ยออกมา ?"

"ถูกแล้ว เนื่องเพราะมันได้ใช้วิชาอาถรรพณ์สามารถสะกดจิตใจเต็งฮุ้นลิ้มอยู่ในอำนาจมัน เรียกให้เต็งฮุ้นลิ้มพอเห็นข้าพเจ้าก็ฆ่าข้าพเจ้าทันที"

"ไฮ้! ถูกทีเดียว ดังนั้นมันจึงแสร้งไปตั้งเหมยที่นอกหน้าต่างถึงสามกระถาง จุดประสงค์เพียงเพื่อให้ท่านหาพบได้ง่าย"

"แต่มันเพราะกลัวข้าพเจ้าเกิดระแวงแคลงใจ ดังนั้น จึงไม่ยอมให้ข้าพเจ้าประสบผลโดยง่ายดายเกินไป"

"ดังนั้น มันจึงแสร้งก่อกวนเลศนัยขึ้นอีกมากหลาย ให้ท่านไม่มีวันได้คิดถึงเลศนัยประการนี้ตลอดไป ?"

"ที่มันคร่าตัวเต็งฮุ้นลิ้มไป ความจริงมิใช่เพราะเชี่ยงกัวเชี่ยวเซียนเลย แต่เพราะต้องการชีวิตข้าพเจ้าเท่านั้น ?"

ชุยเง็กจินขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวด้วยความเคียดแค้น

"ก่อนนี้ข้าพเจ้าคาดคิดไม่ถึง มันจะเป็นคนอำมหิตชั่วร้ายจนเลือดเย็นปานนี้"

"แต่มันกลับมิใช่คนของกิมจี๊ปังเด็ดขาด เนื่องเพราะเชี่ยงกัวเชี่ยวเซียน ไม่ต้องการชีวิตข้าพเจ้า และไม่ทราบมันใช้อุบายเยี่ยงนั้น ดังนั้นข้าพเจ้าจึงยิ่งคิดไม่เข้าใจ"

"ไม่เข้าใจเรื่องอันใด ?"

"ไม่เข้าใจ มันไฉนรู้จักวิชาสะกดจิตที่ชั่วร้ายมีอาถรรพณ์"

"หรือคนที่รู้จักวิชาอาถรรพณ์นี้น้อยอย่างยิ่ง ?"

"คนที่เป็นมีไม่น้อย แต่ผู้ที่เชี่ยวชาญอย่างแท้จริงกลับมีไม่มาก ในจำนวนนั้น

ส่วนมากเป็นคนของม้อก้า"

"ไฮ้ ม้อก้า ?"

"ท่านก็เคยได้ยิน ?"

"ข้าพเจ้ายังคงเข้าใจอยู่เสมอ เป็นเพียงเรื่องเล่าลือกันเท่านั้น นึกมิถึง ในโลกจะมีม้อก้าอยู่จริง ๆ"

"ท่านมิเคยได้ยินเง็กเซียวเอ่ยถึงม้อก้ามาเลย ?"

"มิเคย"

"ท่านอยู่กับมันนานเท่าใดแล้ว ?"

ชุยเง็กจินก้มศีรษะต่ำ ส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"ร่วมสองปีแล้ว"

ใบหน้านางปรากฏแววเคียดแค้นรันทดจนบอกมิถูกอีกครา คิดว่าในสองปีนี้นางต้องมีชีวิตที่ทุกข์ทรมานปานอยู่ในอเวจีเป็นแน่

เอี๊ยบไครอจนอารมณ์นางสงบลงทีละน้อยจึงถาม

"ในสองปีนี้ ปกติมันอยู่สถานที่ใด ?"

"มันมีเรือทะเลลำใหญ่อย่างยิ่ง ปกติมันอยู่ในเรือ แต่ทุกประมาณสองเดือนจะต้องหาปากน้ำสักแห่งจอดพัก เติมเสบียงและน้ำจืด"

นางครุ่นคิดแล้วกล่าวต่อ

"แต่เมื่อหลายเดือนก่อน มันกลับไปจับเจ่าอยู่บนเกาะร้างไม่มีผู้คนถึงหกเจ็ดวันทั้งมิได้พาผู้อื่นขึ้นเกาะ และห้ามมิให้พวกเราลงจากเรือด้วย"

ดวงตาเอี๊ยบไคเป็นประกายทันที พลันนึกถึงวาจาทิโกว

'...ครั้งนี้ นิกายเราเปิดประชุมบนยอดเขาเทพเจ้า ตกลงตั้งนิกายขึ้นใหม่อีกครา สี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่ กับกงจู๊ที่คัดเลือกใหม่...'

ชุยเง็กจินถาม

"ท่านกำลังครุ่นคิดเรื่องอันใด ?"

เอี๊ยบไคถอนใจยาวกล่าวตอบ

"ข้าพเจ้าความจริงยังสงสัย แต่มิกล้าเชื่ออยู่เสมอมา"

"สงสัยกระไร ?"

"สงสัยเง็กเซียวก็เข้าม้อก้า และอาจจะเป็นหนึ่งในสี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่ของม้อก้าด้วย"

สีหน้าชุยเง็กจินซีดขาวทันที คว้ามือเอี๊ยบไคกำแนบแน่น พลางกล่าว

"บาดแผลของท่านเจ็บหรือไม่ ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ ชุยเง็กจินกล่าวต่อ

"ฟังว่ามีดที่ม้อก้าใช้ต่างอาบยาพิษร้ายทั้งสิ้น ?"

"ถูกแล้ว"

"หากบนมีดมีพิษ บาดแผลของท่านไหนเลยจะรู้สึกเจ็บได้ ?"

หากมีดมียาพิษก็ต้องไม่รู้สึกเจ็บ เพียงรู้สึกชา ๆ คัน ๆ เท่านั้น

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"มาตรว่าในมีดมีพิษ ก็ไม่อาจปลิดชีวิตข้าพเจ้าได้"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเป็นคนพิสดารอย่างยิ่ง ในโลหิตของข้าพเจ้า มีปฏิกิริยาต่อต้านพิษอยู่ โดยเฉพาะสลายพิษของม้อก้าได้"

ชุยเง็กจินเบิ่งตาด้วยความตระหนก ร้องโพล่งขึ้น

"นี่เป็นตามธรรมชาติ ?"

"มิได้ เพิ่งเป็นเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง"

"ไฉนจึงเป็นได้ ?"

"มารดาข้าพเจ้า ก่อนนี้ความจริงเป็นตั้วกงจู๊ของม้อก้า"

"ไฮ้ ! บัดนี้เล่า ?"

"บัดนี้นางเป็นเพียงหญิงชรา ที่ธรรมดาจนสามัญยิ่ง กำลังอยู่ในสถานที่สุขสงบแห่งหนึ่ง เสพสุขกับบั้นปลายในชีวิตนาง นางหวังเพียงให้บุตรของนาง มักมีโอกาสกลับไปเยี่ยมนางบ่อยครั้งเท่านั้น"

"แต่ท่านมิใคร่ได้กลับไปนัก ?"

"เนื่องเพราะนางยังมีบุตรอยู่ปรนนิบัติอีกผู้หนึ่ง"

ดวงตาเอี๊ยบไคคล้ายเหม่อมองไปในทิศทางสุดแสนไกลอีกครั้ง กล่าวช้า ๆ

"บุตรคนนั้น แม้มิใช่นางให้กำเนิด แต่เปรียบกับข้าพเจ้าที่เป็นสายเลือดของนาง บุตรคนนั้นยังกตเวทีมากกว่านัก"

"ผู้นั้นก็คล้ายดั่งท่าน ?"

"มันก็เป็นเช่นดั่งข้าพเจ้า เป็นคนพิกลอย่างยิ่ง แต่น่าดูกว่าข้าพเจ้ามากนัก วาจาไร้สาระก็ไม่มากเท่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าหวังอย่างยิ่ง ภายหน้าท่านได้เห็นมันสักครั้ง"

ชุยเง็กจินแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าก็หวังมีโอกาสได้พบมัน ในเมื่อมันเป็นเฮียตี๋ของท่าน อย่างนั้น มันต้องเป็นคนประเสริฐเช่นเดียวกับท่าน"

ในใจนางเต็มตื้นไปด้วยความสุขของอนาคต อดมิได้ต้องถามอีก
"มันมีนามใด ?"
เอี๊ยบไคบอกนามคนผู้นั้นทีละคำ
"โป้วอั้งเสาะ (หิมะแดง)"

อิทธิฤทธิ์ของมีดสั้น

ยาที่ฮั่วจือเซ็งทิ้งไว้นั้นมีสองห่อ ห่อหนึ่งกินห่อหนึ่งทา

ยากินมีสรรพคุณอย่างยิ่ง และคล้ายดั่งยังมีสรรพคุณ ขัดเกลาจิตใจให้เยือกเย็นด้วย ดังนั้นเอี๊ยบไคจึงหลับสนิทยิ่ง

เมื่อตื่นมา รู้สึกปลอดโปร่งแจ่มใสจนเบิกบานอย่างยิ่ง เนื่องเพราะความเจ็บปวดที่บาดแผลบรรเทาลงมากหลายแล้ว และยังได้กลิ่นหอมของข้าวต้มไก่ ที่โชยมาจากม่านประตู

คิดว่าชุยเง็กจินคงอยู่ในครัว กำลังตุ๋นข้าวต้มไก่ให้แก่ตน

แสงอาทิตย์แจ่มใสอยู่ที่หน้าต่าง ลมโชยเฉื่อยฉิว คิดว่าวันนี้คงเป็นวันที่ดินฟ้าอากาศปลอดโปร่ง

เอี๊ยบไคแทบลืมเลือนความหงุดหงิดกลัดกลุ้มทั้งมวลจนหมดสิ้น ส่งเสียงดัง ๆ

"ข้าวต้มสุกแล้วหรือไม่ ? รีบตักให้ข้าพเจ้าสามชามใหญ่"

"มาแล้ว"

ม่านประตูพลันถูกเลิกขึ้น ข้าวต้มไก่ชามใหญ่ลอยฝ่าอากาศเข้ามา ฟาดใส่ผนังห้องดังโครม !

เอี๊ยบไคตะลึงลาน !

ข้าวต้มไก่ที่ติดบนผนัง ไหลช้า ๆ ลงมาเป็นทาง คนผู้หนึ่งปรากฏที่ปากประตู ส่งเสียงแค่นหัวร่ออย่างประสงค์ร้าย

อีแม้เข่า !

มันยังคงสวมเสื้อยาวสีแดงฉาน ที่ปักโบตั๋นดำอยู่เต็มตัว ดูไปคล้ายผีตายซาก มิผิดเพี้ยน

เอี๊ยบไคกลับหัวร่อให้มันแล้วทักทาย

"ท่านเช้า ?"

อีแม้เข่าส่งเสียงเย็นชา

"ท่านแม้ตื่นไม่เช้า แต่ยังตื่นได้ประจวบเหมาะยิ่ง"

"อ้อ ?"

"หากท่านตื่นสายอีกชั่วครู่ น่ากลัวจะไม่ตื่นได้อีกตลอดกาล"

เอี๊ยบไคหัวร่ออีกครั้ง

"ท่านแม้มาไม่ประจวบเหมาะ แต่กลับเช้าอย่างยิ่ง"

"กระจอกตื่นเช้ากินอาหาร กระจอกตื่นสายกินอุจจาระ หากมิใช่เราตื่นเช้าไหนเลยจะได้พบศิษย์ทรยศต่อสำนักอาจารย์ของนางโดยประจวบเหมาะ"

"โอ... ดูท่าตื่นเช้าเกินไป ก็มิใช่เป็นเรื่องดีงาม หากนางมิใช่ตื่นเช้า ไหนเลยจะพบภูตผี"

"นั่นต้องตำหนิท่าน ?"

"ตำหนิข้าพเจ้า ?"

"หากมิใช่นางลุ่มหลงท่านจนงมงาย ไหนเลยพอเช้าตรู่ก็เล็ดลอดไปที่โรงเตี๊ยมนั้น สืบข่าวคราวฮั่นเจ็งให้แก่ท่าน"

หัวใจเอี๊ยบไควาบหวิวลง

เมื่อค่ำวานเคยถามซุยเง็กจิน

นางย่อมไม่ทราบฮั่นเจ็งเป็นเช่นไร เมื่อนางเห็นเอี๊ยบไคบาดเจ็บ นางมีแต่รีบพาเอี๊ยบไคหลบหนีออกมา ไหนเลยยังไปคำนึงถึงผู้อื่น

แม้เอี๊ยบไคมิได้ถามต่อ และมิได้ตำหนินาง แต่ทว่าในใจย่อมอดเกิดความละอายเล็กน้อย เสียใจเล็กน้อยมิได้

เอี๊ยบไครู้สึกละอายต่อฮั่นเจ็ง

ดังนั้น ซุยเง็กจินจึงพลอยเสียใจไปด้วย

เอี๊ยบไคดูออก แต่นึกไม่ถึง พอเช้าตรู่นางก็ลอบเร้นไปสืบเสาะข่าวคราวฮั่นเจ็งมาให้ตน

ขอเพียงตนกล่าวคำเดียว นางก็ไม่คำนึงถึงเภทภัยใด ไปกระทำเรื่องราวใด ๆ

แก่ตนได้

อีแม้เข่าแค่นเสียงเย็นชาต่อไป

"นางคำนวณแน่ว่า เง็กเซียวต้องไปแล้ว แต่นางคิดไม่ถึง เราถึงกับยังอยู่ที่นั้น"

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถาม

"ค่ำคืนนั้นมันมิได้ฆ่าท่าน ?"

"เฮอะเฮอะ ท่านเข้าใจมันจะฆ่าเราจริง ๆ ?"

"หรือมิใช่ความจริง ?"

"พวกเราเพียงแต่แสดงละครกัน แสดงให้ท่านดูโดยเฉพาะ เพื่อให้ท่านมีโอกาสไปช่วยคน"

"ตอนนั้นพวกท่านพบเห็นข้าพเจ้าอยู่ทางภายนอกแล้ว ?"

"เฮอะ พอพวกท่านเข้าไปในลานตึก มันก็รู้ตัวก่อนแล้ว"

เอี๊ยบไคถอนใจยาวฝืนยิ้มกล่าว

"ดูท่าข้าพเจ้ากลับประเมินมันต่ำไป"

"มันก็ประเมินท่านต่ำ มันเข้าใจว่าท่านต้องตายแน่นอนแล้ว"

"ท่านเล่า ?"

"เราทราบ จะให้คนเช่นดั่งท่านตาย มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายนัก"

"ครั้งนี้ นับว่าท่านมิได้ดูผิด"

"แต่หากท่านตอนนี้ ไม่มอบเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนมา ยังคงต้องตายแน่นอน"

"ครั้งนี้ท่านดูผิดแล้ว"

"ท่านควรเข้าใจความเรื่องหนึ่งจึงประเสริฐ"

"ท่านบอกมา"

"เราชมชอบฆ่าคน"

"นี่เป็นวาจาสัตย์จริง"

"คนที่เราต้องการฆ่าที่สุดก็คือท่าน"

"นี่ก็เป็นวาจาสัตย์จริง"

"ดังนั้น หากท่านไม่รีบมอบเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนมา เราต้องไม่รอคอยเด็ดขาด เรายินยอมไม่ต้องการนาง ก็ต้องฆ่าท่านให้ได้"

"ท่านก็ควรเข้าใจความเรื่องหนึ่งจึงประเสริฐ"

"เราก็ให้ท่านบอก"

"ข้าพเจ้าไม่พอใจฆ่าคน แต่คนเช่นท่าน กลับอยู่นอกเหนือกฎนั้น"

อีแม้เข่าแผดหัวร่อกล่าว

"ท่านตอนนี้ยังสามารถฆ่าเราได้ ?"

"เราไม่สามารถ มันสามารถ ?"

มือพอพลิก มีดปรากฏในมือ

มีดที่ยาวเพียงสามนิ้วเจ็ดหุน... มีดบิน !

อีแม้เข่าพอเห็นมีดเล่มนั้น แก้วตาพลันหดเล็กลงทันที !

มันก็ย่อมรู้จัก นั่นเป็นมีดบินของเซี่ยวลี้ปวยตอที่ถ่ายทอดให้ทายาทรุ่นละคน มีดสั้นที่ไม่เคยผิดเป้าเลย !

เอี๊ยบไคกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงหวัง ท่านอย่าได้บีบบังคับให้ข้าพเจ้าฆ่าท่าน"

ก่อนที่จะลงมือทุกครั้ง เอี๊ยบไคต่างกล่าววาจาเช่นนี้เสมอ

เนื่องเพราะมีดสั้นนี้ มิใช่ใช้มือซัดออกไป จะซัดมีดสั้นเยี่ยงนี้ ต้องใช้ประสาทความรู้สึกทั้งตัว ใช้พละกำลังทั้งร่าง

มีดสั้นพอซัดออกไป กระทั่งตัวเองก็ไม่มีปัญญาข่มบังคับได้

อีแม้เข่าเพ่งมองมีดสั้นแน่วนิ่ง กล่าวช้า ๆ

"เรารู้จักมีดเล่มนี้"

"รู้จักเป็นประเสริฐสุด"

"แต่เสียดาย ท่านมิใช่เซี่ยวลี้ถ้ำฮวย"

"ข้าพเจ้ามิใช่"

"ท่านตอนนี้เป็นเพียงเศษสวะที่บาดเจ็บ มีดสั้นเล่มนี้ของท่าน กระทั่งสุนัขยังฆ่าไม่ตายไปได้"

"มีดเล่มนี้ไม่ฆ่าสุนัข เพียงฆ่าคน"

"ฮา ฮา เราต้องการทดลองดู มันสามารถฆ่าข้าพเจ้าได้หรือไม่ ?"

ร่างของมันโฉบขึ้นจากพื้น โถมเข้าใส่เอี๊ยบไคปานประกายไฟ มันมีมีดที่ทำลายอาวุธลับโดยเฉพาะอยู่คู่หนึ่ง

แต่มีดสั้นนี้มิใช่อาวุธลับ !

มีดนี้แทบมิใช่มีด แต่เป็นอานุภาพที่ทลายของแข็งทุกประการ พลานุภาพที่ไม่มีกำลังใดต่อต้านได้ !

ประกายมีดวูบขึ้น !

ร่างอีแม้เข่าพลันบิดงอกลางอากาศ ร่วงฟาดลงกับพื้น

ไม่มีเสียงแผดร้อง และมิได้ตะเกียกตะกายดิ้นรน พลันคล้ายเป็นกระสอบเปล่าที่ถูกทิ้งกองอยู่กับพื้น

คอหอยของมัน มีมีดสั้นเพิ่มขึ้นอีกเล่มหนึ่ง !

มีดบิน... มีดบินที่โดดเด่นเป็นเอกในพิภพจบแดน ! มีดบินที่ไม่มีทั้งฟากฟ้าและพสุธา !

เอี๊ยบไคนั่งสงบในที่นั้น ดวงตามีประกายไม่อาจบรรยาย คล้ายดั่งเป็นสมเพชและก็คล้ายพลันรู้สึกว้าเหว่อย่างยิ่ง

ฆ่าคน มิใช่เป็นเรื่องสนุกสนานเบิกบานใจเลย

แต่ทันใด นอกหน้าต่างพลันมีเสียงหัวร่อสดใสปานระฆังเงินดังขึ้น เป็นเสียงหัวร่อของเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน !

"มีดที่เร็วอย่างยิ่ง"

เสียงหัวร่อยังดังอยู่นอกหน้าต่าง แต่ร่างนางกลับเดินเข้ามาทางประตู ปราดเปรียวคล่องแคล่ว ดั่งเป็นนกนางแอ่นตัวน้อย

เอี๊ยบไคยังคงนั่งสงบในที่นั้น กระทั่งยังมิเหลือบมองนางสักแวบเดียว

ตอนนี้มิว่านางปรากฏตัวในเวลาใด เอี๊ยบไคต่างไม่รู้สึกแตกตื่นสงสัยอีกแล้ว

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนปรบมือหัวร่อพลางกล่าว

"ข้าพเจ้ามิได้ดูท่านผิดไปจริง ๆ ข้าพเจ้ายังมิเคยเห็น มีดที่เร็วถึงปานนี้มาก่อนเลย"

เอี๊ยบไคพลันแค่นหัวร่อสวนคำ

"ท่านยังคิดดูอีกหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้าไม่คิด ข้าพเจ้าก็ทราบ ท่านต้องไม่ฆ่าข้าพเจ้าแน่ ใช้มีดเช่นนี้มาฆ่าสตรีที่ว้าเหว่เดียวดาย เชี่ยวลี้ถ้ำฮวยทราบแล้วต้องมีโทสะรุนแรงยิ่ง"

หยุดหัวร่อด้วยความพอใจแล้วกล่าวต่อ

"อย่าว่าแต่ท่านความจริง สมควรขอบคุณข้าพเจ้าจึงถูก หากมิใช่เมื่อวานข้าพเจ้าให้ฮั้วจือเซ็งทิ้งยาไว้สองห่อ ท่านวันนี้ไม่แน่จะสามารถฆ่ามันได้"

เอี๊ยบไคไม่อาจปฏิเสธ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกล่าว

"แต่ข้าพเจ้าก็ขอบคุณท่านอย่างยิ่ง นับว่าท่านได้ฆ่าคนให้แก่ข้าพเจ้าไปผู้หนึ่งแล้ว"

วาจานี้คล้ายเป็นแส้หนัง โบยเข้าใส่หน้าเอี๊ยบไคควับใหญ่

ทั้งที่ทราบแน่ว่าถูกคนใช้ ยังคงยอมถูกใช้อยู่ นั่นนับเป็นเรื่องที่ยากจะทนทานจริง ๆ

เอี๊ยบไคแค่นเสียงเย็นชา

"ในเมื่อข้าพเจ้าฆ่าไปคนหนึ่ง ก็ยังสามารถฆ่าคนที่สองได้"

"ข้าพเจ้าเชื่อ"

"ดังนั้น ท่านควรรีบไปจึงประเสริฐ"

"ท่านจะขับไล่ข้าพเจ้าอีก ?"

"ใช่"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าอัปลักษณ์ขัดตากว่านักพรตหญิงนางนั้น ? หรือข้าพเจ้าไม่อาจอยู่ปรนนิบัติท่าน เช่นกับนักพรตหญิงนางนั้น ?"

บนโต๊ะเล็ก ๆ ที่หัวเตียง มีเสื้อผ้าที่ซักสะอาดพับเรียบร้อยวางอยู่ชุดหนึ่ง

นั่นย่อมเป็นชุยเง็กจินเตรียมไว้ให้เอี๊ยบไค

แต่ตัวนางเล่า ?

เต็งฮุ้นลิ้มเล่า ?

เอี๊ยบไคหยิบเสื้อผ้า ไม่มีปัญญาเอนกายนอนอีกแล้ว

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"ท่านจะไปแล้ว ? ไปที่ใด ?"

เอี๊ยบไคไม่เอ่ยปาก เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"ไปหานักพรตหญิงนางนั้น ?"

เอี๊ยบไคยังคงไม่เอ่ยปาก เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"หากท่านจะไปหานาง ข้าพเจ้าเตือนท่าน มิสู้เอนกายนอนพักผ่อนประเสริฐกว่า เนื่องเพราะท่านต้องหานางไม่พบ"

เอี๊ยบไคคิดจะเอ่ยปาก แต่แล้วหักห้ามไว้

เอี๊ยบไคยังเข้าใจเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกระจ่างยิ่ง หากเป็นเรื่องที่นางไม่คิดจะบอก ไม่มีผู้ใดสามารถถามจนนางบอกมาได้ หากนางคิดจะบอก ก็ไม่จำเป็นต้องถาม

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"หากท่านคิดจะไปถามเต็งฮุ้นลิ้ม ก็มิสู้อยู่เป็นเพื่อนสนทนากับข้าพเจ้าในที่นี้ เนื่องเพราะแม้นับว่าท่านหานางพบ ก็มีแต่ยิ่งเศร้าเสียใจกว่าเดิม"

เอี๊ยบไคเม้มปากมิส่งเสียง เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"อาจบางที ท่านตอนนี้ยังพอจะไปหาคนผู้หนึ่งพบ"

เอี๊ยบไคเริ่มสวมรองเท้า เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"หนึ่งเดียวที่ท่านหาพบในตอนนี้ก็คือฮั่นเจ็ง และพอไปหาก็พบได้ ท่านทราบเพราะเหตุใดหรือไม่ ?"

เอี๊ยบไคไม่ถาม เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะมันนอนอยู่ในโลง กระทั่งเคลื่อนไหวก็ยังไม่อาจแล้ว"

เอี๊ยบไคพลันผุดลุกขึ้น ถลึงจ้องมองด้วยประกายตาแวววาวน่ากลัว

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านทั้งที่ทราบแน่ มันมิใช่ถูกข้าพเจ้าฆ่า ถลึงจ้องข้าพเจ้าไปไย ? หากท่านคิดจะล้างแค้นแทนมัน ก็ควรหาศัตรูของมันให้พบก่อน"

นางกล่าวต่อด้วยเสียงราบเรียบ

"แต่ข้าพเจ้าเตือนท่าน ยังคงอย่าไปประเสริฐกว่า หนึ่งเดียวที่ท่านสมควรกระทำในตอนนี้ คือเอนกายลงไปนอนให้หลับสักตื่น"

เอี๊ยบไคมิได้ยินนางกล่าวจบคำ

เอี๊ยบไคโถมออกจากห้องไปแล้ว

ฝาโลงปิดแล้ว แต่ยังมิได้ตอกตะปู

โลงไม้ที่บาง ๆ ช่วงชีวิตที่สั้น ๆ

ใบหน้าของฮั่นเจ็ง ดูไปคล้ายดั่งหลับอยู่... มันความจริงตายในตอนหลับอยู่

"ตอนข้าพเจ้าพบเห็นมัน มันขาดใจตายไปแล้ว จึงจำใจซื้อโลงมาเก็บศพมันไว้ชั่วคราว แต่ข้าพเจ้าก็มิทราบมันมีญาติเป็นผู้ใดบ้าง เพียงหวังให้มันยังมีญาติมิตรมาเก็บศพมัน"

เถ้าแก่โรงเตี๊ยมนี้ ถึงกับมิใช่เป็นคนเห็นแก่เงินนัก

ไม้ของโลงแม้บาง แต่อย่างน้อยยังประเสริฐกว่าใช้เสื่อม้วนมากนัก

"ขอบคุณท่าน"

เอี๊ยบไคตื้นตันพระคุณจริง ๆ แต่ใจกลับยิ่งปวดแปลบกว่าเดิม เคียดแค้นกว่าเดิม

หากมิใช่เพราะตน ฮั่นเจ็งต้องไม่บาดเจ็บ

หากมิใช่เพราะตนชะล่าใจจนเลินเล่อ อาการบาดเจ็บของฮั่นเจ็งพอจะรักษาได้

แต่ทว่าบัดนี้ฮั่นเจ็งตายไปแล้ว แต่เอี๊ยบไคยังมีชีวิตอยู่

"มันตายอย่างไร ?"

"เป็นถูกกระบี่เล่มหนึ่ง ปักตรึงติดกับพื้นเตียง"

"กระบี่เล่า ?"

"กระบี่อยู่"

กระบี่เป็นประกายในแสงโคมไฟ

เป็นกระบี่ยาวที่มีลักษณะสวยงามโบราณ ถลุงจากเหล็กกล้าเนื้อดี คมกริบอย่างยิ่ง สันกระบี่ยังมีลายสน

คราบโลหิตถูกล้างสะอาดแล้ว ใช้ผ้าสีเหลืองห่อไว้

"ผู้รับใช้สองคนของโรงเตี๊ยมเราทุ่มเทกำลังอย่างมาก จึงสามารถถอนกระบี่เล่มนี้ขึ้นมาได้"

เถ้าแก่โรงเตี๊ยมกำลังประจบ อ้างความดีความชอบ

มันแม้มิใช่เป็นคนเห็นแก่เงิน แต่มันก็หวังได้รับผลประโยชน์สักเล็กน้อย ตอนมีโอกาสได้รับรางวัลมาบ้าง มันก็ไม่คิดจะปล่อยให้ผ่านไป

แต่เอี๊ยบไคจำต้องมารยาเป็นไม่เข้าใจความหมายนี้

ในใจเอี๊ยบไคกำลังครุ่นคิดถึงเรื่องอื่น

'หรือกระบี่เล่มนี้ ถูกพุ่งเข้ามาทางนอกหน้าต่างปักใส่ทรวงอกฮั่นเจ็ง จึงตรึงติดกับพื้นเตียง'

'กำลังพุ่งกระบี่คราวนี้ ต้องหนักหน่วงไม่น้อย'

เถ้าแก่โรงเตี๊ยมกล่าวอีก

"โกวเนี้ยที่มาพร้อมกับตั้วเอี๊ยท่านนางนั้น เมื่อค่ำวานก่อนก็เคยกลับมาครั้ง นางก็คล้ายดั่งป่วยเช่นกัน เป็นถูกก้วยไต้เฮี้ยบที่พิชิตน่ำเก็งเอี๊ยงอุ้มกลับมา"

"พวกมันไปที่ใดแล้ว ?"

"มิทราบ พวกท่านเพียงปรากฏตัววูบเดียวเท่านั้น"

ผู้รับใช้คนหนึ่งรีบเสริมขึ้น

"ค่ำวันนั้น พอดีเป็นเวรของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเพิ่งเข้าไปในลานตึก ก็เห็นในห้องมีประกายแวบขึ้นวูบหนึ่ง คล้ายดั่งเป็นสายฟ้าแลบ...

"รอจนข้าพเจ้ารีบเข้าไป สหายท่านนี้ของตั้วเอี๊ยก็ถูกตรึงตายอยู่บนเตียงแล้ว...

"ภายหลัง ก้วยไต้เฮี้ยบก็อุ้มโกวเนี้ยท่านนั้นกลับมา เมื่อก้วยไต้เฮี้ยบกับน่ำเก็งเอี๊ยงประลองกระบี่กันนั้น ข้าพเจ้าก็เคยหนีงานไปดู ดังนั้นข้าพเจ้าจำก้วย-ไต้เฮี้ยบได้...

"รอจนข้าพเจ้าไปรายงานกับเถ้าแก่ ค่อยกลับไปดูอีกครั้ง ก้วยไต้เฮี้ยบกับ

โกวเนี้ยท่านนั้น ก็ไม่อยู่อีกแล้ว"

เอี๊ยบไคสันนิษฐานไม่ผิด

กระบี่นี้ถูกซัดเข้ามาทางนอกหน้าต่างจริง ๆ ดังนั้นผู้รับใช้จึงเห็น ประกายกระบี่ที่วูบขึ้นดั่งสายฟ้าแลบ

รอจนฆาตกรคิดจะกลับไปนำอาวุธ ก้วยเต๋งก็ได้กลับมาแล้ว

มันต้องฉวยโอกาสลงมือในตอนที่ชุยเง็กจินพาตัวเอี๊ยบไคหนี ก้วยเต๋งไปไล่ตามเต็งฮุ้นลิ้มยังไม่กลับมา

เวลาช่วงนั้นไม่ยาว อาจบางทีมันไม่มีเวลากลับมาชักกระบี่คืนไป หรืออาจบางที ในวาระที่ฉุกละหุกนั้น ไม่ทันจะชักกระบี่กลับ... ผู้รับใช้สองคนทุ่มเทเรี่ยวแรงมากหลาย จึงสามารถชักกระบี่ออกมาได้

ก้วยเต๋งพาเต็งฮุ้นลิ้มไปที่ใดอีก ?

พวกมันไฉนไม่รออยู่ที่นี้ ? ไฉนไม่ไปหาเอี๊ยบไค ?

ปัญหาเหล่านี้ เอี๊ยบไคไม่ต้องการไปคิด

ตอนนี้ ที่คิดอยู่มีเพียงเรื่องเดียว... ต้องมิให้ฮั่นเจ็งตายเปล่าได้

ความสำนึกเสียใจและเคียดแค้นของเอี๊ยบไค กลับกลายเป็นความเดือดดาลอาฆาตแล้ว

"กระบี่เล่มนี้ ท่านยอมให้ข้าพเจ้านำไปหรือไม่ ?"

"ย่อมได้อยู่..."

เอี๊ยบไคบอกไปเป็นไป

เจ้าของโรงเตี๊ยมรีบร้องขึ้น

"หรือตั้วเอี๊ยไม่เตรียมเก็บศพสหายท่านนี้ ?"

"ข้าพเจ้าต้องมาแน่ วันพรุ่งข้าพเจ้าต้องมาอีก"

เอี๊ยบไคมิใช่ไม่เข้าใจความหมายของเจ้าของโรงเตี๊ยม เพียงแต่ว่า ยามเมื่อในตัวคนไม่มีเงินแม้แต่อีแปะเดียว ก็จำต้องมารยาเป็นโง่เขลาแล้ว

อาทิตย์เจิดจ้าแจ่มใส ในสิบกว่าวันที่ผ่าน วันนี้นับเป็นครั้งแรก ที่ได้เห็นแสงอาทิตย์เจิดจ้าแจ่มใส

หิมะในถนนหนทางเริ่มละลาย กลายเป็นดินโคลนไปทั่ว

แต่ผู้คนบนถนนยังมากอย่างยิ่ง ทั้งปวงต่างคิดจะฉวยโอกาสที่ยากจะมี ออก

มาเดินเล่นในเวลาดินฟ้าอากาศแจ่มใสสักครั้ง

ป้ายยี่ห้อตัวทองของโป้ยฮึงเปียเก๊ก (สำนักคุ้มกันสินค้าแปดทิศ) มองในแสงอาทิตย์ เป็นประกายภาคภูมิใจอย่างยิ่ง

ชายชราสวมเสื้อนวมสีเขียวผู้หนึ่ง กำลังกวาดหิมะและโคลนที่หน้าประตู

เอี๊ยบไคก้าวอาด ๆ เข้าไป

เอี๊ยบไคเพียงเดินเร็วสักเล็กน้อย บาดแผลที่ทรวงอกก็เจ็บปวดขึ้น แต่ยังคงเร่งฝีเท้าเร็วอย่างยิ่ง

ความเจ็บปวดของร่างกาย ไม่เป็นที่แยแสสนใจสักน้อยนิด

ตอนเอี๊ยบไคเดินเข้าไปในลานหน้าตึก พอดีมีสองคนเดินออกมาจากห้องโถงใหญ่

ผู้หนึ่งเป็นชายกลางคนวัยสี่สิบเศษ สวมใส่อาภรณ์สวยงามสูงค่า เค้าโอ่อ่าภาคภูมิมีอำนาจ มือยังบีบลูกเหล็กคู่จนเสียงติงตัง ติงตัง

อีกผู้หนึ่งมีวัยเยาว์กว่า แต่ไว้หนวดสองแหยมเหนือริมฝีปาก ใบหน้าขาวเกลี้ยงเกลา มือขาวสะอาดเรียบร้อย

เอี๊ยบไคดาหน้าเข้าหา

ตอนมีอารมณ์ดี ความจริงเป็นคนเปี่ยมมารยาท ให้ความน้อมย่ำเกรงใจต่อผู้อื่นเสมอมา แต่ตอนนี้อารมณ์ของเอี๊ยบไคหงุดหงิดเดือดดาลอย่างยิ่ง

กระทั่งประสานมือคารวะทักทายตามมารยาทก็ไม่มี พอเห็นหน้าก็ถาม

"จ้งเปียเท้า (หัวหน้าใหญ่) ของที่นี้เป็นผู้ใด ?"

ชายกลางคนที่บีบลูกเหล็กเล่น กวาดตามองเอี๊ยบไคขึ้น ๆ ลง ๆ สองครั้ง จึงตอบด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"จ้งเปียเท้าในที่นี้ก็คือเรา"

กับคนที่ไม่มีมารยาท มันย่อมไม่ใคร่เกรงใจเท่าใดนัก

ทิฉุ่ยติ้งโป้ยฮึง (ปากเหล็กสยบแปดทิศ) ได้เกากัง มิใช่เป็นคนตอแยได้ง่ายดายนัก

"แล้วท่านเป็นผู้ใด ? มาหาผู้ใด ?"

ได้เกากังถามต่อด้วยสีหน้าบูดบึ้ง เอี๊ยบไคจึงตอบ

"ข้าพเจ้ามาเพื่อหาท่าน"

"มีเรื่องใด ?"

"มีสองเรื่อง"

"ลองบอกเรื่องแรกมาฟังดู ?"

"ข้าพเจ้ามาเพื่อขอยืมเงินท่านห้าร้อยตำลึง โดยใช้คืนท่านภายในสามวัน"

ไต้เกากังหัวร่อแล้ว แต่ดวงตาไม่มีประกายแย้มยิ้มสักน้อยนิด จับตาเย็นชามองทรวงอกเอี๊ยบไคพลางถาม

"ท่านบาดเจ็บแล้ว ?"

บาดแผลที่ทรวงอกเอี๊ยบไคปริออก โลหิตซึมถึงอกเสื้อจนเห็นชัด

ไต้เกากังแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"หากท่านไม่คิดจะบาดเจ็บอีกครั้ง ควรรีบเร่งกลับไปในเส้นทางเดิมของท่านโดยด่วน"

เอี๊ยบไคเพ่งมองมันแน่วนิ่ง กล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้ารับฟังมานาน ทิฉุ่ยตึ้งโป้ยฮึงเป็นคนป่าเถื่อนถืออำนาจ ดูท่าผู้อื่นมิได้กล่าวหาผิด"

ไต้เกากังหัวร่อแค่น ๆ เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้ามาขอยืมเงินท่านห้าร้อยตำลึง ท่านมีสิทธิ์มิให้ยืมได้ ไยต้องให้ข้าพเจ้าบาดเจ็บอีกครั้ง ? ไยต้องให้ข้าพเจ้าไสหัวออกไป ?"

"เพ้ย ! เราต้องการให้ท่านไสหัว"

มันพลันลงมือ ตะปบใส่ปกเสื้อเอี๊ยบไคโดยมีความตั้งใจหิ้วเอี๊ยบไคขึ้นเหวี่ยงออกจากที่นั้น

มือของมันทั้งหยาบทั้งแข็ง เส้นเลือดสีเขียวขึ้นโปน แสดงว่าฝึกวิชาประเภทเอ็งเยี่ยวกง (พลังเล็บเหยี่ยว)

เอี๊ยบไคมิได้เคลื่อนไหว

แต่การตะปบของมัน มิได้คว้าปกเสื้อเอี๊ยบไคไว้ได้

ที่มันคว้าได้ เป็นมือของเอี๊ยบไค

เอี๊ยบไคได้ยกมือขึ้นรับ พอนิ้วทั้งสิบของสองคนเกาะเกี่ยวกัน ไต้เกากังแค่นหัวร่อตวาด

"หัก"

มันทะนงตัวว่า พลังกรงเล็บเหยี่ยวของมันฝึกได้ถึงระดับแปดเก้าส่วนแล้ว ถึงกับคิดจะบิดนิ้วทั้งห้าของเอี๊ยบไคให้หักไป

นิ้วของเอี๊ยบไคย่อมมิได้หัก

ไต้เกากังพลันรู้สึก พลังในนิ้วของฝ่ายตรงข้ามถึงกับแข็งแกร่งกว่ามันเป็น

สิบเท่า เพียงใช้กำลังเล็กน้อย นิ้วทั้งห้าของมันกลับจะต้องถูกหักออกไป !

มีดบินความจริงต้องใช้กำลังนิ้วซัดออก หากไม่มีกำลังนิ้วที่แข็งแกร่ง ไหนเลยสามารถซัดมีดสั้นที่ทะลวงของแข็งทุกสรรพสิ่งในใต้หล้าได้

ใบหน้าไต้เกากังแปรเปลี่ยนไปทันที เหงื่อที่หน้าผากโซมออกมาเป็นเส้นสายดั่งฝนสาดซัด

แต่เอี๊ยบไคมิได้ใช้กำลัง เพียงจับตาเย็นชามองมันแล้วกล่าวช้า ๆ

"ท่านเคยบิดนิ้วคนหักมามากน้อยเท่าใดแล้ว ?"

ไต้เกากังขบกรามแนบแน่น มิกล้าเอ่ยปากตอบโต้

เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"ครั้งหน้าเมื่อท่านจะหักนิ้วผู้อื่น ควรจะใช้สมองครุ่นคิดชั่ววูบจึงประเสริฐ"

กล่าวแล้วคลายมือ สะบัดหน้าเดินออกไปทันที

บุรุษหนุ่มที่ยืนมือไพล่หลัง จ้องมองอย่างเย็นชาอยู่ตลอดมา พลันส่งเสียงขึ้น

"โปรดหยุดก่อน"

เอี๊ยบไคหยุดเท้าหันหน้าถาม

"ท่านมีเงินห้าร้อยตำลึงยืมให้ข้าพเจ้า ?"

บุรุษหนุ่มไว้หนวดเรียบร้อยแย้มยิ้ม พลางย้อนถาม

"สหายแซ่ไร ?"

"เอี๊ยบ"

"เอี๊ยบที่แปลว่าใบไม้ ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ บุรุษหนุ่มจ้องมองแน่วนิ่ง พลางเน้นเสียง

"เอี๊ยบไค"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะอีกครั้ง

"ใช่ ไคที่แปลว่าเบิกบาน"

ไต้เกากังตระหนกจนใจสั่นสะท้านตาเหลือกค้าง ร้องโพล่งขึ้น

"ท่านที่นับถือก็คือเอี๊ยบไค ?"

"ใช่"

ไต้เกากังระบายลมจากปากยาว ๆ ฝืนยิ้มกล่าว

"ท่านไฉนไม่บอกแต่แรก ?"

เอี๊ยบไคส่งเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้ามิใช่มาเพื่อรีดไถ เพียงแต่มาขอยืมเท่านั้น และยืมเพียงสามวัน"

ไต้เกากังลนลานถาม

"ห้าร้อยตำลึงพอหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้าเพียงแต่คิด จะซื้อโลงสักสองโลงเท่านั้น"

ไต้เกากังมิกล้าถามอีก ตอนนั้นเสมียนที่มีไหวพริบตื่นตัวส่งตั๋วแลกเงินห้าร้อยตำลึงออกมาแล้ว

"โปรดรับไว้"

เอี๊ยบไคมิได้เกรงใจ ศพของฮั่นเจ็งต้องจัดการก็จริง ศพของอีแม้เข่าก็ต้องจัดการด้วย

เอี๊ยบไคมิใช่คนที่ฆ่าผู้อื่นแล้วทอดทิ้งมิแยแส จำต้องใช้เงินจำนวนนี้

ไต้เกากังที่ตอนแรกโอหัง ตอนหลังประจบสอพลอ น้อมกายถามอีกครั้ง

"ท่านที่นับถือเมื่อครู่ว่ามีสองเรื่อง ?"

"ข้าพเจ้ายังต้องการสืบถามคนผู้หนึ่ง"

"ผู้ใด ?"

"ลู่เต๊ก แป๊ะอีเกี้ยมแขะ (มือกระบี่เสื้อขาว) ลู่เต๊ก !"

ใบหน้าไต้เกากังพลันมีแววประหลาดจนบอกไม่ถูกทันที เอี๊ยบไคถามต่อ

"ฟังว่ามันมาเซี่ยงอันแล้ว ท่านทราบมันอยู่ที่ใดหรือไม่ ?"

บุรุษหนุ่มที่ไว้หนวดพลันแย้มยิ้มกล่าว

"อยู่ที่นี้เอง"

"....."

บุรุษหนุ่มผู้นี้ มีท่าทีเรียบร้อยนุ่มนวล บุคลิกสง่าหน้าตาหล่อเหลา สวมเสื้อยาวสีขาวอยู่จริง ๆ ประกายตาของมัน มีแววกระด้างเย็นชา และทระนงโอหังจนบอกมิถูก

ในที่สุด เอี๊ยบไคเห็นมันถนัดชัดตาแล้ว

"ท่านหรือคือลู่เต๊ก ?"

"ถูกแล้ว"

เอี๊ยบไคแก้ห่อผ้าเหลืองในมือซ้ายออก หยิบกระบี่เล่มนั้นยื่นทางด้ามไปให้มันพลางถาม

"ท่านจำกระบี่เล่มนี้ได้หรือไม่ ?"

ลู่เต๊กมิได้รับ เพียงเหลือบมองแวบเดียวก็ตอบ
"นี่เป็นกระบี่ลายสนของสำนักบู๊ตึง"
"ต้องเป็นศิษย์บู๊ตึง จึงสามารถใช้กระบี่เช่นนี้ ?"
"ถูกแล้ว"
"ท่านเป็นศิษย์สำนักบู๊ตึงหรือไม่ ?"
"ใช่แล้ว"
"นี่เป็นกระบี่ของท่านหรือไม่ ?"
"ไม่ใช่"
"กระบี่ท่านเล่า ?"
ลู่เต๊กตอบอย่างโอหัง
"ข้าพเจ้ามิได้ใช้กระบี่มาหลายปีแล้ว"
"ใช้มือ ?"
ลู่เต๊กยืนมือไพล่หลังอยู่ตลอดมา แค่นเสียงเย็นชา
"ถูกแล้ว มีมือของคนบางจำพวก ก็เป็นอาวุธร้ายได้เช่นกัน"
"แต่หากท่านคิดจะฆ่าคนจากนอกหน้าต่าง ยังคงต้องใช้กระบี่"
ลู่เต๊กขมวดคิ้ว คล้ายดั่งไม่เข้าใจวาจานี้ เอี๊ยบไคจึงกล่าวต่อ
"เนื่องเพราะแขนของท่าน ยาวไม่เพียงพอ"
"นี่เป็นความหมายใดของท่าน ?"
"ท่านสมควรเข้าใจความหมายข้าพเจ้า"
"ท่านหมายความ ข้าพเจ้าใช้กระบี่เล่มนี้ไปฆ่าคน ?"
"ท่านไม่ยอมรับ ?"
"ข้าพเจ้าฆ่าผู้ใด ?"
"ท่านฆ่าคน มิเคยถามชื่อแซ่ฝ่ายตรงข้ามมาก่อนเลย ?"
"ตอนนี้ข้าพเจ้ากำลังถาม"
"มันแซ่ฮั่น นามฮั่นเจ็ง"
"ฮั่นเจ็ง ?"
ลู่เต๊กทวนคำแล้วหันไปถามไต้เกากัง
"ท่านรู้จักคนผู้นี้หรือไม่ ?"
ไต้เกากังผงกศีรษะตอบ
"มันเป็นสมองของอุ้ยเทียนพ้ง ผู้อื่นต่างเรียกมันเป็นจุยจื้อ (เหล็กแหลม...

สว่าน)"

ดวงตาลู่เต๊กเป็นประกายแจ่มใส หันไปถามเอี๊ยบไค

"จุยจื้อเป็นผู้ใดของท่าน ?"

"เป็นสหายของข้าพเจ้า"

"ท่านต้องการล้างแค้นแทนมัน ?"

"ถูกแล้ว"

"ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าฆ่ามัน ?"

"ใช่หรือไม่ ?"

ลู่เต๊กตอบอย่างโอหัง

"แม้นับเป็นข้าพเจ้ามันก็จะเป็นไร ? คนเช่นนี้ อย่าว่าแต่ฆ่าเพียงผู้เดียวเลย แม้ฆ่าเป็นสิบคนแปดคน สุมใส่บัญชีของข้าพเจ้าได้มิเป็นไร"

เอี๊ยบไคแค่นหัวร่อสวนคำ

"ท่านเข้าใจท่านเป็นผู้ใด ?"

"เป็นคนที่ไม่กลัวผู้อื่นมาก่อกวนรังควาน รอบาดแผลท่านทุเลา พร้อมที่จะมาล้างแค้นข้าพเจ้าได้ทุกเวลา"

"นั่นกลับไม่ต้อง"

"ไม่ต้อง ?"

"ใช่ ไม่ต้องรอ"

"ท่านคิดจะลงมือตอนนี้ ?"

"วันนี้อากาศไม่เลว สถานที่นี้ก็ไม่เลว"

ลู่เต๊กจ้องมองแน่วนิ่ง พลันถามขึ้น

"ท่านเมื่อครู่ว่าต้องการซื้อโลงสองโลง โลงหนึ่งซื้อให้ฮั่นเจ็ง ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ ลู่เต๊กถามอีก

"โลงอีกโลงหนึ่งเล่า ?"

"ให้อีแม้เข่า"

"เซียะม้อชิ้ว ?"

"ถูกแล้ว"

"มันตายกับมือท่าน ?"

"หลังจากข้าพเจ้าฆ่าคน ไม่ลืมเก็บศพให้มันเสมอมา"

"ประเสริฐมาก หากท่านตายไป โลงทั้งสองนั้นข้าพเจ้าซื้อแทนท่านเอง โลง

ของท่านข้าพเจ้าก็ซื้อให้ด้วย"

"ไม่ต้อง"

"ไม่ต้อง ?"

"หากข้าพเจ้าตาย ท่านลากซากศพข้าพเจ้า ไปเป็นเหยื่อสุนัขก็ได้"

ลู่เต๊กพลันหัวร่อเสียงก้อง หัวร่อพลางกล่าว

"ประเสริฐ ประเสริฐที่สุด"

"หากท่านตาย ?"

"หากข้าพเจ้าตาย ท่านก็ถลกหนังข้าพเจ้าออก ทิ้งศพไว้ที่หน้าโลงฮั่นเจ็ง เฉือนเนื้อกินชิ้นหนึ่ง กรอกสุราตามอีกหนึ่ง"

เอี๊ยบไคก็หัวร่อเสียงก้อง พลางกล่าว

"ประเสริฐ ประเสริฐที่สุด ชายชาตรีจะล้างแค้นแทนมิตรสหาย สมควรเป็นเช่นนี้จริง ๆ"

จบคำพลันหันกาย เนื่องเพราะปากแผลถูกหัวร่อจนปริออก โลหิตทะลักเปียกอกเสื้ออีกแล้ว

แสงอาทิตย์อันเจิดจ้าแจ่มใส

มีคนมากหลายที่พอใจฆ่าคนในดินฟ้าอากาศเยี่ยงนี้ เนื่องเพราะโลหิตแห้งได้เร็ว

หากตัวเองถูกฆ่า โลหิตก็แห้งได้เร็วเช่นกัน

ลู่เต๊กยืนอยู่ในแสงอาทิตย์ ยังคงยกมือไพล่หลัง

มันรักถนอมมือทั้งสองของตัวเอง เฉกเช่นกับทาสเฝ้าสมบัติ ที่รักทรัพย์สินของตัวเอง กระทั่งดูก็ยังไม่ยินยอมถูกผู้อื่นเห็น

เอี๊ยบไคเดินช้า ๆ ออกไป ยื่นกระบี่ให้มันเป็นคำรบสอง

"นี่เป็นกระบี่ของท่าน"

ลู่เต๊กแค่นหัวร่อรับมา พลันสะบัดมือ กระบี่ยาวพุ่งวาบออกไป ปักฉึกอยู่บนต้นไม้ที่ไกลกว่าสิบวา

คมกระบี่จมเข้าไปในลำต้นหมดสิ้น เหลือเพียงด้ามโผล่อยู่เท่านั้น

พลังซัดครานี้ เพียงพอจะทะลวงร่างทุกผู้คนปักตรึงติดกับพื้นเตียงได้อย่าง

ง่ายดาย

แก้วตาเอี๊ยบไคหดเล็กลง แค่นหัวร่อกล่าว

"ประเสริฐ เป็นกระบี่ที่ฆ่าคนจริง ๆ"

ลู่เต๊กยังคงยกมือไพล่หลัง กล่าวอย่างโอหัง

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว ข้าพเจ้าไม่ต้องใช้กระบี่"

"ข้าพเจ้าได้ยิน"

"ตอนท่านฆ่าคน ก็ย่อมไม่ใช้กระบี่"

"ข้าพเจ้ามิเคยใช้มาเลย"

ลู่เต๊กจ้องมองมือเอี๊ยบไคพลางถาม

"มีดของท่านเล่า ?"

มันย่อมรู้จักมีดของเอี๊ยบไค

ในวงพวกนักเลงยุคนี้ แทบไม่มีผู้ใดไม่รู้จักมีดสั้นของเอี๊ยบไค

เอี๊ยบไคจ้องมองมันแน่วนิ่ง อีกเนิ่นนาน จึงได้ตอบเสียงเย็นชา

"มีดอยู่"

มือพอพลิก มีดอยู่ในมือจริง ๆ

มีดที่เป็นประกายแวววาวราวน้ำค้าง

ตัวมีดทั้งบางทั้งคม เป็นประกายแวววาวอยู่ในแสงอาทิตย์เจิดจ้า พอจะคร่าวิญญาณทุกผู้คนได้

หากอยู่ในมือผู้อื่น มีดสั้นเล่มนี้ไม่อาจนับเป็นอาวุธร้ายได้

แต่ตอนนี้อยู่ในมือเอี๊ยบไค

แก้วตาลู่เต๊กพลันหดลงเช่นกัน กระทั่งได้เกากังที่ยืนห่างถึงสิบวา ลมหายใจยังขาดห้วงไป

มันพลันรู้สึกถึงรังสีอำมหิตที่ไม่เคยพบพานมาก่อนเลย

ลู่เต๊กร้องโพล่งขึ้น

"ประเสริฐ เป็นมีดที่ฆ่าคนจริง ๆ"

เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ พลันสะบัดมีด

ประกายมีดพอวูบ หายวับไป

มีดสั้นเล่มนี้คล้ายดั่งพลันสาบสูญไปในสายลม โดยไม่มีร่องรอยหลงเหลือ

แม้นับว่าผู้มีสายตาคมกล้าที่สุด จะเพียงเห็นประกายมีดวูบขึ้นในสุดแสนไกล เพียงแวบเดียวก็หายลับ

พลังและความเร็วของมีดนี้ ไม่มีผู้ใดใต้หล้าจะเปรียบเทียบบรรยายได้เด็ดขาด

ลู่เต๊กต้องมีสีหน้าตื่นเต้นโดยไม่อาจข่มกลั้น โพล่งถามไป

"เป็นความหมายใดของท่าน ?"

เอี๊ยบไคกล่าวเสียงราบเรียบ

"ในเมื่อท่านไม่ใช้กระบี่ ข้าพเจ้าไยต้องใช้มีดสั้น ?"

ลู่เต๊กเพ่งมองอยู่เนิ่นนาน ในดวงตามีประกายพิสดารจนบอกมิถูก แล้วพลันยื่นมือ

"ท่านดูมือข้าพเจ้า"

ในสายตาของผู้อื่น นี่ไม่อาจนับเป็นมือพิเศษพิสดารอย่างไร

นิ้วเรียวยาว เล็บถูกตัดไว้สั้นอย่างยิ่ง รักษาไว้สะอาดหมดจดตลอดกาล เหมาะสมเป็นมือของบุรุษหนุ่มที่มีความเป็นอยู่ดี

แต่ทว่า เอี๊ยบไคกลับดูความพิเศษพิสดารของมือทั้งสองข้างนั้นออก

มือคู่นี้ ดูไปก็ถึงคล้ายไม่มีเส้นเลือด กล้ามเนื้อผิวนุ่มละเอียดมีประกายคล้ายโลหะ

มือคู่นี้ ถึงกับมิใช่เป็นมือที่มีกระดูกเลือดเนื้อ ดูไปคล้ายเป็นโลหะพิสดาร มิใช่ทองคำ แต่ยังสูงกว่าทองคำ มิใช่เหล็กกล้า แต่ยังแข็งแรงยิ่งกว่าเหล็กกล้า

ลู่เต๊กเพ่งมองมือของมันพลางกล่าวช้า ๆ

"ท่านเห็นชัดแล้ว นี่มิใช่มือ นี่คืออาวุธที่ฆ่าคน"

เอี๊ยบไคมิอาจไม่ยอมรับ ลู่เต๊กกล่าวต่อ

"ท่านรู้จักเจ็กเจ่กข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

ที่มันกล่าวถึงคืออุนโฮ้วงึ่นเก็กลู่ฮ่งเซย

เอี๊ยบไคย่อมรู้จัก ลู่เต๊กกล่าวต่อ

"นี่ก็คือวิชาที่ท่านฝึกเมื่อครั้งกระโน้น โชควาสนาของข้าพเจ้าดีกว่าท่าน เนื่องเพราะข้าพเจ้าเริ่มฝึกวิชานี้ตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ"

ลู่ฮ่งเซยมีชื่อเกรียงไกรแล้วจึงเริ่มฝึก และฝึกสำเร็จเพียงสามนิ้วเท่านั้น แต่ลู่เต๊กฝึกสำเร็จสิบนิ้ว กระทั่งสองฝ่ามืออีกด้วย

ลู่เต๊กกล่าวต่อ

"เท่าที่เจ็กเจ่กฝึกวิชานี้ เนื่องเพราะท่านไม่ยินยอมตกอยู่เบื้องล่างของผู้อื่น"

อันดับภายในตำราอาวุธ เจ้าทวนเงิน (อุนโฮ้วงึ่นเก็ก) อยู่รองจากเทียนกีซิ่งฮ่ง

(กระบองเทพนิมิต) เล่งหงส์ซังฮ้วง (สองห่วงหงส์มังกร) เซี่ยวลี้ปวยตอ (มีดบินลี้น้อย) และซงเอี๊ยงทิเกี่ยม (กระบี่เหล็กซงเอี๊ยง)

ลู่เต๊กกล่าวต่อ

"หลังจากแป๊ะเฮี่ยวเซ็งเรียบเรียงตำราอาวุธออกมาแล้ว เจ็กเจ่กคร่ำเคร่งฝึกปรือถึงสิบปี จึงออกสู่วงพวกนักเลงอีกครั้ง ต้องการใช้มือข้างนั้นของท่านช่วงชิงเกียรติภูมิกับบรรดาผู้มีนามเหนือท่าน ให้รู้ความสูงต่ำกันโดยกระจ่าง"

มันมิได้กล่าวสืบต่อไป

เนื่องเพราะลู่ฮ่งเซยแพ้แล้ว แพ้กับมือสตรีนางหนึ่ง

สวยสะคราญปานเทพธิดาจำแลง แต่จงใจล่อบุรุษให้ลงอเวจีโดยเฉพาะ...ลิ่มเซียนยี้ !

(เรื่องตำราอาวุธและยอดฝีมืออันดับสูงในตำรา มีอยู่ในเรื่อง "ฤทธิ์มีดสั้น")

ลู่เต๊กกล่าวต่อไป

"เจ็กเจ่กก็เคยบอก นี่มิใช่เป็นมือ แต่เป็นอาวุธคมกริบที่สังหารผู้คน พอจะบันทึกในตำราอาวุธได้"

เอี๊ยบไคสงบฟังอยู่ตลอดมา ทราบว่าที่ลู่เต๊กกล่าวเป็นความสัตย์จริงทุกถ้อยคำ

เอี๊ยบไคมิเคยสอดแทรกวาจาสัตย์จริงของผู้คนเสมอมา

ลู่เต๊กเงยหน้าเพ่งมอง พลางกล่าวต่อ

"ท่านไฉนสามารถใช้มือเปล่า ต่อต้านกับอาวุธคมกริบเยี่ยงนี้ได้ ?"

"ข้าพเจ้าทดลองดู"

ลู่เต๊กมิถามอีก เอี๊ยบไคก็ไม่กล่าวอีก

ตอนนี้ มิว่ากล่าวกระไรอีก ต่างมากเกินความจำเป็นแล้ว

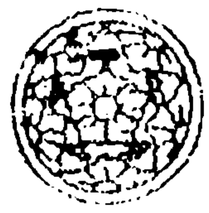

แสงอาทิตย์เจิดจ้าแจ่มใส

แต่ในลานตึกที่มีแสงอาทิตย์แจ่มใส ตอนนี้กลับพลันเปี่ยมไปด้วยบรรยากาศเหี้ยมอำมหิตจนบอกมิถูก

ไต้เกากังถึงกับรู้สึกหนาวอย่างยิ่ง

เสื้อผ้าที่มันสวมอบอุ่นยิ่ง แสงอาทิตย์ก็อบอุ่นยิ่ง แต่ทว่ามันพลันรู้สึก มีความหนาวเหน็บที่มิทราบแผ่ซ่านมาจากแห่งหนใด ชำแรกเข้าไปในคอเสื้อของมัน ชำแรกเข้าไปเกาะกุมหัวใจมัน

มีดสั้นโบยบินเข้าไปในม่านเมฆที่สุดแสนไกล ? กระบี่จมลึกอยู่ในลำต้นไม้แล้ว ?

นี่ทั้งมิใช่ความหนาวเหน็บของประกายมีด และมิใช่รังสีกระบี่ แต่กลับยิ่งเหน็บหนาว ยิ่งคุกคามผู้คนยิ่งกว่าคมดาบกระบี่เสียอีก

ไต้เกากังแทบไม่ยินยอมอยู่ที่ลานตึกต่อไป แต่ทว่ามันย่อมไม่อาจตัดใจปลีกตัวไป

มิว่าผู้ใดต่างพอคาดคิดได้ การต่อสู้ครั้งนี้ต้องเป็นการต่อสู้สั่นขวัญสะท้านวิญญาณที่สุดในยุคนี้ จะต้องถูกจารึกอยู่ในประวัติศาสตร์บู๊ลิ้มไปชั่วกาลนาน

มีโอกาสได้ยืนดูการต่อสู้ทางด้านข้าง นับเป็นประสบการณ์ที่ยากจะแสวงหาในชั่วชีวิตหนึ่งของชนชาวบู๊ลิ้ม

มิว่าผู้ใด ต่างไม่ยินยอมคลาดโอกาสนี้เด็ดขาด

ไต้เกากังเพียงหวัง ให้ทั้งสองรีบลงมือเร็วกว่าเดิม ยุติเรื่องราวนี้เร็วยิ่งขึ้น

แต่เอี๊ยบไคมิได้ลงมือ

ลู่เต๊กก็มิได้

กระทั่งไต้เกากังที่เป็นผู้ชม ยังทนทานพลังกดดันไร้สภาพที่น่าสะพรึงกลัวนี้มิได้ แต่คู่ต่อสู้ทั้งสอง กลับคล้ายไม่มีความหวั่นไหวสักน้อยนิด

ใช่หรือไม่ว่า เนื่องเพราะพลังกดดันนี้ ความจริงเป็นทั้งสองปล่อยออกมา ดังนั้นทั้งสองจึงไม่รู้สึก ?

หรือเนื่องเพราะว่า ทั้งสองความจริงได้ฝึกร่างจนกลายเป็นเหล็กกล้าแท่งหนึ่ง ศิลาแลงก้อนหนึ่ง ในโลกไม่มีพลังกดดันใด ๆ สามารถคุกคามให้มันสองหวั่นไหว ?

ไต้เกากังดูไม่ออก

ที่มันสามารถดูออก เป็นเพียงสีหน้าท่าทีของเอี๊ยบไค ยังคงเยือกเย็นอย่างยิ่ง หนักแน่นอย่างยิ่ง เพลิงโทสะที่เกิดขึ้นเพราะความเคียดแค้นของเมื่อครู่ ตอนนี้สงบไปโดยสิ้นเชิงแล้ว

มันย่อมทราบ ในเวลาเยี่ยงนี้ เดือดดาลกับพลุ่งพล่าน ไม่สามารถพิชิตศัตรู แต่อาจเป็นชนวนปลิดชีวิตตัวเอง

สีหน้าทระนงของลู่เต๊ก ปลาสนาการหมดสิ้นแล้ว

ในการต่อสู้ที่ใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน ไม่อาจชะล่าเลินเล่อเด็ดขาดนี้ ทระนงโอหังก็เป็นความผิดพลาดที่สามารถปลิดชีวิตได้เช่นกัน

โอหัง เดือดดาล ท้อแท้ เสียใจ ขวัญฝ่อ... ล้วนแล้วเป็นชนวน บันดาลให้การ

ตัดสินใจของผู้คนผิดพลาดได้

ไต้เกากังเคยเห็นยอดฝีมือต่อสู้กันมาไม่น้อย ความผิดพลาดเหล่านั้น มิว่าผู้ใดต่างไม่มีปัญญาหลีกเลี่ยงโดยสิ้นเชิง

แต่บัดนี้มันพลันพบเห็น บุรุษหนุ่มทั้งสอง ถึงกับไม่มีความผิดพลาดแม้สักน้อยนิด !

จิตใจของมันสอง ทีท่าของมันสอง บุคลิกภาพของมันสอง ถึงกับงามพร้อมสมบูรณ์ ไม่อาจหาจุดบกพร่องตำหนิได้เด็ดขาด

การต่อสู้ครั้งนี้ เป็นผู้ใดมีชัยกันแน่ ?

ไต้เกากังยิ่งสังเกตไม่ออก

มันเพียงทราบ มีคนมากหลายต่างยอมรับ เอี๊ยบไคเป็นศัตรูที่น่ากลัวที่สุดในบู๊ลิ้มยุคนี้

และมันก็ทราบ มีคนเคยว่า หากเรียบเรียงตำราอาวุธขึ้นใหม่ มีดสั้นของเอี๊ยบไค พอจะถูกยกอยู่ในอันดับหนึ่งได้เต็มภาคภูมิ

แต่ทว่า เอี๊ยบไคตอนนี้ไม่มีมีด !

มาตรว่าไม่มีมีด แต่มีรังสีอำมหิตที่กราดเกรี้ยวดุดันจนคมกริบ ครอบคลุมอยู่รอบร่าง

เอี๊ยบไคสามารถมีชัย ?

ไต้เกากังไม่อาจระบุแน่

และมันก็ทราบ มือของลู่เต๊ก นับเป็นมือคู่ที่น่ากลัวที่สุดในบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดิน

มือคู่นี้ แทบจะอยู่ยงคงกระพัน ไม่มีผู้ใดสามารถทำลายมือคู่นี้ไปได้

ลู่เต๊กสามารถมีชัย ?

ไต้เกากังไม่อาจระบุแน่

ดูเอี๊ยบไค รู้สึกหนักแน่นอย่างยิ่ง มีความมั่นใจอย่างยิ่ง นอกจากมีดสั้นแล้วเอี๊ยบไคจะต้องฝึกได้วิชาน่าสะพรึงกลัวใดอีก... วิชาบู๊ที่ผู้ใดต่างไม่มีปัญญาหยั่งคำนวณต่างไม่มีปัญญาคาดคิดถึง ? !

ตอนนี้หากมีคนพนันกับไต้เกากัง มันอาจจะพนันว่าเอี๊ยบไคเป็นฝ่ายมีชัยอย่างยิ่ง

มันมีความเห็น โอกาสมีชัยของเอี๊ยบไค อย่างน้อยต้องมากกว่าลู่เต๊กอีกสองส่วน

แต่มันผิดแล้ว

เนื่องเพราะมันมองไม่ทะลุถึงหัวใจของเอี๊ยบไค และมองไม่เห็นเรื่องบางประการที่เอี๊ยบไคมองเห็น

เรื่องบางประการ ที่เพียงพอบันดาลให้หัวใจเอี๊ยบไคปวดแปลบจนแทบมีน้ำขมหลั่งไหล !

หลังจากลู่เต๊กซัดกระบี่ไปแล้ว เอี๊ยบไคก็เริ่มมีความรักพอใจในบุรุษหนุ่มที่เย่อหยิ่งโอหังผู้นี้

แต่เอี๊ยบไคก็เคยได้ยินคำสอน

'ความผิดแปลกระหว่างศัตรูกับสหาย เฉกเช่นกับความผิดแปลกของเป็นและตาย'

'หากมีคนคิดจะให้ท่านตาย ท่านก็ต้องให้มันตาย ความนี้ไม่มีที่เลือกเฟ้นเด็ดขาด'

นั่นเป็นวาจาที่อาฮุยบอกกับเอี๊ยบไค

อาฮุยเติบใหญ่ในทุ่งโล่งดงทึบ ที่สัตว์ใหญ่กินสัตว์เล็ก ซึ่งนั่นเป็นหลักการของชีวิตในป่าเขา และก็เป็นหลักการของความเป็นความตาย

ในการต่อสู้ที่ความเป็นความตายจะเกิดขึ้นทุกพริบตา ต้องไม่อาจมีไมตรีต่อศัตรู ยิ่งไม่อาจมีความรักปรานีเกิดขึ้นเป็นอันขาด !

เอี๊ยบไคเข้าใจเหตุผลนี้

และเอี๊ยบไคก็ทราบ ชนวนที่จะบันดาลให้มีชัยมิใช่อยู่ที่รวดเร็วและดุร้าย แต่อยู่ที่ "มั่นคง" และ "แม่นยำ"

เนื่องเพราะลู่เต๊กอาจจะยิ่ง "รวดเร็ว" กว่า ยิ่ง "ดุร้าย" กว่าตนก็เป็นได้

เนื่องเพราะทรวงอกของตนในตอนนี้ มีความปวดแปลบดั่งถูกเหล็กเผาไฟนาบอยู่ ปากแผลมิเพียงปริเท่านั้น ถึงกับเริ่มเน่ากลัดหนอง !

ยาที่เมี่ยวซิ้วนึ้งตงให้ อย่างไรก็มิใช่โอสถทิพย์ ไม่อาจสร้างปรากฏการณ์พิสดารมาได้

เจ็บปวด บางครั้งแม้สามารถกระตุ้นผู้คนให้แจ่มใสคึกคัก แต่เสียดาย พละกำลังของเอี๊ยบไค ไม่มีปัญญาผสานกับประสาทความรู้สึกได้

ดังนั้น เอี๊ยบไคพอลงมือ ก็ต้องพิชิตฝ่ายตรงข้ามให้ตาย อย่างน้อยตอนมีความมั่นใจถึงเจ็ดส่วน จึงสามารถลงมือได้

ดังนั้น เอี๊ยบไคจำเป็นต้องรอ

รอจนฝ่ายตรงข้ามมีจุดอ่อนช่องว่าง รอจนฝ่ายตรงข้ามอ่อนล้าระโหย ท้อแท้พังทลาย รอให้ฝ่ายตรงข้ามเปิดโอกาสแก่ตน

แต่เอี๊ยบไคผิดหวังแล้ว !

จวบจนบัดนี้ เอี๊ยบไคยังไม่มีปัญญาหาจุดอ่อนช่องว่างได้จากตัวลู่เต๊กแม้สักน้อยนิด !

ลู่เต๊กดูไป ยืนปล่อยตัวตามสบายในที่นั้น ตลอดร่างแต่สูงจนต่ำทุกส่วนสัดคล้ายดั่งล้วนเป็นจุดอ่อนช่องว่าง !

มิว่าเอี๊ยบไคลงมือในส่วนสัดใด ดูไปต่างคล้ายง่ายดายยิ่ง

แต่เอี๊ยบไคพลันนึกถึงวาจาที่เซี่ยวลี้ถ้ำฮวยเคยบอกมา

กาลก่อนที่อาฮุยต่อสู้กับลู่ฮ่งเซย มีแต่ลี้คิมฮวงเป็นผู้ดูอยู่ทางด้านข้างเพียงคนเดียว

ลู่ฮ่งเซยในตอนนั้น เฉกเช่นลู่เต๊กในตอนนี้

'ตอนนั้น กระบี่ของอาฮุยคล้ายดั่งพอจะแทงเข้าใส่ทุกส่วนสัดในร่างมันได้ทุกเวลา'

'แต่ทว่า จุดอ่อนช่องว่างมากเกินไป กลับกลายเป็นไม่มีจุดอ่อนช่องว่าง'

'ตลอดร่างของมัน คล้ายดั่งกลายเป็นโครงที่เวิ้งว้าง'

'โครงที่เวิ้งว้าง ก็คือสุดยอดของความเลอเลิศในหลักวิชาบู๊'

'มีดสั้นของเรา อย่างน้อยมีความมั่นใจเก้าส่วน'

'แต่หากเราเป็นอาฮุยในตอนนั้น มีดสั้นของเรามิแน่จะกล้าซัดใส่ลู่ฮ่งเซยก่อน'

ขอเพียงเป็นวาจาที่ลี้คิมฮวงเคยกล่าว เอี๊ยบไคต้องไม่ลืมเลือนตลอดกาลนาน

บัดนี้ ร่างของลู่เต๊ก ไยมิใช่กลายเป็นโครงว่างเปล่า !

เอี๊ยบไคพลันรู้สึก ตนประเมินบุรุษผู้นี้ต่ำไป คนผู้นี้จึงเป็นสุดยอดฝีมือ ที่ไม่เคยพบพานมาในชั่วชีวิตโดยแท้จริง

เอี๊ยบไคแม้มิได้กระทำความผิดที่อาจเป็นชนวนปลิดชีวิตใด ๆ แต่ทว่าเอี๊ยบไคกลับสูญเสียชนวนสำคัญที่พอจะพิชิตเอาชัย

เอี๊ยบไคสูญเสียความ "มั่นใจ" ในการพิชิตเอาชัยไปแล้ว

ลู่เต๊กจับตาเย็นชาจ้องมอง ดวงตายิ่งนานยิ่งสุกใส ยิ่งนานยิ่งกราดเกรี้ยวดุร้าย พลันส่งเสียงขึ้นสามคำ

"ท่านแพ้แล้ว ?"

เอี๊ยบไคยังมิได้ลงมือ ลู่เต๊กก็บอกเอี๊ยบไคแพ้แล้ว ?

สามคำนี้มิใช่มากเกินจำเป็น แต่กลับคล้ายเป็นกระบี่ แทงเข้าใส่ความมั่นใจของเอี๊ยบไคจนบอบช้ำไป

เอี๊ยบไคถึงกับมิได้คัดค้าน !

เนื่องเพราะเอี๊ยบไคพลันรู้สึก อย่างไรลู่เต๊กก็ให้โอกาสแก่ตนครั้งหนึ่ง... ยามเมื่อคนเราเอ่ยปาก ประสาทและกล้ามเนื้อจะต้องผ่อนคลายลงไป

ชุดยุทธจักรนิยาย
ISBN 974-7373-76-9

เหยี่ยวเดือนเก้า เล่ม 2

(เก้าง้วยเอ็งปวย, ค.ศ.1973)

ของ โก้วเล้ง

แปลโดย ว. ณ เมืองลุง

พิมพ์ครั้งแรก (ของสำนักพิมพ์) กันยายน 2537
จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย
สำนักพิมพ์สร้างสรรค์-วิชาการ
บริษัทสร้างสรรค์-วิชาการ จำกัด
217 สุขุมวิท 20 (สายน้ำผึ้ง) แขวงคลองเตย
เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110
โทรศัพท์ 258-5858, 258-2724 โทรสาร 261-5671

บรรณาธิการบริหาร : ประสิทธิ์ รุ่งเรืองรัตนกุล
บรรณาธิการ : วันเพ็ญ คงมั่น
กองบรรณาธิการ : จิตราภรณ์ แสนสนุก, ฐิฏิวรรณ วรรณฉวี
หนูพร้อง ชูทอง, อำพร จันทร์ดา
ออกแบบปก : เกรียงไกร ฟักทอง
ศิลปกรรม : วิทยา เวียงสิมา
ยุวดี สกุลจิตรานนท์, ณัฐวุฒิ เนตรสมลักษณ์
หัวหน้าฝ่ายบัญชีและการเงิน : มาลีรัตน์ รุ่งเรืองรัตนกุล
ฝ่ายบัญชี : สินพร รุ่งลิขิตวิวัฒน์
สุกัญญา สนิทธรรม, ปรียามน วิเวกวินย์
หัวหน้าฝ่ายจัดจำหน่าย : สุวิทย์ ตั้งดำรงธรรม
ฝ่ายจัดจำหน่าย : ธนากร พงษ์ประเสริฐ
สมศิล ภูห้องเพชร, เชาวเรชน์ ภูผานิล

เรียงพิมพ์ที่ โมดิฟาย คอมพิวท์ กราฟฟิค
พิมพ์ที่ เรือนแก้วการพิมพ์

สองเล่มจบ

ราคาชุดละ (รวมสองเล่ม) 265 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

ถามว่า หลังจากลี้คิมฮวงถอนตัวจากบู๊ลิ้ม คนที่ตอแยยากที่สุดในแผ่นดิน น่าสะพรึงกลัวที่สุดในบู๊ลิ้มคือใคร ?

คำตอบคือ เอี๊ยบไค แซ่เอี๊ยบที่แปลว่าใบไม้ นามไคที่แปลว่าเบิกบานใจ

เนื่องเพราะมันมิเพียงสืบทอดวิชามีดบินจากอัจฉริยะมีดสั้นลี้คิมฮวง หากยังสืบสานเจตนารมณ์และจิตวิญญาณอันงดงาม เปี่ยมคุณธรรม ของเซี่ยวลี้ถ้ำฮวย ไว้อย่างเต็มเปี่ยม !

คุณค่าที่แท้จริงของมีดสั้น มิใช่อยู่ที่ตัวมันเอง แต่อยู่ที่เรื่องที่มันไปกระทำ ว่ามีคุณค่าหรือไม่ ! หากเรื่องที่มันกระทำไม่ละอายต่อฟ้า ไม่ละอายต่อมวลมนุษย์ อย่างนั้นมันย่อมไม่พ่ายแพ้เด็ดขาด !

พลานุภาพของมีดสั้นนี้ คือรัก มิใช่แค้น !

มีดสั้นหลุดออกจากมือเอี๊ยบไค เป็นช่วยคนมากกว่า ฆ่าคนน้อยกว่า

ฟังว่า ด้วยจิตใจที่ดีงาม เปี่ยมความเมตตา สัตย์ซื่อถือคุณธรรม ของเอี๊ยบไค ถึงกับทำให้เซี่ยวลี้ปวยตอเพิ่มพูนพลานุภาพขึ้นอีกระดับหนึ่งแล้ว !

เซี่ยวลี้ปวยตอที่ถูกจัดวางอยู่ 'อันดับสาม' ในตำราอาวุธยุคลี้คิมฮวง กลับได้รับเลื่อนขั้นเป็น 'อันดับหนึ่ง' ในยุคเอี๊ยบไค โดยเอี๊ยบไค !

พลังและความเร็วของมีดบินยาวสามนิ้วเจ็ดหุนนี้ ไม่มีผู้ใดในใต้หล้าจะเปรียบเทียบบรรยายได้เด็ดขาด !

กระทั่งพอเอ่ยนาม 'เอี๊ยบไค' ผู้คนต่างมีสีหน้าพิกลพิสดาร บ้างเคารพเทิดทูน บ้างเคียดแค้นชิงชัง บ้างหวาดหวั่นพรั่นพรึง !

ยามนี้ เมฆร้ายดำทะมึนก่อตัวปกคลุมบู๊ลิ้มอีกครั้งแล้ว !

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน บุตรีของเซี่ยงกัวกิมฮ้ง และลิ่มเซียนยี้ กำลังรื้อฟื้นอิทธิพลอำนาจของพรรคเหรียญทอง (กิมจี๊ปัง) ให้เกริกไกรอีกครั้ง ความงามและความมั่งคั่งของนางมิเพียงสามารถกวาดต้อนยอดฝีมือบู๊ลิ้มไว้ในร่มเงาเท่านั้น กระทั่งพรรคอสูร (ม้อก้า) ที่ยิ่งใหญ่ก็ตกอยู่ในอำนาจของนาง

นางมิเพียงสืบทอดหัวใจของลิ่มเซียนยี้ที่ชั่วร้ายอำมหิตไว้เท่านั้น ยังสืบทอดพลังฝีมือของเซี่ยงกัวกิมฮ้งที่กราดเกรี้ยวดุดัน เลอเลิศพิสดาร ไว้ในตัวนางด้วย แผนการร้ายของนาง มิเพียงแนบเนียนไม่มีจุดอ่อนช่องว่าง ยังซับซ้อนจนไม่มีภูตผีเทพยดาหยั่งคำนวณได้ กระทั่งเอี๊ยบไคยังถูกหลอกล่อจนแทบเอาชีวิตไม่รอดแล้ว !

เอี๊ยบไคยามนี้ ถึงกับกลายเป็นสุนัขจิ้งจอก ที่ถูกฝูงเหยี่ยวเดือนเก้ากลุ้มรุมไล่ล่า !

ด้วยจิตคารวะ
สำนักพิมพ์สร้างสรรค์–วิชาการ

อำมหิตจนสามานย์

ใบหน้าเอี๊ยบไคไม่มีแววเจ็บช้ำ เนื่องเพราะเอี๊ยบไคทราบ หากตนยิ่งแสดงความเจ็บช้ำออกไป มันยิ่งไม่ยอมปล่อยตนผ่านมือ

ในการต่อสู้ที่ใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน หากมีปัญญาทรมานคู่มือของตน มิว่าผู้ใดต่างไม่ยอมปล่อยผ่าน

ลู่เต๊กแค่นเสียงเย็นชาต่อไปจริง ๆ

"พละกำลังของท่าน ไม่มีปัญญาทนทานสืบไปได้ จะเร็วจะช้าต้องพังทลาย ดังนั้นท่านมิต้องลงมือข้าพเจ้าก็ทราบ ท่านพ่ายแพ้แน่แล้ว"

ขณะเวลาที่วาจาคำสุดท้ายของลู่เต๊กเปล่งมา เอี๊ยบไคก็ได้ลงมือไป!

นี่เป็นโอกาสที่ดีที่สุด เท่าที่เอี๊ยบไคสามารถหามาได้

ลู่เต๊กเพิ่งกล่าววาจาจบคำ เป็นเวลาที่ประสาทและกล้ามเนื้อผ่อนคลายที่สุด

ตลอดร่างของลู่เต๊ก แม้ยังไม่มีช่องว่างจุดอ่อน แต่เอี๊ยบไคก็มีโอกาสสังเกตจุดอ่อนช่องว่างมันมาได้

เอี๊ยบไคไม่มีมีดสั้น

แต่ความรวดเร็วของมือที่จู่โจม มิได้ช้ากว่ามีดสั้น!

มือซ้ายของเอี๊ยบไค กางดุจเป็นกรงเล็บเสือดาว กรงเล็บเหยี่ยว ห้านิ้วในมือขวาเหยียดตรง มิว่าผู้ใดก็ดูไม่ออก เอี๊ยบไคจะใช้หมัด ? ใช้ฝ่ามือ ? ใช้พลังกรงเล็บ

เหยี่ยว ? หรือใช้พลังดรรชนีเหล็ก ?

การลงมือของเอี๊ยบไค ก็พลิกแพลงสับสนจนไม่มีผู้ใดสามารถดูออก เอี๊ยบไคจะจู่โจมเข้าส่วนสัดใดของคู่ต่อสู้ ?

เอี๊ยบไคจำเป็นต้องล่อให้ลู่เต๊กแสดงท่าร่างออกมา

ขอเพียงร่างมันเคลื่อนไหว โครงว่างเปล่าควรจะกลายเป็นสสารให้เห็นได้ ซึ่งก็ต้องปรากฏจุดอ่อนช่องว่างมา

ลู่เต๊กเคลื่อนไหวจริง ๆ แล้ว

ช่องว่างของมันอยู่ที่ขม่อม !

สองหมัดของเอี๊ยบไคต่อยออกพร้อมกัน จู่โจมใส่กลางศีรษะมันปานสายฟ้า !

นี่เป็นการจู่โจมที่ถึงแก่ชีวิต !

แต่หัวใจของเอี๊ยบไคเองกลับวูบต่ำลง !

เนื่องเพราะเอี๊ยบไคพบเห็นแล้ว กระบวนท่านี้ของตนพอจู่โจมไป ช่องว่างที่ทรวงอกก็เปิดกว้างเช่นกัน

ทรวงอกของเอี๊ยบไค นับเป็นจุดอ่อนที่เปราะบางที่สุดในร่าง... เพราะทรวงอกมีแผลอยู่แล้ว

มิว่าผู้ใดต่างทราบ เมื่อจุดอ่อนที่สุดในร่างกายอาจจะถูกผู้คนจู่โจม หัวใจจะต้องวาบหวิว มือจะต้องอ่อนไป

การจู่โจมของเอี๊ยบไค ไม่เข้มแข็งดั่งปกติอีกแล้ว ระดับความเร็วก็เชื่องช้ากว่าปกติมากมายนัก

เอี๊ยบไคพลันรู้สึก ช่องว่างนี้เป็นลู่เต๊กจงใจเปิดออกเพื่อล่อตน !

ลู่เต๊กแสร้งเปิดโอกาสให้เอี๊ยบไคลงมือก่อน จึงแสร้งเปิดจุดอ่อนนี้ออกมาเพียงเพื่อต้องการให้เอี๊ยบไคเปิดจุดอ่อนเปราะบางที่สุดในร่างกายของตน ให้แก่มันจู่โจมปลิดชีวิต !

นี่จึงเป็นหลุมอุบายที่ร้ายกาจ บัดนี้เอี๊ยบไคถึงกับกระโดดลงไปดั่งคนตาบอด !

เอี๊ยบไคคิดจะช่วยเหลือ ไม่ทันท่วงทีแล้ว !

มือของลู่เต๊กพลันมาถึงทรวงอกของเอี๊ยบไค

นั่นมิใช่มือ !

มันเป็นอาวุธร้ายที่ปลิดชีวิตคนได้ !

ไต้เกากังตาเหลือกค้างปากอ้ากว้าง

จนบัดนี้มันจึงทราบ เมื่อครู่มันดูผิดไป และมันก็ดูออก นั่นเป็นการจู่โจมที่

ไม่มีปัญญากระโดดหลบหลีกพ้น เป็นการจู่โจมที่ปลิดชีวิตได้ชัด ๆ !

มิคาด ขณะเวลานั้นเอง ร่างเอี๊ยบไคพลันแฉลบขึ้นอากาศ ดุจดั่งถูกลมกรรโชกลอยขึ้นก็ปาน

ไม่มีผู้ใดสามารถใช้ช่วงเวลาและสถานการณ์เยี่ยงนี้ ท่าร่างเยี่ยงนี้ ทะยานกายขึ้นอากาศได้ มันแทบจะเป็นเรื่องไม่อาจเป็นไปได้เลย !

แต่วิชาตัวเบาของเอี๊ยบไค ได้ถึงระดับไม่อาจเป็นไปได้แล้ว !

ไต้เกากังอดมิได้ต้องร้องสดุดีเสียง

"วิชาตัวเบายอดเยี่ยม"

ลู่เต๊กก็อดมิได้ต้องร้องชมเชย

"วิชาตัวเบายอดเยี่ยม"

วาจาของทั้งสองเปล่งออกพร้อมกัน แต่ยังมิทันขาดคำ ร่างเอี๊ยบไคก็ร่วงหล่นลงจากอากาศ

มือของลู่เต๊กฟาดใส่กระดูกที่ขาอ่อนของเอี๊ยบไค

ตอนเอี๊ยบไคใช้กระบวนท่าช่วยชีวิตออกไป เอี๊ยบไคก็ทราบ หลบกระบวนท่าแรกของลู่เต๊กพ้น อย่างไรต้องไม่อาจหลบกระบวนท่าที่สองของมันพ้น

ตอนร่างเอี๊ยบไคทะยานขึ้นอากาศ ครึ่งท่อนล่างก็กลายเป็นช่องว่างไปหมดสิ้น

แต่เอี๊ยบไคจำต้องทำดั่งนั้น เนื่องเพราะทรวงอกไม่มีทางทนทานการฟาดจู่โจมของลู่เต๊กได้อีกแล้ว

แต่ถูกฟาดใส่กระดูกขาอ่อน ก็มิใช่น่าทนทานเช่นกัน

เอี๊ยบไครู้สึก มือของลู่เต๊กคล้ายเป็นเหล็กแหลม (สว่าน) ทะลวงเข้าไปในช่องกระดูกของตน

เอี๊ยบไคกระทั่งยังได้ยิน เสียงกระดูกของตนแตกออกจากกัน

พื้นก็แข็งแกร่ง

เอี๊ยบไคคาดคิดไม่ถึง พื้นดินที่มีโคลนอยู่เต็มก็แข็งแกร่งดั่งเป็นแผ่นเหล็กได้

เนื่องเพราะส่วนที่ร่วงลงมาที่กระทบพื้นก่อน คือขาอ่อนข้างที่ถูกฟาดกระดูกแตก !

เอี๊ยบไคเจ็บปวดแทบสลบไสลไป

เอี๊ยบไคได้สติอีกครั้ง เนื่องเพราะพลันพบเห็นมือของลู่เต๊กได้มาถึงที่ทรวงอกตนอีก

การจู่โจมนี้ เอี๊ยบไคจึงไม่มีปัญญาหลบหลีกโดยแท้จริง และไม่มีปัญญาลงมือต่อต้านอีกด้วย

มือของเอี๊ยบไคคือมือ

แต่มือของลู่เต๊ก เป็นอาวุธร้ายที่ปลิดชีวิตคน !

ตายเป็นรสชาติใด ?

เอี๊ยบไคยังมิทันเริ่มคิด พลันได้ยินไต้เกากังร้องสุดเสียง

"ออมมือไว้ไมตรี"

ลู่เต๊กชะงักมือไว้ แค่นเสียงเย็นชา

"ท่านไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าฆ่ามันในที่นี้ ?"

ไต้เกากังถอนใจกล่าว

"ท่านไยจะต้องฆ่ามันให้ได้ ?"

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้าจะฆ่ามัน ?"

"แต่ว่าท่าน..."

ลู่เต๊กแค่นหัวร่อสอดคำ

"หากข้าพเจ้าต้องการจะฆ่ามันจริง อาศัยวาจาท่านเพียงประโยคเดียว ก็สามารถขัดขวางข้าพเจ้าได้ ?"

ไต้เกากังฝืนยิ้ม มันทราบว่าตัวมันไม่มีทางห้ามปรามขัดขวาง ในโลกนี้ อาจบางทีไม่มีผู้ใดสามารถขัดขวางได้

ลู่เต๊กกล่าวต่อ

"หากข้าพเจ้าต้องการฆ่ามันจริง มันตายไปไม่ต่ำกว่าสิบครั้งแล้ว"

นี่มิใช่เป็นคำอวดโอ่

เอี๊ยบไคจับตามองบุรุษหนุ่มที่ทระนงโอหัง มาตรว่าเจ็บปวดจะบันดาลให้กล้ามเนื้อบนใบหน้าบิดเบี้ยว แต่ดวงตาของเอี๊ยบไคกลับเยือกเย็นผิดธรรมดา กระทั่งยังมีแววยิ้มแย้มอีกด้วย

เอี๊ยบไคไฉนต้องยิ้ม ?

ถูกคนจู่โจมพ่ายแพ้ หรือเป็นเรื่องสนุกสนานน่าสนใจ ?

ลู่เต๊กหันหน้ามาจ้องมองเอี๊ยบไคพลางถาม

"ท่านทราบ ไฉนข้าพเจ้าจึงไม่ฆ่าท่าน ?"

เอี๊ยบไคสั่นศีรษะ ลู่เต๊กกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะท่านบาดเจ็บอยู่แล้ว มิเช่นนั้นด้วยความสูงส่งในวิชาตัวเบาของ

ท่าน มาตรแม้นไม่สามารถพิชิตข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็ไม่มีปัญญาไล่ท่านทัน"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"ท่านไม่มีความจำเป็นต้องไล่ตามเลย เนื่องเพราะแม้ข้าพเจ้าไม่อาจพิชิตเอาชัยท่าน ก็ต้องไม่หลบหนีเด็ดขาด"

ลู่เต๊กเขม้นมองอีกเนิ่นนาน จึงผงกศีรษะช้า ๆ

"ข้าพเจ้าเชื่อ"

ดวงตาของมันก็มีประกายเช่นเดียวกับเอี๊ยบไค กล่าวสืบไป

"ข้าพเจ้าเชื่อ ท่านต้องมิใช่คนประเภทนั้น ดังนั้นข้าพเจ้าจึงยิ่งไม่อาจฆ่าท่าน เนื่องเพราะข้าพเจ้ายังต้องรอให้บาดแผลของท่านทุเลาแล้ว มาพิสูจน์ผลแพ้ชนะกับข้าพเจ้าอีกครา"

"ท่าน..."

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเชื่อว่า ท่านต้องไม่หลบหนี ดังนั้นข้าพเจ้าจึงทราบ ท่านต้องมาแน่"

"รอจนถึงวันนั้น หากข้าพเจ้าพ่ายแพ้กับฝีมือท่าน ท่านก็จะฆ่าข้าพเจ้าแล้ว ?"

"ใช่ เมื่อถึงวันนั้น หากท่านเอาชัยข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าก็ยินดีตายกับมือท่านโดยไม่ตัดพ้อ"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"เรื่องราวในโลกดุจเป็นหมากรุก เปลี่ยนแปรมิแน่นอน ท่านไหนเลยจะแน่ใจพวกเราสามารถรอจนถึงวันนั้นได้ ?"

"ข้าพเจ้าแน่ใจ"

พลันมีคนถอนใจที่นอกกำแพง แล้วกล่าว

"แต่มีเรื่องหนึ่งที่ท่านยังไม่เข้าใจ"

ลู่เต๊กเงยหน้ามองไป แต่มิกล่าวกระไร

คนนอกกำแพงส่งเสียงช้า ๆ ต่อ

"หากวันนี้ท่านคิดฆ่ามันจริง ตอนนี้ท่านก็กลายเป็นคนตายแล้ว ในตัวมันมิใช่มีมีดสั้นเพียงเล่มเดียว !"

แก้วตาลู่เต๊กพลันหดลงทันที

พริบตาที่แก้วตาหดลง ร่างทะยานปราดออกนอกกำแพงดั่งสายฟ้า

ได้เกากังมิได้ตามออกไป ร่างรีบปราดเข้ามาประคองเอี๊ยบไค ถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้านึกไม่ถึงจริง ๆ ท่านถึงกับพ่ายแพ้ได้"

เอี๊ยบไคถึงกับแย้มยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าก็นึกมิถึง ท่านถึงกับช่วยข้าพเจ้าได้"

ไต้เกากังฝืนยิ้มกล่าว

"มิใช่ข้าพเจ้าช่วยท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่มีปัญญาช่วยท่านได้"

"ขอเพียงท่านมีจิตเจตนาเยี่ยงนี้ เป็นที่เกินพออยู่แล้ว"

ไต้เกากังฝืนยิ้มแล้ว ผุดลุกขึ้นส่งเสียงดัง ๆ

"เตรียมรถม้า"

รถกว้างใหญ่อย่างยิ่ง นุ่มนิ่มสบายอย่างยิ่ง

นี่ความจริงเป็นรถสำหรับบรรทุกเจ้าของสินค้าไปในหนทางไกล

โป้ยฮึงเปียเก๊กมิเพียงมีชื่อเสียงดีเยี่ยมเท่านั้น ยังมีความคิดเห็นเพื่อเจ้าของสินค้าอย่างรอบคอบยิ่ง

เอี๊ยบไคคาดคิดไม่ถึง ไต้เกากังถึงกับเป็นคนมีความคิดสุขุมรอบคอบ

มันปูผ้าห่มนวมอยู่ในตัวรถจนหนาอย่างยิ่ง จึงประคองเอี๊ยบไคขึ้นรถ

"อาการของท่านสาหัสไม่น้อย ต้องรีบเร่งไปหาหมอรักษาโดยด่วน"

ความรอบคอบและกังวลของมัน บันดาลให้เอี๊ยบไคมิอาจไม่ตื้นตันพระคุณมันได้

เอี๊ยบไคถอนใจเบา ๆ ฝืนยิ้มกล่าว

"ท่านความจริงไม่ควรต้อนรับข้าพเจ้าเยี่ยงนี้เลย ทีท่าที่ข้าพเจ้ามีต่อท่าน มิใคร่มีมารยาทนัก"

"มิว่าผู้ใด เมื่อมีอารมณ์เช่นท่านในตอนนั้น ทีท่าต่างไม่น่าดูทั้งสิ้น"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ดูท่าข้าพเจ้ามิเพียงประเมินลู่เต๊กต่ำเท่านั้น ยังดูท่านผิดไปด้วย"

ไต้เกากังถอนใจกล่าว

"มันนับเป็นยอดฝีมือที่ข้าพเจ้ามิเคยพบเห็นมาก่อนเลยจริง ๆ แต่กลับไม่แน่จะสามารถทัดเทียมท่านได้"

"ข้าพเจ้าพ่ายแพ้แล้ว"

"แต่หากท่านต้องการปลิดชีวิตมันจริง ตอนนี้มันต้องตายกับมือท่านไปแล้ว"

"ท่านก็เชื่อวาจานั้น ?"

ไต้เกากังผงกศีรษะ

เอี๊ยบไคเพ่งมองมันแน่วนิ่ง พลันถามขึ้น

"ท่านทราบหรือไม่ ? ผู้ส่งเสียงที่นอกกำแพงคือผู้ใด ?"

"ข้าพเจ้ากำลังต้องการถามท่าน คิดว่าท่านต้องทราบมันเป็นผู้ใด ?"

"เพราะเหตุใด ?"

"ข้าพเจ้าคิด มันต้องเป็นสหายของท่าน"

"อ้อ ?"

"เนื่องเพราะมันมิเพียงช่วยกล่าววาจา ที่ท่านไม่ปรารถนากล่าวเท่านั้น ยังกลัวลู่เต๊กจะลงมืออำมหิตอีก ดังนั้นแสร้งล่อมันออกไป"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ท่านครุ่นคิดได้รอบคอบสุขุมยิ่งจริง ๆ แต่กลับคิดผิดแล้ว"

"คนผู้นั้นมิใช่สหายของท่าน ?"

"ข้าพเจ้าความจริง ก็คิดว่ามันเป็นสหายข้าพเจ้า"

"ตอนนี้เล่า ?"

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงหวัง ก่อนนี้มิเคยพบเห็นนางมา ภายหน้าก็อย่าได้พบนางอีกตลอดกาลจึงประเสริฐสุด"

"ท่านรู้จักนางเป็นผู้ใด ?"

เอี๊ยบไคมิได้ตอบ แต่ย้อนถาม

"ท่านจะพาข้าพเจ้าไปหาหมอผู้ใด ?"

"หมอผู้นี้ก็เป็นคนพิกลอย่างยิ่ง แต่ฝีมือกลับสูงส่งอย่างยิ่ง"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าเมื่อวานก็รู้จักคนพิกลอย่างยิ่ง แต่ฝีมือรักษาพยาบาลกลับสูงส่งอย่างยิ่ง"

ไต้เกากังก็หัวร่อกล่าว

"หมอที่มีวิชาฝีมือสูงส่ง คล้ายดั่งต่างมีนิสัยพิกลผิดธรรมดาอยู่บ้าง เฉกเช่นกับยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่แท้จริง ก็มีอารมณ์และนิสัยผิดกว่าคนธรรมดาบ้าง"

"แต่นิสัยของท่านไม่พิกล"

"ข้าพเจ้าไหนเลยนับเป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้มได้"

"แต่ข้าพเจ้ากลับทราบ ระยะหลายปีมานี้ สินค้าที่โป้ยฮึงเปียเก๊กคุ้มกัน ไม่เคยเกิดเรื่องราวมาเลยสักครั้ง"

"นั่นเพียงเนื่องเพราะข้าพเจ้ามีโชคช่วยวาสนาอำนวย และยังมีสหายรักอีกมาก

หลายคอยช่วยดูแล"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะช้า ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้าเชื่อ ท่านต้องมีสหายมากหลายอย่างยิ่ง"

ไต้เกากังยังคิดจะกล่าวกระไร แต่เอี๊ยบไคได้พริ้มตาลงแล้ว

เอี๊ยบไคดูไปคล้ายเหน็ดเหนื่อยอย่างยิ่ง อ่อนล้าจนระโหยยิ่ง

เพราะร่างเอี๊ยบไคมิใช่หลอมหล่อจากเหล็กไหล

ไต้เกากังดึงผ้าห่มนวมขึ้นอีกผืนหนึ่ง คลุมไปบนร่างเอี๊ยบไคเบา ๆ แต่สีหน้ากลับประหลาดจนพิกลยิ่ง

ดูสีหน้าเยี่ยงนั้นของมัน คล้ายดั่งแค้นจนใคร่ใช้ผ้าห่มนวมคลุมศีรษะไว้ให้หายใจไม่ออก ตายทั้งเป็นไป

แต่มันกลับเพียงคลุมผ้าห่มนวมให้เอี๊ยบไคเท่านั้น

เอี๊ยบไคคล้ายหลับแล้ว

ในเมื่อทราบ แม้มีคนคิดจะใช้ผ้าห่มนวมรัดให้อึดอัดตายจริง ๆ เอี๊ยบไคก็ไม่อาจทราบ ยิ่งไม่อาจต่อต้านขัดขืน

ดังนั้น เอี๊ยบไคจึงหลับไปจริง ๆ ...

อาทิตย์อยู่กึ่งกลางท้องฟ้า เที่ยงตรง

รถม้ายังห้อตะบึงต่อไป ระยะทางคล้ายดั่งยังไกลอย่างยิ่ง

... ท่านจะต้องรีบเร่งไปหาหมอฝีมือดี

แต่ทว่าหมอดีที่ไต้เกากังจะหา ออกจะอยู่ไกลเกินไปบ้าง

ตามันมองเอี๊ยบไคที่หลับสนิท ปากมันกำลังเคี้ยวน่องไก่

มันได้ตระเตรียมอยู่ก่อน เตรียมจะเดินทางระยะยาวไกล ดังนั้นกระทั่งอาหารกลางวันก็เตรียมอยู่ในรถ

มันความจริงเป็นคนรอบคอบสุขุมอย่างยิ่ง

แต่มันกลับกินอาหารกลางวันเพียงลำพัง มีเพียงน่องไก่ข้างเดียว เนื้อวัวชิ้นเดียว ขนมเปี๊ยะแผ่นเดียว สุราป้านเดียว

มันถึงกับคล้ายคำนวณได้ก่อนว่า เอี๊ยบไคต้องนอนหลับ เนื่องเพราะก่อนขึ้นรถ มันให้เอี๊ยบไคดื่มน้ำโสมที่มีสรรพคุณบำรุงไปชามใหญ่

เนื้อวัวหมักได้ไม่เลว รสของน่องไก่ก็โอชะอย่างยิ่ง มาตรว่าไม่อาจเปรียบ

อาหารกลางวันตามปกติของมัน แต่ยามปฏิบัติตามหน้าที่ ทุกประการก็มิอาจพิถีพิถันเกินไปนัก

มันมาตรแม้นพิถีพิถันเรื่องดื่มกินอย่างยิ่ง ตอนนี้ยังรู้สึกพึงพอใจอย่างยิ่ง

อย่าว่าแต่หน้าที่ของมันตอนนี้ใกล้จะสำเร็จแล้ว ผ่านอีกเพียงชั่วยามเศษ ก็จะมอบเอี๊ยบไคออกไป มันยังพอรีบเร่งกลับไป เสพสุขกับอาหารค่ำที่อุดมสมบูรณ์มื้อหนึ่ง

ดื่มสุราอีกสุดท้ายแล้ว มันพลันรู้สึกระโหยอย่างยิ่ง

มันความจริงไม่มีนิสัยนอนตอนเที่ยง แต่ตอนนี้ฉวยโอกาสหลับพักผ่อนตอนเที่ยงสักชั่วยามหนึ่งก็ไม่เลว ออมกำลังให้คึกคักเข้มแข็งไว้ หลังอาหารค่ำ ยังพอจะจัดรายการที่สนุกสนานอีกสักหนึ่งหรือสองรายการ

รถโคลงเคลงเบา ๆ คล้ายดั่งอยู่ในเปล

มันพริ้มตาลง สมองเริ่มขบคิด ค่ำคืนนี้สมควรไปหาผู้ใด ?

' เป็นปิศาจน้อยที่มีจริตจะก้านเง้างอนวอนกอดรัด หรือนางปิศาจเฒ่าที่มีฝีมือเยี่ยมเป็นพิเศษ '

รายการเหล่านี้ต่างต้องเปลืองเงินทองมากหลาย แต่มันมีเวลาไม่ต้องวิตกถึงเรื่องเงินทองมาสองปีแล้ว

' อาจบางทีสมควรเรียกมาทั้งสองนาง เปรียบเทียบกันดูก็ประเสริฐอยู่ '

เมื่อมันได้คิดเช่นนั้น ตอนนี้มันจึงจำเป็นต้องพักผ่อนออมกำลังไว้

มันมีรอยยิ้มด้วยความสุข ในที่สุด หลับไปบ้างแล้ว

มันคล้ายดั่งหลับเพียงครู่เดียว แต่เมื่อมันตื่นมา เอี๊ยบไคถึงกับหายไป !

ประตูรถยังเปิดอยู่ รถม้ายังคงห้อตะบึง

แต่เงาร่างเอี๊ยบไคกลับหายไปจากรถ

ใบหน้าไต้เกากังพลันเผือดขาวราวซากศพ แผดสุดเสียง

"หยุดรถ"

มันโถมลงจากรถ คว้าอกเสื้อสารถีพลางคำราม

"ท่านเห็นผู้แซ่เอี๊ยบลงจากรถหรือไม่ ?"

"ไม่เห็น"

"ตัวมันเล่า ?"

"เฮอะ เฮอะ ท่านอยู่ในรถกับมัน ท่านไม่ทราบ เราจะทราบได้อย่างไร ?"

แสดงว่าสารถีนี้มิใช่เป็นบริวารของมัน มีทีท่ามิใคร่นับถือมันเท่าใดนัก

ไต้เกากังพลันรู้สึกกระเพาะหดเล็ก แทบอดมิได้ต้องอาเจียนน่องไก่ที่กลืนกินเมื่อครู่

มันคิดจะหาสถานที่อาเจียนสักแห่ง

สารถีเขม้นมองมันแน่วนิ่ง แค่นเสียงเย็นชา

"ท่านยังควรรีบขึ้นรถประเสริฐกว่า ติดตามข้าพเจ้าไปรายงานคำสั่งด่วน"

ไต้เกากังไม่ได้คิดหลบหนี มันทราบ มิว่าหนีไปในสถานที่ใด ต่างไม่มีประโยชน์เลย

รถม้าเริ่มห้อออกไป มันก็ฟุบอยู่ที่หน้าต่างรถ อาเจียนไม่หยุดยั้ง

ความหวาดกลัวคล้ายดั่งเป็นปลาเน่าก็ปาน มักจะบันดาลให้ผู้คนอาเจียนเสมอ

รถม้าอ้อมเข้าไปในหลืบเขาหนึ่ง เบื้องหน้ามีป้ายไม้แผ่นใหญ่เขียนอักษรไว้

'ภูเขานี้มีพยัคฆ์ โปรดเปลี่ยนเส้นทาง'

แต่รถม้ามิได้เปลี่ยนเส้นทาง ทางยิ่งนานยิ่งแคบ กว้างพอให้รถม้าวิ่งเฉียดผนังเขาไปเท่านั้น

อ้อมพ้นหลืบเขาอีกแห่ง เบื้องหน้าถึงกับเป็นถนนสายยาว

เป็นถนนคล้ายกับเมืองใหญ่คึกคักจอแจ สองฟากข้างมีร้านรวงขายของต่าง ๆ ตามถนนก็มีคนลักษณะต่าง ๆ สัญจรไปมา

หากท่านพิจารณากลับจะพบเห็น ถนนสายนี้กับถนนสายครึกครื้นที่สุดในเมืองถึงกับมิผิดเพี้ยนกันสักน้อยนิด กระทั่งร้านรวงสองฟากข้าง ต่างมียี่ห้อเช่นเดียวกันอีกด้วย

เมื่อถึงที่นี้ มิว่าผู้ใดต่างต้องเข้าใจ พลันกลับไปในมหานครเชี่ยงอันอีกครา

แต่เมื่อสุดถนนสายนี้ เบื้องหน้าเป็นป่าเขารกร้างวังเวง

ตอนนี้ ระดับของรถม้าชะลอช้าลงแล้ว

ผู้คนที่สัญจรในถนน มีทีท่าคล้ายปลอดโปร่งอย่างยิ่ง คล้ายมิได้สนใจรถม้าคันใหญ่นี้อย่างไรเลย

เนื่องเพราะพวกมันรู้จักรถม้าคันนี้ และรู้จักสารถีที่ขับรถ

หากเป็นคนแปลกหน้าขับรถม้าเข้ามาถนนสายนี้ มิว่ามันผู้ใด ไม่เกินพริบตา มันต้องตายอยู่ในถนนสายนี้

ถนนสายนี้ย่อมไม่มีพยัคฆ์ร้าย แต่มีมนุษย์ที่ยังน่ากลัวยิ่งกว่าพยัคฆ์ร้ายเสียอีก

รถม้าได้วกเข้าไปในลานตึกของโรงเตี๊ยมหนึ่ง

ยี่ห้อของโรงเตี๊ยมนี้คือฮั้งปิน (อาคันตุกะทรงเกียรติ) ซึ่งก็เป็นยี่ห้อเดียวและสร้างในแบบเดียวกับที่เอี๊ยบไคพักแรมในนครเซี่ยงอันมิผิดเพี้ยน

ผู้รับใช้ที่พาดผ้าเช็ดโต๊ะบนไหล่คนหนึ่ง มือหิ้วกาน้ำใบใหญ่ ปราดเข้ามารับหน้าพลางถาม

"จ้งเปียเท้ามาเพียงลำพัง ?"

ไต้เกากังฝืนยิ้มตอบ

"มาคนเดียว"

ใบหน้าผู้รับใช้ไม่มีความรู้สึกใด กล่าวเสียงราบเรียบ

"ห้องได้เตรียมไว้ให้จ้งเปียเท้าเรียบร้อยแล้ว เชิญตามข้าพเจ้ามา"

ในลานตึกช่วงหลัง มีห้องที่กว้างขวางอยู่ถึงเจ็ดห้อง เช่นเดียวกับเป็นตึกที่เง็กเซียวเต้าหยินเช่าไว้ไม่ผิดเพี้ยน

ในห้องโถงทางด้านหน้า บนโต๊ะมีสุราอาหารที่อุดมสมบูรณ์ตั้งไว้เรียบร้อยแล้ว

คนผู้หนึ่งกำลังยืนหันหลังให้ประตู รินเองดื่มเองอยู่

เป็นสตรีเกล้าผมมวยสูง ประดับอัญมณีเต็มศีรษะ สวมเสื้อผ้าสีสวยงามล้ำค่า

ไต้เกากังเดินก้มศีรษะเข้าไป หยุดยืนก้มศีรษะอยู่ที่ด้านหลังนาง กระทั่งลมหายใจแรง ๆ ยังมิกล้าระบาย

นางมิได้หันมา หยิบจอกขึ้นช้า ๆ จิบเบา ๆ แล้วจึงถาม

"ท่านมาเพียงลำพัง ?"

"ใช่แล้ว"

"ยังมีอีกคนหนึ่งเล่า ?"

"ไปแล้ว"

เสียงของไต้เกากังสั่นระริกด้วยความหวาดกลัว

โฉมสะคราญที่งามสุดหล้าฟ้าดินหันช้า ๆ มา ใบหน้าที่คล้ายเทพธิดามีรอยยิ้มเล็กน้อย

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน !

นางย่อมเป็นเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนนั่นเอง !

ไต้เกากังเมื่อเห็นสตรีที่สะคราญปานเทพธิดาจุติ กลับมีความหวาดกลัวยิ่งกว่าเห็นภูตผีปิศาจมากนัก

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนมองมันพลางส่งเสียงนุ่มนวล

"หรือท่านจะว่า เอี๊ยบไคหนีไปแล้ว ?"

ไต้เกากังผงกศีรษะ ฟันกระทบกันถี่เร็ว คล้ายดั่งไม่มีปัญญาเปล่งเสียงได้อีกแล้ว

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถาม

"น้ำโสมที่ท่านเตรียมให้มันชามนั้น มันมิได้ดื่ม ?"

"มัน...มันดื่ม..."

"จากนั้นเล่า ?"

"จากนั้น ข้าพเจ้าประคองมันขึ้นรถ"

มาตรว่าเป็นฤดูหนาว แต่ใบหน้าของมันมีเหงื่อโซมเป็นเส้นสาย

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถามอีก

"ตอนอยู่ในรถ มันหลับหรือไม่ ?"

"หลับอยู่"

"อาการของมันเป็นอย่างไร ?"

"สาหัสไม่น้อย"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจกล่าว

"นี่เราก็ไม่เข้าใจแล้ว คนที่บาดเจ็บสาหัส และยังนอนหลับไม่ได้สติ ท่านไฉนจึงปล่อยมันหนีพ้นมือไปได้ !"

ไต้เกากังปาดเหงื่อพลางตอบ

"ข้าพเจ้า... มิได้ปล่อยมันหนี"

"เราทราบว่ามันต้องการหนีเอง แต่หรือท่านมิอาจรั้งมันไว้ ?"

เหงื่อกาฬของไต้เกากัง โซมจนชุ่มโชกทั้งร่าง ตะกุกตะกักตอบ

"ตอนมันไป ข้าพเจ้ามิทราบเลย"

"ท่านมิใช่อยู่ในรถกับมัน ?"

"ข้าพเจ้าอยู่"

"นี่ก็ประหลาดอีกแล้ว ท่านอยู่ในรถคันเดียวกับมัน ตอนมันหนีไป ท่านไฉนไม่ทราบได้"

"เนื่องเพราะ... เนื่องเพราะ... เนื่องเพราะข้าพเจ้าก็หลับ"

ในที่สุด รวบรวมความกล้ากล่าววาจานั้นออกไปจนได้

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนพลันหัวร่อด้วยสีหน้านุ่มนวลจนหยาดเยิ้ม กล่าวต่อไป

"เราทราบ ท่านจะต้องเหน็ดเหนื่อยอย่างยิ่ง ระหว่างนี้ท่านมีงานยุ่งอย่างยิ่ง"

ได้เกากังหวาดกลัวจนหน้าเผือดขาว ละล่ำละลัก

"ข้าพเจ้า... ไม่เหนื่อย... ไม่เหนื่อยสักน้อยนิด"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านมีการต้อนรับที่มากเยี่ยงนั้น มิว่าผู้ใดต้องต้อนรับอาคันตุกะแล้ว ยังไปต้อนรับนางปิศาจใหญ่ ๆ เล็ก ๆ อีกมากหลาย ไหนเลยไม่เหน็ดเหนื่อยได้ ?"

นางถอนใจเบา ๆ กล่าวต่อไป

"เราคิดว่า ท่านสมควรพักผ่อนให้สบายสักระยะหนึ่ง เราจะให้ท่านได้พักผ่อนสักยี่สิบปี"

ได้เกากังร้องสุดเสียง

"ยี่... ยี่สิบปี ?"

"ยี่สิบปีให้หลัง ท่านจะต้องเป็นชายฉกรรจ์ที่คึกคักเข้มแข็งดั่งพยัคฆ์มังกร"

ตะเกียบงาเลี่ยมเงินในมือนาง พลันซัดใส่คอหอยได้เกากังอย่างไม่คาดหมาย !

ได้เกากังมิได้หลบหลีก

มันไม่กล้าหลบหลีก และไม่มีความสามารถหลบหลีกพ้นเลย

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนลงมือ ทั้งพิภพจบแดน น้อยคนนักที่จะสามารถหลบหลีกพ้น !

แต่ทว่า พริบตาเดียวกันนั้น พลันมีประกายมีดวูบขึ้น

เสียงติงดังเบา ๆ ตะเกียบงาหุ้มเงินในมือเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนหักกลางไป !

พลังของมีดยังไม่โทรม พุ่งไกลออกไปอีกสองวาเศษ ปักฉึกอยู่บนผนังปูน

มีดที่มีความยาวเพียงสามนิ้วเจ็ดหุน !

มีดบิน ! !

มีดบินตรึงกับผนังปูน คมมีดถึงกับจมหายหมดสิ้น เหลือแต่ด้ามโผล่อยู่เท่านั้น

คนผู้หนึ่งเกาะกรอบประตู เดินช้า ๆ เข้ามา

เอี๊ยบไค !

เอี๊ยบไคถึงกับมาแล้ว !

ปกติมีดสั้นหลุดออกจากมือเอี๊ยบไค เป็นช่วยคนมาก ฆ่าคนน้อยกว่า

ใบหน้าเอี๊ยบไคก็ไม่มีสีเลือด ตะเกียกตะกายเข้าไป ตบบ่าได้เกากังพลางกล่าว

"ท่านช่วยข้าพเจ้ามาครั้ง ข้าพเจ้าก็ช่วยท่านครั้งหนึ่ง บัดนี้ น้ำใจของเราสองสุดสิ้นลงได้แล้ว"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าว่าไม่ผิด ในตัวท่านมิเพียงมีมีดสั้นเล่มเดียวจริง ๆ"

เอี๊ยบไคก็แย้มยิ้มถาม

"ลู่เต๊กเล่า ?"

"มันไหนเลยไล่ตามข้าพเจ้าทัน"

นางจ้องมองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง แย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกว่าเดิม พลางกล่าว

"นอกจากท่านแล้ว ในโลกยังมีบุรุษใด สามารถไล่ตามข้าพเจ้าทัน ?"

เป็นวาจาหยอกล้อที่มีความหมายสองชั้น น่าสนใจมาก

แต่เอี๊ยบไคกลับไม่เข้าใจ

... แสร้งเป็นโง่เขลา ก็เป็นความสามารถประการหนึ่งของเอี๊ยบไค

เอี๊ยบไคมองรอบข้างแล้ว ถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ที่นี้เป็นสถานที่ประเสริฐจริง ๆ"

"ท่านชอบสถานที่นี้หรือไม่ ?"

"หากข้าพเจ้าหลับตลอดมา บัดนี้จึงเพิ่งตื่น จะต้องยังเข้าใจว่าอยู่ในเมือง ต้องคิดไม่ถึง สำนักใหญ่ของกิมจี๊ปังจะมาอยู่ในสถานที่เช่นนี้"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจกล่าว

"เสียดายที่ท่านมักจะไม่ยอมนอนให้สบายสักตื่นหนึ่งเสมอ"

เอี๊ยบไคกล่าวเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้ามิได้มีการต้อนรับมากนัก นางปิศาจที่รู้จักก็มีเพียงคนเดียว ดังนั้นข้าพเจ้ามักมิใคร่เหน็ดเหนื่อยนัก"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนย่อมทราบ "นางปิศาจ" ของเอี๊ยบไคเป็นผู้ใด แต่ความสามารถในการแสร้งเป็นโง่งมของนางมิได้ด้อยกว่าเอี๊ยบไคเด็ดขาด

นางหัวร่อคิกคิกกล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงเข้าใจ ท่านต้องเหน็ดเหนื่อยอย่างยิ่ง เนื่องเพราะในระหว่างนี้ข้าพเจ้าพบท่านคราใด ท่านมักจะนอนอยู่บนเตียงเสมอ นางปิศาจที่บนเตียง กลับไม่มีเพียงหนึ่งคน ดังนั้นจึงได้เรียกให้มันเตรียมน้ำโสมแก่ท่านเป็นพิเศษ เพื่อบำรุงรักษากำลังท่านไว้ มิคาดท่านถึงกับไม่ยอมรับน้ำใจนี้"

"ข้าพเจ้ารับน้ำใจนี้ไว้แล้ว"

"ท่านดื่มน้ำโสมชามนั้นลงไปจริง ๆ ?"

"แต่เสียดาย ที่ยาบำรุงในน้ำโสมชามนั้นยังไม่เพียงพอ หากต้องการให้ข้าพเจ้าหลับสักตื่นจริง ๆ อย่างน้อยต้องใช้ยาบำรุงถึงสิบกว่าชั่งจึงจะได้"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจกล่าว

"นี่ต้องตำหนิข้าพเจ้า ถึงกับลืมว่าท่านคือตั้วเซี่ยวเอี๊ย (ตั้วเสี่ย) ของตั้วกงจู๊ ในม้อก้า"

"ดังนั้น ท่านไม่อาจตำหนิได้จ้งเปียเท้า ข้าพเจ้าเชื่อ กระทั่งตัวมันเองก็ไม่ทราบ ไนนจึงได้เคลิ้มหลับไป"

"แต่ท่านทราบ ?"

"ตอนข้าพเจ้าขึ้นรถก็พบเห็น มันเตรียมสุราอาหารของมันเพียงลำพังเท่านั้น"

"หรือมันกลัวท่าน มักจะมียาบำรุงที่บันดาลให้คนนอนหลับอยู่เสมอ ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าเพียงแต่ ถ่มน้ำลายลงไปที่น่องไก่มันเล็กน้อยเท่านั้น"

"น้ำลายของท่านยังมีน้ำโสมผสม ?"

"ดังนั้น รสของน่องไก่จะต้องโอชะผิดธรรมดา"

ไต้เกากังก้มศีรษะต่ำ สีหน้าของมันคล้ายดั่งพลันถูกคนยัดโคลนเข้าเต็มปาก ก็ปาน

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"ท่านไฉนจึงทราบ ไต้จ้งเปียเท้าผู้นี้คิดจะพาท่านมาหาข้าพเจ้า ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"ในน้ำลายยังมีน้ำโสมเล็กน้อย สามารถบันดาลให้คนหลับใหล น้ำโสมเยี่ยงนั้น นอกจากท่านแล้ว ยังมีผู้ใดผสมได้ ?"

"ในเมื่อท่านไปแล้ว ไฉนยังมาอีก ?"

เอี๊ยบไคก็ถอนใจตอบ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้า คล้ายไม่มีสถานที่อื่นใดพอจะไปได้อีก"

นี่เป็นวาจาสัตย์จริง

เอี๊ยบไคทราบ อาการบาดเจ็บของตน หากยังอยู่ในนครเซี่ยงอัน อาจไม่รอดถึงวันนี้ก็ได้

... เอี๊ยบไคคล้ายดั่งเป็นจิ้งจอกที่ถูกพวกนายพรานไล่ล่า บนท้องฟ้านครเซี่ยงอันตอนนี้ มีฝูงเหยี่ยวโบยบินจนหนาแน่นแล้ว

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกล่าว

"นับว่าท่านยังมีมโนธรรมประจำใจอยู่บ้าง นับว่ายังทราบ ข้าพเจ้าเป็นคนที่หวังดีต่อท่านโดยจริงใจ"

"ดังนั้น ความจริงข้าพเจ้าไม่คิดจะหนีเลย ข้าพเจ้ายังคงอยู่ในรถตลอดมา"

ไต้เกากังอดมิได้ต้องเงยหน้าถาม

"ท่านมิได้ไป ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"ในรถสบายอย่างยิ่ง ที่นั่งก็กว้างอย่างยิ่ง ใต้ที่นั่งเป็นช่องว่าง คนที่มิใคร่อ้วนเช่นข้าพเจ้า พอที่จะนอนอย่างสุขสบายในที่นั้นได้"

ไต้เกากังขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

"แต่ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจอีกประการหนึ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

ไต้เกากังแค่นเสียงจากไรฟัน

"ในเมื่อท่านตั้งใจจะมา ไฉนต้องใช้ลวดลายนี้ด้วย ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ผู้อื่นเห็นข้าพเจ้าเป็นคนโง่เขลา มิว่าข้าพเจ้าจะไปสถานที่ใด ต่างต้องสะสางให้กระจ่างก่อน ว่าที่นั้นเป็นสถานที่ใดกันแน่"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจกล่าว

"ตอนนี้นับว่าท่านทราบ ที่นี้เป็นสถานที่ใดแล้ว ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว นี่เป็นสถานที่ประเสริฐจริง กระทั่งข้าพเจ้ายังคิดไม่ถึง"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจกล่าว

"โชคดีที่ข้าพเจ้าตอนนี้ ก็เข้าใจความเรื่องหนึ่ง"

"อ้อ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนชายตามองไต้เกากังแล้วกล่าว

"นับว่าข้าพเจ้าทราบ ผู้ที่โง่เขลาโดยแท้จริงเป็นผู้ใด ?"

"ข้าพเจ้า..."

ไต้เกากังเพิ่งเอ่ยปากกล่าวได้คำเดียว พลันมีประกายสีเงินวูบขึ้น พุ่งเข้าไปในปากที่อ้าอยู่ของมันอย่างแม่นยำ

มันรู้สึก ในปากทั้งหวานทั้งเย็น ดุจดั่งได้กินก้อนน้ำแข็งก็ปาน

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"เราทราบว่าท่านตะกรามชอบกิน อาวุธลับฆ่าคนในแผ่นดิน ต้องไม่มีชนิดใดจะหวานเทียบเท่ากับไหมเงินหุ้มน้ำตาลกรวดของเรา ทั้งหวานทั้งน่ารับทานยิ่ง ท่านว่าใช่หรือไม่ ?"

ไต้เกากังมิได้ตอบ

ใบหน้าของมันพลันกลายเป็นสีดำคล้ำ คอหอยพลันตีบตัน คล้ายดั่งมีมือมองไม่เห็นเค้นคอหอยมันไว้ก็ปาน

ลมหายใจของมันพลันขาดห้วงไป

ตอนมันตาย ในปากยังหวานอยู่

ไหมเงินหุ้มน้ำตาลกรวดนี้ หวานอย่างยิ่ง หวานแทบตาย หวานจนให้คนตายได้

ตัวของเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน ไยมิใช่หวานอย่างยิ่งเช่นกัน !

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนยังคงยิ้มแย้มจนหยาดเยิ้ม ยังหวานยิ่งกว่าน้ำตาลกรวดเสียอีก

แต่เอี๊ยบไคมิได้ยิ้ม และยิ้มไม่ออกด้วย

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถาม

"ท่านไม่พอใจ ?"

เอี๊ยบไคเม้มปาก เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถามอีก

"มันช่วยท่านไว้ ท่านก็ช่วยมันไว้ บัญชีของสองท่านไยมิใช่เสร็จสิ้นแล้ว ข้าพเจ้าฆ่ามัน ไยมิใช่ไม่มีพันธะเกี่ยวข้องกับท่าน ?"

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องกล่าว

"แต่ท่านอย่างน้อย ไม่สมควรฆ่ามันต่อหน้าข้าพเจ้า"

"ข้าพเจ้าจะต้องฆ่ามันต่อหน้าท่าน"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าต้องการให้ทราบความสองเรื่อง"

เอี๊ยบไคสงบฟัง เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"หากท่านคิดจะให้คนโง่บัดซบ กลายเป็นไม่โง่กว่าผู้อื่น นั่นมีเพียงวิธีเดียว"

นางแย้มยิ้มชายตามองไต้เกากังบนพื้นแล้วกล่าวต่อ

"บัดนี้ มันไยมิใช่ไม่โง่ยิ่งกว่าผู้อื่นได้อีกแล้ว !"

คนตายก็เป็นคนตาย คนตายมีประเภทเดียวเท่านั้น ทั้งไม่มีคนตายที่ชาญฉลาดเป็นพิเศษ และไม่มีคนตายที่โง่บัดซบ

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวช้า ๆ สืบไป

"ข้าพเจ้ายังต้องให้ท่านเข้าใจ หากข้าพเจ้าจะฆ่าผู้ใด มันผู้นั้นต้องตายแน่นอน ในโลกต้องไม่มีผู้ใดสามารถช่วยมันไว้ได้ กระทั่งท่านก็ไม่สามารถ !"

เอี๊ยบไคเม้มปากอีกครั้ง

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนจับตามอง แย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกล่าว

"ท่านตอนนี้ยังมีชีวิต เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่เคยคิดปลิดชีวิตท่านมาเลย และต้องไม่ให้ไหมเงินหุ้มน้ำตาลกรวดแก่ท่านรับทาน ท่านไยต้องเม้มปากไว้ด้วย ?"

นี่กลับมิใช่เป็นวาจามดเท็จ

หากนางมีความต้องการฆ่าเอี๊ยบไคจริง โอกาสของนางมีมากอย่างยิ่ง

แต่เอี๊ยบไคกลับแค่นหัวร่อ แสดงว่าไม่ยอมรับน้ำใจของนาง

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ความจริงท่านบางครั้งก็โง่เขลาอย่างยิ่ง ท่านไฉนไม่ใช้มีดของท่านไปรับมือลู่เต๊ก ?"

เอี๊ยบไคอึ้งอึกเนิ่นนานจึงกล่าวช้า ๆ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าต้องการยืนยันความเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

"ข้าพเจ้าต้องการทราบ ฮั่นเจ็งตายกับกระบี่ของมันหรือไม่ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจกล่าว

"หากท่านตายกับมือมัน แม้นับว่าทราบ ก็จะมีประโยชน์ใด ?"

เอี๊ยบไคก็อดมิได้ต้องถอนใจกล่าว

"ความจริงข้าพเจ้าประเมินมันต่ำเกินไป"

"พลังฝีมือของมันยังสูงกว่าที่ท่านคำนวณไว้ ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"บัดนี้ท่านทราบแล้ว ฮั่นเจ็งมิใช่ตายกับกระบี่ของมัน ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะอีกคราจึงกล่าว

"หากมันฆ่าฮั่นเจ็งจริง ย่อมต้องฆ่าข้าพเจ้าด้วย"

"หากมันคิดจะฆ่าท่าน ท่านจะทำอย่างไร ?"

"ท่านบอกเองแล้ว ในตัวข้าพเจ้ามิเพียงมีมีดสั้นเล่มเดียว"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกล่าว

"ดังนั้น ข้าพเจ้าก็บอกแล้ว โชคดีมันมิได้มีความคิด ต้องการปลิดชีวิตท่านจริง ๆ"

"สำหรับกับท่าน นี่มิใช่ประเสริฐนัก ?"

"มีที่ใดไม่ประเสริฐ ?"

"ในเมื่อฮั่นเจ็งมิใช่ถูกมันฆ่า ก็ต้องถูกท่านฆ่า ท่านฆ่าฮั่นเจ็งแล้ว จึงป้ายผิด

แก่มัน จุดประสงค์ของท่านเป็นต้องการให้ข้าพเจ้าไปเสี่ยงกับมัน"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเพ่งมองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง ในดวงตาคู่งามมีประกายพิสดารจาเไม่มีผู้ใดสามารถคำนวณออก เนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ

"ท่านมีความเห็น เป็นข้าพเจ้าฆ่าฮั่นเจ็งจริง ๆ ?"

เอี๊ยบไคก็ประสานตานางพลางกล่าว

"นอกจากท่าน ข้าพเจ้านึกบุคคลที่สองไม่ออก"

"แต่ทว่า ข้าพเจ้ามิได้ฆ่ามันจริง ๆ"

เอี๊ยบไคแค่นหัวร่อ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถาม

"ท่านไม่เชื่อ ?"

นางถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าทราบท่านต้องไม่ยอมเชื่อ บัดนี้ มิว่าข้าพเจ้ากล่าวกระไร ท่านต่างไม่ยอมเชื่อแน่"

เอี๊ยบไคยอมรับ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"แต่หากข้าพเจ้าสามารถยืนยันมิได้ฆ่ามัน ท่านจะทำอย่างไร ?"

"ท่านสามารถยืนยัน ? ยืนยันเยี่ยงไร ?"

"ข้าพเจ้าย่อมมีวิธี"

เอี๊ยบไคแค่นหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบท่านมีวิธี ท่านกระทั่งยังพอหาวิธีมายืนยันว่า ฮั่นเจ็งเป็นข้าพเจ้าฆ่าเองได้"

"ข้าพเจ้ามีหลักฐาน"

"ข้าพเจ้าก็ทราบท่านมีหลักฐาน ท่านพร้อมที่จะสร้างหลักฐาน เป็นจำนวนร้อย ๆ พัน ๆ ได้ทุกเวลา"

"ข้าพเจ้าเพียงมีหลักฐานเดียว ข้าพเจ้านำหลักฐานนี้ออกมายืนยัน หากท่านยังไม่เชื่อถือข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายินยอมให้ท่านฆ่าข้าพเจ้า ล้างแค้นแทนฮั่นเจ็ง"

นางกล่าวหนักแน่นเหลือเกิน มีความมั่นใจเหลือเกิน

เอี๊ยบไคแทบถูกนางว่ากล่าวจนหวั่นไหว แต่แล้วรีบบอกกับตัวเอง 'ไม่อาจเชื่อถือนางเป็นอันขาด'

"มิว่าท่านนำหลักฐานใดออกมา ข้าพเจ้าต่างไม่ยอมเชื่อ"

"หากแม้นท่านยอมเชื่อ ?"

"หากท่านสามารถนำหลักฐานมายืนยัน จนข้าพเจ้ายอมเชื่อท่านมิได้ฆ่าฮั่นเจ็ง

ข้าพเจ้าก็จะ ..."

"ท่านจะทำอย่างไร ?"

"แล้วแต่ท่าน ทำอย่างไรก็ได้"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจกล่าว

"ท่านทราบข้าพเจ้าต้องไม่ทำอย่างไรต่อท่าน ในเมื่อข้าพเจ้าไม่คิดจะฆ่าท่าน และไม่คิดทำลายหัวใจท่าน ข้าพเจ้าเพียงต้องการ ให้ท่านรับปากข้าพเจ้าเรื่องเดียว"

"เรื่องอันใด ?"

"เรื่องที่ทั้งไม่ไปทำร้ายผู้อื่น และไม่เป็นภัยแก่ตัวท่านเองด้วย"

"ตกลง ข้าพเจ้ารับปาก"

เอี๊ยบไคไม่เชื่อเด็ดขาด เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนจะหาหลักฐานใดมายืนยันได้ ในโลกแทบไม่มีเรื่องราวใด ไม่มีผู้ใด สามารถบันดาลให้เอี๊ยบไคเชื่อถือวาจาเซี่ยงกัว-เซี่ยวเซียนอีก

แต่เอี๊ยบไคคิดผิดไปแล้ว ในโลกยังมีอีกผู้หนึ่งสามารถยืนยันว่า เซี่ยงกัว-เซี่ยวเซียนมิได้ฆ่าฮั่นเจ็งจริง ๆ

คนผู้นี้เป็นใคร...

ผู้นั้นก็คือตัวฮั่นเจ็งเอง !

ฮั่นเจ็งมิได้ตาย มันถึงกับมาปรากฏตัวต่อหน้าเอี๊ยบไค ในสภาพกระปรี้กระเปร่าคึกคัก

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนปรบมือเบา ๆ มันก็เดินออกมาจากด้านหลัง ในมือยังประคองสุราอีกไหหนึ่ง แย้มยิ้มส่งแก่เอี๊ยบไคพลางกล่าว

"นับว่าข้าพเจ้าหาสุราให้ท่านได้แล้ว หากยังไม่พอ ข้าพเจ้ายินดีไปหาให้ท่านอีก"

เอี๊ยบไคตะลึงลานไป !

ครั้งนี้ เอี๊ยบไคตะลึงลานจริง ๆ ...

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"คนผู้นี้ใช่ฮั่นเจ็งหรือไม่ ?"

ย่อมใช่แน่นอน

เอี๊ยบไคดูออก ดั้งจมูกของมันยังมีบาดแผลที่ตนต่อยเหลืออยู่

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"มันใช่ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ ?"

มันย่อมยังมีชีวิต

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"ในเมื่อฮั่นเจ็งยังมีชีวิต ข้าพเจ้าก็มิได้ฆ่าฮั่นเจ็ง"

เหตุผลนี้ เฉกเช่นกับหนึ่งบวกหนึ่งเป็นสอง รวบรัดง่ายดาย และแน่นอนเช่นเดียวกัน

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนระบายลมจากปากเบา ๆ แย้มยิ้มกล่าว

"ตอนนี้ท่านย่อมเชื่อถือ ข้าพเจ้ามิใช่เป็นคนฆ่ามันแล้วกระมัง ?"

เอี๊ยบไคไม่มีวาจาโต้แย้ง

เอี๊ยบไคตอนนี้ย่อมเข้าใจ คนที่ตายไปมิใช่เป็นฮั่นเจ็ง

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"ท่านรู้จักฮั่นเจ็ง หากข้าพเจ้าไปหาคนผู้หนึ่งมาปลอมเป็นมัน ต้องไม่มีทางตบตาท่านได้เด็ดขาด"

ความจริงในโลกไม่มีวิชาปลอมแปลงโฉม ที่เลอเลิศถึงปานนั้นเด็ดขาด

หากผู้หนึ่งคิดจะปลอมเป็นอีกผู้หนึ่ง โดยที่ญาติสนิทมิตรสหายของตัวเองก็ไม่มีปัญญาพิสูจน์แยกแยะจริง นั่นต้องมิใช่เป็นวิชาปลอมแปลงโฉมโดยเด็ดขาด

นั่นต้องเป็นเทพนิยาย ปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์ และเป็นเทพนิยายที่เหลวไหลอย่างยิ่ง เป็นปรากฏการณ์พิสดารที่ไม่อาจเกิดขึ้นเด็ดขาด

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"แต่ฮั่นเจ็งที่ท่านพบเห็นในค่ำคืนนั้น หน้าของมันถูกต่อยเละผิดรูป ดังนั้นจึงตบตาท่านได้"

เอี๊ยบไคได้แต่ฝืนหัวร่อกล่าว

"ดูท่า คนมีความสามารถของกิมจี๊ปังมีอยู่ไม่น้อยจริง ๆ"

"ไม่น้อยจริง ๆ"

"ท่านหาคนผู้หนึ่งมาปลอมโฉมหน้าเป็นฮั่นเจ็งก่อน ค่อยต่อยหน้ามันให้แหลกเละ เรียกมันมาหลอกลวงข้าพเจ้า ?"

"เป็นฮั่นเจ็งลงมือต่อยเอง หมัดของมันก็แข็งอย่างยิ่ง อย่างน้อยแข็งกว่าข้าพเจ้า"

เอี๊ยบไคกล่าว

"แต่ข้าพเจ้ายังคิดไม่ออก ไฉนมีคนยอมกระทำเรื่องเช่นนี้ให้ท่าน ยอมถูกทุบตีจนบาดเจ็บสาหัสแล้ว ยังไปหลอกลวงผู้อื่นให้ท่าน ?"

"เมื่อครู่ตอนท่านออกจากตัวรถ เห็นคนที่อยู่ทางด้านนอกหรือไม่ ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"ขอเพียงข้าพเจ้าสั่งไปคำเดียว มิว่าเป็นเรื่องราวใด พวกมันต่างยินยอมกระทำแทนข้าพเจ้าทั้งสิ้น"

"รอเรื่องราวของพวกมันกระทำสำเร็จ ท่านยังคงต้องฆ่าพวกมันเช่นกัน ?"

"ข้าพเจ้าความจริงเป็นสตรีที่ใจดำอำมหิตอยู่แล้ว ชีวิตของพวกเหล่านี้ ในสายตาของข้าพเจ้า ไม่มีคุณค่าแม้แต่อีแปะเดียวเลย"

นางเพ่งมองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง ดวงตาคู่งามเป็นประกายพิกลพิสดารอีกครั้ง กล่าวช้า ๆ สืบไป

"แต่กับท่าน... ข้าพเจ้าเป็นอย่างไรต่อท่าน ตัวท่านควรจะเข้าใจได้"

เอี๊ยบไคแค่นเสียง

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงต้องการทราบ เรื่องที่ท่านจะให้ข้าพเจ้ากระทำ เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?"

เพราะต้องการให้เอี๊ยบไคเชื่อว่า ฮั่นเจ็งตายกับกระบี่ลู่เต๊ก นางยินยอมเสียสละชีวิตบริวารไปคนหนึ่ง

บัดนี้ เพราะต้องการให้เอี๊ยบไคเชื่อ นางมิได้ฆ่าฮั่นเจ็ง นางยินยอมให้ฮั่นเจ็งมีชีวิตมาปรากฏตัวอีกครั้ง

และต้องการให้เอี๊ยบไคเชื่อว่า ฮั่นเจ็งเป็นสหายเอี๊ยบไค นางมิทราบได้ทุ่มเทความคิดไปมากน้อยเพียงใด

แต่บัดนี้ ความคิดที่นางเพียรสร้างขึ้นทั้งมวลล้วนแล้วเปลืองเปล่าไปสิ้น

บัดนี้เอี๊ยบไคทราบแล้ว ฮั่นเจ็งก็เป็นคนของกิมจี๊ปัง

ทุกประการที่นางกระทำ เพียงเพื่อต้องการให้เอี๊ยบไครับปากนางเรื่องเดียว เรื่องกระไรกันแน่ ?

เอี๊ยบไคกระทั่งคิดยังมิกล้าคิด เนื่องเพราะทราบว่า เป็นเรื่องประหลาดพิกลเยี่ยงไร เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนต่างสามารถคิดค้นมาได้

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนยังคงเพ่งมองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง กล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าเพียงต้องการ ให้ท่านรับปากอยู่ที่นี้ อยู่จนบาดแผลของท่านตกสะเก็ดแล้วค่อยไป"

"เรื่องนี้เท่านั้น ?"

"เรื่องนี้เท่านั้น"

เอี๊ยบไคตะลึงลานอีกครา

นางก็ยอมรับว่า ตัวนางเป็นสตรีใจดำอำมหิต ชีวิตผู้อื่นในสายตาของนาง ไม่มีค่าแม้แต่อีแปะเดียวเลย

นางทุ่มเทความคิดและผู้คนมากหลายปานนั้น เสียสละใหญ่หลวงปานนั้น เพียงเพื่อต้องการให้เอี๊ยบไครับปากนางเรื่องเดียว เรื่องเช่นนี้ มิเพียงไม่เป็นภัยถึงผู้อื่นเท่านั้น กับเอี๊ยบไค ยังมีแต่ประโยชน์อีกด้วย

นางคำนวณไปคำนวณมา ที่ต้องการถึงกับมิใช่ตัวนางเอง แต่เป็นประโยชน์ของเอี๊ยบไค

เอี๊ยบไคจับตามองนางแน่วนิ่ง บังเกิดความรู้สึกที่กระทั่งตัวเองก็ไม่มีปัญญาเข้าใจ

'...ข้าพเจ้ากับผู้อื่น มาตรว่าใจดำอำมหิต แต่ทว่าข้าพเจ้ากับท่านเป็นเช่นไรนั้น ในใจท่านก็สมควรเข้าใจกระจ่าง'

หัวใจนางสลายแล้ว

เอี๊ยบไคไม่เข้าใจเสมอมา แม้นับว่าเข้าใจก็ต้องไม่อาจเชื่อ ไม่ยินยอมเชื่อ

แต่ทว่า บัดนี้มิอาจไม่เชื่อแล้ว

ความจริงเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนพอจะฉวยโอกาสนี้ ใช้วิธีพิกลนานามาทรมานตนประกายตาที่นางมองเอี๊ยบไค หรือเป็นความจริงได้ ?

นั่นอย่างน้อย ย่อมมีความจริงอยู่หลายส่วน

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนส่งเสียงอ้อยอิ่งอีกครั้ง

"ข้าพเจ้าความจริงมีวิธีอีกมากหลายพอจะรั้งท่านอยู่ที่นี้ แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการบังคับใจท่าน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงต้องการให้ท่านรับปากเอง"

ในที่สุด เอี๊ยบไคต้องถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงรับปากอยู่ก่อนแล้ว"

ที่หลังลานตึกมีห้องครัวเล็ก ๆ ตอนนี้ในห้องครัวมีกลิ่นข้าวต้มโชยมาเป็นระยะ ๆ

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกำลังเข้าครัว ตุ๋นข้าวต้มให้เอี๊ยบไค เป็นข้าวต้มตุ๋นไก่ผสมกับโสม

'ข้าพเจ้าความจริงคิดจะใส่โสมลงไปในข้าวต้มสักเล็กน้อย แต่ข้าพเจ้า...'

เอี๊ยบไคพลันนึกถึงซุยเง็กจิน นึกถึงข้าวต้มที่ซุยเง็กจินตุ๋นให้ตน

นางเป็นสตรีที่มีจิตใจดีงามน่ารักยิ่ง แต่ชะตาชีวิตของนางกลับอาภัพอย่างยิ่ง ประสบการณ์พาลเคราะห์ร้ายอย่างยิ่ง

ตอนนี้ นางมิทราบประสบเภทภัยใดบ้าง ?

ยังมีเต็งฮุ้นลิ้ม นางตอนนี้มีสติสัมปชัญญะฟื้นคืนมาหรือไม่ ? ก้วยเต๋งยังคงดูแลนางหรือไม่ ? นางตอนนี้อยู่ที่ใด ?...

หากนางทราบ นางแทงเอี๊ยบไคบาดเจ็บ ความเจ็บช้ำใจของนางจะต้องยิ่งลึกซึ้งเจ็บปวดยิ่งกว่าแผลของเอี๊ยบไคเสียอีก

เรื่องเหล่านี้ ความจริงเอี๊ยบไคไม่ต้องการไปครุ่นคิด แต่พาลมิอาจไม่ไปคิด

แต่ทว่า เอี๊ยบไคคิดแล้วจะทำอย่างไรได้ ?

เอี๊ยบไครับปากเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน และบาดแผลของเอี๊ยบไค ก็สาหัสยิ่งกว่าที่คิดคาดไว้มากนัก

เอี๊ยบไคเมื่อครู่ ยังเกร็งกำลังภายในอยู่ตลอดมา แต่พอเอนกายนอนจึงได้ทราบ เมื่อครู่ที่สามารถทนทานอยู่นานปานนั้น นับเป็นปรากฏการณ์พิสดารจริง ๆ

เอี๊ยบไคมิเพียงเจ็บปวดที่บาดแผลเท่านั้น กระทั่งกระดูกทั้งร่างก็เจ็บปวด ทั้งปวดทั้งเมื่อยจนบอกมิถูก

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนประคองชามข้าวต้มเข้ามา แย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกล่าว

"นี่เป็นข้าพเจ้าปรุงกับมือเอง ท่านชิมดูเป็นอย่างไรบ้าง ?"

นางถึงกับรู้จักเข้าครัว ? ถึงกับรู้จักตุ๋นข้าวต้ม ?

"อีกสองวันเมื่อท่านทุเลากว่านี้ ข้าพเจ้าค่อยผัดกับข้าวให้แก่ท่านสักหลายจาน ข้าพเจ้าประกัน กระทั่งซือแป๋ (พ่อครัว) ใหญ่ของโรงเตี๊ยมฮั้งปิน ยังไม่มีฝีมือเทียบเท่าข้าพเจ้าได้"

รสของข้าวต้มไม่เลวจริง ๆ และเอี๊ยบไคก็หิวอย่างยิ่ง

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ในข้าวต้มนี้ก็มียาบำรุง แต่มิใช่เป็นยาบำรุงที่ให้ผู้กลืนกินต้องนอนหลับ เป็นยาบำรุงที่แท้จริง"

นางล้างเครื่องแต่งหน้าออกจนหมดสิ้น เปลี่ยนเป็นเสื้อกระโปรงผ้าฝ้ายสีเขียวที่สมถะ ตอนนี้มิว่าผู้ใดเห็นนาง ต้องคาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด นางคือปังจู๊ของกิมจี๊ปัง ยิ่งไม่ยอมเชื่อ นางคือสตรีที่มีจิตใจอำมหิตชั่วร้าย

ตอนนี้ นางคล้ายดั่งเปลี่ยนเป็นอีกผู้หนึ่ง

นางเปลี่ยนจากคนปัญญาอ่อน กลายเป็นอสูรชั่วร้าย ตอนนี้กลับกลายเป็นภรรยา

ที่นุ่มนวล อยู่ในอำนาจสามี เป็นจูหู (แม่บ้าน) ที่มัธยัสถ์และเปรื่องปราดสามารถ

เอี๊ยบไคจ้องมองนาง บัดนี้กระทั่งตัวเองก็แยกแยะไม่ถูก นางเป็นสตรีเยี่ยงไรกันแน่ ?

อาจบางที แต่ละคนต่างมีโฉมหน้าอยู่สองเค้า

แต่ละคนต่างมีด้านดีงาม และด้านชั่วร้ายอย่างยิ่ง กระทั่งเอี๊ยบไคเองก็มิได้นอกเหนือกว่านี้ เพียงแต่ว่าเอี๊ยบไคมักสามารถข่มบังคับด้านชั่วร้ายของตนไว้ได้ดียิ่งเสมอมาเท่านั้น

และตนใช่จะสามารถ บันดาลให้เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน คุมขังด้านชั่วร้ายของนางไว้ตลอดกาลหรือไม่ ?

เอี๊ยบไคไม่มีความมั่นใจ

แต่ตกลงใจขอทดลองดูสักครั้ง

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนป้อนข้าวต้มหมดชามแล้ว กำลังตรวจดูบาดแผลที่ขาอ่อนของเอี๊ยบไค นางถอนใจเบา ๆ กล่าว

"บาดแผลของท่านสาหัสไม่น้อยเลย ดูท่า มือข้างนั้นของลู่เต๊ก นับว่าคล้ายหลอมขึ้นจากเหล็กจริง ๆ"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มตอบ

"มิคล้ายหลอมจากเหล็กแน่ เนื่องเพราะในโลกต้องไม่มีเหล็กน่ากลัวปานนั้น"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนครุ่นคิดพลางกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าความจริงมีเจตนาให้ท่านไปหาลู่เต๊กล้างแค้นแทนฮั่นเจ็งจริง ข้าพเจ้ามีความต้องการให้ท่านฆ่าพวกมันแทนข้าพเจ้า"

เอี๊ยบไคสงบฟัง เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"ปัจจุบันนี้ มาตรว่าเซี่ยวลี้ถ้าฮวย อาฮุยเกี้ยมแขะ และจิ้นบ้อเมี่ยยังอาจมีชีวิตอยู่ แต่พวกท่านต้องไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวในวงพวกนักเลงอีกเด็ดขาด"

สามคนนั้น นับว่ามิได้มีชีวิตอยู่ในโลกียวิสัยแล้วจริง ๆ ร่องรอยของพวกท่านได้เข้าสู่เทพนิยายแล้ว

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"นอกจากพวกท่านสามคนแล้ว ในโลกนี้ผู้ที่สามารถคุกคามข้าพเจ้าได้จริง ก็มีเพียงสามคนเช่นกัน"

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถาม

"สามคนใด ?"

"ท่านทายดู"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านก็ย่อมนับข้าพเจ้าอยู่ในจำนวนนั้นด้วย"

"ข้าพเจ้ามิได้"

เอี๊ยบไคงุนงงวูบ อดมิได้ต้องถาม

"หรือข้าพเจ้ายังไม่อาจนับเป็นยอดฝีมือ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มตอบ

"หากวิจารณ์วิชาฝีมือ ท่านย่อมเป็นสุดยอดของบู๊ลิ้มยุคนี้ หากวิจารณ์ตามภูมิปัญญาและปฏิภาณ ท่านยิ่งไม่ด้อยกว่าผู้อื่นใดเด็ดขาด มีดสั้นของท่าน หลังจากเซี่ยวลี้ถ้ำฮวยแล้ว นับเป็นอาวุธน่าสะพรึงกลัวที่สุดในโลกนี้ได้เต็มปากคำ"

นี่เป็นวาจาสัตย์จริง

เอี๊ยบไคมิเคยสอดแทรกวาจาสัตย์จริงของผู้อื่นมาเลย ยิ่งไม่ต้องการสอดแทรกวาจาที่ผู้อื่นกล่าวชมเชยตนด้วย

มิว่าอย่างไร ถูกผู้อื่นยกย่องชมเชย ย่อมเป็นเรื่องที่เบิกบานอย่างยิ่งอยู่

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"แต่หัวใจของท่านไม่ดำเพียงพอ ฝีมือก็ไม่อำมหิตเพียงพอ มีดสั้นที่ท่านชัดหยิบจากมือ มักเป็นการช่วยคนมากกว่า ฆ่าคนน้อยกว่าอยู่เสมอ"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"ดังนั้น ข้าพเจ้าไม่อาจคุกคามท่าน"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนประสานตาแน่วนิ่ง กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ข้าพเจ้าเห็นว่า ท่านไม่อาจคุกคามข้าพเจ้า ปมสำคัญสุดคือยังเนื่องเพราะ... เนื่องเพราะพวกเราเป็นมิตรสหาย ข้าพเจ้าต้องไม่ทำอันตรายท่านจริง ข้าพเจ้าก็เชื่อท่านต้องไม่อาจตัดใจอำมหิต มาทำอันตรายข้าพเจ้าจริง"

ประกายตานางนุ่มนวลและจริงใจ มิว่าผู้ใดยามกล่าววาจา ต้องไม่มีประกายตาที่จริงปานนี้ได้

หัวใจเอี๊ยบไคพลันบังเกิดความรู้สึกที่ตัวเองก็ไม่ปรารถนายอมรับ รีบเปลี่ยนเรื่องขึ้นทันที

"ในเมื่อข้าพเจ้าไม่นับ น่าไฮ้เง็กเซียวนับเป็นหนึ่งในจำนวนนี้ได้หรือไม่ ?"

"ไม่ได้"

"ไฮ้ มันก็นับไม่ได้ ?"

"เมื่อสามสิบปีก่อน มันก็สามารถทะยานตัวเข้าเป็นหนึ่งในสิบอันดับแรกของตำราอาวุธ แต่ตอนนี้มันเข้าสู่นิกายม้อก้าแล้ว พลังฝีมือของมัน ย่อมยิ่งน่าสะพรึงกลัว แต่กลับไม่อาจคุกคามข้าพเจ้าได้"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะมันชราไปแล้ว และมันยังมีจุดอ่อน"

เง็กเซียวงมงายในราคะ

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนหัวร่อพลางตอบ

"ดังนั้น ข้าพเจ้าไม่หวั่นเกรงมันสักน้อยนิด ขอเพียงเป็นคนงมงายในราคะ ข้าพเจ้าก็มีวิธีรับมือมัน"

นี่ก็เป็นวาจาสัตย์จริง

นางมิเพียงสวยสะคราญยิ่ง ฉลาดปราดเปรื่องยิ่งเท่านั้น ยังกราดเกรี้ยวอำมหิตไร้น้ำใจ สตรีประเภทนี้พอดีเป็นดาวข่มคนงมงายในราคะได้

อย่าว่าแต่ดรุณีเยาว์วัยที่สวยสะคราญ ความจริงก็มีวิธีไปรับมือกับชายชราที่งมงายในราคะอยู่มากหลาย

โลกนี้ ความจริงมีชายชราที่ภูมิปัญญาปราดเปรื่องหลักแหลมมากมายยิ่ง ที่ถูกสตรีโง่เขลาเบาปัญญาหลอกลวงจนบ้านช่องพินาศ ทรัพย์สินมอดมลาย ชื่อเสียงย่อยยับ ชีวิตดับสูญ

หัวใจเอี๊ยบไคสะทกสะท้านจนบอกมิถูก

เอี๊ยบไคทราบ เง็กเซียวจะเร็วจะช้า ก็ต้องตายกับมือเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน ที่เห็นใจมิใช่เป็นเง็กเซียว แต่เป็นบรรดาชายชราที่ไม่ยอมรับตัวเองสูญเสียเสน่ห์ดึงดูดจิตใจดรุณีเหล่านั้น

"เง็กเซียวไม่อาจนับ ก้วยเต๋งเล่า ?"

"ก้วยเต๋งก็ไม่อาจนับ"

เอี๊ยบไคไม่เห็นพ้อง ต้องคัดค้านทันที

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบมา ความสูงส่งในเพลงกระบี่ก้วยเต๋ง ถึงระดับมิด้อยกว่าซงเอี๊ยงทิเกี่ยมในอดีตแล้ว"

"เพลงกระบี่ของมัน อาจจะเหนือกว่าซงเอี๊ยงทิเกี่ยมเสียอีก น่าเก็งเอี๊ยงพอจะนับเป็นยอดฝีมือกระบี่ในบู๊ลิ้มยุคนี้เต็มภาคภูมิ แต่ยังไม่อาจรับมันได้ถึงสิบกระบวนท่า"

"ท่านเห็นการต่อสู้ครั้งนั้นด้วย ?"

"การต่อสู้ของสุดยอดฝีมือบู๊ลิ้มในยุคนี้ ข้าพเจ้าเพียงสามารถเร่งรุดเดินทางไปทันเวลา ต้องไม่ยอมปล่อยให้ผ่านตาเด็ดขาด"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"มีบางครั้งท่านกระทั่งยังลอบดูอยู่ทางนอกกำแพง"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกล่าว

"มันลงมือกราดเกรี้ยวดุดัน หนักแน่นเข้มแข็ง และยังพลิกแพลงได้รวดเร็วอย่างยิ่ง แทบจะถึงระดับ ไม่มีจุดอ่อนช่องว่างพอจะตีโต้ แต่ตัวมันก็มีจุดอ่อน"

"อ้อ ?"

"มันมากน้ำใจเกินไป"

เอี๊ยบไคไม่อาจไม่ยอมรับ ก้วยเต๋งนับเป็นคนมีน้ำใจมากเกินไปจริง ๆ

ดูตามเปลือกนอกของมัน มาตรว่าเข้มแข็งและเย็นชาอำมหิต แต่ความจริงมันเป็นคนมีน้ำใจฟุ่มเฟือยยิ่ง เป็นคนพลุ่งพล่านดาลใจง่ายดายยิ่ง บางครั้ง กระทั่งยังมีอารมณ์อ่อนไหวดั่งอิสตรี

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"คนที่มากน้ำใจ ก็ยากจะไม่เปราะบาง หากแม้นในตัวคนเราเปราะบางอย่างยิ่ง มิว่าเพลงกระบี่ของมันกราดเกรี้ยวดุดันปานใด ต่างไม่เป็นที่น่าสะพรึงกลัวแล้ว"

เอี๊ยบไคถอนใจเบา ๆ

เอี๊ยบไคนึกถึงก้วยเต๋ง พลอยนึกไปถึงเต็งฮุ้นลิ้มด้วย เต็งฮุ้นลิ้มมิเพียงมากน้ำใจเท่านั้น ยังงมงายในความรักอีกด้วย

เอี๊ยบไคไม่ปรารถนาครุ่นคิดสืบไป จึงถามขึ้น

"เตียงจูเซี้ยจู๊ (ประมุขนครไข่มุก) เล่า ?"

"เฮียม่วยเตียงจูเซี้ยจู๊ นับเป็นอัจฉริยะที่สูงส่งได้จริง ๆ ความพิสดารในเพลงกระบี่ของพวกมัน พอจะยกเป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดินได้เช่นกัน"

"สี่ร้อยเก้าสิบกระบี่ไข่มุกสัมพันธ์ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนผงกศีรษะตอบ

"เฮียม่วยสองคนนั้น ต่างมีสรีระร่างที่ผิดธรรมชาติแต่กำเนิด คนหนึ่งมีแขนขวายาวกว่าแขนซ้ายเจ็ดนิ้ว คนหนึ่งมีแขนซ้ายยาวกว่าแขนขวาเจ็ดนิ้ว มือหนึ่งถือกระบี่ยาว มือหนึ่งถือกระบี่สั้น และยังเป็นเฮียม่วยฝาแฝด มีกระแสจิตตรงกัน ยามร่วมมือจู่โจมศัตรู ทั้งสองก็คล้ายเป็นคนคนเดียว ยามกรีดกรายเพลงกระบี่คนเดียวกลับกลายคล้ายเป็นสี่คนไป"

เอี๊ยบไคกล่าว

"ฟังว่า สี่ร้อยเก้าสิบกระบี่ไข่มุกสัมพันธ์ของพวกมัน เพียงระดมจู่โจมมา ในโลกนี้ไม่มีผู้ใดสามารถทำลายได้"

"มิเพียงไม่มีคนทำลายได้เท่านั้น และในโลกนี้ก็มีน้อยคนนัก ที่จะสามารถรับสี่ร้อยเก้าสิบกระบี่ของพวกมันอยู่"

"พวกมันนับได้หรือไม่ ?"

"ไม่นับ"

"ไฮ้ พวกมันก็ไม่นับ เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะพวกมันตายไปแล้ว ?"

"ไฮ้! ตายเมื่อใด ? ตายอย่างไร ?"

"แต่ละคนต่างไม่อาจหลีกหนีความตายพ้น ท่านไยต้องแตกตื่นสงสัยถึงปานนี้ ?"

"มาตรว่าพวกมันตายไป แต่เพลงกระบี่ของพวกมัน หาได้ตายไปด้วยไม่"

"มาตรว่าเพลงกระบี่พวกมันยังมีทายาทสืบต่อ แต่จะไปหาเฮียม่วยที่มีรูปกายพิเศษพิสดารมาแต่กำเนิดเยี่ยงนี้ มาฝึกได้เพลงกระบี่เลอเลิศพิสดารเยี่ยงพวกมันจากแห่งหนใด ?"

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถอนใจอีกครา

แต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน มิทราบมีเพลงกระบี่ที่เลอเลิศสุดหล้าฟ้าดินอยู่มากมายเพียงใด ต่างเฉกเช่นกับสี่ร้อยเก้าสิบกระบี่ไข่มุกสัมพันธ์ เพียงเปล่งประกายวูบเดียวก็ดับลับหาย กลายเป็นวิชาสูญสิ้นการถ่ายทอดไป

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"ท่านครุ่นคิดไปแต่ในหมู่ผู้มีชื่อเสียงเหล่านั้น ท่านจะไม่มีวันเดาถูกได้ตลอดกาล"

"สามคนที่ท่านว่า หรือต่างมิใช่เป็นคนมีชื่อเสียง ?"

"อย่างน้อย มิใช่เป็นคนมีชื่อเสียงเยี่ยงนั้น"

เอี๊ยบไคครุ่นคิดแล้วพลันถามขึ้น

"ท่านรู้จักโป้วอั้งเสาะหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้ารู้จัก มันเป็นสหายรักของท่าน และก็พอจะนับเป็นเฮียตี๋ของท่านได้ มันเป็นคนพิกลอย่างยิ่ง เพลงดาบของมันก็พิกลยิ่ง"

"มิใช่พิกล เป็นเร็ว เร็วจนผู้คนต้องอกสั่นขวัญฝ่อ"

"ข้าพเจ้าเคยเห็นมันลงมือมา"

"อ้อ"

"ดาบที่มันลงมือ ทั้งเร็วทั้งแม่นยำ จนพอจะทัดเทียมกับอาฮุยเกี้ยมแขะของกาลกระโน้นโดยไม่ด้อยกว่า แต่ทว่า..."

"แต่ทว่า มันยังไม่อาจนับได้ ?"

"ไม่อาจ"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะมันไม่มีความปรารถนา ย่างกรายสู่วงพวกนักเลงอีกเลย มันยังคล้ายเบื่อหน่ายชิงชังชีวิตอีกด้วย มันเพียงคิดจะเป็นวาสีที่ถืออุเบกขา ไม่แก่งแย่งชิงดีกับผู้ใด ไม่ต้องการเป็นวีรบุรุษ มีเกียรติภูมิเกรียงไกรในแผ่นดิน อย่าว่าแต่มันยังมีโรคประจำตัวที่น่ากลัวยิ่ง ซึ่งคล้ายเป็นเชื้อโรคเกาะกระดูกของมันอยู่"

เอี๊ยบไคนิ่งอึ้งด้วยความหม่นหมอง ไม่มีวาจาโต้แย้ง

ครั้งนี้ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนมิได้บอกผิด

นางถึงกับล่วงรู้ประวัติความเป็นมา นิสัยใจคอของวีรบุรุษในแผ่นดินได้กระจ่างดั่งนิ้วในฝ่ามือ

นางมิเพียงแยกแยะกระจ่างชัดเท่านั้น ยังวิจารณ์ได้ถูกต้อง มิอาจโต้แย้งอีกด้วย

ที่น่ากลัวสุดคือ มิว่าผู้ใดเพียงมีจุดอ่อนแม้สักน้อยนิด ต่างไม่อาจอำพรางนางไปได้เลย !

เอี๊ยบไครู้สึก นางเปลี่ยนอีกแล้ว เปลี่ยนจากภรรยาที่นุ่มนวลอยู่ในโอวาท กลายเป็นผู้สันทัดกรณีวิชาบู๊ ที่ล่วงรู้หลักวิชาและประวัติความเป็นมาของผู้มีฝีมือทั้งแผ่นดิน กลับกลายเป็นนักการทหารที่มีกลยุทธ์ชาญฉลาด ระบุผลแพ้ชนะที่อยู่ไกลตัวเป็นพัน ๆ ลี้ได้

นางกระทั่งยังคล้ายเป็นผู้ที่อุ่นสุราวิจารณ์วีรบุรุษอยู่ในป่าเหมย... โจโฉ !

ความจริงเอี๊ยบไครู้สึกระโหยอย่างยิ่ง แต่เมื่อได้ยินวาจานางแล้ว จิตใจคล้ายดั่งพลันคึกคักขึ้นอีกมากหลาย สติแจ่มใสกว่าเดิมมากมาย

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถามอีก

"แล้วสามคนที่ท่านว่า เป็นผู้ใดกันแน่ ?"

"สามคนที่ข้าพเจ้าว่า จึงเป็นคนน่ากลัวที่สุดในแผ่นดินยุคนี้ เนื่องเพราะพวกมันแทบไม่มีจุดอ่อนเลย"

ดวงตาเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนมีประกายแวววาว กล่าวสืบต่อไป

"คนแรกแซ่บั๊กนามโง้วแซ"

"บั๊กโง้วแซ ?"

"ท่านมิเคยได้ยินนามคนผู้นี้ ?"

"มันเป็นคนตระกูลบั๊กในแซเซี้ย ?"

"ใช่ มันจึงเป็นประมุขตัวจริงของพวกกล้าตายแซเซี้ยเหล่านั้น เฮ็กแป๊ะเป็นเพียงข้าทาสของมันเท่านั้นเอง"

เฮ็กแป๊ะนับเป็นคนที่น่ากลัวอย่างยิ่งอยู่แล้ว แต่กลับเป็นเพียงข้าทาสของบั๊กโง้วแซเท่านั้น !

'...ท่านฆ่าเราแล้ว เจ้านายของเรา ต้องให้ท่านตายยิ่งสยดสยองกว่า...'

นึกถึงคำสาปแช่งตอนก่อนตายของเฮ็กแป๊ะ นึกถึงสีหน้าที่กราดเกรี้ยวอำมหิตทีท่าคล้ายดั่งปิศาจของมัน หัวใจเอี๊ยบไคอดเย็นวาบมาไม่ได้

"บั๊กโง้วแซเป็นคนเช่นไรกันแน่ ? พลังฝีมือของมันสูงถึงระดับใดกันแน่ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนส่ายหน้าตอบ

"ข้าพเจ้าบอกไม่ถูก"

"ท่านก็บอกไม่ถูก ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจกล่าว

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าก็บอกไม่ถูก ดังนั้นจึงน่ากลัว ...อื่น ๆ ยังมิต้องไปว่ากล่าว เพียงบริวารที่มันมี อย่างน้อยกว่าห้าร้อยคน ต่างพร้อมที่จะตายแทนมันได้ทุกเวลา ประการเดียวท่านก็พอจะคิดออก มันเป็นคนน่าสะพรึงกลัวปานใด ?"

นึกถึงพวกกล้าตายเหล่านั้น ต่างยอมตายอย่างอาจหาญสยดสยอง เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องขนลุกเกรียว

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"คนที่สองที่ข้าพเจ้าว่า ท่านเคยประมือกับมันมาแล้ว ?"

"ลู่เต๊ก ?"

"ใช่ ลู่เต๊กนี่เอง ท่านอาจบางทีประเมินมันต่ำเกินไปเสมอมา"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าว

"อย่างน้อยข้าพเจ้าตอนนี้ ไม่อาจประเมินมันต่ำอีกแล้ว ข้าพเจ้าแทบตายกับมือมันมา"

"แต่ท่านกลับยังมิทราบ ความน่ากลัวที่แท้จริงของมันอยู่ที่ใด"

"อ้อ ?"

"วิชาบู๊ของมันท่านได้เห็นแล้ว ท่านรู้สึกอย่างไร ?"

"ตอนมันป้องกัน ไม่มีจุดอ่อนช่องว่างให้จู่โจม ตอนมันจู่โจม วูบเดียวดุจอสนีบาตฟาดทำลาย และยังลงมือได้กลอกกลิ้งพลิกแพลง ถึงกับสามารถขุดหลุมพรางไว้ก่อน ล่อให้คนกระโดดลงไปโดยไม่รู้ตัว"

"แต่หากมีดสั้นของท่านหลุดจากมือ มันยังคงมิแน่สามารถหลบหลีกพ้น"

เอี๊ยบไคมิได้รับ แต่ก็มิได้ปฏิเสธ

กับมีดสั้นของตน เอี๊ยบไคมิยินยอมวิจารณ์เสมอมา

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"ที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดของลู่เต๊ก อยู่ที่อักษรสิบหกตัว ท่านเพียงบอกได้สี่ตัวเท่านั้น"

"สี่ตัวใด ?"

"กีเปี่ยงข้าจ่า (กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์)"

"ยังมีอีกสิบสองตัวใด ?"

"ซิมติ๊มแนขก (อำมหิตเลือดเย็น) กี่เปี่ยงข้าจ่า (กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์) ซิมยู่ใช้ลั้ง (ใจดุจสัตว์ป่า) เหมาซื่อกุนจื้อ (หน้าดั่งวิญญูชน)"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"มันยังเป็นคนเยาว์วัย อักษรสิบหกตัวนี้ ท่านออกจะวิจารณ์มันเกินไปบ้างกระมัง ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนย้อนถาม

"ท่านทราบหรือไม่ ? มันไฉนจึงพิชิตท่านได้"

เอี๊ยบไคสั่นศีรษะ

เอี๊ยบไคมิใช่ไม่ทราบ เพียงแต่ไม่ต้องการบอกไป

แต่เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนได้บอกแทน

"เท่าที่มันสามารถพิชิตท่าน เนื่องเพราะมีดสั้นของท่านมิได้ชัดออกไป"

นางพลันถามอีก

"แต่ท่านทราบหรือไม่ ? ไฉนมีดสั้นของท่านจึงไม่อาจชัดไป ?"

ครั้งนี้เอี๊ยบไคคล้ายจะบอกแล้ว แต่เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนไม่ยอมให้เอ่ยปาก รีบชิงกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะมันชัดกระบี่ของมันออกไปก่อน ท่านย่อมไม่อาจใช้มีดสั้นของ

ท่านได้อีก"

เอี๊ยบไคย้อนถาม

"หรือมันคำนวณประการนี้ไว้ได้ก่อน ? ดังนั้นจึงไม่ใช้กระบี่ ?"

"ใช่แล้ว"

"แต่มันก็ได้ย้ำหลายครั้งครา มือของมันเป็นอาวุธร้ายที่ฆ่าคน"

"เนื่องเพราะมันก็คำนวณ ท่านเป็นคนเช่นไรได้แม่นยำ มันทราบ มันยิ่งกล่าวเยี่ยงนั้น ท่านยิ่งไม่ยอมใช้มีดสั้นเป็นอาวุธ ดังนั้น มันจึงพาลแสดงความโอ่อ่าเปิดเผยออกมาให้ท่านเห็น"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้ม เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"แล้วท่านทราบหรือไม่ ? มันไฉนไม่ฆ่าท่าน ?"

"เนื่องเพราะ..."

"เนื่องเพราะมันก็ทราบ หากมันลงมือสังหารท่านจริง มีดสั้นของท่านก็อาจจะหลุดจากมือได้ มันย่อมทราบ ในตัวท่านต้องไม่มีมีดสั้นเพียงเล่มเดียว"

"แต่ทว่า ตอนหลังมันยังนัดหมายให้ข้าพเจ้าต่อสู้กับมันอีก..."

"ครั้งนี้ มันออมมือทอดไมตรีแก่ท่าน ครั้งหน้าแม้จะต่อสู้กันอีก ท่านหักใจลงมือสังหารมันได้ ?"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"อย่าว่าแต่ผ่านการต่อสู้ครั้งนี้แล้ว ท่านได้รู้สึกมันเป็นวีรบุรุษคนหนึ่ง รู้สึกมีความรักถนอมในตัวมัน ดังนั้นมาตรว่าภายหน้ามันจะต่อสู้กับท่านอีก ท่านก็ต้องพยายามหลบหลีกมิยอมปะทะด้วย"

เอี๊ยบไคมิอาจปฏิเสธได้ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"ดังนั้น มันมิเพียงจู่โจมท่านพ่ายแพ้ มิเพียงได้สหายที่มีคุณประโยชน์เช่นท่านมาอีกคนหนึ่งเท่านั้น ยังได้ชื่อเสียง เป็นวีรบุรุษที่มีเกียรติภูมิเกรียงไกรไปทั่วแผ่นดินอีกด้วย"

หยุดแค่นหัวร่อแล้วกล่าวช้า ๆ ต่อ

"ดังนั้นข้าพเจ้าจึงว่า มันอำมหิตเลือดเย็น กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ หัวใจดุจสัตว์ป่าหน้าดั่งวิญญูชน ซึ่งวิจารณ์มันไม่ผิดพลาดสักน้อยนิด"

เอี๊ยบไคได้แต่ฝืนยิ้ม เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"มันมิเพียงมีอิทธิพลอำนาจ มีความสุขลึกซึ้ง ยังมีเล่ห์อุบายกลอกกลิ้ง มีความทะเยอทะยานใฝ่สูง"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าว

"ดังนั้น ท่านจึงหวังให้ข้าพเจ้าสังหารมันแทนท่าน ?"

"ใช่ ผู้นี้มีชีวิตอยู่ในโลก นับเป็นการคุกคามต่อข้าพเจ้าอย่างยิ่งจริง ๆ"

"ท่านไม่มีปัญญารับมือมัน ?"

"โอ... อย่างน้อยจวบจนบัดนี้ ข้าพเจ้ายังคิดหาวิธีที่มั่นใจได้แน่นอนไม่ออกเลย"

"ดังนั้น ท่านจึงยอมรับมันยังน่ากลัวยิ่งกว่าบั๊กโง้วแซ ?"

"ใช่ แต่คนที่น่าสะพรึงกลัวที่สุด กลับยังเป็นคนที่สาม"

"คนที่สามเป็นผู้ใดอีก ?"

"ฮั่นเจ็ง !"

เอี๊ยบไคตะลึงลานทันที เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"ท่านนึกมิถึงจะเป็นมัน ?"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มอีกคราจึงตอบ

"มันมีความลึกซึ้งเยือกเย็นอย่างยิ่ง มีภูมิปัญญาหลักแหลมอย่างยิ่งจริง ๆ แต่ทว่า..."

"แต่ท่านกลับไม่ยอมเชื่อ มันจะมีความน่ากลัวยิ่งกว่าบั๊กโง้วแซและลู่เต๊ก ?"

เอี๊ยบไคยอมรับ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"ท่านเห็นว่า พลังฝีมือของมันด้อยเกินไป ?"

เอี๊ยบไคก็ยอมรับ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"ท่านมีความมั่นใจพิชิตมันได้ ?"

"ข้าพเจ้า..."

"ท่านไม่มีความมั่นใจ เนื่องเพราะท่านไม่ทราบเลยว่า พลังฝีมือของมันจะด้อยกว่าท่านจริงหรือไม่ ? อาจบางทีทั้งแผ่นดินไม่มีผู้ใดทราบ พลังฝีมือที่แท้จริงของมันสูงต่ำเท่าใดแน่"

"ท่านก็ไม่ทราบ ?"

"ใช่ ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ"

เอี๊ยบไคกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ท่านยอมรับ มันมิใช่จงรักภักดีต่อท่านโดยจริงใจ ?"

"ข้าพเจ้าไม่มีความมั่นใจ"

"แต่ท่านกลับเลี้ยงมันอยู่ข้างกายเสมอมา ?"

"เนื่องเพราะจวบจนบัดนี้ ข้าพเจ้ายังมิได้พบเห็น มันกระทำเรื่องราวใด ที่ไม่

จงรักภักดีต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจับผิดมันไม่ได้แม้สักน้อยนิดเลย"

"อาจบางทีมันจงรักภักดีต่อท่านโดยจริงใจก็ได้ อาจบางทีท่านระแวงแคลงใจมันผิดไปก็ได้ โรคหวาดระแวงของสตรี ความจริงรุนแรงกว่าบุรุษอยู่แล้ว"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนสวนคำทันที

"แต่สตรีกลับมีประสาทความรู้สึกที่พิสดารยิ่ง เฉกเช่นกับมีนัยน์ตาดวงที่สามมักจะสามารถเห็นในเรื่องราวที่บุรุษมองไม่เห็น"

"ท่านสังเกตกระไรออก ?"

"ข้าพเจ้ารู้สึกแต่แรก ในหมู่ผู้ช่วยที่สนิทชิดเชื้อข้าพเจ้า มีสายลับอยู่คนหนึ่ง ขอเพียงข้าพเจ้าไม่ระวังเมื่อใด อาจจะย่อยยับกับมือมันก็ได้"

"ท่านสงสัยผู้นั้นคือฮั่นเจ็ง ?"

"เนื่องเพราะมันมีพิรุธต้องสงสัยมากที่สุด ข้าพเจ้ากระทั่งยังสงสัย มันคือหนึ่งในสี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่ของม้อก้า"

"แต่ท่านกลับไม่มีพยานหลักฐาน ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจกล่าว

"ไม่มีหลักฐานแม้สักน้อยนิด"

"ดังนั้น สายลับตัวจริงอาจมิใช่มัน เป็นคนอื่นก็ได้"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่มีความมั่นใจสักน้อยนิด ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไม่อาจลงมือต่อมันเสมอมา มันเคยกระทำเรื่องราวให้แก่ข้าพเจ้าสำเร็จมามากหลายจริง เป็นผู้ช่วยที่ประเสริฐได้จริง หากข้าพเจ้าลงมือกำจัดมันไปโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุ มิเพียงผู้อื่นจะหวาดกลัว ตีตัวออกห่างข้าพเจ้าเท่านั้น ข้าพเจ้าเองก็รู้สึกเสียดายอย่างยิ่งด้วย"

"ดูทีท่า ประมุขพรรคกิมจี๊ปัง มิใช่เป็นได้ง่ายดายนัก"

"มิใช่ง่ายดายจริง ๆ"

"อย่างนั้น ท่านไฉนจะต้องกระทำเรื่องที่ทั้งหนักหน่วงกินแรง ทั้งหวาดเสียวเปี่ยมอันตรายเช่นนี้อีก ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเบือนสายตาเหม่อมองทิศทางไกล อึกเนิ่นนานให้หลังจึงตอบช้า ๆ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าคือเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน คือบุตรีของเซี่ยงกัวกิมฮั้ง !"

"ดังนั้น ท่านมีแต่ต้องรอให้สายลับผู้นั้นลงมือต่อท่านก่อน ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนผงกศีรษะ ฝืนยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้ามีแต่ต้องรอให้มันลงมือต่อข้าพเจ้าก่อนจริง ๆ"

"การลงมือจู่โจมของมัน อาจบางทีทำลายท่านไปเลยก็ได้"

"เป็นไปได้อย่างยิ่ง"

"ดังนั้น หากท่านคิดจะนอนหลับให้สุขสบายเต็มตาสักคืน ก็มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายเท่า"

สายตาเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเบือนจากทิศทางไกล กลับมาประสานตาเอี๊ยบไคดีกเดรั้ง กล่าวช้า ๆ

"ในหลายปีนี้ มีแต่ไม่กี่คืนที่ข้าพเจ้าได้อยู่กับท่าน จึงสามารถหลับโดยสนิทใจมิหวาดระแวง"

เอี๊ยบไคเบือนสายตาหลบนาง กล่าวเสียงเย็นชา

"นั้นเป็นเรื่องของอดีตที่ผ่านพ้นแล้ว ตอนนั้นข้าพเจ้ายังมิทราบท่านเป็นคนเช่นไร บัดนี้..."

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกุมมือเอี๊ยบไคไว้พลางกล่าว

"บัดนี้ก็เป็นเช่นกัน ขอเพียงท่านยอมอยู่ข้างกายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่กลัวผู้ใดแล้ว"

"ท่านไม่กลัวข้าพเจ้า ?..."

"ข้าพเจ้าไม่กลัวท่าน ข้าพเจ้าเชื่อถือท่าน ในชีวิตนี้ของข้าพเจ้า ที่ยอมเชื่อถือโดยจริงใจ มีท่านเพียงคนเดียวเท่านั้น"

เสียงของนางนุ่มนวลดั่งลมชุนเทียน กล่าวช้า ๆ สืบไป

"ขอเพียงเราสองได้อยู่ร่วมกัน แม้นับว่าเป็นลู่เต๊กสิบคน ฮั่นเจ็งสิบคนพากันมาจู่โจมรังควาน ข้าพเจ้าก็มีความมั่นใจตีโต้พวกมันกลับไปได้ ขอเพียงเราสองอยู่ด้วยกัน แผ่นดินนี้ก็เป็นของพวกเรา"

เอี๊ยบไคมิได้เอ่ยปากอีก กระทั่งหนังตายังพริ้มลง

เอี๊ยบไคถึงกับหลับไปแล้ว

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเพ่งมองแน่วนิ่ง มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด จึงวางมือเอี๊ยบไคลงเบา ๆ เดินเบา ๆ ออกจากห้อง

ตอนนางมองเอี๊ยบไค ดวงตาเปี่ยมไปด้วยประกายมั่นใจ คล้ายดั่งทราบว่าเอี๊ยบไคต้องเป็นของนางแน่นอน

ดูไป นางถึงกับคล้ายมีความมั่นใจอย่างยิ่ง

ฮั่นเจ็งยืนก้มศีรษะ ห้อยมือแนบกายอยู่ในลานตึก มันรอเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง

เนื่องเพราะเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนต้องการให้มันรออยู่ที่นี้

แม้นับว่า เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนให้มันยืนอยู่บนกระทะร้อน มันก็ต้องไม่เคลื่อนไหวแม้สักครึ่งก้าว

การเคารพในคำสั่ง และจงรักภักดีของมัน บันดาลให้ผู้คนมิอาจไม่ตื้นตันได้

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกำลังลงบันไดศิลา เมื่อเห็นมัน ดวงตาปรากฏประกายพอใจโดยมิอาจข่มกลั้นได้

มิว่าคนที่เลือกเฟ้นพิถีพิถันปานใด มีบริวารเยี่ยงนี้สักคน ต่างต้องรู้สึกพอใจยิ่ง

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"คนที่เราต้องการให้ท่านไปหา ท่านหาครบแล้ว ?"

ฮั่นเจ็งผงกศีรษะตอบ

"ต่างหาครบแล้ว ล้วนรออยู่ที่ด้านนอก"

"เรียกพวกมันเข้ามา"

ฮั่นเจ็งปรบมือฉาดหนึ่ง มีคนทยอยเข้ามาถึงสิบกว่า ในจำนวนนั้น มีบุรุษมีสตรี มีชรามีฉกรรจ์ มีนายวาณิช มีคนหาบเร่ มีหญิงชาวบ้านธรรมดา และก็มีอันธพาลเกเร

พวกมันแม้แต่งกายผิดแปลกกัน แต่ความจริงเป็นคนประเภทเดียวกัน

บริวารของกิมจี้ปังมีเพียงประเภทเดียว... จงรักภักดีแน่วแน่ ยินยอมอยู่ในคำสั่งโดยเด็ดเดี่ยว

วาจาที่เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวก็คือคำสั่ง

คำสั่งครั้งนี้ของนางรวบรัดอย่างยิ่ง

"ไปที่เซี่ยงอัน ปล่อยข่าวตายของเอี๊ยบไค มิว่าพวกท่านจะใช้วิธีใด เพียงให้คนเชื่อว่าเอี๊ยบไคตายก็ใช้ได้

"ขอเพียงยังมีคนเชื่อว่าเอี๊ยบไคไม่ตายสักคนเดียว พวกท่านก็ต้องตาย"

คำสั่งของนางแม้รวบรัด แต่มีประสิทธิภาพยิ่ง

ดูพวกเหล่านั้นเดินออกไปอย่างสำรวม ดวงตานางมีประกายพึงพอใจปรากฏอีกครั้ง

เรียกพวกเหล่านี้ไปปล่อยข่าว ง่ายดายเช่นเดียวกับให้ผึ้งไปโปรยเกสร นางทราบ แผนครั้งนี้ของนาง ต้องมีประสิทธิภาพยิ่ง

"เอี๊ยบไคตายแล้ว"

"เอี๊ยบไคตายอย่างไร ?"

"แต่ละคนต่างต้องตาย เอี๊ยบไคก็เป็นคน"

"แต่มันกลับเป็นคนที่ตายยากอย่างยิ่ง ฟังว่ามันพอจะนับเป็นสุดยอดฝีมือ ลำดับหนึ่งในแผ่นดินแล้ว"

"สุดยอดฝีมืออันดับหนึ่งในแผ่นดินก็ต้องตายเช่นกัน ก่อน ๆ นี้บรรดาสุดยอดฝีมืออันดับหนึ่งในแผ่นดิน ไยมิใช่ตายไปหมดสิ้นแล้ว ?"

"....."

"ในที่สุดยอดฝีมือ ยังไม่มีสุดยอดฝีมืออยู่ตลอดกาล หากผู้ใดเป็นสุดยอดฝีมือ ลำดับหนึ่งในแผ่นดิน อาจบางทีกลับต้องตายเร็วกว่าคนธรรมดาบ้าง"

"แต่เรากลับคิดไม่ออก ผู้ใดสามารถฆ่าเอี๊ยบไคได้ ?"

"มีสองคนฆ่ามัน"

"สองคนใด ?"

"คนหนึ่งคือลู่เต๊ก"

"ลู่เต๊ก ? คือแป๊ะอีเกี้ยมแขะลู่เต๊กของสำนักบู๊ตึง ?"

"มันนั่นเอง"

"พลังฝีมือมันสูงกว่าเอี๊ยบไค ?"

"นั่นกลับไม่แน่ หากมิใช่เอี๊ยบไคบาดเจ็บกับฝีมือผู้อื่นก่อน ครั้งนี้ต้องไม่ตายเด็ดขาด"

"มีผู้ใดสามารถทำอันตรายเอี๊ยบไค ? คนผู้นั้นเป็นใคร ?"

"เป็นสตรี ฟังว่านางความจริงเป็นสตรีที่เอี๊ยบไคพอใจอย่างยิ่ง"

"ไฉนคนที่ชาญฉลาดดั่งเอี๊ยบไค ก็หลงกลสตรีได้ ?"

"เนื่องเพราะวีรบุรุษ มักไม่อาจผ่านด่านนางงามพ้น"

"สตรีนางนั้นเป็นผู้ใด ?"

"นางแซ่เต็ง นามเต็งฮุ้นลิ้ม"

เต็งฮุ้นลิ้มนอนอยู่บนเตียง ในห้องมืดอย่างยิ่ง แต่ในผ้าห่มกลับอบอุ่นอย่างยิ่ง

นางตื่นมานานแล้ว แต่ยังคงมิได้เคลื่อนไหวเสมอมา

นางรู้สึกอ่อนล้าอย่างยิ่ง ดุจกับเพิ่งเดินทางที่สุดแสนไกล และขรุขระกันดารมา และก็คล้ายเพิ่งตื่นจากความฝันที่น่าสะพรึงกลัว

ในความฝัน นางคล้ายเคยใช้มีดแทงใส่เอี๊ยบไค

นั่นย่อมเป็นเพียงความฝัน

นางย่อมไม่ยอมเชื่อเด็ดขาด นางจะทำร้ายเอี๊ยบไคได้ นางยินยอมตายเอง ก็ไม่ยอมทำอันตรายเอี๊ยบไค

ในห้องมีเสียงฝีเท้าดังเบา ๆ

หรือเป็นเอี๊ยบไค

เต็งฮุ้นลิ้มปรารถนาอย่างยิ่ง พอนางลืมตาก็เห็นเอี๊ยบไคทันที แต่เสียดาย ที่นางเห็นกลับเป็นก้วยเต๋ง

สีหน้าก้วยเต๋งดูไปก็คล้ายอ่อนล้าอย่างยิ่ง ซูบซีดอย่างยิ่ง แต่ดวงตากลับมีประกายปลื้มปีติ

"ท่านตื่นแล้ว... ?"

เต็งฮุ้นลิ้มไม่รอให้มันกล่าวจบคำรีบซิงถาม

"นี่เป็นสถานที่ใด ? ข้าพเจ้าไฉนมาที่นี้ ? เอี๊ยบไคเล่า ?"

"ที่นี้เป็นโรงเตี๊ยม ท่านถูกยามอมประสาทของเง็กเซียว ข้าพเจ้าช่วยท่านมาที่นี้"

เง็กเซียวพลันปรากฏตัว คร่านางไปต่อหน้าเอี๊ยบไค เรื่องเหล่านั้น เต็งฮุ้นลิ้มย่อมยังจำได้

ภายหลังเกิดเรื่องราวใดอีก ? ก้วยเต๋งช่วยนางมาได้อย่างไร ? นางก็ไม่ทราบโดยสิ้นเชิง

แต่นางไม่กังวลสนใจ ที่นางกังวลมีเพียงคนเดียว

"เอี๊ยบไคเล่า ? เอี๊ยบไคอยู่ที่นี้หรือไม่ ?"

ก้วยเต๋งสั่นศีรษะตอบ

"มันไม่อยู่ ข้าพเจ้า... มิได้เห็นมันเสมอมา"

มันมิได้กล่าวความสัตย์จริง เนื่องเพราะมันกลัวเต็งฮุ้นลิ้มทนทานกระทบ

กระเทือนใจไม่ได้

หากนางทราบ นางแทงใส่เอี๊ยบไคมีดหนึ่ง นางจะมีความเจ็บช้ำรันทดปานใด ? ก้วยเต๋งกระทั่งคิดยังมิกล้าคิด

ใบหน้าเต็งฮุ้นลิ้มเครียดลงทันที กล่าวเสียงกระด้าง

"ท่านมิได้พบเอี๊ยบไคเสมอมา ? เนื่องเพราะพวกท่านมิเคยไปหามันกระมัง ?"

ก้วยเต๋งจำต้องยอมรับ เต็งฮุ้นลิ้มแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"ท่านช่วยข้าพเจ้ามาที่นี้ แต่มิได้ไปบอกกับมัน นี่เป็นความหมายใดของท่าน ?"

ก้วยเต๋งไม่มีปัญญาตอบ

ตัวมันเองก็ไม่เข้าใจ มันทำดั่งนี้ด้วยความหมายใด ?

ความจริงพวกมันไม่รู้จักกัน แต่มันกลับร่วมมือกับเอี๊ยบไค เสี่ยงอันตรายไปช่วยนางออกมา

เพราะกลัวเง็กเซียวตามมารังควาน มันจึงได้พาเต็งฮุ้นลิ้มมาที่นี้ เพราะดูแลนาง มันได้จับเจ่าอยู่ในห้องมืดเลือนรางนี้สามวันแล้ว โดยมิทราบทนทุกข์ทรมานมากปานใด ? คับแค้นมากปานไหน ?

สตรีที่สูญเสียสติสัมปชัญญะโดยสิ้นเชิง มิใช่จะปรนนิบัติง่ายดายเลย อย่าว่าแต่มันความจริงมิเคยปรนนิบัติผู้ใดมาก่อน

ในสามวันนี้ มันแทบมิเคยหลับตานอนสักครู่เดียว ที่แลกได้มาคือเสียงแค่นหัวร่อ และความคลางแคลงสงสัยของนาง

แต่มันยินยอมถูกสงสัย ก็ไม่ยอมบอกความจริงไป และไม่ต้องการให้นางถูกกระทบกระเทือนใจ

ท่านว่า นี่เป็นความหมายใดของมัน ?

เต็งฮุ้นลิ้มยังคงถลึงจ้องมันพลางแค่นเสียง

"ข้าพเจ้ากำลังถามท่าน ท่านไฉนไม่เอ่ยปากตอบคำ ?"

ก้วยเต๋งยังคงไม่เอ่ยปาก

มันไม่สามารถเอ่ยปาก วาจาในใจมันไม่อาจเปล่งมาได้แม้สักคำเดียว

เต็งฮุ้นลิ้มสอดมือลูบคลำในผ้าห่ม... นางยังสวมเสื้อผ้าเรียบร้อย ดังนั้นสีหน้าของนางยังนับว่าคลายความเคร่งเครียดได้เล็กน้อย แต่ยังคงถาม

"ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้นานเท่าใด ?"

"คล้ายดั่งสามวันแล้ว"

เต็งฮุ้นลิ้มแทบกระโดดขึ้นจากเตียง ร้องเสียงแหลม

"สามวัน ? ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ถึงสามวัน ท่านก็อยู่ที่นี้ตลอดมา ?"

ก้วยเต๋งผงกศีรษะ เต็งฮุ้นลิ้มเบิ่งตากลมกว้างกว่าเดิม ร้องสุดเสียง

"ในสามวันนี้ หรือข้าพเจ้าหลับใหลอยู่ตลอดมา"

"ใช่แล้ว"

ก้วยเต๋งตอบด้วยเสียงแผ่วเบาอย่างยิ่ง เนื่องเพราะที่รับคำเป็นวาจาโป้ปด

สามวันนี้ เต็งฮุ้นลิ้มมิใช่หลับอยู่เสมอมา นางกระทำเรื่องราวมากหลาย เป็นเรื่องมากหลายที่ผู้คนคาดคิดไม่ถึง หัวร่อไม่ออกร่ำไห้มิได้

เรื่องเหล่านั้น มีก้วยเต๋งทราบเพียงผู้เดียว และต้องไม่ยอมบอกกับผู้อื่นอีกตลอดกาล

เต็งฮุ้นลิ้มขบริมฝีปากลังเลเป็นเนิ่นนาน ในที่สุดอดมิได้ต้องถาม

"ท่านเล่า ?"

"ข้าพเจ้า ?"

"ตอนข้าพเจ้าหลับ ท่านทำกระไรอยู่ ?"

ก้วยเต๋งฝืนยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้ามิได้ทำกระไร"

เต็งฮุ้นลิ้มคล้ายระบายลมจากปากยาว ๆ แต่ยังคงปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าว

"ข้าพเจ้าหวังให้ที่ท่านว่า มิใช่วาจามดเท็จ เนื่องเพราะหากท่านโป้ปด ข้าพเจ้าจะเร็วจะช้า ย่อมต้องตรวจสอบออกได้"

ก้วยเต๋งมีแต่สงบฟัง เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อ

"ท่านช่วยข้าพเจ้า ภายหน้าข้าพเจ้าต้องตอบแทนท่าน แต่หากข้าพเจ้าตรวจออกว่า ท่านโป้ปดมดเท็จ ข้าพเจ้าจะปลิดชีวิตท่าน"

นางถึงกับคล้ายคร้านจะชายตามองก้วยเต๋งสักแวบเดียว แค่นเสียงเย็นชาต่อ

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงหวังให้ท่านออกไป รีบออกไปโดยด่วน"

ก้วยเต๋งก็มิได้มองนาง แต่ยังถามตัวเองในใจ

'เรากำลังทำอะไรกันแน่ ? เราไฉนต้องทนทานความคับแค้นเยี่ยงนี้ ? หยามประณามเยี่ยงนี้ ?'

ก้วยเต๋งเดินออกไป เดินไปโดยไม่เหลียวหน้ากลับมา

มองดูเงาหลังที่ซูบผอมและอ่อนล้าของก้วยเต๋งลับหายที่ปากประตูแล้ว เต็งฮุ้นลิ้มกลับรู้สึกเสียใจเล็กน้อย

นางมิใช่ชิงชังรังเกียจคนผู้นี้ และมิใช่ไม่ทราบน้ำใจที่คนผู้นี้มีต่อนาง

แต่ทว่า นางจำต้องมารยาเป็นไม่ทราบ นางไม่อาจให้น้ำใจเยี่ยงนี้คืบหน้าต่อไปเด็ดขาด

เนื่องเพราะในใจนางมีคนเพียงผู้เดียว

เอี๊ยบไค !

นางจะต้องหาเอี๊ยบไคให้พบโดยเร็ว

สถานที่แรกที่นางไปหา ย่อมเป็นโรงเตี๊ยมฮั้งปิน

แต่ทว่า คนในโรงเตี๊ยมฮั้งปินเมื่อเห็นนาง ต่างคล้ายเห็นภูตผีปิศาจ ทั้งชิงชังรังเกียจ ทั้งหวาดหวั่นพรั่นพรึง

สตรีที่ใช้มีดแทงคนรักของตัว มิว่าไปแห่งหนใดต่างต้องไม่ได้รับการต้อนรับแน่

"พวกท่านเห็นเอี๊ยบกงจื้อผู้นั้นหรือไม่ ?"

"ไม่เห็น"

"พวกท่านก็ไม่ทราบมันไปที่ใดแล้ว ?"

"ไม่ทราบ... เรื่องของเอี๊ยบกงจื้อ พวกเราต่างไม่ทราบ ท่านไฉนไม่ไปสอบถามที่เปียเก๊กดู"

ดังนั้นเอง เต็งฮุ้นลิ้มจึงไปที่โฮ้วฮวงเปียเก๊ก (สำนักคุ้มกันสินค้าลมพยัคฆ์)

บรรดาเปียซือของโฮ้วฮวงเปียเก๊ก พอได้ยินนามเต็งฮุ้นลิ้ม สีหน้าท่าทีก็เป็นเช่นพวกผู้รับใช้ในโรงเตี๊ยมฮั้งปินไม่ผิดเพี้ยน

"พวกเรามิเคยคบค้าหาสู่กับเอี๊ยบไต้เฮี้ยบเสมอมา หากท่านต้องการสืบข่าวคราวของเอี๊ยบไต้เฮี้ยบ ลองไปที่โป้ยฮึงเปียเก๊กดู ทิฉุ่ยติ้งโป้ยฮึงไต้เกากัง จ้งเปียเท้าของเปียเก๊กนั้น ฟังว่าเป็นสหายร่วมเป็นร่วมตายของเอี๊ยบไต้เฮี้ยบ"

เต็งฮุ้นลิ้มรู้สึกประหลาดใจ นางไฉนมิเคยได้ยินว่า เอี๊ยบไคมีสหาย 'ร่วมเป็นร่วมตาย' เช่นนี้อยู่ผู้หนึ่ง ?

นางคิดจะถามอีก แต่ไม่มีปัญญาถาม นางขัดตาต่อสีหน้าบรรดาเปียซือเหล่านี้ก็งนัก

มิว่าอย่างไร ขอเพียงไปหาไต้เกากังพบ ก็ทราบร่องรอยของเอี๊ยบไคได้

นางรู้สึกอุ่นใจกว่าเดิมเล็กน้อย เนื่องเพราะนางมิทราบ นางจะไม่มีปัญญาหาตัวไต้เกากังพบอีกตลอดกาล

ในลานหน้าตึกของโป้ยฮึงเปียเก๊ก กำลังมีผู้รับใช้หลายคน ล้างรถม้าคันใหญ่อยู่

ชายกลางคนที่รูปร่างสูงอย่างยิ่ง ใบหน้าเคร่งเครียดเย็นชาผู้หนึ่ง กำลังยืนมือไพล่หลังอยู่บนบันไดศิลา มันคือรองจ้งเปียเท้าของที่นี้ นามโต้วตั๊งฉายาทิเจี้ยไคปี (ฝ่ามือเหล็กทลายหลักหิน)

มาตรว่าวาจาของนางมิใคร่เกรงใจนัก มาตรว่าสีหน้ามิใคร่น่าดูนัก แต่นางอย่างไรก็เป็นดรุณีที่สวยสะคราญ และยังมีวัยเยาว์ยิ่ง

โต้วตั๊งกวาดตามองนางขึ้น ๆ ลง ๆ สองครั้ง จึงฝืนยิ้มถาม

"โกวเนี้ยแซ่ไร ? หาท่านด้วยเรื่องอันใด ?"

"ข้าพเจ้าแซ่เต็ง คิดจะถามข่าวคนผู้หนึ่งจากมัน"

พอได้ยินคำเต็ง สีหน้าโต้วตั๊งแปรเปลี่ยนทันที ร้องโพล่งขึ้น

"ท่านแซ่เต็ง หรือท่านคือเต็งฮุ้นลิ้ม ?"

"ใช่ มันอยู่หรือไม่ ? ข้าพเจ้าคิดจะถามมันสักหลายคำ"

สีหน้าโต้วตั๊งเครียดเย็นชา เขม้นมองนางแล้วพลันแค่นหัวร่อตอบ

"ท่านยังคิดจะหาเอี๊ยบไคกระมัง ?"

ดวงตาเต็งฮุ้นลิ้มเป็นประกายสุกใสกว่าเดิม รีบสวนคำ

"ท่านก็รู้จักเอี๊ยบไค ? มันอยู่ที่นี้หรือไม่ ?"

"ใช่ มันก็อยู่ที่นี้ มันกลับมาพร้อมกับจ้งเปียเท้า... นั่งรถม้าคันนี้กลับมา"

สีหน้าของมันมีแววเจ็บช้ำรันทดและเดือดดาลอย่างยิ่ง แต่เต็งฮุ้นลิ้มกลับสังเกตไม่ออก

ขอเพียงมีโอกาสได้เห็นเอี๊ยบไค เรื่องอื่น ๆ ต่างมิเป็นที่สำคัญต่อนางแล้ว

"พวกมันอยู่ที่ใด ?"

โต้วตั๊งแค่นหัวร่อ หันกายกระซากเสียง

"ตามข้าพเจ้ามา"

ห้องโถงใหญ่ยะเยียบเลือนราง คล้ายดั่งเป็นในฮวงซุ้ยก็ปาน เนื่องเพราะห้องโถงตอนนี้กลายเป็นฮวงซุ้ยแล้วจริง ๆ

เต็งฮุ้นลิ้มพอก้าวเข้าไป ก็เห็นโลงสองโลง

เป็นโลงใหม่เอี่ยม ยังมิได้ตอกตะปู

ในโลงมีศพสองซาก ศพที่ไม่มีศีรษะ

โต้วตั้งแค่นเสียงเย็นชา

"ทั้งสองคนนั่งรถม้าออกไปด้วยกัน และก็นั่งกลับมาด้วยกัน เพียงแต่ว่า ตัวพวกท่านแม้กลับมา ศีรษะมิได้กลับมาด้วย"

เต็งฮุ้นลิ้มมิได้ยินวาจามันชัดเจนเลย เนื่องเพราะนางจำเสื้อผ้าของศพซากหนึ่งได้

...สหายร่วมเป็นร่วมตาย

...ฟังว่า เอี๊ยบไคกับไต้เกากังเป็นสหายร่วมเป็นร่วมตาย พวกมันออกไปด้วยกันทุกคืนนอนอยู่ในโลงด้วยกัน

เต็งฮุ้นลิ้มรู้สึกห้องหมุนคว้าง ใบหน้าผู้รับใช้โรงเตี๊ยมฮังปิน เปียซือสำนักคุ้มกันสินค้าโฮ้วฮวงเปียเก๊ก ต่างมาวิ่งวนเวียนอยู่รอบกายนาง ใบหน้าแต่ละคนมีรอยยิ้มที่เหี้ยมอำมหิต

พวกมันทราบเอี๊ยบไคตายไปอยู่นานแล้ว

หรือเอี๊ยบไคตายไปจริง ๆ ?

เต็งฮุ้นลิ้มคิดจะตะเบ็งให้สุดเสียง แต่มิทราบร้องออกไปหรือไม่ ?

นางล้มฮวบลงกองกับพื้น สลบไสลไปแล้ว

ห้องโถงใหญ่ที่ครึ้มยะเยียบ แสงไฟที่เลือนรางสลัว

ตอนเต็งฮุ้นลิ้มได้สติฟื้นคืนมา พบเห็นนางยังนอนอยู่ในที่ซึ่งล้มลงเมื่อครู่

ไม่มีคนประคองนาง และไม่มีคนมาปลอบประโลมนางสักคำเดียว

โต้วตั้งยังคงยืนมือไพล่หลังในที่นั้น มองนางอย่างเย็นชา ใบหน้ามีแววชิงชังรังเกียจอย่างบอกไม่ถูก

เต็งฮุ้นลิ้มพยายามตะเกียกตะกายลุกขึ้น ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

"มัน... มันตายกับมือผู้ใด ?"

โต้วตั้งแค่นเสียงเย็นชาตอบ

"ท่านไม่ทราบ ?"

"ข้าพเจ้าสมควรต้องทราบ"

"ท่านไฉนต้องทราบให้ได้ ?"

เต็งฮุ้นลิ้มส่งเสียงดังก้อง

"นี่เป็นความหมายใดของท่าน ? เป็นผู้ใดฆ่ามันกันแน่ ?"

โต้วตั้งก็ขบกรามอยู่ เค้นเสียงจากไรฟันสองคำ

"ท่านเอง !"

สองคำนี้คล้ายเป็นค้อนมหึมา ฟาดใส่เต็งฮุ้นลิ้มจนแทบไม่อาจยืนอยู่ได้

"ข้าพเจ้าเอง... ?"

โต้วตั้งแค่นเสียงจากไรฟันต่อ

"หากมิใช่ท่านแทงใส่มันจนบาดเจ็บก่อน มันไหนเลยจะพ่ายแพ้กับฝีมือลู่เต๊ก ? หากมิใช่ได้จังเปียเท้าเพราะต้องการพามันไปรักษา ไหนเลยจะพลอยเสียชีวิตกับมันอยู่ในรถม้า ?"

หัวใจเต็งฮุ้นลิ้มแหลกสลายไปแล้ว ตลอดร่างคล้ายดั่งแตกกระจายไปแล้ว

นางนึกถึงเรื่องในความฝันร้าย นึกถึงตอนเง็กเซียวจ้องมองนาง นึกถึงดวงตาที่มีประกายอาถรรพณ์ชั่วร้าย

'รีบใช้มีดเล่มนี้ไปฆ่าเอี๊ยบไค...'

หรือนั่นมิใช่ความฝัน ? หรือนางถึงกับลงมือกระทำเรื่องน่าสะพรึงกลัวนี้จริง ๆ

เต็งฮุ้นลิ้มไม่เชื่อ แม้ตายก็ไม่เชื่อ

นางโถมไปคว้าอกเสื้อโต้วตั้งไว้ ตะเบ็งสุดเสียง

"ท่านโป้ปด !"

โต้วตั้งแค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าโป้ปดหรือไม่ ? ในใจท่านสมควรทราบอยู่เอง"

เต็งฮุ้นลิ้มร้องสุดเสียง

"ข้าพเจ้าทราบท่านกำลังโป้ปด ท่านกล่าวอีกคำเดียว ข้าพเจ้าก็ต้องฆ่าท่าน !"

โต้วตั้งแค่นหัวร่อ พลันลงมือฟันใส่ไหล่ของเต็งฮุ้นลิ้มอย่างดุดัน

มันคาดคิดไม่ถึง พลังฝีมือเต็งฮุ้นลิ้มยังจะสูงส่งกว่าที่มันคำนวณไว้มากนัก

ฝ่ามือเหล็กของมันเพิ่งฟันออกไป เต็งฮุ้นลิ้มพลันหันกายใช้ศอกกระแทกใส่ชายโครงมัน

ร่างของมันถูกศอกกระแทกไปชนใส่ผนัง เจ็บปวดจนตัวงอลง

เต็งฮุ้นลิ้มโถมเข้าไปกระชากร่างมันยืนขึ้นแล้วร้องสุดเสียงอีกครา

"ท่านว่า... ท่านกำลังโป้ปดหรือไม่ ?"

ใบหน้าที่เผือดขาวของโต้วตั้ง มีเหงื่อเย็นยะเยียบโซมซุ่มโชก หอบหายใจถี่เร็ว แต่ยังคงแค่นหัวร่อกล่าว

"ได้ ! ท่านฆ่าเราเถิด กระทั่งเอี๊ยบไคท่านยังฆ่าได้ แล้วมีผู้ใดไม่อาจฆ่าอีก ? เพียงแต่ว่าแม้ท่านฆ่าเราไป เรายังคงกล่าวหลายคำนั้น !"

เต็งฮุ้นลิ้มคลายมือออก ตัวสั่นสะท้าน... สะท้านดุจดังกระพรวนในพายุ

รอบข้างห้องโถงใหญ่ คล้ายมีดวงตาเป็นร้อย ๆ พัน ๆ ถลึงจ้องนาง ดวงตาแต่ละคู่เปี่ยมไปด้วยประกายชิงชังรังเกียจยิ่ง

"ความจริงพวกเราสมควรฆ่าท่าน ล้างแค้นแทนไต้จ้งเปียเท้ากับเอี๊ยบไค แต่สตรีเยี่ยงท่าน ไม่ค่ควรให้พวกเราลงมือเลย ท่านไปเถิด... ท่านไปเถิด... ท่านไปเถิด..."

เราฆ่าเอี๊ยบไค... เราถึงกับกระทำเรื่องน่าสะพรึงกลัวเช่นนี้จริง ๆ ?'

เต็งฮุ้นลิ้มปิดหน้าวิ่งดั่งคลุ้มคลั่ง วิ่งออกจากเปียเก๊ก วิ่งเข้าไปในถนนใหญ่

ถนนก็คล้ายหมุนคว้างวนเวียน ฟ้าดินต่างคล้ายหมุนคว้างวนเวียน

นางล้มลงไปแล้ว ล้มลงในกลางถนน !

ดินโคลนในถนนก็เย็นยะเยียบ ในดินโคลนยังมีขยะสกปรก แต่นางไม่สนใจ

คนบนถนนต่างจ้องมองนาง คล้ายดั่งต่างทราบนางเป็นฆาตกรฆ่าคน

นางก็ไม่สนใจ

นางหวังให้ตัวนางกลับกลายเป็นดินโคลน ให้คนเหล่านั้นเหยียบย่ำลงไปบนร่างนาง นางหวังให้ตัวเองกลายเป็นฝุ่นละออง ให้ลมหนาวที่เสียดกระดูก กรรโชกพัดจนนางกระจัดกระจาย ร่วงหล่นลงไปในดินโคลน

แต่ตอนนั้น กลับมีมืออีกข้างหนึ่งฉุดนางขึ้นมา

มือที่เข้มแข็งมั่นคง ใบหน้าที่เต็มไปด้วยความรันทดและเห็นใจ

นางมิได้หลั่งน้ำตาเลย กระทั่งร่ำไห้นางยังร่ำไห้ไม่ออก จนเมื่อเห็นใบหน้านี้ น้ำตานางจึงทะลักดุจทำนบทลาย

ก้วยเต๋งประคองนางลุกขึ้น แต่นางกลับร่ำไห้ล้มลงไปในอ้อมแขนมัน

มันปล่อยให้นางร่ำไห้

มันหวังให้ความเศร้าเสียใจของนาง ได้ระบายออกมา

รอจนเมื่อนางร่ำไห้พอแก่ใจ นางจึงพบเห็น ได้กลับไปในห้องเล็ก ๆ ที่มืดเลือนรางนั้นอีกครา

แผนร้ายสัมฤทธิ์ผล

แสงโคมไฟเลือนรางสลัว ก้วยเต๋งนั่งอยู่ที่ใต้โคมโดดเดี่ยว จับตามองนางแน่วนิ่ง

ก้วยเต๋งเองก็มิทราบกล่าววาจาใดจึงปลอบใจนางได้ แต่สายตาของมันมีประกายปลกปลอบใจอยู่

ในที่สุด เต็งฮุ้นลิ้มตะเกียกตะกายผุดลุกขึ้น เหม่อมองโคมโดดเดี่ยวจนซึมเซา มิทราบอีกเนิ่นนานเท่าใดจึงกล่าวอย่างซึมเซา

"ข้าพเจ้าฆ่ามัน... เป็นข้าพเจ้าฆ่ามัน"

"ท่านมิใช่"

เสียงของก้วยเต๋งนุ่มนวลและหนักแน่น กล่าวต่อไป

"เรื่องนี้ไม่อาจตำหนิท่านได้เลย"

"ท่านทราบเรื่องนี้ ?"

"เป็นเอี๊ยบไคกับข้าพเจ้า ร่วมกันไปช่วยท่านออกมา"

"ตอนข้าพเจ้าแทงใส่มันมีดหนึ่ง ท่านก็ดูอยู่ที่ด้านข้าง ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าดูอยู่ที่ด้านข้าง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงทราบ นั่นไม่อาจตำหนิท่านได้ เนื่องเพราะท่านในตอนนั้น มิใช่เป็นตัวของท่านเองเลย"

เต็งฮุ้นลิ้มจ้องมองมันแล้ว จ้องมองมือตัวเอง

มิว่าอย่างไร มีดย่อมอยู่ในมือสองมือนี้ ซึ่งก็เป็นความจริงแท้แน่นอน นางทราบความเจ็บปวดและเศร้ารันทดในใจนาง ไม่มีวันคลี่คลายได้ตลอดกาล

มิว่าผู้ใด มิว่าใช้วาจาใดมาปลอบประโลมนางต่างไม่มีประโยชน์

ก้วยเต๋งกล่าวช้า ๆ สืบไป

"หากท่านคิดจะล้างแค้นแทนเอี๊ยบไค ก็ไม่ควรทรมานตัวเอง คนที่พวกเราเสมควรไปหา คือเง็กเซียว คือลู่เต๊ก"

"พวกเรา ?"

ก้วยเต๋งผงกศีรษะรับคำ

"ใช่ พวกเราคือข้าพเจ้ากับท่าน"

"แต่เรื่องนี้มิได้เกี่ยวข้องกับท่านเลยสักน้อยนิด"

"ไฉนมิได้เกี่ยวข้อง ? ท่านเป็นสหายของข้าพเจ้า เอี๊ยบไคก็เป็นสหายของข้าพเจ้า เรื่องราวของพวกท่าน ย่อมเป็นเรื่องราวของข้าพเจ้า"

เต็งฮุ้นลิ้มพลันเงยหน้าเพ่งมองมัน จนอีกเนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ

"ท่านไม่ยอมบอกเรื่องราวนี้แก่ข้าพเจ้าเสมอมา ยินยอมทนให้ข้าพเจ้าหยามประณาม ก็มิยอมบอกข้าพเจ้า เพียงเพื่อมิให้ข้าพเจ้าต้องเสียใจ"

"ข้าพเจ้า..."

"บัดนี้ท่านจะไปล้างแค้นแทนเอี๊ยบไค ก็เนื่องเพราะท่านทราบ ข้าพเจ้าต้องมิใช่เป็นคู่มือของลู่เต๊กกับเง็กเซียว ?"

ก้วยเต๋งก็ก้มมองมือตัวเอง เนื่องเพราะมันไม่กล้าสบสายตาของนาง

ดวงตาเต็งฮุ้นลิ้มไม่มีน้ำตา กล่าวช้า ๆ

"ความหมายของท่าน ข้าพเจ้าเข้าใจกระจ่าง บัดนี้ข้าพเจ้าเพียงหวัง ท่านก็สามารถเข้าใจความหมายของข้าพเจ้า"

ก้วยเต๋งสงบฟัง เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวเสียงละห้อย

"นี่เป็นเรื่องของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านเกี่ยวข้อง มิว่าเง็กเซียวกับลู่เต๊กเป็นคนน่าสะพรึงกลัวปานใด ข้าพเจ้าต่างมีวิธีรับมือพวกมัน ไม่ต้องให้ท่านวิตกกังวล"

ก้วยเต๋งอดมิได้ต้องถาม

"ท่านมีวิธี ?"

เต็งฮุ้นลิ้มกำหมัดแนบแน่นตอบ

"ข้าพเจ้าเป็นสตรี สตรีที่จะรับมือบุรุษ ย่อมมีวิธีอยู่"

เสียงของนางก็แปรเปลี่ยน เป็นหนักแน่นเหี้ยมเกรียม

นางความจริงเป็นดรุณีที่สวยสะคราญไร้เดียงสา แต่บัดนี้กลับคล้ายกลายเป็น

อีกคนหนึ่งก็ปาน

หัวใจก้วยเต๋งวาบหวิวลงตลอดเวลา

มันพลันรู้สึก มีความหวาดกลัวอย่างบอกมิถูกจู่โจมจิตใจ มันรู้สึก เต็งฮุ้นลิ้มจะต้องไปกระทำเรื่องที่น่าสะพรึงกลัว

มันคิดจะขัดขวาง แต่มิทราบควรขัดขวางเยี่ยงไร ?

เต็งฮุ้นลิ้มผุดลุกขึ้น เดินช้า ๆ ไปที่หน้าต่าง เหม่อมองดูวิกาลนอกหน้าต่าง

วิกาลยังไม่ดึกนัก นางพลันหันไปถาม

"ในตัวท่านมีเงินหรือไม่ ?"

"มี"

"มีเท่าใด ?"

"ไม่น้อย"

เต็งฮุ้นลิ้มเสยผมพลางกล่าว

"ตอนนี้ยังไม่ดึกเกินไป ข้าพเจ้าคิดจะไปซื้อของในถนนสักเล็กน้อย รับประทานอาหารสักมื้อ ท่านเป็นเพื่อนไปด้วยได้หรือไม่ ?"

เหลาสุรายังมิได้เก็บร้านจริง ๆ เต็งฮุ้นลิ้มสั่งอาหารเจ็ดแปดอย่าง นางรับทานช้าอย่างยิ่ง แต่รับทานมากอย่างยิ่ง และยังดื่มสุราอีกเล็กน้อย

จากนั้น นางไปเดินเที่ยวในถนนครึกครื้นจอแจที่สุดของนครเซี่ยงอัน ซื้อฝุ่นหอมเครื่องประเทืองผิวบ้างเล็กน้อย ซื้อเสื้อผ้าสีสันสดใสเล็กน้อย และยังซื้อเครื่องประดับที่ราคาไม่แพงแต่น่าดูอย่างยิ่งอีกเล็กน้อย

ของเหล่านี้ ความจริงเป็นของที่ดรุณีชมชอบที่สุด โดยเฉพาะดรุณีที่มีวัยเช่นนาง

เรื่องเหล่านี้ ความจริงธรรมดาอย่างยิ่ง

แต่ทว่าในสภาวะเช่นนางตอนนี้ ถึงกับยังมีกะใจกระทำเรื่องเหล่านี้ ก็ไม่ธรรมดาแล้ว

แสดงว่านางเยือกเย็นเกินไป !

มีแต่คนที่ตกลงใจเรื่องสำคัญได้เด็ดเดี่ยวที่สุด จึงกลับกลายเป็นเยือกเย็นถึงปานนี้ได้

นางตกลงใจเรื่องราวใดกันแน่ ?

ความหวาดกลัวของก้วยเต๋งยิ่งลึกซึ้งกว่าเดิม แต่จำต้องติดตามนางโดยเงียบขรึม มิอาจกล่าววาจากระไรทั้งสิ้น

มิว่านางตกลงใจไปกระทำเรื่องราวใด นางอย่างไรก็ยังมิได้กระทำ

เดินไปเดินไป พลันเดินมาถึงหน้าโป้ยฮึงเปียเก๊กอีก

เต็งฮุ้นลิ้มมอบห่อใหญ่ห่อเล็กในมือแก่ก้วยเต๋งหมดสิ้น จากนั้น เดินอย่างเยือกเย็นเข้าไป

พวกคนงานที่อยู่ทางปากประตู จ้องมองนางด้วยความตระหนก ถึงกับไม่มีผู้ใดสกัดขวาง

เนื่องเพราะมันต่างพบเห็น สตรีนางนี้ถึงกับคล้ายเปลี่ยนแปรไปแล้ว เปลี่ยนแปรรวดเร็วเกินไป เปลี่ยนแปรจนน่าสะพรึงกลัวเกินไป

ดรุณีที่เพิ่งโศกเศร้าเสียใจปานนั้น พลุ่งพล่านเดือดดาลปานนั้น ถึงกับพลันกลายเป็นเยือกเย็นเยี่ยงนี้ นับเป็นเรื่องพิสดารที่ผู้คนไม่มีปัญญาหยั่งคำนวณออกจริง ๆ

กระทั่งโต้วตั๊งเมื่อเห็นนาง ยังรู้สึกตระหนกจนร้องโพล่งไป

"ท่านมาด้วยสาเหตุใดอีก ?"

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าคิดจะขอร้องให้ท่าน ไปบอกต่อกับเง็กเซียวเต้าหยินและลู่เต๊ก หากพวกมันคิดจะหาเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน หากพวกมันคิดจะได้คัมภีร์ฝีมือและขุมทรัพย์นั้น เรียกให้พวกมันไปหาข้าพเจ้า ที่โรงเตี๊ยมฮั้งปินในเที่ยงวันพรุ่ง"

โต้วตั๊งตะกุกตะกัก

"ข้าพเจ้า... จะหาพวกมันพบได้อย่างไร ?"

"หาวิธีไปหา หากหาไม่พบ ท่านควรรีบกระแทกศีรษะกับผนังให้ตายโดยด่วนจึงประเสริฐ"

เสียงของนางก็ราบเรียบอย่างยิ่ง กระทั่งมุมปากยังมีรอยยิ้มเล็กน้อย

แต่รอยยิ้มเยี่ยงนี้ ยังน่ากลัวยิ่งกว่าสีหน้าอื่นใด โต้วตั๊งถึงกับไม่กล้ากล่าวกระไรสักคำเดียว

เต็งฮุ้นลิ้มเดินอย่างเยือกเย็นออกมา ถึงกับหาแผงขายหมี่เล็ก ๆ กิมหมี่ไปครึ่งชามใหญ่ ดื่มสุราอีกเล็กน้อยแล้ว นางจึงแย้มยิ้มกล่าว

"วันนี้ข้าพเจ้าเจริญอาหารเป็นพิเศษ"

ดูรอยยิ้มของนางแล้ว ก้วยเต๋งยิ่งไม่อาจส่งเสียงแม้สักคำเดียว

ตอนนี้ดึกอย่างยิ่ง ทั้งสองเหยียบย่ำอยู่ในม่านวิกาลที่เหน็บหนาววังเวง กลับสู่โรงเตี๊ยมเล็ก ๆ อย่างเชื่องช้า กลับไปในห้องแคบ ๆ ที่มืดครึ้มเลือนราง

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าจะนอนแล้ว"

ก้วยเต๋งผงกศีรษะโดยเงียบงัน ขณะเตรียมจะออกจากห้อง เต็งฮุ้นลิ้มกลับแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านมิต้องออกไป เตียงตัวนี้พอให้เราสองคนนอน"

ก้วยเต๋งตะลึงลาน

แต่เต็งฮุ้นลิ้มกลับคลี่ผ้าห่มออกแล้วกล่าวต่อ

"ท่านเข้านอนทางด้านใน ข้าพเจ้าชมชอบนอนทางด้านนอก"

เสียงของนางยังคงราบเรียบ คล้ายดั่งมารดาเรียกบุตรให้ขึ้นเตียงนอนก็ปาน

ก้วยเต๋งถึงกับไม่มีปัญญาขัดขืนปฏิเสธ จำต้องเดินตัวแข็งขึ้นเตียง ล้มนอนตัวแข็งอยู่บนเตียง แนบร่างกับผนังจนสนิทแน่น

เต็งฮุ้นลิ้มก็นอนลงไป แย้มยิ้มกล่าว

"ค่ำนี้ข้าพเจ้าอาจจะฝันร้ายหลายเรื่อง ท่านควรอย่าได้ถูกข้าพเจ้าขู่ขวัญจนกระโดดขึ้นจึงประเสริฐ"

ก้วยเต๋งผงกศีรษะ

นอกจากผงกศีรษะแล้ว มันกระทั่งเคลื่อนไหวก็ยังมิกล้า

เต็งฮุ้นลิ้มถอนใจเบา ๆ รำพึงเบา ๆ

"ท่านทราบหรือไม่ ? ข้าพเจ้ามิเคยนอนเตียงเดียวกับบุรุษใดมาก่อนเลย ความจริงข้าพเจ้าเข้าใจ ชีวิตชาตินี้ต้องไม่นอนร่วมเตียงกับบุรุษใดอีก..."

เสียงของนางยิ่งกล่าวยิ่งเบา จนครู่ใหญ่ ถึงกับหลับไปแล้ว

วิกาลเงียบจนวังเวง

ลมหายใจของนางเบาอย่างยิ่ง เบาจนคล้ายเป็นลมฤดูใบไม้ผลิ

ก้วยเต๋งก็เหน็ดเหนื่อยแล้ว คิดจะหลับสักครู่หนึ่งเช่นกัน

แต่มันไหนเลยข่มตาให้หลับได้ ?

หัวใจมันไม่เคยว้าวุ่นดั่งตอนนี้มาก่อนเลย เรื่องที่มันคิดมีมากหลายอย่างยิ่ง

เรื่องมากมายที่สมควรกระทำ และมีเรื่องมากมายที่ไม่สมควรไปคิด

มันคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด มันจะมานอนร่วมเตียงกับเต็งฮุ้นลิ้ม และก็คาดฝันไม่ถึง เมื่อนอนกับดรุณีในเตียงเดียวกัน จะมีสภาพเช่นดั่งตอนนี้ได้

มันเป็นบุรุษ บุรุษวัยฉกรรจ์ที่เลือดลมร้อนแรง

มันเคยผ่านสตรีมา ในด้านนี้ มันมิใช่เคร่งเครียดสำรวมดุจดั่งรูปกายของมัน

ตอนนี้ ที่นอนข้างกายมัน เป็นสตรีที่มันใฝ่ฝันใคร่จะได้อยู่เสมอมา นับแต่เห็นนางในคำรบแรก มันก็มีความพอใจดรุณีนางนี้ อย่างกระทั่งตัวเองก็ไม่มีปัญญาเข้าใจ

แต่บัดนี้ มันกลับไม่มีจิตใจเช่นนั้นโดยสิ้นเชิง จิตใจมันตอนนี้ มีแต่ความหวาดกลัวและโศกเศร้า

มันทราบแล้ว เรื่องที่เต็งฮุ้นลิ้มตกลงใจไปกระทำคือเรื่องอันใด !

ขอเพียงเป็นสตรีที่ตกลงใจจะตาย จึงมีการเปลี่ยนแปรที่น่ากลัวปานนี้ !

มันก็ตกลงใจเช่นกัน... มันไม่อาจปล่อยให้เต็งฮุ้นลิ้มตายเด็ดขาด

ขอเพียงสามารถให้สตรีนางนี้มีชีวิตอยู่ มันก็ไม่เสียดายที่จะไปกระทำเรื่องราวใด

วิกาลคล้อยดึกกว่าเดิม ลมหนาวกรรโชกที่นอกหน้าต่างดังอึงคะนึง มันพลันพาเห็น ร่างเต็งฮุ้นลิ้มเริ่มสั่นระริก

สั่นระริกไม่หยุดยั้ง ครวญครางไม่หยุดยั้ง สะอึกสะอื้นไม่หยุดยั้ง

แสงดาวลอดเข้ามาทางหน้าต่าง ลูบไล้อยู่บนใบหน้านาง ใบหน้านางมีน้ำตาเนืองนอง

หัวใจมันก็คล้ายถูกมีดกรีดเฉือน แทบอดมิได้ต้องพลิกตัวไปโอบรัดนางให้แนบแน่น บอกกับนาง ชีวิตยังมีเรื่องที่น่าถนอมอยู่อีกมากหลาย มิว่าบาดแผลที่เจ็บปวดลึกซึ้งเพียงใด ต่างจะค่อย ๆ ทุเลาเป็นปกติได้

แต่ทว่ามันมิกล้าทำดั่งนั้น และไม่อาจทำดั่งนั้นด้วย

มันมีแต่หลั่งน้ำตากับนาง จวบจนเมื่อน้ำตาแห้ง มันจึงเคลิ้มหลับไป

จากนั้น ร่างมันก็สั่นระริก สั่นระริกมิหยุดยั้ง

หากมันลืมตามาในตอนนี้ ก็จะพบเห็นเต็งฮุ้นลิ้มกำลังจ้องมองมัน ดวงตาของนางก็เปี่ยมไปด้วยประกายเศร้ารันทด เห็นใจ เวทนา สะทกสะท้อน

เป็นประกายขอบคุณตื้นตัน ที่ไม่อาจสรรหาวาจาใดมาบ่งบอกบรรยาย และไม่มีปัญญาทดแทนได้ตลอดกาลนาน...

ตอนก้วยเต๋งตื่นมา ฟ้าสว่างจ้าแล้ว

เต็งฮุ้นลิ้มได้เปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่ที่ซื้อเมื่อค่ำวาน กำลังนั่งหวีผมอยู่ที่ข้างหน้าต่าง

ท่วงท่าของนางนุ่มนวลสวยงาม ใบหน้านางในแสงอาทิตย์ เป็นประกายเจิดจ้าจนบอกไม่ถูก

กระทั่งห้องแคบ ๆ ที่เลือนราง ยังคล้ายถูกประกายของนาง กลับกลายให้เป็นมีชีวิตชีวา มีสีสันเจิดจ้า

ก้วยเต๋งเหม่อมองจนซึมเซาไปแล้ว

หากแม้นที่นี้เป็นบ้านของมัน หากแม้นนางคือภรรยามัน พอมันตื่นก็เห็นภรรยามันกำลังหวีผมอยู่ที่ริมหน้าต่าง

อย่างนั้น โลกนี้ยังจะมีความสุขใด เปรียบเทียบกับความสุขของมันได้ ?

หัวใจมันเริ่มปวดแปลบอีกครา

มันมิกล้าคิดสืบไป กระทั่งคิดยังไม่กล้าคิด

มันทราบ ประกายที่เจิดจ้าสดใส ประกายที่สวยงามสุดบรรยาย เป็นเพียงเพลงโหมโรงของความตาย ที่ใกล้จะกรายมาเท่านั้น !

บางครั้ง ความตายก็เป็นความสวยงามอย่างยิ่งเช่นกัน !

เต็งฮุ้นลิ้มพลันส่งเสียง

"ท่านตื่นแล้ว ?"

ก้วยเต๋งผงกศีรษะ ยันกายขึ้นนั่ง ฝืนยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าคงนอนหลับสนิทดั่งคนตาย"

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านสมควรนอนให้สบายอีกตื่นหนึ่ง ข้าพเจ้าทราบ ท่านมิได้นอนมาหลายวันแล้ว"

"ตอนนี้เป็นเวลาใด ?"

"คล้ายดั่งใกล้เที่ยง"

หัวใจของก้วยเต๋งวาบหวิวลงทันที

เที่ยงตรง !

'เรียกพวกมันไปรอข้าพเจ้า ที่โรงเตี๊ยมฮั้งปินในเที่ยงวันพรุ่ง'

ความจริงตอนเที่ยง นับเป็นเวลาสว่างที่สุดของวัน แต่สำหรับกับทั้งสองใน

ตกนี้ กลับเป็นเวลาของความตาย

เต็งฮุ้นลิ้มพลันผุดลุกขึ้น หมุนกายที่เบื้องหน้ามันแล้วแย้มยิ้มถาม

"ท่านดูข้าพเจ้าแต่งได้งามหรือไม่ ?"

นางงามสะคราญปานเทพธิดาจริง ๆ

นางดูไปคล้ายไม่เคยมีความงามจนเจิดจ้าดั่งตอนนี้มาก่อนเลย เนื่องเพราะนางมิเคยตั้งอกตั้งใจแต่งตัวดุจดั่งวันนี้

นางดูไปคล้ายดั่งนกยูง ที่เพิ่งรำแพนเป็นครั้งแรก

นี่อาจบางทีเนื่องเพราะจวบจนบัดนี้ นางจึงได้กลายเป็นสตรีที่เติบใหญ่เต็มสาว

ความงามสุดหล้าฟ้าดินเยี่ยงนี้ กลับยิ่งเสียดแทงใจก้วยเต๋งให้ปวดแปลบกว่าเดิม

มันพลันได้คิดถึงตอนมารดามันตาย กำลังถูกหามเข้าโลงนั้น ก็เป็นเวลาที่นางถูกตบแต่งงามที่สุดในชั่วชีวิตของนาง

หัวใจก้วยเต๋งมีโลหิตหยดหยาดอยู่

เต็งฮุ้นลิ้มเพ่งมองพลางถาม

"ท่านไฉนไม่กล่าววาจา ? ท่านครุ่นคิดเรื่องอันใด ?"

ก้วยเต๋งไม่มีปัญญาตอบโต้ ได้แต่เหม่อมองนางจนซึมเซาชั่วครู่จึงถาม

"ท่านจะไปแล้ว ?"

"ข้าพเจ้า... เพียงแต่ออกไปเดินเล่นสักรอบเดียว"

"ไปพบเง็กเซียวกับลู่เต๊ก ?"

"ใช่ ท่านก็ทราบ ข้าพเจ้าอย่างไรต้องได้พบพวกมันสักครั้ง"

"ข้าพเจ้าจะเร็วจะช้า ก็ต้องพบพวกมันสักครั้งให้ได้"

"ท่านเป็นเพื่อนข้าพเจ้าไป ?"

"ท่านไม่ยอม ?"

เต็งฮุ้นลิ้มแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าไฉนไม่ยอม ? มีท่านเป็นเพื่อนข้าพเจ้าไปย่อมประเสริฐสุด"

ก้วยเต๋งตะลึงลานอีกครา มันความจริงคาดคิดไม่ถึงว่าเต็งฮุ้นลิ้มจะยอมให้มันไปด้วย...

'นี่เป็นเรื่องของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านเกี่ยวข้อง'

ก้วยเต๋งนึกไม่ถึง วันนี้นางถึงกับยอมเปลี่ยนความคิด

เต็งฮุ้นลิ้มแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"หากท่านจะไป ก็รีบเร่งลุกขึ้นล้างหน้าหวีผม ข้าพเจ้าเตรียมน้ำไว้ให้ท่านเรียบ

ร้อยแล้ว"

มุมห้องมีชามอ่างน้ำวางอยู่ใบหนึ่งจริง

ก้วยเต๋งกระโดดลงจากเตียง ดวงตาเป็นประกายแจ่มใสด้วยความกระตือรือร้น รู้สึกทั้งร่างมีพละกำลังเข้มแข็งจนบอกมิถูก

มันก็ทราบ เง็กเซียวกับลู่เต๊ก เป็นคู่มือที่น่าสะพรึงกลัวยิ่ง

แต่มันไม่หวั่นวิตก

การต่อสู้ครั้งนี้เป็นมีชัยหรือพ่ายแพ้ เป็นรอดชีวิตหรือตายไป มันต่างไม่กังวลสนใจ

ที่สำคัญสุดเพียงหนึ่งเดียวคือ ตอนนี้มิใช่เป็นความตายของเต็งฮุ้นลิ้มเพียงลำพัง มันพลันรู้สึก การต่อสู้ครั้งนี้ มิใช่สูญสิ้นหวังโดยสิ้นเชิง มันรู้สึกเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจและพละกำลัง

มันก้มตัวลงใช้สองมือวักน้ำขึ้นล้างหน้า

น้ำที่เย็นเฉียบคล้ายเป็นมีดคมกริบ บันดาลให้มันยิ่งแจ่มใสยิ่งคึกคัก

เต็งฮุ้นลิ้มเดินเข้าไปข้างกายมัน กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านก็มิต้องเร่งร้อนเกินไป เพราะอย่างไรพวกมันต้องรอพวกเราแน่"

ก้วยเต๋งแย้มยิ้มตอบ

"ถูกแล้ว ให้พวกมันรอกันนาน ๆ ก็ประเสริฐอยู่ ข้าพเจ้า..."

วาจามันมิทันจบคำ พลันรู้สึกมีของชิ้นหนึ่ง จี้เข้าใส่จุดที่หลังเอวของมัน

ตัวมันล้มฮวบลงทันที

ได้ยินเต็งฮุ้นลิ้มกล่าวเบา ๆ

"ข้าพเจ้ามิอาจไม่ทำดั่งนี้ ข้าพเจ้าไม่อาจให้ท่านไปตายเพราะข้าพเจ้า ท่านจะต้องอภัยให้แก่ข้าพเจ้า"

มาตรว่าก้วยเต๋งได้ยินคำพูดนาง แต่ไม่อาจเคลื่อนไหวและไม่อาจเอ่ยปากด้วย

เต็งฮุ้นลิ้มประคองมันขึ้นไปถึงเตียง ให้มันนอนลงแล้วยืนมองอยู่ที่ข้างเตียง

ดวงตาของนางเต็มไปด้วยประกายเวทนา ตื้นตัน และรันทดหดหู่อีกครั้ง

"จิตใจที่ท่านมีต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทราบกระจ่าง ท่านเป็นคนเช่นไร ข้าพเจ้าก็เข้าใจได้ แต่เสียดาย... เสียดายที่พวกเราพบกันเมื่อสายเกินไปแล้ว"

ทิเกี่ยมเผชิญเง็กเซียว

'เสียดายที่พวกเราพบกันเมื่อสายเกินไปแล้ว'

นี่คือวาจาประโยคสุดท้ายที่เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อก้วยเต๋ง และก็เป็นวาจาหนึ่งเดียวที่นางสามารถกล่าวได้

แต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน มิทราบมีผู้คนกล่าววาจาประโยคนี้มามากน้อยเพียงใด และมิทราบมีผู้คนเคยได้ฟังวาจานี้มามากเพียงไหน

แต่นอกจากท่านเคยได้กล่าวมาจริง ได้ยินมาจริง ท่านต้องไม่มีปัญญาคาดคิดคำนวณ วาจานี้ได้แฝงความเจ็บปวดใจเพียงใด เศร้ารันทดเพียงไหน ?!

เหม่อมองดูเต็งฮุ้นลิ้มที่เดินออกไปโดยไม่เหลียวหลัง ก้วยเต๋งรู้สึก ร่างคล้ายกลายเป็นเวิ้งว้างว่างเปล่า ลอยละล่องเข้าไปในหมู่เมฆที่อับชื้นเย็นยะเยียบ แล้วร่วงหล่นลงไปในหุบเหวที่ลึกล้ำไม่เห็นก้น

แสงอาทิตย์ที่ยากจะพบเห็นในฤดูหนาวเหน็บเพิ่งกระจายขึ้นขอบฟ้าบูรพา สาดส่องเข้ามาในห้องที่มืดเลือนรางนี้

แต่สำหรับก้วยเต๋ง ในห้องตอนนี้ เหลือแต่ความเหน็บหนาว และมืดมิดที่เวิ้งว้างไร้ขอบเขต

ก้วยเต๋งทราบ ชั่วชีวิตตน ไม่อาจมีแสงอาทิตย์และความอบอุ่นอีกตลอดกาล เนื่องเพราะนางไปในครั้งนี้ จะต้องไม่มีทางกลับมาได้อีกตลอดกาล ก้วยเต๋งทราบมันก็ไม่มีทางได้เห็นนางอีกตลอดกาล

สตรีจะรับมือบุรุษ มาตรว่ามีวิธีอยู่มากหลาย แต่ทว่าคนที่นางจะไปรับมือนี้กลับมีอันตรายอย่างยิ่ง น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่งจริง ๆ

อย่าว่าแต่แม้นับว่านางสามารถจัดการพวกมันได้ นางเองก็ต้องไม่อาจมีชีวิตรอดกลับมา

เนื่องเพราะนางตกลงใจไปหาที่ตายอยู่ก่อนแล้ว

นางฆ่าเอี๊ยบไคไป ความเจ็บช้ำและสำนึกเสียใจของนาง มีแต่ตายจึงสามารถปลดเปลื้องได้

นางตกลงใจแน่วแน่ จะใช้ความตายมาไถ่โทษทัณฑ์ของนาง

ตอนนี้ เง็กเซียวกับลู่เต๊กจะรอคอยอยู่ในโรงเตี๊ยมฮั้งปินหรือไม่ ?... รอคอยเพื่อสังหารนาง !

บุรุษเช่นพวกมัน จะรับมือกับสตรีเพียงลำพัง มีวิธีมากหลายเช่นกัน

พวกมันจะใช้วิธีใด ?

นึกถึงอาถรรพณ์ชั่วร้ายของเง็กเซียว นึกถึงความกลอกกลิ้งเลือดเย็นของลู่เต๊ก ก้วยเต๋งมิกล้าครุ่นคิดต่อไปอีก

แสงอาทิตย์ในฤดูหนาว จะอย่างไรก็ยังอบอุ่นนุ่มนวลอยู่ เฉกเช่นกับการลูบคลำของคนรัก

แสงอาทิตย์พอดีส่องอยู่บนใบหน้ามัน น้ำตามันหลั่งไหลออกมาแล้ว !

เที่ยงตรง

โรงเตี๊ยมฮั้งปิน

ตอนเต็งฮุ้นลิ้มเดินเข้าไป แสงอาทิตย์พอดีสาดส่องอยู่บนป้ายตัวทองเหนือประตู

ในตัวนาง มิได้ผูกกระพรวนทองชิงชีวิตของนาง และมิได้นำอาวุธใด ๆ มาด้วย

อาวุธที่นางเตรียมใช้ในวันนี้ คือการตกลงใจของนาง ความกล้าหาญของนาง ภูมิปัญญาและวิญญาณของนาง

นางมีความมั่นใจในตัวเองอยู่เต็มที่

โลกนี้มิทราบมีบุรุษมากน้อยเท่าใด ที่พ่ายแพ้ต่ออาวุธทั้งหลายประการนั้นของอิสตรี

นางนับเป็นสตรีที่สวยสะคราญเหนือธรรมดาจริง ๆ และวันนี้ยังตั้งอกตั้งใจ

แต่งอีกด้วย

เมื่อเห็นนางเดินเข้าไป สายตาของบุรุษทั้งหลายต่างมีประกายชื่นชม และหื่นกระหายโดยมิอาจข่มกลั้น

มีแต่เจ้าของโรงเตี๊ยม ที่เปี่ยมน้ำใจการุณย์คุณธรรม กลับมีสีหน้าหวั่นวิตกอยู่บ้าง คล้ายดั่งดูออกวันนี้จะต้องมีเภทภัยร้ายแรง กรายเข้ารังควานสตรีที่สวยสะคราญแน่

เต็งฮุ้นลิ้มพอเข้าประตู มันก็ออกจากหลังโต๊ะเก็บเงินไปรับหน้า พยายามฝืนก้มถาม

"ใช่เต็งโกวเนี้ยหรือไม่ ?"

"ถูกแล้ว"

"อาคันตุกะทั้งสองท่านของเต็งโกวเนี้ย รอคอยอยู่ที่ตึกช่วงหลังนานแล้ว"

เง็กเซียวกับลู่เต๊กถึงกับมากันจริง ๆ

เต็งฮุ้นลิ้มพลันรู้สึก หัวใจนางเต้นถี่เร็วอย่างยิ่ง

มาตรว่านางตกลงใจมาตายอย่างเด็ดเดี่ยว แต่ยังคงมิอาจข่มความตื่นเต้นไว้ได้

นางก็ทราบ สองคนนี้มีอันตราย และน่าสะพรึงกลัวปานใด

"ที่มามีเพียงสองคน ?"

เจ้าของโรงเตี๊ยมชราผงกศีรษะ ลดเสียงแผ่วเบากล่าว

"หากโกวเนี้ยไม่มีเรื่องสำคัญใด มิสู้ยังคงกลับไปเถิด"

เต็งฮุ้นลิ้มแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านทั้งที่ทราบแน่ว่า เป็นข้าพเจ้านัดพวกมันมา ไฉนยังให้ข้าพเจ้ากลับไปเสีย ?"

"เนื่องเพราะ..."

ในที่สุด มันยังคงมิได้บอกความหวั่นวิตกในใจมันออกมา เพียงแต่ถอนใจเบา ๆ เท่านั้น

เต็งฮุ้นลิ้มเดินแย้มยิ้มเข้าไป ในใจหาใช่ไม่ทราบความปรารถนาดีของชายชราผู้นี้ไม่

แต่นางไม่มีทางที่สองพอจะเดินได้ แม้นับว่ารู้แน่ ที่รอนางอยู่ทางเบื้องหน้าคืออสรพิษและปิศาจร้าย นางยังคงจำต้องเข้าไป ไม่อาจหลบหนี

ตึกช่วงหลังเพิ่งกวาดมา หิมะถูกกวาดกองไว้สะอาดเอี่ยม พื้นเรียบลื่นเป็นประกาย ยิ่งบันดาลให้รู้สึกเหน็บหนาวกว่าเดิม

"อาคันตุกะสองท่านนั้น อยู่ในห้องโถงนี้เอง"

ผู้รับใช้ที่นำทางกล่าวแล้ว รีบถอยออกไปจากลานตึกโดยเร็ว

แสดงว่ามันดูออก กำหนดนัดวันนี้ มิใช่เป็นที่ล้อเล่นกันได้

ประตูห้องโถงเปิดอยู่ ภายในไม่มีเสียงคน และไม่ได้ยินเสียงหัวร่อ เง็กเซียวกับลู่เต๊ก ต่างเป็นคนไม่พอใจกล่าววาจา ยิ่งไม่พอใจหัวร่อต่อกระซิก

ตอนพวกมันหัวร่อ ปกติมักเนื่องเพราะคนที่พวกมันต้องการฆ่า ได้ตายอยู่ที่เบื้องหน้าพวกมันแล้ว

เต็งฮุ้นลิ้มสูดลมหายใจลึก ๆ ใบหน้ามีรอยยิ้มจนหยาดเยิ้ม ใช้ท่วงท่าสวยงามที่สุดเดินเข้าไป

ที่รอนางอยู่ในห้อง เป็นเง็กเซียวกับลู่เต๊กจริง ๆ

ในห้องก็มีแสงอาทิตย์ แต่มิว่าผู้ใด เพียงเหยียบย่างเข้าไปก้าวเดียว ก็ต้องรู้สึกคล้ายดั่งตกลงไปในหล่มน้ำแข็ง

เง็กเซียวเต้าหยินนั่งอยู่ที่เก้าอี้ใกล้ประตู เมื่อมันจะนั่ง เป็นต้องเลือกเก้าอี้ที่มีความสุขสบายที่สุดเสมอมา

การแต่งกายของมัน ยังคงสวยงามล้ำค่าดั่งเดิม ดูไปยังคงโอ่อ่าภาคภูมิ ผยองจนเหยียบแผ่นดินไว้ใต้ฝ่าเท้า

มาตรว่าในห้องยังมีอีกผู้หนึ่ง แต่มันคล้ายดั่งมิทราบเลย

มันมิเคยแยแสผู้ใดในสายตาเสมอมา

ลู่เต๊กกลับจ้องมองมันอยู่ ความรู้สึกบนสีหน้าคล้ายดั่งเป็นคนท่องเที่ยวที่ไม่กระตือรือร้น กำลังเหม่อมองดูราชสีห์ชราจนใกล้จะตาย กำลังอวดโอ่ความเป็นเจ้าสัตว์ร้ายของมันในกรงใหญ่ก็ปาน

หน้าซีดขาวของมันกระด้างเย็นชา เหยียดหยามดูแคลนอย่างยิ่ง เนื่องเพราะมันทราบ มาตรว่าขนหนังของราชสีห์ตัวนี้ยังสวยงาม แต่เขี้ยวได้กร่อน เล็บได้ทู่ไปแล้ว ไม่มีทางที่จะคุกคามมันได้เลย

สีหน้าของมันกระด้างเย็นชา แต่งกายสมถะอย่างยิ่ง มาตรว่าในห้องยังมีเก้าอี้นั่งสบายเช่นเดียวกันอีก แต่มันกลับยินยอมยืน

เต็งฮุ้นลิ้มยืนที่ปากประตู กวาดตามองพวกมัน รอยยิ้มยิ่งหยาดเยิ้มกว่าเดิม

สองคนนี้ นับเป็นคู่เปรียบเทียบที่ผิดกันเป็นตรงข้ามจริง ๆ นางมองปราด

แรกก็ดูออก ทั้งสองต้องไม่อาจอยู่ร่วมกันโดยสันติได้เด็ดขาด

"ข้าพเจ้าแซ่เต็ง เรียกว่าเต็งฮุ้นลิ้ม"

นางแย้มยิ้มพลางก้าวเข้าไปในห้อง เง็กเซียวเต้าหยินแค่นเสียงเย็นชา

"เราจำท่านได้"

เต็งฮุ้นลิ้มแย้มยิ้มตอบ

"พวกท่านทั้งสองต่างรู้จักกัน ?"

เง็กเซียวเต้าหยินกล่าวอย่างโอหัง

"มันสมควรรู้จักเราเป็นผู้ใด ?"

มือมันเคลื่อนลงไป ลูบขลุ่ยหยกที่สายรดเอวเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"มันก็สมควรรู้จักขลุ่ยเลานี้"

เต็งฮุ้นลิ้มแย้มยิ้มกล่าว

ใช่ว่าทุกคนต่างต้องรู้จักขลุ่ยเลานี้ มิเช่นนั้นก็สมควรตาย ?"

นางปรายตามองลู่เต๊ก แต่สีหน้าลู่เต๊กไม่มีความรู้สึกใด ๆ

แสดงว่ามันมิใช่เป็นคนถูกยุแหย่ให้หวั่นไหวได้ง่ายดายนัก

เต็งฮุ้นลิ้มกลอกตาไปมา แย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้านึกไม่ถึงจริง ๆ ลู่กงจื้อก็จะมาที่นี้ ข้าพเจ้า..."

ลู่เต๊กพลันสอดคำด้วยเสียงราบเรียบ

"ท่านสมควรได้คิด"

"เพราะเหตุใด ?"

"ขุมทรัพย์กับคัมภีร์ฝีมือ ที่เซี่ยงกัวกิมฮังเหลือไว้ ความจริงโยกคลอนจิตใจคนให้หวั่นไหวได้ง่ายดายยิ่ง"

"ลู่กงจื้อก็หวั่นไหว ?"

"ข้าพเจ้าก็เป็นคน"

"แต่เสียดายความลับของขุมทรัพย์นั้น ลู่กงจื้อต้องไม่ทราบเด็ดขาด"

ลู่เต๊กยอมรับ ดวงตาเต็งฮุ้นลิ้มเป็นประกายสุกใสกว่าเดิม

"แต่ข้าพเจ้ากลับทราบ มีข้าพเจ้าทราบเพียงคนเดียว"

"อ้อ ?"

"ความจริงข้าพเจ้าไม่ต้องการบอกความลับนี้ไปเลย แต่ตอนนี้กลับมิอาจไม่บอกได้"

"เพราะเหตุใด ?"

เต็งฮุ้นลิ้มถอนใจเบา ๆ รอยยิ้มคล้ายดั่งเศร้ารันทดกว่าเดิม

"เนื่องเพราะตอนนี้เอี๊ยบไคตายไปแล้ว อาศัยกำลังข้าพเจ้าเพียงลำพัง ต้องไม่มีปัญญาได้ขุมทรัพย์นั้นมาแน่"

"ดังนั้นท่านจึงหาพวกเรา ?"

"ใช่ ข้าพเจ้านับไปนับมา วีรบุรุษผู้กล้าในแผ่นดิน ต้องไม่มีผู้ใดสามารถทัดเทียมท่านทั้งสองได้"

ลู่เต๊กเพียงแต่สงบฟังอยู่ แต่เง็กเชียวเต้าหยินกลับแค่นหัวร่อ

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อ

"ที่เชิญสองท่านมาในวันนี้ ก็เพราะจะบอกความลับนั้นแก่สองท่าน เนื่องเพราะ..."

ลู่เต๊กพลันสอดคำเสียงกระด้าง

"ท่านมิต้องบอกข้าพเจ้า"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่ต้องการทราบ"

เต็งฮุ้นลิ้มตะลึงลานไป รอยยิ้มคล้ายดั่งชาค้างแล้ว

ลู่เต๊กกล่าวต่อ

"แต่ข้าพเจ้ากลับทราบความเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

"หากมีสองคนต่างทราบความลับโดยพร้อมกัน ที่รอดชีวิตออกไปได้ ต้องมีเพียงผู้เดียว"

เต็งฮุ้นลิ้มหัวร่อไม่ออกแล้ว แต่ลู่เต๊กกลับแย้มยิ้มกล่าว

"มาตรว่าขุมทรัพย์นั้นกระตุ้นจิตใจคนอย่างยิ่ง แต่ข้าพเจ้ากลับไม่ต้องการเสี่ยงชีวิตกับน่ำไฮ้เง็กเชียวเพราะมัน"

เง็กเชียวผงกศีรษะกล่าว

"ดูท่าท่านกลับเป็นคนชาญฉลาดอยู่"

ลู่เต๊กแค่นเสียงเย็นชา

"เต้าเจี๊ยงก็เข้าใจความหมายของนางแล้ว ?"

"นางไม่ชาญฉลาดเทียบเท่าท่าน"

"แต่นางก็มิโง่เขลาเกินไป และยังงามอย่างยิ่งด้วย"

"นางมักพอใจอวดฉลาด ข้าพเจ้าไม่พอใจสตรีที่อวดฉลาดเสมอมา"

ลู่เต๊กแย้มยิ้มกล่าว

"สตรีในโลก มีสักกี่นางที่ไม่ชมชอบอวดฉลาด ?"

สายตาเง็กเชียวจับนิ่งอยู่บนใบหน้ามัน กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านต้องการกล่าวกระไรกันแน่ ?"

ลู่เต๊กส่งเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าเพียงแต่ต้องการเตือนสติเต้าเจี้ยง สตรีเช่นดั่งนาง ในโลกมีไม่มากนัก"

เง็กเชียวต้องเหลือบมองเต็งฮุ้นลิ้มอีกสองคราโดยไม่อาจอดกลั้น ดวงตามีประกายชื่นชมขึ้นโดยไม่อาจอดกลั้นเช่นกัน แต่ถ้อนใจกล่าว

"เสียดาย เป็นที่น่าเสียดายจริง ๆ"

"เสียดาย ?"

"หากกระบี่มีรอยบิ่น ท่านดูออกหรือไม่ ?"

ลู่เต๊กผงกศีรษะ เง็กเชียวกล่าวต่อ

"สตรีนางนี้มีรอยบิ่นแล้ว"

"ท่านดูออก ?"

มันย่อมเข้าใจความหมายของเง็กเชียว ความสัมพันธ์ของเต็งฮุ้นลิ้มกับเอี๊ยบไคมิใช่เป็นความลับมานานแล้ว

เง็กเชียวกล่าว

"หากเราดูไม่ออก ครั้งก่อนที่นางตกอยู่ในอุ้งมือเรา เราต้องไม่ยอมปล่อยนางผ่านไปแน่"

ลู่เต๊กก็เคยได้ยิน ก้วยซงเอี๊ยงมิยอมใช้กระบี่ที่มีรอยบิ่น เง็กเชียวก็มิเคยใช้สตรีที่ผ่านบุรุษมาเลย

มันมองเง็กเชียวแล้วมิเอ่ยปากอีก แต่ดวงตากลับมีประกายแย้มยิ้มเย้ยหยัน

เง็กเชียวถาม

"ท่านยังไม่เข้าใจ ?"

"ข้าพเจ้าเพียงรู้สึกประหลาดใจ"

"ประหลาดใจเรื่องอันใด ?"

"ประหลาดใจที่ท่านไฉนเลือกเก้าอี้นั่งลง ?"

"ท่านสมควรดูออก สถานที่นี้มีเก้าอี้ตัวนี้นั่งสบายที่สุด"

"ข้าพเจ้าดูออก แต่ข้าพเจ้ายิ่งทราบ เก้าอี้ตัวนี้ก่อน ๆ ก็ต้องเคยมีคนมานั่งเช่นกัน"

มันพลันยุติการสนทนาลงกลางคัน เดินอาด ๆ เฉียดข้างกายเต็งฮุ้นลิ้มออกไป

หัวใจเต็งฮุ้นลิ้มวาบหวิวลง โลหิตก็เย็นเฉียบ จนกระทั่งตัวแทบแข็งแล้ว

เง็กเซียวกำลังจ้องมองนางจากศีรษะจรดปลายเท้า จากปลายเท้าขึ้นถึงศีรษะอย่างเชื่องช้า

ประกายตาของมัน คล้ายทะลุเสื้อผ้านางไปได้

เต็งฮุ้นลิ้มรู้สึก นางคล้ายดั่งถูกเปลื้องจนเปลือยเปล่าทั้งร่าง

นางมิใช่ไม่เคยถูกบุรุษจ้องมองมา แต่ตอนนี้ยังคงไม่อาจทนทานได้ พลันหันกายคิดจะโถมออกไป

นางมิได้กลัวตาย แต่นางก็ทราบ ในโลกยังมีเรื่องที่น่าสะพรึงกลัวกว่าความตายมากนัก

มิคาด นางเพิ่งหันกาย ประตูกลับถูกปิดลง เง็กเซียวได้ไปถึงเบื้องหน้านาง ยืนมือไพล่หลังขวางทางนางไว้ ยังคงใช้ประกายตาเช่นนั้นกวาดมองนาง

เต็งฮุ้นลิ้มกำหมัดแนบแน่น ถอยหลังไปทีละก้าวจนถึงเก้าอี้ที่มันนั่งเมื่อครู่ ทรุดกายนั่งพลางกล่าว

"ข้าพเจ้า... ทราบว่าท่านต้องไม่แตะต้องข้าพเจ้าเด็ดขาด"

"อ้อ ?"

"ข้าพเจ้ามีรอยบิ่นแล้วจริง ๆ และเป็นรอยบิ่นที่ใหญ่อย่างยิ่ง"

เง็กเซียวหัวร่อพลางกล่าว

"เราความจริงเข้าใจท่านเติบใหญ่แล้ว เนื่องเพราะที่ท่านจะกระทำในวันนี้ ความจริงเป็นเรื่องของผู้เติบใหญ่กระทำ บัดนี้เราจึงทราบ ที่แท้ท่านเป็นทารกเท่านั้น"

เต็งฮุ้นลิ้มมิเคยยอมรับว่านางเป็นทารกมาเลย โดยเฉพาะอยู่ต่อหน้าเอี๊ยบไค ยิ่งไม่ยินยอม

แต่ตอนนี้นางกลับมิอาจไม่ยอมรับ

เง็กเซียวกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ท่านทราบหรือไม่ ? ทารกจะกระทำเรื่องราวของคนเติบใหญ่ มักมีอันตรายหวาดเสียวอย่างยิ่ง ?"

เต็งฮุ้นลิ้มปลุกปลอบใจกล่าวไป

"แต่ข้าพเจ้ากลับดูไม่ออก ตอนนี้มีอันตรายใด ?"

"เนื่องเพราะท่านทราบ เราไม่แตะต้องตัวท่าน ?"

เต็งฮุ้นลิ้มฝืนหัวร่อ แต่หัวร่อไม่ออก จำต้องขบริมฝีปากแนบแน่น ผงกศีรษะไม่หยุดยั้ง

เง็กเซียวกล่าวต่อไป

"ความจริงเรามิเคยแตะต้องสตรีที่ผ่านบุรุษมาก่อนเลยจริง ๆ สำหรับท่านกลับพอจะนอกเหนือกฎเกณฑ์ได้สักครั้ง"

เต็งฮุ้นลิ้มมิอาจไม่เคลื่อนไหวอีกแล้ว

ตั้งแต่ปลายเท้าจรดศีรษะ กระทั่งลิ้นยังไม่อาจเคลื่อนไหว

ประกายตาเง็กเซียวที่จ้องมองนาง ก็แปรเปลี่ยนไปจากเดิม

เต็งฮุ้นลิ้มรู้สึก ดวงตามันคล้ายดั่งมีพลังดึงดูดอันพิสดาร มิเพียงดึงดูดสายตานางเท่านั้น ยังดึงดูดทั้งร่างนางด้วย

นางคิดจะดิ้นรน คิดจะหลบหนี แต่เพียงสามารถนั่งซึมเซาอยู่ในที่นั้น เหม่อมองมันจนซึมเซาเท่านั้น

ดวงตามันคล้ายมีประกายอยู่วูบวาบ ประหนึ่งพลันจุดไฟปิศาจขึ้นในดวงตาทั้งปาน

เต็งฮุ้นลิ้มประสานสายตามัน ในที่สุด นึกถึงเรื่องครั้งก่อนได้โดยสิ้นเชิง

'...ไปฆ่าเอี๊ยบไค ใช้มีดเล่มนี้ ไปฆ่าเอี๊ยบไค'

เรื่องที่มันต้องการให้นางไปกระทำครั้งนี้ ยังน่าสะพรึงกลัวกว่าครั้งก่อนหรือไม่ ?

นางทุ่มเทกำลังทั้งมวลดิ้นรนขัดขืน เหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกจนชุ่มโชกเสื้อผ้าแล้ว

แต่นางยังคงไม่สามารถดิ้นหลุดออกมาได้

ไฟปิศาจในดวงตาเง็กเซียว คล้ายดั่งเผาผลาญพละกำลังขุมสุดท้ายของนางจนมอดมลายไป

นางมีแต่ต้องคล้อยตามเท่านั้น

มิว่าเง็กเซียวสั่งนางไปทำกระไร นางต่างไม่มีปัญญาต่อต้านขัดขืน

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงโครมดังสนั่น ประตูถูกกระแทกเปิดออก คนผู้หนึ่งยืนตัวตรงดั่งปลายทวนที่ปากประตู

เง็กเซียวตระหนกจนเหลียวขวับกลับไป ตวาดด้วยโทสะ

"ผู้ใดกัน ?"

"ซงเอี๊ยงก้วยเต๋ง !"

ก้วยเต๋งถึงกับมาทันเวลาพอดี !

มันมาได้อย่างไร ? เป็นผู้ใดคลายจุดให้มัน ?

เป็นเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน ? หรือเป็นลู่เต๊ก ?

พวกมันย่อมทราบ ขอเพียงก้วยเต๋งมาถึงที่นี้ ในระหว่างมันกับเง็กเซียว ต้องมีคนเดียวที่รอดออกจากห้องไปได้ !

แสงอาทิตย์ที่เพิ่งเจิดจ้าได้ไม่นาน ถูกกลืนหายเข้าไปในหมู่เมฆที่หนาทึบอีก ความหนาวเหน็บครอบคลุมแผ่นดินกว้างใหญ่อีกครา

ลมเหน็บหนาวราวคมมีด !

ก้วยเต๋งกับเง็กเซียว ยืนอยู่ในลมหนาวปานคมมีด ทั้งสองต่างเข้าใจกระจ่างในระหว่างพวกมัน ต้องมีผู้หนึ่งล้มลงไป

มิว่าผู้ใดจะออกจากตึกช่วงนี้ มีทางให้เดินอยู่เพียงสายเดียว... เดินข้ามซากศพฝ่ายตรงข้าม !

กระบี่ของก้วยเต๋งอยู่ในมือแล้ว

กระบี่เป็นสีดำสนิท หมองคล้ำไม่มีประกาย แต่มีรังสีอำมหิต ที่ยิ่งกราดเกรี้ยวดุดันกว่าสายลมหนาว

กระบี่เล่มนี้คล้ายดั่งเป็นตัวของมัน

แต่ขลุ่ยหยกกลับเป็นสีเขียวสดใส กลมเกลี้ยงมีประกาย

ทั้งสองคนนี้ พอดีเป็นคู่ที่ผิดกันไกลสุดกู่ เป็นคู่ที่ผิดกันราวฟ้าและดิน

ก้วยเต๋งเพ่งมองขลุ่ยหยกในมือมัน พยายามหลบหลีกมิประสานสายตากับมัน

สายตาเง็กเซียวมีไฟปิศาจคุโพลงขึ้นอีกครั้ง พลันถามไป

"ท่านเป็นทายาทของก้วยซงเอี๊ยง ?"

"ใช่"

"เมื่อยี่สิบปีก่อน เรามีความตั้งใจประลองฝีมือกับก้วยซงเอี๊ยงดูสักครั้งอยู่แล้ว เสียดายที่มันตายไปเสียก่อน"

"ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่"

"เฮอะ เฮอะ ท่านนับเป็นตัวกระไร ? กระบี่เหล็กซงเอี๊ยงถูกจัดอยู่ในอันดับที่สี่ของตำราอาวุธ แต่กระบี่ในมือท่าน กลับไม่มีคุณค่าแม้สักอีแปะเดียว"

"อ้อ ?"

"ท่านไม่คู่ควรใช้กระบี่เล่มนี้เลย"

ก้วยเต๋งเม้มปากแนบแน่น พยายามข่มกลั้นเพลิงโทสะไว้เต็มที่

เดือดดาล บางครั้งแม้จะเป็นพละกำลังประเภทหนึ่ง แต่ในตอนสุดยอดฝีมือต่อสู้กัน กลับคล้ายเป็นยาพิษ ที่สามารถปลิดชีวิตคนได้

เง็กเซียวเพ่งมองแน่วนิ่งพลางกล่าวช้า ๆ

"ฟังว่า ท่านก็เป็นสหายของเอี๊ยบไค ?"

ก้วยเต๋งยอมรับ เง็กเซียวแค่นเสียงเย็นชาต่อ

"พวกท่านเป็นสหายประเภทใด ?"

"สหายก็คือสหาย สหายที่แท้จริงมีเพียงประเภทเดียว"

"แต่ระหว่างท่านทั้งสอง กลับเป็นสหายที่พิเศษผิดธรรมดา"

"อ้อ ?"

"หลังจากเอี๊ยบไคตายไปแล้ว ท่านถึงกับเตรียมรับมอบสตรีของเอี๊ยบไคทันที สหายเยี่ยงท่าน ไยมิใช่น้อยอย่างยิ่ง ?"

ก้วยเต๋งพลันรู้สึกมีเพลิงโทสะพลุ่งขึ้น จนอดมิได้ต้องเงยหน้ามองไป

สายตาเง็กเซียวกำลังจ้องมองก้วยเต๋งอยู่

สายตาของก้วยเต๋งจึงดึงดูดไว้ทันที ประหนึ่งเศษเหล็กพบแม่เหล็กก็ปาน !

เต็งฮุ้นลิ้มนั่งตัวอ่อนระทวยอยู่บนเก้าอี้ หอบหายใจถี่เร็ว จวบจนตอนนี้จึงมองไปถึงปากประตู

นางเห็นดวงตาเง็กเซียว และก็เห็นดวงตาก้วยเต๋ง

หัวใจนางพลันวาบหวิวลง !

เปลวไฟปิศาจในดวงตาเง็กเซียว จะเร็วจะช้าต้องเผาผลาญพละกำลังของก้วยเต๋งจนมอดมลายสิ้นแน่

นางต้องไม่ยอมเห็นก้วยเต๋งตกต่ำเช่นเดียวกับนาง ตกลงไปในหุบเหวลึกล้ำมิอาจตะกายขึ้นได้

แต่จนใจที่นางเพียงได้แต่ดูเท่านั้น !

บัดนี้ นางต้องมิอาจเตือนสติก้วยเต๋ง หากก้วยเต๋งเสียสมาธิ ต้องยิ่งตายเร็วกว่าเดิม

ลมยิ่งเหน็บหนาว ในเมฆหนาทึบ คล้ายดั่งมีหิมะโปรยปรายลงมาอีก

ตอนหิมะโปรยปราย โลหิตอาจจะกระจายตามมาก็เป็นได้

ย่อมเป็นโลหิตของก้วยเต๋ง !

มันความจริงไม่จำเป็นต้องมาเสี่ยงชีวิตกับเง็กเซียวเลย มันความจริงพอจะมีชีวิตที่สุขสมบูรณ์ยิ่ง

บัดนี้ มันไฉนจึงกลายเป็นสภาพนี้ ?

เต็งฮุ้นลิ้มทราบ มีแต่นางทราบเท่านั้น

...มันยังมิได้เสพความหวานของรัก แต่ได้ลิ้มรสความเจ็บช้ำของรักมาจนเต็มที่แล้ว

สวรรค์ไยมิใช่อยุติธรรมต่อมันเกินไป ?

น้ำตาเต็งฮุ้นลิ้มใกล้จะหยดหยาด พลันได้ยินเง็กเซียวสั่ง

"ทิ้งกระบี่ของท่าน คุกเข่าลง"

เสียงของมันก็คล้ายมีพลานุภาพอันพิสดาร

พลานุภาพที่ผู้คนไม่มีปัญญาต่อต้านขัดขืน !

มือที่กำกระบี่ของก้วยเต๋งไม่มั่นคงอีกแล้ว ตลอดร่างคล้ายดั่งยังสั่นระริกด้วย

เง็กเซียวกล่าวช้า ๆ

"ท่านไยต้องกระเสือกกระสนดิ้นรน ไยต้องทนทรมาน ขอเพียงท่านคลายมือ ความเจ็บปวดทั้งมวลก็จะผ่านพ้นไปโดยสิ้นเชิง"

คนตายย่อมไม่เจ็บปวดได้อีก !

ขอเพียงคลายมือ มันก็จะปลดเปลื้องได้ทันที

นี่นับว่าง่ายดายอย่างยิ่งจริง ๆ

เส้นเลือดสีเขียวบนหลังมือขวาที่กุมกระบี่ของก้วยเต๋งเลือนหายไปทีละน้อย พละกำลังก็เสื่อมโทรมลงทีละน้อย

มือของก้วยเต๋งคลายออกทีละน้อย...

ใบหน้าเง็กเซียวเป็นประกายแจ่มใส มือที่กุมขลุ่ยหยกคลายออกทีละน้อยเช่นกัน

การต่อสู้ครานี้จะผ่านพ้นแล้ว มันไม่จำเป็นต้องลงมือเลย

หลายปีที่ผ่าน มันมิเคยต่อสู้ระยะประชิดตัวกับผู้คนมาเลย มันฝึกได้วิธีที่ยิ่งง่ายดาย ไม่ต้องเปลืองเรี่ยวแรงสักน้อยนิด ก็สามารถพิชิตฝ่ายตรงข้ามให้พ่ายแพ้

นี่ยิ่งบันดาลให้มันกลับกลายเป็นทระนงโอหัง กลับกลายเป็นเกียจคร้านกว่าเดิม

มันเดินทางสายนี้จนคุ้นเคยติดนิสัย แต่ทว่าครั้งนี้มันยังคงเดินผิดไปก้าวหนึ่ง

ทางลัดย่อมมิใช่เป็นทางแท้จริง

กระบี่ในมือก้วยเต๋ง ที่คล้ายจะถูกคลายทิ้ง พลันกำแนบแน่นอีกครา ประกายกระบี่วูบขึ้น พุ่งวาบออกจู่โจม !

เพลงกระบี่ของซงเอี๊ยงทิเกี่ยม ความจริงมิใช่มีจุดเด่นอยู่ในการพลิกแพลงแปรเปลี่ยนซับซ้อน

กระบี่ของก้วยเต๋งก็เป็นเช่นกัน

ตอนไม่มีความมั่นใจ ก้วยเต๋งต้องไม่ลงมือเด็ดขาด ขอเพียงกระบี่นี้แทงออกไป ก็ต้องมีผลปรากฏขึ้น

รวบรัด รวดเร็ว แน่นอน มีผล

นี่คือศูนย์รวมจุดเด่น ของเพลงกระบี่ซงเอี๊ยงทิเกี่ยม !

กระบี่นี้ของก้วยเต๋ง มิได้แทงใส่คอหอยของเง็กเซียว ส่วนสัดที่ทรวงอก ย่อมกว้างใหญ่กว่าคอหอยมากมายก่ายกองนัก

เป้ายิ่งกว้างใหญ่ ยิ่งยากจะพลาดพลั้งไปได้

ยอดฝีมือต่อสู้กัน ผิดพลาดเพียงน้อยนิด ก็ต้องเป็นชนวนปลิดชีวิตได้

ประสาทความรู้สึก พละกำลังทั้งมวลของเง็กเซียว ต่างรวมอยู่ในดวงตาของมัน ซึ่งตัวมันหลงเข้าใจว่าควบคุมสถานการณ์ไว้ได้แล้ว

เสียดายที่ดวงตามันมิใช่อาวุธ

มิว่าเป็นดวงตาน่ากลัวปานใด ต้องไม่มีทางต่อต้านกระบี่มีความเร็วยิ่งกว่าแสงแบาตฟาดลง

ตอนมันสะบัดขลุ่ยในมือขึ้น คมกระบี่ก็ได้ฝ่าขลุ่ยของมัน เข้าไปแทงใส่ทรวงอกมันแล้ว

หิมะเริ่มโปรยปราย โลหิตก็เริ่มกระเซ็น

แต่กลับมิใช่โลหิตของก้วยเต๋ง... โลหิตที่กระจาย ออกจากทรวงอกเง็กเซียว เป็นสีแดงฉานเช่นเดียวกัน

ใบหน้ามันบิดเบี้ยว ดวงตามันถลนออกนอกเบ้า แต่ไฟปิศาจในดวงตากลับมอดดับแล้ว

มันยังมิได้ล้มลง ดวงตาที่ถลนออกนอกเบ้า ยังถลึงจ้องก้วยเต๋งอย่างดุร้าย ก่อนแผดเสียง

"ท่านมีนามก้วยเต๋ง ?"

ก้วยเต๋งผงกศีรษะตอบ

"ตัวจริงมิแปลกปลอม"

เง็กเซียวถอนใจยาวกล่าวต่อ

"ท่านมีความมั่นคงอย่างยิ่งจริง ๆ เรากลับดูแคลนท่านไป"

"แต่ข้าพเจ้ามิได้ดูแคลนท่าน ข้าพเจ้าคำนวณวิธีรับมือท่านไว้ได้ก่อนแล้ว"

เง็กเซียวฝืนยิ้มกล่าว

"วิธีที่ท่านใช้ไม่เลวอย่างยิ่ง"

"แต่วิธีที่ท่านใช้กลับผิดไป"

"อ้อ ?"

"ด้วยพลังฝีมือของท่าน ความจริงไม่ต้องใช้วิธีชั่วร้ายมีอาถรรพณ์ของพวกเห่ล่ามาร มาจัดการต่อข้าพเจ้าเลย"

ดวงตาเง็กเซียวกลายเป็นขุ่นขาวฝ้ามัว เหม่อมองดูสุดแสนไกล พลางกล่าวช้า ๆ

"เราความจริงไม่จำเป็นต้องใช้ เพียงแต่ว่าหากคนเราสามารถฝึกได้วิธีพิชิตชัยชนะที่ง่ายดายกว่า ย่อมไม่ยินยอมจะเปลืองกำลัง..."

มันกล่าวช้าอย่างยิ่ง กระแสเสียงเปี่ยมไปด้วยความอาฆาตแค้น สำนึกผิด

จวบจนบัดนี้มันจึงเข้าใจ ชัยชนะมิใช่มีได้เพราะโชคช่วยโดยบังเอิญเด็ดขาด ท่านต้องการชัยชนะ ก็ต้องทุ่มเทคุณค่าออกไป

ก้วยเต๋งอดมิได้ต้องถอนใจยาว

เง็กเซียวพลันร้องสุดเสียง

"ชักกระบี่ท่านออก ให้เราล้มลงไป ให้เราตายเสีย"

กระบี่ยังคงตรึงอยู่ในทรวงอกมัน มันไอไม่หยุดยั้ง หอบหายใจถี่เร็วแล้ว

หากไม่ชักกระบี่ออกมา อาจบางทีมันยังพอจะมีชีวิตได้อีกชั่วครู่

แต่บัดนี้ มันเพียงหวังให้ตายเร็วขึ้น

ก้วยเต๋งกล่าว

"ท่าน... ยังมีวาจาใดจะสั่งเสีย ?"

"ไม่มี ! ไม่มีแม้แต่คำเดียว"

"ก็ได้ ท่านวางใจตายเถิด ข้าพเจ้าต้องจัดการศพของท่านให้สมเกียรติ"

ในที่สุด ก้วยเต๋งชักกระบี่ออกมา

ตอนชักกระบี่ ศอกย่อมถูกดึงกลับไปทางด้านหลัง ทรวงอกจึงถูกเปิดเป็นช่องว่าง

ทันใดนั้น มีเสียงติงเบา ๆ

ในขลุ่ยหยก พลันมีประกายแวววับสามจุดพุ่งวาบออกมา เข้าใส่ทรวงอกก้วยเต๋งหมดสิ้น !

ร่างก้วยเต๋งถึงกับถูกพลังอาวุธลับพุ่งใส่จนหงายตึงลงไป

แต่เง็กเซียวยังคงยืนอยู่ หอบหายใจพลางหัวร่อกล่าว

"ตอนนี้เราวางใจตายได้แล้ว เนื่องเพราะเราทราบ ท่านต้องติดตามเราไปแน่นอน"

ในที่สุด มันล้มลงแล้ว ล้มลงไปในกองโลหิตของตัวมัน

หิมะโปรยปรายลงมา ร่วงหล่นลงบนใบหน้าที่ซีดขาว...

สองฟากข้างประตูใหญ่ของโรงเตี๊ยมฮั้งปิน ติดกระดาษคำขวัญเตรียมต้อนรับปีใหม่แล้ว

วันนี้เป็นวันสุดสิ้นของปี

ผู้พักแรมและคนรับใช้ที่มีบ้านช่องครอบครัว ต่างเร่งรดกลับไปหมดสิ้น โรงเตี๊ยมที่มีกิจการค้าคึกคักพลันกลับกลายเป็นเงียบเหงาวังเวง

แต่ในห้องครัวกลับยุ่งวุ่นวาย เนื่องเพราะครอบครัวเจ้าของโรงเตี๊ยมอยู่ในนี้แทง ยังมีผู้รับใช้โสดโดดเดี่ยวอีกหลายคน ก็เตรียมจะอยู่เพื่อรับทานมื้อส่งท้ายปีเก่า ว่าทานเสร็จสิ้น ค่อยเล่นการพนันให้สมใจสักครั้ง

ในสายลม อบอวลไปด้วยกลิ่นหอมของเป็ดไก่เนื้อ โชยไปที่ตึกหลังเป็นระยะ ๆ

ในห้องข้างของตึกหลัง จุดโคมไฟขึ้นแล้ว

มีแต่พวกพเนจรร่อนเร่จนเคยชินเท่านั้น จึงทราบรสชาติของการอยู่โรงเตี๊ยมในวันปีใหม่

เต็งฮุ้นลิ้มนั่งอยู่ใต้โคมโดดเดี่ยว เหม่อมองก้วยเต๋งบนเตียง

ตาเป็นประกายสุกใสของก้วยเต๋งพริ้มสนิท ใบหน้าเป็นสีเทาซีดราวซากศพ ทแทมิใช่ยังมีลมหายใจรวยริน ดูไปไม่ผิดกับคนตายเลย

ก้วยเต๋งยังมิได้ตาย แต่มันจะสามารถรอดอยู่ได้อีกนานเท่าใด ?

ตอนนี้มันยังมีชีวิตอยู่ เนื่องเพราะอาวุธลับของเง็กเซียว ถึงกับไม่มียาพิษ

หยกย่อมสูงส่งบริสุทธิ์เสมอมา ย่อมไม่ให้พิษไปแตะต้องเป็นราคี

มาตรว่าสันดานของเง็กเซียวเปลี่ยนแปรไปแล้ว แต่ขลุ่ยหยกของมันกลับมิได้เปลี่ยนตาม

นับว่ามันยังได้เหลือความสะอาดหมดจด ไว้แก่ตัวมันเล็กน้อย... มันอย่างไรก็งนับเป็นคนทระนงโอหังได้

แต่ตอนอาวุธลับพุ่งออกมา ทั้งสองมีระยะใกล้เกินไป ตะปูหยกสามตัวนั้นแทบจะตัดชีพจรหัวใจก้วยเต๋งขาดไป

เท่าที่สามารถรอดอยู่จนถึงบัดนี้ นับเป็นปรากฏการณ์พิสดารได้แล้ว

เต็งฮุ้นลิ้มนั่งอยู่ที่ข้างเตียง มิทราบนั่งนานเท่าใดแล้ว คราบน้ำตาบนใบหน้าเปียกแล้วแห้ง แห้งแล้วเปียกมิทราบกี่ครั้ง

พลันมีเสียงเคาะประตูดังเบา ๆ เต็งฮุ้นลิ้มถามไป

"ผู้ใดกัน ?"

ผู้เคาะประตูเป็นคนรับใช้วัยฉกรรจ์ มันฝืนยิ้มกล่าว

"เจ้าของโรงเตี๊ยมพวกเรา สั่งให้ข้าพเจ้ามาเชิญโกวเนี้ยเป็นพิเศษ ไปร่วมรับทานอาหารส่งท้ายปีที่ด้านหน้า"

"รับทานอาหารส่งท้ายปี ? ไฮ้ วันนี้เป็นวันสิ้นปีแล้ว ?"

เต็งฮุ้นลิ้มต้องตระหนกอย่างยิ่ง นึกมิถึงว่านางจะว้าวุ่นจนลืมไป

ผู้รับใช้ผงกศีรษะ จับตามองดูดรุณีที่สวยสะคราญ ถึงกับลืมกระทั่งวันสิ้นปี ในใจมันอดรู้สึกเห็นใจเสียใจมิได้

เต็งฮุ้นลิ้มนั่งซึมเซาในที่นั้น มิได้ส่งเสียงอีก โดยมิทราบกำลังครุ่นคิดกระไร ?

ผู้รับใช้ถามอีกสองครั้ง นางต่างมิได้ยิน

โคมโดดเดี่ยวที่ริบหรี่ คนป่วยที่ใกล้ตาย หากท่านเป็นนาง ยังมีกะใจไปรับประทานอาหารส่งท้ายปีของผู้อื่น ?

ผู้รับใช้ถอนใจเบา ๆ ปิดประตูเบา ๆ ถอยออกไปด้วยจิตใจที่ห่อเหี่ยวอย่างยิ่ง ดรุณีที่เยาว์วัยปานนี้ สวยสะคราญปานนี้ ไฉนจึงมีชะตาชีวิตที่น่าเวทนาปานนี้ ?

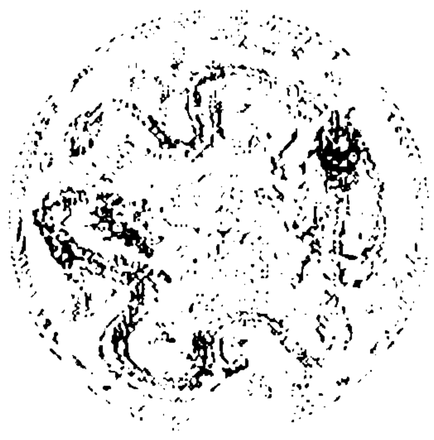

รักของคนใจสลาย

สิ้นปีอีกแล้ว...

ปีใหม่อีกแล้ว

ตั้งแต่เต็งฮุ้นลิ้มจำได้ ตอนปีใหม่เป็นต้องเปี่ยมความสุขสันต์หรรษา ร่าเริงแจ่มใส

ตั้งแต่ชิวอี้ดถึงขึ้นสิบห้าค่ำ ในเวลาครึ่งเดือนนี้ ผู้ใดก็ไม่อาจมีโทสะ ยิ่งไม่กล้ากล่าววาจาอัปมงคล

เนื่องเพราะช่วงเวลานั้น เป็นวันสิริมงคล

แต่ปีนี้เล่า ?

ด้านนอกพลันมีเสียงประทัด ดังสนั่นหวั่นไหวจนแก้วหูสะท้าน

เสียงประทัดเป็นสัญลักษณ์บ่งบอก ปีเก่าสุดสิ้นปีใหม่กรายมาแทน... ปีเก่าผ่านพ้นไปแล้ว ในปีใหม่ย่อมมีความหวังใหม่อยู่

แต่นางยังมีความหวังใดหลงเหลือ ?

เสียงประทัดปลุกให้ก้วยเต๋งได้สติตื่นมา มันลืมตาคล้ายดั่งคิดจะถาม... "นั่นเป็นเสียงใด ?"

เสียดายที่ริมฝีปากมันแม้ขยับเขยื้อน แต่ไม่อาจเปล่งเสียงเลยสักคำเดียว

เต็งฮุ้นลิ้มเข้าใจความหมายของมัน พยายามเค้นให้มีรอยยิ้มกล่าว

"ตอนนี้เป็นเวลาเริ่มปีใหม่แล้ว ด้านนอกกำลังมีคนจุดประทัด"

"...อีกปีหนึ่งแล้ว"

นับว่าได้ผ่านไปอีกปีหนึ่ง

ก้วยเต๋งเพ่งมองความมืดที่นอกหน้าต่าง หวังสามารถเห็นแสงอาทิตย์สาดส่อง แต่ทว่า แม้เห็นแล้วก็จะทำอย่างไร ?

มันเริ่มไอถี่ ๆ ไม่หยุดยั้ง

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านต้องการดื่มน้ำแกงร้อน ๆ สักชามหรือไม่ ! ค่ำคืนนี้พวกมันต้องตุ๋นไก่เป็นแน่"

ก้วยเต๋งรวมกำลังสั่นศีรษะ เต็งฮุ้นลิ้มถามอีก

"ท่านต้องการกระไร ?"

ก้วยเต๋งจ้องนางแน่วนิ่ง ในที่สุด เปล่งออกได้สามคำ

"ท่านไปเถิด"

"ท่าน... ต้องการให้ข้าพเจ้าไป ?"

ก้วยเต๋งฝืนยิ้มด้วยความรันทดกล่าว

"ข้าพเจ้ารู้ตัวไม่รอดแล้ว ท่านไยต้องมาอยู่เป็นเพื่อนข้าพเจ้าอีก ?"

เต็งฮุ้นลิ้มใช้กำลังบีบมือมันแนบแน่นพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าต้องอยู่เป็นเพื่อนท่าน ดูท่านค่อย ๆ ทุเลา ข้าพเจ้าทราบ ท่านต้องสามารถรอดอยู่ต่อไป"

ก้วยเต๋งสั่นศีรษะอีกครั้ง พริ้มตาลง

คนเรากระทั่งตัวเองยังสูญเสียความมั่นใจในชีวิต ยังมีผู้ใดสามารถช่วยมันรอดมาได้ ?

เต็งฮุ้นลิ้มขบริมฝีปากกลั้นน้ำตา กล่าวต่อไป

"หากท่านเข้าใจว่าท่านต้องตายจริง ท่านก็ละอายต่อข้าพเจ้า"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะ... เนื่องเพราะข้าพเจ้าตั้งใจจะแต่งกับท่าน"

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวเสียงนุ่มนวลต่อ

"หรือท่านจะอำมหิตพอ ทิ้งให้ข้าพเจ้าเป็นม่ายได้ ?"

ใบหน้าที่ซีดขาวของก้วยเต๋ง พลันมีสีแดงแผ่ซ่านออกมา

"เป็นความจริง ?"

"ย่อมเป็นความจริง พวกเราพอจะประกอบพิธีวิวาห์ได้ทุกเวลา"

เต็งฮุ้นลิ้มตัดสินใจเด็ดเดี่ยว ขอเพียงสามารถบันดาลให้ก้วยเต๋งรอดต่อไป ก็ว่าต้องการให้นางทำกระไร นางต่างยินยอมพร้อมใจ

"วันพรุ่งเป็นวันมงคลยิ่ง พวกเรามิต้องรออีกแล้ว"

"แต่ข้าพเจ้า..."

"ดังนั้น ท่านต้องรอดอยู่ต่อไป ต้องรอดอยู่ให้ได้"

เจ้าของโรงเตี๊ยมนั่งอยู่หลังโต๊ะยาว ใบหน้าแดงฉานด้วยฤทธิ์สุรา

มันได้นั่งหลังโต๊ะนี้มายี่สิบปีแล้ว ดูท่ายังคงต้องนั่งสืบไป นั่งดูคนที่ไปและคนที่มา

คนประเภทต่าง ๆ คนในแบบฉบับต่าง ๆ ทุกข์สุขดีชั่ว เกิดแก่เจ็บตายในสภาพณะต่าง ๆ

มันเห็นมามากเกินไปจริง ๆ แต่ละครั้งที่ดื่มสุรา ในใจมันมักจะบังเกิดความรู้สึกที่เหนื่อยหน่ายชิงชังจนบอกมิถูก

ดังนั้น มันตอนนี้ยินยอมมานั่งอยู่เพียงลำพัง ก็ไม่ปรารถนาไปเฮฮากับผู้อื่น

มันคาดคิดมิถึงว่า เต็งฮุ้นลิ้มจะออกมาได้ จึงเลียบเคียงถาม

"โกวเนี้ยยังมิได้นอน ? คนป่วยทุเลาขึ้นบ้างหรือไม่ ?"

เต็งฮุ้นลิ้มฝืนยิ้มเล็กน้อย พลันถามขึ้น

"วันพรุ่งท่านพอจะจัดสุรา ให้ข้าพเจ้าสักสิบกว่าโต๊ะหรือไม่ ?"

"วันพรุ่ง ? วันพรุ่งเป็นวันชิวอี้ด น่ากลัว..."

"ต้องเป็นวันพรุ่ง"

รอยยิ้มของเต็งฮุ้นลิ้มรันทดจนหดหู่ยิ่ง กล่าวต่อไป

"หากช้าน่ากลัวไม่ทันเวลาแล้ว"

เจ้าของโรงเตี๊ยมยังลังเลอยู่

"โกวเนี้ยจะเชิญคนมาดื่มสุราต้อนรับปีใหม่ ?"

"มิใช่เป็นสุราต้อนรับปีใหม่ เป็นสุรามงคล"

เจ้าของโรงเตี๊ยมเบิ่งตากลมกว้าง ร้องโพล่งขึ้น

"สุรามงคล... หรือโกวเนี้ยจะวิวาห์ในวันพรุ่ง ?"

เต็งฮุ้นลิ้มก้มศีรษะต่ำ ผงกศีรษะรับ

เจ้าของโรงเตี๊ยมหัวร่อร่า ผงกศีรษะรับคำทันที

"ใช้มงคลไล่อาถรรพณ์ก็ดีอยู่ คนป่วยพอมีเรื่องมงคลปลุกปลอบใจ จะต้
ทุเลามาได้ทันที"

เต็งฮุ้นลิ้มทราบ มันต้องไม่มีทางเข้าใจเด็ดขาด แต่ก็ไม่ต้องการอธิบาย
กล่าวต่อ

"**ดังนั้น ข้าพเจ้าหวังว่าเรื่องมงคลนี้พอจะจัดให้ครึกครื้นกว่าธรรมดา ยิ่งค**
ครื้นยิ่งประเสริฐ"

จิตใจเจ้าของโรงเตี๊ยมคึกคักกว่าเดิมมากหลาย เนื่องเพราะระหว่างนี้ มีเ
เรื่องอัปมงคล เข่นฆ่าสังหารแทบไม่เว้นวัน จนมันอกสั่นขวัญแขวนอยู่ตลอดเว
มันก็หวังจะได้สัมผัสเรื่องมงคลมาประโลมใจบ้าง

"ตกลง เรื่องนี้ประกันอยู่ในตัวข้าพเจ้า"

"ค่ำวันพรุ่งได้หรือไม่ ?"

เจ้าของโรงเตี๊ยมบอกกล่าว

"ได้แน่นอน ตกลงค่ำวันพรุ่งนี้"

นับแต่วันแรกที่ได้รู้จักเอี๊ยบไค เต็งฮุ้นลิ้มก็มิเคยคิด นางจะวิวาห์กับผู้อื่น
แต่ค่ำคืนวันพรุ่งนี้...

หอแดง หน้าต่างแดง เทียนแดง ผ้าปูโต๊ะแดง ผ้าม่านแดง ล้วนเป็นสีแ
ทั้งสิ้น

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม จับตามองเอี๊ยบไคพลางถาม

"ท่านว่าที่นี้คล้ายห้องหอคู่วิวาห์หรือไม่ ?"

"ไม่คล้าย"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเชิดปากกล่าว

"ที่ใดไม่คล้าย ? หรือข้าพเจ้าไม่คล้ายเจ้าสาว ?"

นางสวมเสื้อกระโปรงสีแดง รองเท้าแดง ใบหน้าก็แดงเปล่งปลั่ง
แต่เอี๊ยบไคพยายามหลบสายตานางตลอดเวลา ส่งเสียงว่า

"ท่านคล้ายเจ้าสาว แต่ข้าพเจ้าไม่คล้ายเจ้าบ่าว"

เอี๊ยบไคก็สวมเสื้อผ้าใหม่ ใบหน้าถูกแสงเทียนลูบไล้จนแดงเปล่งปลั่งเช่นกัน
เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนจับตามองพลางแย้มยิ้มกล่าว

"ผู้ใดว่าท่านไม่คล้าย ?"

"ข้าพเจ้าว่าเอง"

"ท่านไฉนไม่ไปส่องกระจกดูบ้าง ?"

"มิต้องส่องกระจก ข้าพเจ้าก็ดูตัวเองออก และยังดูได้กระจ่างชัดอย่างยิ่ง"

"อ้อ ?"

"ความเจ็บช้ำที่สุดในชั่วชีวิตของข้าพเจ้า ก็คือไม่อาจเห็นตัวเองได้กระจ่างชัดเสมอมา"

เอี๊ยบไคพลันผุดลุกขึ้น ผลักหน้าต่างออก

นอกหน้าต่างสงบเงียบวังเวง ประตูทุกบ้านช่องต่างปิดกระดาษแดงเขียนโคลงมงคล ทารกที่สวมเสื้อผ้าใหม่ หมวกใหม่หลายคน กำลังอุดหูจุดประทัดที่ปากประตู

ทุกประการนี้ แสดงว่าเป็นเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนจัดให้เอี๊ยบไคโดยเฉพาะ นางทำให้บรรยากาศของปีใหม่ ปลุกปลอบใจเอี๊ยบไคให้เบิกบานกว่าเดิมบ้าง

ในสองวันนี้ เอี๊ยบไคเงียบขรึมด้วยความกลัดกลุ้มอยู่เสมอมา

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถามอีก

"ท่านพอใจปีใหม่หรือไม่ ?"

"มิทราบ"

"ไฉนมิทราบ ?"

เอี๊ยบไคเพ่งมองที่สุดแสนไกล ท้องฟ้าในวันสิ้นปีก็มืดครึ้มดั่งทุกค่ำคืน

"ข้าพเจ้าคล้ายดั่งมิเคยต้อนรับปีใหม่มาเลย"

"เพราะเหตุใด ?"

ดวงตาที่สุกใสของเอี๊ยบไค คล้ายดั่งมีประกายหม่นหมองและว้าเหว่จนบอกไม่ถูก อีกเนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ

"ท่านสมควรทราบ โลกนี้ความจริงมีคนประเภทหนึ่งที่มิเคยต้อนรับปีใหม่"

"คนประเภทใด ?"

"คนที่ไม่มีบ้าน"

พวกที่ร่อนเร่พเนจร ไหนเลยเคยได้ลิ้มรสของสิริมงคลกับสุขสันต์หรรษาในวันปีใหม่ ?

ในยามที่ผู้อื่นดื่มด่ำความสุขของปีใหม่ ไยมิใช่เป็นเวลาที่พวกมันว้าเหว่ที่สุดเหงาหู่ที่สุด ?

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนต้องถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ความจริงข้าพเจ้า... ข้าพเจ้าก็ไม่เคยมีปีใหม่มาเลยเช่นกัน"

"อ้อ ?"

"ท่านย่อมทราบ มารดาข้าพเจ้าเป็นคนเช่นไร ? แต่ท่านจะไม่มีวันทราบตลอกาล วันเวลาในบั้นปลายชีวิตของนางเป็นเช่นไร ? ตอนผู้อื่นสุขสันต์กับปีใหม่ นมักอุ้มข้าพเจ้าหลบเข้าหลั่งน้ำตาในผ้าห่ม... ลอบหลั่งน้ำตามิให้ผู้คนเห็น"

เอี๊ยบไคมิได้เหลียวหน้า และมิได้เอ่ยปาก

เอี๊ยบไคสามารถคำนวณถึงสภาพนั้นออก... มิว่าผู้ใด ต่างต้องชดใช้คุณค่าบกรรมที่ตนกระทำมา

ลิ่มเซียนยี้ก็ไม่อาจนอกเหนือกว่านี้

แต่เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเล่า ?

หรือนางพอกำเนิดมาก็มีบาปกรรม ?

นางไฉนไม่อาจคล้ายทารกอื่น ๆ ที่มีวัยเยาว์ด้วยความสุขสันต์หรรษา

ที่นางปัจจุบันกลายเป็นคนเช่นนี้ เป็นผู้ใดสร้าง ? เป็นความผิดของผู้ใด ?

เอี๊ยบไคก็อดมิได้ต้องถอนใจเบา ๆ

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจกล่าวเสียงละห้อย

"ต่างเป็นคนร่อนเร่พเนจรด้วยกัน พบกันไยต้องเคยรู้จัก ?... ความจริงท่านควรทราบ พวกเราเป็นคนประเภทเดียวกัน ท่านไฉนจึงเย็นชาต่อข้าพเจ้าเช่นนี้ ?"

"นั่นเนื่องเพราะท่านเปลี่ยนไป"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเดินเข้าไปใกล้พลางกล่าว

"ท่านมีความเห็น ข้าพเจ้าตอนนี้เปลี่ยนเป็นคนเช่นไร ?"

เอี๊ยบไคนิ่งอึ้ง ได้แต่นิ่งอึ้งเท่านั้น

เนื่องเพราะเอี๊ยบไคมิเคยไปทำร้ายจิตใจผู้อื่นต่อหน้ามาเลย

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแค่นหัวร่อกล่าว

"หากท่านเข้าใจ ข้าพเจ้าเปลี่ยนแปรเป็นคล้าย... คล้ายกับนาง ท่านก็ผิดแล้ว"

เอี๊ยบไคย่อมทราบ "นาง" ที่เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวคือผู้ใด ?

เอี๊ยบไคมีความเห็นว่า เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนได้เปลี่ยนแปรจนคล้ายลิ่มเซียนในคราครั้งก่อนจริง ๆ กระทั่งยังน่ากลัวกว่าลิ่มเซียนยี้มากนัก

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนพลันบิดร่างเอี๊ยบไคให้หันมา จ้องตาเอี๊ยบไคพลางถาม

"ท่านดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีวาจาถามท่าน"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าว

"ท่านถาม"

"หากข้าพเจ้าบอกท่าน ชาตินี้ของข้าพเจ้า ยังไม่เคยมีบุรุษแตะต้องตัวข้าพเจ้า ท่านเชื่อหรือไม่ ?"

เอี๊ยบไคมิได้ตอบ และไม่มีปัญญาตอบ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนจึงตอบ

"หากท่านเข้าใจ ข้าพเจ้ามีทีท่าต่อบุรุษอื่น เช่นเดียวกับที่มีต่อท่าน ท่านยิ่งผิดมากแล้ว"

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถาม

"ท่าน... ไฉนต้องเป็นเช่นนี้ต่อข้าพเจ้า ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนขบริมฝีปากแล้วกล่าว

"หรือท่านยังไม่เข้าใจ ไฉนยังต้องถามอีก ?"

นางจ้องมองเอี๊ยบไค ดวงตามีประกายตัดพ้อรันทดจนเห็นชัด มิว่าผู้ใดได้เห็นดวงตานาง สมควรเข้าใจความรู้สึกของนางได้

หรือนางมีความจริงใจต่อเอี๊ยบไค ?

หรือเอี๊ยบไคมิเชื่อจริง ๆ ?

... อาจบางทีมิใช่ไม่เชื่อ แต่เป็นไม่สามารถเชื่อ ไม่กล้าเชื่อ ?

เอี๊ยบไคต้องหัวร่อกล่าว

"วันนี้เป็นปีใหม่อันมงคล พวกเราไฉนมักจะพาดพิงไปถึงเรื่องไม่เบิกบานใจ"

"เนื่องเพราะมิว่าข้าพเจ้ากล่าวกระไร ท่านต่างไม่เบิกบานใจเสมอ"

โดยมิรอให้เอี๊ยบไคโต้แย้ง รีบชิงกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ ในใจท่านมักคิดถึงแต่เต็งฮุ้นลิ้ม"

เอี๊ยบไคไม่อาจปฏิเสธ จำต้องฝืนยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้ารู้จักกับนางมิเพียงหนึ่งวันแล้ว นางนับเป็นทารกหญิงที่ประเสริฐยิ่ง และก็ดีต่อข้าพเจ้าเสมอมา"

"หรือข้าพเจ้าไม่ดีต่อท่าน ?"

"พวกท่านผิดกัน"

"มีที่ใดผิดกัน ?"

เอี๊ยบไคถอนใจตอบ

"ท่านเป็นสตรีที่ยอดเยี่ยมอย่างยิ่ง ท่านมีปัญญาความสามารถ มีความกระตือ-รือร้น มีความทะเยอทะยาน และท่านยังมีเรื่องราวที่ต้องกระทำอีกมากหลาย แต่ว่านาง... นางได้แต่ต้องพึ่งข้าพเจ้าเท่านั้น"

นี่เป็นวาจาจากใจจริง และก็เป็นครั้งแรก ที่กล่าววาจาจากใจจริงให้กับเซี่ยงกัว-เซี่ยวเซียนฟัง

ตอนนี้เอี๊ยบไคมิอาจไม่กล่าว เนื่องเพราะมิใช่เป็นมนุษย์ท่อนไม้ที่ไม่มีหัวใจ

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนก้มศีรษะกล่าว

"หรือท่านมีความเห็น มิว่าท่านไปสถานที่ใด มิว่าท่านไปนานเท่าใด นางต่างต้องรอท่าน ?"

"นางต้องรอแน่นอน"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนพลันแค่นหัวร่อ เอี๊ยบไคจึงถาม

"ท่านไม่เชื่อ ?"

"ข้าพเจ้าเพียงคิดจะเตือนสติท่าน มีสตรีบางคนไม่อาจทนทานการทดสอบได้"

"ข้าพเจ้าเชื่อถือนาง"

เอี๊ยบไคตอบแล้วเม้มปาก ไม่คิดที่จะทุ่มเถียงเรื่องนี้สืบไป

น้ำใจเต็งฮุ้นลิ้มมีต่อเอี๊ยบไค ความจริงเป็นเรื่องของทั้งสองเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องให้ผู้อื่นเข้าใจด้วย

เสียงประทัดน้อยลงไปมากหลาย วิกาลดึกสงัดแล้ว ทุกบ้านช่องต่างปิดประตูหน้าต่าง แต่ที่กระดาษหน้าต่างยังมีแสงไฟ ทารกทั้งหลาย พากันกลับไปรอคอยเงินแต๊ะเอียในวันรุ่งขึ้น

ความจริงวันสิ้นปี มิใช่เป็นวันต้องครึกครื้นให้เต็มที่ แต่เป็นเพราะต้องการให้ทั้งบ้านได้มาชุมนุมร่วมกัน ผ่านวิกาลที่สุขสงบสักคืน

แต่คนพเนจรเช่นเอี๊ยบไค ต้องรอถึงเมื่อใด จึงสามารถได้เสพสุขที่สงบสันติเยี่ยงนี้ ?

เอี๊ยบไครู้สึกหดหู่อย่างยิ่ง ขณะเตรียมจะหันกายไปหาสุราดื่มสักจอกนั้น

ทันใด มีเสียงหวีดทองเหลืองที่ประหลาดพิกลแว่วมาจากในอากาศ แล้วมีพิราบตัวหนึ่ง โบยบินมาร่อนลงที่หลังคาฝั่งตรงข้าม ขนของมันถึงกับดำสนิทจนเป็นประกาย ดูไปถึงกับคล้ายเป็นเหยี่ยวดำ

เอี๊ยบไคยังมิเคยเห็นพิราบที่เหนือธรรมดาเยี่ยงนี้ อดมิได้ต้องหยุดเท้าจับตามองอีกหลายครา

จากนั้น จึงพบเห็นดวงตาเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนมีประกายแจ่มจ้ากว่าเดิม พลันก็ล้วงหวีดทองเหลืองออกจากตัวเป่าเบา ๆ

พิราบดำสนิทตัวนั้นบินเข้ามาทันที ฝ่าหน้าต่างลงไปที่มือของนาง จะงอยปาก

และเล็บเป็นประกายราวเหล็กกล้า ดวงตาที่แวววับของมัน ดูไปถึงกับคล้ายยังกราดเกรี้ยวดุดันกว่าเหยี่ยวเสียอีก

นี่เป็นนกพิราบที่ผู้ใดเลี้ยงไว้ ?

เอี๊ยบไครู้สึกเลือนราง เจ้าของพิราบนี้ต้องเป็นคนน่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง

ขานกพิราบยังมีกระบอกเหล็กดำมะเมื่อมผูกอยู่ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนปลดกระบอก ม้วนปลายกระดาษในกระบอกออก

บนกระดาษสีแดงระเรื่อ มีอักษรเล็กละเอียดเขียนไว้เต็ม

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเดินไปที่ใต้โคม อ่านโดยละเอียดจบหนึ่งแล้ว อ่านทวนซ้ำจบหนึ่ง

ดูไปนางจดจ่ออย่างยิ่ง คล้ายดั่งกระทั่งยังลืมเอี๊ยบไคแล้ว

แต่เอี๊ยบไคจ้องมองนาง ใบหน้านางในแสงไฟเปลี่ยนจากแดงเปล่งปลั่งเป็นซีดเขาว ทีท่าเคร่งเครียดกังวลยิ่ง

ชั่วพริบตา นางคล้ายดั่งเปลี่ยนเป็นคนละคน... เปลี่ยนเป็นเซี่ยงกัวกิมฮั้งแล้ว !

แสดงว่าจดหมายฉบับนี้ ต้องเร้นลับอย่างยิ่ง สำคัญอย่างยิ่ง

เอี๊ยบไคไม่ต้องการไปสืบถามความลับของผู้อื่น แต่กับพิราบตัวนี้ กลับตื่นเต้นเกินใจยิ่ง

เอี๊ยบไคดูพิราบ พิราบก็ถึงกับถลึงจ้องเอี๊ยบไคอย่างดุร้าย

เอี๊ยบไคคิดจะไปลูบขนเป็นมันระยับของมัน แต่พิราบพลันบินขึ้น โถมเข้าจิกใบหน้าเอี๊ยบไคอย่างไม่คาดหมาย

เอี๊ยบไคถอนใจรำพึง

"พิราบที่ดุร้ายเยี่ยงนี้ ในโลกกลับมีอยู่น้อยอย่างยิ่ง"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนพลันเงยหน้าแย้มยิ้มกล่าว

"ความจริงพิราบพันธุ์นี้มีน้อยยิ่งอยู่แล้ว เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ในแผ่นดินมีเพียงสามตัวเท่านั้น"

"อ้อ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจกล่าว

"จะเลี้ยงพิราบพันธุ์นี้ มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายเลย ผู้ที่สามารถเลี้ยงมันได้ ทั้งแผ่นดินก็มีไม่เกินสามคนเด็ดขาด"

"ไฮ้ ! เพราะเหตุใด ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนย้อนถาม

"ท่านทราบหรือไม่ ปกติพิราบพันธุ์นี้กินอาหารใด ?"

เอี๊ยบไคสั่นศีรษะ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าทราบท่านต้องไม่มีวันคาดคิดออกตลอดกาล"

เอี๊ยบไคฝืนหัวร่อกล่าว

"อาหารที่มันกิน อย่างน้อยต้องมิใช่เนื้อมนุษย์กระมัง ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนก็หัวร่อ แต่มิได้ตอบคำถาม พลันปรบมือเรียก

"เซี่ยวฉุ่ย"

ดรุณีน้อยนางหนึ่ง เดินแย้มยิ้มเข้ามาตามเสียงเรียก ลักยิ้มของนางมีเสน่ห์น่าดูยิ่ง

เซี่ยวเซียนถาม

"มีดของเจ้าเล่า ?"

เซี่ยวฉุ่ยรีบล้วงมีดงอ ๆ ออกจากอกเสื้อเล่มหนึ่ง ด้ามมีดยังมีอัญมณีฝังอยู่

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"ประเสริฐมาก ตอนนี้เจ้าป้อนมันได้แล้ว"

เซี่ยวฉุ่ยรีบแก้เสื้อของนาง เฉือนเนื้อที่มีโลหิตชุ่มโชกออกจากร่างชิ้นหนึ่งมาตรว่าเจ็บปวดจนเหงื่อแตกโซมหน้า แต่ยังคงแย้มยิ้มอยู่

พิราบพลันโบยบินโฉบเข้าหาดุจเป็นเหยี่ยวร้าย จิกเนื้อชิ้นนั้นบินออกจากหน้าต่างไป

มันก็คล้ายคนจำนวนมาก ตอนรับทานอาหารไม่พอใจมีผู้อื่นมาดูอยู่ด้านข้าง

เอี๊ยบไคโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"อาหารของมันเป็นเนื้อคนจริง ๆ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มตอบ

"มิเพียงเป็นเนื้อคนเท่านั้น ยังต้องเป็นเนื้อที่เชือดออกจากคนเป็น ๆ ยังต้องเป็นเนื้อของดรุณีเยาว์อีกด้วย"

เอี๊ยบไครู้สึกกระเพาะหดลงทุกขณะ แทบอดมิได้ต้องอาเจียนออกมา

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"ท่านทราบหรือไม่ ? พิราบตัวนี้บินมาจากแห่งหนใด ?"

เอี๊ยบไคสั่นศีรษะ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"มันบินเป็นระยะทางหลายพันลี้ และยังได้นำข่าวสำคัญที่สุดมาให้ข้าพเจ้า แม้นับว่าข้าพเจ้าต้องเฉือนเนื้อตัวเองออกแก่มันชิ้นหนึ่ง ข้าพเจ้าก็ยินดีอย่างยิ่ง"

"ข่าวใดกัน ?"

"ข่าวของม้อก้า"

"ไฮ้ ! หรือเจ้าของพิราบตัวนี้ คือประมุขนิกายม้อก้า ?"

"มิใช่ประมุขนิกาย เป็นกงจู๊ (ราชธิดา) ท่านหนึ่ง กงจู๊ที่สวยสะคราญยิ่ง"

"นางไฉนติดต่อข่าวคราวกับท่านได้ ?"

"เนื่องเพราะนางเป็นมนุษย์ ขอเพียงเป็นมนุษย์ ข้าพเจ้าก็มีปัญญาซื้อมันไว้"

นางถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"อาจบางที มีเพียงท่านอยู่นอกเหนือกว่านี้"

"หรือนางถึงกับกล้าขายความลับม้อก้าแก่ท่าน ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจอีกครั้ง

"แต่เสียดาย ความลับที่นางทราบมีไม่มากเท่าใด"

"นางทราบความลับใดบ้าง ?"

"นางเพียงทราบ ในสี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่ของม้อก้ามีสามคนมาเชี่ยงอันแล้ว แต่ยังมิทราบ พวกมันมาเชี่ยงอันในคราบของศักดิ์ฐานะใด"

"นางก็ไม่ทราบนามของสามคนนั้น ?"

"แม้นับว่านางทราบก็ไม่มีประโยชน์ มิว่าผู้ใดเข้าม้อก้าแล้ว ต่างต้องทอดทิ้งทุกสรรพสิ่งของตนโดยสิ้นเชิง กระทั่งชื่อแซ่เดิม ก็ไม่อาจใช้อีกเป็นอันขาด"

"ดังนั้น นางจึงเพียงทราบ นามของสามคนในม้อก้าเท่านั้น"

"ใช่ นามของสี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่ในม้อก้า ต่างพิกลจนสุดพิสดาร ผู้หนึ่งเรียกว่าเตียเออปู ผู้หนึ่งเรียกว่าตอเออกา ผู้หนึ่งเรียกว่าปูตาลา อีกผู้หนึ่งเรียกปันชาปานา"

นั่นเป็นภาษามองโกลโบราณ

ความหมายของนามเตียเออปูคือ เปรื่องปราดหลักแหลม

ความหมายของตอเออกาคือ อิทธิพลอำนาจ

ความหมายของปูตาลาคือ ยอดเขาโดดเดี่ยว

ความหมายของปันชาปานาคือ เทพเจ้าความรักความใคร่

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"ตอนนี้ นอกจากมีจ้าวฟ้าตอเออกายังเฝ้าอยู่ที่ภูเขาอสูรแล้ว อีกสามจ้าวฟ้าต่างมาเชี่ยงอันหมดสิ้น"

"ข่าวนี้เชื่อถือได้หรือไม่ ?"

"เชื่อถือได้สนิทใจ"

"ท่านก็เดาไม่ออก พวกมันเป็นใคร ?"

"ข้าพเจ้าเพียงได้คิดถึงคนผู้หนึ่ง ปันชาปานาผู้นั้น อาจจะเป็นเง็กเซียวอย่างยิ่ง" ในชั่วชีวิตเง็กเซียว เต็มไปด้วยความรักและความใคร่จริง ๆ

เอี๊ยบไคกล่าว

"ท่านสามารถสอบถามปากคำของเง็กเซียว ให้ทราบถึงอีกสองคนนั้นได้หรือไม่ ?"

"ไม่สามารถ"

"ท่านก็ไม่สามารถ ?"

"แม้นับว่าข้าพเจ้ามีวิธีที่บันดาลให้ผู้คนทุกประเภทสารภาพความจริง แต่มีคนประเภทหนึ่ง ที่นอกเหนือกว่านี้"

"คนตาย ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนผงกศีรษะ เอี๊ยบไครีบถาม

"มันตายอย่างไร ?"

"มีคนฆ่ามัน"

"เป็นผู้ใดสามารถฆ่าน่าไฮ้เง็กเซียวได้ ?"

"ในนครเซี่ยงอัน ผู้ที่สามารถฆ่าคนเช่นมัน มีไม่ต่ำกว่าหนึ่งคน"

เอี๊ยบไคครุ่นคิดชั่วครู่ จึงถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้าเพิ่งมาเพียงสิบกว่าวัน แต่นครเซี่ยงอันกลับมีการเปลี่ยนแปรเกิดขึ้นมากหลาย มีเรื่องราวเกิดขึ้นมากมายจริง ๆ"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเพ่งมองพลางกล่าวเบา ๆ

"ท่าน... คิดจะไปแล้วใช่หรือไม่ ?"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มตอบ

"บาดแผลของข้าพเจ้า ทุเลาเป็นปกติแล้ว"

ดวงตาเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนมีประกายรันทดขึ้นอีกครา กล่าวเบา ๆ

"พอบาดแผลทุเลาท่านก็จะไป ?"

เอี๊ยบไคเบือนสายตาหลบนางพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าจะเร็วจะช้า ย่อมต้องไปอยู่"

"ท่านเตรียมจะไปเมื่อใด ?"

"วันพรุ่ง..."

เอี๊ยบไคตอบแล้ว ฝืนยิ้มกล่าวต่อ

"หากข้าพเจ้าไปในวันพรุ่ง ยังพอจะไปอวยพรปีใหม่ในเมืองเซี่ยงอันได้"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนขบริมฝีปากแนบแน่น พลันก็แย้มยิ้มกล่าว

"นอกจากอวยพรปีใหม่แล้ว ท่านยังพอจะไปทันสุรามงคลอีกด้วย"

"สุรามงคลของผู้ใด ?"

"ย่อมเป็นของสหายท่าน คนที่เป็นสหายรักอย่างยิ่งของท่าน"

เอี๊ยบไคไปแล้วจริง ๆ

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถึงกับมิได้เหนี่ยวรั้ง เพียงแต่คล้องแขนเอี๊ยบไค ส่งจนกระทั่งถึงสุดปลายถนน

มิว่าผู้ใดเห็นทั้งสองต่างต้องเข้าใจ ทั้งสองเป็นคู่ที่เหมาะสมอย่างยิ่ง เป็นคู่ที่ฟ้าสร้างสรรค์มาโดยเฉพาะ

แต่ทั้งสองเป็นคนรัก ? เป็นสหาย ? หรือเป็นศัตรูคู่แค้นกันแน่ ? กระทั่งทั้งสองเองก็ยังแยกแยะไม่ชัดเจน !

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเงียบขรึมอย่างยิ่ง แสดงว่ามีความในใจหนักอึ้ง

เอี๊ยบไคพอไปในครานี้ ยังจะมีโอกาสกลับมาข้างกายนางอีกหรือไม่ ?

ทั้งสองยังมีเวลาได้อยู่ร่วมรวมกันอีกหรือไม่ ?

เรื่องของภายภาคหน้า มีผู้ใดสามารถทราบ ? มีผู้ใดสามารถพยากรณ์ ?

เอี๊ยบไคพลันกล่าว

"ข้าพเจ้าครุ่นคิดเนิ่นนานอย่างยิ่ง แต่ยังคงคิดไม่ออก จ้าวฟ้าเตียเออปูกับปูตาลา เป็นคนเช่นไรกันแน่ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนฝืนยิ้มตอบ

"ในเมื่อคิดไม่ออก ไยต้องไปเสียสมองขบคิด ?"

"ข้าพเจ้ามิอาจไม่คิด"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนสะบัดเสียงอย่างแง่งอน

"มนุษย์เรา ไฉนมักจะไปครุ่นคิดถึงเรื่องที่ปกติไม่สมควรคิดเสมอ ?"

เอี๊ยบไคมิกล้าตอบวาจานี้ และไม่อาจตอบด้วย

เอี๊ยบไคได้แต่สงบปากคำจนเงียบขรึม อีกเนิ่นนานให้หลัง ยังคงอดมิได้ต้องกล่าว

"ข้าพเจ้าคิดว่า จ้าวฟ้าเตียเออปู จะต้องเป็นคนมีภูมิปัญญาเปรื่องปราดอย่างที่ว่า จ้าวฟ้าปูตาลา ต้องเป็นคนโดดเดี่ยวทระนงอย่างยิ่ง"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนผงกศีรษะรับคำ

"นามที่ม้อก้าตั้งให้ ย่อมไม่ใช่ไร้เหตุผลโดยสิ้นเชิง"

"ในความเห็นของท่าน ผู้มีภูมิปัญญาสูงสุดในตอนนี้เป็นผู้ใด ?"

"เป็นท่าน"

เอี๊ยบไคหัวร่อ มิกล่าวกระไร

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"ในนครเซี่ยงอัน คนที่ดูไปคล้ายโง่เขลามีอยู่ไม่น้อย ตัวหน้าโง่ที่แท้จริงก็มีไม่น้อย"

"ท่านมีความเห็น คนโดดเดี่ยวทระนงที่สุดเป็นผู้ใด ?"

"ท่าน"

"ข้าพเจ้าอีก ?"

"มีเพียงคนโดดเดี่ยวทระนงที่สุด จึงปฏิเสธกุศลเจตนาจากใจจริงของผู้อื่น"

ผู้อื่นที่นางว่า ย่อมหมายถึงตัวนาง

... หรือนางมีความรักต่อเอี๊ยบไคโดยจริงใจ ?

เอี๊ยบไคเบือนหน้า เหม่อมองดูปุยเมฆขาวที่ขอบฟ้า ชนชาวโลกมีสักกี่คนที่สามารถอิสระเสรีดั่งปุยเมฆขาว มีสักกี่คนที่ไม่ถูกควบคุมบังคับ ?

หัวใจของแต่ละคน ไยมิใช่ต่างถูกโซ่ตรวนพันธนาการ ?

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนพลันถามอีก

"นอกจากท่านแล้ว อาจบางทียังมีอีกคนสองคน"

"ผู้ใด ?"

"ลู่เต๊ก ก้วยเต๋ง"

"พวกมันย่อมมิใช่เป็นคนในม้อก้าเด็ดขาด"

"หรือเนื่องเพราะพวกมัน ต่างมีชาติตระกูลที่ดี มีประวัติความเป็นมาที่ดี ดังนั้นจึงไม่เข้าเป็นสาวกม้อก้า ?"

"ข้าพเจ้าเพียงแต่รู้สึก พวกมันไม่มีกลิ่นอายอาถรรพณ์ของสาวกม้อก้า"

"มิว่าอย่างไร เตียเออปูกับปูตาลาต่างอยู่ในเซี่ยงอัน อาจบางทีเป็นสองคนที่ท่านคาดคิดมิถึง เนื่องเพราะร่องรอยของพวกมัน ต่างไม่มีผู้ใดจะคาดคิดถึงตลอดกาล นี่จึงเป็นที่อาถรรพณ์ชั่วร้ายที่สุดของม้อก้า"

เอี๊ยบไคถอนหายใจ ปรากฏสีหน้าวิตกโดยไม่รู้ตัว

สาวกม้อก้า หากมิใช่ถึงคราจำเป็นที่สุด ต้องไม่ยอมเปิดเผยร่องรอยเด็ดขาด

มักจะรอจนตายกับมือพวกมัน จึงสามารถเห็นโฉมหน้าแท้จริงพวกมัน

ที่พวกมันมาในนครเซี่ยงอันครานี้ เป้าที่ต้องการหาโดยแท้จริงเป็นผู้ใด ?

เป็นเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน ? หรือเป็นเอี๊ยบไค ?

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าว

"ขอเพียงพวกมันมาเซี่ยงอันจริง ข้าพเจ้าจะเร็วจะช้าย่อมต้องหาพวกมันพบ"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"แต่ทว่า วันนี้ท่านยังไม่อาจเริ่มหา"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะวันนี้ ท่านจะต้องไปดื่มสุรามงคล ในโรงเตี๊ยมฮั้งปินก่อน"

ดวงตาคู่งามของนาง มีรอยยิ้มที่เหี้ยมอำมหิตขึ้นวูบหนึ่ง กล่าวต่อไป

"เนื่องเพราะหากท่านไม่ไป ต้องมีคนมากหลายเศร้าเสียใจอย่างยิ่ง"

แต่เอี๊ยบไคกลับมิได้ไปโรงเตี๊ยมฮั้งปิน จวบจนก่อนสนธยา เอี๊ยบไคยังมิเคยไปปรากฏตัวที่หน้าโรงเตี๊ยมฮั้งปินเลย

หลังเที่ยงของวันชิวอี้ด

ตอนเที่ยงวันนี้ อากาศถึงกับแจ่มใสอย่างยิ่ง ฟ้าสีคราม เมฆสีขาว แสงอาทิตย์เจิดจ้า พสุธาถึงกับมีกลิ่นอายของฤดูใบไม้ผลิ

สีหน้าก้วยเต๋งก็คล้ายดีขึ้นอีกมากหลาย "คนเมื่อมีงานมงคล จิตใจย่อมคึกคัก" เป็นวาจาที่ว่ากล่าวกันมาหลายร้อยหลายพันปีแล้ว จะมากจะน้อยย่อมต้องมีเหตุผลแฝง

เต็งฮุ้นลิ้มกำลังประคองชามน้ำโสม ป้อนให้มันกินทีละคำ

ทั้งสองมิใคร่เอ่ยปากสนทนา มิว่าผู้ใดต่างไม่ทราบควรกล่าวกระไร ในใจยิ่งมิทราบเป็นหวาน ? เป็นขม ? เป็นฝาด ?

ชีวิต ไยมิใช่เป็นเช่นนี้อยู่แล้ว ?!

ชะตาชีวิตที่ระบุไว้ ในเมื่อไม่มีผู้ใดสามารถฝ่าฝืน อย่างนั้น ไยต้องดิ้นรนฝืนขืนด้วย ?

เต็งฮุ้นลิ้มปลุกใจให้คึกคัก มีรอยยิ้มปรากฏอยู่บนใบหน้า ดูไปคล้ายดั่งเป็นแสงอาทิตย์ในฤดูหนาวก็ปาน

ก้วยเต๋งคิดจะมองนางอีกสักหลายครั้ง แต่ยังไม่กล้า จำต้องก้มศีรษะต่ำ

มองดูมือที่ขาวผ่องเป็นยองใยของนาง พลันถามขึ้น

"โสมนี้แพงอย่างยิ่งหรือไม่ ?"

"เต็งฮุ้นลิ้มผงกศีรษะ ก้วยเต๋งถามต่อ

"พวกเรามีปัญญาซื้อได้ ?"

"ซื้อไม่ได้"

"อย่างนั้น โสมนี้..."

เต็งฮุ้นลิ้มแย้มยิ้มสอดคำ

"นี่เป็นข้าพเจ้าเชื่อมา เนื่องเพราะวันนี้ ต้องมีคนส่งของขวัญมาให้มากหลายอย่างยิ่ง คนในนครเชี่ยงอัน ต้องมีมากหลายที่มาดูพวกเรา ดื่มสุรามงคลของพวกเรา คนเหล่านั้นต้องมิใช่เป็นคนตระหนี่ใจคับแคบแน่"

ก้วยเต๋งลังเลชั่วขณะจึงกล่าว

"เรื่องราวของเรา มีคนทราบมากหลายแล้ว ?"

เต็งฮุ้นลิ้มผงกศีรษะ

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงสั่งให้เจ้าของโรงเตี๊ยม เตรียมสุรามงคลแก่พวกเราสิบสองโต๊ะ"

ก้วยเต๋งอดมิได้ต้องเงยหน้ามองนาง มิทราบเป็นปีติยินดี ? หรือรันทดหดหู่ ?

"ความจริงท่านไม่จำเป็นต้องทำดั่งนี้เลย ข้าพเจ้า..."

เต็งฮุ้นลิ้มมิยอมให้มันกล่าวต่อไป บีบมือมันแนบแน่นแล้ว ส่งเสียงนุ่มนวล

"ท่านเพียงปลุกปลอบใจให้คึกคัก รีบรักษาบาดแผลทุเลา อย่าได้ให้ข้าพเจ้าเป็นม่ายเด็ดขาด"

ก้วยเต๋งก็หัวร่อแล้ว มาตรว่าหัวร่อด้วยความคับแค้นรันทด แต่ยังมีความหวานชื่นปะปนอยู่หลายส่วน

มิว่าอย่างไร มันตกลงใจแล้ว จะต้องดูแลสตรีที่น่ารักนี้โดยดี ดูแลนางไปชั่วชีวิต

อาศัยการตกลงใจที่เด็ดเดี่ยวนี้ มันคงต้องไม่ตายไปได้

ความเด็ดเดี่ยวของการดิ้นรน หวังเอาชีวิตรอดของคนเรา มักจะมีสรรพคุณยิ่งกว่าโอสถใด ๆ เสียอีก

เจ้าของโรงเตี๊ยมมาส่งเสียงขึ้นที่หน้าประตู

"เต็งโกวเนี้ย ท่านควรออกมาแต่งตัวแล้ว ข้าพเจ้าก็หาอีกผู้หนึ่ง มาอาบน้ำแต่งตัวให้ก้วยกงจื้อด้วย"

เต็งฮุ้นลิ้มตบหลังมือก้วยเต๋งเบา ๆ ผลักประตูออกไป ดูชายชราที่มีจิตใจโผบอ้อมอารีแล้ว อดมิได้ต้องถอนใจกล่าว

"ท่านเป็นคนดีจริง ๆ"

ความจริงในโลกนี้ ยังมีคนดีอยู่ทุกหนแห่งเสมอ

เจ้าของโรงเตี๊ยมแย้มยิ้มกล่าว

"วันนี้เป็นชิวอิ๊ดของปี ข้าพเจ้าเพียงหวัง เราทั้งหลายได้ผ่านปีนี้โดยราบรื่น เราทั้งหลายต่างเบิกบานสำราญใจ"

ท่านเป็นคนดีงาม ดังนั้น ท่านจึงมีความมุ่งหวังเยี่ยงนี้ แต่ทว่า ความหวังของท่าน จะเป็นความจริงได้หรือไม่ ?

หัวใจเต็งฮุ้นลิ้มพลันปวดแปลบ น้ำตาเอ่อคลอจนแทบมิอาจข่มกลั้น

นางปลุกปลอบใจให้คึกคัก ฝืนหัวร่อถาม

"ตอนนี้มีคนส่งของขวัญมาบ้างแล้วหรือไม่ ?"

เจ้าของโรงเตี๊ยมแย้มยิ้มตอบ

"คนที่ส่งของขวัญกลับมีไม่น้อยจริง ๆ ข้าพเจ้าต่างจดของขวัญอยู่ในบัญชี เต็งโกวเนี้ยคิดจะไปดูก่อนหรือไม่ ?"

เต็งฮุ้นลิ้มปรารถนาจะดูอย่างยิ่ง

นางได้คิดแล้ว ต้องมีคนประหลาดพิกลมากมายส่งของขวัญที่ประหลาดมาให้นาง

เต็งฮุ้นลิ้มนึกถึงเรื่องราวมากหลาย แต่กลับคาดคิดไม่ถึง ผู้ส่งของขวัญรายแรก ถึงกับเป็นปวยฮู้ (จิ้งจอกบิน) เอี้ยเทียน !

นามแรกในบัญชีก็คือมัน

'เอี้ยเทียน... ของขวัญสี่รายการ ดอกไม้มุกหนึ่งคู่ กำไลหยกหนึ่งคู่ เครื่องประดับทองหนึ่งชุด เหรียญทองคำโบราณสี่สิบอัน รวมน้ำหนักสี่ร้อยตำลึง'

เหรียญทองคำโบราณ ความหมายย่อมเป็นบอก ของขวัญนี้เป็นมันส่งแทนในนามพรรคกิมจี๊ปัง และก็เป็นผู้แทนของเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน

เต็งฮุ้นลิ้มกำหมัดแนบแน่น แค่นหัวร่อในใจไม่หยุดยั้ง นางหวังให้คืนนี้เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนมาดื่มสุรามงคลด้วย

ลู่เต๊กถึงกับส่งของขวัญมา เป็นส่งมาพร้อมกับโต้วตั๊งของสำนักคุ้มกันสินค้าไท่ยฮึงเปียเก๊ก นอกจากของขวัญสูงค่าสี่รายการแล้ว ยังมียาสมานแผลดีที่สุดอีกขวดหนึ่ง

เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องแค่นหัวร่อในใจ

นางตกลงใจไม่ใช้ยาขวดนี้ มิว่าลู่เต๊กมีกุศลเจตนาจริงหรือไม่ นางต่างไม่อาจเสี่ยงอันตรายเยี่ยงนี้

ยังมีนามอีกมากหลายที่เต็งฮุ้นลิ้มคล้ายเคยรู้จัก แต่ก็จดจำมิใคร่ได้ พวกเหล่านั้นคล้ายดั่งเป็นผู้มีความสัมพันธ์กับตระกูลเต็ง และเป็นสหายเก่าที่คบกันมานาน

ความจริงตระกูลเต็ง ก็เป็นตระกูลใหญ่ในบู๊ลิ้ม คบหากว้างขวางทั่วแผ่นดิน ในจำนวนนั้น ย่อมมีมากหลายที่มานครเซี่ยงอัน

แต่คนของตระกูลเต็งเล่า ?

ตระกูลที่เคยมีเกียรติภูมิกระเดื่องเกรียงไกรในบู๊ลิ้มมายุคสมัยหนึ่ง ปัจจุบันกลายเป็นเช่นนี้แล้ว ?

เต็งฮุ้นลิ้มกระทั่งคิดยังมิกล้าขบคิด

นางดูต่อไป พบนามที่ผิดคาดหมายอีกนามหนึ่ง

ชุยเง็กจิน !

นางถึงกับยังไม่ตาย !

ในวันเวลาเหล่านี้ นางไฉนมิเคยปรากฏตัวมาเลยสักครั้ง นางก็ทราบข่าวตายของเอี๊ยบไคหรือไม่ ?

เจ้าของโรงเตี๊ยมชราแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้านึกมิถึงจริง ๆ เต็งโกวเนี้ยถึงกับมีมิตรสหายในเซี่ยงอันมากปานนี้ ค่ำคืนนี้จะต้องครึกครื้นอย่างยิ่งเป็นแน่แท้"

ดูท่าทีงานมงคลของเต็งฮุ้นลิ้ม สั่นสะเทือนนครเซี่ยงอันจนหวั่นไหวแล้วจริง ๆ

เต็งฮุ้นลิ้มพลันพบเห็น ที่แท้ตัวนางก็เป็นคนมีชื่อเสียง... นั่นใช่เพราะเรื่องเอี๊ยบไคหรือไม่ ?

นางรีบยับยั้งตัวเองมิให้ครุ่นคิดสืบไป มิว่าอย่างไร นางวันนี้ต้องไม่อาจไปนึกถึงเอี๊ยบไคได้

อย่างน้อยวันนี้... วันนี้ไม่อาจคิดเด็ดขาด !

นางดูจนถึงนามสุดท้าย หัวใจพลันวาบหวิวลง

'น่าเก็งลั่ง ภาพวาดหนึ่งม้วน'

นางรู้จักนามนี้ และรู้จักคนผู้นี้

ในแต่ละตระกูลใหญ่ที่ขึ้นชื่อ ต้องมีคนสองคนที่ดุดันอำมหิตเป็นพิเศษอยู่

น่าเก็งลั่ง คือผู้น่าสะพรึงกลัวที่สุด ของตระกูลน่าเก็งอันเกรียงไกร

มันเป็นมหาโจรที่มีชื่อชั่วร้ายอื้อฉาว เป็นบุตรหลานเลวร้ายของตระกูลน่าเก็ง แต่มันกลับเป็นเจ๊กเจ่กแท้ ๆ ของน่าเก็งเอี๊ยง

เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องถาม

"ท่านเห็นคนส่งภาพวาดม้วนนี้มาหรือไม่ ?"

เจ้าของโรงเตี๊ยมชราสั่นศีรษะ

"หากเต็งโกวเนี้ยต้องการดู ข้าพเจ้าพอจะหยิบมาให้ในตอนนี้"

เต็งฮุ้นลิ้มย่อมต้องการดูอย่างยิ่ง

วิวาห์ที่สยองขวัญ

ม้วนภาพถูกคลี่ออก ในภาพมีอยู่สองคน

คนหนึ่งกุมกระบี่ยาว ยืนอยู่ที่หน้าเทียนแดงคู่หนึ่ง ตัวกระบี่มีโลหิตหยดเป็นจุดแต้ม

เสื้อผ้าและกระบี่ของคน วาดได้งามราวมีชีวิต แต่ใบหน้ากลับทิ้งว่างเป็นสีขาว

คนผู้นี้ถึงกับไม่มีหน้า !

อีกผู้หนึ่งนอนอยู่ที่ใต้กระบี่ อาภรณ์ที่สวมใส่ถึงกับเป็นการแต่งกายเยี่ยงเจ้าบ่าว !

สีหน้าเต็งฮุ้นลิ้มแปรเปลี่ยนไปแล้ว

ความหมายของน่าเก็งลั่งกระจ่างอย่างยิ่ง มันมาเพื่อล้างแค้นแทนน่าเก็งเอี๊ยง ค่ำคืนนี้ มันจะให้ก้วยเต๋งตายกับกระบี่ของมัน ตายอยู่เบื้องหน้าเทียนแดงหงส์มังกรในห้องพิธี

ก้วยเต๋งบาดเจ็บสาหัส ไม่มีกำลังพอจะต่อต้านมันได้อีกแล้ว

เจ้าของโรงเตี๊ยมชรา ก็สังเกตความหวาดกลัวของนางออก รีบม้วนภาพเก็บไว้ พลันได้ยินเสียงคนถามขึ้นที่ด้านนอก

"ที่นี่ใช่โรงเตี๊ยมฮั้งปินหรือไม่ ?"

ผู้ถามเป็นชายกลางคน สวมเสื้อสีเหลือง ผมยาวสยาย เสื้อยาวของมันเพียง

เสมอเข่า เหลืองจนเป็นประกายคล้ายทองคำ แต่ใบหน้ากลับกระด้างเย็นชา ไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด

เพียงเฉพาะคนเช่นนั้น ดูไปก็ลี้ลับพิสดารอย่างยิ่งอยู่แล้ว ที่ยิ่งพิกลพิสดารคือ ด้านหลังของมันยังมีอีกสามคน ถึงกับแต่งกายและมีสีหน้าท่าทีไม่ผิดเพี้ยนกับมันสักน้อยนิด

มาตรว่าเจ้าของโรงเตี๊ยมชรา จะหวั่นหวาดจนขนลุก แต่มิอาจไม่ปั้นหน้าให้ก้มแย้มไปทักทายได้

"โรงเตี๊ยมซอมซ่อนี้คือฮั้งปินจริง ๆ"

คนเสื้อเหลืองกล่าว

"ก้วยเต๋งกงจื้อกับเต็งฮุ้นลิ้มโกวเนี้ย ประกอบพิธีมงคลในที่นี้หรือไม่ ?"

"ที่นี้จริง ๆ"

เจ้าของโรงเตี๊ยมชราลอบชำเลืองดูเต็งฮุ้นลิ้มแวบหนึ่ง ใบหน้าเต็งฮุ้นลิ้มก็มีความแตกตื่นสงสัย แสดงว่าไม่รู้จักทั้งสี่คนนี้

นางไม่มีปฏิกิริยาใด เจ้าของโรงเตี๊ยมชราจึงจำต้องเลียบเคียงถาม

"ท่านที่นับถือมาหาก้วยกงจื้อ ?"

"มิใช่"

"มาส่งของขวัญ"

"ก็มิใช่"

เจ้าของโรงเตี๊ยมชราฝืนยิ้มกล่าว

"ไม่ส่งของขวัญก็ดื่มสุรามงคลได้เช่นกัน เชิญสี่ท่านไปนั่งทางด้านหลัง จิบน้ำชาพักผ่อนก่อน"

"พวกเราไม่ดื่มน้ำชา และมิใช่มาดื่มสุรามงคลด้วย"

เต็งฮุ้นลิ้มแย้มยิ้มถาม

"อย่างนั้น หรือพวกท่านคิดจะมาดูเจ้าสาว ?"

คนเสื้อเหลืองเหลือบมองนางอย่างเย็นชาแวบหนึ่งแล้วตอบ

"ท่านคือเจ้าสาว ?"

เต็งฮุ้นลิ้มผงกศีรษะ

"ดังนั้น หากพวกท่านต้องการดู ตอนนี้ก็ดูได้แล้ว"

คนชุดเหลืองเหลือกตามองเพดานพลางกล่าว

"ที่พวกเราต้องการดู มิใช่เป็นเจ้าสาว"

"พวกท่านมาดูกระไร ?"

"มาดูว่า ค่ำคืนนี้ มีผู้ใดกล้ามารังควานหาเรื่องในที่นี้หรือไม่ ?"

เต็งฮุ้นลิ้มกะพริบตา

"หากแม้นมี ?"

คนเสื้อเหลืองแค่นเสียงเย็นชา

"ไม่อาจมี และไม่มีแน่นอน"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะพวกเราได้รับคำสั่งมาคุ้มครองความปลอดภัยของที่นี้ คุ้มครองเจ้าบ่าวให้เข้าห้องหอโดยราบรื่นปลอดภัย"

"มีพวกท่านอยู่ที่นี้ ต้องไม่มีผู้ใดกล้ามารังควานหาเรื่อง ?"

"หากมีผู้กล้ามารังควานหาเรื่องสักคนเดียว ค่ำนี้ในนครเซี่ยงอันก็มีคนตายขึ้นผู้หนึ่ง"

"หากแม้นมีคนกล้ามาเป็นจำนวนร้อย ในนครเซี่ยงอันก็มีคนตายอีกร้อยคน ?"

"อีกหนึ่งร้อยกับสี่คน"

เป็นวาจาที่กล่าวกระจ่างอย่างยิ่ง แสดงว่าพวกมันทั้งสี่แม้มิใช่เป็นคู่มือของร้อยคนนั้น แต่ผู้มาก็อย่าหมายชีวิตรอดกลับไปได้

เต็งฮุ้นลิ้มระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าวต่อไป

"พวกท่านรับคำสั่งผู้ใดมา ?"

คนเสื้อเหลืองเม้มปาก เต็งฮุ้นลิ้มถามอีก

"พวกท่านใช่คนของกิมจี๊ปังหรือไม่ ?"

คนเสื้อเหลืองมิกล่าวกระไรอีกเลย ปั้นหน้าเคร่งเครียด เดินตามกันเข้าไปในห้องโถงใหญ่ ที่มีโต๊ะสุรามงคลตั้งเรียบร้อย

จากนั้น ทั้งสี่แยกเป็นสี่ทิศ ยืนแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว อยู่สี่มุมของห้องโถงใหญ่

เจ้าของโรงเตี๊ยมชรา อดมิได้ต้องระบายลมจากปาก ยังมิทันกล่าวกระไรพลันมีเสียงถามมาจากทางด้านนอก

"ที่นี้ใช่โรงเตี๊ยมฮั้งปินหรือไม่ ?"

ที่มาครานี้ ถึงกับเป็นกระยาจกที่ผมยุ่งเหยิง เสื้อคร่ำคร่าปุปะ สะพายกระสอบใบใหญ่ที่เก่าขาดคร่ำคร่า

มันย่อมมิใช่มาส่งของขวัญแน่

ในโลกมีแต่กระยาจกที่ขอเงินทองข้าวสาร ไม่เคยมีกระยาจกที่ส่งของขวัญเลย

เจ้าของโรงเตี๊ยมชราขมวดคิ้วกล่าว

"ท่านมาเร็วเกินไปแล้ว ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาแจกทาน"

กระยาจกกลับแค่นหัวร่อสวนคำ

"ท่านไฉนทราบว่าเรามาขอรางวัล ?"

"ท่านมิใช่ ?"

"เฮอะ แม้นับว่าท่านมอบโรงเตี๊ยมนี้แก่เรา เรายังมิแน่จะต้องการ"

ขอทานผู้นี้มีวาจาโอหังไม่เบา เจ้าของโรงเตี๊ยมชราจึงฝืนยิ้มถาม

"หรือท่านก็คิดจะมาดื่มสุรามงคล ?"

"ไม่ใช่"

"ท่านมาด้วยเรื่องอันใด ?"

"ส่งของขวัญ"

ที่สมควรส่งของขวัญไม่ส่ง ที่ไม่สมควรส่งของขวัญ กลับส่งของขวัญมาแล้ว

เจ้าของโรงเตี๊ยมชราถอนใจกลาว

"ของขวัญอยู่ที่ใด ?"

"อยู่ที่นี้"

กระยาจกปลดกระสอบเก่าขาดออกจากหลัง วางไปบนโต๊ะเก็บเงิน ไข่มุกโตประมาณลูกลำไยสิบกว่าลูกกลิ้งออกมาจากรอยขาดของกระสอบ

เจ้าของโรงเตี๊ยมชราตะลึงลานไปทันที !

เต็งฮุ้นลิ้มก็ตระหนกไม่น้อย !

เพียงไข่มุกสิบกว่าลูกนี้ ก็มีค่ามหาศาลควรเมือง มาตรว่านางกำเนิดในตระกูลร่ำรวยอย่างยิ่ง แต่น้อยครั้งนักที่จะเคยเห็นไข่มุกโตปานนี้

มิคาด ในกระสอบมิเพียงมีไข่มุกเท่านั้น เมื่อแก้ปากกระสอบออก ทั้งห้องมีประกายอัญมณีกระจ่างจ้าทันที ไข่มุก ทับทิม บุษราคัม เพชร หยก จำนวนมากมายเท่าไม่ถ้วน มิทราบมีอยู่เท่าใดกันแน่ !

เจ้าของโรงเตี๊ยมชราปากอ้าตาเหลือกค้าง ท่านคาดฝันไม่ถึง ในชีวิตจะมีวาสนาได้เห็นอัญมณีจำนวนมากหลายปานนี้

กระยาจกกล่าวเสียงเย็นชา

"เหล่านี้ล้วนเป็นของขวัญ ให้เต็งโกวเนี้ยซื้อหาเครื่องประทินผิว ท่านโปรดรับไว้ด้วย"

เจ้าของโรงเตี๊ยมชราสูดลมหายใจหนาวเหน็บเฮือกใหญ่ แย้มยิ้มประจบพลางถาม

"ตั้วเอี๊ยแซ่ไร ?"

กระยาจกแค่นเสียงเย็นชา

"เรามิใช่ตั้วเอี๊ย เราเป็นกระยาจกที่ขอเงินทองข้าวสาร"

มันพอหันกาย ร่างปราดไปถึงถนนใหญ่ทันที ความรวดเร็วในท่าร่าง น้อยคนในวงพวกนักเลงจะทัดเทียมได้

เต็งฮุ้นลิ้มคิดจะสกัดขวางมัน แต่ไม่ทันท่วงที เมื่อไล่ตามออกไป ผู้คนที่สัญจรอยู่บนถนนแม้มากหลาย แต่ไม่เห็นกระยาจกนั้นเลย

มันเป็นผู้ใดกันแน่ ? ไฉนส่งของขวัญที่มหาศาลปานนี้ ?

เจ้าของโรงเตี๊ยมชราเอ่ยขึ้น

"ที่นี้มีเทียบฉบับหนึ่ง"

เทียบสีแดงฉาน มีอักษรเขียนไว้

'เพื่องานมงคลสมรสของก้วยกงจื้อ เต็งโกวเนี้ย'

อภินันทนาการจาก

เตียเออปู

ตอเออกา

ปูตาลา

ปันชาปานา

เต็งฮุ้นลิ้มตะลึงลานอีกครั้ง เจ้าของโรงเตี๊ยมชราถาม

"เต็งโกวเนี้ยก็ไม่รู้จักทั้งสี่ท่านนี้ ?"

เต็งฮุ้นลิ้มฝืนยิ้มตอบ

"มิเพียงไม่รู้จักเท่านั้น กระทั่งนามทั้งสี่นี้ ยังมิเคยได้ยินมาก่อนเลย"

นามที่พิกลพิสดารมิเคยมีนี้ ผู้เคยได้ยินมีน้อยกว่าน้อยจริงๆ

เจ้าของโรงเตี๊ยมชราขมวดคิ้วกล่าว

"หากกระทั่งโกวเนี้ยยังไม่เคยได้ยินนามพวกท่าน พวกท่านไฉนส่งของขวัญ

มูเงค่ามหาศาลปานนี้มา ?"

เต็งฮุ้นลิ้มก็คิดไม่ออก เจ้าของโรงเตี๊ยมชราจึงจำต้องแย้มยิ้มกล่าว

"อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้อื่นส่งของขวัญมาแล้วย่อมมีความปรารถนาดีอยู่"

เต็งฮุ้นลิ้มถอนใจยาว ยังมิได้เอ่ยปาก ก็มีคนส่งเสียงถามที่หน้าประตู

"ที่นี้ใช่โรงเตี๊ยมฮั้งปินหรือไม่ ?"

ล้วนเป็นคำถามเช่นเดียวกัน แต่ที่มากลับเป็นคนสามระลอกที่ผิดแปลกกันโดยสิ้นเชิง

ที่มาสองระลอกก่อน นับว่าพิกลอย่างยิ่งอยู่แล้ว แต่มาครานี้กลับยิ่งพิกลกว่า

ตอนนี้เป็นฤดูหนาวเหน็บ แต่ผู้นี้กลับสวมเสื้อปอยาวเพียงตัวเดียว ศีรษะสวมหมวกทรงสูงลักษณะพิกลพิสดาร ใบหน้าเหลืองซีดดั่งสีผึ้ง มีเคราคางแพะหร็อมแหร็ม ดูไปคล้ายเพิ่งทุเลาจากป่วยหนัก แต่กลับพาลไม่กลัวหนาวสักน้อยนิด

มือซ้ายของมันถือร่ม มือขวาหิ้วหีบ ร่มทั้งเก่าทั้งขาด แต่หีบกลับดีอย่างยิ่ง ดูไปมิใช่หนังมิใช่ไม้ มิทราบสร้างขึ้นจากวัสดุใด แต่มิว่าผู้ใดต่างดูออก ต้องเป็นหีบที่มีค่าอย่างยิ่ง และพิเศษพิสดารอย่างยิ่ง หูหิ้วของหีบ ถึงกับยังเลี่ยมทองฝังหยกดีเด่ด้วย

มันแม้สวมเสื้อปอบางเบา แต่ทีท่ากลับภาคภูมิอย่างยิ่ง สองตาเหลือกมองเพดานแค่นเสียงเย็นชา

"ที่นี้ใช่สถานที่ประกอบพิธีมงคลของผู้แซ่ก้วยหรือไม่ ?"

เจ้าของโรงเตี๊ยมชราผงกศีรษะ มองหีบในมือมันแล้วเลียบเคียงถามขึ้น

"ท่านที่นับถือมาส่งของขวัญ ?"

"มิใช่"

"มาดื่มสุรามงคล ?"

"ก็มิใช่"

เจ้าของโรงเตี๊ยมชราจำต้องฝืนหัวร่อ กระทั่งถามก็ไม่มีปัญญาถามต่อไปแล้ว แต่เต็งฮุ้นลิ้มพลันเอ่ยปากถาม

"ท่านก็คือน่ำเก็งลั่ง ?"

คนเสื้อครามแค่นเสียงเย็นชา

"น่ำเก็งลั่งนับเป็นของใด ? (หมายความสวะจนไม่มีค่า)"

เต็งฮุ้นลิ้มระบายลมจากปากยาว ๆ แย้มยิ้มกล่าว

"มันมิใช่เป็นของใดจริง ๆ"

"แต่เราเป็นของ"

เต็งฮุ้นลิ้มงุนงงทันที ผู้ที่บอกตัวเองเป็นของ นางกลับเพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรกจริง ๆ

คนเสื้อปอปั้นหน้ากล่าว

"ท่านไฉนไม่ถาม เราเป็นของใด ?"

"ข้าพเจ้ากำลังจะถาม"

"เราคือของขวัญ (ลีอุ)"

"ท่านแซ่ลี้ ?"

"มิใช่แซ่ลี้ เป็นของขวัญ"

เต็งฮุ้นลิ้มกะพริบตาถี่ ๆ จ้องมองดูมันแน่วนิ่ง คนผู้นี้คล้ายเป็นตัวประหลาดอย่างยิ่งจริง ๆ

นางเคยเห็นตัวประหลาดมา แต่ของขวัญที่พูดได้ เดินได้เยี่ยงนี้ นางกระทั่งยังมิเคยได้ยินเลย

คนเสื้อปอกล่าวอีก

"ท่านคือเต็งฮุ้นลิ้ม ?"

เต็งฮุ้นลิ้มผงกศีรษะ คนเสื้อปอกล่าวต่อ

"วันนี้เป็นวันมงคลของท่าน ?"

เต็งฮุ้นลิ้มผงกศีรษะอีกครั้ง คนเสื้อปอกล่าว

"ดังนั้น มีคนส่งตัวเรามาเป็นของขวัญ เข้าใจหรือไม่ ?"

เต็งฮุ้นลิ้มยังไม่เข้าใจ จึงเลียบเคียงถาม

"ท่านหมายความ มีคนถือท่านเป็นของขวัญ มาส่งให้ข้าพเจ้า ?"

คนเสื้อปอถอนใจตอบ

"นับว่าท่านเข้าใจได้แล้ว"

"ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจ"

"เฮอะ ยังไม่เข้าใจ"

เต็งฮุ้นลิ้มฝืนยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าต้องการของขวัญเช่นท่านไปไย ?"

"ย่อมมีประโยชน์"

"มีประโยชน์ใด ?"

"ข้าพเจ้าสามารถช่วยชีวิตคน"

"ช่วยชีวิตผู้ใด ?"

"ก้วยเต๋งสามีท่าน"

"ไฮ้ ! ท่านสามารถช่วยมันได้ ?"

คนเสื้อปอแค่นเสียงเย็นชา

"หากเราไม่สามารถช่วยมัน ในแผ่นดินต้องไม่มีบุคคลที่สองสามารถช่วยมันไว้ได้"

เต็งฮุ้นลิ้มจับตามองดูมัน ดูการแต่งตัวที่ประหลาดพิกล ใบหน้าที่เหลืองซีดร่มในมือซ้าย หีบในมือขวาของมันอยู่ไปมา

ใบหน้าของนางพลันแดงฉานด้วยความลิงโลดยินดี

คนเสื้อปอกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"เรามิใช่มาให้ท่านดู และไม่พอใจให้สตรีมาเขม้นมองเรา"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ท่านทราบ ?"

ดวงตาเต็งฮุ้นลิ้มเป็นประกายแวววาว กล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าก็ทราบท่านเป็นผู้ใดแล้ว"

"เราเป็นผู้ใด ?"

"ท่านแซ่กัวนามแป้ (โรค) ท่านคือกัวแป้ที่มีสมญาหีบหมื่นวิเศษ ร่มฟ้าดินพญายมไม่มีปัญญาเกี่ยวข้องบังคับ"

"ท่านเคยเห็นกัวแป้ ?"

"ข้าพเจ้าไม่เคยเห็น แต่ข้าพเจ้ามักได้ยินเอี๊ยบไคเอ่ยถึง"

"อ้อ ?"

"เอี๊ยบไคว่า กัวแป้เป็นโรคออด ๆ แอด ๆ มาแต่เยาว์วัย และยังเป็นโรคที่ไม่มีผู้ใดสามารถรักษาได้ ดังนั้นจึงคิดหาวิธีรักษาตัวเอง จนภายหลังได้กลายเป็นแพทย์เทพยดาอันดับหนึ่งในแผ่นดิน กระทั่งพญายมยังไม่มีทางเกี่ยวข้องบังคับท่าน เนื่องเพราะกระทั่งคนตาย ท่านยังสามารถช่วยให้ฟื้นคืนชีวิต"

คนเสื้อปอแค่นหัวร่อกล่าว

"เอี๊ยบไคนับเป็นตัวใดอีก ?"

"มันมิใช่เป็นตัวใด มันเป็นสหายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทราบ..."

นางพลันโถมเข้าไปบีบมือคนเสื้อปอแนบแน่น หอบหายใจร้อง

"ใช่เอี๊ยบไคเรียกให้มาหรือไม่ ? มันใช่ยังไม่ตายหรือไม่ ?"

คนเสื้อปอแค่นเสียงเย็นชา

"ท่านหาคนผิดแล้ว"

"ข้าพเจ้าไม่ได้ผิด"

"ท่านเป็นเจ้าสาว ท่านสมควรไปหาตัวผู้ของท่าน ไฉนมาลากมือเราไว้ ?"

วาจาของมันแสดงว่ายังมีความหมายลึกซึ้ง

"... ในเมื่อท่านแต่งให้ก้วยเต๋ง ท่านก็ไม่ควรฉุดเรา และไม่ควรถามหาเอี๊ยบไคอีก"

มือเต็งฮุ้นลิ้มคลายออกทีละน้อย ก้มศีรษะต่ำจนคางแทบจรดอก กล่าวเสียงเครือ

"อาจบางทีข้าพเจ้าหาคนผิดจริง ๆ แล้ว"

"ท่าน... ท่านต้องการหาก้วยเต๋ง"

"ใช่ หากท่านไม่คิดจะเป็นม่าย จงรีบพาเราไปโดยด่วน"

อัญมณียังกองอยู่บนโต๊ะเก็บเงิน แต่คนเสื้อปอมิได้เหลือบแลสักแวบเดียว ลมหนาวกลับพาลกรรโชกเทียบสีแดงฉาน ให้ปลิวลงแทบเท้ามัน

มันมิได้ก้มลงเก็บ เพียงแต่ก้มมองแวบเดียว

เพียงแวบเดียว สีหน้ามันก็แปรเปลี่ยนเป็นประหลาดอย่างยิ่ง พลันถามขึ้น

"นี่เป็นผู้ใดส่งมา ?"

เต็งฮุ้นลิ้มตอบ

"กระยาจกคนหนึ่ง"

"กระยาจกรูปลักษณะใด ?"

เต็งฮุ้นลิ้มลังเล เนื่องเพราะนางก็มิได้สังเกตชัดเจน หัวใจนางว้าวุ่นเกินไป นับว่าเจ้าของโรงเตี๊ยมชรา ยังมีสติที่แจ่มใสกว่าจึงเป็นผู้ตอบ

"เป็นกระยาจกที่ไม่สูงวัยนัก พอใจเหลือบมองเพดานยามกล่าววาจา คล้ายดั่งต้องการหาเรื่องทุ่มเถียงกับผู้อื่นเสมอ"

เต็งฮุ้นลิ้มก็นึกถึงเรื่องหนึ่งมาได้ จึงกล่าวไป

"ท่าร่างของมันรวดเร็วอย่างยิ่ง และพิกลอย่างยิ่ง"

"พิกลเยี่ยงไร ?"

"ตอนมันหันกาย คล้ายเป็นลูกข่างใหญ่"

คนเสื้อปอหน้าเครียดเย็นชา อึ้งเป็นเนิ่นนานจึงถามอีก

"ในอัญมณีเหล่านี้ มีป้ายหยกที่สลักเป็นรูปอสูรร้ายสี่ตัวหรือไม่ ?"

มีอยู่

เจ้าของโรงเตี๊ยมชราหาพบได้โดยเร็ว บนป้ายหยกสลักรูปอสูรร้ายอยู่สี่ตัว ตัวหนึ่งมือถือจานหมึก (หมายถึงภูมิปัญญา) ตัวหนึ่งถือคทา (หมายถึงมีอำนาจ) ตัวหนึ่งแบยอดเขาอยู่ในฝ่ามือ ยังมีอีกตัวหนึ่งถึงกับแบร่างสตรีเปลือยเปล่าอยู่ในฝ่ามือ

คนเสื้อปอเมื่อเห็นป้ายหยก แก้วตาคล้ายดั่งหดเล็กลง

เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องถาม

"ท่านรู้จักสี่คนนี้เป็นผู้ใด ?"

คนเสื้อปอมิได้ตอบ แต่แค่นหัวร่อ

ก้วยเต๋งถึงกับสามารถยืนขึ้นได้

ความเปรื่องปราดสามารถของคนเสื้อปอ ถึงกับคล้ายกระทั่งพญายมยังไม่มีปัญญาเกี่ยวข้องบังคับจริง ๆ

แต่ทว่า รอจนเมื่อเต็งฮุ้นลิ้มจะขอบพระคุณมัน พบเห็นว่ามันสาบสูญไปแล้ว

เต็งฮุ้นลิ้มก็ไม่มีปัญญาออกไปหามัน

ตอนนี้นางสวมเสื้อผ้ามงคลของเจ้าสาว (เป็นเสื้อกระโปรงแดง ปักรูปหงส์หรือรูปดอกไม้ด้วยไหมสีทอง) ฮี้เนี้ย (สตรีดูแลเจ้าสาว ส่วนมากมีวัยกลางคนชำนาญในพิธีวิวาห์) ที่เจ้าของโรงเตี๊ยมชราว่าจ้างมา กำลังทาลิ้นจี่แต้มสุดท้ายให้แก่นางอยู่

ผู้อวยพรพากันมามากมายแล้ว ในจำนวนนั้นมีคนคุ้นเคยของพวกนางหรือไม่ ? เทียบเทียนกับลู่เต๊กมาแล้วหรือไม่ ?

เต็งฮุ้นลิ้มไม่ทราบโดยสิ้นเชิง

นางตอนนี้ย่อมไม่อาจออกไปเหลียวซ้ายแลขวาได้อีก นางนั่งนิ่งอยู่ที่ขอบเตียง ตลอดร่างคล้ายดั่งชาแข็งไปแล้ว

เสียงมโหรีทางด้านนอกดังวิเวกหวาน ฮี้เนี้ยนางหนึ่งวิ่งออกไปดูแล้ววิ่งกลับมาอีกครา กระซิบว่า

"พวกอาคันตุกะใกล้จะนั่งเต็มโต๊ะแล้ว เจ้าบ่าวก็กำลังรอคอยกราบไหว้ฟ้าดิน

เจ้าสาวสมควรออกไปได้แล้ว"

เต็งฮุ้นลิ้มมิได้เคลื่อนไหว

...กัวแป้ใช่เป็นเอี๊ยบไคหามาหรือไม่ ? เอี๊ยบไคใช่ยังไม่ตายหรือไม่ ?'

หัวใจนางปวดแปลบอย่างยิ่ง

หากเจ้าบ่าวที่รอคอยอยู่ทางด้านนอกเป็นเอี๊ยบไค นางต้องทะยานออกไปปานสกุณาน้อยเสียเนิ่นนานแล้ว

...เอี๊ยบไคเล่า ?

เต็งฮุ้นลิ้มพยายามฝืนใจข่มกลั้นตัวเองไว้ ตอนนี้ต้องไม่อาจปล่อยให้น้ำตาหลั่งไหลเด็ดขาด

นี่ความจริงเป็นเรื่องที่นางยินยอมพร้อมใจเอง

ก้วยเต๋งเป็นคนดี และก็เป็นชายชาตรีเข้มแข็ง น้ำใจที่มันมีต่อนาง อาจบางทียังหนักแน่นลึกซึ้งกว่าเอี๊ยบไคด้วย

เอี๊ยบไคมักจะมีทีท่าบัดเดี๋ยวร้อนบัดเดี๋ยวเย็นต่อนางเสมอ ทั้งยังปล่อยตัวโดยไม่มีทางหยั่งคำนวณหัวใจมันออกอีกด้วย

อย่าว่าแต่ก้วยเต๋งช่วยชีวิตนางไว้ สตรีที่ยอมวิวาห์เพื่อทดแทนพระคุณ นางมิใช่เป็นคนแรก

นางปลอบประโลมตัวเอง เตือนตัวเอง แต่หัวใจนางยังคงอดมิได้ต้องถาม

'เยี่ยงนี้ถูกหรือผิดกันแน่ ?'

ปัญหานี้ ไม่มีผู้ใดสามารถตอบนางได้ตลอดกาลนาน

เสียงมโหรีถี่เร็วทีละน้อย ด้านนอกมีคนเข้ามาเร่งรัดแล้ว ในที่สุดเต็งฮุ้นลิ้มทรงกายขึ้น คล้ายดั่งรวมพละกำลังทั้งตัว จึงสามารถยืนขึ้นมาได้

ฮี้เนี้ยใช้แพรแดงคลุมศีรษะนางไว้ สองคนประคองนางเดินช้า ๆ ออกจากห้องไป

ผ่านระเบียงยาว ผ่านลานตึกกว้าง ในห้องโถงใหญ่มีเสียงอึกทึกกึกก้อง เสียงต่าง ๆ ดังสับสนจนเซ็งแซ่

แต่เสียดาย พาลขาดเสียงที่นางปรารถนาจะได้ยินเป็นที่สุดไป... เสียงหัวร่อของเอี๊ยบไค

บัดนี้ มิว่าเอี๊ยบไคยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ ต่างมิเป็นที่สำคัญแล้ว

นางเดินไปที่ข้างกายก้วยเต๋ง ก็ได้ยินเสียงผู้ประกาศกำลังร้องดัง ๆ

"หนึ่งกราบฟ้าดิน"

ฮี้เนี้ยทั้งสองเตรียมจะประคองนางให้คุกเข่า พลันมีเสียงแผดร้องด้วยความตระหนกแล้ว เสียงชายเสื้อปะทะลมวูบมาที่เบื้องหน้านาง

น่าเก็งลั่ง ?!

เต็งฮุ้นลิ้มนึกถึงภาพวาดนั้นทันที นึกถึงคนในภาพวาดที่ไม่มีหน้า นึกถึงกระบี่ที่มีโลหิตหยดหยาด

นางไม่นึกถึงเรื่องอื่นใดอีกแล้ว ยกมือเลิกแพรคลุมหน้าของนางออกทันที

นางก็เห็นคนผู้หนึ่งในบัดดล !

เป็นคนสวมอาภรณ์ดำสะพายกระบี่ ใบหน้าเผือดขาวราวซากศพ คล้ายดั่งเป็นคนที่มีแต่ในฝันร้าย เป็นวิญญาณของภูตพรายเท่านั้น !

คนผู้นี้ยืนอยู่เบื้องหน้านาง ในมือยังหิ้วกล่องไม้อีกใบหนึ่ง

คนชุดเหลืองที่คุมเชิงอยู่สี่มุมห้อง เตรียมจะล้อมเข้ามาแล้ว ใบหน้าก้วยเต๋งก็แปรเปลี่ยนสีไป

เต็งฮุ้นลิ้มพลันแค่นหัวร่อกล่าว

"น่าเก็งลั่ง ข้าพเจ้าทราบท่านต้องมาอยู่ก่อนแล้ว"

แต่คนชุดดำกลับสั่นศีรษะตอบ

"เรามิใช่น่าเก็งลั่ง"

"ท่านมิใช่ ?"

"เรามาส่งของขวัญ"

"ไฉนจนบัดนี้จึงเพิ่งส่งของขวัญมา ?"

"มาตรว่าส่งช้าไปบ้าง ย่อมประเสริฐกว่าไม่ส่งมากนัก"

เต็งฮุ้นลิ้มมองกล่องไม้ในมือมันพลางถาม

"นี่คือของขวัญที่ท่านส่งมา ?"

คนชุดดำผงกศีรษะ มือหนึ่งยกกล่องไม้ มือหนึ่งเปิดฝากล่อง

ฮี้เนี้ยที่ยืนข้างกายเต็งฮุ้นลิ้ม พลันกรีดร้องสุดเสียงแล้วล้มฮวบลงไป สิ้นสติด้วยความตระหนก !

นางแลเห็นแล้ว ในกล่องไม้บรรจุของใด ?!

ของขวัญที่คนชุดดำส่งมา ถึงกับเป็นศีรษะคนที่มีโลหิตเยิ้มชุ่มโชก !

เป็นศีรษะผู้ใด ?

เทียนแดงรูปหงส์มังกรลุกสว่างไสว เปลวเทียนเป็นสีแดง แดงฉานปานโลหิต โลหิตก็เป็นสีแดง ยังไม่แห้ง !!

ใบหน้าเต็งฮุ้นลิ้มแปรเปลี่ยนเป็นเผือดขาว

คนชุดดำมองนางพลางกล่าวเสียงราบเรียบ

"หากท่านมีความเห็น ของขวัญที่ข้าพเจ้าส่งมาเป็นอกุศลจิต ท่านก็ผิดไปแล้ว

เต็งฮุ้นลิ้มแค่นหัวร่อสวนคำ

"หรือนี้เป็นกุศลจิตได้ ?"

"มิเพียงเป็นกุศลจิตเท่านั้น เรายังประกันได้ ในหมู่อาคันตุกะที่มาในวันนี้ต้อ ไม่มีผู้ใดส่งของขวัญล้ำค่ายิ่งกว่าของขวัญของเรา"

"อ้อ ?"

คนชุดดำชี้ศีรษะในกล่องไม้พลางกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะหากคนผู้นี้ไม่ตาย สองท่านวันนี้น่ากลัวยากที่จะผ่านพิธีมงค สมรส โดยราบรื่นปลอดภัย"

"คนผู้นี้เป็นใคร ?"

"คนที่จงใจมาเด็ดศีรษะพวกท่านโดยเฉพาะ"

เต็งฮุ้นลิ้มพลันร้องด้วยความตระหนก

"ศีรษะน่ำเก็งลั่ง ?"

"ใช่ ! มันนั่นเอง"

เต็งฮุ้นลิ้มระบายลมจากปากเบา ๆ กล่าวว่า

"ท่านเป็นผู้ใด ?"

"ก่อนนี้ก็เป็นศัตรูของน่ำเก็งลั่ง"

"บัดนี้เล่า ?"

"บัดนี้เป็นคนมาส่งของขวัญ กำลังเป็นอาคันตุกะที่กำลังรอดื่มสุรามงคล"

เต็งฮุ้นลิ้มจ้องมองมัน รู้สึกตนคล้ายไม่มีวาจาพอจะถามอีก

ในห้องโถงใหญ่ มีคนประเภทต่าง ๆ แออัดยัดเยียด ในหมู่ผู้คน พลันเ เสียงแหลมเล็กราวกับเข็มดังขึ้น

"สวมหน้ากากหนังมนุษย์มาดื่มสุรามงคล น่ากลัวไม่สะดวกยิ่งกระมัง ?"

ใบหน้าคนชุดดำแม้ไม่มีความรู้สึก แต่แก้วตาพลันหดเล็กลง ตวาดเสีย เกรี้ยวกราด

"ผู้ใดกัน ?"

เสียงนั้นแค่นหัวร่อสวนคำ

"ท่านไม่มีทางรู้จักเราเป็นผู้ใดตลอดกาล แต่เรากลับรู้จัก ท่านก็คือตัวน่าเก็งลั่ง

คนชุดดำพลันลงมือ ฟาดทั้งกล่องทั้งศีรษะคนเข้าใส่ใบหน้าเต็งฮุ้นลิ้ม กระบี่ที่หลังถูกกระชากออกจากฝัก

ประกายกระบี่วูบขึ้น แทงสวบเข้าใส่ทรวงอกก้วยเต๋ง !

การเปลี่ยนแปรนี้รวดเร็วเกินไป มันลงมือยิ่งรวดเร็วกว่า !

ก้วยเต๋งที่สามารถยืนได้ ยังต้องฝืนกำลังอย่างยิ่งอยู่แล้ว ไหนเลยยังจะหลบหลีกการจู่โจมที่รวดเร็วปานสายฟ้าแลบของมันพ้น

เต็งฮุ้นลิ้มก็ได้แต่เบิ่งตาดูเท่านั้น

ศีรษะที่มีโลหิตชุ่มโชกพุ่งเข้าใส่ใบหน้า มิว่าผู้ใดต่างต้องตระหนกเฮือกหนึ่งแน่

รอจนเมื่อนางหลบพ้น กระบี่ก็ห่างจากทรวงอกก้วยเต๋งไม่ถึงหนึ่งเซียะ !

มาตรว่าในมือนางจะมีกระพรวนทองชิงชีวิต แต่มิแน่จะซัดทันเวลา อย่าว่าแต่ในตัวของเจ้าสาวย่อมต้องไม่มีอาวุธร้ายใด ๆ

...คนที่ไม่มีหน้า กระบี่ที่มีโลหิตหยดหยาด

เห็นว่าภาพที่วาดนั้น ใกล้จะกลายเป็นความจริงอยู่กับตา เห็นว่าก้วยเต๋งต้องตายในคมกระบี่มันแน่แล้ว

ทั้งพิภพจบแดน แทบไม่มีผู้ใดสามารถช่วยชีวิตก้วยเต๋งได้

แต่ในพริบตานั้น พลันมีประกายเจิดจ้าวูบขึ้น

ประกายมีดที่เจิดจ้า แต่ยังเร็วกว่าสายฟ้ามากนัก กระจ่างจ้าบาดตากว่าสายฟ้าแลบนัก คล้ายดั่งซัดมาจากทางนอกหน้าต่างซ้ายมือ

ประกายมีดพอวูบขึ้น เต็งฮุ้นลิ้มก็พุ่งฝ่าหน้าต่างออกไป ทอดทิ้งอาคันตุกะเต็มห้อง ทอดทิ้งก้วยเต๋งที่อยู่ใต้คมกระบี่

ทอดทิ้งทุกสรรพสิ่งโดยสิ้นเชิง !

เนื่องเพราะนางทราบ มีดสั้นต้องช่วยชีวิตก้วยเต๋งไว้ได้แน่ ต้องสามารถตีโต้คนชุดดำให้ล่าถอยได้แน่

นี่เป็นมีดช่วยชีวิต เคยช่วยชีวิตคนมามากมายนับไม่ถ้วนแล้ว

นางทราบ ทั่วพิภพจบแดน มีเพียงผู้เดียวที่สามารถซัดมีดเช่นนี้

มีเพียงผู้เดียวเท่านั้น !

นางต้องไม่ยอมปล่อยให้คนผู้นี้ หลบหน้าหนีไปในสภาพนี้ แม้นับว่านางต้องตาย นางก็ต้องเห็นคนผู้นี้ให้ได้ !

วิกาลดึกสงัด

ฟากฟ้าที่เวิ้งว้าง มีดาวอยู่เพียงมิกี่ดวง ในแสงดาวที่เลือนราง คล้ายยังเห็นเงาร่างที่ห่างไกลอยู่สายหนึ่ง

มาตรว่านางไล่ตามรวดเร็วยิ่ง แต่คนผู้นั้นกลับยิ่งเร็วกว่า

ตอนนางโถมออกจากหน้าต่าง คนผู้นั้นก็ได้ไปไกลกว่ายี่สิบวาแล้ว

แต่นางไม่ท้อแท้ แม้ทราบไม่มีทางไล่ตามผู้นั้นทันเด็ดขาด นางยังต้องไล่ตามแน่นอน

นางใช้พละกำลังเท่าที่มี ไล่ตามไปจนสุดแรง

ที่ห่างไกลยิ่งมืดเลือนราง กระทั่งเงาร่างก็ไม่เห็นแล้ว ทางตรอกด้านข้าง มีศาลบูชาโบราณหลังหนึ่ง ยังคงจุดโคมโดดเดี่ยวอยู่เลือนราง

ในนครโบราณเช่นเชียงอัน ทุกแห่งหนพอจะพบเห็นศาลบูชาที่รกร้างทรุดโทรมเยี่ยงนี้

นางพลันชะงักเท้าหยุดกาย ส่งเสียงดังก้อง

"เอี๊ยบไค ข้าพเจ้าทราบเป็นท่าน ข้าพเจ้าทราบท่านยังมิได้หนีไปไกล ท่านต้องได้ยินเสียงข้าพเจ้า"

ในความมืดเงียบวังเวง ไม่มีเสียงขาน มีแต่เสียงต้นแป๊ะโบราณ คล้ายทอดถอนใจอยู่ในสายลมหนาว

"มิว่าท่านต้องการออกมาพบข้าพเจ้าหรือไม่ ท่านต่างสมควรฟังวาจาข้าพเจ้าให้จบความ"

นางขบริมฝีปากแนบแน่น พยายามข่มกลั้นน้ำตาไว้

"ข้าพเจ้ามิได้กระทำเรื่องทรยศต่อท่าน หากท่านไม่ต้องการพบข้าพเจ้าอีก ข้าพเจ้าก็ไม่ตำหนิท่าน แต่ทว่า... ข้าพเจ้าพอจะฆ่าตัวตายได้"

นางพลันกระชากอกเสื้อออก เผยเห็นทรวงอกที่ขาวผ่อง

มองในความมืด ทรวงอกของนางขาวผ่องเป็นประกายราวต่วนเนื้อดี แต่สายลมกลับคล้ายคมมีด

นางเริ่มสั่นระริกไม่หยุดยั้งอีก

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านอาจบางทีไม่เชื่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทราบ... แต่ครั้งนี้ ข้าพเจ้ากลับต้องตายให้ท่านดู..."

นางยกมือที่สั่นระริกขึ้น ชักปิ่นทองยาวแปดนิ้วออกจากมวยผม รวมกำลังทั้งร่าง ปักเข้าใส่หว่างกลางทรวงอกนาง !

นางคิดจะฆ่าตัวตายจริง ๆ !

สำหรับกับนาง ในโลกนี้ไม่มีคุณค่าใด ให้นางต้องรักอาลัยอีกแล้ว

ครอบครัวประสบเภทภัยอเนจอนาถ เฮียม่วยพลัดพรากจากกัน บนฟ้าและพสุธา นางเหลือคนที่พึ่งพาได้อยู่เพียงผู้เดียวเท่านั้น

ความจริงนางตกลงใจติดตามคนผู้นี้ไปตลอดชีวิต แต่ทว่าบัดนี้คนผู้นี้ กลับกระทั่งยังมิยอมพบนางอีก

ปิ่นทองชำแรกเข้าไปในทรวงอก โลหิตสาดกระเซ็น

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเงาร่างสายหนึ่ง พุ่งวาบออกมาจากในเงามืดดั่งเหินบิน คว้าข้อมือนางไว้

ปิ่นทองร่วงหล่นลงบนหลังคาดังติง โลหิตสด ๆ สีแดงฉานไหลผ่านเสื้อชั้นในสีขาวเป็นทาง

ในที่สุดนางก็เห็นคนผู้นั้น คนที่นางใฝ่ฝันทุกวันคืน มิว่าเป็นหรือตายต่างไม่กาจลืมเลือนได้

ในที่สุด นางก็ได้เห็นเอี๊ยบไค !

วิกาลยะเยียบเลือนราง ในแสงดาวซีดจางสาดส่องใบหน้าเอี๊ยบไค

เอี๊ยบไคยังคล้ายเป็นสารรูปเดิม ดวงตายังคงสุกใสอย่างยิ่ง มุมปากยังคงมีวาดยิ้มเล็กน้อย

แต่ทว่า หากท่านพิจารณาโดยละเอียดก็จะพบเห็น ดวงตาแม้สุกใส นั่นเป็นประกายของหยาดน้ำ

มาตรว่ายังยิ้มแย้ม แต่ในรอยยิ้ม กลับเปี่ยมด้วยความหดหู่รันทด

"ท่านมิต้องทำดั่งนี้ โอ... ท่านไฉนต้องทำลายตัวเอง ?"

เต็งฮุ้นลิ้มเพ่งตามอง เพ่งมองจนซึมเซา ตลอดร่างชาด้านคล้ายไม่มีวิญญาณ

"พบกันกลับมิสู้ไม่พบ"

"ไฉนสวรรค์จึงต้องจัดให้พวกเราได้พบกันอีกครั้ง เพราะเหตุใด ?"

แสดงว่าเอี๊ยบไคพยายามข่มกลั้นตัวเองอยู่เต็มที่

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านมิได้ทรยศต่อข้าพเจ้า ท่านมิได้ผิด ที่ผิดคือข้าพเจ้า"

"ท่าน..."

"ท่านมิต้องกล่าวกระไรทั้งสิ้น ข้าพเจ้าต่างทราบแล้ว"

"ท่าน... ทราบจริง ๆ ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ กล่าวเสียงเครือ

"หากข้าพเจ้าเป็นท่าน ข้าพเจ้าก็ต้องทำดั่งนี้ ก้วยเต๋งเป็นบุรุษหนุ่มที่มีอนาค เป็นคนประเสริฐเลิศดี ท่านย่อมไม่อาจเห็นมันตายเพราะท่าน"

น้ำตาเต็งฮุ้นลิ้มหลั่งไหลดุจทำนบทลาย ร้องเสียงเครือ

"แต่ข้าพเจ้า..."

"ท่านเป็นดรุณีที่ดีงามยิ่ง ท่านทราบ มีแต่ต้องทำดั่งนี้ จึงสามารถให้ก้วยเต รู้สึก ยังพอมีชีวิตต่อไปได้ คนเราหากกระทั่งตัวเองยังไม่คิดมีชีวิตอยู่ ในโลกต้ ไม่มีผู้ใดสามารถช่วยมันไว้ได้ กระทั่งกัวแป้ก็ไม่สามารถเช่นกัน"

เอี๊ยบไคเข้าใจก้วยเต๋งจริง ๆ ยิ่งเข้าใจนางกระจ่างกว่า

ในโลกต้องไม่มีเรื่องราวใด ทรงค่ายิ่งกว่าความเห็นใจและเข้าใจ

เต็งฮุ้นลิ้มคล้ายเป็นทารกที่ถูกรังแกจนคับแค้น พลันโถมเข้าไปในอ้อมอ เอี๊ยบไค เปล่งเสียงร่ำไห้ด้วยความเจ็บช้ำ

เอี๊ยบไคปล่อยให้นางร่ำไห้

ร่ำไห้ก็เป็นการระบายวิธีหนึ่ง

เอี๊ยบไคหวัง ความคับแค้นและรันทดในใจนาง สามารถหลั่งไหลตามน้ำ ออกมาให้หมดสิ้น

แต่ตัวเอี๊ยบไคเองเล่า ?

เอี๊ยบไคไม่อาจร่ำไห้เด็ดขาด กระทั่งลอบหลั่งน้ำตาสักหลายหยดก็ไม่ เอี๊ยบไคทราบ ในระหว่างพวกตนทั้งสาม อย่างน้อยต้องมีผู้หนึ่ง หนักแน่นเข้มแข็ง

ตัวเอี๊ยบไคจะต้องหนักแน่นเข้มแข็ง !

มิว่าเป็นความคับแค้นและรันทดยิ่งใหญ่เพียงใด ต่างต้องคิดหาวิธีงำไว้ในก้นบ หัวใจ... ขบกรามทนทานไว้

เอี๊ยบไคสามารถอดกลั้น !

วิกาลยิ่งดึก ลมยิ่งเหน็บหนาว

มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด ในที่สุด เสียงร่ำไห้ของนางก็กลายเป็นสะอื้นเบา เอี๊ยบไคจึงดันร่างนางออกเบา ๆ พลางกล่าว

"ท่านสมควรกลับแล้ว"

"ท่านเรียกข้าพเจ้ากลับไป ? กลับไปที่ใด ?"

"กลับไปที่ซึ่งท่านมาเมื่อครู่... ผู้อื่นจะต้องรอจนกระวนกระวายยิ่งแล้ว"

ร่างเต็งฮุ้นลิ้มพลันเย็นเฉียบจนชาแข็งอีกครา

"ท่าน... ท่านยังต้องให้ข้าพเจ้า กลับไปแต่งแก่ก้วยเต๋ง ?"

"ท่านต้องไม่อาจทอดทิ้งมันในสภาพนี้เด็ดขาด... ท่านก็สมควรทราบ หากท่านสะบัดหน้ามาเยี่ยงนี้ มันต้องไม่มีปัญญายังชีวิตต่อไปได้อีก"

เต็งฮุ้นลิ้มก็มิอาจไม่ยอมรับ เท่าที่ก้วยเต๋งมีความเข้มแข็งยังชีวิตอยู่ได้ ล้วนเนื่องเพราะนางคนเดียว

หัวใจเอี๊ยบไคปวดแปลบราวมีดกรีดเฉือน แต่ยังคงต้องตัดใจให้เข้มแข็งกล่าวต่อไป

"หากก้วยเต๋งตายไปจริง มิเพียงข้าพเจ้าไม่อาจอโหสิให้ท่านเท่านั้น ท่านก็ต้องไม่ยอมอโหสิให้ตัวเองตลอดกาล"

... อย่างนั้น แม้นับว่าพวกเราสามารถได้อยู่กัน ก็ต้องเจ็บช้ำใจไปชั่วชีวิต

เอี๊ยบไคมิได้กล่าววาจานั้น เนื่องเพราะทราบ เต็งฮุ้นลิ้มต้องสามารถเข้าใจ

เต็งฮุ้นลิ้มก้มศีรษะต่ำ เนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวเสียงเครือ

"ข้าพเจ้ากลับไป ท่านเล่า ?"

"ข้าพเจ้าสามารถรอดชีวิตอยู่ต่อไปได้... ท่านสมควรทราบ ข้าพเจ้าเป็นคนเข้ม-แข็งอย่างยิ่งเสมอมา"

เอี๊ยบไคคิดจะพยายามฝืนยิ้มปลอบใจนาง แต่ไม่มีปัญญายิ้มออก เต็งฮุ้นลิ้มถามเสียงเครืออีกครา

"แล้วภายภาคหน้า หรือเราไม่อาจพบกันอีก ?"

"ย่อมพบกันได้เสมอ"

หัวใจเอี๊ยบไคปวดแปลบอีกครั้ง นี่เป็นคราแรกที่โป้ปดนาง แต่มิอาจไม่กล่าวเช่นนี้...

"ขอเพียงเรื่องราวผ่านพ้น พวกเราย่อมยังพบกันได้อีก"

เต็งฮุ้นลิ้มเงยหน้าเพ่งมองพลางกล่าว

"ก็ได้ ข้าพเจ้ารับปากท่าน ข้าพเจ้ากลับไป แต่ท่านก็ต้องรับปากข้าพเจ้าเรื่องหนึ่ง"

"ท่านบอกมา"

"หากเรื่องราวผ่านพ้น หากข้าพเจ้ายังหาท่านไม่พบ ท่านต้องบอกข้าพเจ้าท่านอยู่ที่ใด ?"

เอี๊ยบไคหลบสายตานางพลางตอบ

"ขอเพียงทราบเรื่องราวผ่านพ้น ไม่ต้องให้ท่านไปหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องไปหาท่านเอง"

"หากข้าพเจ้าสามารถคลี่คลายเรื่องราวที่มีโดยดี หากก้วยเต๋งสามารถอยู่ต่อไปโดยดี ท่านก็จะมาหาข้าพเจ้า ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ เต็งฮุ้นลิ้มถาม

"ที่ท่านกล่าวเป็นวาจาสัตย์จริง ? ท่านมิได้หลอกลวงข้าพเจ้า ?"

"เป็นความจริง"

หัวใจเอี๊ยบไคแหลกสลายแล้ว

ตัวเองทราบ ที่กล่าวไปมิใช่เป็นวาจาจริงใจเลย แต่เต็งฮุ้นลิ้มกลับเชื่อสนิทใจ

...มนุษย์เรา ไฉนมักจะหลอกลวงคนอื่นที่เชื่อถือตนที่สุดเสมอ ?

เนื่องเพราะมันจำเป็น มันอับจนปัญญา

...ไฉนช่วงชีวิต จึงมักมีเรื่องเจ็บช้ำรันทดที่อับจนปัญญาคลี่คลายอยู่มากหลาย ?

เอี๊ยบไคไม่ทราบ และไม่มีปัญญาเข้าใจ

เอี๊ยบไคเพียงทราบ ตนมีทางพอจะเดินอยู่เพียงสายเดียว... ทางว้าเหว่เงียบเหงาที่ยาวไกล !

บุรุษชาติชาตรีที่แท้จริง หากเมื่อถึงคราจำเป็น มักต้องเสียสละตัวเอง ไปส่งเสริมผู้อื่นอยู่เสมอ

ในที่สุด เต็งฮุ้นลิ้มตัดสินใจกล่าว

"ได้ ข้าพเจ้าไปในบัดนี้ ข้าพเจ้าเชื่อถือท่าน"

"ข้าพเจ้า... ภายหน้าจะต้องไปเยี่ยมท่าน"

เต็งฮุ้นลิ้มผงกศีรษะ หันกายช้า ๆ คล้ายดั่งไม่กล้าเหลือบมองเอี๊ยบไคอีกสักแวบเดียว

นางกลัวนางจะเปลี่ยนใจ

นางหันกายทิ้งแสงจันทร์ไว้ที่เบื้องหลัง และก็ได้ทิ้งชีวิตไว้ด้านหลัง นางกำหมัดกัดฟันแนบแน่น รวบรวมพละกำลังทั้งมวลเท่าที่มี ในที่สุด เปล่งออกสามคำ

"ท่านไปเถิด"

เอี๊ยบไคไปแล้ว

เอี๊ยบไคมิได้กล่าวอีกแม้สักคำเดียว และมิกล้ากล่าวอีกด้วย

เอี๊ยบไคใช้พละกำลังทั้งมวลเท่าที่มี จึงสามารถข่มกลั้นตัวเองไว้ได้

ลมหนาวเหน็บดั่งคมมีด เอี๊ยบไควิ่งฝ่าสายลมไป วิ่งเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงได้หยุดเอวลง เริ่มอาเจียนไม่หยุดยั้ง

มนุษย์เราเมื่อถึงคราเจ็บช้ำรันทดถึงขีดสุด ไฉนมักกลายเป็นไม่มีน้ำตาหลั่งไหล แต่กลายเป็นต้องอาเจียน

เต็งฮั้นลิ้มก็อาเจียน

นางอาเจียนไม่หยุดยั้ง กระทั่งน้ำขมในกระเพาะก็ถูกอาเจียนออกมา

แต่นางตกลงใจแน่วแน่ ในเมื่อเอี๊ยบไคยังไม่ตาย นางต้องไม่ยอมแต่งให้ผู้อื่นเด็ดขาด !

มิว่าอยู่ในสภาพใด ในสถานการณ์ใด ต่างไม่อาจแต่งให้ผู้อื่น แม้นับว่าตายก็ไม่อาจ!

นางตกลงใจกลับไปบอกก้วยเต๋ง บอกความรักความเจ็บช้ำทั้งมวลของนาง แก่ก้วยเต๋งจนหมดสิ้น

หากก้วยเต๋งเป็นชายชาตรีจริง ต้องสมควรเข้าใจ สมควรยืนหยัดขึ้น มีชีวิตอยู่ต่อไปด้วยกำลังใจอันเข้มแข็ง

นางเชื่อถือ ก้วยเต๋งต้องเป็นชายชาตรี

นางเชื่อถือ ทุกสรรพสิ่งต้องคลี่คลายได้โดยงามพร้อมสมบูรณ์ ถึงเวลานั้นเอี๊ยบไคจะต้องมาหานางอีก

มิต้องนานเท่าใด ความคับแค้นรันทดทั้งหลายก็จะผ่านพ้นไปโดยเร็ว

นางมีความมั่นใจ !

ในห้องโถงใหญ่ของโรงเตี๊ยมฮั้งปิน แสงโคมไฟยังคงสว่างไสว ยังคงมีเสียงขลุ่ยที่วิเวกวังเวงแว่วมา

ตอนนี้ คนชุดดำผู้นั้นจะต้องหลบหนี ก้วยเต๋งจะต้องยังมีชีวิตอยู่ ผู้คนทั้งหลายยังต้องรอคอยนาง

นางกระโดดลงจากหลังคา ก้าวเข้าไปในห้องโถงใหญ่

ร่างนางพลันเย็นเฉียบจนชาแข็งทันที คล้ายดั่งถูกผลักตกลงไปในหล่มน้ำแข็งที่มืดมิดลึกล้ำ เหน็บหนาวเสียดกระดูก !

และก็คล้ายพลันร่วงหล่นลงไปในอเวจีอันมืดมน !

ห้องโถงตอนนี้ กลับกลายเป็นกระทั่งยังน่ากลัวกว่าอเวจีเสียอีก !

ในอเวจี ที่มีไฟนรกลุกโชติช่วงชั่วกาลนาน เปลวไฟเป็นสีแดง

ในห้องโถงก็เป็นสีแดง !

แต่ที่แดงสุด กลับมิใช่เป็นเทียนหงส์มังกรคู่นั้น และมิใช่เป็นอาภรณ์ในร่างผู้คน... เป็นโลหิต !

โลหิตสด ๆ !!

คนที่นางสามารถเห็น ต่างล้มลงหมดสิ้น ล้มอยู่ในกองโลหิต ทั้งห้องโถงใหญ่เหลือคนมีชีวิตอยู่เพียงหนึ่งเดียว

คนเดียวที่ยังเป่าขลุ่ยอยู่ !

ใบหน้ามันเผือดขาวไม่มีสีเลือด ดวงตาเหม่อเซื่องซึม ร่างแข็งกระด้าง แต่ยังเป่าขลุ่ยไม่หยุดยั้ง

มาตรว่ามันยังมีชีวิต แต่มันสูญเสียวิญญาณไปแล้ว !

ไม่มีผู้ใดสามารถบรรยาย เสียงขลุ่ยเมื่อกระทบโสตเต็งฮุ้นลิ้ม เป็นรสชาติใดกัน ?

กระทั่งยังไม่มีผู้ใดสามารถคาดหมาย !

ก้วยเต๋งไม่มีทางได้ฟังคำอธิบาย และคำปลอบประโลมของนางอีกตลอดกาลนานแล้ว มันล้มอยู่ในกองโลหิต ล้มอยู่ใกล้กับคนชุดสีดำ !

ยังมีชายชราที่โอบอ้อมอารีเปี่ยมมุทิตา ยังมี...

เต็งฮุ้นลิ้มมิได้กวาดตามองสืบไป เบื้องหน้าสายตานางมีแต่สีแดงฉานของโลหิต ไม่เห็นอื่นใดอีกแล้ว

นี่เป็นฝีมืออำมหิตของผู้ใด ? เพราะสาเหตุใดกันแน่ ? !

นางไม่มีปัญญาครุ่นคิด

นางล้มลงไปเช่นกัน !

เมื่อเต็งฮุ้นลิ้มได้สติลืมตาอีกครั้ง สายตาแรกที่เห็น เป็นหีบประณีตสวยงามใบนั้น

ป้วนป้อเซีย (หีบหมื่นวิเศษ)

ชายชราเสื้อปอหมวกทรงสูงผู้นั้น กำลังยืนอยู่ข้างเตียง เพ่งมองนางแน่วนิ่ง ในดวงตาก็มีประกายโศกเศร้าและเวทนา

เต็งฮุ้นลิ้มคิดจะตะเกียกตะกายขึ้นนั่ง กัวแป้กลับกดไหล่นางไว้ นางจึงจำ

ต้องนอนต่อไป

นางทราบ เป็นชายชราผู้นี้ช่วยนางไว้ แต่ทว่า...

"ก้วยเต๋งเล่า ? ท่านมิได้ช่วยมัน ?"

กัวแป้ส่ายหน้าถอนใจ กล่าวด้วยความรันทด

"เราไปช้าเกินไป..."

เต็งฮุ้นลิ้มพลันร้องสุดเสียง

"ท่านไปช้าเกินไป ?... ท่านไฉนต้องหลบหน้าหนี ?"

"เนื่องเพราะเราจะรีบไปหาคน"

"ท่านไฉนต้องไปหาคน ? เพราะเหตุใด ?"

นางไม่มีปัญญาข่มบังคับตัวเองอีก นางใกล้จะพังทลายไปแล้ว

รอจนความพลุ่งพล่านดาลใจของนางสงบลงได้บ้าง กัวแป้จึงกล่าวเสียงหนัก ๆ

"เนื่องเพราะเราต้องไปหาคนมาระงับเรื่องราวรายนี้"

"ท่านทราบอยู่ก่อนว่าเรื่องนี้จะต้องเกิดขึ้น ?"

"โอ... เมื่อเห็นอัญมณีกระสอบนั้น เห็นนามของสี่คนนั้น เราก็ทราบแล้ว"

"ท่านทราบพวกนั้นเป็นผู้ใด ?"

กัวแป้ผงกศีรษะ เต็งฮุ้นลิ้มถามอีก

"พวกมันเป็นผู้ใดกันแน่ ?"

"สี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่ของม้อก้า ?"

เต็งฮุ้นลิ้มล้มลงอีกครา คล้ายดั่งพลันถูกค้อนเหล็กฟาดใส่ กระทั่งยังไม่เคลื่อนไหวแล้ว !

กัวแป้กล่าวช้า ๆ

"ตอนนั้นเรามิได้บอกไป เนื่องเพราะเรากลัวเมื่อพวกท่านทราบแล้ว จะหวาดหวั่นจนขวัญเสีย เราไม่ต้องการกระทบกระเทือนงานมงคลของพวกท่าน"

งานมงคล ?

นั่นเป็นงานมงคลจริงหรือไร ?

เต็งฮุ้นลิ้มคิดจะกระโดดขึ้นอีก คิดจะแผดร้องให้สุดเสียงอีก แต่กระทั่งกำลังพลจะร้อง ก็ปลาสนาการไปแล้ว

กัวแป้กล่าวช้า ๆ

"อย่าว่าแต่เราก็เห็นทูตเสื้อเหลืองสี่คนนั้น เรามีความเห็น ในเมื่อกิมจี๊ปังสอดมือเกี่ยวข้องเรื่องนี้ แม้นับว่าสี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่ของม้อก้า ยังมิอาจไม่กริ่งเกรงสักเล็ก

น้อยได้"

กัวแป้ถอนใจด้วยความรันทด กล่าวสืบไป

"แต่เรากลับคาดคิดไม่ถึง เรื่องราวถึงกับเปลี่ยนแปรกลางคันอีก"

"ใช่หรือไม่ว่า ท่านมีความเห็น เอี๊ยบไคจะต้องลอบคุ้มครองอยู่ ?"

กัวแป้มีแต่ต้องผงกศีรษะยอมรับ

"ดังนั้น ท่านคิดไม่ถึงว่า เอี๊ยบไคจะหลบหน้าไป และคิดไม่ถึงว่า ข้าพเจ้าจะไล่ตามไป ?"

เสียงของเต็งฮุ้นลิ้มอ่อนล้าอย่างยิ่ง ตลอดร่างของนางคล้ายดั่งเวิ้งว้างว่างเปล่าไปแล้ว

กัวแป้ถอนใจกล่าว

"เราสมควรคาดคิดได้ว่ามันอาจต้องไป เนื่องเพราะมันไม่ได้เห็นป้ายหยกแผ่นนั้น และไม่เห็นอัญมณีกระสอบนั้น"

เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องถาม

"หรือที่พวกมันส่งอัญมณีมา ยังมีความหมายพิเศษแฝงอยู่ ?"

"ใช่แล้ว"

"เป็นความหมายใด ?"

กัวแป้เน้นทีละคำ

"พวกมันส่งอัญมณีกระสอบนั้น... เพื่อซื้อชีวิต ?"

"ไฮ้ ! ซื้อชีวิต ?"

"สี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่ของม้อก้า ปกติน้อยครั้งนักที่จะลงมือฆ่าคนเอง"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะพวกมันเชื่อ โลกันตร์เป็นกำกงกำเกวียนที่หมุนเวียนกัน จึงไม่ยินยอมติดค้างหนี้สินของชาติหน้าเด็ดขาด..."

"ดังนั้น แต่ละครั้งที่พวกมันจะลงมือฆ่าคนเอง ต่างต้องชำระคุณค่าจำนวนหนึ่ง ไปซื้อชีวิตของคนที่มันจะฆ่า"

เต็งฮุ้นลิ้มพลันถามอีก

"ท่านไฉนทราบว่าข้าพเจ้าไป ? เอี๊ยบไคก็ไป ?"

"มีคนบอกข้าพเจ้า"

"ผู้ใด ?"

"คนเป่าขลุ่ย"

นึกถึงเสียงขลุ่ยที่วิเวกวังเวง เต็งฮุ้นลิ้มต้องสยิวกายด้วยความเหน็บหนาวเฮือกหนึ่งจึงถาม

"มันเห็นเรื่องราวนี้กับตา ?"

กัวแป้ถอนใจยาวกล่าวตอบ

"ตั้งแต่ต้นจนยุติ มันต่างอยู่ดูตลอดมา ดังนั้นหากมิใช่พบเรา มันน่ากลัวจะแตายเป็นคนพิการ ที่เซื่องซึมไม่มีวิญญาณไปตลอดชีวิตแล้ว"

มิว่าผู้ใดได้เห็นเรื่องเช่นนี้ มิว่าผู้ใดต่างต้องขวัญหนีดีฝ่อจนป่วยหนักแน่

เต็งฮุ้นลิ้มถามอีก

"มันเห็นโฉมหน้าแท้จริงของสี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่ ?"

"มิได้"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะยามสี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่จะฆ่าคนล้างแค้น ต่างต้องสวมหน้ากากของเทพอสูรร้าย"

"ล้างแค้น ? พวกมันล้างแค้นผู้ใด ?"

"เง็กเซียว ! เง็กเซียวตายกับมือก้วยเต๋ง"

"เง็กเซียวก็เป็นหนึ่งในสี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่ ?"

"เง็กเซียวก็คือปันชาปานา เทพเจ้าแห่งความรักและความใคร่ !"

เต็งฮุ้นลิ้มกำหมัดแนบแน่น แต่ร่างยังคงสั่นระริก ร้องเสียงสะท้าน

"ก้วยเต๋งฆ่าเง็กเซียวเพราะต้องการช่วยข้าพเจ้า"

"เราทราบ"

"หากข้าพเจ้าไม่ไล่ตาม เอี๊ยบไคต้องไม่หลบหนีไป"

"....."

เต็งฮุ้นลิ้มหลั่งน้ำตาร้อง

"หากเอี๊ยบไคไม่ไป อาจบางทีไม่เกิดเรื่องราวนั้น"

กัวแป้กลับส่ายหน้ากล่าว

"ท่านไม่ต้องตำหนิตัวเอง ความจริงทุกประการนี้ล้วนอยู่ในความคำนวณของพวกมันก่อนแล้ว"

เต็งฮุ้นลิ้มไม่เข้าใจ กัวแป้กล่าวต่อ

"คนชุดดำมิใช่น่าเก็งลั่ง เรารู้จักน่าเก็งลั่งดี"

"ไฮ้ ! มันมิใช่น่าเก็งลั่งจะเป็นผู้ใด ?"

"มันก็เป็นคนในม้อก้า"

"ที่มันพลันปรากฏตัว เนื่องเพราะต้องการบีบบังคับให้เอี๊ยบไคลงมือ ?"

กัวแป้ถอนใจกล่าว

"พวกมันคำนวณได้แน่อยู่ก่อนแล้วว่า เอี๊ยบไคต้องลงมือช่วยชีวิตก้วย และก็คำนวณได้แน่ เพียงเอี๊ยบไคปรากฏร่องรอย ท่านก็ต้องไล่ตามออกไป"

...พวกมันก็ย่อมคำนวณได้ เพียงแต่เต็งฮุ้นลิ้มไล่ตามออกไป เอี๊ยบไคเ ต้องหลบหน้าหนี

ก่อนสี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่ของม้อก้าจะกระทำงานใด ต่างได้คำนวณโดยรอบคอบสุ ที่สุด งามพร้อมสมบูรณ์ที่สุดอยู่ก่อนแล้ว

ดังนั้น พวกมันเพียงลงมือ น้อยครั้งนักที่จะล้มเหลว

เต็งฮุ้นลิ้มคำรามด้วยความแค้นเคือง

"เช่นนี้เป็นว่า ผู้ที่แสร้งเปิดเผยแผนการร้ายของคนชุดดำ แสร้งบอกว่าตัว คือน่ำเก็งลั่ง อาจเป็นหนึ่งในสี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่อย่างยิ่ง"

"เป็นไปได้อย่างยิ่ง"

กัวแป้พลันถามต่อ

"ท่านฟังเสียงของมันออกหรือไม่ ?"

เต็งฮุ้นลิ้มฟังไม่ออก

"ข้าพเจ้ารู้สึก เสียงของคนผู้นั้น เสียดหูระคายใจยิ่งกว่าปลายเข็มเสียอีก"

"ท่านฟังไม่ออกว่า เป็นเสียงบุรุษหรือสตรี ?"

"เป็นบุรุษ"

"เสียงคนที่ว่ากล่าว ต้องเปล่งออกจากหลอดคอทุกคน... เมื่อบุรุษเติบใ หลอดคอจะเริ่มกลายเป็นหยาบขึ้น ดังนั้นเสียงของบุรุษมักจะแผ่วทุ้ม แหบห้าวเ สตรี"

เต็งฮุ้นลิ้มมิเคยฟังเรื่องราวเหล่านี้มาก่อนเลย แต่นางเชื่อถือทุกถ้อยคำ

เนื่องเพราะนางทราบ กัวแป้เป็นแพทย์เทพยดาที่ไม่มีใดในแผ่นดินทัดเที กับส่วนสัดในสรีระร่างมนุษย์ ย่อมต้องเข้าใจกระจ่างกว่าผู้อื่นมากหลายนัก

นางเคยได้ยิน ม้อก้ามีหลักวิชาหนึ่ง พอจะบันดาลให้หลอดเสียงของคน เล็กลง จนเสียงเปลี่ยนแปรจากเดิม

กัวแป้กล่าวต่อ

"ดังนั้น บุรุษที่ปกติ เสียงกล่าวต้องไม่แหลมเล็กเกินไป นอกจาก..."

เต็งฮุ้นลิ้มสอดคำทันที

"นอกจากมันใช้เสียงปลอมเปล่งออกมา ?"

"ใช่แล้ว ท่านลองคิดอีกครา ไฉนมันต้องดัดเสียงปลอมมากล่าว ?"

"เนื่องเพราะมันกลัวข้าพเจ้าฟังเสียงมันออก"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าต้องเคยเห็นมัน ต้องเคยได้ยินเสียงของมัน"

"ผู้ไปร่วมอวยพรในวันนั้น มีเหล่าใดบ้าง ? ในจำนวนนั้นมีกี่คนที่ท่านเคยพบเห็นเมา ?"

เต็งฮุ้นลิ้มไม่ทราบ นางขบกรามกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสไปตรวจดูเลย คนที่มีโอกาสเห็น ตอนนี้ต่างถูกฆ่าปิดปากไปหมดสิ้นแล้ว"

กัวแป้ก็ต้องกำหมัดแนบแน่นโดยไม่อาจข่มกลั้น

แผนดำเนินงานของม้อก้า มิเพียงรอบคอบสุขุมเท่านั้น ยังอำมหิตชั่วร้ายอีกด้วย

"แต่พวกมันยังทิ้งเบาะแสอยู่สายหนึ่ง"

กัวแป้ส่งเสียงด้วยความขุ่นแค้นรันทด เต็งฮุ้นลิ้มรีบถาม

"เบาะแสใด ?"

"หัวหน้าฆาตกรในครานี้ ตอนนั้นจะต้องอยู่ในห้องพิธีแน่"

"ต้องอยู่จริง ๆ"

"คนที่อยู่ในห้องพิธีตอนนั้น ผู้ที่ยังรอดอยู่ถึงบัดนี้ ต้องมีแต่พวกฆาตกร ฆาตกรจึงอาจเป็นสี่จ้าวฟ้าอย่างยิ่ง"

ดวงตาเต็งฮุ้นลิ้มเป็นประกายสุกใสในทันที

"ดังนั้น พวกเราเพียงสามารถสืบเสาะออก ผู้ที่อยู่ในห้องพิธีวันนั้นมีผู้ใดบ้าง สืบเสาะให้ออก มีผู้ใดยังรอดชีวิตอยู่ถึงปัจจุบัน ก็ทราบสี่จ้าวฟ้าเป็นผู้ใดกันแน่แล้ว"

เต็งฮุ้นลิ้มบอกข้อคิดสันนิษฐานของนางมาด้วยความมั่นใจ กัวแป้ผงกศีรษะเห็นพ้อง แต่ดวงตาท่านกลับไม่มีประกาย

เนื่องเพราะทราบ เรื่องนี้แม้ว่ากล่าวได้รวบรัดง่ายดาย แต่ไปกระทำกลับไม่ง่ายดายเท่าใด

"เสียดายที่พวกเราตอนนี้ทั้งมิทราบ ผู้อยู่ในห้องพิธีวันนั้นเป็นเหล่าใดบ้าง ก็ไม่ทราบ ผู้ใดจึงรอดชีวิตอยู่จนถึงบัดนี้"

เต็งฮุ้นลิ้มสวนคำทันที

"แต่พวกเราอย่างน้อย ยังพอจะตรวจสอบออก มีผู้ใดไปส่งของขวัญ ผู้ตายพวกใดบ้าง ?"

ดวงตากัวแป้เป็นประกายขึ้นเช่นกัน เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อ

"แต่ละคนที่มาส่งของขวัญ พวกเราต่างบันทึกอยู่ในสมุดของขวัญ"

"สมุดของขวัญเล่มนั้นเล่า ?"

"คิดว่าต้องอยู่ในห้องบัญชีของโรงเตี๊ยมฮั้งปิน"

"ตอนนี้ยังไม่สว่าง คิดว่าซากศพผู้ตายยังต้องอยู่ในห้องพิธี"

"นี่เป็นสถานที่ใด ?"

"ห่างจากโรงเตี๊ยมฮั้งปินไม่ไกล"

เต็งฮุ้นลิ้มกระโดดขึ้นร้อง

"อย่างนั้น พวกเรายังรอกระไร ?"

กัวแป้จ้องมองนาง ดวงตามีประกายหวั่นวิตก

นางถูกเสียดแทงใจมากมายเกินไปแล้ว ตอนนี้หากกลับไปที่ห้องพิธี เ
โลหิตและซากศพเหล่านั้นอีกครั้ง กระทั่งยังอาจคลุ้มคลั่งได้

กัวแป้คิดจะเกลี้ยกล่อมให้นางยอมอยู่ต่อไป แต่ยังมิทันเอ่ยปาก เต็งฮุ้น
ก็โถมออกจากห้องแล้ว

ดรุณีนางนี้ ถึงกับยังเข้มแข็งกว่าที่กัวแป้คิดหมายไว้มากมายนัก

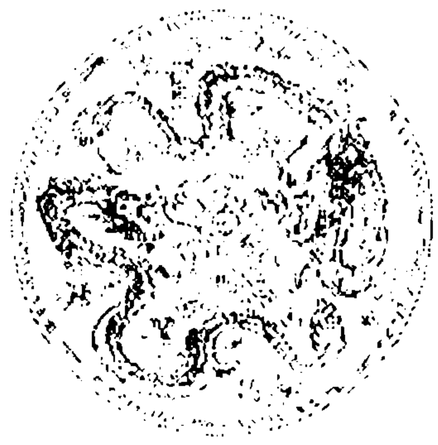

อานุภาพร่มฟ้าดิน

ในห้องพิธีไม่มีคน... กระทั่งซากศพยังไม่มี !

กัวแป้หลงกังวลเกินกว่าเหตุแล้ว เพิ่งถึงโรงเตี๊ยมฮั้งปินก็พบเห็น บรรดาซากศพต่างถูกลำเลียงไปหมดสิ้น

ในห้องเสมียนก็เวิ้งว้างว่างเปล่า ไม่มีคน ยิ่งไม่มีสมุดของขวัญ ของขวัญทั้งปวงต่างถูกขนไปหมดสิ้น

เต็งฮุ้นลิ้มยืนตะลึงลาน !

ตอนนี้ยังคงเป็นวิกาลดึกสงัด นางออกจากที่นี้ไปไม่นานเท่าใด พฤติการณ์ของม้อก้านับว่ารวดเร็วจนน่ากลัวจริง ๆ

กัวแป้พลันถาม

"กระสอบอัญมณีที่สี่จ้าวฟ้าส่งมาให้ ความจริงอยู่ในห้องบัญชีนี้ด้วยหรือไม่ ?"

เต็งฮุ้นลิ้มผงกศีรษะ กัวแป้ถามต่อ

"อย่างนั้น เรื่องนี้ต้องมิใช่เป็นการกระทำของม้อก้าแน่"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะอัญมณีกระสอบนั้น เป็นพวกมันใช้มาซื้อชีวิต บัดนี้ชีวิตถูกพวกมันซื้อไปแล้ว พวกมันต้องไม่ลอบลักอัญมณีเหล่านั้นกลับไปอีกเป็นอันขาด"

"ดังนั้น ซากศพก็มิใช่เป็นพวกมันลำเลียงไป ?"

"ไม่ใช่เด็ดขาด"

"มิใช่พวกมันเป็นพวกใด ? นอกจากพวกมันยังมีผู้ใดมือเท้ารวดเร็วปานนี้ ?"

จะลำเลียงซากศพมากหลาย และของขวัญมากมายไปจนหมดสิ้น มิใช่เป็นเรื่ ง่ายดายเลย

ผู้อื่นต้องการซากศพเหล่านั้น ย่อมไม่มีประโยชน์แม้สักน้อยนิด

เต็งฮุ้นลิ้มคิดไม่ออก กัวแป้ก็คิดไม่ออก

สายลมโชยเข้ามาทางหน้าต่าง โชยสัมผัสหน้านาง นางพลันรู้สึกหนาวเหน็ จนต้องสยิวกาย

ตอนลมโชยพัดเข้ามา ถึงกับยังพาเสียงขลุ่ยแว่วมาอีกด้วย !

เสียงขลุ่ยวิเวกและรันทด เต็งฮุ้นลิ้มพลันนึกถึงใบหน้าที่ซีดขาวของคนเป่าขล ทันที อดมิได้ต้องถาม

"ท่านเมื่อครู่มิได้พามันไป ?"

กัวแป้สั่นศีรษะ

มันไฉนยังอยู่ที่นี่ ?

มันพบเห็นกระไรอีก ?

กัวแป้กับเต็งฮุ้นลิ้มทะยานกายออกจากหน้าต่างไปพร้อมกัน ทั้งสองต่างทร ผู้สามารถตอบปัญหานี้มีเพียงคนเดียว

ทั้งสองต่างต้องหาคนเป่าขลุ่ยให้พบ !

ไม่มีคน

คนเป็นหรือคนตาย... ต่างไม่มี

มีแต่โคมที่ริบหรี่ใกล้ดับ และมีแต่โคมที่ดับแล้ว โรงเตี๊ยมเวิ้งว้างวังเวง ล ตึกเวิ้งว้างว่างเปล่า

มาตรว่าซากศพถูกลำเลียงไป ในลานยังมีกลิ่นคาวโลหิตฉุนเฉียว ลมวิก ยิ่งเหน็บหนาว จนโลหิตในร่างแทบแข็งตัว

คนเป่าขลุ่ยเล่า ?

เสียงขลุ่ยละลิ่วแผ่วพลิ้ว ฟังไปคล้ายดั่งใกล้อย่างยิ่ง แต่ก็คล้ายไกลอย่างยิ่ง

ตอนทั้งสองอยู่ในห้อง เสียงขลุ่ยกลับอยู่นอกกำแพง

วิกาลนอกกำแพง มืดมิดราวม่านดำ

ทั้งสองโฉบผ่านกำแพงที่ยังมีหิมะสุมหนา ในวิกาลเวิ้งว้างสุดสายตา มีโคมริบห

อยู่เพียงดวงเดียว วับแวมดั่งไฟปิศาจ

ใต้โคมคล้ายดั่งยังมีเงาร่างคน เลือนรางดั่งวิญญาณ คล้ายกำลังเป่าขลุ่ยอยู่

ผู้นี้เป็นใคร ?

ใช่คนเป่าขลุ่ยเมื่อครู่หรือไม่ ?

มันไฉนจึงมาเป่าขลุ่ยอยู่ใต้โคมโดดเดี่ยวเพียงลำพัง หรือจงใจรอทั้งสอง ?

วิกาลที่หฤโหดปานนี้ มันยังมาจับเจ่ารอทั้งสองโดยโดดเดี่ยวลำพัง เพราะสาเหตุไดกันแน่ ?

ปัญหาเหล่านี้ ก็มีผู้สามารถตอบได้เพียงคนเดียว

โคมโดดเดี่ยวแขวนอยู่บนกิ่งไม้โกร๋น แกว่งไกวไปตามสายลม

เต็งฮุ้นลิ้มพอเห็นโคมก็จำได้ เป็นโคมที่โรงเตี๊ยมฮั้งปินใช้ออกต้อนรับผู้มาพักแรม

แต่นางกลับมองคนผู้นั้นไม่ชัดเจน

นางคิดจะโถมเข้าไป แต่กัวแป้รีบคว้าแขนนางไว้ นางรู้สึกได้ มือของชายชราก็แต่เหงื่อเย็นเปียกชุ่ม

คนที่มีวัยสูง ยิ่งใกล้วันเวลาเข้ารายงานตัวกับพญายม ไฉนกลับยิ่งขวัญฝ่อกลัวตาย ?

เต็งฮุ้นลิ้มขบริมฝีปาก ลดเสียงแผ่วเบากล่าว

"ท่านกลับไปโรงเตี๊ยมก่อนก็ได้ ข้าพเจ้าเข้าไปดูเพียงลำพัง"

กัวแป้ถอนใจยาว

มันทราบนางเข้าใจความหมายมันผิดไปแล้ว มันมิใช่กังวลชีวิตมันเอง แต่กังวลแทง

"เราเป็นคนชราแล้ว ไม่มีเรื่องอันใดน่ากลัวอีก แต่ทว่า..."

"ข้าพเจ้าเข้าใจความหมายของท่าน แต่ข้าพเจ้าจะต้องเข้าไปดูให้รู้แน่"

เสียงขลุ่ยพลันชะงักหาย ในความมืด มีเสียงคนแค่นหัวร่อกล่าว

"เราทราบพวกท่านรอเราอยู่ตลอดเวลา ตอนนี้ไฉนยังไม่เข้ามา ?"

เสียงแหลมเล็ก แหลมเล็กจนเสียดหูปานเข็ม !

หัวใจเต็งฮุ้นลิ้มวาบหวิว ฝ่ามือก็มีเหงื่อเย็นเฉียบซึมออกมา

นางเคยได้ยินเสียงนี้ !

มิว่าผู้ใดได้ยินเสียงนี้ เพียงฟังครั้งเดียว เป็นต้องจดจำไปชั่วชีวิต
หรือคนผู้นี้ เป็นหนึ่งในสี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่ของม้อก้า ?
สีหน้ากัวแป้แปรเปลี่ยนไปทันที กล่าวเบา ๆ
"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ?"
คนใต้โคมโดดเดี่ยว แค่นหัวร่อสวนคำ
"ท่านไฉนไม่เข้ามาดู เราเป็นผู้ใดกันแน่ ?"
เต็งฮุ้นลิ้มย่อมจะเข้าไป
มาตรว่านางแน่แก่ใจ การไปครานี้ต้องตายโดยยากจะรอด ยังคงต้องเข้าไปดูให้ไ
แต่กัวแป้ยังคงคว้าแขนนางไว้แนบแน่น ชิงตอบขึ้น
"เราจะเร็วจะช้า ย่อมทราบท่านเป็นผู้ใด เรามิได้รุ่มร้อนนัก"
เต็งฮุ้นลิ้มโพล่งขึ้น
"ข้าพเจ้ารุ่มร้อน !"
นางพลันหันกาย กระแทกศอกใส่ชายโครงกัวแป้ ร่างนางโถมปราดไปเบื้องหน่
แสงไฟพลันดับไป !

ลมหนาวโชยพัดผ่านพสุธากว้างใหญ่ พสุธามีแต่ความมืดมิด
แต่เต็งฮุ้นลิ้มโถมไปเบื้องหน้าคนผู้นั้นแล้ว เห็นหน้ามันชัดตาแล้ว
ใบหน้าที่ซีดขาวบิดเบี้ยว ดวงตาที่มีประกายแตกตื่นขวัญเสีย ถลนออกนอ
เบ้าดุจเป็นตาปลาตายจ้องมองมา เต็งฮุ้นลิ้มก็เห็นใบหน้ามัน เห็นร่างมัน
มันคือคนที่ถูกขู่ขวัญจนสูญสิ้นวิญญาณ ยืนซึมเซาเป่าขลุ่ยอยู่ในกองโลหิ
นั้น... เป็นคนเดียวที่ยังรอดชีวิตอยู่ในห้องพิธีนั่นเอง
หรือมันคือฆาตกรที่ฆ่าคน ?
เต็งฮุ้นลิ้มกำหมัดแนบแน่น พลันพบเห็น มีโลหิตไหลออกจากหางตามันช้า
ไหลผ่านหน้าที่ซีดขาวของมัน
ลมหนาวกรรโชกมา นางอดมิได้ต้องสยิวกายอีกเฮือกหนึ่ง
นางพลันพบเห็น คนผู้นี้ถึงกับตายไปแล้ว !

คนตายไฉนส่งเสียงกล่าวได้ ?
คนตายไฉนเป่าขลุ่ยได้ ?
คนตายต้องไม่อาจส่งเสียงเด็ดขาด ยิ่งไม่อาจเป่าขลุ่ย !

ในมือมันยังไม่มีขลุ่ยอยู่เลย !

เสียงขลุ่ยเมื่อครู่ ดังมาจากแห่งหนใดกันแน่ ?

เต็งฮุ้นลิ้มถอยไปทีละก้าว เพิ่งถอยได้สองก้าว ทันใดนั้นมีมือข้างหนึ่งยื่นออกมา คว้ามือนางไว้อย่างว่องไวปานสายฟ้า

มือที่เย็นเฉียบ เย็นเฉียบและแข็งกระด้าง !

คนตายไฉนยังลงมือได้ ?!

ร่างเต็งฮุ้นลิ้มเย็นเฉียบปานน้ำแข็ง แทบจะเสียสติด้วยความหวาดหวั่น

แต่นางมิได้สลบไป เนื่องเพราะนางพบเห็น มือข้างนี้ยื่นออกมาจากหลังคนตาย

แต่มือข้างนี้เย็นเกินไป ยังเย็นกว่ามือคนตายเสียอีก !

มิเพียงเย็นเฉียบ ยังแข็งแกร่ง !

แข็งแกร่งยิ่งกว่าคีมเหล็ก !

นับว่าไม่คล้ายเป็นมือคนมีชีวิตจริง ๆ เต็งฮุ้นลิ้มใช้กำลังทั้งตัว ยังคงไม่อาจสลัดหลุดได้

หลังคนตาย มีเสียงแหลมเล็กเสียดหูแว่วออกมาอีกครั้ง

"ท่านมีความต้องการดูเรา เป็นผู้ใดใช่หรือไม่ ?"

เต็งฮุ้นลิ้มขบริมฝีปากอย่างแรง ริมฝีปากถูกขบจนมีโลหิตซึมออกมา

"หากท่านทราบเราเป็นผู้ใด ท่านก็ต้องตาย"

มือของมันใช้กำลังบีบแรงกว่าเดิม กล่าวต่อไป

"ตอนนี้ยังต้องการดูเราอีกหรือไม่ ?"

เต็งฮุ้นลิ้มพลันรวมกำลัง ผงกศีรษะอย่างแรง

หากผู้ใดมีชีวิตอยู่ในสภาวะเช่นดั่งนาง ความตายยังจะเป็นที่น่ากลัวอย่างไร ?

นางดูมือคนผู้นั้น มือมันเมื่อมองในความมืด คล้ายดั่งยังมีประกายของโลหะ

แขนเสื้อของมันเป็นสีเขียว ขอบแขนเสื้อปักยอดเขาสีเขียวไว้

จ้าวฟ้าปูตาลา !

โกวฮง (ยอดเขาโดดเดี่ยว) !

หัวใจเต็งฮุ้นลิ้มเย็นเฉียบไปแล้ว

นางกระทั่งยังหวัง ตัวนางพบภูตผียังประเสริฐกว่า

ในความรู้สึกนึกคิดของชนชาวนักเลง สี่จ้าวฟ้าของม้อก้ายังมีความน่ากลัวยิ่งกว่าภูตผีเสียอีก

นางไม่กลัวตาย !

แต่นางก็ทราบ หากผู้ใดตกอยู่ในมือม้อก้า ประสบการณ์นั้น ต้องยิ่งน่าสะพรึงกลัวกว่าตายเสียอีก

จากมือของคนผู้นี้ นางดูไปถึงแขนเสื้อ ค่อย ๆ มองขึ้นไปทีละน้อย... ในที่สุดนางมองเห็นหน้ามันแล้ว

ใบหน้าที่ซีดขาว ซาด้านปานคนตาย

ในสายตาเต็งฮุ้นลิ้ม ใบหน้านี้ยังน่ากลัวยิ่งกว่าคนตาย ในที่สุด นางอดมิได้ต้องกรีดร้องสุดเสียง

"ท่านเอง ?"

"ท่านคิดมิถึงจะเป็นเรา ?"

"ท่าน... ท่านคือปูตาลา ?"

"ใช่ เราคือปูตาลา คือจ้าวแห่งยอดเขาโดดเดี่ยว สูงส่งไม่อาจตะเกียกตะกายขึ้น ยอดเขาที่สูงตระหง่านเสียดฟ้า มิว่าผู้ใดได้เห็นโฉมหน้าแท้จริงของเรา ต่างมีทางเดินเพียงสองสาย"

ทางสองสาย ?

นอกจากทางตายแล้ว ถึงกับยังมีอีกสายหนึ่ง !

"ท่านมิใช่มีโทษต้องตายแน่นอน ขอเพียงท่านยอมเข้านิกายพวกเรา ก็เป็นคนของพวกเรา ก็จะมีชีวิตอยู่ไปตลอดกาล"

"มีชีวิตอยู่ตลอดกาล ?"

เต็งฮุ้นลิ้มทวนคำแล้วแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าอย่างน้อยเห็นคนของม้อก้าท่าน มีเจ็ดแปดสิบคนที่ถูกตัดศีรษะทิ้งปล่อยให้ตายอยู่ข้างทาง ดุจเป็นสุนัขเถื่อนมาแล้ว"

"แม้พวกมันตายไป ก็ตายอย่างมีความสุขยิ่ง"

"มีความสุข ! ความสุขใด !"

"เนื่องเพราะคนที่ฆ่าพวกมัน ได้ชดใช้คุณค่ามาแล้ว"

นึกถึงลิ่มโลหิตและซากศพในห้องพิธี เต็งฮุ้นลิ้มแทบอดมิได้ต้องอาเจียนออกมา

จ้าวฟ้าปูตาลากล่าวต่อไป

"ตอนนี้แม้ท่านยังมีชีวิตอยู่ ก็เป็นมิสู้ตาย แต่ขอเพียงยินยอมเข้านิกายเรา มิว่าท่านเป็นหรือตาย ต่างไม่มีผู้ใดกล้ารังแกท่าน"

เต็งฮุ้นลิ้มใช้กำลังขบริมฝีปากอีกครั้ง วาจานี้ได้โยกคลอนจิตใจนางจนหวั่นไหวแล้ว

ระหว่างนี้ นางถูกรังแกจนคับแค้นอย่างยิ่ง

ปูตาลาจับตามองนางแน่วนิ่ง ดวงตาที่คมวาวราวเหยี่ยวร้ายของมัน มีประกายเย้ยหยันดูแคลน กล่าวเสียงเย็นชาต่อ

"เราทราบ ท่านมิใช่คิดจะตายจริง ๆ ไม่มีผู้ใดคิดจะตายจริง ๆ เลย"

เต็งฮุ้นลิ้มก้มศีรษะต่ำ

นางยังเยาว์วัย ยังมิได้เสพสุขของชีวิตสาสมใจ นางไยต้องตายให้ได้ ?

ดรุณีที่ถูกรังแกมาจนคับแค้นอัดอก มีโอกาสไปทรมานผู้อื่นบ้าง ไยมิใช่เป็นเรื่องพึงปีติยิ่ง !

วาจานี้ มีอานุภาพเย้ายวนรุนแรงยิ่งจริง ๆ

ดรุณีที่สามารถปฏิเสธความเย้ายวนเยี่ยงนี้ ในโลกก็มีอยู่ไม่มากเลย อย่าว่าแต่เต็งฮุ้นลิ้มยังเป็นคนมีทิฐิ ต้องการเอาชนะอย่างรุนแรงด้วย

ปูตาลาย่อมทราบประการนี้ มันจึงกล่าวต่อ

"ท่านใคร่ครวญดูก่อนก็ได้ แต่ทว่าเรายังต้องเตือนสติท่านอีกสองเรื่อง"

เต็งฮุ้นลิ้มสงบฟัง ปูตาลากล่าวต่อ

"จะเข้านิกายพวกเรา มิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย ท่านสามารถมีโอกาสเช่นนี้ นับเป็นบุญวาสนาของท่านอย่างยิ่ง"

มันกล่าวช้า ๆ สืบไป

"เนื่องเพราะตอนนี้ นิกายเราจะฟื้นฟูขึ้นอีกครั้ง ในตอนประกาศตั้งนิกาย หากท่านคลาดโอกาสนี้ไป ต้องสำนึกเสียใจชั่วชีวิต"

เต็งฮุ้นลิ้มพลันถาม

"ท่านใช่จะให้ข้าพเจ้า กราบไหว้เป็นศิษย์ท่าน ?"

ปูตาลาสวนคำอย่างโอหัง

"สามารถกราบไหว้เข้ามาเป็นศิษย์เรา ยิ่งเป็นบุญวาสนาของท่าน"

"ข้าพเจ้ามีประโยชน์ต่อท่านใช่หรือไม่ ?"

ปูตาลามิได้ปฏิเสธ เต็งฮุ้นลิ้มถามต่อ

"ข้าพเจ้ามีประโยชน์ใดต่อท่าน ?"

"วันหน้าท่านย่อมจะทราบได้เอง"

"ตอนนี้..."

"ท่านมีประโยชน์ต่อเรา เรายิ่งมีประโยชน์ต่อท่าน ในระหว่างคนต่อคน ความจริงก็ตักตวงผลประโยชน์ในกันและกัน ท่านสามารถมีคุณค่าให้ผู้อื่นใช้เป็นประโยชน์

ดังนั้นท่านจึงรอดชีวิตต่อไปได้"

เต็งฮุ้นลิ้มลังเลแล้วกล่าว

"ท่านบอก ยังจะเตือนสติข้าพเจ้าอีกเรื่องหนึ่ง ?"

"ท่านก็ไม่ต้องรอให้กัวแป้มาช่วยท่าน ? มันต้องไม่ช่วยท่านเด็ดขาด มันยิ่งไม่กล้าช่วยด้วย"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะมันก็เป็นศิษย์ของนิกายเรา เข้านิกายมาเป็นเวลานานปีแล้ว"

เต็งฮุ้นลิ้มตะลึงลานไปทันที ปูตาลาถาม

"ท่านไม่เชื่อ ?"

เต็งฮุ้นลิ้มไม่อาจเชื่อเลยจริง ๆ

นางแม้รู้จักกัวแป้ไม่นาน แต่นางมีความเคารพนับถือคนผู้นี้เสมอมา

เนื่องเพราะนางทราบ กัวแป้เป็นสหายของเอี๊ยบไค เป็นคนที่ทั้งทระนงโอหังทั้งมีความสามารถเปรื่องปราดสูงส่ง

นางต้องไม่ยอมเชื่อเด็ดขาด สหายของเอี๊ยบไคจะเป็นคนต่ำช้าสามานย์ ที่สวมหน้ากากดีงามหลอกลวงผู้คน

แต่ทว่า กัวแป้เดินเข้ามาแล้ว ยืนห้อยมือสำรวมอยู่ข้างกายปูตาลา คล้ายดั่งข้าทาสยืนอยู่ข้างกายนายของมันมิผิดเพี้ยน

หัวใจเต็งฮุ้นลิ้มวาบหวิวลงอีกครา

ปูตาลาแค่นเสียงเย็นชากล่าว

"ยังเชื่อหรือไม่ ?"

มาตรว่าเต็งฮุ้นลิ้มมิอาจไม่เชื่อ แต่ยังคงอดมิได้ต้องถามกัวแป้

"ท่านเป็นสาวกม้อก้าจริง ๆ ?"

กัวแป้ถึงกับยอมรับ

เต็งฮุ้นลิ้มกำหมัดแนบแน่น แค่นหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้ายังเข้าใจ ท่านวิตกกังวลแทนข้าพเจ้าอยู่เสมอมา ช่วยเหลือข้าพเจ้าเสมอมา ข้าพเจ้ายังเข้าใจ ท่านเป็นสหายของข้าพเจ้า นึกมิถึง ท่านจะเป็นคนต่ำช้าจนสามานย์ปานนี้ได้"

ใบหน้ากัวแป้ไม่มีความรู้สึก คล้ายดั่งกลายเป็นคนหูหนวกแล้วก็ปาน

เต็งฮุ้นลิ้มเค้นเสียงจากไรฟันต่อ

"ท่านทราบหรือไม่ ? ข้าพเจ้าเคารพนับถือท่านอย่างสูงเสมอมา มิเพียงเคารพ

นับถือหลักวิชาแพทย์ของท่านเท่านั้น ยังเคารพท่านเป็นวิญญูชนผู้หนึ่ง ท่านไฉนจึงกินยอมตกต่ำจนไร้ยางอายปานนี้ ?"

ปูตาลาแค่นเสียงเย็นชา

"เข้าเป็นสาวกนิกายเรา มิใช่ตกต่ำจนไร้ยางอาย"

เต็งฮุ้นลิ้มระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าว

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก ท่านรีบฆ่าข้าพเจ้าเถิด"

"ท่านตกลงใจแล้ว ?"

"ใช่"

"ท่านยินยอมตาย ?"

"ใช่"

ปูตาลาอดเกิดความแตกตื่นสงสัยมิได้ ต้องโพล่งขึ้น

"เพราะเหตุใด ?"

เต็งฮุ้นลิ้มพลันร้องสุดเสียง

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าตอนนี้ทราบแล้ว มิว่าผู้ใดเพียงเข้าเป็นสาวกม้อก้า ต่างต้องกลายเป็นคนต่ำช้าสามานย์ที่ไม่อาจพบเห็นผู้อื่น"

แก้วตาปูตาลาหดเล็กลง กล่าวช้า ๆ

"ท่านไม่ต้องการใคร่ครวญให้สุขุมกว่านี้ ?"

เต็งฮุ้นลิ้มเน้นเสียงหนัก ๆ

"ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องใคร่ครวญแล้ว"

ปูตาลาจับตามองแน่วนิ่ง ถอนใจกล่าว

"กัวแป้"

"น้อมรับคำสั่ง"

"ชีวิตของนาง คล้ายเป็นท่านเพิ่งช่วยกลับมา ?"

"ใช่แล้ว"

"ดังนั้น ท่านมิต้องซื้อชีวิตนาง"

"ทราบแล้ว"

"บัดนี้ ท่านจงนำชีวิตนางมาเถิด"

"ทราบแล้ว"

มันค่อย ๆ วางหีบหมื่นวิเศษ ยกร่มฟ้าดินในมือขวา จี้เข้าใส่หว่างคิ้วของเต็งฮุ้นลิ้มอย่างรวดเร็ว

หีบหมื่นวิเศษใช้ช่วยชีวิตคน แต่ร่มฟ้าดินกลับใช้ฆ่าคน

การฆ่าคนของมันทั้งเร็วทั้งแม่นยำ ไม่คล้ายเป็นการลงมือของผู้ชราเลย !

มันเข้าใจกระจ่างยิ่งกว่าทุกผู้คน ส่วนสัดใดในร่างคนจึงเป็นที่สำคัญพอจะปลิดชีวิตได้อย่างแท้จริง

หว่างคิ้วก็คือจุดสำคัญ ที่ปลิดชีวิตคนได้โดยแท้จริง

ไม่มีผู้ใดสามารถทนทานการจู่โจมเยี่ยงนี้จากมัน

แต่เต็งฮุ้นลิ้มมิได้หลบหลีก กลับแค่นหัวร่อดาหน้าเข้าหา

นางทราบ นางไม่มีปัญญาหลบหลีก

ข้อมือนางยังถูกปูตาลาใช้มือที่แข็งแกร่งปานคีมเหล็กหนีบอยู่

ปลายแหลมของร่มฟ้าดินวูบมาที่เบื้องหน้านางดั่งสายฟ้า นางเห็นประกายแวววับวูบวาบ พลันได้ยินเสียงฉาดเบา ๆ อีกครา คล้ายดั่งมีเข็มเหล็กสองเล่มปะทะกัน

เรื่องที่เกิดตามติดมา รวดเร็วจนกระทั่งนางยังไม่อาจเห็นชัด !

นางเพียงรู้สึก มือของปูตาลาพลันคลายออกไป จากนั้นตีลังกาขึ้นอากาศ

นางยังคล้ายแลเห็น ตอนร่างปูตาลากระโดดขึ้น ตวัดมือฟาดใส่หลังกัวแป้ฉาดหนึ่ง

ฝ่ามือนี้รวดเร็วดั่งสายฟ้าแลบ นางไม่มีปัญญาเห็นชัดเจนเลย !

หนึ่งเดียวที่นางเห็นชัดคือ ปูตาลาหนีไปแล้ว กัวแป้ล้มลงแล้ว

แต่นางยังยืนเป็นปกติในที่นั้น มิได้ถูกระคายแม้สักขุมขนหนึ่ง !

นางไม่เข้าใจเป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?

วิกาลยิ่งดึก ลมยิ่งเหน็บหนาว โคมกระดาษที่เก่าคร่ำคร่า ยังคงแกว่งไกวอยู่บนกิ่งไม้โกร๋น ซากศพคนเป่าขลุ่ย ยังคงแกว่งอยู่บนกิ่งไม้

ปูตาลาลับหายไปในความมืดมิดแล้ว

กัวแป้ฟุบอยู่กับพื้น หอบหายใจถี่เร็ว ไอถี่เร็ว ไอแต่ละครั้งเป็นต้องมีโลหิตพุ่งออกจากปากมา

ตอนลมพัดผ่านหลังของมัน เสื้อที่หลังมันถูกพัดกระจายเป็นชิ้น ๆ เผยเห็นรอยฝ่ามือชัดเจน

รอยฝ่ามือที่เป็นสีแดงฉาน !

เต็งฮุ้นลิ้มมิเคยเห็นฝ่ามือที่น่าสะพรึงกลัวนี้มาก่อนเลย แต่นับว่าเข้าใจเรื่องราวใดแล้ว

นางยังมีชีวิตอยู่ ยังสามารถยืนเป็นปกติในที่นี้ เนื่องเพราะกัวแป้มิเพียงไม่ฆ่านางเท่านั้น กลับช่วยชีวิตนางไว้

กัวแป้เสี่ยงอันตรายของชีวิตมาช่วยนาง !

แต่ตัวกัวแป้เองกลับร่อแร่ปางตายแล้ว !

พระคุณการช่วยชีวิตนี้ เฉกเช่นเป็นเข็มแหลมแทงใส่หัวใจนางจนปวดแปลบ

มิว่าเป็นเศร้ารันทดก็ดี เป็นพลุ่งพล่านตื้นตันก็ดี หากความรู้สึกใดรุนแรงเกินไป มักจะคล้ายเป็นเข็มแหลมทิ่มแทงหัวใจ

นางนั่งยอง ๆ ลง อุ้มกัวแป้ขึ้น

หัวใจนางปวดแปลบ กระเพาะนางหดตัว แต่มิทราบสมควรช่วยเหลือผู้มีพระคุณช่วยชีวิตท่านนี้เยี่ยงไร ?

น้ำตานางหยดใส่ใบหน้ากัวแป้ไม่ขาดสาย

กัวแป้หอบหายใจถี่เร็ว นับว่ากลั้นการไอไว้ได้แล้ว กล่าวขึ้นเบา ๆ

"รีบ... รีบเปิดหีบเราออก"

เต็งฮุ้นลิ้มรีบคว้าหีบหมื่นวิเศษมาเปิดออก

กัวแป้ส่งเสียงแผ่วเบา

"ในนั้นมีขวดไม้สีดำอยู่ใบหนึ่งหรือไม่ ?"

ในหีบนี้มี

เต็งฮุ้นลิ้มเพิ่งหาพบ กัวแป้ก็ชิงไปกัดจุกขวดออก เทยาทั้งขวดเข้าปากหมดสิ้น

จากนั้น ลมหายใจของท่านจึงค่อยปกติลง

เต็งฮุ้นลิ้มก็ระบายลมจากปากเฮือกใหญ่

"หีบหมื่นวิเศษ ร่มฟ้าดิน พญายมไม่มีปัญญาบังคับ"

คนที่กระทั่งพญายม ยังไม่มีปัญญาเกี่ยวข้องบังคับ ย่อมไม่ตายไปได้

ในเมื่อท่านสามารถช่วยผู้อื่น ย่อมสามารถช่วยตัวเองได้

แต่สีหน้ากัวแป้ ดูไปยังคงน่ากลัวอย่างยิ่ง กระทั่งประกายตาก็สลายไปแล้ว

ตอนนี้ สีหน้าของท่าน มิได้น่าดูไปกว่าคนเป่าขลุ่ยผู้นั้นสักเท่าใด

เต็งฮุ้นลิ้มอดเกิดหวั่นวิตกแทนท่านมิได้ ต้องส่งเสียง

"ข้าพเจ้าประคองท่านกลับโรงเตี๊ยมเป็นไร ?"

กัวแป้ผงกศีรษะ เพิ่งทรงกายขึ้นยืน ต้องล้มฮวบลงอีกครั้ง กระอักโลหิตมาคำใหญ่

เต็งฮุ้นลิ้มขบกรามเค้นเสียงด้วยความแค้น

"มันไฉนต้องอำมหิตปานนี้ ? ไฉนต้องใช้ฝีมือสามานย์ปานนี้ ?"

กัวแป้ฝืนหัวร่อกล่าว

"เนื่องเพราะเราใช้ฝีมืออำมหิตต่อมันเช่นกัน"

เต็งฮุ้นลิ้มไม่เข้าใจ นางไม่เห็นเลยว่า กัวแป้ลงมือต่อปูตาลา

กัวแป้กล่าว

"ท่านดูร่มของเรา"

เต็งฮุ้นลิ้มเห็นแล้ว กัวแป้กล่าว

"ท่านดูด้ามร่ม"

จนบัดนี้เต็งฮุ้นลิ้มจึงพบเห็น ด้ามร่มกลวงกลาง ทางปลายยังมีรูเล็ก ๆ อยู่รูห

ในที่สุดนางก็เข้าใจมาได้ ต้องร้องเบา ๆ

"ในด้ามร่มซ่อนอาวุธลับ ?"

กัวแป้หัวร่อ แต่ความเจ็บปวดคุกคามจนสีหน้าหัวร่อของท่าน ยังบิดเบี้ ยิ่งกว่าร่ำไห้เสียอีก บีบคั้นจิตใจผู้คนจนหดหู่ยิ่ง กล่าวเบา ๆ

"ในนั้นมิเพียงมีอาวุธลับ ยังเป็นอาวุธลับที่อำมหิตอย่างยิ่งอีกด้วย"

"ร่มฟ้าดินของท่าน ความจริงเป็นอาวุธฆ่าคนอยู่แล้ว ?"

กัวแป้กล่าวต่อ

"ตอนเราลงมือใส่ท่าน ด้ามร่มพอดีตรงไปทางมัน"

เต็งฮุ้นลิ้มเข้าใจกระจ่างแล้ว กล่าวขึ้นบ้าง

"ตอนท่านใช้ปลายแหลมของร่มแทงข้าพเจ้า อาวุธลับในด้ามร่มก็ยิงใส่มัน ?"

กัวแป้ผงกศีรษะ คล้ายดั่งคิดจะหัวร่อให้สาสมใจ กล่าวต่อไป

"มันต้องคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด ว่าเราจะลงมือต่อมันได้... มันอย่างไรยัง หลงกลเรา"

เต็งฮุ้นลิ้มตาสุกใสกล่าวต่อไป

"มันถูกอาวุธลับของท่านแล้ว ?"

กัวแป้ผงกศีรษะอีกครั้ง

"ดังนั้นพลังฝ่ามือของมันแม้น่ากลัว แต่พวกเรายังไม่แน่จะกลัวมัน"

แสงโคมไฟในห้องพิธีริบหรี่เลือนราง แต่เป็นสถานที่เดียวของโรงเตี๊ยมฮั้งี ที่ยังมีแสงไฟอยู่

ดังนั้น เต็งฮุ้นลิ้มจึงพากัวแป้มาที่นี้ ที่นี้แม้ไม่มีเตียง แต่มีโต๊ะ

คราบโลหิตบนพื้นแห้งแล้ว นางไปหาผ้าห่มนวมมาจากห้องข้างเคียงหลายผืน ทั้งปูทั้งห่มให้กัวแป้

สีหน้ากัวแป้ยังน่ากลัวอย่างยิ่ง เพียงไอเมื่อใด เป็นต้องมีโลหิตทะลักออกมาเกือนั้น

โชคดีที่ท่านยังมีหีบหมื่นวิเศษสำหรับช่วยชีวิต

เต็งฮุ้นลิ้มเห็นสีหน้าบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดของท่านแล้ว อดมิได้ต้องถาม

"ในหีบยาของท่าน ยังมียาใดพอจะช่วยให้ท่านสบายกว่านี้หรือไม่"

กัวแป้ส่ายหน้าฝืนยิ้มกล่าว

"ยาปลิดชีวิตมีอยู่มากมายหลายชนิด แต่ยาที่สามารถช่วยชีวิตได้โดยแท้จริงปกติมักมีเพียงชนิดเดียว"

เต็งฮุ้นลิ้มก็ฝืนยิ้มกล่าว

"มิว่าอย่างไร ท่านย่อมต้องการช่วยชีวิตของท่านไว้"

กัวแป้เหลือบมองนางแวบหนึ่ง จึงพริ้มตาลงช้า ๆ คล้ายดั่งคิดจะกล่าวกระไร แต่มิได้เอ่ยปาก

เต็งฮุ้นลิ้มจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านต้องทุเลารวดเร็วยิ่ง เนื่องเพราะท่านเป็นคนที่ประเสริฐจริง ๆ"

กัวแป้แย้มยิ้มอีกแล้ว

แต่เต็งฮุ้นลิ้มกลับไม่ปรารถนาให้ท่านยิ้ม เนื่องเพราะรอยยิ้มของท่าน ผู้เห็นต้องปวดแปลบใจอย่างยิ่ง

ลมเหน็บหนาวราวคมมีด

เต็งฮุ้นลิ้มปิดประตูหน้าต่างสนิทแน่น แต่ลมหนาวราวคมมีด ยังคงซอนไชเข้ามาทางช่องประตูหน้าต่างไม่หยุดยั้ง

นางพลันกล่าวขึ้น

"ท่านทราบข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิดเรื่องอันใด ?"

"ท่านต้องการดื่มสุรา"

เต็งฮุ้นลิ้มหัวร่อแล้ว ครั้งนี้เป็นหัวร่อโดยจริงใจ เนื่องเพราะนางเห็น ที่มุมห้องยังมีสุราอยู่หลายไห

นางไปยกมาไหหนึ่ง ตบดินที่พอกปากไหออก

สุราหอมฉุนอย่างยิ่ง
เต็งฮุ้นลิ้มดมกลิ่นหอมของสุรา ต้องปวดแปลบใจขึ้นอีกครั้ง
นี่ความจริงเป็นสุรามงคลของนาง
บัดนี้เล่า ?
สุราแม้หอม นางไหนเลยจะหักใจดื่มลงไปได้ ?
นางนึกถึงก้วยเต๋ง นึกถึงฮั่นเจ็งที่ไปหาสุราให้เอี๊ยบไค
... นางย่อมยังไม่ทราบ ฮั่นเจ็งไม่ตาย
นางเพียงทราบ หากมิใช่นางแทงใส่เอี๊ยบไคมีดหนึ่ง ฮั่นเจ็งต้องไม่ตาย
นางก็ทราบ หากมิใช่อวิชาชั่วร้ายของม้อก้า แม้ปลิดชีวิตนาง ก็ไม่ยอมแท
เอี๊ยบไคมีดหนึ่ง
นางอดมิได้ต้องถาม
"ม้อก้า... คนเช่นพวกท่าน ไฉนเข้านิกายนี้ได้ ?"
กัวแป้อึ้งเป็นเนิ่นนาน ในที่สุดถอนใจยาวฝืนยิ้มกล่าว
"เนื่องเพราะเป็นคนเยี่ยงนี้ ดังนั้นจึงเข้านิกายม้อก้า"
"เป็นท่านยินยอมปล่อยตัวให้ตกต่ำเอง ?"
"ถูกแล้ว"
"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ... ข้าพเจ้าคิดไม่ออกจริง ๆ"
"อาจบางทีเนื่องเพราะท่านไม่ทราบเลยว่า เราเป็นคนเช่นไร"
"แต่ข้าพเจ้าทราบ ท่านต้องไม่ใช่คนต่ำช้าสามานย์ ชั่วร้ายอำมหิตเช่นดั่งท
มันเด็ดขาด"
กัวแป้อึ้งอีกเนิ่นนาน จึงกล่าวช้า ๆ
"ที่ข้าพเจ้าเรียนวิชาแพทย์ ความจริงเพราะต้องการช่วยตัวเอง เนื่องเท
เราพบเห็น บรรดาแพทย์ที่ชื่อเสียงเกรียงไกรในแผ่นดิน ในสิบคนต้องมีเก้าคน
บัดซบ"
"ข้าพเจ้าทราบ"
"แต่ถึงภายหลัง การเรียนวิชาแพทย์ของเรา มิใช่เป็นช่วยตัวเอง ยิ่งมิใช่
ช่วยผู้อื่นแล้ว"
"ท่านเพราะกระไรกันแน่ ?"
"ภายหลังที่เราศึกษาค้นคว้าวิชาแพทย์ เนื่องเพราะได้งมงาย ปานถูกมา
หัวใจไปแล้ว"

มิว่ากระทำเรื่องราวใด หากแม้นงมงายเกินไป ต่างต้องคล้ายถูกมารสิงหัวใจ

"ดังนั้น ท่านจึงเข้าม้อก้า ? (นิกายอสูร)"

กัวแป้ตอบเบา ๆ

"ม้อก้าแม้มีวิชาอาถรรพณ์ที่ฆ่าคนได้น่าสะพรึงกลัวอยู่มากหลาย แต่ก็มีตำรับตำบที่ช่วยคนอย่างพิสดารปานปาฏิหาริย์อยู่มากมาย สมมติเช่น วิชาสะกดจิตของพวกมัน หากใช้ไปในวิถีทางถูกต้อง ตอนรักษาอาการที่สาหัส มักจะมีสรรพคุณที่คาดคิดไม่ถึงอยู่เสมอ"

น้ำสามารถรองรับเรือ น้ำก็สามารถล่มเรือ

มิว่าเรื่องราวใด ต่างเป็นเช่นนี้... หากท่านใช้ในวิถีทางที่ถูกต้อง สารหนูก็เป็นยาประเสริฐที่ช่วยชีวิตได้

"แต่วิชาสะกดจิตของพวกมัน มีประโยชน์ใดต่อการรักษาโรค ?"

เต็งฮุ้นลิ้มไม่เข้าใจ กัวแป้จึงกล่าว

"ความหมายของรักษาก็คือจิตใจ ท่านเข้าใจวาจานี้หรือไม่ ?"

เต็งฮุ้นลิ้มย่อมไม่เข้าใจ กัวแป้กล่าวต่อ

"หมายความว่า จิตใจของคนผู้นั้นเข้มแข็งหรือไม่ มักจะเป็นชนวนบ่งชี้ความเป็นความตายของมันได้"

คำอธิบายเยี่ยงนี้ มิเพียงลึกซึ้งเท่านั้น ยังแปลกใหม่อย่างยิ่ง ท่านก็ทราบเต็งฮุ้นลิ้มต้องยังไม่เข้าใจ ดังนั้นจึงอธิบายต่อ

"ซึ่งหมายความว่า คนที่ป่วยหนัก จะสามารถรอดต่อไปหรือไม่ อย่างน้อยมีแม่ครึ่งที่ต้องดู ตัวมันคิดจะมีชีวิตต่อไปหรือไม่ ?"

ในที่สุดเต็งฮุ้นลิ้มเข้าใจแล้ว เนื่องเพราะนางพลันนึกถึงตัวอย่างที่ประเสริฐมา

นางนึกถึงก้วยเต๋ง !

หากมิใช่นางกระตุ้นจิตใจหวังมีชีวิตของก้วยเต๋งให้คุโพลง ก้วยเต๋งย่อมมิต้องรอให้คนม้อก้ามาลงมือ คงตายไปเสียนานแล้ว

หัวใจนางปวดแปลบอีกครา อดมิได้ต้องยกไหสุราขึ้นดื่มอึกใหญ่

กัวแป้พลันกล่าว

"ให้เราดื่มสักอึกบ้าง"

"อาการท่านสาหัสปานนี้ ยังดื่มสุราได้ ?"

กัวแป้ยิ้มแย้มตอบ

"ในเมื่อดื่มหรือไม่ดื่มต่างเป็นเช่นกัน ไฉนดื่มไม่ได้ ?"

หัวใจเต็งฮุ้นลิ้มวาบหวิวอีกครา

"ไฉนดื่มหรือไม่ดื่มต่างเป็นเช่นกัน ? หรือยาที่ท่านรับทานเมื่อครู่ไม่มีสรรพคุ
เลย ?"

กัวแป้มิได้ตอบ และไม่จำเป็นต้องตอบ

เต็งฮุ้นลิ้มพบเห็น ใบหน้าที่ซีดขาวของท่านกลับกลายเป็นแดงฉานผะผ่
คล้ายดั่งมีไฟเผาผลาญอยู่ก็ปาน

แสดงว่ายาขวดเมื่อครู่ มิอาจช่วยชีวิตท่านได้ เป็นแต่สะกดอาการของท่
ชะงักไว้ชั่วคราว ให้มีลมหายใจอีกช่วงหนึ่งเท่านั้น

เมื่อเห็นสีหน้าที่ยิ่งนานยิ่งน่ากลัวของท่าน น้ำตาเต็งฮุ้นลิ้มต้องหลั่งไหลด้
ความกระวนกระวาย

"ท่าน... รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง ?"

"เราสบายอย่างยิ่ง"

กัวแป้พริ้มตากล่าวต่อ

"เราบอกแล้ว เราเป็นคนชรา ไม่มีกระไรต้องกลัวอีก"

ท่านมิได้กลัวตาย ไม่กลัวแม้สักน้อยนิด

เต็งฮุ้นลิ้มพลันเข้าใจ ที่ท่านวิตกเมื่อครู่ มิใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นตัวนาง

ความคิดนี้ก็คล้ายเป็นเข็มแหลม แทงเข้าใส่หัวใจนาง

นางมิทราบควรกล่าวกระไร และมิทราบควรต้องเยี่ยงไร จึงสามารถทดแท
พระคุณที่สุดสูงนี้ได้

กัวแป้แย้มยิ้มกล่าว

"เราก็บอกแล้ว เรางมงายในหลักวิชาแพทย์จนคล้ายมารสิงหัวใจ ดังนั้นเ
ทั้งไม่มีมิตรสหาย และไม่มีญาติใด ๆ เนื่องเพราะเราต่างไม่กังวลสนใจผู้อื่นใดทั้งสิ้

แต่ทว่า ท่านกลับกังวลสนใจเต็งฮุ้นลิ้ม

นางทราบ นางดูออก แต่นางมิทราบเป็นเพราะสาเหตุใด ?

มิว่าอย่างไร ท่านเป็นชายชรายิ่งแล้ว ระหว่างทั้งสองมีวัยที่ห่างกันไกล ย่อ
ต้องไม่พาดพิงถึงน้ำใจที่กระทั่งนางยังไม่กล้าคาดคิด

ท่านกังวลนาง อาจบางทีเป็นน้ำใจของบิดากังวลต่อบุตรธิดาเท่านั้น

แต่ทว่า ตอนกัวแป้ลืมตา กลับเพ่งมองนางแน่วนิ่ง

ใบหน้าของท่านแดงฉาน ในดวงตาก็คล้ายมีเปลวไฟลุกโชติช่วง เปลวไฟ
เผาผลาญจนท่านสูญเสียความหนักแน่นชาเย็นของปกติไปหมดสิ้น

ท่านเริ่มไม่มีปัญญาข่มกลั้นสัมปชัญญะของตัวเองแล้ว

เต็งฮุ้นลิ้มถึงกับต้องเบือนสายตาหลบโดยไม่รู้ตัว มิกล้าจ้องมองท่านอีกแล้ว

กัวแป้แย้มยิ้มอย่างหดหู่พลางกล่าว

"เราเป็นเฒ่าที่ชรามากแล้ว วัยของเราสองนับว่าห่างไกลกันเกินไปจริง ๆ มิเช่นนั้น..."

มิเช่นนั้นเป็นไร ?

ท่านมิได้กล่าวต่อ และไม่จำเป็นต้องถามด้วย

เต็งฮุ้นลิ้มเข้าใจความหมายของท่าน และเข้าใจความรู้สึกของท่านแล้ว

ขอเพียงเป็นมนุษย์ ย่อมมีสิทธิไปรักผู้อื่น

คนชราก็เป็นเช่นคนฉกรรจ์ ต่างมีน้ำใจ บางครั้งน้ำใจของพวกชรายังจริงจังยิ่งลึกซึ้งยิ่งกว่าพวกวัยฉกรรจ์อีก

เนื่องเพราะพวกท่านเข้าใจคุณค่าที่น่าถนอมของน้ำใจ เนื่องเพราะพวกท่านมีความรู้สึก บัดเดี๋ยวได้มา บัดเดี๋ยวสูญเสียไป ต่อน้ำใจเยี่ยงนี้ ตอนยังมิได้มา ก็แล้วจะสูญเสียมันไปอยู่ก่อน

แต่ทว่า กัวแป้อย่างไรย่อมมิใช่คนธรรมดา อย่างไรยังมิได้สูญเสียสัมปชัญญะโดยสิ้นเชิง

ดังนั้น ท่านจึงเพียงถอนใจยาว กล่าวเสียงราบเรียบ

"มิว่าอย่างไรก็ตาม ท่านไม่ต้องกังวลเรา เมื่อครู่เราบอกแล้ว เราทั้งไม่มีมิตรสหาย และไม่มีญาติใด ๆ... ความเป็นตายร้ายดีของเรา มิได้เกี่ยวข้องกับผู้อื่นโดยสิ้นเชิง"

"...แต่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า" ... หัวใจเต็งฮุ้นลิ้มยิ่งปวดแปลบกว่าเดิม

หากมิใช่เพราะนาง ท่านต้องไม่ตายไปได้

หากมิใช่มีท่าน นางตายไปนานแล้ว

ความเป็นความตายของท่าน ไหนเลยไม่เกี่ยวข้องกับนางได้ ? นางไหนเลยจะเห็นท่านตายตำตาได้ ?

แต่ทว่า นางมีวิธีใดสามารถช่วยชีวิตท่านไว้ ?

'...คนที่ป่วยหนัก สามารถรอดต่อไปหรือไม่ ? อย่างน้อยต้องดูตัวมันเอง คิดจะมีชีวิตต่อไปหรือไม่ ?'

วาจานี้ คล้ายดั่งพลันดังขึ้นในโสตประสาทเต็งฮุ้นลิ้มอีกครา

นางทราบ ท่านตอนนี้ไม่คิดมีชีวิตสืบไปแล้ว

ท่านเป็นคนชราสูงวัย ท่านไม่มีญาติสนิท ไม่มีมิตรสหาย กระทั่งน้ำใจขอตัวเอง ยังไม่กล้าบอกให้ผู้อื่นทราบ

หากเป็นท่าน ยังชีวิตสืบไปจะมีความหมายใด ?

กัวแป้พริ้มตาลงอีกครา จึงกล่าวขึ้น

"ท่านไปเถิด... รีบไป"

"ไฉนต้องให้ข้าพเจ้าไป ?"

"เนื่องเพราะเราไม่พอใจให้ผู้อื่นมาเห็นสภาพตอนเราขาดใจ"

ร่างของกัวแป้เริ่มกระตุกถี่เร็ว แสดงว่าพยายามข่มกลั้นตัวเอง ส่งเสียงอีกครั้

"ดังนั้น ท่านต้องรีบไป"

เต็งฮุ้นลิ้มบีบมือตัวเองแนบแน่น มือซ้ายบีบมือขวาสุดแรง คล้ายดั่งกลัวกาตกลงใจของตัวเองจะกลับกลายก็ปาน

นางพลันส่งเสียงดัง ๆ

"ข้าพเจ้าไม่ไป ไม่ไปเด็ดขาด"

"เพราะกระไร ?"

เต็งฮุ้นลิ้มบีบมือตัวเองแนบแน่นกว่าเดิม ส่งเสียงดัง ๆ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าจะแต่งให้ท่าน !"

กัวแป้พลันลืมตา จ้องมองนางด้วยความตระหนก

"ท่านว่ากระไร ?"

"ข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าจะแต่งให้ท่าน ต้องแต่งให้ท่านเด็ดขาด"

นางตกลงใจแล้วจริง ๆ !

พริบตานั้น นางได้ลืมก้วยเต๋ง ลืมเอี๊ยบไค ลืมทุกผู้คน ทุกเรื่องราวจนหมดสิ้น

ในพริบตานั้น นางทราบเพียงเรื่องเดียว

...นางต้องไม่ยอมเห็นกัวแป้ตายอยู่ต่อหน้านาง ขอเพียงสามารถช่วยชีวิตกัวแ แม้นับว่าให้นางไปแต่งกับสุกร แต่งกับสุนัข นางก็ต้องรับปากโดยไม่ลังเลเด็ดขาด

นางความจริงเป็นดรุณีที่มีน้ำใจระอุคุกรุ่น นางความจริงมักกระทำเรื่องรา โดยไม่คำนึงถึงอื่นใดทั้งสิ้น

เมื่อผู้อื่นรังแกนาง ประทุษร้ายนาง นางถึงกับลืมรวดเร็วยิ่ง แต่ทว่าหากมีผู้ใ ให้คุณความดีแก่นางสักน้อยนิด นางเป็นต้องจารึกสลักใจ ไม่มีวันลืมเลือน

เรื่องราวที่นางกระทำ อาจบางทีเหลวไหลอย่างยิ่ง กระทั่งยังโง่เขลาบัดซ แต่ทว่านางกลับเป็นคนที่น่ารักยิ่ง

เนื่องเพราะนางมีหัวใจที่บริสุทธิ์ดีงามอยู่ดวงหนึ่ง

"ท่านจะแต่งให้เรา ?"

กัวแป้หัวร่อด้วยสีหน้ารันทดหดหู่สามส่วน พลุ่งพล่านตื้นตันสามส่วน ยังมีสี่ส่วนเป็นกระไร ?

ตัวท่านเองก็ไม่ทราบ ไม่มีปัญญาแยกแยะชัดเจน

ท่านมิใช่เป็นคนมีสติแจ่มใสเต็มที่แล้ว

เต็งฮุ้นลิ้มกระโดดขึ้น นางพลันพบเห็น แสงไฟเพียงหนึ่งเดียวในห้องนี้ คือแสงเทียนแดงหงส์มังกรคู่นั้น

นี่ความจริง เป็นนางเตรียมใช้ในงานวิวาห์ของนางกับก้วยเต๋ง

อยู่ที่หน้าเทียนหงส์มังกรคู่นี้ ก้วยเต๋งสวมชุดเจ้าบ่าวสีแดงฉาน ล้มลงไปในแดงโลหิต

บัดนี้ เทียนแดงหงส์มังกรยังมิได้ลามหมดสิ้น แต่นางจะต้องวิวาห์กับอีกผู้หนึ่งแล้ว !

หากเป็นผู้อื่นจะกระทำเรื่องเช่นนี้ มิว่าผู้ใดต่างต้องเห็นเป็นคนวิกลจริตจนเหลวไหลสิ้นดี !

แต่เต็งฮุ้นลิ้มมิใช่ผู้อื่น มิว่าผู้ใดต่างต้องมีแต่ความเวทนาและเห็นใจเท่านั้น

เนื่องเพราะที่นางทำดั่งนี้ มิใช่เป็นอำมหิตไร้น้ำใจ แต่เป็นมีน้ำใจ มิใช่เป็นทดแทน แต่เป็นเสียสละ !

นางยินยอมเสียสละความสุขในชั่วชีวิตนาง เพียงเพื่อต้องการตอบแทนพระคุณที่ผู้อื่นมีต่อนาง

นอกจากนี้ นางมิทราบยังมีวิธีใดสามารถช่วยชีวิตกัวแป้มาได้

วิธีนี้ย่อมมิใช่ต้องมีสรรพคุณ และความคิดนี้ก็เหลวไหลไร้เดียงสาอย่างยิ่ง

แต่ทว่า หากคนเรายินยอมเสียสละตัวเองไปช่วยผู้อื่นอย่างนั้น มิว่าการกระทำเป็นเจะเหลวไหลปานใด ไร้เดียงสาเพียงไหน ต่างมีคุณค่าให้เคารพนับถืออยู่

เนื่องเพราะการเสียสละเยี่ยงนี้ จึงเป็นการเสียสละที่แท้จริง จึงเป็นที่ผู้อื่นทั้งไม่ยอมกระทำ และกระทำไม่ได้ด้วย

เทียนลามไหม้ใกล้หมดสิ้น น้ำตาเทียนยังไม่แห้งหาย

น้ำตาเทียน จะต้องรอจนเทียนลุกไหม้หมดสิ้นจึงแห้งได้ เทียนยินยอมเผาผลาญตัวเอง จนกลายเป็นกองน้ำตา เพียงเพื่อให้แสงสว่างแก่ผู้อื่นเท่านั้น

การกระทำเยี่ยงนี้ ไยมิใช่โง่เขลาอย่างยิ่ง ?

แต่หากมนุษย์เรา ยินยอมกระทำเรื่องโง่เขลาเยี่ยงนี้อีกหลาย ๆ ประการ โลก มิใช่ยิ่งเจิดจ้าแจ่มใสกว่านี้ ?

เต็งฮุ้นลิ้มประคองกัวแป้ขึ้นยืนอยู่ที่หน้าเทียนแดง ส่งเสียงนุ่มนวล

"บัดนี้ ข้าพเจ้าจะแต่งให้ท่าน เป็นภรรยาของท่าน พึ่งพาท่านชั่วชีวิต ดังท ท่านต้องมีชีวิตสืบไป"

กัวแป้จ้องมองนาง ดวงตาที่แตกซ่านฝ้ามัว พลันมีประกายวูบขึ้นอีกครา รุ ยิ้มบนใบหน้ายังกลายเป็นสุขสงบยิ่ง

เต็งฮุ้นลิ้มก็แย้มยิ้ม ทั้งที่น้ำตาบนใบหน้ายังเปรอะนอง

นางทราบ กัวแป้อาจรอดต่อไปได้

บัดนี้ กัวแป้มีครอบครัวแล้ว มีคนใกล้ชิดสนิทสนมที่สุดแล้ว ท่านต้อง อาจตาย

นางแย้มยิ้มทั้งน้ำตากล่าว

"ที่นี้มาตรแม้นไม่มีผู้ประกาศพิธี แต่พวกเรายังพอจะกราบไหว้ฟ้าดินได้เ กัน ขอเพียงเราสองยินยอมพร้อมใจ ไม่มีผู้อื่นมาเป็นสักขีพยาน ก็เป็นเช่นกัน"

นี่มิใช่เป็นการเล่นของทารก ยิ่งมิใช่เป็นเหลวไหล

เนื่องเพราะนางมีความยินยอมพร้อมใจโดยจริงจัง

กัวแป้ผงกศีรษะช้า ๆ ดวงตามีประกายพิสดารแวววาว มองดูนาง มองดูเที แดงที่เบื้องหน้า

มีโอกาสได้วิวาห์กับดรุณีที่น่ารักปานนี้ ไยมิใช่เป็นความปรารถนาที่สุดข เหล่าบุรุษเพศ ?

ท่านแย้มยิ้มกล่าว

"ในชั่วชีวิตนี้ของเรา มีความหวังจะได้มีวันเช่นนี้อยู่เสมอมา... เราความจ เข้าใจ เราต้องไม่มีวันเช่นนี้ชั่วชีวิต แต่ตอนนี้..."

ในที่สุด ท่านก็สมมาตรที่ปรารถนาไว้

น้ำเสียงของท่าน ก็กลับกลายเป็นสงบเยือกเย็นอย่างยิ่ง แต่วาจาของท่านมิ กล่าวจบคำ

ท่านพลันล้มฮวบลง !

ความตายกรายมารวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้าแลบ พลันจู่โจมท่านล้มลงไป

ท่านไม่อาจต่อต้านขัดขืนโดยสิ้นเชิง !

ไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านขัดขืน !

ก่อนอรุณรุ่ง ต้องเป็นเวลามืดมิดที่สุดของวัน

เต็งฮุ้นลิ้มคุกเข่าลง คุกเข่าที่ข้างซากศพกัวแป้ น้ำตาหลั่งทะลักดุจทำนบทลาย

ในสถานที่เดียวกันนี้ ในเทียนแดงคู่เดียวกันนี้ และเป็นในเวลาค่ำคืนเดียวกันด้วย

ได้มีบุรุษสองคน ที่เตรียมจะวิวาห์กับนาง ล้มลงไป

การกระทบกระเทือนใจเยี่ยงนี้ ใหญ่หลวงเกินไปจริง ๆ

อาจบางที พวกท่านความจริงต้องตายอยู่แล้ว ไม่มีนาง พวกท่านอาจบางทีจะตายยิ่งเร็วกว่านี้

แต่ทว่า นางกลับไม่อาจครุ่นคิดเช่นนั้น

นางพลันรู้สึก นางเป็นสตรีอัปมงคล มีแต่นำพาภัยพิบัติและความตายให้แก่ผู้คนเท่านั้น

ก้วยเต๋งตายแล้ว กัวแป้ตายแล้ว เอี๊ยบไคก็แทบตายกับมีดของนาง

แต่นางกลับพาลมีชีวิตอยู่ ?!

'...เราไฉนยังต้องมีชีวิต ? ไฉนต้องยืนหยัดอยู่ในโลกนี้ ?'

'นี่เป็นโลกเยี่ยงไรกันแน่ ?'

คนที่นางรู้จัก ถึงกับแทบอาจเป็นสาวกม้อก้า เริ่มจากทิโกวถึงเง็กเซียว ถึงกัวแป้ถึงมีจ้าวฟ้าปูตาลา ที่อำมหิตเหี้ยมเกรียมปานปิศาจร้าย แต่ละคนต่างเป็นที่คาดคิดไม่ถึง

ในโลกนี้ ยังมีผู้ใดที่นางพอจะเชื่อถือได้ ?

มีแต่เอี๊ยบไค !

แต่ทว่า เอี๊ยบไคอยู่แห่งหนใด ?

สุรายังอยู่ข้างกาย สุราหอมฉุน เมื่อดื่มลงไปคล้ายดั่งกลืนกินไฟก้อนใหญ่

นางดื่มอีกแล้วอีกเล่า ดื่มมิหยุดยั้ง

"เอี๊ยบไค ท่านบอกแล้ว ขอเพียงทุกเรื่องราวคลี่คลายท่านก็จะมาหาเรา ตอนนี้เรื่องราวจบสิ้นทุกสิ่งอันแล้ว ท่านไฉนยังไม่มา... ไฉนยังไม่มา..."

นางตะเบ็งสุดเสียง พลันทุ่มไหสุราในมือออกไปสุดแรง ทุ่มจนกระจัดกระจาย-

สุราฤทธิ์แรง ไหลเป็นเส้นสายอยู่บนพื้นดุจโลหิตสด ๆ

เทียนหงส์มังกรที่บนโต๊ะ ถูกการกระแทกกระเทือนอย่างรุนแรง ร่วงหล่นลงที่พื้น เผาสุราฤทธิ์แรงบนพื้นให้ลุกไหม้มาทันที

เสียงพึ่บดังกึกก้อง เปลวไฟลุกโชติช่วง ลามเลียไปที่ม่านหน้าโต๊ะ และม่านห โต๊ะทันที

ไฟก็อำมหิตไร้น้ำใจ กระทั่งยังอำมหิตยิ่งกว่าความตาย และยังมารวดเร็วยิ่ง ความตายอีกด้วย !

ไฟที่ฮือโหมจนโชติช่วงเยี่ยงนี้ มีผู้ใดสามารถต่อต้านได้ ?

ไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้าน !

แต่เต็งฮุ้นลิ้มกลับคุกเข่าอยู่ที่เดิมดั่งใจลอย กระทั่งยังมิได้เคลื่อนไหว !

ดูเปลวไฟที่แลบเลียดั่งลิ้นอสรพิษร้าย หัวใจนางพลันบังเกิดความชื่นชอบอ ดุดันอำมหิต !

นางต้องการเห็นไฟนี้เผาไหม้ เผาไหม้ทุกสรรพสิ่งให้มอดมลายไป

นางไม่มีกระไรพอให้อาลัยอีกแล้ว

ทำลาย ไยมิใช่เป็นการระบายประเภทหนึ่ง ?

นางต้องการระบาย !

นางต้องการทำลาย !

ห้องพิธีที่สร้างขึ้นจากไม้กระดาน ชั่วพริบตาถูกไฟกลืนหายไป เรื่องราวเห มี บัดนี้ล้วนแล้วถูกคลี่คลายไปจริง ๆ

แต่เอี๊ยบไคเล่า ?

"เอี๊ยบไค ท่านไฉนยังไม่มา ?"

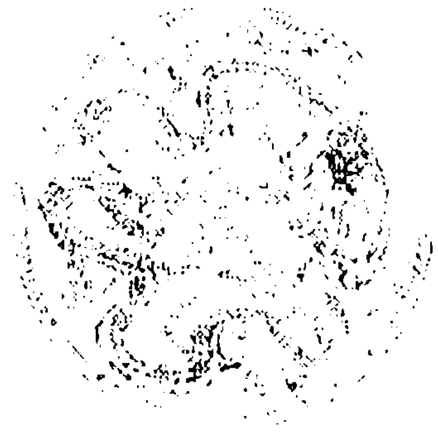

ชีวิตหลังเมฆฝน

ตอนพระเพลิงลูบไล้พสุธากลายเป็นสีแดงฉานนั้น อรุโณทัยก็กรายเข้ามา

แต่เอี๊ยบไคยังคงไม่มา

เอี๊ยบไคเมาแล้ว !

น้อยครั้งนักที่เอี๊ยบไคจะเมา ยังมิเคยเห็นมีผู้ใดสามารถกรอกเอี๊ยบไคให้เมาได้ หนึ่งเดียวที่สามารถกรอกให้เมาคือตัวเอี๊ยบไคเอง

เอี๊ยบไคน้อยครั้งนัก ที่จะกรอกสุราตัวเอง

ดื่มสุราเมามิใช่เป็นเรื่องน่าสนุกสนานนัก โดยเฉพาะเช้าวันรุ่งขึ้นยิ่งไม่สนุกสนาน... ประการนี้ เอี๊ยบไคเข้าใจกระจ่างยิ่งกว่าทุกผู้คน

แต่เมื่อค่ำวาน เอี๊ยบไคกลับพยายามกรอกตัวเองให้เมามายจนสิ้นสติ ลืมเลือนทุกเรื่องราวไป

เนื่องเพราะเอี๊ยบไคอย่างไรยังมิใช่ปราชญ์ลุโสดาบัน

เมื่อทราบว่าคนรักกำลังเข้าพิธีวิวาห์ แต่เจ้าบ่าวกลับมิใช่ตน ยังมีผู้ใดสามารถเตร็ดเตร่อยู่ตามถนนหนทางด้วยสติที่คึกคักแจ่มใส จิตใจอิ่มเอิบยินดีได้ ?

ดังนั้น เมื่อเอี๊ยบไคเตร็ดเตร่มาถึงสถานที่แรกที่มีสุราขาย ก็หยุดเท้าลง หยุดเป็นเวลาชั่วยามเศษ

แต่ตอนออกจากร้าน เอี๊ยบไคยังไม่เมา

"สุราที่นี้คล้ายดั่งชืดเกินไป คล้ายดั่งผสมน้ำมากเกินไป"

ดังนั้น เอี๊ยบไคจึงเดินหาจนพบสถานที่ขายสุราแห่งที่สอง ใช้ฝีเท้าที่มิใคมั่นคงนัก วิ่งเข้าไปในร้าน

เอี๊ยบไคออกมาได้อย่างไร ? ตัวเองก็จำไม่ได้ ภายหลังยังไปสถานที่สามหรือไม่ไม่มีปัญญาจดจำแล้ว

หนึ่งเดียวที่ยังจำได้ คือฟาดศีรษะอันธพาลผู้หนึ่งที่พานางคณิกาไปดื่มสุราจ' แตกเป็นโพรง

โพรงนั้นโตใหญ่เท่าใดแน่ ? เอี๊ยบไคจำไม่ได้โดยสิ้นเชิง

ตอนได้สติฟื้นคืนมา พบเห็นตนถึงกับนอนอยู่ในกองขยะของตรอกตัน

ขยะที่ทั้งสกปรกทั้งเหม็นคละคลุ้ง กระทั่งสุนัขยังไม่ยินยอมนอนในสถานที่

เอี๊ยบไคพอจะประกันได้ มิใช่ตนยินยอมมานอนสถานที่เช่นนี้เด็ดขาด เอี๊ยบไ ไม่เคยมีนิสัยนอนในกองขยะมาเลย

ต้องเป็นอันธพาลที่ถูกตีศีรษะแตกเป็นโพรงผู้นั้น หาพวกพ้องมาแก้แค้ จัดการทุบตีตนพักหนึ่งแล้ว จึงลากมาทิ้งไว้ที่นี้

เอี๊ยบไคสามารถยืนยันเรื่องนี้ได้รวดเร็วยิ่ง

เนื่องเพราะตอนผุดลุกขึ้น มิเพียงศีรษะปวดแปลบราวจะแตกเป็นเสี่ยง เท่านั้น กระดูกทั่วร่างยังเจ็บปวดอย่างยิ่งด้วย

นั่นต้องเป็นหมัดจำนวนมากหลาย จึงสามารถต่อยจนเอี๊ยบไคกลายเป็นสภาพ แต่เอี๊ยบไคยังมิทันฝึกต่อยตีคน ก็ฝึกถูกต่อยตีมาก่อน

มิว่าผู้ใด หากพบเห็นว่าถูกโยนอยู่ในกองขยะ ถูกทุบตีจนยับเยินเยี่ยงนี้ ต่ ต้องไม่อาจข่มกลั้นเพลิงโทสะที่ระเบิด ต่างต้องมิอาจไม่เศร้าเสียใจได้

แต่เอี๊ยบไคกลับหัวร่อ

...บางครั้งถูกคนทุบตีหนักหน่วงสักพัก ไยมิใช่เป็นเรื่องสนุกสนานสมใจยิ่ง !

อย่าว่าแต่เอี๊ยบไคยังเชื่อ บรรดาอันธพาลที่เตะต่อยตนเหล่านั้น ตอนนี้มือเท้ จะต้องเจ็บปวดอย่างยิ่งเช่นกัน

ออกจากตรอกตัน เป็นทางลาดเทสายหนึ่ง เฉกเช่นกับถนนทั่ว ๆ ไปในมหานค เชี่ยงอัน... เก่าชราจนคร่ำคร่า

ตรงข้ามตรอกเป็นร้านสุราเล็ก ๆ ปากประตูแขวนน้ำเต้าสุราใบมหึมา เป็ น้ำเต้าเหล็ก

เอี๊ยบไคพลันนึกได้ การดื่มสุราและต่อยตีเมื่อค่ำวาน อยู่ในร้านสุราเล็ก ๆ นี้แ

ด้านหลังร้านสุรา คล้ายดั่งมีประตูลับบานหนึ่ง สตรีที่อันธพาลผู้นั้นพาออกมาเป็นสตรีอยู่หลังประตูลับบานนั้นเอง

ออกจากที่นี้ เลี้ยวทางซ้ายไปอีกสองถนน ก็เป็นโรงเตี๊ยมฮั้งปิน

ชั่วชีวิตนี้ของเอี๊ยบไค น่ากลัวไม่ยอมไปโรงเตี๊ยมฮั้งปินอีกแล้ว เรื่องเสียดแทงใจในที่นั้น มีมากเกินไปจริง ๆ

บัดนี้สมควรไปที่ใด ? สมควรกระทำเรื่องราวใด ? เอี๊ยบไคกระทั่งคิดยังมิยอมคิด

เอี๊ยบไคตกลงใจ ยังไม่ไปคิดชั่วคราว สมองตอนนี้ยังคงหนักอึ้งอยู่

เพียงแต่ทราบ ไม่อาจเลี้ยวซ้ายไปเด็ดขาด

วันนี้ถึงกับเป็นดินฟ้าอากาศแจ่มใสอีก แสงอาทิตย์สาดส่องอยู่บนร่าง อบอุ่นอย่างยิ่ง สบายอย่างยิ่ง

ผู้คนบนถนนต่างสวมเสื้อผ้าใหม่ ใบหน้ามีรอยยิ้มแย้ม ด้วยจิตใจร่าเริงแจ่มใส พอพบคนรู้จัก เป็นประสานมือคารวะ กล่าวอวยพรกันมิหยุดปาก

เอี๊ยบไคจึงพลันนึกได้ วันนี้ยังคงเป็นชิวยี่ (ที่สองของปี)

ผู้คนอื่น ๆ สมควรกระทำเรื่องราวใดในวันชิวยี่ของปี

... พาพวกบุตรธิดาไปอวยพรปีใหม่ที่บ้านญาติสนิทมิตรสหาย รับเงินแต๊ะเอียมาบ้าง จากนั้นค่อยกลับบ้าน เตรียมเงินทองไว้ให้ผู้อื่นมาคารวะอวยพร คืนเงินแต๊ะเอียให้กับบุตรธิดาของผู้อื่น

วันนี้ ทั้งปวงต่างถูกห้ามมิให้กล่าววาจาอัปมงคล ยิ่งห้ามมิให้เกิดเรื่องต่อยตีมีไทสะ

แต่เมื่อไม่มีบ้าน ไม่มีมิตรสหาย เป็นเพียงคนพเนจรที่ร่อนเร่ไปทุกแห่งหน วันนี้พอจะกระทำเรื่องราวใด ?

เอี๊ยบไคเตร็ดเตร่อยู่ตามถนนหนทาง เหลียวซ้ายแลขวาตลอดเวลา แต่ความจริงไม่เห็นกระไรทั้งสิ้น ในใจก็มิได้คิดกระไร... อาจบางทีคิดเพียงเรื่องเดียว

"เต็งฮุ้นลิ้มกำลังทำกระไร ?"

ความจริงเอี๊ยบไคตกลงใจไม่ไปคิดถึงนางตลอดกาล แต่มิทราบเพราะกระไรในสมองที่หนักอึ้งจนมึนงงนี้ คิดไปคิดมา พาลมีแต่นางเพียงลำพัง !

เอี๊ยบไคเมื่อครู่ยังตกลงใจ ไม่ไปที่โรงเตี๊ยมฮั้งปินอีกเป็นอันขาด แต่ตอนนี้พอเงยหน้าก็พบเห็น ถึงกับยังเดินอยู่ในถนนสายนั้น

ประหลาดที่ว่า กลับไม่เห็นป้ายตัวทองที่แขวนอยู่สูงของโรงเตี๊ยมฮั้งปิน เพียงเห็นคนกลุ่มใหญ่ล้อมอยู่ในบริเวณนั้น มีบ้างซุบซิบวิจารณ์กัน มีบ้างส่ายหน้าถอนใจ

กระทั่งยังมีบ้างตือกชกหัวร่ำไห้

"ที่นั้นเกิดเรื่องราวใดกันแน่ ?"

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องเร่งฝีเท้า เบียดหมู่ผู้คนเข้าไป จากนั้นพลันตัวชาจนแข็งคล้ายดั่งถูกผลักตกลงในหล่มน้ำแข็งที่ลึกไม่ถึงก้น

โรงเตี๊ยมฮั้งปิน ที่โอ่อ่าโอฬารที่สุดของนครเซี่ยงอัน ตอนนี้ถึงกับกลายเป็นซากปรักหักพัง !

คดีสยดสยองที่เกิดขึ้นในโรงเตี๊ยมฮั้งปินเมื่อค่ำวาน จนสว่างวันนี้จึงมีคนทราบ

เนื่องเพราะเมื่อค่ำวาน เป็นวันพิเศษอย่างยิ่ง... ชิวอี้ดของปี

ค่ำคืนวันชิวอี้ด ผู้คนทั้งหลายมักจะเสพสุขอยู่ในบ้าน ไม่มีผู้ใดยอมออกเตร็ดเตร่ตามท้องถนนเด็ดขาด

แม้นับว่ามีคน ก็ต้องเป็นบรรดาปิศาจนักพนัน ที่พนันจนหูอื้อตาลาย ไม่มีผู้ใดจะไปเที่ยวในโรงเตี๊ยมแน่

ผู้ที่อยู่กับบ้าน ส่วนมากดื่มสุราเล่นการพนัน ยิ่งไม่มีผู้ใดไปสนใจเรื่องทางภายนอก

คนที่เจ้าของโรงเตี๊ยมชราเชิญไปดื่มสุรา อาจบางทีล้วนเป็นคนโสดโดดเดี่ยวที่ไม่มีบ้านช่อง เป็นคนโสดโดดเดี่ยวที่ไม่มีผู้กังวลสนใจ

เนื่องเพราะเป็นวันพิเศษ จึงเกิดเรื่องพิเศษเหล่านั้นขึ้น

นี่มิใช่เป็นบังเอิญ

แต่ละเรื่องที่เกิดขึ้นและดำรงอยู่ ล้วนมีสาเหตุของมันทั้งสิ้น !

"ที่นี้เกิดเพลิงไหม้ในเวลาใด ?"

"มิทราบ"

"เมื่อค่ำวานเราเล่นไพ่เก้าอยู่ ต่อให้เป็นฟ้าถล่มลงมาเราก็ไม่อาจทราบได้"

"ฟังว่าเมื่อค่ำวานมีคนประกอบพิธีวิวาห์ในที่นี้ ?"

"คล้ายดั่งใช่"

"พวกที่มาดื่มสุรามงคล ไฉนไม่เห็นเลยสักผู้เดียว ?"

"มิทราบ"

"บ่าวสาวผู้นั้นเล่า ?"

"มิทราบ"

"ที่นี้แม้ถูกเผาผลาญจนกลายเป็นเถ้าถ่าน แต่กระทั่งกระดูกคนยังไม่มีสักท่อน"

"เจ้าของโรงเตี๊ยมเล่า ?"

"มิทราบ"

เมื่อค่ำวาน ที่นี้เกิดเรื่องราวใดบ้าง นับว่าไม่มีคนทราบเลยสักผู้เดียวจริง ๆ

"เรื่องอื่น ๆ เราไม่รู้สึกประหลาดใจ เพียงประหลาดที่บ่าวสาวมิได้อยู่ในห้องหอ แระทั่งเจ้าของชราก็ไม่เห็นแล้ว"

ทั้งปวงต่างวิพากษ์วิจารณ์ ยิ่งกล่าวยิ่งมาก

หรือที่นี้ เมื่อค่ำวานเกิดปิศาจผุดขึ้นมาทำลาย ?

หากมิใช่ภูตผีปิศาจ โรงเตี๊ยมถูกเผาผลาญหมดสิ้น เจ้าของโรงเตี๊ยมชราย่อมต้องมาดูบ้าง

เอี๊ยบไคทราบ ไม่มีภูตผี ทั้งมิเคยเชื่อเรื่องภูตผีมาเลย

แต่เรื่องนี้กลับคล้ายได้พบเห็นภูตผีจริง ๆ แม้นับว่าฟาดศีรษะจนแตกเป็นไพวง ก็ไม่มีปัญญาครุ่นคิดสาเหตุออก

เอี๊ยบไคเพียงรู้สึก ตลอดร่างกลายเป็นไม้ท่อนหนึ่ง ไม้ที่ทั้งเย็นทั้งแข็ง

ที่นี้เกิดอัคคีภัยเพราะสาเหตุใดกันแน่ ?

เต็งฮุ้นลิ้มกับก้วยเต๋งไปที่ใดแล้ว ?

เอี๊ยบไคต้องลอบถามร่องรอยของทั้งสองมาให้ได้ แต่มิทราบสมควรไปถามผู้ใด ?

ขณะเวลานั้นเอง ในกลุ่มคนหนาแน่น มีผู้หนึ่งกระตุกชายเสื้อเอี๊ยบไคเบา ๆ

เอี๊ยบไคพอก้มมองก็เห็น มือที่เรียวงามขาวผ่องข้างหนึ่ง... มือของสตรี

เป็นผู้ใดฉุดชายเสื้อ ?

ใช่เต็งฮุ้นลิ้มหรือไม่ ?

เอี๊ยบไคเงยหน้า คนที่ฉุดชายเสื้อก็หันกายเบียดผู้คนออกจากวงไป

ร่างนางคลุมเสื้อคลุมสีดำ รวบผมยาวสยายไว้ ใช้ห่วงหยกรัดเป็นมวย

นางใช่เต็งฮุ้นลิ้มหรือไม่กันแน่ ?

เอี๊ยบไคดูไม่ออก

เอี๊ยบไคจึงจำต้องตามนางออกจากกลุ่มผู้คน ดูร่างที่อ้อนแอ้นแบบบางของนาง เอี๊ยบไคพลันบังเกิดรสชาติที่บอกไม่ถูก ทั้งหวังให้นางเป็นเต็งฮุ้นลิ้ม ทั้งหวังให้นางมิใช่

หากนางเป็นเต็งฮุ้นลิ้ม สองคนเมื่อพบกัน ในใจจะมีรสชาติใด ? มีวาจาใดอีก ?

หากนางมิใช่เต็งฮุ้นลิ้ม จะเป็นผู้ใดกัน ?

ครั้งนี้เอี๊ยบไคถึงกับมิได้หวาดหวั่น และมิได้หลบหนี เอี๊ยบไคทราบ มิว่านางใช่เต็งฮุ้นลิ้มหรือไม่ ต่างต้องมีเรื่องราวบอกกับตนมากมายยิ่ง

นางเดินนำหน้าอยู่ช้า ๆ ทั้งมิได้หยุดและมิได้เหลียวหลัง ผ่านถนนสายยาวนี้ไปแล้ว ผ่านอีกสายหนึ่งจึงวกเข้าในตรอกขวาง

ตรอกที่แคบอย่างยิ่ง

ตอนเอี๊ยบไคไล่ตามไป เห็นเงาร่างนางเพียงถลันวูบเดียวก็หายเข้าไปในประตูแคบ ๆ

ประตูเพียงเปิดแง้มไว้มิได้ลงกลอน

ดูทางภายนอก เป็นเพียงประตูของครอบครัวธรรมดา เหนือประตูมีฝุ่นเกาะหนา คล้ายดั่งมิได้ปัดกวาดมานานอย่างยิ่ง

เมื่อเอี๊ยบไคถึงหน้าประตู หัวใจพลันเต้นถี่เร็ว

เอี๊ยบไคนึกได้ สถานที่นี้เคยมาครั้งหนึ่ง ตอนนี้มิต้องเข้าไปก็ทราบนางเป็นผู้ใดแล้ว

ซุยเง็กจิน !

บ้านนี้คือสถานที่ซึ่งนางเคยพาเอี๊ยบไคมารักษาบาดแผล

นึกถึงเรื่องราวในสองวันนั้น หัวใจเอี๊ยบไคมีความรู้สึกประหลาดพิกล ประดังขึ้นจนบอกไม่ถูก มิทราบเป็นปีติยินดี เป็นหดหู่รันทด ? หรือเป็นท้อแท้ผิดหวัง ?

ยินดีที่ซุยเง็กจินยังมีชีวิตอยู่

หดหู่ที่อดีตกลายเป็นเรื่องผ่านพ้น ความฝันครั้งนั้น ไม่มีปัญญาสืบสาวคืนกลับมา

แล้วท้อแท้ผิดหวังในเรื่องอันใด ?

หรือก้นบึ้งหัวใจ ยังหวังจะได้เห็นนางเป็นเต็งฮุ้นลิ้ม ความหลังเก่าก่อน มิใช่ไม่มีทางสืบสาวโดยสิ้นเชิง อย่างน้อย ในลมหนาวเหน็บ ยังพอจะหานางได้จากความฝัน

สายลมโชยมาจากทางด้านหลังซึ่งเป็นห้องครัว โชยเข้าในลานตึกที่สงบเงียบ

ในสายลม มีกลิ่นหอมของข้าวต้มไก่

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องนึกถึงเช้าวันนั้น และได้กลิ่นหอมของข้าวต้ม กำลังต้องการข้าวต้มที่ร้อน ๆ หอมหวนชวนรับทาน มีมือขาวสะอาดคู่หนึ่ง มือที่ทั้งสวยงามทั้งผุดผ่องประคองให้

มิคาด ข้าวต้มถึงกับลอยเข้ามาทางประตู

เอี๊ยบไคก็มิได้เห็นมือเรียวงามขาวผ่องคู่นั้น ที่ได้เห็นกลับเป็นมือโลหิตที่ฆ่าคน

เชียะม้อชิ้ว อีแม้เข่า !

หลังจากวันนั้นแล้ว เอี๊ยบไคก็มิได้พบนางอีก มิเคยคาดคิด ทั้งสองยังจะมีโอกาสได้พบกันอีกครั้ง

เอี๊ยบไคความจริงเข้าใจ ตนกับเต็งฮุ้นลิ้มต้องสามารถอยู่ร่วมกันชั่วกาลนาน มิคาด ตอนนี้ถึงกับไม่อาจพบพานกันอีก

การจำพรากตายจาก ทุกข์สุขดีร้ายของชีวิต มีผู้ใดสามารถคาดคิดได้ ? คำนวณได้ ?

เอี๊ยบไคถอนใจเบา ๆ ผลักประตูเดินเข้าไป เตียงตัวนั้นตู้เสื้อผ้าเล็ก ๆ หลังนั้น ทั้งคงเป็นปกติดั่งเดิม

กระทั่งแสงอาทิตย์ที่มุมห้อง ยังคงเป็นเช่นเช้าวันนั้นมิผิดเพี้ยน

เอี๊ยบไคมิทราบเป็นอ่อนล้าระโหย หรือเป็นท้อแท้ระทวย เมื่อเดินเข้าไปก็ล้มตัวลงกับเตียง

บนหมอนถึงกับคล้ายยังมีกลิ่นหอมของทรงผมนางเหลืออยู่

อย่างไรก็ตาม สองวันที่สุขสงบนั้น ได้จารึกอยู่ในความทรงจำไว้ชั่วกาลนานแล้ว

กระทั่งใจยังคิด หากวันนั้นนางมิได้ประสบภัยสุดวิสัย จวบจนบัดนี้ ตนยังจะอยู่ร่วมกับนางที่ห้องนี้อีกหรือไม่ ?

มีเสียงฝีเท้าแผ่วเบาดังขึ้นที่หน้าประตู นางประคองชามข้าวต้มที่ร้อนควันกรุ่นเข้ามา พร้อมกับรอยยิ้มหยาดเยิ้มดั่งบัวแย้ม

มันเป็นสภาพที่ เช้าวันนั้นเอี๊ยบไคมุ่งหวังอยู่ เพียงแต่ว่า วันนี้ห่างกับเช้าวันนั้นมิทราบอีกเนิ่นนานเท่าใด ? เกิดเรื่องราวมาอีกมากน้อยเท่าใด ?

ตอนนี้ มาตรว่าสภาพยังคงเป็นเช่นเช้าวันนั้น แต่จิตใจของทั้งสองกลับผิดแปลกไป

ในโลก มีผู้ใดสามารถรั้งเวลาที่ผ่านไปให้คืนกลับมาได้อีก ?

เอี๊ยบไคพยายามฝืนยิ้มทักทาย

"เช้า"

"เช้า (อรุณสวัสดิ์)"

ชุยเง็กจินรับคำแล้ว แย้มยิ้มนุ่มนวลกว่าเดิม กล่าวต่อไป

"ข้าวต้มเสร็จแล้ว ท่านนอนรับทานบนเตียงหรือไร ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ

ดังนั้นเอง ข้าวต้มที่ทั้งร้อนทั้งหอม ถูกมือเรียวงามขาวผ่องของนางประคองเข้ามา

ตอนนี้ เอี๊ยบไคต้องการข้าวต้มเช่นนี้เป็นอย่างยิ่งจริง ๆ เพราะในกระเพา ว่างเปล่า ตลอดร่างว่างเปล่าอยู่แล้ว

รสของข้าวต้มก็ยังคงเป็นเช่นคราก่อน แต่ทว่าเอี๊ยบไคดื่มไม่กี่คำก็กลืนกิ มิลงอีกแล้ว

ชุยเง็กจินเพ่งมองพลางกล่าวเบา ๆ

"เมื่อค่ำวาน ท่านจะต้องเมาอย่างร้ายกาจยิ่ง ?"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มตอบ

"เมาจนคล้ายเป็นสุนัขตายตัวหนึ่งจริง ๆ"

ชุยเง็กจินเพ่งมองอีกเนิ่นนาน จึงถอนใจเบา ๆ กล่าว

"หากข้าพเจ้าเป็นท่าน ก็ต้องกรอกจนเมามาย"

"ท่านทราบเหตุการณ์เมื่อค่ำวาน ?"

"ความจริงข้าพเจ้ายังไม่ทราบ"

ดวงตาคู่งามของนาง พลันปรากฏประกายรันทดหดหู่จนบอกมิถูก เริ่มเล่ เรื่องราวที่เกิดขึ้นช้า ๆ

"เช้าวันนั้น ข้าพเจ้าถูกอีแม้เข่าคุกคามให้กลับไปที่เง็กเซียว มันจึง... จึงห้า มิให้ข้าพเจ้าออกมาอีก"

เอี๊ยบไคหดหู่ยิ่ง ทราบว่านางจะต้องทนทุกข์ทรมานไม่น้อย แม้นางมิบอ เอี๊ยบไคก็ดูออก

"ความจริงข้าพเจ้าเข้าใจ ชีวิตชาตินี้สุดสิ้นแล้ว ข้าพเจ้าคาดคิดไม่ถึง อสูรร้า ตัวนั้นก็มีวันตายกับมือผู้อื่น"

"เง็กเซียวพอตาย ท่านก็มาที่นี้"

ชุยเง็กจินผงกศีรษะตอบ

"พวกเจ๊ม่วยพอได้ยินข่าวตายของมัน คล้ายเป็นนกที่ถูกปลดปล่อยออกจา กรง ต่างแค้นที่ไม่สามารถโบยบินให้สุดแสนไกล แต่ละคนแบ่งข้าวของมันมาเล็ก น้อย ๆ ไม่ถึงชั่วยามก็พากันกระจายไปหมดสิ้น มีแต่ข้าพเจ้า"

นางก้มศีรษะต่ำ มิได้เล่าต่อไป

...มีแต่นางมิได้ไป เนื่องเพราะนางไม่อาจลืมเอี๊ยบไคได้ ดังนั้นจึงย้อนมาที่ อีกครา คิดจะแสวงหาความฝันที่ผ่านพ้นไปในคราครั้งก่อนคืนมา

วาจานี้นางมิต้องบอก เอี๊ยบไคย่อมเข้าใจได้

"ข้าพเจ้าจับเจ่าอยู่ในห้องนี้เพียงลำพังมาหนึ่งวันหนึ่งคืน ทั้งไม่ออกไป แล

แทนไม่หลับ"

นางหัวร่อ แต่เป็นเสียงหัวร่อที่ขมขื่นอย่างยิ่ง เล่าต่อไป

"ความจริงข้าพเจ้าก็ทราบ ท่านต้องไม่กลับมาที่นี้อีกแน่นอน"

ในใจของเอี๊ยบไค ไยมิใช่ขมขื่นจนบอกมิถูกเช่นกัน

เอี๊ยบไคพบเห็น ตนเป็นคนไร้น้ำใจจริง ๆ เพราะมิเคยคิดจะย้อนกลับมาที่นี้อีกเลยจริง ๆ

"จวบจนเมื่อเช้าวันก่อน ข้าพเจ้าได้ยินเสียงประทัดทางด้านนอก จึงนึกได้ว่าเป็นชิวอี้ดของปี"

หยุดเล็กน้อยแล้ว เล่าช้า ๆ สืบไป

"ข้าพเจ้าไม่คิดจะอึดอัดอยู่ในห้องอีกต่อไป ข้าพเจ้ายังหิวโหยจนไม่อาจทนทานแต่มิได้ต้องคิดไปเดินเล่นทางภายนอกสักรอบ แต่ข้าพเจ้าคิดมิถึง พอเพิ่งออกไปได้ก็ทันข่าวร้ายที่น่ากลัวยิ่ง"

"ข่าวใด ?"

"ข้าพเจ้าได้ยินเต็งโกวเนี้ยจะวิวาห์"

เอี๊ยบไคยิ้มฝืนกว่าเดิมกล่าว

"ข่าวนี้มิได้น่ากลัวเลย"

"แต่ทว่า ตอนนั้นข้าพเจ้าเข้าใจนาง... นางจะวิวาห์กับท่าน"

ดรุณีที่แรกรัก หากได้ยินชายคนรักจะวิวาห์กับผู้อื่น ย่อมมีความเห็น ข่าวนั้นแทงใจแล้วอย่างยิ่ง

เอี๊ยบไคเข้าใจความรู้สึกของนาง เพราะตนก็เคยมีความรู้สึกเช่นนั้นมา จึงแต่มิได้ต้องถอนใจเบา ๆ

ชุยเง็กจินก้มศีรษะเล่าต่อไป

"ข้าพเจ้าได้ยิน คนที่เต็งโกวเนี้ยจะวิวาห์ด้วยเป็นคนบาดเจ็บสาหัส ข้าพเจ้าก็เข้าใจต้องเป็นท่าน ตอนนั้นมาตรว่าข้าพเจ้าเศร้าเสียใจยิ่ง แต่กลับหวังได้พบท่านไปแต่ไกลสุรามงคลอีกครั้ง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้นำของขวัญชิ้นหนึ่ง ส่งไปที่โรงเตี๊ยมฮั้งปิน"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้ม

เอี๊ยบไคก็ส่งของขวัญไป ของขวัญที่พิเศษอย่างยิ่ง

หลังจากทราบข่าววิวาห์เต็งฮุ้นลิ้ม เอี๊ยบไคตกลงใจ ต้องหาทางรักษาอาการก็มาแต่งให้ทุเลา

เสียดายที่ตัวเอี๊ยบไคเอง ไม่มีความสามารถเรื่องรักษาพยาบาล ดังนั้นใช้ช่วง

เวลาคืนเดียว ไปกลับระยะทางเจ็ดร้อยลี้หาตัวกัวแป้มา

ชุยเง็กจินขบริมฝีปากแล้วเล่าต่อ

"แต่พอถึงค่ำคืน ข้าพเจ้าเกิดไม่กล้าไปดื่มสุรามงคลอีก"

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถาม

"ท่านไม่กล้า ? ท่านกลัวกระไร ?"

"ข้าพเจ้า... พลันเกิดความกลัว จะได้พบท่านอีก"

"ตอนนั้น ท่านยังไม่ทราบเจ้าบ่าวมิใช่ข้าพเจ้า ?"

"ยังมิทราบ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงขังตัวเองอยู่ในห้องอีก ซื้อสุราอาหารมาเล็กน้ หลบดื่มกินอยู่เพียงลำพัง ข้าพเจ้าคิด ข้าพเจ้าก็พอจะถือว่า กำลังดื่มสุรามงคลข พวกท่าน"

ชุยเง็กจินเล่าด้วยสีหน้าหม่นหมอง น้ำเสียงสั่นเครือ เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องกุม นางเบา ๆ

ในโลกถึงกับมีดรุณีเช่นนี้ ? มีน้ำใจต่อตนลึกซึ้งปานนี้ ?

เอี๊ยบไคเองถึงกับมิทราบสักน้อยนิด

เอี๊ยบไครู้สึก หัวใจปวดแปลบจนต้องส่งเสียง

"หากข้าพเจ้าทราบท่านอยู่ที่นี้ ข้าพเจ้าต้องมาอยู่เป็นเพื่อนท่านแน่นอน"

ในที่สุด ชุยเง็กจินแย้มยิ้มขึ้นแล้ว อีกเนิ่นนานให้หลังจึงเล่าต่อ

"ข้าพเจ้าดื่มสุราไปเล็กน้อยแล้ว อดมิได้เกิดความต้องการจะไปดูท่านอีก"

"ท่านไปหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้าลังเลนานอย่างยิ่ง จิตใจกลับ ๆ กลอก ๆ โดยไม่อาจตัดสินใจ ข้าพ ทั้งกลัวพบพวกท่านแล้วทนทานมิได้ แต่หากมิได้พบกันตลอดกาลในสภาพนั้น ข้าห ก็รู้สึกมิยินยอม"

เอี๊ยบไคก็เข้าใจความรู้สึกเช่นนี้ ในโลกอาจไม่มีผู้ใดสามารถเข้าใจความรู้ เช่นนี้กระจ่างกว่าเอี๊ยบไค

ชุยเง็กจินเล่าต่อ

"สุดท้าย ในที่สุดข้าพเจ้าก็ตกลงใจได้"

"ตกลงใจอย่างไร ?"

"ข้าพเจ้าแม้นับว่ามิได้ไปดื่มสุรามงคลของพวกท่าน ก็ต้องลอบดูพวกท่า ทางด้านนอกสักแวบหนึ่ง"

"ท่านไปแล้ว"

"ใช่ เมื่อวานเป็นชิวอี้ดของปี พอถึงราตรีตามถนนหนทางแทบไม่มีผู้สัญจร ข้าพเจ้าเตร็ดเตร่อยู่ตามถนนเนิ่นนานยิ่ง จึงสามารถปลุกปลอบใจให้เข้มแข็งได้ ค่อยเลาะเข้าไปที่หลังโรงเตี๊ยม พอเข้าไป ข้าพเจ้าก็ทราบไม่ถูกต้องทันที"

"มีที่ใดไม่ถูกต้อง ?"

"โรงเตี๊ยมที่ใหญ่โตปานนั้น กระทั่งไม่มีเสียงใด ๆ สักน้อยนิด มิเพียงไม่ได้ยินเสียงคนกำลังประกอบพิธีเท่านั้น กระทั่งยังเงียบวังเวง ยิ่งกว่าบ้านช่องคนที่มีคนศพเสียอีก"

เอี๊ยบไคก็รู้สึกไม่ถูกต้องแล้ว รีบถามขึ้น

"ข้าพเจ้าทราบ คนไปดื่มสุรามงคลมีไม่น้อย ไฉนไม่มีเสียงเลยสักน้อยนิด ?"

"ข้าพเจ้าหาจนพบ ห้องโถงที่ประกอบพิธีวิวาห์ ลอบมองจากหน้าต่างเข้าไป..."

ใบหน้านางพลันปรากฏแววหวาดหวั่นจนถึงที่สุด คล้ายดั่งได้เห็นสภาพที่สยดสยองจนไม่อาจทนดูนั้นอีกครา

หัวใจเอี๊ยบไคก็วาบหวิวลงทีละน้อย อดมิได้ต้องถามอีก

"ท่านเห็นกระไร ?"

"ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้า..."

เสียงของนางสั่นสะท้าน จนเนิ่นนานให้หลัง จึงสามารถกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าเห็น ในห้องโถงมีแต่โลหิตเป็นลิ่ม ๆ ซากศพระเกะระกะ กระทั่งไม่มีคนเป็น ๆ เลยแม้สักผู้เดียว"

เอี๊ยบไคตะลึงลานไป คล้ายดั่งถูกผลักลงในหุบเหวมืดมิดที่ไม่เห็นก้น !

"ตอนนั้น ข้าพเจ้าเข้าใจท่านก็อยู่ที่นั่น ดังนั้นข้าพเจ้าไม่คำนึงถึงภาทภัยใด ๆ โถมเข้าไปทันที"

นางระบายลมจากปากเบา ๆ เล่าต่อไป

"จวบจนตอนนั้นข้าพเจ้าจึงทราบ คนที่เต็งโกวเนี้ยจะวิวาห์ด้วยมิใช่ท่าน"

"ท่าน... ท่านแลเห็นเจ้าบ่าวผู้นั้น ?... มันก็ตายแล้ว ?"

เสียงถามของเอี๊ยบไคก็สั่นสะท้านเช่นกัน ชุยเง็กจินผงกศีรษะ ตอบด้วยสีหน้าหม่นหมอง

"มันตายสยดสยองยิ่ง"

เอี๊ยบไคแม้มิกล้าถาม แต่ยังคงอดมิได้ต้องถามไป

"เต็งฮุ้นลิ้มเล่า ? หรือนางก็..."

"นางมิได้ตาย นางตอนนั้นมิได้อยู่ในห้องพิธีด้วย"

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องระบายลมจากปากเบา ๆ แต่รู้สึกประหลาดใจยิ่ง

หลังจากนางแยกทางกับตนแล้ว หรือนางถึงกับมิได้กลับไป ?

พวกก้วยเต๋งไฉนต้องตาย ?

เป็นผู้ใดลงมืออำมหิต ?

คนที่อยู่ในห้องพิธีค่ำคืนนั้นต้องมีไม่น้อย ผู้สามารถใช้ฝีมืออำมหิตเยี่ยกลับมีไม่มาก

ชุยเง็กจินเล่าต่อไป

"ข้าพเจ้าตอนนั้น แม้ทั้งตระหนกทั้งหวาดกลัว แต่เมื่อเห็นท่านไม่อยู่ในซากศพ ข้าพเจ้านับว่าระบายลมจากปากอย่างโล่งอกได้"

"ท่านเห็นศพที่ใส่เสื้อสีเหลืองทองสี่ซากหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้ามิได้สนใจผู้อื่น และมิกล้าไปพิจารณาโดยละเอียด"

นางหยุดครุ่นคิดแล้วเล่าต่อ

"ในบรรดาซากศพเหล่านั้น คล้ายมีคนสวมเสื้อสีเหลืองทองอยู่หลายคน"

เอี๊ยบไคขมวดคิ้วถาม

"หากพวกมันก็ตายไป ฆาตกรเป็นผู้ใดกันแน่ ?"

"ข้าพเจ้าก็นึกไม่ออก ในโลกไฉนยังมีคนใจดำอำมหิตปานนี้ ตอนนั้น ข้าพเพียงต้องการรีบเร่งออกจากสถานที่นั้น มิคาด ข้าพเจ้าเพิ่งคิดจะไป พลันได้เสียงชายเสื้อปะทะลมแว่วขึ้นที่นอกหน้าต่าง"

หยุดเล็กน้อยแล้วนางเล่าต่อ

"เพราะสถานที่นั้นเงียบเกินไป ดังนั้นข้าพเจ้าได้ยินชัดเจนยิ่ง ผู้มามิเพียท่าร่างรวดเร็วเท่านั้น ยังมีไม่เพียงหนึ่งคนอีกด้วย"

เอี๊ยบไคโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"หรือบรรดาฆาตกรเหล่านั้นกลับมาอีก ?"

"ตอนนั้นข้าพเจ้าก็เข้าใจเช่นนั้น จึงตระหนกจนกระทั่งหนีก็ยังไม่กล้า ยิ่กล้ารีรออยู่ในที่นั้น หากถูกพวกมันพบเห็น ข้าพเจ้าไหนเลยจะมีชีวิตรอดได้ ? โชที่ข้าพเจ้าพอมีวิชาฝีมืออยู่เล็กน้อย ในยามกระวนกระวาย วิชาฝีมือคล้ายดั่งสูงกปกติมาบ้าง ถึงกับสามารถกระโดดได้สูงอย่างยิ่ง"

"ท่านคงกระโดดขึ้นไปบนขื่อกลางห้องกระมัง ?"

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้าหลบอยู่บนขื่อ กระทั่งลมหายใจยังมิกล้าระบาย แต่อดมิต้องลอบดูลงจากเบื้องบน"

"ท่านเห็นกระไรบ้าง ?"

"ข้าพเจ้าเห็น คนสวมเสื้อเหลืองจำนวนหนึ่งกระโดดเข้ามาทางหน้าต่าง จัดการศพบนพื้นอย่างแคล่วคล่องเจนจัด โดยจับเหวี่ยงออกไปทางหน้าต่างทีละซาก นอกหน้าต่างคล้ายมีคนใช้ของรองรับ เพียงครู่เดียว ซากศพในห้องถึงกับถูกพวกมันสาเลียงไปหมดสิ้น"

สีหน้าเอี๊ยบไคกลายเป็นเขียวคล้ำ กล่าวเบา ๆ

"ท่านเห็นชัดว่า พวกมันต่างสวมเสื้อผ้าสีเหลือง ?"

"ข้าพเจ้าเห็นชัดยิ่ง เนื่องเพราะสีเหลืองเสื้อผ้าของมันพิเศษอย่างยิ่ง ดูในแสงไดมไฟ คล้ายมีประกายทองแวววาว"

เอี๊ยบไคกำหมัดแนบแน่นกล่าว

"เป็นพวกมันลงมืออำมหิตจริง ๆ ?"

"ข้าพเจ้าไม่เห็นพวกมันฆ่าคน"

เอี๊ยบไคแค่นหัวร่อกล่าว

"หากคนมิใช่เป็นพวกมันฆ่า พวกมันไฉนต้องเก็บศพให้เหล่าฆาตกร ?"

"หรือพวกมันฆ่าคนแล้ว ยังจะคิดทำลายซากเพื่อลบหลักฐาน ?"

เอี๊ยบไคแค่นเสียงด้วยความชิงชัง

"ฆ่าคนปิดปาก ทำลายซากลบหลักฐาน คือพฤติการณ์ที่ชำนาญของพรรคกิมจี๊ปังอยู่แล้ว"

"กิมจี๊ปัง... กิมจี๊ปังเป็นพวกใดกัน ?"

"พวกมันมิใช่มนุษย์"

ชุยเง็กจินดูสีหน้าดาลเดือดของเอี๊ยบไค มิกล้าถามสืบต่อไป ลังเลครู่หนึ่งไแที่สุดจึงกล่าว

"ภายหลังข้าพเจ้าเห็นเต็งโกวเนี้ยอีก"

เอี๊ยบไคโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"ท่านเห็นนางในที่นั้น ?"

"ในห้องนั้นเอง"

"นางกลับไปอีก ?"

"หลังจากคนชุดเหลืองลำเลียงซากศพไปหมดสิ้นแล้ว นางก็กลับเข้าไป"

"ท่านตอนนั้น ยังมิได้ไป ?"

"ตอนนั้นทั้งร่างของข้าพเจ้าอ่อนระทวยด้วยความหวาดกลัว ซ่อนตัวบนขื่อ

เป็นครึ่งวัน เพิ่งหอบหายใจจนมีกำลังเล็กน้อย พวกนางก็มาแล้ว"

"พวกนาง ? นางมิใช่ไปเพียงลำพัง ?"

"ยังมีอีกผู้หนึ่ง"

"ผู้ใด ?"

"เป็นคนชราที่มีรูปลักษณะพิกลอย่างยิ่ง ดึกดื่นค่อนคืนยังถือร่มกันฝา ด้ามหนึ่ง"

"อ้อ เป็นกัวแป้"

"ท่านรู้จักมัน ?"

"มิเพียงรู้จัก ยังเป็นสหายเก่ากันด้วย"

ชุยเง็กจินอดมิได้ต้องถอนใจกล่าว

"อย่างนั้น ตอนนี้สหายเก่าของท่าน ก็น้อยไปอีกคนหนึ่งแล้ว"

"ไฮ้ ! มันตายแล้ว !"

"ตายสยดสยองน่าอนาถยิ่ง"

"เป็นผู้ใดฆ่ามัน ? เป็นผู้ใดใช้ฝีมืออำมหิตนั้น ?"

"หลังจากพวกนางเห็นซากศพถูกลำเลียงหมดสิ้น ก็รู้สึกลำบากใจยิ่ง แต่ท นางมิได้รีรออยู่ต่อไป และมิได้พบเห็น ข้าพเจ้ายังซ่อนตัวอยู่บนขื่อ"

"ภายหลังเล่า ?"

"พวกนางพอไป ข้าพเจ้าย่อมรีบหนีลงมาทันที พลันได้ยินมีคนเป่าขลุ่ยที่ท หน้าต่าง พวกนางได้ยินเสียงขลุ่ยนั้น ก็ย้อนกลับมาอีก หาอยู่ในลานตึกชั่วครู่ กระโดดข้ามกำแพงไป"

"ท่านเล่า ?"

"ข้าพเจ้าเห็น สีหน้าท่าทีพวกนางตื่นเต้นอย่างยิ่ง อดเกิดความรู้สึกประห สงสัยมิได้"

"ดังนั้น ท่านจึงตามออกไป ?"

"ข้าพเจ้ามิได้ตามออกไป เพียงแต่ซ่อนตัวบนกำแพง ดูไปทางด้านนอกเท่าท

"ท่านเห็นกระไรอีก ?"

"ด้านนอกมีต้นไม้ใหญ่ คล้ายดั่งแขวนโคมไฟดวงหนึ่ง ใต้โคมเป็นคนยืน ผู้หนึ่ง"

"เป็นคนใด ?"

"ข้าพเจ้าอยู่ระยะไกลเกินไป ไม่อาจจะเห็นได้ชัดเจน โชคดีที่ตอนนั้น

สรรพเสียงใด ๆ ดังนั้นข้าพเจ้ากลับพอได้ยินเสียงสนทนาของพวกนางอยู่"

"พวกมันว่าเรื่องอันใดบ้าง ?"

"หลังจากเต็งโกวเนี้ยเข้าไปแล้ว นางก็คล้ายร้องด้วยความตระหนก จากนั้นเกามคนผู้นั้นใช่ปู..."

เอี๊ยบไคโพล่งขึ้นด้วยความตื่นเต้น

"ปูตาลา !"

ชยเง็กจินผงกศีรษะรับ

"ถูกแล้ว ปูตาลา เต็งโกวเนี้ยกล่าวสามคำนี้จริง ๆ"

"คนผู้นั้นว่าอย่างไร ?"

"มันยอมรับ ยังว่าตัวมันเป็นยอดเขาที่สูงอย่างยิ่ง"

"ใช่ จ้าวฟ้ายอดเขาโดดเดี่ยว"

"ภายหลังข้าพเจ้าจึงทราบ มันผู้นั้นเป็นหนึ่งในสี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่ของม้อก้า"

"กัวแป้ตายกับมือมัน ?"

"กัวเล่าชิงแซเพราะต้องการช่วยเต็งโกวเนี้ย จึงถูกมันฟาดฝ่ามือทำร้าย แต่ทว่ามันก็ถูกอาวุธลับของกัวเล่าชิงแซ ข้าพเจ้าได้ยินกัวเล่าชิงแซบอกกับเต็งโกวเนี้ยเป็นเป็นอาวุธลับอาบยาพิษที่ร้ายกาจยิ่ง"

หยุดถอนใจแล้วเล่าต่อ

"แต่พลังฝ่ามือของมันยิ่งน่าสะพรึงกลัว กัวเล่าชิงแซเพียงถูกตบเบา ๆ ฉาดเดียวก็ไม่มีทางช่วยเหลือได้"

เอี๊ยบไคตะลึงลานอีกครั้ง

เอี๊ยบไคทราบพลังฝีมือกัวแป้ และเข้าใจหลักวิชาการแพทย์ของกัวแป้

ด้วยพลังฝีมือและหลักวิชาการแพทย์ระดับนั้น แม้นับว่ามีคนสามารถทำเป็นตรายมันบาดเจ็บ มันก็สามารถช่วยชีวิตตัวเองได้

เอี๊ยบไคไม่อาจเชื่อเลยจริง ๆ ในโลกถึงกับมีพลังฝ่ามือที่น่าสะพรึงกลัวปานนี้ถึงกับเพียงตบฉาดเดียว ก็สลายวิญญาณกัวแป้ไปได้

"แต่ข้าพเจ้าเห็นกับตาว่า กัวแป้ชิงแซล้มลงไป ล้มลงไปในสถานที่เดียวกับเจ้าบ่าวคนแรก"

แสดงว่าวาจาของนางยังมีความหมายอื่นแอบแฝง... นอกจากเจ้าบ่าวคนแรกแล้ว หรือยังมีเจ้าบ่าวคนที่สอง ?

เรื่องเช่นนี้ ผู้อื่นกระทั่งคาดฝันก็ยังไม่มีทางคาดถึง

แต่เอี๊ยบไคกลับคาดคิดได้

เอี๊ยบไคเข้าใจเต็งฮุ้นลิ้ม คล้ายดั่งเข้าใจฝ่ามือของตัวเอง

ดังนั้น เมื่อชุยเง็กจินเล่าเรื่องที่นางพบเห็น เอี๊ยบไคไม่รู้สึกผิดคาดหมายเลย

ที่ผิดคาดหมายกลับเป็นชุยเง็กจิน

นางความจริงเข้าใจ มิว่าผู้ใดได้ยินเรื่องนี้แล้ว ต่างยากยิ่งจะไม่มีปฏิกิริยาที่พิเ
ผิดธรรมดา

แต่เอี๊ยบไคเพียงถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ นางต้องกระทำดั่งนั้นแน่"

ชุยเง็กจินอดมิได้ต้องถาม

"ท่านไม่ขุ่นเคืองนาง ?"

เอี๊ยบไคสั่นศีรษะตอบ

"หากท่านเป็นนาง ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าท่านก็ต้องทำดั่งนั้น เนื่องเพราะพวกท่
ต่างเป็นดรุณีที่มีจิตใจดีงามเปี่ยมการุณยธรรม พวกท่านต่างยินดียอมเสียสละตัวเ
ก็ไม่อาจหักใจไปเห็นผู้อื่นทนทุกข์ทรมาน"

เสียงของเอี๊ยบไคพลันกลับกลายเป็นนุ่มนวลอย่างยิ่ง เนื่องเพราะในใจเห
แต่รักกับกังวล ไม่มีริษยาและเคียดแค้นเลยสักน้อยนิด

ชุยเง็กจินย่อมเข้าใจ นั่นเป็นความรักและกังวลที่มีต่อผู้ใด ?

นางอดมิได้ต้องถอนใจเบา ๆ ก้มศีรษะกล่าว

"เสียดายที่ข้าพเจ้ามิใช่นาง... ข้าพเจ้า..."

เอี๊ยบไคมิยอมให้นางกล่าวต่อ รีบสอดคำ

"ตอนท่านมา นางยังอยู่ในหล่มเพลิงนั้น ?"

ชุยเง็กจินผงกศีรษะฝืนยิ้มตอบ

"แต่ท่านวางใจได้ นางตอนนี้จะต้องยังมีชีวิตเป็นปกติอยู่"

"เนื่องเพราะในเถ้าถ่านไม่มีศพนาง ?"

"และก็เนื่องเพราะ นางเป็นสตรีที่มีจิตใจดีงาม คนดีสวรรค์ย่อมคุ้มคร
ข้าพเจ้าเชื่อ พวกท่านจะต้องได้พบกันในเร็ววันยิ่ง"

เอี๊ยบไคเบือนหน้า ไม่อาจหักใจไปดูสีหน้าของนาง

แสงอาทิตย์นอกหน้าต่างเจิดจ้าแจ่มใส ฤดูใบไม้ผลิคล้ายใกล้จะกรายเข้ามาแ

เอี๊ยบไคผุดลุกขึ้น เดินไปผลักหน้าต่างออก รำพึงเบา ๆ

"จะอย่างไรก็ตาม ตอนนี้ข้าพเจ้านับว่าแน่ใจเรื่องสองประการมาได้"

ชุยเง็กจินสงบฟัง เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"มิว่าปูตาลาผู้นั้นจะเป็นใคร ตอนนี้ต้องบาดเจ็บสาหัสยิ่ง ข้าพเจ้าต้องหามันพบได้โดยไม่ยากนัก"

"ท่านจะต้องไปหามันให้ได้ ?"

"ใช่ แต่ข้าพเจ้ายังต้องไปหาอีกผู้หนึ่งก่อน"

"หาผู้ใด ?"

"ฆาตกรที่ฆ่าคน"

ชุยเง็กจินขบริมฝีปากอีกครั้งจึงถาม

"ท่าน... จะไปในตอนนี้ ?"

เอี๊ยบไคตัดใจให้อำมหิตกล่าว

"ข้าพเจ้าต้องไปในบัดนี้ ท่าน... ท่านพอจะอยู่รอข้าพเจ้าที่นี่ ข้าพเจ้าต้องกลับมาแน่"

หัวใจเอี๊ยบไคมิกระด้างเท่าใด เสียงของเอี๊ยบไคแหบพร่าแล้ว

ชุยเง็กจินก้มศีรษะต่ำ มองปลายเท้าของตัวเองเป็นเวลาเนิ่นนาน พลันกล่าวขึ้น

"ท่านมิต้องกลับมาแล้ว"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้า... ต้องไม่อยู่รอท่านในที่นี้"

เสียงของนางก็แหบพร่าและสั่นเครือ

เอี๊ยบไคยังคงอดมิได้ต้องเหลียวไปถาม

"เพราะเหตุใด ?"

ชุยเง็กจินก้มศีรษะต่ำกว่าเดิม เน้นทีละคำ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ามิใช่นาง ข้าพเจ้า..."

นางมิได้กล่าวสืบต่อไป

แต่เพียงประโยคเดียว ก็บันดาลให้หัวใจนางแหลกสลายแล้ว

หัวใจเอี๊ยบไคก็ปวดแปลบอย่างยิ่ง

"ท่านจะไปที่ใด ?"

"ข้าพเจ้ามีสถานที่ไปมากมายยิ่ง ข้าพเจ้าเคยมีความคิดอยู่ก่อน ไปเที่ยวในทุกแห่งหน ท่องเที่ยวที่ต่าง ๆ วันหน้า..."

นางพยายามกลั้นน้ำตาไว้ ฝืนให้มีรอยยิ้มแล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าไม่แน่ จะหาบุรุษที่สัตย์ซื่อสมถะสักคน แต่งให้มัน ให้กำเนิดบุตรธิดา

แก่มันมาก ๆ และไม่แน่จะเปิดร้านสุราเล็ก ๆ เป็นเล่าปั้งเนี้ย (เถ้าแก่เนี้ย) ที่คุมกระทะเอง..."

หัวใจของนางแหลกสลายเป็นหมื่น ๆ พัน ๆ ชิ้น แต่ละคำที่เปล่งไป เสียดแทงหัวใจที่แหลกละเอียดให้เป็นผุยผงกว่าเดิม

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"ถึงตอนนั้น ข้าพเจ้าต้องไปเมาครั้งมโหฬารในร้านสุราของท่านให้ได้"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้ม มิอาจไม่แย้มยิ้ม เนื่องเพราะกลัวหากตนหยุดยิ้ม น้ำตาจะหลั่งไหลออกมาได้

ชุยเง็กจินแย้มยิ้มกล่าว

"ถึงตอนนั้น ข้าพเจ้าจะต้องตุ๋นข้าวต้มไก่ให้ท่านอีกหม้อหนึ่ง ข้าวต้มไก่ที่ผสมรังนกนางแอ่น"

นางก็แย้มยิ้ม

แต่ทว่า... ตอนนางแย้มยิ้ม น้ำตาหลั่งไหลลงอาบแก้ม...

ดำเนินแผนแก้มือ

แสงอาทิตย์เจิดจ้าแจ่มใส

เอี๊ยบไคก้าวยาว ๆ อยู่ในแสงอาทิตย์

มาตรว่าใบหน้ายังมีน้ำตา แต่เอี๊ยบไคทราบ น้ำตาก็เช่นเดียวกับโลหิต เมื่อแผ่ใต้แสงอาทิตย์เช่นนี้ จะแห้งได้รวดเร็วยิ่ง

น้ำตาแห้งแล้ว โลหิตก็แห้ง

คราบน้ำตานั้นมองไม่เห็น แต่คราบโลหิตที่หลงเหลือจะต้องใช้น้ำตาและโลหิตแก้ล้าง จึงจะหมดสิ้นไปได้

'ใช้ฟันต่อฟัน ใช้เลือดต่อเลือด!'

ปกติเอี๊ยบไคมักใช้อโหสิมาแทนการล้างแค้นเสมอ มีดของเอี๊ยบไค ปกติมิใช่เป็นมีดฆ่าคน

แต่จิตใจเอี๊ยบไคตอนนี้ ถึงกับเปี่ยมไปด้วยความเดือดดาลและอาฆาตแค้น!

เอี๊ยบไคพลันรู้สึก ตนเป็นหุ่นที่น่าหัวร่อ ถูกคนใช้ด้ายที่มองไม่เห็น ชักกระโดดโลดเต้นอยู่ตลอดเวลา

เอี๊ยบไคไม่ต้องการถูกคนกลั่นแกล้งอย่างโง่เขลาเยี่ยงนี้สืบไป ยิ่งไม่ต้องการเป็นเครื่องมือถูกผู้อื่นใช้

ไม่มีผู้ใดยินยอมเป็นหุ่นให้เชิดแน่

มิว่าความอดกลั้นของผู้ใด ต่างมีขอบเขตจำกัด เอี๊ยบไคก็เช่นเดียวกัน!

แผ่นดินที่มีหิมะ ถูกแสงอาทิตย์แผดเผาจนกลายเป็นพื้นสีเหลืองซีด บนทางหลวงใหญ่นอกนครเซี่ยงอัน โคลนแห้งไปแล้ว แต่ไม่เห็นมีผู้เดินทาง ไม่มีผู้ใดต้องการเดินทางในวันชิวยี่ของปี

มีแต่เอี๊ยบไค

เอี๊ยบไคพบรถเทียมล่อคันหนึ่ง แต่หาสารถีขับรถไม่ได้

เอี๊ยบไคไม่กังวล

เอี๊ยบไคนอนบนพื้นรถที่บรรทุกถ่านหิน ปล่อยให้ล่อเทียมรถวิ่งไปตามท หลวงใหญ่โดยไม่นำพา

พื้นรถยังมีเศษถ่านหิน ตำจนตลอดร่างปวดแปลบ แต่เอี๊ยบไคไม่กังวล

ล่อเทียมรถถึงกับวิ่งไม่ช้า ตอนไม่มีแส้ไล่โบย มันกลับยังวิ่งได้คึกคักก ธรรมดา

ความจริง ล่อก็มีสันดานเช่นนี้

ประหลาดที่ว่า ในโลกมีคนสันดานเช่นนี้อยู่มากหลาย เฉกเช่นกับล่อเทียม ไม่ผิดเพี้ยน

เอี๊ยบไคถึงกับซื้อถั่วยี่สงห่อใหญ่ นอนแกะอยู่ในตัวรถ แกะเม็ดหนึ่งแล้ว โย ขึ้นไปอ้าปากรับมันไว้ ค่อย ๆ เคี้ยวอย่างสุขุม

เอี๊ยบไคเองก็ไม่ทราบ ไปเพาะนิสัยนี้ตั้งแต่เมื่อใด อาจบางทียังไม่ลืมมือกระ ถั่วยี่สงโล่วเซี่ยวเกีย ที่แต่ละครั้งจะฆ่าคน เป็นต้องกินถั่วยี่สงก่อนสักหลายเม็ดก็

เสียดายที่ตอนนี้ไม่มีสุรา เอี๊ยบไคลืมซื้อมา

หลังจากเมาจนสิ้นสติแล้ว หากวันรุ่งขึ้นสามารถได้ดื่มสุรา "คืนวิญญา (ฮ่วงฮุ้นจิ้ว... หมายถึงถอน) สักหลายจอก จะต้องรู้สึกสุขสบายขึ้นได้ทันที

ตอนเมื่อเอี๊ยบไคนึกถึงสุรา ก็เห็นชายธงสีเขียวที่บอกขายสุรา พลิ้วอยู่ใน โกร๋นทางด้านข้าง

แม้นับเป็นวันชิวยี่ของปี ก็ต้องไม่ใช่ปราศจากผู้ต้องการกำไรหาเงินทองเด็ดข

เอี๊ยบไคหัวร่อพลางรำพึงกับตัวเอง

"ดูท่า ชะตาของเราเริ่มดีขึ้นทีละน้อยแล้ว"

ตอนปรารถนาจะดื่มสุรา พลันมีสุราให้ดื่มได้ โชคเยี่ยงนี้นับว่าไม่เลวจริง ๆ

เอี๊ยบไคกระโดดขึ้นจากที่นอน จูงรถเทียมล่อไปไว้ข้างทางแล้ว เดินช้า ๆ ।

ไปในป่าพุทราที่ยังมีหิมะสุมหนา

ในป่ามีเก๋งขายสุราเล็ก ๆ อยู่จริง ยังมีอีกเจ็ดแปดคน ยืนแน่วนิ่งอยู่นอกเก๋งสุรา ยืนเหลือกตาอ้าปากค้าง คล้ายดั่งเป็นกลุ่มคนที่ปั้นจากดินโคลนก็ปาน

หนึ่งในจำนวนนั้นยังมีผ้าขาวพันศีรษะ พอเห็นเอี๊ยบไคเดินเข้าไป ใบหน้าปรากฏแววแตกตื่นขวัญเสีย

เอี๊ยบไคกลับหัวร่อ

เอี๊ยบไคจำคนผู้นี้ได้ มันก็คืออันธพาลประจำถิ่นที่เมื่อค่ำวาน ต้องการให้เอี๊ยบไคประลองมีดกับมันให้ได้นั่นเอง

"โท้วป้าจื้อ (เสือดาวประจำถิ่น) โท้วตั้วกอ"

เอี๊ยบไคพลันนึกถึงนามที่ผู้อื่นตั้งให้มัน แย้มยิ้มเดินเข้าไปกล่าว

"โท้วตั้วกอ ท่านสร่างเมาแล้ว ?"

ใบหน้าโท้วป้าจื้อเขียวคล้ำ คิดจะผงกศีรษะ แต่ลำคอกลับคล้ายเป็นท่อนไม้ ตลอดร่างคล้ายดั่งแข็งจนเป็นท่อนไม้

มิเพียงมันเท่านั้น อีกหกเจ็ดคนก็เป็นเช่นกัน

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"ผู้ถูกทุบตี (ซ้อม) ไม่หวาดกลัว คนที่ทุบตีผู้อื่นไฉนกลับหวาดกลัวได้ ? ใช่หรือไม่ว่า กระดูกของเราแข็งเกินไป ทำให้มือเท้าพวกท่านเจ็บปวด อย่างนั้นก็เป็นที่เสียใจยิ่ง"

เอี๊ยบไคเดาไม่ผิด มือของพวกเหล่านี้ ต่างเขียวช้ำจนบวม

คนที่สามารถฝึกวิชาบู๊ถึงระดับเอี๊ยบไค มาตรว่าอยู่ในระหว่างเมาจนแทบครองสติมิได้ ยังคงมีความสามารถป้องกันตัวเช่นกัน

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"แต่ท่านทั้งหลายไม่ต้องหวาดกลัว เรามิใช่มารังควานหาเรื่องพวกท่าน มีโอกาสได้นอนบนกองขยะสักคืน ก็เป็นเรื่องสนุกสนานน่าสนใจมาก เรากำลังคิดจะขอบใจพวกท่านอย่างงามสักครั้ง"

ตบบ่าโท้วป้าจื้อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"มา... ให้เราเลี้ยงสุราท่านสักสองจอก"

ใบหน้าโท้วป้าจื้อมีแววหวาดหวั่นขวัญเสียกว่าเดิม เอี๊ยบไคจึงถาม

"ท่านยังกลัวกระไร ?"

ในที่สุด โท้วป้าจื้อกล่าว

"เล่าตั้ว (พี่ใหญ่) พวกเรา ทราบท่านเป็นชายชาตรีที่มีความเข้มแข็ง เพียงแต่ว่า ที่พวกเรากลัว กลับมิใช่ท่าน"

เอี๊ยบไคตะลึงลานไป ก่อกวนเป็นครึ่งวัน ที่แท้ผู้อื่นหาใช่กลัวตนไม่

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าว

"แล้วพวกท่านกลัวอะไร ?"

โท้วป้าจื้อฝืนยิ้มตอบ

"พวกเราเพียงกลัว ของบนศีรษะพวกเราร่วงหล่น พวกเราก็ต้องตายไม่มีทางรอด"

จนบัดนี้ เอี๊ยบไคจึงพบเห็น กลางขม่อมของพวกทั้งหลายมีเหรียญทองเหลืองวางอยู่อันหนึ่ง

เหรียญทองเป็นประกายในแสงอาทิตย์ คล้ายดั่งเป็นทองคำก็ปาน

"กิมจี๊ปัง (พรรคเหรียญทอง) !"

โท้วป้าจื้อระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วกล่าว

"ในเมื่อท่านก็ทราบกฎของกิมจี๊ปัง เราย่อมวางใจได้แล้ว"

เอี๊ยบไคกะพริบตาถาม

"กฎใดกัน ?"

ความจริงเอี๊ยบไคย่อมทราบ นี่เป็นกฎของพรรคกิมจี๊ปัง

เหรียญทองเหลืองเยี่ยงนี้ คือสัญลักษณ์ของพวกมัน หากพวกมันวางเหรียญทองเหลืองอยู่บนศีรษะท่าน ท่านกระทั่งเคลื่อนไหวก็ยังไม่อาจ

โท้วป้าจื้อกล่าว

"ท่านมิทราบจริง ๆ? ขอเพียงท่านกระทบเหรียญทองเหลืองบนศีรษะพวกเราร่วงหล่นลง พวกเราต้องตาย ท่านก็ต้องตาย พวกเราทั้งหลาย ต่างมีทางตายเหลืออยู่เพียงสายเดียว"

เอี๊ยบไคหัวร่ออีก ส่ายหน้าหัวร่อกล่าว

"ไหนเลยมีกฎเลวร้ายปานนี้ ? เราไม่เชื่อ"

เอี๊ยบไคพลันยื่นมือหยิบเหรียญทองเหลืองบนศีรษะโท้วป้าจื้อขึ้นแล้วรำพึง

"เหรียญอันนี้ มิทราบจะซื้อสุราดื่มได้สักจอกหรือไม่ ?"

โท้วป้าจื้อแตกตื่นจนตาเหลือกค้างปากอ้ากว้าง ดุจดั่งถูกคนโบยเข้าแส้หนึ่งเท้าทั้งสองอ่อนระทวยพลันคุกโครมลงไป

แต่เอี๊ยบไคคล้ายไม่เห็น ยังส่งเสียงต่อ

"เหรียญเดียวคงไม่พอซื้อสุราแน่ ดีที่ยังมีอีกหลายเหรียญ"

พลันแฉลบกายขึ้นจากพื้น ตอนพลิ้วลงอีกครา เหรียญบนศีรษะอีกหกเจ็ดคน ต่างอยู่ในมือเอี๊ยบไคหมดสิ้น

พวกเหล่านั้นต่างหวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ชั่วชีวิตพวกมัน ยังมิเคยเห็นท่าร่างที่รวดเร็วถึงปานนี้มาก่อนเลย

โท้วป้าจื้อที่คุกเข่าอยู่พลันร้องสุดเสียง

"นี่เป็นมันกระทำ มิใช่เป็นความต้องการของพวกเรา พวกเราไม่เกี่ยวข้องด้วย"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"นี่ความจริง มิใช่เกี่ยวข้องกับพวกท่านอยู่แล้ว"

เอี๊ยบไคล้วงถั่วขึ้นหลายเม็ด วางไปในมือโท้วป้าจื้อพลางถาม

"ท่านทราบนี่เป็นความหมายใดหรือไม่ ?"

โท้วป้าจื้อย่อมไม่ทราบ เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"ความหมายนี้เป็นว่า พวกท่านตอนนี้พอจะลุกขึ้นมาดื่มสุราได้ แล้วแต่จะไปแห่งหนใดก็ได้ หากคนของกิมจี๊ปังกล้าไปรังควานหาเรื่องพวกท่าน ก็เรียกให้มันมาหาประมุขพรรคฮวยแซปัง (ถั่วยี่สง) บอกประมุขพรรคถั่วยี่สง ได้อ้าแขนรับเรื่องราวไว้แล้ว"

โท้วป้าจื้ออดมิได้ต้องถาม

"ประมุข... พรรคถั่วยี่สงเป็นผู้ใด ?"

เอี๊ยบไคชี้ปลายจมูกตัวเองพลางกล่าว

"คือเรานี่เอง"

โท้วป้าจื้อตะลึงลานเช่นกัน

พลันมีคนผู้หนึ่งแค่นเสียงเย็นชา

"ประเสริฐมาก อย่างนั้นพวกเราตอนนี้หาท่านเลยก็แล้วกัน"

เสียงยะเยียบเย็นชา ถ้อยคำยะเยียบโอหัง

ตัวของผู้ส่งเสียงก็ยะเยียบเย็นชา ใบหน้าเหลืองซีด ตาสุนัขจิ้งจอกจมูกปากเหยี่ยว ใบหน้ายังมีรอยแผลเป็นยาว บันดาลให้ใบหน้ามันยิ่งเหี้ยมอำมหิต

เอี๊ยบไคมิได้เหลือบมองมัน... ที่เอี๊ยบไคสนใจสังเกตเพียงเสื้อผ้าที่มันสวมใส่

เสื้อสีเหลืองที่สะดุดตายิ่ง ดูในแสงอาทิตย์ เป็นประกายคล้ายทองคำไม่ผิดเพี้ยน

มันหยุดยืนบนบันไดศิลาของเก๋งสุรา ยังมีอีกสามคนยืนสงบอยู่ด้านหลัง ต่าง

สวมอาภรณ์สีทองเช่นเดียวกัน

เอี๊ยบไคหัวร่อพลางกล่าว

"เสื้อผ้าในร่างพวกท่านกลับไม่เลว มิทราบจะยอมถอดให้เราดูหรือไม่ ? เรากำลังต้องการ นำไปให้ล่อตัวนั้นของเราสวมใส่อยู่พอดี"

คนเสื้อเหลืองถลึงจ้องแน่วนิ่ง แก้วตาหดเล็กลงทีละน้อย ถึงกับยังข่มกลั้นไว้ได้ แค่นเสียงเย็นชา

"ท่านทราบกฎของพรรคเราหรือไม่ ?"

"เมื่อครู่เพิ่งได้ยิน"

"สี่สิบปีที่ผ่าน ยังไม่มีชนชาวนักเลงใด กล้าฝ่าฝืนกฎของพรรคเรา ท่านทราบเพราะสาเหตุใดหรือไม่ ?"

"ท่านลองบอกมาฟังดูก็ได้"

"เนื่องเพราะมิว่าผู้ใดกล้าฝ่าฝืนกฎของพรรคเรา มันผู้นั้นต้องตายแน่นอน"

คนเสื้อเหลืองอีกผู้หนึ่งแค่นหัวร่อกล่าว

"มิว่าท่านเป็นประมุขพรรคถั่วยี่สงก็ดี เป็นประมุขพรรคแตงกวาก็ดี ต่างต้องตายแน่นอนเด็ดขาด"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"แต่มิว่าเป็นกฎใด จะเร็วจะช้าก็ต้องถูกคนฝ่าฝืนสักครา ซึ่งคล้ายดรุณีพรหมจารีจะเร็วจะช้าย่อมต้องวิวาห์ให้บุรุษ"

คนเสื้อเหลืองเหลือบมองสบกันแวบหนึ่งแล้วจึงก้าวช้า ๆ ลงจากบันไดศิลาด้วยสีหน้าเหี้ยมอำมหิต

ฝีเท้าทั้งสี่ต่างหนักแน่นมั่นคง โดยเฉพาะชายฉกรรจ์หน้าบาก (หน้าแผลเป็น) ขมับสองข้างนูนเด่น เส้นเลือดที่มือขึ้นเขียวโปน แสดงว่ามีกำลังภายในกล้าแข็งเป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้มเต็มภาคภูมิ

เอี๊ยบไคดูมือมันแล้วพลันถามขึ้น

"หรือท่านฝึกหลักวิชาไต้เอ็งเยี้ยวลัก (พลังกรงเล็บเหยี่ยว) ?"

คนเสื้อเหลืองแค่นหัวร่อ เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"ดูรอยแผลเป็นบนใบหน้าท่าน หรือท่านก็คือทิมิ่นเอ็ง (เหยี่ยวหน้าเหล็ก) ของไฮ้วไช ?"

คนเสื้อเหลืองแค่นหัวร่อตอบ

"สายตาท่านกลับไม่เลว"

เอี๊ยบไคปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวสวนคำ

"ท่านทราบก้วยเต๋งเป็นผู้ใดหรือไม่ ?"

"คล้ายเคยได้ยิน"

"มันเป็นสหายของเรา"

"เป็นสหายของท่านแล้วเป็นไร"

"ท่านรู้จักกับกฎสำนักถั่วยี่สงหรือไม่ ?"

"กฎใดกัน ?"

"กฎของพรรคถั่วยี่สง คือไม่ยอมให้ผู้อื่นฆ่าสหายของเรา มิเช่นนั้น..."

"มิเช่นนั้นเป็นไร ?"

เอี๊ยบไคพลันลงมือ ต่อยใส่ใบหน้าทิมิ่นเอ็ง (เหยี่ยวหน้าเหล็ก)

ทิมิ่นเอ็งมิใช่เป็นชนชั้นไร้ชื่อเสียงเรียงนาม และมิใช่เป็นผู้ไร้ความสามารถ ทั้งมิเพียงมีชื่อกระเดื่องเกรียงไกรที่สุดในดินแดนไฮ้ว้ไซเท่านั้น ในบู๊ลิ้มกว้างใหญ่ ก็ถือเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งได้เช่นกัน

เนื่องเพราะมันมีวิชาฝีมือแท้จริง

พลังกรงเล็บเหยี่ยวของมัน ได้รับถ่ายทอดจากเคล็ดวิชาที่แท้จริงของเอ็ง-เหี่ยวอ๊วง (พญาเล็บเหยี่ยว) มาตรว่าไฮ้ว้ไซตั้วกอ (ดาบใหญ่ไฮ้ว้ไซ) ที่เคยมีชื่ออยู่ในตำราอาวุธสมัยกระโน้น ฟันใส่หน้ามันดาบหนึ่ง ถึงกับไม่อาจฟันมันตาย ตัวไฮ้ว้ไซ-ไต้ตอเอง กลับตายอยู่ในพลังกรงเล็บเหยี่ยวของมัน

นามทิมิ่นเอ็งจึงได้มาเพราะเรื่องนั้น

กรงเล็บเหยี่ยวเร็ว ตาเหยี่ยวก็เร็ว

แต่รอจนเมื่อมันเห็นเอี๊ยบไคสะบัดหมัดต่อยไป หมัดก็ได้กระแทกใส่ดั้งจมูกของมันอย่างแม่นยำ !

มันไม่รู้สึกเจ็บปวด

หากมันจะรู้สึกเจ็บปวดได้ คงต้องเป็นเวลาอีกเนิ่นนานให้หลัง

ที่มันรู้สึกในตอนนี้ เพียงเบื้องหน้าพลันกลายเป็นมืดมิด พลันมีดาวทองจำนวนมากมาย ปรากฏขึ้นในสายตาจนระยิบระยับ

มันมิได้ล้มลงทันที

จวบจนร่างปลิวกระเด็นออกไปไกลกว่าสองวา กระแทกใส่กรอบประตูของเก๋งศิลา มันจึงได้ล้มลง

มันก็มิได้ยินเสียงกระดูกใบหน้าของมันแตก แต่ผู้อื่นกลับได้ยินถนัดชัดหู

เอี๊ยบไคมองหน้ามันที่ถูกต่อยแตกแล้ว กล่าวเสียงราบเรียบ

"ที่แท้ท่านมิใช่มีใบหน้าเหล็กจริง ๆ ที่แท้หน้าท่านก็ถูกต่อยแหลกเละได้เช่นกัน"

คนชุดเหลืองอีกสามนั้น ต่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแนบแน่น กระทั่งยังมิได้เหลียวไปมองพวกพ้องของมัน

ประกายแวววับพุ่งวูบวาบ ทั้งสามต่างชักอาวุธออกพร้อมกัน ดาบเล่มหนึ่ง กระบี่เล่มหนึ่ง พู่กันจี้จุดคู่หนึ่ง

อาวุธทั้งสี่ของคนทั้งสาม พลันระดมใส่เอี๊ยบไคที่อยู่กลางโดยพร้อมเพรียงกัน

พอสองกระบวนท่าผ่านพ้น เอี๊ยบไคพบเห็นแล้ว ผู้มีฝีมือสูงสุดในพวกประตูนี้ มิใช่เป็นบุรุษหนุ่มที่ใช้กระบี่

เพลงกระบี่ของมันกราดเกรี้ยวปราดเปรียว พลิกแพลงซับซ้อนสูงส่ง กระบี่ที่มันใช้ก็เป็นกระบี่ล้ำค่า

สิบสามกระบวนท่าให้หลัง เอี๊ยบไคยังมิได้ลงมือ

เอี๊ยบไคพอลงมือ ต้องไม่พลาดพลั้งเด็ดขาด

บัดนี้ เอี๊ยบไคลงมือแล้ว แต่มีเสียงร้องด้วยความแตกตื่น เสียงกระดูกสับสน จากนั้นเป็นเสียงเปาะสดใส

ชายชราที่ใช้พู่กันจี้จุดกลับถูกจี้จุดไว้ ชายฉกรรจ์ที่ใช้ดาบประคองชายโดมันนอนกับพื้น ดาบมันถูกหักเป็นสองท่อนแล้ว

มีแต่บุรุษหนุ่มที่ใช้กระบี่มิได้ล้มลง แต่สีหน้าของมันแตกตื่นจนเผือดขาวซากศพ

เอี๊ยบไคทิ้งดาบหักสองท่อนในมืออย่างไม่แยแส หันถามบุรุษหนุ่ม

"ท่านทราบหรือไม่ ? เราไฉนจึงหักดาบมันทิ้ง ?"

บุรุษหนุ่มสั่นศีรษะ

เอี๊ยบไคกล่าวเสียงราบเรียบ

"เนื่องเพราะมันลงมืออำมหิตชั่วร้ายเกินไป คนประเภทมัน ไม่คู่ควรใช้ดาบ"

บุรุษกำกระบี่มันแนบแน่น อดมิได้ต้องถาม

"ท่านก็ใช้ดาบ ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ

ดาบเมื่อย่อเล็กลงก็กลายเป็นมีด ในโลกอาจบางทีไม่มีผู้ใดรู้จักใช้มีดยิ่งกว่า

เอี๊ยบไค และไม่มีผู้ใดยิ่งเข้าใจคุณค่าของมีดได้กระจ่างเท่าเอี๊ยบไคด้วย

"ข้าพเจ้าให้ความเคารพต่อดาบเสมอมา หากท่านไม่เคารพดาบของท่าน ท่านก็ไม่คู่ควรใช้ดาบ หากท่านเคารพดาบของท่าน ตอนใช้มันก็สมควรระวังให้สุขุมเป็นพิเศษ"

บุรุษหนุ่มจ้องมองเอี๊ยบไค ดวงตามีประกายแตกตื่นสงสัยโดยไม่อาจข่มกลั้น

มันดูออกแล้ว เอี๊ยบไคมิใช่เป็นคนธรรมดา คนธรรมดาต้องกล่าวเหตุผลเช่นนี้ไม่ออกเด็ดขาด

มันอดมิได้ต้องถาม

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ?"

"ข้าพเจ้าแซ่เอี๊ยบ เรียกว่าเอี๊ยบไค"

"เอี๊ยบไค ?"

บุรุษหนุ่มร้องโพล่งสุดเสียง ด้วยความแตกตื่นจนหน้าบิดเบี้ยว เอี๊ยบไคกล่าว

"ใช่ เอี๊ยบที่แปลว่าใบไม้ ไคที่แปลว่าเบิกบาน"

บุรุษหนุ่มพลันตีลังกาขึ้นอากาศ โฉบปราดออกนอกป่าที่ใบร่วงหล่นจนโกร๋น

แต่มันพอพุ่งตัวพ้นพื้น พลันได้ยินเสียงพลังลมแหลมเล็กรุนแรง ประกายฏิตวูบขึ้นแวบหนึ่ง

ประกายมีดที่เร็วดั่งสายฟ้า เฉียดผ่านศีรษะมันไปไกลอีกสิบกว่าวา ยังคงมีพลังรุนแรงมิโทรม ปักฉึกลงที่ลำต้นไม้ คมมีดหายลงหมดสิ้น เหลือแต่ด้ามโผล่อยู่เท่านั้น

บุรุษหนุ่มตระหนกจนต้องชะงักเท้า ผมก็สยายลงมาประบ่า ที่แท้ห่วงทองรัดมวยผม ถูกมีดสั้นกรีดขาดไปแล้ว

ตัวมันชาด้านจนแข็งไปทันที

ชั่วชีวิต ยังมิเคยเห็นมีดที่เร็วปานนี้ !

มีดบิน ! !

ด้ามมีดยังสั่นระริกอยู่

เอี๊ยบไคเดินเข้าไปชักมีดออกจากต้นไม้ เพียงพลิกข้อมือมีดก็หายวับไป

เมื่อบุรุษหนุ่มเรียกขวัญคืนกลับมาได้ จึงระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าว

"ท่านเป็นเอี๊ยบไคจริง ๆ"

"ข้าพเจ้าความจริงเป็นอยู่แล้ว"

บุรุษหนุ่มฝืนยิ้มกล่าว

"ท่านไฉนไม่บอกแต่แรก ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มย้อนถาม

"ท่านเป็นศิษย์ของต้วนชิงแซแห่งกิมตั๊ว ?"

บุรุษหนุ่มต้องตระหนกอีกครา โพล่งขึ้นว่า

"ท่านไฉนทราบได้ ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"เมื่อครู่ทิมิ่นเอ็งไยมิใช่บอกแล้ว สายตาของข้าพเจ้าไม่เลวเสมอมา"

"นับเป็นสายตาที่คมกล้าจริง ๆ"

"ท่านเป็นศิษย์คนที่เท่าใดของต้วนชิงแซ ?"

"คนที่สาม"

"ท่านแซ่ไร ?"

"แซ่ซี้นามซี้เมี้ย"

"ท่านเคยขับรถเทียมล่อหรือไม่ ?"

"ไม่เคย"

"ข้าพเจ้าก็ทราบท่านไม่เคย แต่มิว่าเรื่องราวใด ต่างต้องมีครั้งแรก"

"พาข้าพเจ้าไปพบเซี่ยงกัวปังจู๊ของพวกท่าน มิว่านางอยู่ที่ใด ต่างต้องพาข้าพเจ้าไปพบนางให้ได้"

เอี๊ยบไคขึ้นไปบนกระดานรถที่มีเศษถ่านหินอีกครา เอนกายนอน กระทั่งตายังหลับแล้วด้วย

เอี๊ยบไคทราบ บุรุษหนุ่มผู้นี้ ต้องไม่คิดหนีเด็ดขาด และต้องไม่พยศมิอยู่ในโอวาทด้วย

มิว่าผู้ใดเมื่อเห็นมีดบินของเอี๊ยบไคแล้ว ต่างต้องไม่กระทำเรื่องโง่เขลาอีกแน่นอน

ซี้เมี้ยกำลังเร่งรถเทียมล่ออยู่บนทางหลวงจริง ๆ และเป็นครั้งแรกในชีวิตของมันจริง ๆ ด้วย

เมื่อมีคนตวัดแส้เร่งอยู่ทางด้านหลัง ล่อกลับวิ่งช้ากว่าเมื่อครู่

เอี๊ยบไคเริ่มแกะถั่วยี่สงโยนขึ้น รอเม็ดถั่วร่วงเข้าปากแล้วจึงกล่าว

"ฟังว่า ต้วนชิงแซแห่งกิมตั๊ว เป็นคนพิถีพิถันเรื่องการกินอยู่และเสื้อผ้าเป็น

เฮ่ยุต ?"

"อืมม์"

"ฟังว่า ศิษย์ที่มันรับไว้ ก็ล้วนเป็นทายาทตระกูลใหญ่ที่กระเดื่องเกรียงไกร ?"

"อืมม์"

"ท่านก็ใช่ ?"

"อืมม์"

แสดงว่าซี้เมี้ยไม่ต้องการถกปัญหานี้เลย แต่เอี๊ยบไคพาลจะถกต่อไป

"ท่านไม่ยินดีให้ข้าพเจ้าพาดพิงเรื่องนั้น คงรู้สึกกระดากอายกระมัง ?"

ในที่สุด ซี้เมี้ยอดมิได้ต้องกล่าว

"ไฉนรู้สึกกระดากอาย ?"

"เนื่องเพราะท่านก็ทราบ ด้วยสำนักอาจารย์และชาติตระกูลของท่าน ความจริงไม่ควรมาเป็นข้าทาสในกิมจี๊ปังเลย"

ใบหน้าซี้เมี้ยแดงฉานทันที ส่งเสียงดัง ๆ

"ข้าพเจ้ามิใช่ข้าทาส"

"ข้าพเจ้าก็ทราบ ที่ท่านสวามิภักดิ์ต่อกิมจี๊ปัง ความจริงเพราะต้องการดิ้นหลุดพ้นจากตระกูลของท่าน มาสร้างรากฐานจากมือตัวเอง บุรุษหนุ่มแต่ละคนต่างมีความคิดเช่นนี้อยู่ทั่วหน้า"

หยุดหัวร่อเบา ๆ กล่าวต่อด้วยเสียงราบเรียบ

"แต่ที่ท่านกระทำในตอนนี้ กลับเป็นงานของข้าทาส"

ซี้เมี้ยกล่าวด้วยสีหน้าแดงฉาน

"นี่เนื่องเพราะท่าน..."

"ใช่ เป็นข้าพเจ้าสั่งให้ท่านทำ แต่การวางเหรียญบนศีรษะผู้อื่น หรือมิใช่เป็นงานของข้าทาส ?"

ซี้เมี้ยเม้มปากแนบแน่น เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"อย่าว่าแต่เรื่องที่ข้าพเจ้าให้ท่านทำ เนื่องเพราะตัวท่านความจริงเป็นข้าทาสของกิมจี๊ปังอยู่แล้ว มิเช่นนั้น ข้าพเจ้ากลับยินยอมคลานกับพื้นต่างล่อ ให้ท่านขี่หลังบนร่างข้าพเจ้า"

ใบหน้าซี้เมี้ยยิ่งแดง แต่ดวงตาปรากฏประกายเจ็บช้ำโดยมิอาจข่มกลั้น

เอี๊ยบไคพลันถามอีก

"ท่านทราบหรือไม่ ? ข้าพเจ้าเมื่อครู่ไฉนต้องซัดมีดนั้นไป ?"

ซี้เมี้ยลังเล ในที่สุดตอบช้า ๆ

"ข้าพเจ้าก็เคยได้ยิน มีดของท่านมิใช่ใช้ฆ่าคน แต่เป็นใช้ช่วยคน"

"ใช่ มีดที่ข้าพเจ้าซัดเมื่อครู่ คือต้องการให้ท่านทราบไว้ แม้ท่านอยู่ในพรรค กิมจี๊ปัง ยังคงไม่อาจสร้างเกียรติประวัติใด ไม่อาจสร้างรากฐานใดมาได้เลย"

ซี้เมี้ยขบกรามกล่าว

"นั่นเนื่องเพราะพลังฝีมือของข้าพเจ้า..."

"คนเราจะได้รับความเคารพจากผู้อื่นหรือไม่ มิได้เกี่ยวข้องกับพลังฝีมือมันเอง หากเรื่องที่ท่านกระทำเป็นคุณธรรม โอ่อ่าเปิดเผย ก็ต้องไม่มีผู้ใดกล้าดูแคลนท่าน มีดสั้นของข้าพเจ้า ต้องไม่บินเฉียดผ่านศีรษะท่านไป"

หยุดถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"มิเช่นนั้น มาตรว่าข้าพเจ้าไม่ฆ่าท่าน แต่จะเร็วจะช้าต้องมีผู้อื่นฆ่าท่านแน่นอน"

ซี้เมี้ยเม้มปากไว้อีกครา

ตอนนี้มันเข้าใจความหมายเอี๊ยบไคแล้ว เอี๊ยบไคก็ทราบ มันมิใช่เป็นคนเขลาเบาปัญญา

"ข้าพเจ้าเชื่อ ท่านต้องไม่ให้ข้าพเจ้าผิดหวังแน่"

เอี๊ยบไคกล่าวแล้วเริ่มแกะถั่วอีกครั้ง โยนขึ้นไป อ้าปากรอให้มันร่วงลงมา

เอี๊ยบไคทราบ เมื่อโยนเม็ดถั่วยี่สงขึ้นไป มันก็ต้องร่วงลงมาแน่

รถเทียมล่อห้อเข้าไปในถนนสายหนึ่ง... ถนนที่ไม่ผิดกับภายในนครเซี่ยงอันสักน้อยนิด

เพียงแต่ว่า โรงเตี๊ยมฮั้งปินในถนนสายนี้ ยังมิได้ถูกเผาผลาญจนเหลือซากปรักพัง

เมื่อเห็นป้ายตัวทองของยี่ห้อฮั้งปินเป็นประกายในแสงอาทิตย์ หัวใจเอี๊ยบไคบังเกิดความรู้สึกพิกลจนพิสดารขึ้นมิได้ คล้ายดั่งเห็นคนตายฟื้นคืนชีวิตมาอีกก็ปาน

ความเป็นจริง เอี๊ยบไคได้เห็นคนตายฟื้นคืนชีวิตมาจริง ๆ แล้ว

เรื่องราวของชั่วชีวิตหนึ่ง คล้ายเป็นความฝันอย่างยิ่ง จริงหรือเท็จ ความฝันมีน้อยคนนักจะสามารถแยกแยะได้แน่ชัด

หัวใจเอี๊ยบไคสะทกสะท้อนยิ่ง แต่ใบหน้ากลับมีรอยยิ้ม

เอี๊ยบไคทราบ ผู้คนในถนนต่างจับตามองตนอยู่

ตอนนี้เป็นเวลาเที่ยง คนบนถนนไม่มากเท่าใด เป็นสภาพเช่นเดียวกับในนครเซี่ยงอัน ส่วนมากต่างรับทานอาหารกลางวันอยู่ในบ้าน

แต่ผู้สัญจรอยู่ในถนนสายนี้ ต่างมีสีหน้าเคร่งเครียดอย่างยิ่ง ดูไปคล้ายตื่นเต้นอย่างยิ่ง ดุจดั่งทราบจะมีเรื่องใหญ่หลวงเกิดขึ้น มีลางสังหรณ์ที่อัปมงคลเกาะกุมจิตใจอยู่

เอี๊ยบไคก็ทราบ ที่นี้จะมีเรื่องใหญ่หลวงเกิดขึ้นแล้ว และยังทราบ เรื่องใหญ่หลวงนี้ เป็นตนสร้างขึ้นเอง

บัดนี้ ตนมาที่นี้แล้ว และตั้งใจจะไม่สำรวมตัวเช่นครั้งก่อนออกจากที่นี้ไปโดยสงบเสงี่ยม ออกไปโดยสงบสันติ

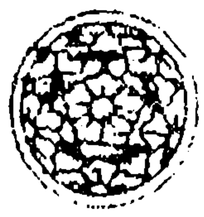

รถเทียมล่อ จอดอยู่หน้าโรงเตี๊ยมฮั้งปินอีกครา

เอี๊ยบไคพอเดินเข้าไปก็เห็น เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนนั่งอยู่ที่หลังโต๊ะเก็บเงิน กำลังพลิกดูบัญชีเล่มหนึ่ง

นางดูไปคล้ายดั่งมีสภาพของเล่าปั้งเนี้ยจริง ๆ เพียงแต่ว่าเล่าปั้งเนี้ยทั้งปวงยังไม่งามสะคราญเทียบเท่านาง

ได้ยินเสียงฝีเท้าเอี๊ยบไค นางรีบเงยหน้าขึ้นแย้มยิ้มทักทาย

"ข้าพเจ้าทราบอยู่แล้วว่าท่านต้องมา ข้าพเจ้ากำลังรอท่าน"

เอี๊ยบไคหยุดยืนหน้าโต๊ะ จ้องมองนางแน่วนิ่ง มิทราบเพราะกระไร หัวใจพึงเกิดความเจ็บปวดอีกครา

มิว่านางเป็นจริงหรือเท็จ นางย่อมดีต่อตนไม่น้อย

หลายวันที่เคยอยู่ร่วมกัน นับเป็นรอยจารึกที่ไม่อาจลืมเลือนตลอดกาล

เอี๊ยบไคไม่ต้องการให้ระหว่างตนกับนาง กลายเป็นศัตรูกันเลยจริง ๆ

มิว่าดูอย่างไร เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนต้องไม่คล้ายเป็นศัตรูของตนเด็ดขาด

นางแย้มยิ้มจนนุ่มนวลเปี่ยมเสน่ห์ เฉกเช่นกับเล่าปั้งเนี้ยที่เพิ่งเห็นเล่าปั้งกลับมา

"ข้าพเจ้าได้เตรียมอาหารที่ท่านชมชอบอยู่หลายอย่างแล้ว ตอนนี้คิดว่าใกล้จะถึงเวลาเริ่มรับทานกัน"

เอี๊ยบไคแค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้ามิใช่มารับทานอาหาร"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"แต่มิว่าผู้ใด ต่างต้องรับทานอาหาร ท่านก็ไม่นอกเหนือกฎนี้"

เอี๊ยบไคไม่ต้องการทุ่มเถียงกับนาง และไม่มีเวลาว่างพอมาทุ่มเถียงด้วย จึงถามขึ้น

"ท่านกำลังคิดบัญชี ?"

"อืมม์"

"ใช่เป็นบัญชีที่เมื่อค่ำวาน ท่านฆ่าคนไปมากน้อยเท่าใด ?"

"คิกคิก แม้นับว่าข้าพเจ้าฆ่าคน ก็ต้องไม่จดอยู่ในบัญชี"

"แล้วในบัญชีจดกระไร ?"

"นี่เป็นบัญชีของขวัญ ในนี้จดผู้คนที่ประหลาดพิกลอยู่มากหลาย และก็ส่งของขวัญที่ประหลาดพิกลมามากมาย"

"ส่งให้ท่าน ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจตอบ

"ข้าพเจ้ายังไม่มีบุญวาสนาดีปานนั้น คิกคิก ท่านต้องการให้ข้าพเจ้า ท่องนามในบัญชีแก่ท่านฟังหรือไม่ ?"

เอี๊ยบไคมิได้ปฏิเสธ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนจึงอ่านเบา ๆ

"ชุยเง็กจิน ของที่ส่งมามีไก่ตัวหนึ่ง รังนกนางแอ่นชั่งหนึ่ง น่ำเก็งลั่ง ส่งภาพวาดม้วนหนึ่ง เอี๊ยบไคส่งคนเป็น ๆ ผู้หนึ่ง"

สีหน้าเอี๊ยบไคเปลี่ยนแปรทันที

เอี๊ยบไคย่อมทราบ เป็นบัญชีของขวัญของผู้ใด ?

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนหัวร่อคิกคิกกล่าวต่อ

"ชุยเง็กจินไฉนต้องส่งไก่เป็นของขวัญ หรือนางเข้าใจ ท่านที่เป็นเจ้าบ่าวต้องการกินข้าวต้มไก่หม้อหนึ่ง กินอาหารว่างในห้องหอ ?"

นางไม่ยอมให้เอี๊ยบไคสอดแทรก รีบแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ของขวัญพิกลที่สุดในบัญชีนี้ น่ากลัวต้องเป็นของที่ท่านส่งไป แต่ของขวัญที่ล้ำค่าที่สุด ท่านต้องเดาไม่ออกเป็นผู้ใดส่งไป"

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถาม

"เป็นผู้ใด ?"

"สี่คน"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนตอบแล้ว อ่านนามทั้งสี่ช้า ๆ

"เตียเออปู ตอเออกา ปูตาลา ปันชาปานา"

สีหน้าเอี๊ยบไคเปลี่ยนแปรอีกครา โพล่งขึ้นว่า

"พวกมันส่งของใด ?"

"อัญมณีกระสอบหนึ่ง ภายในมีป้ายหยกอันหนึ่ง... ก็คือป้ายหยกอันนี้"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวแล้ว ดึงลิ้นชักหยิบป้ายหยกที่สลักรูปอสูรสี่ตัวออกมา แสดงว่านางเตรียมไว้ให้เอี๊ยบไคดูอยู่ก่อนแล้ว !

ป้ายหยกเป็นหยกเนื้อดีมีประกายสวยงาม แต่รูปอสูรที่สลักอยู่ทั้งสี่ตัวนั้นสะดุดตาเอี๊ยบไคจนใจสั่นสะท้านหวั่นไหว

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถามอีก

"ท่านทราบป้ายหยกนี้ มีความหมายกระไร ?"

เอี๊ยบไคไม่ทราบ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนจึงอธิบาย

"นี่เป็นป้ายล้างแค้น ตอนสี่จ้าวฟ้าม้อก้าจะล้างแค้น ต้องส่งป้ายหยกเช่นนี้ออกไปเสมอ"

เอี๊ยบไคกำหมัดกัดฟันถาม

"พวกมันล้างแค้นแทนเง็กเซียว ?"

"ใช่ อัญมณีกระสอบนั้น เป็นเงินที่พวกมันซื้อชีวิต"

"กระไรเรียกว่าซื้อชีวิต ?"

"ก่อนที่สี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่จะฆ่าคน เป็นต้องซื้อชีวิตพวกเหล่านั้นไว้ เนื่องเพราะพวกมันไม่ต้องการติดค้างหนี้สินในชาติหน้า"

นางหยุดถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"อัญมณีที่พวกมันส่งไป มีจำนวนไม่น้อยจริง ๆ คนที่ฆ่าก็ไม่น้อยเลย"

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถาม

"หรือฆาตกรที่ฆ่าคนคือพวกมัน ?"

"โอ... แม้นับว่าท่านเป็นคนโง่เขลา ก็ควรดูออกว่าฆาตกรฆ่าคนคือผู้ใด ?"

"แต่ที่เก็บศพกลับเป็นท่าน ?"

"ฆ่าคนเป็นเรื่องเลวร้าย เก็บศพกลับเป็นเรื่องดีงาม"

เอี๊ยบไคแค่นเสียงเย็นชา

"ท่านไฉนต้องช่วยเก็บศพแทนพวกมัน ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าต้องการสืบเสาะเรื่องรายหนึ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

"ข้าพเจ้าต้องการสืบให้ทราบ ตอเออกากับปูตาลาเป็นผู้ใดกันแน่ ?"

"เฮอะ แต่เสียดายที่คนตายต้องกล่าววาจาไม่ได้ ท่านเก็บศพพวกมันมาก็ไม่มีประโยชน์"

"มีประโยชน์"

"มีประโยชน์ ?"

"ข้าพเจ้าคำนวณแน่ ตอนนั้นพวกมันต้องอยู่ในห้องพิธีด้วย"

เอี๊ยบไคยอมรับ หากพวกมันไม่อยู่ในห้องพิธี ไหนเลยลงมือฆ่าคนได้!

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"ดังนั้น หากตอนนั้น ในห้องพิธีมีอยู่หนึ่งร้อยคน ผู้ตายก็ต้องมีเก้าสิบแปดคนเท่านั้น"

"สองคนที่ไม่ตาย ต้องเป็นตอเออกากับปูตาลา ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าก็ทราบ ท่านมิใช่เป็นคนโง่เขลา"

"ดังนั้น ท่านจึงเก็บศพทั้งมวลกลับมา ดูว่าผู้ตายเป็นเหล่าใดบ้าง ? ดูว่าตายไปมากน้อยเท่าใด ?"

"ถูกแล้ว"

"แต่ท่านกลับยังตรวจสอบไม่ออก สองคนที่ไม่ตายเป็นผู้ใด ?"

"ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพลอยฉวยบัญชีเล่มนี้มาด้วย ดูว่าพวกที่ส่งของขวัญมีผู้ใดบ้าง ?"

"ผู้ส่งของขวัญ ไม่แน่ต้องไปดื่มสุรามงคล ผู้ไปดื่มสุรามงคล ไม่แน่ต้องส่งของขวัญ"

"ข้าพเจ้าอย่างน้อยพอจะสืบสาวได้เบาะแสมาเล็กน้อย ข้าพเจ้ามิใช่คนโง่เขลาเบาปัญญา"

"ท่านได้เบาะแสแล้ว ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจตอบ

"พอท่านมา หัวใจข้าพเจ้าก็ว้าวุ่น ไหนเลยยังจะตรวจสอบต่อไปได้"

นางผุดลุกขึ้น เดินออกจากโต๊ะเก็บเงินมาแล้วจึงกล่าว

"ข้าพเจ้ายังมีวาจาต้องถามท่านอีกคำหนึ่ง"

เอี๊ยบไคจำต้องปล่อยให้นางถาม

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มถาม

"มนุษย์ใช่ว่าต่างต้องรับทานอาหาร ?"

เอี๊ยบไคก็จำต้องยอมรับ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถามอีก
"ท่านใช่มนุษย์หรือไม่ ?"
เอี๊ยบไคก็จำต้องยอมรับ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนจึงคว้าข้อมือเอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว
"อย่างนั้น พวกเราตอนนี้ควรไปรับทานอาหารกันได้"

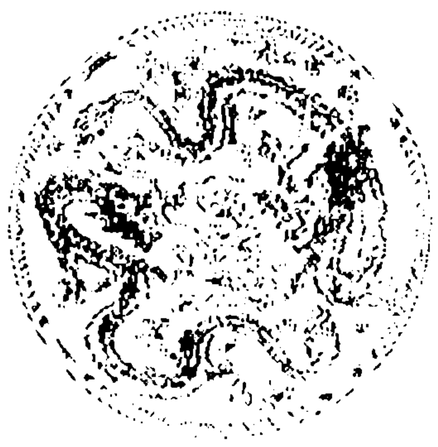

จิตใจเริ่มหวั่นไหว

เอี๊ยบไคกำลังรับทานอาหาร

เอี๊ยบไคพลันรู้สึก ตนพอมาที่เบื้องหน้าเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน ก็คล้ายดั่งกลา เป็นโง่เขลาไปจริง ๆ

แต่ท้องของเอี๊ยบไคก็ว่างเปล่าจริง ๆ เดินทางมาครึ่งวัน กระเพาะย่อมว่างเป แล้ว ไม่นั่งลงรับทานยังพอทำเนา เมื่อนั่งลงคว้าตะเกียบขึ้น ก็ยากที่จะวางลงได้อี

อย่าว่าแต่อาหารหลายจานนั้นถูกปากเอี๊ยบไคอย่างยิ่ง โดยเฉพาะน้ำเต้าหู้ เปรี้ยวทั้งเผ็ดชามนี้ มิเพียงถูกปากคล่องคอเท่านั้น ยังขจัดฤทธิ์สุราอีกด้วย

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ข้าพเจ้ามิได้เตรียมสุราให้ท่าน เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ ท้องของท่านว่างเป รับทานอาหารอิ่มหนำแล้ว ข้าพเจ้าค่อยเป็นเพื่อนร่วมดื่มกับท่าน"

มิว่าผู้ใดมาดู มิว่าจะดูเยี่ยงไร นางต่างเป็นสตรีที่นอบน้อมนุ่มนวล เอาอกเอ อย่างยิ่ง

หากบุรุษพบพานสตรีเยี่ยงนี้ สมควรทำอย่างไร ?

เอี๊ยบไคตกลงใจแน่วแน่... ไม่แยแสนาง แม้นับว่านางสามารถกล่าวจนมีบุป ผุดโผล่ขึ้นมา ก็ไม่แยแสสนใจนาง

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ ในใจท่านต้องตำหนิข้าพเจ้าไม่สมควรรั้งท่านอยู่ที่นี้ มิเช่นนั้

เต็งโกวเนี้ยต้องไม่วิวาห์กับก้วยเต๋ง หากนางไม่วิวาห์กับก้วยเต๋ง ก็ต้องไม่เกิดเรื่องราวในค่ำคืนนั้นขึ้นมากมายหลายราย"

นี่เป็นวาจาที่เอี๊ยบไคคิดจะกล่าวอยู่ในใจจริง ๆ

เอี๊ยบไคยังมิได้บอกไป เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกลับชิงกล่าวออกมาเสียก่อน

"แต่ท่านสมควรคิดเห็นแทนข้าพเจ้าบ้าง ข้าพเจ้าก็เป็นสตรี มิใช่นางปิศาจ"

นางกล่าวต่อด้วยน้ำเสียงและสีหน้าละห้อย

"เมื่อสตรีพอใจบุรุษใด มักจะไม่อาจหักห้ามใจไปเหนี่ยวรั้งมันไว้ มิว่าเป็นสตรีอย่างไร ต่างเป็นเช่นกัน"

เอี๊ยบไคแค่นหัวร่อ

แต่ในใจมิอาจไม่ยอมรับ ที่นางกล่าวมาหาใช่ไร้เหตุผลโดยสิ้นเชิง

รักมิได้ผิด และมิใช่เป็นบาปกรรม

สตรีที่รักบุรุษ ความจริงเป็นเรื่องถูกทำนองคลองธรรม เป็นเรื่องตามธรรมชาติ ไม่มีความผิดแม้แต่น้อยนิด

สตรีเมื่อรักบุรุษ ย่อมไม่หวังจะรีบขับไล่มันไปเด็ดขาด

ประการนี้ ย่อมไม่มีผู้ใดสามารถกล่าวหานางผิดได้

เอี๊ยบไคพลันรู้สึก หัวใจถูกนางโยกคลอนจนหวั่นไหวแล้ว จึงรีบผุดลุกขึ้นกล่าว

"วาจาท่านหมดสิ้นแล้วหรือไม่ ?"

"ยังมี"

"แต่อาหารของข้าพเจ้ารับทานอิ่มแล้ว"

"ท่านคิดจะดื่มสุรา ?"

"ไม่คิด"

"ท่านก็ไม่คิดสืบสาวดู ตอเออกากับปูตาลาเป็นผู้ใด ?"

"ข้าพเจ้ารู้จักไปสืบเสาะเอง"

"แม้นับว่าท่านสามารถสืบเสาะออกได้จริงก็จะทำอย่างไร ? หรือท่านเพียงลำพังสามารถรับมือกับม้อก้าทั้งนิกายได้ ?"

นางถอนใจอีกครั้ง กล่าวต่อไป

"ท่านทราบหรือไม่ ม้อก้ามีสาวกอยู่มากน้อยเท่าใด ? ท่านทราบหรือไม่ พวกมันมีกำลังยิ่งใหญ่เพียงไหน ?"

เอี๊ยบไคทราบ

ความน่ากลัวของม้อก้า น้อยคนนักที่จะทราบกระจ่างเทียบเท่าเอี๊ยบไค

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"ดังนั้น ท่านก็สมควรทราบ จะรับมือม้อก้า มีอยู่เพียงวิธีเดียว"

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถาม

"วิธีใด ?"

รอยยิ้มที่หยาดเยิ้มของเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนปลาสนาการไปแล้ว ในดวงตาคู่งามพลันมีประกายคุกคามผู้คนจนแวววาว

นางตอนนี้ไม่คล้ายเป็นเล่าปั้งเนี้ยที่นุ่มนวลเอาใจอีกแล้ว แต่กลับกลายเป็นประมุขพรรคกิมจี๊ปัง ที่มีอิทธิพลอำนาจสยบแผ่นดิน

นางเพ่งมองเอี๊ยบไคพลางกล่าวช้า ๆ

"ทอดตาทั่วแผ่นดิน ที่สามารถต่อต้านกับม้อก้าได้ มีแต่พวกเรากิมจี๊ปังเท่านั้น"

"อ้อ ?"

"ผ่านการวางแผน และตระเตรียมมาหลายปี ปัจจุบันนี้พรรคกิมจี๊ปังมิว่าเป็นกำลังคน กำลังทรัพย์ต่างถึงระดับสุดยอดทั้งสิ้น"

"อ้อ ?"

"ในสำนักเสียวลิ้ม บู๊ตึง คุนลุ้น เตียมซัง ฮั่วซัวเหล่านั้น ตอนนี้ต่างมีคนของพวกเราแทรกซึม..."

"ดังนั้น ท่านตอนนี้จึงคิดจะซื้อตัวข้าพเจ้าไว้อีก ?"

"มิใช่ซื้อตัว เพียงแต่ว่า หากท่านต้องการรับมือม้อก้า มีแต่ต้องร่วมมือกับกิมจี๊ปัง"

"เฮอะ หรือท่านมีความต้องการ ให้ข้าพเจ้ามาเป็นฮู่ฮวบของกิมจี๊ปังอีก ?"

"ขอเพียงท่านยินยอม ข้าพเจ้ากระทั่งยังยกตำแหน่งปังจู๊แก่ท่านได้"

"ท่านไฉนต้องเสียสละปานนี้ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจยาว ดวงตามีประกายนุ่มนวลขึ้นอีกครั้ง กล่าวเบา ๆ

"เพื่อบุรุษที่สตรีนางนั้นรักโดยบริสุทธิ์จริงใจ ความจริงไม่เสียดายที่จะเสียสละทุกสรรพสิ่ง อย่าว่าแต่..."

"อย่าว่าแต่ ม้อก้าความจริงเป็นศัตรูที่กล้าแข็งของพวกท่าน ?"

"มิเพียงเป็นศัตรูพวกเราเท่านั้น ยังเป็นศัตรูที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกันด้วย โดยเฉพาะระหว่างนี้..."

"ระหว่างนี้เป็นไร ?"

"ระหว่างนี้ แม้นับว่าพวกเราไม่ไปหาพวกมัน พวกมันก็ต้องมาหาพวกเรา"

เอี๊ยบไคทราบ นี่มิใช่เป็นวาจามดเท็จ

กิมจี๊ปังกับม้อก้า ระหว่างนี้ต่างตระเตรียมฟื้นฟูเกียรติภูมิขึ้นอีก ตั้งตัวเป็นใหญ่ในแผ่นดินอีกครา การปะทะของพวกมัน ย่อมยิ่งนานยิ่งกราดเกรี้ยวดุดัน

นกกับหอยเกี่ยงกัน ประมงได้ประโยชน์!

(นิทานสุภาษิต... หอยกาบอ้าปากตากแดดที่ชายหาด นกกระสาเดินมา จิกเนื้อหอยหมายกิน หอยจึงหนีบปากนกกระสาไว้ ต่างฝ่ายเกี่ยงกัน โดยนกกระสาไม่ยอมอ้าปากปล่อยเนื้อหอย หอยก็ไม่ยอมคลายเปลือกหนีบปากนก ผลที่สุด ถูกชาวประมงจับไปโดยง่ายดาย เป็นคติสอนใจเช่นเดียวกับเรื่องตาอินตานาและตาอยู่แก่งปลา)

นี่นับเป็นโอกาสดีของเอี๊ยบไค มาตรว่าเอี๊ยบไคไม่คิดจะเป็นชาวประมง แต่อย่างน้อยพอจะฉวยโอกาสนี้ กระทำเรื่องที่คิดกระทำอยู่นานแล้ว และสมควรกระทำแต่นานแล้วด้วย

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"สภาพของท่านก็เป็นเช่นกัน ตอนนี้สี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่มีสองคนมาเชี่ยงอันแล้ว จุดประสงค์ของมัน ต้องมิเพียงรับมือกิมจี๊ปังเด็ดขาด ต้องมีความประสงค์จัดการท่านด้วย"

เอี๊ยบไคกล่าว

"ดังนั้น แม้นับว่าข้าพเจ้าไม่ไปหาพวกมัน พวกมันก็ต้องไม่ยอมปล่อยข้าพเจ้า ?"

"พวกมันเป็นศัตรูของท่าน ข้าพเจ้าอย่างน้อยยังเป็นสหายของท่าน ท่านมิว่าจะเป็นส่วนรวมหรือส่วนตัว ต่างสมควรร่วมมือกับพวกเรา"

เอี๊ยบไคนั่งลงแล้ว เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"ในใจท่านตอนนี้อาจมีความเห็น ข้าพเจ้าคิดจะใช้ท่านเป็นเครื่องมือ แสวงหาผลประโยชน์อีก"

"หรือท่านไม่ใช่ ?"

"แม้นับว่าข้าพเจ้าหลอกใช้ท่าน ท่านไยมิใช่พอจะหลอกใช้ข้าพเจ้าได้เช่นกัน แบ่งโอกาสนี้ทำลายม้อก้าให้ย่อยยับดับสูญไป"

เอี๊ยบไคพลันถอนใจกล่าว

"ท่านนับเป็นสตรีที่มีคารมคมคายยิ่ง"

"ข้าพเจ้าเกลี้ยกล่อมท่าน จนหวั่นไหวแล้วหรือไร ?"

"คล้ายดั่งใช่"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มอีกครา รอยยิ้มของนาง กลับกลายเป็นนุ่มนวเสน่ห์

"อย่างนั้น พวกเราตอนนี้ สมควรดื่มสุรากันแล้วหรือไม่ ?"

เอี๊ยบไคถอนใจตอบ

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงประหลาดใจเรื่องเดียว"

"เรื่องอันใด ?"

"เรื่องที่ท่านต้องการให้ข้าพเจ้ากระทำ ข้าพเจ้าไฉนมักไม่มีปัญญาปฏิเสธเส

สุราถูกยกมาแล้ว

แต่ที่บันดาลผู้คนเมากลับมิใช่สุรา เป็นเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน

ความนุ่มนวลของนาง เอาใจของนาง ประกายตาของนาง รอยยิ้มของทุกประการล้วนเพียงพอโน้มน้าวให้บุรุษต้องเมามาย

เอี๊ยบไคเมาแล้วหรือไม่ ?

เอี๊ยบไคอย่างไรก็เป็นบุรุษ และมิใช่เป็นบุรุษที่ไร้น้ำใจดั่งที่ตัวเองเคยคาดคิ

เอี๊ยบไคกระทั่งยังสงสัยตัวเอง ถูกความนุ่มนวลของนางมอมเมาจนเคลิบเค อยู่นานแล้วหรือไม่ ?

นางมิเพียงเป็นสตรี ยังเป็นสตรีในสตรีอีกด้วย

สตรีประเภทนี้ ความจริงไม่มีบุรุษใดสามารถขัดขืนปฏิเสธได้

นางอาจบางที ไม่มีความงามแจ่มใสเทียบเท่าเต็งฮุ้นลิ้ม และไม่บอบบาถนอมเทียบเท่าชุยเง็กจิน

แต่นางมีความเข้าใจบุรุษได้กระจ่างยิ่งกว่าพวกนางมากนัก และรู้จักกุมข่ของบุรุษได้ยิ่งกว่าพวกนางด้วย

หัวใจของเอี๊ยบไค ถูกนางเกาะกุมไปแล้วหรือไม่ ?

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"ท่านเมาแล้วหรือไม่ ?"

"มาตรว่าตอนนี้ยังไม่เมา จะเร็วจะช้าย่อมต้องเมา"

"ท่านเตรียมจะเมา ?"

"ขอเพียงพอเริ่มดื่มก็เตรียมเมาแล้ว"

"ดังนั้น หากข้าพเจ้ามีวาจาจะว่ากล่าว ต้องฉวยโอกาสตอนที่ท่านยังไม่เมา

ไป ?"

"มิผิดแม้แต่น้อย"

"บัญชีเล่มนี้ท่านดูแล้ว ?"

"ดูแล้ว"

"ท่านดูกระไรออก"

"ข้าพเจ้าเพียงดูออก การให้ของขวัญของกิมจี๊ปัง คล้ายไม่ใจกว้างเทียบเท่าม้อก้า"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"กิมจี๊ปังไม่คิดจะซื้อชีวิตผู้คน ดังนั้นจึงไม่ต้องส่งของขวัญสูงค่าเกินไป"

เอี๊ยบไคเพ่งมองสุราในจอกพลางกล่าวช้า ๆ

"อาจบางทีท่านดูออกแต่แรก มิว่าส่งของขวัญสูงค่าปานใด พวกมันต่างไม่ได้คืนไป"

"หากข้าพเจ้าดูออกจริง อาจบางทีจะส่งให้มากกว่านี้บ้าง"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะมิว่าข้าพเจ้าส่งมากน้อยเพียงใด ตอนนี้ต่างรับคืนมาหมดสิ้นแล้ว"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มถาม

"แล้วท่านดูกระไรออกบ้าง ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าเพียงดูออก ท่านเป็นคนที่มีน้ำใจฟุ่มเฟือยอย่างยิ่ง"

"อ้อ ?"

"ดังนั้น ท่านต้องมิใช่หนึ่งในสี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่ม้อก้า คนของม้อก้าต่างไม่มีน้ำใจ"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าว

"ประการนี้ท่านเพิ่งดูออก ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม

"ดูออกตอนนี้ยังคงไม่สาย"

"หรือก่อนนี้ท่านเคยสงสัยข้าพเจ้า ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนยอมรับ

"เนื่องเพราะผู้มีคุณสมบัติรับตำแหน่งจ้าวฟ้าในม้อก้า มีอยู่ไม่มากเลยจริง ๆ"

"นอกจากข้าพเจ้า ในนครเซี่ยงอัน ยังมีอีกกี่คนที่มีคุณสมบัติเพียงพอ"

"อย่างมากไม่เกินสี่ห้าคน"

"คนแรกย่อมเป็นลู่เต๊ก ?"

"ถูกแล้ว"

"ฮั่นเจ็งย่อมนับเป็นคนหนึ่ง ?"

"แน่นอน"

"ยังมีเล่า ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"หมายถึงเอี้ยเทียน ?"

"ใช่ จิ้งจอกที่บินไม่ได้ นับว่าน่ากลัวอยู่แล้ว อย่าว่าแต่จิ้งจอกที่บินได้"

"มันไยมิใช่เป็นคนสนิทของท่าน ?"

"ข้าพเจ้าไม่มีคนสนิทคู่ใจ"

นางเงยหน้าขึ้นประสานตาเอี๊ยบไคแล้วกล่าวต่อ

"หนึ่งเดียวที่ข้าพเจ้าเชื่อถือสนิทใจคือท่าน แต่เสียดาย..."

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มสอดคำ

"เสียดายที่ข้าพเจ้ากลับไม่ยอมเชื่อถือท่าน อาจบางทีหนึ่งเดียวที่ข้าพเจ้าไม่ยอมเชื่อถือก็คือท่าน"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่ตำหนิท่าน แต่ทว่าย่อมมีสักวันที่ท่านทราบว่าท่านผิดแล้ว"

เอี๊ยบไคมิได้ทุ่มเถียง ยังคงแย้มยิ้มเปลี่ยนเรื่อง

"ลู่เต๊ก ฮั่นเจ็ง เอี้ยเทียน บวกแล้วก็มีเพียงสามคนเท่านั้น"

"ยังมีอีกผู้หนึ่งที่อาจเป็นไปได้เช่นกัน"

"ผู้ใด ?"

"ผู้ที่เพิ่งมาเซี่ยงอันเมื่อวาน"

"ท่านรู้จักมัน ?"

"ไม่รู้จัก"

"ท่านรู้จักมันเป็นผู้ใด ?"

"ไม่รู้จัก"

เอี๊ยบไคหัวร่ออีกแล้ว แต่สีหน้าเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกลับเคร่งเครียดกว่าเดิม กล่าวช้า ๆ

"แต่ข้าพเจ้ากลับทราบ มันเป็นคนหนึ่งที่มีคุณสมบัติได้ตำแหน่งจ้าวฟ้าของม้อ-ก้า"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะคนที่ข้าพเจ้าใช้ไปสืบประวัติความเป็นมาของมัน ต่างสาบสูญไปหมดสิ้น"

"สาบสูญไปเป็นความหมายใด ?"

"ความหมายของสาบสูญ คือเมื่อพวกเหล่านั้นออกไปแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดกลับมา กระทั่งข่าวก็ยังไม่มีเลย เมื่อข้าพเจ้าใช้คนออกไปอีกระลอกหนึ่ง คนที่ออกไประลอกหลังก็มิได้กลับมา"

"ท่านรวมใช้คนไปมากน้อยเท่าใด ?"

"รวมใช้สามระลอก ระลอกแรกสองคน ระลอกสองสี่คน ระลอกสามหกคน"

"รวมแล้วมีจำนวนสิบสองคน ?"

"และล้วนเป็นมือดีทั้งสิบสองคนด้วย หกคนในระลอกสุดท้าย ยิ่งเป็นมือดีในหมู่มือดี"

"บรรดามือดีเหล่านั้นต่างหายสาบสูญ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนผงกศีรษะตอบ

"ทั้งสิบสองคน เมื่อไปแล้วก็สาบสูญร่องรอยทันที คล้ายดั่งพลันถูกธรณีสูบหายไปจากแผ่นดินก็ปาน"

"พวกมันแม้นับเป็นตอไม้สิบสองท่อน คิดจะหาสถานที่ซ่อนพวกมันไว้ ยังมิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจกล่าว

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงมีความเห็น ผู้นั้นอาจจะน่ากลัวยิ่งกว่าพวกลู่เต๊กมากนัก"

สีหน้าเอี๊ยบไคก็แปรเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดอย่างยิ่ง กล่าวช้า ๆ

"จวบจนบัดนี้ ท่านยังมิทราบมันเป็นผู้ใด ? มีประวัติความเป็นมาอย่างไร ?"

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ มันเพิ่งปรากฏตัวเมื่อวาน ในอากาศที่หนาวเหน็บปานนั้น มันเพียงสวมเสื้อบางเบาตัวเดียว แต่ศีรษะถึงกับสวมหมวกหญ้าปีกกว้างใหญ่"

"ยังมีเล่า ?"

"ไม่มีแล้ว"

"หรือกระทั่งมันมาจากที่ใด ท่านก็ยังมิทราบ ?"

"มิทราบจริง ๆ"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนตอบแล้ว ถอนใจฝืนยิ้มกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ามิทราบ ดังนั้นจึงใช้คนไปสืบเสาะดู"

เอี๊ยบไคก็ถอนใจกล่าว

"ดูท่าเรื่องราวที่ท่านทราบก็มีไม่มากนัก"

"หรือที่ท่านทราบยังมากกว่าข้าพเจ้า ?"

"เพียงเล็กน้อยเท่านั้น"

"ท่านยังทราบกระไร ?"

"ข้าพเจ้าอย่างน้อย พอมีเบาะแสสืบสาวตัวปูตาลาออกมา"

"จ้าวฟ้ายอดเขาโดดเดี่ยว ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถาม

"ท่านทราบว่ามันเป็นผู้ใดแล้ว ?"

"วิชาฝ่ามือของมันร้ายกาจอย่างยิ่ง แต่ก็บาดเจ็บสาหัสแล้ว"

ดวงตาเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนสุกใสทันที ร้องเบา ๆ

"ผู้มีวิชาฝ่ามือร้ายกาจคือลู่เต๊ก แต่มิทราบมันจะบาดเจ็บหรือไม่ ?"

"จะสืบความนี้ออกมิใช่ยากเย็นนัก..."

"ท่านเตรียมไปหามัน ?"

"หรือท่านคัดค้าน ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนสั่นศีรษะตอบ

"ข้าพเจ้าเพียงแต่..."

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าวต่อแทนนาง

"เพียงแต่กลัวข้าพเจ้าก็คล้ายคนเหล่านั้น พลันหายสาบสูญไปจากแผ่นดิน ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนก็แย้มยิ้ม จ้องมองเอี๊ยบไคพลางกล่าว

"ครั้งนี้ข้าพเจ้าต้องไม่ยอมให้ท่านหายสาบสูญเด็ดขาด ข้าพเจ้า..."

ครั้งนี้ เอี๊ยบไคมิได้ช่วยกล่าวต่อแทนนาง และมิให้นางกล่าวสืบไป โดยผุดลุกขึ้นสอดคำ

"ดังนั้น ข้าพเจ้าควรฉวยโอกาสที่ยังไม่เมา รีบเร่งไปจะประเสริฐสุด"

"ท่านจะไปในตอนนี้ ?"

"ผู้ที่ข้าพเจ้าต้องการหา มิเพียงลู่เต๊กคนเดียว เอี้ยเทียนกับฮั่นเจ็ง ก็มีวิชาฝ่ามือไม่เลวเช่นกัน"

"อย่าลืม ยังมีคนที่สวมหมวกหญ้าปีกกว้างในฤดูหนาว"

"ผู้นั้นพักในที่ใด ?"

"ท่านทราบหรือไม่ ? ที่หลังวัดไต้เสียงก๊ก ยังมีวัดเต็กลิ้มอยู่อีกวัดหนึ่ง"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะตอบ

"ฟังว่า อาหารเจที่วัดนั้นรสชาติไม่เลวยิ่ง"

"มันเมื่อค่ำวานไปพักอยู่ในวัดนั้น"

"เอี้ยเทียนเล่า ?"

"ท่านจะไปหามันก่อน ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้ม

"อย่าลืมว่า มันเป็นสหายเก่าของข้าพเจ้า ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนก็แย้มยิ้ม

"ในเมื่อพวกท่านเป็นสหายเก่า ท่านก็ควรทราบมันพอใจกระไรที่สุด ?"

"สตรี ?"

"สตรีประเภทใด ?"

"หญิงม่าย"

ถนนสายนี้

สร้างเช่นเดียวกับในนครเซี่ยงอันไม่ผิดเพี้ยน

ในถนนสายนี้ ก็มีร้านขายเต้าหู้ของหญิงม่ายแซ่เฮ้งเช่นกัน

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มตอบ

"หญิงหม้ายแซ่เฮ้งของถนนสายนี้ นับเป็นหญิงหม้ายที่กรุ้มกริ่มอย่างยิ่ง"

เอี๊ยบไคแสร้งถอนใจกล่าว

"เสียดายที่เอี้ยเทียนไปก่อนแล้ว"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม

"ดังนั้น ท่านตอนนี้รีบเร่งไปก็ไม่มีประโยชน์ ไฉนไม่ไปดูที่ร้านน้ำชาทางด้านนี้ก่อน"

"ร้านน้ำชามีที่ใดน่าดู ?"

"มีจุยจื้อที่น่าดูอย่างยิ่งอยู่แท่งหนึ่ง"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มเดินออกไปพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงหวัง เหล็กแหลมท่อนนี้ ต้องไม่ทะลวงข้าพเจ้าเป็นโพรงใหญ่"

มิว่าเป็นจุยจื้อที่น่าดูปานใด หากทะลวงใส่ร่างท่าน ท่านต้องรู้สึกมันไม่น่าดูแล้ว !

ฮั่นเจ็งทั้งมิใช่เป็นจุยจื้อที่น่าดู และไม่อาจนับเป็นคนน่าดูอย่างยิ่ง

มิว่าจมูกของผู้ใดถูกต่อยแบนไปแล้ว ต่างต้องไม่น่าดูเท่าใด

แต่วันนี้ สีหน้ามันกลับไม่เลวอย่างยิ่ง มิเพียงแดงเปล่งปลั่งเท่านั้น ยังคึกคักเข้มแข็งด้วย

มิว่าผู้ใดต่างดูออก มันต้องมิใช่เป็นคนบาดเจ็บสาหัส

เมื่อมันเห็นเอี๊ยบไค รีบผุดลุกขึ้นแย้มยิ้มทักทาย

"นั่งลงดื่มน้ำชากันก่อนเป็นไร ?"

เอี๊ยบไคสั่นศีรษะ ฮั่นเจ็งถาม

"ดื่มสักถ้วย ?"

เอี๊ยบไคสั่นศีรษะอีก ฮั่นเจ็งกล่าว

"อาหารว่างที่นี่ไม่เลวเช่นกัน ท่านไม่คิดรับทานสักเล็กน้อย !"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"หนึ่งเดียวที่ข้าพเจ้าต้องการรับทานในตอนนี้ มีแต่เต้าหู้ !"

ที่ร้านเต้าหู้ของเฮ้งกัวหู มิใช่ขายเต้าหู้สด แต่เป็นเต้าหู้นึ่ง เต้าหู้ก้อน ๆ นึ่งจนทางผิวเป็นรู ๆ ดั่งรังผึ้ง

ตัวเฮ้งกัวหูกลับไม่ชรา เต้าหู้ยิ่งนึ่งไว้นานยิ่งน่ารับทาน แต่คนกลับอยู่ในวัยกลางคนเท่านั้น

สตรีวัยกลางคน เต้าหู้เก่าที่นึ่งนาน การค้าย่อมไม่เลว

เฮ้งกัวหูสวมเสื้อนวมและกระโปรงสีดำ ผมดำขลับของนางเกล้าเป็นมวยแหลม ๆ ยิ่งเน้นให้เห็นใบหน้ารูปไข่ของนางเป็นสีแดงเปล่งปลั่ง

นางดูไปไม่รู้สึกแก่ชราแม้สักน้อยนิด นับว่ายังนุ่มยิ่งกว่าเต้าหู้อ่อนมากมายนัก

ที่ร้ายกาจสุด ยังคงเป็นดวงตาของนาง ตาเล็ก ๆ งอน ๆ ยามยิ้มคล้ายเป็นเดือนดวงใหม่ และก็คล้ายเป็นตะขอ พอจะเกี่ยววิญญาณของท่านไปได้ในทันที

ตอนนี้ นางใช้ดวงตาคู่นั้น ชม้ายมองเอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"เต้าหู้ของท่านจะใช้เครื่องปรุงใด ?"

"ข้าพเจ้าไม่รับทานเต้าหู้"

"เต้าหู้นี้ไม่ดี ?"

"เต้าหู้นี้ย่อมวิเศษสุด ข้าพเจ้าก็ปรารถนารับทานสักสองชิ้น แต่เสียดายที่ข้าพเจ้าไม่กล้า"

รอยยิ้มของเฮ้งกัวหูยิ่งหยาดเยิ้ม

"บุรุษโตใหญ่ปานนี้ กระทั่งเต้าหู้ก็ยังมิกล้ารับทาน ? (แผลงเป็น... และเล็ม... แทะโลม)"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"เต้าหู้ผู้อื่นกล้ารับทาน แต่เต้าหู้ของท่าน ข้าพเจ้ากลับไม่กล้า"

เฮ้งกัวหูไม่ยิ้มแย้มแล้ว แค่นเสียงเย็นชา

"ท่านมาเพื่อหาเอี้ยเทียน ?"

"ถูกแล้ว มันอยู่หรือไม่ ?"

เฮ้งกัวหูกรีดนิ้วเรียวงามราวลำเทียนของนางชี้ไปที่ด้านหลัง คล้ายดั่งกระทั่งข้าไม่ยอมเหลือบมองเอี๊ยบไคสักแวบเดียว

มีสตรีมากหลาย ที่พอใจแต่บุรุษฮึกเหิมทะเยอทะยาน

หากท่านมีความปรารถนาในตัวนาง นางก็มีความกระตือรือร้นสนใจตัวท่าน

เอี๊ยบไคหัวร่อแล้ว

เอี๊ยบไคเดินแย้มยิ้มเข้าไป แต่ยังหันมากล่าว

"ความจริงข้าพเจ้าก็มิใช่มีขวัญฝ่อเช่นนี้มาเลย"

เฮ้งกัวหูชายตามอง ขบริมฝีปากกล่าว

"แล้ววันนี้ ไฉนขวัญของท่านจึงฝ่อปานนี้ ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่คิดจะให้จิ้งจอกงับใส่ข้าพเจ้า"

เอี๊ยเทียนดูไปไม่คล้ายเป็นจิ้งจอกที่กัดคนได้แล้ว

มิว่าคนที่น่ากลัวปานใด ตอนอาบน้ำ ต่างต้องกลับกลายเป็นดีงามกว่าเดิมบ้าง

เอี๊ยเทียนกำลังอาบน้ำ !

มันแช่อยู่ในกระถางไม้ใบใหญ่ น้ำในกระถางร้อนมีควันกรุ่น มันคลายมือเท้าแผ่สี่เต็มที่ ดูไปคล้ายเป็นตัวนากที่เกียจคร้าน

ผิวกายของมันก็เรียบลื่นเป็นประกายดั่งตัวนาก ตลอดร่างไม่มีรอยบาดแผลแม้แต่น้อยนิด

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถอนใจเฮือกใหญ่

เอี๊ยเทียนจับตามองพลางแย้มยิ้มถาม

"สหายรักพบหน้า ท่านไฉนถอนหายใจ ?"

"เนื่องเพราะท่านมิได้บาดเจ็บ"

"ข้าพเจ้าบาดเจ็บแล้วท่านจึงพอใจ ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าต้องการกินเต้าหู้"

เอี้ยเทียนหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ตอนนี้ข้าพเจ้ากำลังอาบน้ำ ไยมิใช่เป็นโอกาสประเสริฐของท่าน"

"มีโอกาสประเสริฐใด ?"

"ตอนนี้มิว่าท่านกระทำอย่างไรทางภายนอก ข้าพเจ้าไม่อาจวิ่งออกไปโดยเปล่าได้"

"เสียดายที่ภรรยาของสหาย มิอาจหยามกล้ำกราย"

"จะหยามภรรยาของสหาย ต้องรอสหายตายเสียก่อน"

"เสียดายที่ท่านยังไม่ตาย"

"อย่างนั้น พวกเราตอนนี้ ยังเป็นสหายกัน"

"ความจริงไม่ใช่ ตอนนี้ใช่อีกแล้ว"

เอี้ยเทียนจับตามองแน่วนิ่ง ดวงตามีประกายคมกริบราวอาวุธ ส่งเสียงเย็นชา

"ท่านก็ลงน้ำแล้ว ?"

"ท่านนึกไม่ถึง ?"

"ท่านไฉนต้องลงน้ำ"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"ท่านไม่สมควรถามข้าพเจ้า ตัวท่านไยมิใช่ก็แช่อยู่ในน้ำ ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าออกไปไม่ได้"

"หากมีคนมาฉุดท่าน ?"

"ผู้ใดยอมฉุดข้าพเจ้า ?"

"ข้าพเจ้าเอง"

เอี๊ยบไคยื่นมือไปจริง ๆ แต่เอี้ยเทียนมิได้ยื่นมือรับ กลับส่งเสียงราบเรียบ

"ออกไปหนาวเกินไป ยังคงเป็นในน้ำอบอุ่นกว่า"

"มิว่าเป็นน้ำอุ่นปานใด ย่อมมีเวลาเย็นได้"

"อย่างนั้น ท่านก็ควรฉวยโอกาส กระโดดออกไปแต่เนิ่น ๆ"

"ท่านกำลังตักเตือนข้าพเจ้า ? หรืออัปเปหิข้าพเจ้า ?"

"ในความเห็นของท่าน ?"

"หรือท่านรังเกียจคนในน้ำมากเกินไป ? เบียดเสียดเกินไป ?"

เอี้ยเทียนแค่นหัวร่อตอบ

"ไปหรือไม่แล้วแต่ท่าน แต่ทว่าพวกเราอย่างไรยังนับถือเป็นสหายกัน มีวาจาประโยคหนึ่ง ที่ข้าพเจ้ามิอาจไม่บอก"

"ท่านบอกมา"

"อย่าไปหาคนสวมหมวกหญ้าเป็นอันขาด"

"เพราะกระไร ?"

เอี้ยเทียนพริ้มตาลงไม่เอ่ยปากอีก

แต่เอี๊ยบไคยังคงถาม

"ท่านไฉนทราบ ข้าพเจ้าจะไปหามัน ?"

เอี้ยเทียนยังคงไม่เอ่ยปาก

น้ำร้อนอย่างยิ่ง ร้อนจนควันกรุ่น คล้ายเป็นหมอกบางก็ปาน

เอี๊ยบไคพลันแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านยังคงแช่อยู่ในน้ำประเสริฐกว่าจริง ๆ ลุกขึ้นจากน้ำที่ร้อนปานนี้ ต้องหนาวจนเป็นไข้แน่"

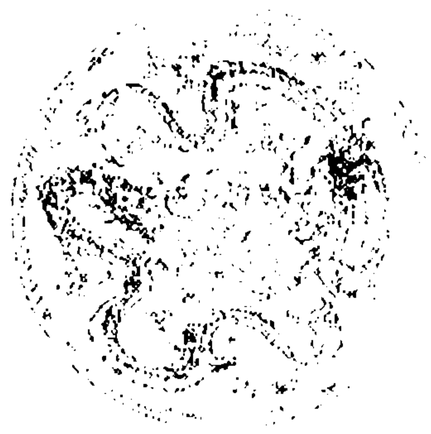

เพชฌฆาตในมวลมนุษย์

เอี๊ยบไคออกไปแล้ว แต่เอี้ยเทียนยังคงพริ้มตาแช่อยู่ในน้ำ รอจนความร้อ
ของน้ำคลาย จึงเห็นสีหน้ามันซีดขาว คล้ายไม่มีกำลังพอจะลุกขึ้นได้จริง ๆ

แต่ทว่า น้ำใกล้จะเย็นแล้ว มันมิอาจไม่ลุกขึ้น

น้ำไหลลงจากไหล่ของมัน ในน้ำถึงกับมีโลหิตเป็นเส้นสาย !

โลหิตไหลออกจากที่ใด ?

เฮ้งกัวหูเดินเบา ๆ เข้ามา จับตามองมันด้วยประกายเวทนา

เอี้ยเทียนทรงกายขึ้น ใบหน้าที่เผือดขาว บิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด ค
เบา ๆ

"ด้านนอกจะมีคนบุกรุกเข้ามาอีกหรือไม่ ?"

เฮ้งกัวหูส่ายหน้า พลันถามขึ้น

"ท่านบาดเจ็บเพราะสาเหตุใดกันแน่ ? ไฉนจึงกลัวผู้คนเห็น ?"

เอี้ยเทียนขบกรามแนบแน่น มิได้ตอบคำถาม แต่ดึงหนังออกจากไหล่มาแผ่นห

หนังบาง ๆ ที่เป็นสีเดียวกับผิวของมัน พอถูกดึงออกมา น้ำเลือดน้ำหน
ทะลักเต็มทรวงอกมันทันที...

รถม้าคันใหญ่จอดอยู่ที่ปากทาง

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเอนกายพิงพนัก สารถีรอคอยอยู่

ตอนนางเห็นเอี๊ยบไคเดินเข้ามา ใบหน้าที่แดงเปล่งปลั่งเพราะแสงอาทิตย์ มีรอยยิ้มหยาดเยิ้มปานลมชุนเทียน

ท่านพอเห็นสีหน้านาง เป็นต้องรู้สึก ฤดูใบไม้ผลิใกล้จะกรายมาแล้ว

เอี๊ยบไคลอบถอนใจ เนื่องเพราะพลันนึกถึงวาจาที่คนเคยเปรียบเทียบบรรยายลิ้มเซียนยี้เมื่อครั้งกระโน้น

...สตรีที่สวยสะคราญปานเทพธิดาหยาดฟ้า แต่จงใจล่อบุรุษหนุ่มให้ลงอเวจีโดยเฉพาะ

วาจานี้ใช้มาเปรียบเทียบเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน จะเหมาะสมเช่นกันหรือไม่ ?

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มถาม

"ท่านหาพวกมันพบแล้ว ?"

"อืมม์"

"สองคนนั้นบาดเจ็บหรือไม่ ?"

"มิได้... อย่างน้อยข้าพเจ้าสังเกตไม่ออก"

"ดังนั้น พวกมันต่างมิใช่โกวฮง (ยอดเขาโดดเดี่ยว... หมายถึงปูตาลา) ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ เพราะสังเกตบาดแผลเอี้ยเทียนไม่ออกจริง ๆ หนังที่ติดอยู่บนไหล่เอี้ยเทียน เมื่อดูในน้ำ มิผิดกับสีของผิวกายสักน้อยนิด

เอี๊ยบไคก็นึกไม่ถึง คนที่บาดเจ็บยังจะแช่อยู่ในน้ำร้อนได้

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"เพียงแต่...แม้นับว่าพวกมันมิได้บาดเจ็บ ยังคงไม่อาจยืนยัน พวกมันมิใช่สาวกม้อก้า"

"ถูกแล้ว"

"แต่ท่านกลับไม่ตั้งใจจะสืบสาวต่อไป ?"

"พวกมันเป็นคนของท่าน จะสืบสาวต่อไปก็ต้องเป็นเรื่องของท่าน"

"ดังนั้น ท่านเตรียมจะไปแล้ว ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านไยมิใช่เตรียมรถโอ่อ่าสบายให้ข้าพเจ้าก่อนแล้ว ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนก็แย้มยิ้ม แต่ยิ้มด้วยสีหน้ารันทดหดหู่ กล่าวต่อไป

"นั่นเนื่องเพราะข้าพเจ้าก็ทราบ ข้าพเจ้ารั้งท่านไม่อยู่"

เอี๊ยบไคกระโดดขึ้นรถ กล่าวอีก

"เอี้ยเทียนเมื่อครู่เตือนข้าพเจ้าคำหนึ่ง"

"คำใด ?"

"มันเตือนข้าพเจ้า อย่าได้ไปหาคนสวมหมวกหญ้า"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนหายใจกล่าว

"วาจาที่ผู้อื่นเตือนท่าน ไฉนท่านมิเชื่อฟังเลย"

เอี๊ยบไคปิดประตูรถ แต่โผล่ศีรษะออกจากหน้าต่างไป แย้มยิ้มกล่าว

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเป็นคนมีโรคหนึ่งเสมอมา"

"โรคใด ?"

"โรคโง่"

รถม้าทิ้งฝุ่นคละคลุ้งเป็นทางยาว

ฝุ่นจากรถไกลไปมากแล้ว

ใบหน้าเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนยังคงมีรอยยิ้มที่หยาดเยิ้ม เนื่องเพราะศีรษะเอี๊ยบไคยังคงโผล่ออกจากหน้าต่างมองนางอยู่

นางแย้มยิ้มพลางโบกผ้าเช็ดหน้าอยู่ไหว ๆ

แต่ตอนนางยกแขนขึ้น รอยยิ้มของนางพลันคลายไป ใบหน้าที่แดงเปล่งปลั่งเพราะแสงอาทิตย์ กลับกลายเป็นซีดขาวทันที

เสียดายที่ตอนนั้น เอี๊ยบไคออกจากหลืบเขา ไม่อาจเห็นแล้ว

ในลานวัดเงียบสงบและสวยงาม เนื่องเพราะในลานมีไผ่

ป่าไผ่

ลานที่มีป่าไผ่รายล้อม มักบันดาลให้คนรู้สึกงามสงบผิดธรรมดา

โดยเฉพาะในเวลาสนธยา ลมโชยพัดกอไผ่ ส่งเสียงซู่ซ่าราวเป็นคลื่นใหญ่

เอี๊ยบไคกำลังเดินไปมาอยู่ที่หน้าป่าไผ่

"หากข้าพเจ้าทราบแต่แรก ในนครเซี่ยงอันยังมีสถานที่งามสงบเช่นนี้ ข้าพเจ้าต้องมาอยู่ที่นี้แน่"

หยุดถอนใจแล้วกล่าวต่อ

"เสียดายที่คล้ายมีผู้ทราบสถานที่นี้ไม่มากนัก"

เอี๊ยบไคมิใช่รำพึงกับตัวเอง วาจานั้นเป็นกล่าวกับโค้วเต็ก (ไผ่ขม)

โค้วเต็กคือหลวงจีนปฏิคมของวัดเต็กลิ้มยี่

ร่างของท่านเฉกเช่นกับสมญา ผ่ายผอมราวไม้ไผ่ มาตรว่าไม่มีเนื้อ แต่ไม่ซูบซีดร่วงโรย ท่านกำลังแย้มยิ้มโต้เถียง

"ประสกของวัดแม้ไม่มาก แต่ก็ไม่น้อย"

เอี๊ยบไคหัวร่อแล้ว

ตั้งแต่ภายนอกจนถึงที่นี้ เอี๊ยบไคยังไม่เห็น มีพุทธมามกะมากราบไหว้นมัสการสักผู้เดียว กุฏิที่ข้างลาน ก็วังเวงไม่มีเสียงคน

โค้วเต็กกล่าว

"กุฏิทั้งเจ็ดหลัง ล้วนแล้วเป็นที่พักของพุทธมามกะ ความจริงมิได้ว่างอยู่"

"อ้อ ?"

"เมื่อค่ำวาน ยังมีประสกหลายท่านมาพักแรม ล้วนแล้วเป็นผู้มีรสนิยมดีงาม"

"บัดนี้เล่า ?"

โค้วเต็ก (ไผ่ขม) ถอนใจกล่าว

"ตอนนี้ต่างพากันไปที่วัดไต้เสียงก๊กแล้ว"

"อ้อ พวกท่านต่างไปเมื่อค่ำวาน ?"

"ใช่แล้ว พอประสกแซ่แป๊ะที่สวมหมวกหญ้ามา ผู้อื่นต่างพากันไปหมดสิ้น"

"เป็นผู้แซ่แป๊ะขับไล่ ?"

"ท่านมิได้ขับไล่คนไป แต่พอท่านมา ผู้อื่นก็ไม่มีปัญญาอยู่ต่อ"

"เพราะกระไร ?"

โค้วเต็กถอนใจอีกครั้ง ใบหน้าที่ซูบสดใส พลันมีประกายที่พิกลอย่างยิ่ง

ท่านมิได้ตอบคำเอี๊ยบไคตรง ๆ แต่กล่าวอย่างครุ่นคิด

"อาตมาพาท่านไปดูที่กุฏิ ท่านก็เข้าใจได้เอง"

ผนังทั้งสี่ด้านของกุฏิ ว่างเปล่าไม่มีกระไรทั้งสิ้น ไม่มีกระทั่งโต๊ะเก้าอี้ ไม่มีเตียง

กุฏิที่กว้างใหญ่มีตะปูเพียงสองตัว ตัวหนึ่งตอกอยู่บนผนังด้านซ้าย ตัวหนึ่งตอกที่ผนังตรงข้าม

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องหัวร่อ

ตอนนี้เข้าใจแล้วจริง ๆ ผู้อื่นไฉนไม่มีปัญญาอยู่ที่นี้สืบไป

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"กระทั่งข้าพเจ้ายังไม่อาจอยู่ต่อไปได้ ในเมื่อมิใช่แมลงวันและมิใช่แมลงปอ ย่อมมิอาจนอนอยู่บนตะปูเพียงตัวเดียว"

"ที่นี้มีตะปูสองตัว"

"ตะปูสองตัวกับตัวเดียว คล้ายไม่มีที่ใดผิดกัน"

"มีที่ผิดกัน"

"แต่ข้าพเจ้าดูไม่ออก ผิดกันในที่ใด ?"

"แต่ท่านสมควรคาดคิดได้"

"อ้อ"

"ตะปูสองตัว พอจะโยงเชือกเส้นหนึ่ง"

เอี๊ยบไคยังคงไม่เข้าใจจึงถามอีก

"เชือกมีประโยชน์ใด ?"

"บนเชือกพอจะแขวนเสื้อผ้า และก็พอจะเอนกายนอน"

"ประสกแซ่แป๊ะที่สวมหมวกหญ้าผู้นั้น ตอนกลางคืนนอนอยู่บนเชือก ?"

"และยังเป็นเชือกเส้นเล็กอย่างยิ่งด้วย"

เอี๊ยบไคตะลึงลานไปแล้ว

หากคนเราพอใจนอนอยู่บนเชือก นั่นมิเพียงมีนิสัยพิกลเท่านั้น พลังฝีมือก็ต้องพิกลอย่างยิ่ง

โค้วเต็กกล่าวต่อไป

"ความจริง ในกุฏินี้ก็มิใช่ว่างเว้งว้าง"

"อ้อ"

"ในที่นี้มิเพียงมีโต๊ะเตียงเก้าอี้เท่านั้น ยังมีจิ้งจกมากอย่างยิ่ง"

"โต๊ะเก้าอี้เป็นผู้แซ่แป๊ะขนออกไป ?"

"ถูกแล้ว"

"จิ้งจกเล่า ?"

ใบหน้าโค้วเต็กมีประกายพิกลขึ้นอีกครา กล่าวช้า ๆ

"จิ้งจกถูกท่านจับรับทานหมดสิ้น"

เอี๊ยบไคตะลึงลานอีกครา !

คนผู้นี้มิเพียงชมชอบสวมหมวกหญ้าในฤดูหนาว พอใจนอนบนเชือกเท่านั้น ยังชมชอบกินจิ้งจกอีกด้วย !

คนที่พิกลเยี่ยงนี้ กระทั่งเอี๊ยบไคก็ยังมิเคยเห็นมา ใบหน้าจึงมีประกายเช่น

เดียวกับโค้วเต็ก ฝืนยิ้มกล่าว

"ดูท่ากระเพาะของผู้แซ่แป๊ะ คล้ายไม่ใหญ่โตเท่าใด รับทานจิ้งจกไม่กี่ตัว ถึงกับสามารถอิ่มหนำได้"

"นอกจากจิ้งจกแล้ว ท่านย่อมยังรับทานของอื่น"

"รับทานกระไร ?"

"ประสกที่อาศัยอยู่ในวัด พอถึงพลบค่ำ ปกติมักจะมิใคร่เดินออกไปเที่ยว"

"อ้อ ?"

"เนื่องเพราะทางด้านนอกมีงูพิษ"

"งูพิษก็ถูกมันจับกินไป ?"

"นอกจากงูพิษแล้ว ยังมีตะขาบ"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าว

"ที่แท้มันยังเจริญอาหารไม่น้อย"

"ดังนั้น อาตมาได้เริ่มวิตกความเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

โค้วเต็กถอนใจกล่าว

"หากจิ้งจกกับอสรพิษในที่นี้ ถูกท่านจับรับทานหมดสิ้น ตอนนั้นท่านจะรับทานกระไร ?"

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องแย้มยิ้มกล่าว

"หรือท่านกลัวมันจับท่านรับทาน ?"

โค้วเต็กถอนใจยาวมิได้เอ่ยปาก พลันมีเสียงยะเยียบเย็นชาของคนผู้หนึ่งดังขึ้น

"บางครั้งเราก็กินคน แต่มิใคร่พอใจกินหลวงจีน"

ลมโชยพัดอยู่ อาทิตย์อัสดงลงไปแล้ว ลานวัดในยามสนธยา ไยมิใช่มักจะเหน็บหนาวและวังเวงผิดธรรมดา

ลานวัดนี้มิเพียงเหน็บหนาวเท่านั้น ยังคล้ายมีบรรยากาศเหี้ยมอำมหิตครอบงำจนบอกไม่ถูก

คนที่สวมหมวกหญ้าปีกกว้างผู้หนึ่ง...

ในอากาศที่หนาวเหน็บเยี่ยงนี้ มันถึงกับยังสวมเสื้อผ้าปอที่บางอย่างยิ่งเพียงตัวเดียว หมวกหญ้าบนศีรษะมัน ยิ่งมีลักษณะพิกล ดูไปคล้ายเป็นข้องเก็บปลาของพวกชาวประมง

มันสวมต่ำอยางยิ่ง จนแทบบดบังใบหน้าไปหมดสิ้น เผยเห็นแต่ริมฝีปากบาง ๆ ตอนไม่ส่งเสียง มักคล้ายเม้มสนิทแน่นประหนึ่งถากขึ้นจากดาบกระบี่

เอี๊ยบไคพลันหัวร่อแล้ว

ยิ่งเป็นเวลาที่ผู้อื่นหัวร่อไม่ออก เอี๊ยบไคกลับยิ่งพาลจะหัวร่อ

เอี๊ยบไคหัวร่อพลางกล่าว

"ท่านมิใคร่ยอมรับทานหลวงจีน ? หรือมิเคยรับทานมาเลย ?"

คนเสื้อขาวสวมหมวกหญ้าแค่นเสียงเย็นชา

"ปกติเรารับทานคนประเภทเดียว"

"ประเภทใด ?"

"ที่สมควรตาย"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้ม

"โลกนี้มีมนุษย์บางประเภท ที่คล้ายกับอสรพิษ หากท่านไม่คิดถูกมันกินไป ท่านก็มีแต่ต้องกินมันก่อน"

"แต่ทว่า คนที่สมควรตายอย่างแท้จริง กลับมีไม่มาก"

"ไม่มากจริง ๆ"

เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"อย่างนั้นท่านไฉนไม่ไปเลียนเช่นผู้อื่น รับทานของที่หาได้ง่ายดายกว่าบ้าง"

"ท่านรับทานกระไร ?"

"ข้าพเจ้ารับทานเนื้อสุกร และก็รับทานเนื้อวัว โดยเฉพาะเนื้อวัวย่างไฟแดง เส้นเนื้อผัดหัวหอมกับน้ำมันหอยก็ไม่เลว"

คนชุดขาวพลันสวนคำ

"เตียซา (เป็นนามสมมติเช่นดั่งนาย ก นาย ข) เป็นคนที่อำมหิตกลอกกลิ้ง จนชั่วร้าย ลี้สี่ (นามสมมติเช่นเดียวกัน) เป็นวิญญูชนที่สัตย์ซื่อถือคุณธรรม ในระหว่างสองคนนี้ หากท่านจะต้องฆ่าสักคนหนึ่งให้ได้ ท่านฆ่าผู้ใด ?"

"เตียซา"

คนชุดขาวแค่นเสียงเย็นชา

"แต่ที่ท่านฆ่าตอนนี้เป็นลี้สี่"

"ข้าพเจ้าฆ่าลี้สี่แล้ว ?"

คนชุดขาวผงกศีรษะ เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าว

"เสียดายที่ข้าพเจ้ากระทั่งยังมิทราบมันอยู่ที่ใด ?"

"ท่านสมควรทราบได้ มันอยู่ในท้องท่านเอง"

เอี๊ยบไคไม่เข้าใจ

วาจาคนเสื้อขาวคล้ายดั่งวกไปเวียนมา จนไม่มีทางที่จะเข้าใจได้

คนชุดขาวแค่นหัวร่อกล่าว

"ที่มีพิษคืองู มิใช่วัว แต่ที่ท่านฆ่ากลับเป็นวัว ฆ่ามันแล้วยังฝังซากศพของมันไว้ในท้องท่าน"

เอี๊ยบไครู้สึกพะอืดพะอมขึ้นทันที จนแทบจะต้องอาเจียนออกมา

ในท้องของเอี๊ยบไคมีเนื้อวัวอยู่จริง ๆ เนื้อวัวที่รับทานในมื้อเที่ยง ตอนนี้ต้องยังย่อยไม่หมดแน่

แต่ทว่า ครั้งหน้าหากมีคนต้องการเชิญให้เอี๊ยบไครับทานเนื้อวัวอีก เอี๊ยบไคต้องยากยิ่งจะกลืนลงคอ

คนชุดขาวมองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง พลางกล่าวต่อ

"ตอนนี้ท่านเข้าใจความหมายของเราได้แล้วกระมัง ?"

เอี๊ยบไคถอนใจยาวฝืนยิ้ม กล่าวต่อ

"วาจาของท่านฟังแล้ว กลับมิใช่ไร้เหตุผลโดยสิ้นเชิง"

"เหตุผลนี้ ท่านมิเคยได้ยินมาเลย ?"

เอี๊ยบไคถอนใจอีกครั้งตอบ

"ข้าพเจ้ากระทั่งคิดยังมิเคยคิดเลย"

...ฝังซากศพวัวอยู่ในท้อง เป็นวาจาที่มันอุตส่าห์คิดหาออกมาว่ากล่าวได้

คนชุดขาวกล่าวต่อไป

"ดูไปท่านแม้มิใช่เป็นวิญญูชนที่สัตย์ซื่อถือคุณธรรม แต่ต้องมิใช่คนต่ำช้าที่ก่ามหิตชั่วร้าย"

"ท่านดูออก ?"

"เนื่องเพราะเราดูออก ดังนั้นท่านตอนนี้จึงยังมีชีวิตอยู่"

"ท่านเล่า ? ท่านเป็นคนเยี่ยงไร ?"

"ท่านดูไม่ออก ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"ท่านย่อมมิใช่แซ่แป๊ะจริง ๆ"

คนเสื้อขาวยอมรับ เอี๊ยบไคถามอีก

"ท่านมาจากแซเซี้ย ?"

คนชุดขาวมิได้ปฏิเสธ เอี๊ยบไคจึงเพ่งมองพลางกล่าวช้า ๆ

"ฟังว่า ในภูเขาแชเชี้ย มียอดคนท่านหนึ่งนามบั๊กเก้าแช"

คนชุดขาวสอดคำเสียงเย็นชา

"เรื่องที่ท่านทราบ คล้ายดั่งยังไม่น้อย"

"มาตรว่าไม่มากนัก แต่ก็มิน้อยเกินไป"

"เสียดายที่ท่านสมควรทราบ ท่านกลับไม่ทราบ"

"อ้อ ?"

"ท่านทราบหรือไม่ ? ตอเออกาเป็นผู้ใด ?"

"มิทราบ"

"ท่านทราบหรือไม่ ปูตาลาเป็นผู้ใด ?"

เอี๊ยบไคถอนใจอีกครั้งตอบ

"ดูท่า เรื่องที่ข้าพเจ้าทราบ ไม่นับว่ามากจริง ๆ"

"ท่านต้องการพบพวกมันหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้ามีโอกาสได้พบพวกมัน ?"

"ขอเพียงท่านยินยอมอยู่รอ ท่านต้องได้พบมันแน่"

ดวงตาเอี๊ยบไคสุกใสทันที ย่อมยินดีอยู่รอต่อไป ดังนั้นรีบกล่าว

"แม้นับว่าให้ข้าพเจ้ารอสามวันสามคืน ข้าพเจ้าก็ยินดี"

"ท่านมิต้องรอสามวันสามคืน ท่านมาได้ประจวบเหมาะพอดี"

เอี๊ยบไคคึกคักขึ้นอีกอักโข รีบสวนคำ

"หรือวันนี้พวกมันจะมาที่นี่ได้ ?"

คนชุดขาวตอบเสียงเย็นชา

"ในเมื่อท่านยินดีรอ ก็มิต้องถามให้มากความ หากท่านไม่ยินดีรอ ยิ่งไม่มีผู้ใดรั้งท่านไว้"

เอี๊ยบไคหุบปากทันที แต่ดวงตาเบิ่งจนกลมใหญ่กว่าเดิม

เอี๊ยบไคความจริงมิใช่คนปากมากอยู่แล้ว

คนชุดขาวพลันกล่าว

"ความจริงหลวงจีนไม่สมควรปากมาก"

โค้วเต็กก้มศีรษะต่ำ คนชุดขาวกล่าวต่อ

"แต่หลวงจีนท่านกลับมีวาจามากเกินไป"

โค้วเต็กเม้มปากไว้ กระทั่งยังมิกล้าถามแม้สักคำเดียว

คนชุดขาวกล่าวต่อ

"หลวงจีนมิเพียงต้องรู้สึก สมควรหุบปากในเวลาใด ยังคงต้องรู้จัก เวลาใดสมควรหลับตาไว้"

โค้วเต็กพริ้มตาลงทันที เดินลูบคลำออกจากที่ไป

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องแย้มยิ้มกล่าว

"ดูท่านเป็นหลวงจีนที่รู้ความอย่างยิ่ง"

"หลวงจีนที่ไม่รู้ความโดยแท้จริง มีเพียงประเภทเดียว"

"ประเภทใด ?"

"หลวงจีนที่ควรตาย"

"ในสายตาของท่าน คนในแผ่นดิน คล้ายดั่งมีเพียงสองประเภทเท่านั้น"

"ใช่ ความจริงมีเพียงสองประเภท ประเภทหนึ่งไม่ควรตาย ประเภทหนึ่งสมควรตาย"

"ที่มาหาท่านในค่ำคืนนี้ เป็นคนประเภทใด ?"

"ประเภทสมควรตาย"

วิกาล

คนเสื้อขาวล้วงขวดไม้เล็ก ๆ ออกมาโรยฝุ่นสีเงินไปบนพื้นชั้นหนึ่ง ดูไปคล้ายดั่งเป็นฝุ่นละออง

แต่ทว่า รอจนเมื่อแสงเดือนดาวปรากฏ ฝุ่นได้เริ่มมีประกายคล้ายเป็นเงินบริสุทธิ์

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"ค่ำคืนนี้ ท่านคงจะเตรียมรับทานลานวัดนี้เข้าไป ดังนั้นจึงได้โรยพริกไทยไว้ก่อน"

คนเสื้อขาวแค่นเสียงเย็นชา

"วาจาของท่านมากเกินไป"

"อ้อ ?"

"ท่านก็หัวร่อมากเกินไปด้วย"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าวอีก

"นั่นเนื่องเพราะข้าพเจ้าเคยเห็นเรื่องหนึ่งมา"

"เรื่องอันใด ?"

"ข้าพเจ้าดูออก ท่านมิใช่เป็นคนกระด้างเย็นชาอย่างยิ่ง มีบางครั้ง ในใ คิดจะหัวร่อ เพียงแต่ว่ามักพยายามข่มกลั้นตัวเองไว้เท่านั้น"

"เฮอะ เราไฉนต้องพยายามข่มกลั้นตัวเอง ?"

"เนื่องเพราะท่านต้องการให้ผู้อื่นกลัวท่าน"

คนชุดขาวหันกายผลักหน้าต่างเปิดออก อีกเนิ่นนานให้หลัง จึงกล่าวช้า ๆ

"ท่านยังดูกระไรออกอีก ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"หากท่านยินยอมให้ข้าพเจ้าดูใบหน้าท่าน ข้าพเจ้าต้องพอจะดูเรื่องราวอ อีกมากหลาย"

คนชุดขาวพลันหันกาย เลิกหมวกหญ้าขึ้น

ใบหน้าของมัน ความจริงไม่มีส่วนสัดใดผิดกว่าคนอื่น ๆ แต่กลับมีดาวมากเ ใบหน้าผู้อื่นอีกเก้าดวง

ดาวเก้าดวงที่เป็นสีดำสนิท !

ดูในวิกาลเหน็บหนาว ดาวโดดเดี่ยวบนฟากฟ้า มักจะห่างไกลผิดธรรมดา สุก ผิดธรรมดา

แต่ดาวบนใบหน้าคนชุดขาวยิ่งเย็นยะเยียบ ยิ่งสุกใส

ดาวเก้าดวงบนใบหน้ามัน เรียงขึ้นเป็นรูปที่ทั้งพิกลทั้งลี้ลับ ดาวแต่ละดวง ค ตอกตรึงติดกับเนื้อบนใบหน้ามัน

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"นี่เป็นการลงโทษตัวเองของท่าน ?"

คนชุดขาวถึงกับผงกศีรษะรับ

"แต่ละคนต่างมีโทษทัณฑ์"

"ท่านก็ไม่นอกเหนือกฎนี้ ?"

"เราก็เป็นคน"

"โทษทัณฑ์ของท่านคือกระไร ?"

"เราเพียงแค้น ที่ไม่สามารถสังหารคนต่ำช้าสามานย์ในแผ่นดินให้หมดสิ้น"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"นี่ไม่อาจนับเป็นโทษทัณฑ์ของท่าน โทษทัณฑ์ที่ท่านรับออกจะรุนแรงเ

ไปบ้าง"

"หากพบคนที่มีโทษทัณฑ์มากกว่า ดาวเก้าดวงนี้ ก็คืออาวุธร้ายที่ฆ่าคนได้"

"อาวุธที่ฆ่าคน ?"

"ท่านดูไม่ออก ?"

เอี๊ยบไคส่ายหน้าฝืนยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้ากระทั่งคิดยังคิดไม่ถึง"

คนชุดขาวสวมหมวกหญ้าลงปิดหน้าอีกครา กล่าวเสียงเย็นชา

"คนที่เคยเห็นใบหน้าของเรา ความจริงมีไม่มากอยู่แล้ว ที่รอดชีวิตได้กลับน้อยกว่า"

"ความจริงใบหน้าท่าน มิใช่มีดาวเพียงห้าดวง ?"

คนชุดขาวผงกศีรษะอีก เอี๊ยบไคถามต่อ

"ดาวห้าดวงไฉนกลายเป็นเก้าดวง ?"

"เนื่องเพราะคนมีบาปกรรมในโลกนี้ ยิ่งนานยิ่งมากเป็นทวีคูณ โทษทัณฑ์ของเรา ก็ยิ่งนานยิ่งหนักหนา"

"ดังนั้น บั๊กโง้วแซ (ห้าดาว) จึงเปลี่ยนเป็นบั๊กเก้าแซ (เก้าดาว) ?"

"ตอนนี้ไม่มีบั๊กโง้วแซ มีแต่บั๊กเก้าแซ"

"มิน่าเล่า นางจึงได้ก่อกวนผิดไป"

"นางเป็นผู้ใด ?"

"ท่านเดาไม่ออก ?"

"ใช่เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนหรือไม่ ?"

"ท่านก็รู้จักนาง ?"

บั๊กเก้าแซแค่นหัวร่อ เอี๊ยบไคถามอีก

"ท่านรู้จักนางเป็นคนเช่นไรหรือไม่ ?"

"ที่เราตั้งใจมาสังหารครานี้ มีอยู่สามคน"

"นางเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น ?"

"นางความจริงใช่"

"บัดนี้เล่า ?"

"บัดนี้เราจึงพบเห็น ในโลกนี้ ผู้ที่ชั่วร้ายสมควรตายยิ่งกว่านาง มีอีกมากมายนัก"

"ที่สมควรตายมีกี่คน ?"

"ตอเออกา กับปูตาลา"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"จะฆ่าสองคนนั้น น่ากลัวไม่ง่ายดาย"

"เราความจริงก็ไม่ตั้งใจมีชีวิตกลับไปอยู่แล้ว"

มันกล่าวช้า ๆ สืบไป

"สี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่ของม้อก้า ขอเพียงมีผู้รอดชีวิตอยู่หนึ่งเดียว เราก็ต้องไม่กลับแชเชี้ยเด็ดขาด"

"แต่แม้นับว่าท่านฆ่ามันสองไป ยังมีอีกสองคนที่รอดอยู่"

"ไม่มีแล้ว"

"ไฉนไม่มี ?"

"ปันชาปานาตายกับมือก้วยเต๋งแล้ว"

"เตียเออปูเล่า ?"

บั๊กเก้าแชพลันล้วงป้ายหยกออกมาจากอกเสื้อโยนให้เอี๊ยบไค บนป้ายหยกเป็นประกายสุกใส สลักรูปอสูรที่มือถือจานหมึกอยู่

นี่ก็คือสัญลักษณ์ประจำตัวของเตียเออปู ตอนมันมีชีวิตจะต้องพกติดตัวตลอดเวลา

"ตอนนี้ไฉนจึงมาอยู่ที่มือท่าน ?"

บั๊กเก้าแชตอบเสียงเย็นชา

"เนื่องเพราะมันเป็นคนตายไปแล้ว"

"ท่านฆ่ามัน ?"

บั๊กเก้าแชผงกศีรษะ เอี๊ยบไคถามอีก

"ท่านพบกับมันในที่ใด ?"

"นอกนครเชี่ยงอัน"

"มันก็ลงจากภูเขาอสูรแล้ว ?"

"ความจริงภูเขาอสูรของมัน อยู่ในอุปาทานที่เวิ้งว้างเท่านั้น ตัวพวกมันอยู่ที่ไหน ที่นั้นก็เป็นภูเขาอสูรของพวกมัน"

"ดังนั้น ภูเขาอสูรของพวกมันในตอนนี้ ก็คือนครเชี่ยงอัน ?"

"ใช่ หากพวกมันยังไม่ตาย ภายในแปดสิบเอ็ดวันนี้ นครเชี่ยงอันต้องกลายเป็นนครอสูรไป"

"ไฮ้! นครอสูร ?"

"ในม้อก้า ก็มีคนอยู่เพียงสองประเภท"

"สองประเภทใด ?"

"ประเภทหนึ่งเป็นสาวกม้อก้า อีกประเภทหนึ่งคือคนตาย"

เอี๊ยบไคระบายลมจากปากกล่าว

"โชคดีที่ความลับของมัน ถูกท่านพบเห็นก่อน"

บั๊กเก้าแซกล่าวอย่างโอหัง

"สำหรับเราแล้ว ในโลกไม่มีความลับใดอยู่เลย"

"ท่านรู้จักคนไม่น้อยจริง ๆ"

บั๊กเก้าแซยอมรับ เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"แต่ข้าพเจ้าประหลาดใจ ท่านไฉนล่วงรู้เรื่องราวมากหลายปานนี้ ท่านความจริงเป็นผู้สำรวมตัวมิออกจากภูเขาเลย"

"ท่านผิดแล้ว"

"อ้อ ?"

"กฎของตระกูลบั๊ก มิใช่ปลีกตัวหนีโลกียวิสัย แต่เป็นเข้าต่อสู้ในโลกกว้างใหญ่ เพื่อช่วยกำจัดภัยพาลอภิบาลคนดี บุตรหลานตระกูลบั๊ก ไม่เสียดายที่สละชีวิตเข้าพิชิตมาร ยอมทนทุกข์ทรมานนานา โดยมิบ่ายเบี่ยงย่อท้อ"

เอี๊ยบไคจ้องมองมัน ดวงตามีประกายเคารพเทิดทูนขึ้นกว่าเดิม

คนผู้นี้แม้ดูไปจะกระด้างเย็นชาจนพิกล แต่ความจริงมีจิตใจยิ่งใหญ่ดีงาม

ชนชาวโลก ผู้ที่สามารถบำเพ็ญตนเพื่อความสุขของผู้อื่นมีไม่มากเลย เอี๊ยบไคเคารพเทิดทูนคนประเภทนี้เสมอมา

ในกุฏิมิได้จุดโคมไฟ

ในหมวกหญ้าของบั๊กเก้าแซ เป็นประกายระยิบระยับเสมอมา โดยมิทราบเป็นประกายตาหรือเป็นดาวที่ฆ่าคนบนใบหน้ามัน

มันเพ่งมองเอี๊ยบไคพลางถาม

"เราก็รู้ท่านอยู่ก่อนแล้ว"

"อ้อ ?"

"ท่านแซ่เอี๊ยบนามไค ?"

"เอี๊ยบที่แปลว่าใบไม้ ไคที่แปลว่าเบิกบาน"

"ท่านมักรู้สึกเบิกบานอย่างยิ่ง"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้า น้อยครั้งนักที่จะไปคิดถึงเรื่องไม่เบิกบานใจ"

"ฟังว่า มีดสั้นของท่าน ตอนนี้นับเป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดินได้แล้ว"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าก็เคยได้ยินผู้คนว่าดั่งนี้ ดังนั้นเรื่องยุ่งยากรำคาญของข้าพเจ้า จึงพลอยนับเป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดินเช่นกัน"

หากวิจารณ์เรื่องยุ่งยากที่มากหลาย กลับมีน้อยคนนักที่จะทัดเทียมเอี๊ยบไคได้

บั๊กเก้าแชสงบงัน อีกเนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ

"ต้องมีสักวันที่เราย่อมทราบ"

"ทราบกระไร ?"

"ทราบว่ามีดสั้นของท่าน เป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดินจริงหรือไม่ ?"

"หากท่านคิดจะทราบจริง ๆ เรื่องยุ่งยากของข้าพเจ้าก็ต้องเพิ่มอีกรายหนึ่งแล้ว"

"ท่านไม่คิดได้ดู ดาวบนหน้าเราสามารถฆ่าคนได้จริงหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้าไม่คิด"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะพวกเราเป็นสหายกัน"

บั๊กเก้าแชแค่นหัวร่อกล่าว

"น่ากลัวสหายของท่านมากเกินไปแล้ว"

"สหายมากไว้ ย่อมประเสริฐกว่าไม่มีสหายอยู่"

"อาจบางที เนื่องเพราะท่านรู้จักมิตรสหายมากกว่าผู้อื่น ดังนั้น เรื่องยุ่งยากจึงได้มากกว่าผู้อื่น"

"เรื่องยุ่งยากมากไปบ้าง ยังประเสริฐกว่าไม่มีเรื่องยุ่งยาก"

"อ้อ ?"

"เนื่องเพราะคนที่ไม่มีเรื่องยุ่งยากโดยแท้จริง มีเพียงประเภทเดียว"

"คนตาย ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มผงกศีรษะ พลันมีเสียงตูมดังสนั่น กำแพงเตี้ยหน้าลานวัดถูกคนกระแทกแตกเป็นโพรงใหญ่ คนผู้หนึ่งเดินมือไพล่หลังเข้ามาอย่างเชื่องช้า

สังหารโดยอำมหิต

ดวงดาวอยู่บนฟากฟ้า

แสงเลือนรางของดาว ลูบไล้อยู่บนใบหน้าคนผู้นั้น

ใบหน้ามันก็มีประกาย

ประกายสีเขียว

ไม่มีใบหน้าผู้คน จะปรากฏประกายสีเขียวเยี่ยงนี้มาได้ นอกเสียจากมันสวมหน้ากากทองเหลือง

ใบหน้าคนผู้นี้ สวมหน้ากากทองเหลืองอยู่จริง ๆ ดูในแสงดาว ยิ่งลี้ลับน่าสะพรึงกลัว

ที่มันสวมใส่ เป็นเสื้อยาวปักลวดลายสวยงาม บนสายรัดเอว เสียบดาบงออยู่สามเล่ม

ด้ามดาบสีเขียวเรือง ฝังอัญมณีไว้เต็ม

"มาแล้ว มาแล้วจริง ๆ"

เอี๊ยบไคระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วกล่าว

"ที่มาคือตอเออกา หรือเป็นปูตาลา ?"

"ท่านดูไม่ออก ?"

เอี๊ยบไคดูออกแล้ว ที่ปักอยู่บนเสื้อยาวคือคทาอสูร ที่เป็นสัญลักษณ์ของท่านาจ

"ตอเออกา?"

"อาจบางทีมันยังมิใช่ตอเออกา"

"ยังมิใช่ ?"

"ตัวจำแลงของตอเออกา ยังมีอีกถึงสามคน"

อย่างไรเรียกว่าตัวจำแลง ?

เอี๊ยบไคมิได้ถาม ก็เห็นอีกผู้หนึ่ง

ลมกรรโชกมาวูบหนึ่ง มีคนผู้หนึ่งลอยละลิ่วข้ามกำแพงมาดั่งปุยนุ่น เสื้อยาวปักหน้ากากอำมหิตน่ากลัว บนสายรัดเอวยังคงปักดาบงอ ที่ด้ามมีอัญมณีฝังอยู่เต็มสามเล่มเช่นเดียวกัน

แทบเป็นเวลาพริบตาเดียว ที่หลังป่าไผ่กับใต้ชายคา ก็มีคนในลักษณะเดียวกัน ปรากฏขึ้นอีกสองคน

สองคนที่คล้ายคลึงกันไม่ผิดเพี้ยน !

เอี๊ยบไคตะลึงลานแล้ว

ไม่มีปัญญาแยกแยะออก ผู้ใดจึงเป็นตอเออกาตัวจริง ?

"แม้นับว่าท่านสามารถฆ่าพวกมันไปสามคน คนที่เป็นตัวจริงยังคงพอจะหนีได้เช่นกัน"

บั๊กเก้าแซแค่นหัวร่อ

"ในเมื่อมันมาแล้ว ก็อย่าหมายกลับไปได้"

"ท่านไฉนจึงทราบพวกมันมาจริง ๆ ? ท่านดูออก ?"

"เราดูไม่ออก แต่เราทราบมันต้องมาแน่นอน"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะเราอยู่ที่นี้"

เอี๊ยบไคมิได้ถามสืบต่อไป และไม่อาจถามอีกด้วย เพราะแลเห็นคนผู้หนึ่งกำลังเดินฝ่าแสงดาวเข้ามา

ผงเงินบนพื้นก็มีประกายอยู่

แต่ละก้าวของมันทิ้งรอยตื้น ๆ อยู่บนพื้นชัดตา

...เพียงอาศัยรอยเท้านี้ หรือก็สามารถแยกแยะออก มันเป็นตอเออกาตัวจริง ?

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถอนใจยาว อย่างน้อยตัวเอี๊ยบไคเองแยกแยะไม่ออก

สามคนเดินมือไพล่หลังอยู่ในลานวัดอย่างเชื่องช้า อีกผู้หนึ่งเดินมือไพล่หลังเข้ามา

พวกมันมิเพียงแต่งกายเป็นเช่นเดียวกันมิผิดเพี้ยนเท่านั้น กระทั่งท่าการเดินก็เป็นเช่นกันทุกคน

บั๊กเก้าแชอาศัยเค้ามูลใด แยกแยะตัวจริงตัวปลอมของพวกมันออก ?

ในที่สุด ตอเออกาส่งเสียง

"แชเชี้ยบั๊กเก้าแช"

บั๊กเก้าแชผงกศีรษะ ตอเออกากล่าวถาม

"เป็นท่านต้องการให้ข้าพเจ้ามา ?"

บั๊กเก้าแชผงกศีรษะอีกครั้ง ตอเออกากล่าว

"ตอนนี้ข้าพเจ้ามาแล้ว"

บั๊กเก้าแชพลันตวาด

"ไสหัวออกไป ?"

ตอเออกาแค่นหัวร่อสวนคำ

"ในเมื่อข้าพเจ้ามาแล้ว จะให้ข้าพเจ้าไป น่ากลัวไม่ง่ายดายนัก"

"ท่านจะต้องตายในที่นี้ให้ได้ ?"

มือตอเออกากุมไปที่ด้ามมีด

บั๊กเก้าแชกล่าว

"ท่านยังไม่คู่ควรให้เราลงมือ แต่ตอนนี้..."

"ตอนนี้ท่านไม่ลงมือ ท่านก็ต้องตาย..."

ประกายดาบวูบขึ้น ดาบของมันถูกชักออกจากฝัก ดาบงอสีเขียวเรือง ฟันฉับเข้ามาสามกระบวนท่าในพริบตาเดียว

บั๊กเก้าแชมิได้เคลื่อนไหว กระทั่งปลายนิ้วยังไม่เคลื่อนไหว

มันดูออก สามดาบนี้ล้วนเป็นกระบวนท่าหลอกล่อ

ข้อมือตอเออกาพลิกวูบ ดาบที่สี่ฟันตรงลงมา มิใช่เป็นกระบวนท่าหลอกล่ออีกแล้ว

ปลายดาบกรีดปีกหมวกหญ้าบั๊กเก้าแชขาดไป เฉียดปลายจมูกบั๊กเก้าแชลงเพียงอีกครึ่งนิ้ว ใบหน้าบั๊กเก้าแชต้องถูกคมดาบเป็นสองเสี่ยง

แต่เสียดายที่มันยังขาดไปครึ่งนิ้ว

บั๊กเก้าแชถึงกับยังไม่ลงมือ แต่ขมวดคิ้วเล็กน้อย

ทันใด ประกายแววับจุดหนึ่ง พุ่งวาบเข้าใส่ไหล่ตอเออกา

ตอเออกามิใช่ไม่ได้หลบหลีก แต่เสียดายที่ประกายแววับจุดนั้น พุ่งไปด้วย

ความเร็วเกินไป ผิดคาดหมายเกินไป

ตอนมันเป็นประกายแวววับพุ่งออก คิดจะหลบหลีกก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว พลันขบกรามแนบแน่น พลิกดาบแทงเข้าใส่ท้องตัวเอง

ประกายโลหิตสาดกระจาย ร่างของมันล้มฮวบลง

บั๊กเก้าแซยังคงมิได้เคลื่อนไหว กระทั่งปลายนิ้วยังไม่เคลื่อนไหว แต่ดาวที่หว่างคิ้วของมันหายไปแล้ว

อาวุธลับนี้ ถึงกับไม่ต้องลงมือก็สามารถพุ่งออกไป มันเพียงขมวดคิ้ว ก็สามารถปลิดชีวิตคนตายไปได้ !

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"เป็นอาวุธร้ายที่ฆ่าคนได้จริง ๆ มิหลอกลวงจริง ๆ"

"ตอเออกาผู้นี้เป็นตัวปลอม"

"ท่านดูออก ?"

บั๊กเก้าแซผงกศีรษะ แค่นหัวร่อกล่าว

"การตายของมัน ก็หลอกลวงเช่นกัน"

"นี่กระทั่งข้าพเจ้าก็ดูออกแล้ว"

"อ้อ ?"

"ดาบนี้เป็นดาบอสูร ที่คมดาบสามารถหดกลับเข้าไปในด้าม ข้าพเจ้าเคยเห็นมามิเพียงหนึ่งครั้ง แต่กลับไม่อาจหลอกลวงข้าพเจ้าได้แม้สักครั้งเดียว"

บั๊กเก้าแซกล่าวเสียงราบเรียบ

"จะหลอกลวงท่าน นับว่าไม่ง่ายดายจริง ๆ"

ตอเออกาที่ล้มอยู่ในกองโลหิต พลันคืนชีวิตมาได้จริง ๆ มันชักดาบอีกเล่มหนึ่ง พลิกตัวโถมเข้าใส่

แต่ดาบนี้ของมันยังมิทันฟันลงมา มีประกายแวววับอีกจุดหนึ่งพุ่งวาบไป ตรงเข้าไปในคอหอยมันอย่างแม่นยำ !

มันล้มลงอีกครั้ง

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"ครั้งนี้ดูท่ามิใช่หลอกลวง"

"มันความจริงไม่ต้องมาหาที่ตาย"

"มันก็ไม่คู่ควรให้ท่านลงมือ ?"

"เรามิได้ลงมือเลย"

มันกระทั่งปลายนิ้วก็มิได้เคลื่อนไหวจริง ๆ มิว่าผู้ใดต่างดูไม่ออก อาวุธลับของมัน จะพุ่งออกจากหน้าไปเมื่อใด ย่อมยิ่งไม่มีปัญญาหลบหลีกได้

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าวอีก

"ดูท่าเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนมิได้บอกผิด"

"นางว่ากระไร ?"

"นางว่า ท่านเป็นหนึ่งในสามคน ที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดของโลกนี้ กระทั่งยังเป็นคนน่ากลัวที่สุดอีกด้วย"

บั๊กเก้าแชแค่นเสียงเย็นชา

"นางมิได้บอกผิดจริง ๆ"

ในลานวัดมีคนหัวร่อแค่น ๆ ขึ้น แต่มิทราบเป็นผู้ใดแค่นหัวร่อ

สามคนที่คล้ายคลึงกัน ต่างยืนมือไพล่หลังอยู่ในแสงดาว

ประกายตาคมกริบราวกระบี่ของบั๊กเก้าแช กวาดมองไปที่เท้าพวกมันแวบหนึ่งแล้ว พลันหยุดอยู่บนใบหน้าคนผู้หนึ่ง แค่นเสียงเย็นชา

"ท่านไม่ต้องให้ผู้อื่นมาตายแทนอีกแล้ว"

"ข้าพเจ้า ?"

"ท่านนั่นเอง"

ดวงตาใต้ปีกหมวกหญ้าของมันเป็นประกายวาว ดวงตาหลังหน้ากากทองเหลืองของคนผู้นั้น ก็เป็นประกายแวววาว

ประกายตาของทั้งสอง คล้ายเป็นคมดาบกระบี่ที่ปะทะกัน

ลมก็ยิ่งเหน็บหนาวราวคมดาบ

ผู้นั้นพลันหัวร่อเสียงก้อง เป็นเสียงหัวร่อที่ยิ่งคมกริบกว่ากระบี่ ส่งเสียงแหลมเล็ก

"ประเสริฐ สายตาที่ประเสริฐ ท่านดูออกได้อย่างไร ?"

บั๊กเก้าแชแค่นเสียงเย็นชา

"ร่างของพวกท่าน พอจะปลอมตบตากันได้ แต่ฝีเท้ากลับไม่อาจปลอมได้"

ท่านมีวิชาฝีมือลึกล้ำปานใด ก็จะทิ้งรอยเท้าได้ลึกปานนั้น พลังภายในยิ่งสูงส่งวิชาเท้ายิ่งตื้น

นับเป็นเรื่องที่ไม่อาจตบตาได้จริง ๆ

จนบัดนี้เอี๊ยบไคจึงเข้าใจ เหตุไฉนบั๊กเก้าแชจึงโรยฝุ่นสีเงินอยู่ในลานวัด

ตอเออกาก็ถอนใจกล่าว

"นึกมิถึง ท่านจะคุ้นเคยกับหลักวิชาของสำนักเราจนเจนจัดปานนี้"

บั๊กเก้าแชสวนคำ

"สิบสามยอดวิชาเทียนม้อ ในสายตาของเราไม่มีคุณค่าแม้สักอีกแปะเดียว"

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก"

มันโบกมือเบา ๆ อีกสองคนก็ถอยหลังออกไป

เอี๊ยบไคพลันพบเห็น มือของมันดูในแสงดาว กราดเกรี้ยวแหลมคมคล้ายอาวุธ

แสดงว่ามือมันก็เป็นอาวุธร้ายที่ฆ่าคนได้เช่นกัน

ที่ฆ่าคนได้ก็คืออาวุธ !

อาวุธที่ปลิดชีวิต !

ในตัวพวกมัน ต่างมีอาวุธที่ปลิดชีวิตได้เด็ดขาด อาวุธเยี่ยงนั้น ถึงกับเป็นส่วนหนึ่งในร่างกายพวกมัน

ไม่มีผู้ใดสามารถชิงอาวุธพวกมันไป อาวุธพวกมันผนึกรวมกับชีวิตแล้ว

ท่านอย่างมากเพียงสามารถ ชิงชีวิตพวกมันได้เท่านั้น

นี่ก็คือที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดของพวกมัน

พลังของชีวิต ไยมิใช่เป็นพลังน่ากลัวที่สุดของแผ่นดิน ?!

เอี๊ยบไคถอนใจยาว

มาตรว่าทราบ การต่อสู้ครั้งนี้ ต้องเปลี่ยนแปรวิถีชีวิตชนชาวนักเลงจำนวนมากหลาย กับการต่อสู้ครานี้ ก็มีความสนใจเช่นกัน

แต่ทว่าเอี๊ยบไคแทบไม่อาจสะกดกลั้นใจดูต่อไป

เนื่องเพราะเอี๊ยบไคทราบ จะสร้างอาวุธเยี่ยงนี้สำเร็จมาได้ มิทราบต้องหลั่งเหงื่อมากมายเพียงใด โลหิตมากมายเพียงไหน น้ำตามากมายเพียงใด

เอี๊ยบไคไม่อาจหักใจไปเห็นมันถูกทำลายเลยจริง ๆ

ผลของการต่อสู้ครานี้ กลับมีแต่พินาศย่อยยับเท่านั้น

ก่อนหน้าพินาศ มักจะมีความสงบสันติอย่างยิ่งเสมอ

ในลานวัดยิ่งสงบวังเวง บรรยากาศอำมหิตที่ปลิดชีวิตได้ ไยมิใช่มองไม่เห็น ไม่ได้ยิน !

ผู้สามารถเปล่งรังสีอำมหิตเยี่ยงนี้ ความรู้สึกของตัวมันต้องปราดเปรียวกว่าผู้อื่น

เอี๊ยบไคพลันรู้สึกหนาวอย่างยิ่ง

ความหนาวที่เสียดกระดูกจับจิตใจ คล้ายดั่งเป็นคมมีดกรีดเข้าในไขกระดูก...

นี่ก็คือรังสีอำมหิต !

หมวกหญ้าขาดไปแล้ว แต่มิได้ถอดออกมาเลย เอี๊ยบไคยังคงไม่เห็นหน้าบั๊กเก้าแซซัดตา

แต่เอี๊ยบไคพอจะเห็นดวงตาตอเออกาได้

แก้วตาตอเออกาหดเล็กลงทุกขณะ พลันกล่าวขึ้น

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเหลือเพียงคนเดียว"

อีกสองคนถอยออกจากลานวัดไปจริง ๆ

ตอเออกากล่าวต่อ

"พวกท่านมีสองคน ?"

เอี๊ยบไคชิงกล่าวขึ้น

"แต่ที่ลงมือมีเพียงผู้เดียว"

"มาตรว่าท่านไม่ลงมือ ก็คุกคามข้าพเจ้าเช่นกัน"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะมีดของท่าน"

"มีดของข้าพเจ้า มิใช่ใช้ไปลอบประทุษร้ายผู้คน"

"แต่ขอเพียงมีมีดอยู่ ก็คุกคามถึงข้าพเจ้าได้"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าไป ?"

"ท่านก็ไม่อาจไป"

"เพราะกระไร ?"

ตอเออกาแค่นเสียงเย็นชา

"ในเมื่อเราสามคนต่างมาแล้ว อย่างน้อยต้องมีสองคนตายในที่นี้"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มถาม

"ท่านฆ่ามันแล้ว ยังจะฆ่าข้าพเจ้า ?"

"ดังนั้น ท่านไม่อาจไป"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"หรือท่านต้องการ ให้ข้าพเจ้ามอบมีดไปก่อน จากนั้นนั่งรอความตายในที่นี้ ?"

"ข้าพเจ้าเพียงต้องการ ให้ท่านรับปากเรื่องเดียว"

"ท่านบอกมา"

"ท่านเคยบอก พวกท่านสองคน ต้องไม่ลงมือพร้อมกันเด็ดขาด ?"

"ถูกแล้ว"

"วาจาที่ท่านลั่นปากข้าพเจ้าเชื่อ ท่านมิใช่เป็นคนต่ำช้าที่ตระบัดสัตย์คืนคำ"

"ขอบคุณ"

"ดังนั้น ตอนมันมีชีวิต มีดของท่านก็ไม่อาจลงมือ"

"หากมันตาย ?"

"ท่านเพียงเห็นกระบวนท่าของข้าพเจ้าได้ผล ท่านก็ใช้มีดมาได้ทันที"

"เยี่ยงไรจึงเรียกว่ากระบวนท่าได้ผล ?"

"ขอเพียงมือของข้าพเจ้าฟาดใส่ร่างมัน ก็เรียกว่าได้ผลในการจู่โจม"

"เพียงมือท่านฟาดใส่ร่างมัน มันก็ต้องตายแน่นอน ?"

ตอเออกากล่าวอย่างโอหัง

"มือของข้าพเจ้าก็เป็นอาวุธ สามารถฆ่าคนในกระบวนท่าเดียว จึงสามารถนับเป็นอาวุธได้"

"บัดนี้ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว"

"ท่านรับปาก ?"

เอี๊ยบไคจ้องมองมัน ดวงตามีประกายพิสดารอย่างยิ่ง จนเนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้ารับปาก เนื่องเพราะข้าพเจ้าติดค้างน้ำใจท่าน"

ตอเออกาเพ่งมองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง อีกเนิ่นนานจึงกล่าวช้า ๆ

"ท่านติดค้างน้ำใจข้าพเจ้าตั้งแต่เมื่อใด ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มสวนคำ

"ในเมื่อข้าพเจ้ามิได้ลืมเรื่องราวครั้งนั้น ท่านย่อมไม่ลืมเช่นกัน"

"ข้าพเจ้าค้างท่านหรือไม่ ?"

เอี๊ยบไคสั่นศีรษะตอบ

"ดังนั้น หากครั้งนี้ท่านฆ่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องไม่ตำหนิท่าน"

"ประเสริฐมาก วาจานี้ข้าพเจ้ามิได้ลืมจริง ๆ"

มันพลันหันกาย เขม้นมองบั๊กเก้าแชแล้วแค่นเสียง

"เพียงแต่ว่า ผู้ตายคนแรกยังคงเป็นท่าน"

บั๊กเก้าแชแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านคล้ายดั่งยังลืมความไปเรื่องหนึ่ง"

"อ้อ ?"

"หากข้าพเจ้าไม่มีความมั่นใจฆ่าท่านได้ ไหนเลยจะให้มันไปนัดท่านมา"

"อาจบางที ความจริงท่านมีความมั่นใจอยู่หลายส่วน แต่เสียดายท่านก็ลืมความเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

"ท่านไม่สมควรแพร่งพรายความลับของท่าน"

"ความลับใด ?"

"ความลับที่ฆ่าคน"

บั๊กเก้าแชแค่นหัวร่อ แต่อดมิได้ต้องเหลือบมองคนตายบนพื้นแวบหนึ่ง

ตอเออกากล่าวต่อ

"ท่านไม่สมควรใช้วิธีนี้ฆ่ามัน ท่านความจริงควรงำไม้ตายนี้ไว้จัดการข้าพเจ้าจึงถูก"

บั๊กเก้าแชแค่นหัวร่อสวนคำ

"เราไม่ใช้วิธีนี้ ก็สามารถฆ่าท่านได้เช่นกัน"

ตอเออกาแผดเสียงหัวร่อดังก้อง

มิว่าผู้ใดเมื่ออยู่ในยามหัวร่อ ประสาทความรู้สึกย่อมยากจะไม่ผ่อนคลาย การระมัดระวังก็ยากจะไม่เลินเล่อไป

มันพอเริ่มหัวร่อ เอี๊ยบไคก็พบเห็น มันเปิดช่องว่างมาแล้ว

ความหมายของช่องว่าง ก็คือตาย !

พริบตานั้นเอง บั๊กเก้าแชโถมปราดเข้าใส่

ท่าร่างของมันแผ่วเบาราวหมอกควัน รวดเร็วปานสายฟ้า แต่การลงมือของมันกลับคมกริบดั่งอสนีบาตฟาดทำลาย

มันเห็นจุดอ่อนของตอเออกาได้แม่นยำ

ตอเออกายังหัวร่ออยู่

แต่รอจนเมื่อบั๊กเก้าแชโถมเข้าไป ช่องว่างของมันพลันหายไป... ในพริบตาที่เร็วกว่าประกายไฟ ช่องว่างของมัน ถึงกับหายไปดั่งปาฏิหาริย์ !

มือของมันรออยู่ในที่นั้นแล้ว

มือของผู้อื่น อย่างมากเป็นมือข้างเดียว แต่มือของมัน กลับเป็นอาวุธที่ปลิดชีวิต

บั๊กเก้าแชพอฟาดจู่โจม พลันพบเห็น ที่กระบวนท่านี้ฟาดไปมิใช่ช่องว่าง แต่เป็นมือของฝ่ายตรงข้าม

...มือของบั๊กเก้าแช เป็นเพียงมือข้างเดียวเท่านั้น

ไม่มีผู้ใดสามารถ ใช้มือข้างเดียวไปปะทะกับอาวุธร้ายที่ปลิดชีวิตได้โดยหักโหมตรง ๆ

บั๊กเก้าแชคิดจะรั้งกระบวนท่ากลับ ย่อมไม่ทันท่วงทีแล้ว

การจู่โจมของมัน ถูกโหมสุดสิ้นกำลัง

ตอนมือของมันใกล้จะสัมผัสมือตอเออกา ก็รู้สึกมีรังสีอำมหิตที่เย็นยะเยียบแผ่ซ่านออกมา !

คล้ายเป็นรังสีที่กระจายออกจากคมดาบกระบี่ !

ตอเออกาแค่นหัวร่อ

แต่เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถอนใจ

เอี๊ยบไคทราบ มิว่าผู้ใด ฟาดมือเข้าใส่มือตอเออกา ต่างต้องย่ำแย่จนยับเยิน

เอี๊ยบไคแทบพอจะคำนวณถึง สภาพของมือบั๊กเก้าแชที่แหลกเละในสภาพใด

มีเสียงฉาดเบา ๆ มือทั้งสองปรบเข้าหากัน

มือของบั๊กเก้าแชมิได้แหลกเละ

มันถึงกับใช้ช่วงเวลาพริบตานั้น สลายพละกำลังที่ฝ่ามือออกไปหมดสิ้น มันถึงกับสามารถบังคับพละกำลังทั้งตัวให้ปล่อยออกรั้งเข้า ตามความปรารถนาทุกเวลาได้

การจู่โจมที่สุดสิ้นเรี่ยวแรง ถึงกับกลายเป็นตบเบา ๆ ฉาดหนึ่ง เบาจนคล้ายเป็นลูบคลำ

การลูบคลำต้องไม่ทำอันตรายคนได้... ในเมื่อไม่อาจทำอันตรายผู้อื่น ย่อมต้องไม่ทำอันตรายตัวเอง

ขอเพียงท่านใช้กำลังได้แผ่วเบาเหมาะสม แม้นับว่าไปลูบคลำคมกระบี่ ก็ต้องไม่บาดมือท่าน

ตอเออกางุนงงไปแล้ว !

ตบเบา ๆ เพียงฉาดเดียว ถึงกับสร้างความตระหนกแก่มัน ยิ่งกว่าถูกขุนเขาทลายลงทับเสียอีก !

มันยังมิเคยรับกระบวนท่า ที่แผ่วเบาเยี่ยงนี้มาก่อนเลยสักครั้ง !

สุดยอดฝีมือต่อสู้กัน มักจะตัดสินผลแพ้ชนะในกระบวนท่าเดียว !

กระบวนท่านี้ กลับพลิกแพลงแปรเปลี่ยนจนสุดพิสดาร ลึกล้ำไม่อาจหยั่งคำนวณได้ !

ความเลิศพิสดารในกระบวนท่านี้ของบั๊กเก้าแช มิใช่อยู่ที่เปลี่ยนแปรได้พลิกแพลง ลงมือได้หนักหน่วง

กระบวนท่านี้ของมัน ที่สามารถพิชิตศัตรู เนื่องเพราะมันลงมือแผ่วเบาเพียงพอ

เอี๊ยบไคก็อดมิได้ต้องนึกชมเชยโดยจริงใจ

จวบจนบัดนี้จึงเข้าใจ ความพลิกแพลงแปรเปลี่ยนของหลักวิชาบู๊ นับว่าไม่อาจหยั่งคำนวณ ไม่มีขอบเขตสุดสิ้นจริง ๆ

พริบตาที่ตอเออกางนงง มือของบั๊กเก้าแช ก็ได้ไถลตามหลังมือของมัน คว้าชีพจรข้อมือมันไว้

มันต้องตระหนกอีกครา แต่แม้ตระหนก กลับไม่ปั่นป่วนวุ่นวาย

มืออีกข้างหนึ่งของมันพลันพลิกออก ฟันเข้าใส่ข้อศอกบั๊กเก้าแชอย่างดุดัน

แต่มันก็ลืมความไปเรื่องหนึ่ง

หากชีพจรของคนถูกผู้อื่นบีบไว้ มาตรว่ามีพละกำลังเป็นหมื่น ๆ ชั่ง ต่างไม่อาจใช้ออกมาได้อีกแล้ว

เอี๊ยบไคได้ยินเสียงกระดูกแหลกดังขึ้น... มิใช่กระดูกของบั๊กเก้าแช เป็นของตอเออกา ตอเออการ้องสุดเสียงด้วยความตระหนก

"ท่าน..."

มันเพียงส่งเสียง 'ท่าน' ได้คำเดียว

ซึ่งก็เป็นคำสุดท้าย ที่ชั่วชีวิตมันสามารถเปล่งออกมา

ประกายดาวแวววับจุดหนึ่งพุ่งเข้าใส่คอหอยมัน

ดาวที่สามารถฆ่าคน !

ไม่มีเสียง ไม่มีเสียงแม้สักแผ่วเบา

กระทั่งสายลม ยังชะงักหายไม่โชยพัด

ตอเออกาล้มอยู่ในกองโลหิต พอมันล้มลง ร่างของมันถึงกับคล้ายหดเล็กแห้งฝ่อ

ตอนมันมีชีวิต มิว่าเป็นวีรบุรุษก็ดี เป็นจอมอสูรก็ดี บัดนี้มันกลับเป็นเพียงซากศพเท่านั้น

คนตายก็เป็นคนตาย

แม้นับเป็นคนน่าสะพรึงกลัวที่สุดในพิภพจบแดน เมื่อตายไปแล้ว ก็ไม่ผิดกับคนตายอื่น ๆ แต่อย่างไร

หนึ่งเดียวที่ผิดกัน คือมือของมัน

มือของมันยังเป็นประกายอยู่ในแสงดาว คล้ายดั่งยังแสดงอำนาจขู่ขวัญบั๊ก-เก้าแช

'มาตรว่าท่านฆ่าเรา ทำลายตัวเราไป แต่ยังมิได้ทำลายมือของเรา'

'มือทั้งสองของเรา ยังคงเป็นอาวุธ ที่ไม่มีใดในแดนดินทัดเทียมได้'

ไม่มีโคมไฟ

บั๊กเก้าแชยืนอยู่ใต้แสงดาว แน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว

การต่อสู้ดุดันผ่านพ้นไป มาตรว่าเป็นผู้มีชัย ยังยากยิ่งจะมิรู้สึก ถึงความเวิ้งว้างและว้าเหว่จนบอกไม่ถูก

มันอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์นี้หรือไม่ ?

เนิ่นนานให้หลัง มันจึงหันหน้ามา

เอี๊ยบไคกำลังเดินเข้าหา

บั๊กเก้าแชจับตามองเอี๊ยบไค พลันกล่าวขึ้น

"ท่านต้องการเลิกหน้ากาก ดูโฉมหน้าแท้จริงของมันหรือไม่ ?"

เอี๊ยบไคถอนใจตอบ

"ไม่ต้อง"

"ท่านรู้จักมันเป็นผู้ใดแล้ว"

"ข้าพเจ้าจำมือทั้งสองของมันได้"

"มือที่มีประกาย ?"

เอี๊ยบไคดูมือนั้นแล้ว อดมิได้ต้องถอนใจกล่าว

"นับเป็นอาวุธ ที่ไม่มีใดในแดนดินทัดเทียมได้จริง ๆ"

ในโลกไม่อาจจะหามือเช่นนี้มาได้อีกแล้วตลอดกาลนาน

บั๊กเก้าแชส่งเสียงราบเรียบ

"แต่เสียดาย มิว่าอาวุธน่าสะพรึงกลัวเพียงใด มันต่างไม่อาจฆ่าคนได้"

เอี๊ยบไคเข้าใจ

ที่ฆ่าคนมิใช่อาวุธ

ที่ฆ่าคนคือคน !

บั๊กเก้าแชกล่าวต่อ

"อาวุธที่น่ากลัวหรือไม่ ? สำคัญสุดต้องดูว่า มันอยู่ในมือผู้ใด ?"

เหตุผลนี้ เอี๊ยบไคย่อมเข้าใจเช่นกัน

บั๊กเก้าแซกล่าวต่อ

"หากกระบวนท่านั้นของเรา ฟาดหนักหน่วงกว่านั้น มือของเราอาจจะถูกมันทำลายไปเสียก่อนก็ได้"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะเห็นพ้อง

"เป็นไปได้อย่างยิ่ง"

"แต่ทว่า กระบวนท่านั้นของเราเบาเพียงพอ ซึ่งนั่นก็เป็นปมสำคัญที่บ่งชี้ผลแพ้ชนะ"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าว

"กระบวนท่านั้น พิสดารอย่างยิ่งจริง ๆ"

ยอดฝีมือต่อสู้กัน ปมสำคัญที่บ่งชี้ผลแพ้ชนะ มักอยู่ในกระบวนท่าเดียวเท่านั้น

เอี๊ยบไคนิ่งอึ้ง พลันก้มลงไปเลิกหน้ากากตอเออกา

บั๊กเก้าแซกล่าว

"ในเมื่อท่านรู้จักมันเป็นผู้ใด ตอนนี้ยังคิดจะดูมัน ?"

"อืมม์"

"คนตาย มิใช่มีที่ใดน่าดูเลย"

"แต่ข้าพเจ้ากลับต้องการดู ตอนมันก่อนตายเข้าใจเหตุผลเหล่านี้ด้วยหรือไม่ ?"

หน้ากากทองเหลือง เป็นประกายเขียวเรืองอยู่ในแสงดาว

ใบหน้าลู่เต๊กก็เป็นสีเขียว แต่บิดเบี้ยวผิดรูป ตาที่เหลือกถลน เต็มไปด้วยความแตกตื่น หวาดกลัวและไม่เชื่อ

"มันกระทั่งตาย ยังไม่ยอมเชื่อความเรื่องหนึ่ง"

เป็นเรื่องอันใด ?

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"มันคล้ายกระทั่งตายยังไม่เชื่อ ท่านสามารถฆ่ามันได้"

บั๊กเก้าแซแค่นเสียงเย็นชา

"เนื่องเพราะมันไม่ยอม ดังนั้นมันจึงต้องตาย"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าวช้า ๆ

"มีเรื่องบางประการ เป็นที่ผู้คนกระทั่งตายยังไม่ยอมเชื่อถือจริง ๆ"

เอี๊ยบไคก็มีเรื่องหนึ่งยังไม่เข้าใจ

ในเมื่อตอเออกาเป็นลู่เต๊ก อย่างนั้นปูตาลาเป็นผู้ใด ?

คนตายถูกลากไปแล้ว แต่ในกุฏิยังมิได้จุดโคมไฟ

เอี๊ยบไคถาม

"ตอนค่ำคืน ท่านมิจุดโคมไฟเลย ?"

บั๊กเก้าแชย้อนถาม

"ไฉนต้องจุดโคมไฟ ?"

เป็นคำย้อนถามที่พิสดารอย่างยิ่ง เอี๊ยบไคถึงกับถูกถามจนงุนงงไป ชั่วครู่จึงฝืนยิ้มกล่าว

"แต่ละคนเมื่อถึงยามค่ำคืน ต่างต้องจุดโคมไฟทั้งสิ้น เมื่อจุดโคมไฟ จึงพอจะเห็นเรื่องอีกมากหลายได้ชัดเจน"

"ไม่จุดโคมไฟ เราก็สามารถเห็นได้กระจ่างชัดเช่นกัน"

"ข้าพเจ้าเห็นไม่ชัด"

"เฮอะ ท่านไปได้ทุกเวลา เรามิได้เหนี่ยวรั้งท่านเลย"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"แต่ท่านก็มิได้ขับไล่ข้าพเจ้าไป"

"เราไม่จำเป็น"

"ไม่จำเป็น ?"

"ถึงเวลาสมควรไป ท่านย่อมยังต้องไป"

"ต้องเป็นเวลาใดจึงสมควรไป"

"เวลาหาโกวฮง (ปูตาลา) พบ"

ดวงตาเอี๊ยบไคสุกใสอีกครา รีบถามไป

"ท่านทราบโกวฮงเป็นผู้ใดแล้ว ?"

บั๊กเก้าแชไม่ตอบแต่ย้อนถาม

"ท่านเข้าใจอยู่เสมอมาว่า ลู่เต๊กก็คือโกวฮง ?"

เอี๊ยบไคมิอาจปฏิเสธ ต้องฝืนยิ้มตอบ

"เนื่องเพราะมันเป็นคนที่ทระนงโอหังอย่างยิ่งจริง ๆ"

"ตอนนี้ท่านแน่ใจได้แล้วว่า มันมิใช่ปูตาลา"

"โกวฮง (ปูตาลา) บาดเจ็บแล้ว ลู่เต๊กยังมิได้บาดเจ็บ"

เอี๊ยบไคตรวจโดยละเอียดมา บาดแผลเพียงหนึ่งเดียวที่มีในตัวลู่เต๊ก คือดาวที่บั๊กเก้าแชยิงใส่คอหอยมัน

บั๊กเก้าแซกล่าว

"ท่านแน่ใจว่าโกวฮงบาดเจ็บ ?"

"มีคนเห็นกับตา"

"เป็นผู้ใดเห็นมากับตา ?"

"เป็นคนที่ข้าพเจ้าเชื่อถือได้สนิทใจ"

"เฮอะ คนที่ท่านเชื่อถือคล้ายดั่งไม่น้อย"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าก็ทราบ นี่เป็นจุดอ่อนที่สุดของข้าพเจ้า แต่เสียดายที่ข้าพเจ้ามักไม่อาจกลับกลาย"

บั๊กเก้าแซมิส่งเสียงอีก

มาตรว่าหมวกหญ้าขาดไปแล้ว แต่ยังพอดีบังใบหน้ามันไว้ มิว่าผู้ใดต่างไม่อาจเห็นสีหน้ามัน

อาจบางที ใบหน้ามันไม่มีความรู้สึกใดพอให้จับเค้าอยู่เลย

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถามอีก

"ท่านไฉนยังสวมหมวกหญ้าที่ขาดแล้ว ?"

"เนื่องเพราะทางภายนอกมีสุนัขเห่าอยู่"

"ไฮ้ ภายนอกมีสุนัขเห่า เกี่ยวข้องใดกับท่านที่ต้องสวมหมวก ?"

"เฮอะ เราสวมหมวกหรือไม่ ? เกี่ยวข้องใดกับท่านอีก ?"

เอี๊ยบไคหัวร่อแล้ว

เอี๊ยบไคพลันพบเห็น ผู้นี้แม้เงียบขรึมมิใคร่กล่าววาจา ความจริงเป็นคนมีคารมคมคายยิ่ง วาจาที่กล่าวมา มักจะอุดปากของผู้อื่นจนมิอาจตอบโต้เสมอ ทั้งบันดาลให้ผู้อื่นมิเพียงไม่อาจโต้เถียงเท่านั้น ยังไม่มีปัญญาสอบถามสืบไปอีกด้วย

แต่เอี๊ยบไคพาลยังมีวาจาต้องการถาม และต้องถามให้ได้อีกด้วย

บั๊กเก้าแซผูกเชือกไว้ที่ตะปูทั้งสองตัวนั้นแล้วถึงกับขึ้นนอนบนเชือกจริง ๆ และยังมีทีท่าสุขสบายอย่างยิ่งอีกด้วย

ตอนมันนอน มันคงสวมหมวกหญ้าไว้

ในกุฏิไม่มีโต๊ะเก้าอี้ใด ๆ เอี๊ยบไคจึงจำต้องยืนอยู่ เลียบเคียงถาม

"ฟังว่าแซเซี้ยเป็นหนึ่งในสามสิบหกถ้ำ ที่นักพรตสำเร็จมรรคผล ถ้ำนั้นงามปานวิมานแมนแดนมนุษย์ จริงหรือไม่ ?"

บั๊กเก้าแซไม่แยแส

เอี๊ยบไคถามอีก

"พวกท่านปลีกตัวไปอยู่ในสถานที่ใด ? จะต้องเป็นอุทยานสวรรค์ในแดนมนุษย์เป็นแน่ แต่มิทราบข้าพเจ้ามีบุญวาสนาได้ไปเห็นสักคราหรือไม่ ?"

บั๊กเก้าแชยังคงไม่แยแสสนใจ เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"ฟังว่า สถานที่นั้นไม่เคยมีคนนอกไปเลย พวกท่านก็ไม่ต้องการคบค้าหาสู่กับคนภายนอก แต่เมื่อท่านออกมา ก็หาตอเออกาพบ ความสามารถของท่านกลับไม่น้อยเลย"

บั๊กเก้าแชพริ้มตา คล้ายดั่งหลับไปแล้ว

แต่เอี๊ยบไคยังไม่ท้อแท้ ถามขึ้นอีก

"ท่านไฉนจึงทราบตอเออกาคือลู่เต๊ก ? ท่านไฉนหามันพบได้ ?"

บั๊กเก้าแชพลันพลิกตัว กระโดดลงจากเชือก ก้าวอาด ๆ ออกไป

เอี๊ยบไคย่อมติดตามหลัง กล่าวขึ้นอีก

"ท่านจะไปที่ใด ?"

"ไปหาของสิ่งหนึ่ง"

"หาของใด ? ใช่ไปหาปูตาลาหรือไม่ ? ท่านสามารถหามันพบ ?"

"ของที่เราหา หากท่านต้องการ เราพอจะแบ่งให้ท่านครึ่งหนึ่ง"

"ท่านจะไปหาในที่ใด ?"

"ที่นี้เอง"

"ที่นี้มีของใดสมควรหา ?"

บั๊กเก้าแชไม่ตอบอีกแล้ว แต่ล้วงขวดไม้ออกจากเสื้อ ในขวดเป็นผงเช่นกัน แต่เป็นสีเหลืองคล้ำ

มันโรยผงสีเหลืองคล้ำบนพื้น โรยเป็นวงกลม แต่เหลือไว้เป็นทางเข้าช่องหนึ่ง จากนั้น จึงยืนสงบรออยู่ที่ด้านข้าง

เอี๊ยบไคไม่เข้าใจเลย จึงต้องถาม

"ท่านกำลังทำกระไร ?"

"กำลังปรุงอาหาร"

"ปรุงอาหาร ?"

เอี๊ยบไคยิ่งไม่เข้าใจ บั๊กเก้าแชจึงกล่าว

"แต่ละคนต่างต้องกินอาหาร เราก็เป็นคน"

เอี๊ยบไคยังคิดจะถาม พลันเห็นในลานวัด มีแสงไฟปรากฏจุดหนึ่ง หลวงจีน

ผอม ๆ สูง ๆ รูปหนึ่ง มือซ้ายหิ้วโคม มือขวายกถาดไม้ เดินเข้ามาทางด้านหน้า ใบหน้ายังมีแววหวาดกลัวสามส่วน ลังเลสามส่วน คิดจะเข้ามาแต่ไม่กล้า

หลวงจีนรูปนี้คือโค้วเต็กนั่นเอง

บั๊กเก้าแซกล่าว

"ท่านมาทำกระไร ?"

"อาตมามาส่งของ"

"ส่งของใด ?"

โค้วเต็กยกถาดไม้ในมือขึ้นสูงพลางกล่าว

"ซากศพถูกอาตมาเก็บฝังแล้ว นี่เป็นของที่อาตมาหามาจากในตัวมัน... อยู่ที่นี้โดยสิ้นเชิง"

บั๊กเก้าแซแค่นเสียงเย็นชา

"หลวงจีนท่านกลับยังสัตย์ซื่อยิ่ง"

โค้วเต็กฝืนยิ้มตอบ

"หลวงจีนแม้บางครั้งจะละโมบบ้าง แต่ยังไม่ถึงกับฮุบของในตัวคนตายไว้เป็นสมบัติ"

กล่าวแล้วเดินช้า ๆ เข้ามา วางถาดไม้ลงแล้วหลบหน้าออกไปทันที

หลวงจีนย่อมกลัวเรื่องยุ่งยาก ยิ่งไม่คิดจะเกี่ยวข้องกับเรื่องไร้สาระให้มากความ

เอี๊ยบไคกล่าว

"ข้าพเจ้าเห็นว่า คนเราพอเป็นหลวงจีน คิดจะไม่ซื่อก็ไม่ได้แล้ว"

บั๊กเก้าแซกล่าว

"ดังนั้น ท่านก็ควรไปเป็นหลวงจีน เป็นหลวงจีนแล้ว ท่านอย่างน้อยพอจะมีชีวิตยืนยาวกว่าปกติบ้าง"

ในถาดมีดาบงอห้าเล่ม ป้ายหยกอันหนึ่ง ไข่มุกสิบแปดลูก ยังมีจดหมายที่นึกแล้วฉบับหนึ่ง

ที่สลักอยู่ในป้ายหยก เป็นคทาอำนาจจริง ๆ สี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่ของม้อก้า ในตัวแต่ละคน คล้ายมีป้ายหยกเช่นนี้อยู่อันหนึ่ง

นี่มิใช่น่าประหลาดใจ ที่ประหลาดยังคงเป็นจดหมายฉบับนั้น

จดหมายที่เขียนด้วยโลหิตสด ๆ มีอักษรเพียงสิบกว่าตัว

"เข้าเชี่ยงอันในเที่ยงตรงของชิวซา (ขึ้นสามค่ำของปี) พบกันที่ประตูเอี้ยง-เพ้ง โปรดรอคอย"

ท้ายจดหมายไม่มีนาม แต่วาดยอดเขาโดดเดี่ยวไว้

โกวฮง !

เอี๊ยบไคระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าว

"นี่ต้องเป็นจดหมายที่โกวฮงเขียนให้ตอเออกา ต้องการให้ตอเออกาไปรอมันที่ประตูเอี้ยงเพ้ง"

"ชิวซาก็เป็นพรุ่งนี้"

"พรุ่งนี้มันจะมาจริง ๆ ?"

"ย่อมต้องมา มันมิทราบว่า ตอเออกากลายเป็นคนตายไปแล้ว"

"ตอนนี้มันอยู่ที่ใด ? หรือสถานที่นั้นไม่มีหมึกพู่กัน มันไฉนต้องใช้โลหิตมาเขียนจดหมาย ?"

"ความหมายของจดหมายโลหิต ปกติมีเพียงสองสถาน"

"สองสถานใด ?"

"หนึ่งคือ เขียนสั่งเสียตอนมีอันตรายใกล้จะตาย อีกหนึ่งแสดงว่า สถานการณ์คับขันเลวร้ายที่สุด"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"นี่อาจบางที เพียงเนื่องเพราะมันบาดเจ็บ กำลังมีโลหิตหลั่งไหลออกมา"

"คนของม้อก้าเขียนจดหมายโลหิต ปกติมิใช่ใช้โลหิตในตัวมัน"

"ท่านเห็นว่า จดหมายนี้เป็นความจริง ?"

"ต้องไม่แปลกปลอมเด็ดขาด"

"ท่านไฉนแน่ใจถึงปานนี้ได้ ?"

บั๊กเก้าแซเม้มปากไว้อีกครา

ขณะเวลานั้น ในป่าไผ่พลันมีเสียงประหลาดพิกลดังขึ้น

เป็นเสียงที่ไม่มีปัญญาเปรียบเทียบบรรยาย เป็นเสียงไม่อาจคาดคิดคำนวณได้

มิว่าผู้ใดได้ยินเสียงนี้ ต่างต้องขนลุกเกรียว กระทั่งยังอดมิได้ต้องอาเจียน

ที่เอี๊ยบไคได้เห็น กลับน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าเสียงนี้เสียอีก

เอี๊ยบไคพลันพบเห็น อสรพิษ จิ้งจก ตะขาบใหญ่ ๆ เล็ก ๆ จำนวนมากมายนับมิถ้วน กำลังเลื้อยคลานออกมาจากป่าไผ่ เลื้อยคลานเข้าไปในวงกลมที่บั๊กเก้าแซใช้ฝุ่นเหลืองคล้ำโรยไว้

เรื่องพิกลคนพิกล

เอี๊ยบไครู้สึกกระเพาะปั่นป่วนปานทะเลมรสุม พยายามข่มกลั้นไว้แล้วกล่าว

"นี่ก็คืออาหารค่ำของท่าน ?"

บั๊กเก้าแชผงกศีรษะรำพึงเบา ๆ

"เรารับทานเพียงลำพังคงพอ หากสองคนร่วมรับทาน ก็ออกจะน้อยไปบ้าง"

เอี๊ยบไคโพล่งด้วยความตระหนก

"สองคนรับทาน ? ยังมีผู้ใดจะมา ?"

"ไม่มีแล้ว ปกติมีน้อยครั้งนักที่เราจะเชิญอาคันตุกะร่วมรับทาน"

"ตอนนี้ท่านมีเพียงลำพัง ?"

"หรือท่านมิใช่คน ?"

เอี๊ยบไคสูดลมหายใจหนาวเหน็บเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มตอบ

"ของที่น่ารับทานปานนี้ ยังคงให้ท่านเสพเพียงลำพังเถิด ข้าพเจ้ามิกล้าน้อมสนองด้วย"

"ท่านไม่ยินยอมให้เกียรติ ?"

"ข้าพเจ้า...ยังมีนัด...ข้าพเจ้าจะไปรับทานอาหารที่ด้านนอก รับทานอิ่มหนำแล้วค่อยกลับมา"

มิทันจบคำ เตลิดหนีไปด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย

ในชั่วชีวิตเอี๊ยบไค ยังไม่เคยถูกคนขู่ขวัญจนเตลิดหนีได้ แต่บัดนี้ กลับเป็น

การหนีที่รวดเร็ว ยิ่งกว่ากระต่ายถูกปล่อยออกจากกรงเสียอีก

บั๊กเก้าแซพลันหัวร่อดังก้องแล้วกล่าว

"หากท่านรับทานทางด้านนอกไม่อิ่มหนำ กลับมารับทานอาหารว่างที่นี้อีกก็ได้ เราพอจะเก็บตะขาบอ้วนพีที่สุดให้ท่านสองตัว"

เอี๊ยบไคกระโดดข้ามกำแพงไปแล้ว กระทั่งศีรษะยังมิกล้าหันมาดู

นี่เป็นครั้งแรก ที่ได้ยินเสียงบั๊กเก้าแซหัวร่อ และก็เป็นครั้งสุดท้ายด้วย !

ร้านอาหารเล็กอย่างยิ่ง แต่สะอาดอย่างยิ่ง

ตอนนี้เป็นเวลาอาหารค่ำ นอกจากเอี๊ยบไคแล้ว ในร้านอาหารไม่มีผู้อื่นอีกเลย

เอี๊ยบไคสั่งกับสองจาน สุราป้านหนึ่ง

ความจริงไม่คิดจะดื่มสุราเลย

'สุราราดรดหัวใจระบมทุกข์ กลับกลายเป็นน้ำตาถวิลหา'

อาจบางทีมีแต่สุรา จึงสามารถสะกิดความเศร้าเสียใจให้กำเริบขึ้นได้

ตอนนี้มิใช่เป็นเวลาเศร้าเสียใจ แม้นับว่าจะเสียใจ ก็ต้องรอให้เรื่องราวนี้ผ่านพ้นไปก่อน

แต่เสียดาย คนที่ยิ่งคิดจะพยายามข่มกลั้นตัวเอง ไม่ยอมดื่มสุรา กลับยิ่งอดมิได้ต้องไปดื่มสักสองจอก

'เราเพียงดื่มสองจอกเท่านั้น'

เอี๊ยบไคเตือนตัวเองในใจ ไม่อาจดื่มมากกว่านี้เด็ดขาด วิกาลยังยาวนานนัก วันพรุ่งต้องเป็นวันที่ลำบากยากเข็ญอย่างยิ่ง

แต่ทว่า เมื่อดื่มสองจอกไปแล้ว เอี๊ยบไคพลันพบเห็น เรื่องราวในโลก หาได้หนักหนาสาหัสดั่งที่ครุ่นคิดเมื่อครู่ไม่

ดังนั้น จึงดื่มอีกสองจอก

เอี๊ยบไคพลันนึกถึงเต็งฮุ้นลิ้ม

หากเต็งฮุ้นลิ้มอยู่ที่นี้ จะต้องร่วมดื่มกับตนสักสองจอกแน่

เอี๊ยบไคกับเต็งฮุ้นลิ้ม มักจะเข้าในร้านเล็ก ๆ ดื่มสุราสองสามจอก แกะถั่วยี่สงเคี้ยวกิน ผ่านวิกาลโดยสุขสงบ

ตอนนั้นเอี๊ยบไคมักรู้สึก ชีวิตเยี่ยงนี้ออกจะราบเรียบเกินไป รวบรัดเกินไป แต่บัดนี้รู้สึกว่า ตนคิดผิดแล้ว !

บัดนี้จึงทราบ สงบราบเรียบจึงเป็นความสุข

...มนุษย์เรา ไฉนมักรอจนกระทั่งสูญเสียความสุขไปแล้ว จึงได้เข้าใจโดยแท้จริงว่าเป็นกระไร ?

ลมเย็นอย่างยิ่ง เย็นจนเหน็บหนาว

วิกาลก็เหน็บหนาว

ในวิกาลฤดูหนาวที่หนาวเหน็บปานนี้ คนร่อนเร่พเนจรที่ว้าเหว่ ไหนเลยจะไม่เมามายได้

ว้าเหว่... ว้าเหว่ที่คล้ายมีดกรีดเฉือนหัวใจ

กับคนที่มีความสุขสมบูรณ์ ว้าเหว่มิได้น่ากลัวเลย บางครั้งกลับยังเป็นความสุขประเภทหนึ่ง

แต่รอจนเมื่อความสุขนั้นสูญหายไป มันก็จะเข้าใจ ว้าเหว่เป็นเรื่องน่าสะพรึงกลัวปานใด ?!

มีบางครั้ง กระทั่งยังแหลมคมกว่าดาบ ครั้งเดียวก็สามารถทะลวงเข้าไปในก้นบึ้งหัวใจของท่าน

หัวใจเอี๊ยบไคกำลังปวดแปลบ

หากมิใช่ทางด้านนอก พลันมีเสียงแผดร้องโหยหวน เอี๊ยบไคต้องเมาแน่

เอี๊ยบไคไม่มีปัญญาข่มบังคับตัวเองแล้ว

แต่ทว่า ตอนยกจอกที่เจ็ดขึ้น มีเสียงแผดร้องโหยหวนแว่วมาตามสายลมหนาว

เสียงแผดร้องนี้ ดังมาจากทิศทางวัดเต็กลิ้มยี่

ร้านอาหารเล็ก ๆ นี้ อยู่ที่หลังวัดเต็กลิ้มยี่เอง

เสียงแผดร้องโหยหวนพอดัง ร่างเอี๊ยบไคก็พุ่งปราดออกไปปานเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

จากนั้น เอี๊ยบไคจึงเห็นสองคน

คนตายทั้งคู่ พาดอยู่บนกำแพงเตี้ยนอกลานวัด ดุจเป็นกระสอบเก่า ๆ ต่างสวมเสื้อยาวปัก หน้ากากทองเหลือง มันคือตัวจำแลงของตอเออกา

เอี๊ยบไคระบายลมออกจากปากอย่างโล่งอก

เอี๊ยบไคมิใช่เป็นคนไม่เห็นใจผู้อื่น แต่สำหรับความตายของสองคนนี้ เอี๊ยบไครู้สึกไม่เห็นใจเท่าใดนัก

ในเมื่อพวกมันไปแล้ว ไฉนยังต้องย้อนกลับมาหาที่ตาย ?

ในเมื่อพวกมันจะกลับมา บั๊กเก้าแชย่อมไม่ยอมปล่อยให้มันรอดชีวิตออกไป

นี่ย่อมไม่คู่ควรให้ตื่นตระหนกเลย

เอี๊ยบไคเพียงแต่ถอนใจเฮือกหนึ่งเท่านั้น รอจนเมื่อเห็นบั๊กเก้าแช จึงตระหนกอย่างแท้จริง

เอี๊ยบไคคาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด บั๊กเก้าแชถึงกับกลายเป็นคนตายเช่นกัน !

ในลานวัดมิได้จุดโคมไฟ

บั๊กเก้าแชนอนอยู่ที่ลาน ตลอดร่างบิดเบี้ยวคดงอ คล้ายดั่งเป็นตุ๊กตาผ้าเปียกน้ำ!

เอี๊ยบไคตะลึงลานไปแล้ว

เอี๊ยบไคทราบ สองคนบนกำแพงเตี้ย ตายกับมือบั๊กเก้าแช แต่ตัวบั๊กเก้าแชตายกับผู้ใดกันแน่ ? เอี๊ยบไคกลับคิดไม่ออก !

เอี๊ยบไคเคยเห็นพลังฝีมือบั๊กเก้าแชมา

หากคนเราสามารถฝึกจนถึงระดับ ควบคุมกำลังภายในได้ดั่งใจปรารถนา ผู้อื่นคิดจะฆ่ามัน ต้องไม่ง่ายดายนัก

อย่าว่าแต่ความหนักแน่นเยือกเย็นของบั๊กเก้าแช ก็มีน้อยคนนักที่สามารถทัดเทียมได้

เป็นผู้ใดฆ่ามัน ? มีผู้ใดสามารถฆ่ามัน ?

เอี๊ยบไคก้มลงไป หมวกหญ้ายังคงอยู่บนศีรษะมัน แต่ตอนนี้ไม่อาจปฏิเสธมิให้ผู้ใดถอดออกจากศีรษะมันแล้ว

เอี๊ยบไคถอดหมวกออกจากศีรษะ ก็เห็นใบหน้าที่ซีดเขียวบิดเบี้ยวจนเปลี่ยนรูป

มันตายเพราะถูกพิษ !

เป็นผู้ใดใช้ยาพิษปลิดชีวิตมัน ?

เอี๊ยบไคยืนแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว ลมเหน็บหนาวราวคมมีดกรีดเข้าใส่ใบหน้าตลอดเวลา

ในที่สุด เอี๊ยบไคก็เข้าใจ บั๊กเก้าแชตายอย่างไร แต่กลับยังไม่เข้าใจ บั๊กเก้าแชไฉนจึงต้องสวมหมวกไว้เสมอมา ?

หมวกหญ้าใบนี้ ไม่มีที่ใดพิเศษพิสดารสักน้อยนิด

ใบหน้าบั๊กเก้าแช ก็ไม่มีส่วนสัดใดที่เอี๊ยบไคมิอาจแลเห็นได้

นอกจากดาวบนใบหน้าแล้ว มันนับเป็นคนที่ธรรมดาอย่างยิ่ง มีวัยสูงกว่า

เอี๊ยบไคคาดคิดไว้บ้างเท่านั้น

คนธรรมดาสามัญ หมวกหญ้าที่ธรรมดา ในความนี้ หรือยังมีความลับที่ไม่ธรรมดาใดแฝงอยู่ ?

เอี๊ยบไควางหมวกหญ้าลงช้า ๆ คลุมไปบนใบหน้าบั๊กเก้าแซแล้ว ฝืนยิ้มกล่าว

"ท่านไฉนก็ไม่กินเนื้อวัวเช่นดั่งผู้อื่น อย่างน้อยเนื้อวัวย่อมไม่มีพิษปลิดชีวิตคน"

ศพของบั๊กเก้าแซถูกบรรจุโลงแล้ว

โค้วเต็กประนมมือถอนใจกล่าว

"ฟ้ามีลมฝนปรวนแปรมิแน่นอน มนุษย์มีโชคเคราะห์ทุกเช้าค่ำ พระพุทธองค์ของเราทรงปรานีด้วยเถิด โอม มณีตัสสะ"

มาตรว่าปากของท่านร้องสรรเสริญพระพุทธคุณ แต่ใบหน้ากลับไม่มีเค้าเศร้าเสียใจสักน้อยนิด

กับการตายของบั๊กเก้าแซ ท่านคล้ายดั่งมิใคร่เห็นใจเท่าใดนัก

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"บรรพชิตไม่สมควรยินดีในเภทภัยผู้อื่น"

"ผู้ใดยินดีในเภทภัยผู้อื่น ?"

"ท่าน"

โค้วเต็กฝืนยิ้มกล่าว

"บรรพชิตสมควรเมตตาต่อชีวิตสัตว์ แต่ทว่า มันตาย อาตมากลับมิใคร่เสียใจนัก"

"ท่านเป็นหลวงจีนที่แม้วาจามากหลาย แต่ที่กล่าวกลับคล้ายสัตย์ซื่ออย่างยิ่ง"

โค้วเต็กถอนใจตอบ

"บอกตามความสัตย์จริง หากมิใช่เนื่องเพราะอาตมามีปมด้อยที่ปากมาก ตอนนี้ต้องเป็นเจ้าอาวาสของวัดไต้เสียงก๊กนานแล้ว"

เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ

เอี๊ยบไครู้สึก หลวงจีนรูปนี้มิเพียงไม่ธรรมดาเท่านั้น ยังมีอารมณ์ขันน่าสนใจยิ่ง

โค้วเต็กเริ่มสวดมนต์อีกครั้ง ส่งวิญญาณของบั๊กเก้าแซสู่สุคติ

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องกล่าวสอดคำเสียงสวดมนต์

"หลวงจีนที่ทำพิธีของวัดนี้ มีท่านเพียงลำพัง ?"

"รูปอื่นต่างหลับแล้ว ที่นี้แม้เป็นวัดเช่นกัน แต่ผู้มาประกอบพิธีทางศาสนากลับมีไม่มาก ประสกที่มาวัดนี้ ส่วนมากต่างมาเพราะต้องการรับทานอาหารเจชมทิวทัศน์"

หยุดถอนใจแล้วกล่าวต่อไป

"บอกตามความสัตย์จริง วัดนี้นับว่าคล้ายไม่ผิดกับร้านอาหาร หรือโรงเตี๊ยมเท่าใดเลย"

นี่ก็เป็นวาจาสัตย์ซื่ออีกแล้ว

เอี๊ยบไคต้องหัวร่อ พลันถามขึ้น

"ท่านทราบหรือไม่ ? บั๊กเก้าแซตายอย่างไร ?"

โค้วเต็กส่ายหน้า เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะวาจาท่านมากเกินไป ดังนั้น มันจึงตายไป"

สีหน้าโค้วเต็กเปลี่ยนแปรทันที ฝืนยิ้มกล่าว

"ประสกต้องล้อเล่นเป็นแน่"

"ข้าพเจ้ามิเคยล้อเล่นต่อหน้าคนตายมาเลย"

"หรือประสกดูไม่ออก ท่านถูกพิษปลิดชีวิตไป ?"

"หรือท่านดูออก ?"

"อสรพิษที่นี้ส่วนมากมีพิษร้าย อย่าว่าแต่ยังมีตะขาบ แมงป่องอีก"

"มีบางคนสามารถรับทานพิษต่าง ๆ ได้แต่กำเนิด ต่อให้เป็นงูมีพิษเพียงใดยังไม่อาจปลิดชีวิตมันได้"

"แต่ทว่า นอกจากเป็นหนอนแมลงพิษที่ท่านจับมาแล้ว ท่านมิได้รับทานของอื่นอีกเลย"

"ในเมื่อหนอนแมลงพิษเหล่านั้น เป็นมันจับมาเอง ไฉนจึงถูกพิษกำเริบปลิดชีวิตได้ ?"

โค้วเต็กงุนงงวูบ รำพึงเบา ๆ

"ดูท่าเรื่องนี้กลับมีความพิกลอยู่จริง ๆ"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"ความจริงเรื่องนี้ไม่พิกลเลย"

โค้วเต็กไม่เข้าใจ เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"มันถูกหนอนแมลงพิษเหล่านั้น ปลิดชีวิตไปจริง ๆ เนื่องเพราะในตัวหนอนแมลงพิษเหล่านั้น ถูกคนใส่พิษอีกชนิดหนึ่งที่มันทนทานไม่ได้"

"เป็นผู้ใดใส่ ?"

เอี๊ยบไคเน้นเสียงหนัก ๆ

"สองคนที่บนกำแพง"

โค้วเต็กถอนหายใจเฮือกใหญ่จึงกล่าว

"นี่เกี่ยวข้องใดกับเรื่องปากมากของอาตมา ?"

"เกี่ยวข้อง"

"อ้อ ?"

"หากมิใช่ท่านปากมาก ผู้อื่นไหนเลยจะทราบอาหารของมันคือหนอนแมลงพิษ ?"

...หากผู้อื่นไม่ทราบ มันกินหนอนแมลงพิษ ไหนเลยจะใส่ยาพิษไปบนหนอนแมลงพิษเหล่านั้น ?

โค้วเต็กไม่สามารถส่งเสียงอีกแล้ว เอี๊ยบไคจึงกล่าว

"คิดว่าคนที่ใช้พิษ คงต้องย้อนมาดูว่า มันถูกพิษตายหรือไม่ ? นึกมิถึง ก่อนหน้ามันจะตาย ยังสามารถฆ่าพวกมันล้างแค้นแก่ตัวเองได้"

คำอธิบายนี้สมเหตุสมผลอย่างยิ่ง

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"คนเช่นดั่งมัน มิว่าผู้ใดล่วงเกินต่อมัน มิว่ามันเป็นหรือตาย ต่างต้องไม่ยอมปล่อยผ่านแน่นอน"

โค้วเต็กส่งเสียงพึมพำ

"ตอนเป็น เป็นคนดุร้าย ตายแล้วคงต้องเป็นปิศาจร้ายเด็ดขาด"

"ดังนั้น ท่านต้องระวังตัวให้มากเป็นพิเศษจึงสมควร"

โค้วเต็กหน้าเปลี่ยนสีทันที โพล่งขึ้นว่า

"อาตมา... อาตมาระวังกระไร ?"

เอี๊ยบไคเพ่งมองพลางกล่าวช้า ๆ

"ระวังมันพลันกระโดดออกจากโลงมา ตัดลิ้นของท่าน ให้ท่านภายหน้าไม่มีปัญญาปากมากได้อีก"

สีหน้าโค้วเต็กยิ่งบิดเบี้ยวจนปั้นยากกว่าเดิม พลันกล่าวขึ้น

"ศีรษะอาตมาปวดอย่างยิ่ง อาตมาก็ต้องไปนอนแล้ว"

"ท่านไม่อาจไป"

โค้วเต็กคล้ายตระหนกอีกครั้ง รีบถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

"หากท่านไป ผู้ใดมาส่งวิญญาณมัน ?"

"ท่านไม่ต้องให้ผู้อื่นมาส่งวิญญาณ คนประเภทท่าน อย่างไรก็ต้องลงนรกแน่นอน"

แสงโคมวับแวม

ในโบสถ์พระประธาน มีความยะเยียบเลือนรางจนลี้ลับบอกมิถูก

ในความมืด คล้ายดั่งมีปิศาจร้ายที่ตายโดยไม่ยินยอมกำลังรอตัดลิ้นท่านอยู่

โค้วเต็กไม่อาจรีรอต่อไปได้แม้สักชั่วครู่ยามอีกแล้ว กระทั่งบักฮื้อและไม้เคาะที่ถือยังมิทันวางลง ก็สะบัดหน้าเร่งฝีเท้าออกไป ตอนข้ามธรณีประตู สะดุดจนแทบล้มคว่ำลง

เอี๊ยบไคจ้องมองโค้วเต็กที่เดินออกไป ดวงตาพลันปรากฏประกายพิกลจนพิสดาร

ความจริงบรรพชิตไม่สมควรกลัวภูตผี นอกเสียจาก กระทำเรื่องเลวร้ายไม่อาจให้ผู้คนพบเห็น

โค้วเต็กกระทำเรื่องเลวร้ายใดมา ?

ท่านกลัวภูตผีจริง ? หรือกลัวอื่น ๆ ?

โลงใหม่เอี่ยมห้าโลง ตั้งเรียงรายอยู่ในโบสถ์ใหญ่

เอี๊ยบไคยังมิได้ไป

เอี๊ยบไคไม่กลัวภูตผี และมิได้กระทำเรื่องละอายต่อมโนธรรมประจำใจ

เอี๊ยบไคยืนอยู่ในสายลมหนาว กวาดมองโลงใหม่เอี่ยมทั้งห้าพลางรำพึงเบา ๆ

"วัดนี้แม้มิใคร่ได้ประกอบพิธีทางศาสนา แต่กลับเตรียมโลงไว้มากไม่น้อย หรือหลวงจีนวัดนี้ ต่างมีความสามารถรู้การณ์ล่วงหน้า ทราบว่าค่ำนี้จะมีคนตายมากมาย"

เสียงของเอี๊ยบไคแผ่วเบาอย่างยิ่ง

เนื่องเพราะทราบ ปัญหาเหล่านี้ ต้องไม่มีผู้ใดตอบโต้ ความจริงบอกให้ตัวเองฟังเท่านั้น

ขณะเวลานั้นเอง โค้วเต็กพลันโถมเข้ามาจากภายนอก ปากอ้ากว้าง ลิ้นยื่นยาวคล้ายดั่งคิดจะร้อง แต่มิได้ยินเสียงใด ๆ

เอี๊ยบไคพลันพบเห็น สีหน้าของท่านมิเพียงแปรเปลี่ยนเท่านั้น สีของลิ้นก็เปลี่ยนไปด้วย... เปลี่ยนเป็นดำสนิทน่ากลัวยิ่ง !

ท่านชี้ลิ้นของท่าน คล้ายดั่งจะกล่าวกระไรกับเอี๊ยบไค แต่กลับส่งเสียงไม่ออก

เอี๊ยบไคโถมเข้าไปจึงได้พบเห็น ลิ้นของท่านมีรอยเขี้ยวอยู่สองรอย ถึงกับเป็นรอยเขี้ยวอสรพิษ !

ลิ้นของท่านอยู่ในปาก อสรพิษไฉนจึงฉกถึงปลายลิ้นของท่านได้ ? หรือที่นี้มีปิศาจร้าย เค้นคอท่านจนต้องอ้าปากไว้จริง ๆ ?

โค้วเต็กพลันส่งเสียงได้สองคำ

"มีด... มีด..."

"ท่านจะให้ข้าพเจ้าใช้มีดตัดลิ้นท่านออกมา ?"

เมื่อกล่าววาจานั้นไป เอี๊ยบไคเองก็ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ

เห็นลิ้นของโค้วเต็กยิ่งนานยิ่งบวมใหญ่ ลมหายใจยิ่งนานยิ่งถี่เร็ว พลันใช้กำลังทั้งมวลกัดสุดแรง

ลิ้นท่อนหนึ่งถูกตัวท่านกัดขาดออกมา โลหิตฉีดกระจายเป็นทาง

โลหิตก็เป็นสีดำ !

ในที่สุด โค้วเต็กส่งเสียงแผดร้องดังโหยหวน

ตอนเสียงแผดร้องชะงักหาย ร่างของท่านก็ล้มลงไป ก่อนจะตาย ถึงกับยังกัดลิ้นตัวเองออกมา

หลวงจีนที่ปากมากรูปนี้ มิว่าเป็นหรือตาย ต่างไม่อาจปากมากอีกแล้ว

ลมยิ่งเหน็บหนาว

เอี๊ยบไคเดินฝ่าลมหนาวออกไป เหงื่อเย็นยะเยียบพอถูกลมโชยพัด คล้ายเป็นเกล็ดน้ำแข็งเกาะติดตัวก็ปาน

เอี๊ยบไคไม่กล้าอยู่ในโบสถ์ใหญ่นั้นอีกต่อไปแล้วจริง ๆ

เอี๊ยบไคไม่กลัวภูตผี

แต่ในโบสถ์ใหญ่ กลับคล้ายยังแฝงเรื่องที่น่าสะพรึงกลัวกว่าภูตผีไว้

มีเสียงเกราะบอกโมงยามแว่วมาแต่ไกล

ยามสาม (เที่ยงคืน) ผ่านพ้นแล้ว

ในนครโบราณ แสงโคมไฟมีอยู่น้อยนิด มิว่าไปแห่งหนใด ล้วนแล้วเป็นความ

มืดเลือนราง

หากเป็นฤดูร้อน อาจบางทียังพอจะหาสถานที่ดื่มสุรารับทานอาหารว่างสักแห่งสองแห่ง

แต่เสียดาย ตอนนี้ยังเพิ่งเป็นชิวยี่

อาจบางทีเนื่องเพราะ ตอนนี้หาสถานที่ดื่มสุราไม่ได้เด็ดขาด ดังนั้น เอี๊ยบไคยิ่งรู้สึกกระหายใคร่ได้ดื่มสักสองจอกอย่างยิ่ง

เอี๊ยบไคถอนใจยาว เดินออกจากตรอกขวาง มิทราบเลยว่าสมควรไปที่ใดกระทั่งค่ำนี้ ยังไม่มีสถานที่พอจะนอนพักผ่อนสักแห่ง

ขณะเวลานั้นเอง มีเสียงคนแค่นหัวร่อพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ มีสถานที่หนึ่งยังมีสุรา ท่านตามข้าพเจ้าไปหรือไม่ ?"

มาตรว่ามีแสงดาว แต่ในตรอกยังคงมืดมิด คนผู้หนึ่งเดินแกว่งแขนเสื้อกว้างใหญ่ นำอยู่ทางเบื้องหน้า

เอี๊ยบไคติดตามอยู่ทางด้านหลัง คนด้านหน้ามิเคยเหลียวมาเลยสักครั้ง

เอี๊ยบไคก็มิเคยถามเลยสักคำ ยิ่งมิได้เร่งฝีเท้าให้ใกล้กว่าเดิม

คนเบื้องหน้ามิได้เดินเร็วเกินไปนัก แต่มีความคุ้นเคยกับตรอกซอกในเมืองนี้จนเจนจัดยิ่ง

เอี๊ยบไคติดตามมัน วกซ้ายขวาไปหลายต่อหลายเลี้ยว จนกระทั่งตัวเองแทบจำมิได้ว่าไปแห่งหนใด แลเห็นเบื้องหน้ามีกำแพงสูง ภายในคล้ายดั่งกว้างขวางอย่างยิ่ง คนนำหน้าพลันสะบัดแขนเสื้อ ร่างถึงกับลอยละลิ่วข้ามกำแพงสูงไปดั่งเหินบิน

ผู้นี้มิเพียงมีวิชาตัวเบาสูงส่งยิ่งเท่านั้น ท่าร่างยังแคล่วคล่องสวยงามยิ่ง กระทั่งเอี๊ยบไค ยังน้อยครั้งนักที่จะเห็นคนมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมเพียงนี้

ในกำแพงก็เป็นความมืด ในสายลมเย็นยะเยียบ มีกลิ่นหอมที่ซาบซ่านดาลใจเป็นระยะ ๆ

ภายใต้แสงดาว เงาตะคุ่มสั่นไหวอยู่ไปมา ถึงกับเป็นดอกเหมย

เอี๊ยบไคลอยร่างข้ามกำแพงตามเข้าไป จึงพบเห็น สถานที่นี้ก็คือแนเฮียงอี้ (อุทยานหอมเย็น) ที่เคยมาเมื่อครั้งถึงเซี่ยงอันใหม่ ๆ

ผ่านการต่อสู้ที่อำมหิตดุดัน สยดสยองลี้ลับครั้งนั้นแล้ว อุทยานอันดับหนึ่งของนครเซี่ยงอันในอดีต ถึงกับกลายเป็นรกร้าง ไม่มีผู้คนไปแล้ว

กระทั่งโคมไฟยังไม่มี มีแต่สายลมโชยพัดกึ่งเหมย ส่งเสียงแผ่วเบาราวคนทอด

แอนใจ

เป็นผู้ใดถอนใจ ? ถอนใจเพราะผู้ใด ?

ใช่หรือไม่ว่า เป็นวิญญาณของพวกที่ตายอย่างสยดสยองเหล่านั้น ?

กลิ่นหอมเย็นอบอวลทั้งอุทยานกว้างใหญ่ ทางคดเคี้ยวเลี้ยวลด

คนที่เบื้องหน้า ถึงกับคล้ายคุ้นเคยสถานที่นี้อย่างยิ่ง เอี๊ยบไคติดตามมัน วกซ้ายเวียนขวาอีกเจ็ดแปดครั้ง ผ่านประตูวงเดือนมาถึงตึกเล็ก ๆ ช่วงหนึ่ง

ในตึกนี้ก็ไม่มีคน ไม่มีโคมไฟ ไม่มีเสียงใด ๆ

ประตูเปิดอยู่

คนผู้นั้นเดินเข้าไป ผลักประตูให้เปิดกว้าง แต่ตัวเองกลับเบี่ยงกายไปยืนทางด้านข้าง ผายมือเชื้อเชิญ

"เชิญเข้า"

เอี๊ยบไคมิได้เข้าไป คนผู้นั้นถาม

"ท่านไม่เข้าไป ?"

"ข้าพเจ้าไฉนต้องเข้าไป ?"

"ภายในมีคนรอท่านอยู่"

"ผู้ใด ?"

"ท่านเข้าไปดูก็ทราบเอง"

"ท่านไม่เข้าไป ?"

ผู้นั้นตอบเสียงเย็นชา

"ที่ผู้อื่นรอคอยคือท่าน มิใช่ข้าพเจ้า"

เสียงของมันประหลาดอย่างยิ่ง ใบหน้ายังมีแพรสีเดียวกับเสื้อผ้า คลุมอยู่อีกชั้นหนึ่ง

เอี๊ยบไคจ้องมองมัน พลันหัวร่อแล้วกล่าว

"ท่านทั้งที่ทราบแน่ว่า ข้าพเจ้าสามารถจำท่านได้ ไฉนพาลไม่ยอมพบข้าพเจ้า ?"

คนผู้นั้นคล้ายตระหนกยิ่ง ร้องโพล่งขึ้น

"ท่าน... จำข้าพเจ้าได้ ?"

เอี๊ยบไคถอนใจตอบ

"หากข้าพเจ้าจำไม่ได้ ต้องมิเพียงเป็นคนตาบอดเท่านั้น ยังเป็นคนโง่เขลาปัญญาอ่อนด้วย"

คนผู้นั้นก้มศีรษะต่ำ ถามเบา ๆ

"เพราะกระไร ?"

"ท่านไม่ทราบ ?"

เสียงคนผู้นั้นยิ่งแผ่วเบา

"ใช่หรือไม่ว่า ในใจท่านมีข้าพเจ้าอยู่ ?"

เอี๊ยบไคมิได้ตอบ แต่ดวงตาพลันมีประกายที่พิสดารอย่างยิ่ง มิว่าประกายนี้เป็นความหมายใด อย่างน้อยมิใช่ปฏิเสธ

ในที่สุด คนผู้นั้นเงยหน้า ปลดแพรคลุมหน้าออกมา แสงดาวจึงลูบไล้ใบหน้านางทันที

วิกาลที่สงบปานนี้ แสงดาวที่เลือนรางปานนี้ ใบหน้านางดูแล้ว สวยสะคราญปานวิญญาณดอกเหมย เทพธิดาบนฟากฟ้า

ดวงตานางยิ่งงามกว่า แต่คล้ายมีประกายเศร้ารันทด ที่ไม่มีปัญญาบ่งบอกต่อผู้ใดได้

นางเพ่งมองเอี๊ยบไคพลางส่งเสียงเบา ๆ

"ข้าพเจ้าสมควรทราบว่าท่านจำข้าพเจ้าได้ เนื่องเพราะแม้ท่านจะสลายกลายเป็นเถ้าถ่าน ข้าพเจ้าก็จำท่านได้เช่นกัน"

เสียงของนางยิ่งสดใสไพเราะ จนคล้ายเป็นสายลมในสนธยาของฤดูใบไม้ผลิ

ดวงตาที่สวยงามปานนี้ กระแสเสียงที่ไพเราะปานนี้ นอกจากเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนยังมีผู้ใด ?

เอี๊ยบไคเพ่งมองนางพลางกล่าว

"แต่ท่านกลับหวังให้ข้าพเจ้าจำท่านไม่ได้ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนผงกศีรษะ เอี๊ยบไคถาม

"เพราะกระไร ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนลังเลชั่ววูบจึงตอบ

"ท่านเข้าไปดูก็ทราบเอง ว่าเพราะกระไร ?"

"ท่านไม่เข้าไป ?"

"ข้าพเจ้ารออยู่ทางภายนอกก็ได้"

"ไฉนต้องรอทางภายนอก ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"เนื่องเพราะเมื่อท่านเข้าไปแล้ว ต้องหวังให้ข้าพเจ้าอยู่รอทางภายนอก"

รอยยิ้มของนาง มิเพียงรันทดอย่างยิ่งเท่านั้น ยั่งลี้ลับอย่างยิ่งด้วย

นางเป็นสตรีที่ลี้ลับอย่างยิ่งจริง ๆ มักจะกระทำเรื่องราวที่ผู้คนไม่มีปัญญาคาดคิดได้เสมอ

เอี๊ยบไคมิได้ถามต่อไป

เนื่องเพราะเอี๊ยบไคเข้าใจนาง เรื่องที่นางไม่ยอมบอก มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจถามได้ความมา

ประตูเปิดอยู่ ถูกลมโชยพัดจนดังเอี๊ยด ๆ ตลอดเวลา

ในที่สุด เอี๊ยบไคเดินช้า ๆ เข้าไป เดินเข้าในห้องที่มืดสนิท...

ด้านนอกยังมีแสงดาว ในห้องยิ่งมืดมิด

เอี๊ยบไคไม่เห็นกระไรทั้งสิ้น แต่ได้ยินเสียงลมหายใจที่แผ่วเบาอย่างยิ่ง

ในห้องมีคนอยู่จริง ๆ

"ผู้ใดกัน ?"

ไม่มีคนขาน กระทั่งเสียงลมหายใจ ยังคล้ายชะงักไปด้วย

ในเมื่อผู้นี้รอเอี๊ยบไคอยู่ในห้อง ไฉนจึงไม่ยอมตอบคำถามของเอี๊ยบไค ?

หรือเป็นแผนร้ายของเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนอีก ? หรือสถานที่นี้เป็นหลุมพรางใด ?

มิเช่นนั้น ตอนนางพาเอี๊ยบไคมา ไฉนไม่ยอมใช้โฉมหน้าแท้จริงไปพบด้วย ?

หากแม้นเป็นผู้อื่น ไม่แน่ว่าจะรีบถอยออกไปนานแล้ว

แต่เอี๊ยบไคมิได้ล่าถอย

เนื่องเพราะในใจพลันบังเกิดความรู้สึกอันพิสดารที่กระทั่งตัวเองยังไม่มีปัญญาอธิบาย

เสียงลมกรรโชกมา ประตูพลันปิดเข้าหากันดังโครมใหญ่

ตอนนี้ แม้นับว่าจะหลบหน้าไป ก็ไม่มีปัญญาแล้ว

ในห้องยิ่งมืดกว่าเดิม นับว่ามืดจนยื่นมือยังไม่เห็นนิ้วจริง ๆ แต่ลมหายใจกลับตั้งขึ้นอีกครา

ความจริงลมหายใจอยู่ที่เบื้องหน้า ตอนนี้กลับถอยเข้าไปทางมุมห้อง

มันไฉนต้องถอยหนี ?

ใช่หรือไม่ว่า มันก็เกิดความหวาดกลัว ?

เอี๊ยบไคเน้นเสียงหนัก ๆ

"มิว่าท่านเป็นผู้ใด ? ในเมื่อท่านรอข้าพเจ้า ก็ควรทราบข้าพเจ้าเป็นผู้ใด ?"

ไม่มีเสียงตอบ เอี๊ยบไคกล่าวอีก

"ข้าพเจ้ามิใช่คนอำมหิตชั่วร้าย ดังนั้นท่านไม่มีความจำเป็นต้องกลัวข้าพเจ้า"

เอี๊ยบไคกล่าวพลางเดินเข้าหา แต่เดินช้า ๆ อย่างยิ่ง

ทันใด มีลมเย็นกรรโชกเข้าปะทะหน้า

เอี๊ยบไคไม่เห็นกระไรทั้งสิ้น แต่พอรู้สึกออก มีแต่พลังคมอาวุธเท่านั้นจึงเย็นยะเยียบเยี่ยงนี้

กระทั่งเป็นดาบหรือมีดก็มองไม่เห็น !

...ดาบที่มองไม่เห็น จึงเป็นดาบฆ่าคน !

ผู้นี้เป็นใคร ? ไฉนต้องฆ่าเอี๊ยบไค ?

พลังดาบมิเพียงเย็นยะเยียบเท่านั้น ยังรวดเร็วอย่างยิ่ง !

เอี๊ยบไคเบี่ยงกายหลบไป พลันตะปบมือดุจสายฟ้า คว้าข้อมือของคนผู้นั้นไว้

มือเย็นยะเยียบ

เอี๊ยบไคย่อมไม่เห็นมือข้างนั้น แต่ก็สามารถรู้สึกออก ดังนั้น จึงคว้าไว้ได้ทัน

ยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่แท้จริง ต่างมีความรู้สึกที่พิสดารจนไม่มีปัญญาอธิบายเยี่ยงนี้ คล้ายดั่งเป็นสัญชาตญาณของสัตว์ป่าก็ปาน

มือคนผู้นั้นสั่นระริก แต่ยังไม่ยอมเอ่ยปาก

มือของเอี๊ยบไคก็พลันสั่นระริก เนื่องเพราะพอจะเดาได้เลือนรางว่าเป็นผู้ใดแล้ว !

เอี๊ยบไคได้กลิ่นตัวคนผู้นี้ !

แต่ละคนต่างมีกลิ่นตัวโดยเฉพาะ และกลิ่นตัวของคนผู้นี้ เอี๊ยบไคไม่อาจลืมเลือนตลอดกาลนาน

แม้ตายยังไม่ลืมได้ !

พริบตานั้น คนผู้นั้นสะบัดหลุดจากการเกาะกุมถอยเข้าไปที่มุมห้องอีกครา

ครั้งนี้ เอี๊ยบไคมิได้ตามเข้าไป ความจริงร่างชาแข็งประหนึ่งท่อนไม้ไปแล้ว !

เอี๊ยบไคนึกมิถึง ผู้นี้จะอยู่ที่นี่ ยิ่งนึกไม่ถึง ผู้นี้จะพลันฆ่าคน !

เหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกจากหน้าผากเป็นทาง

"ข้าพเจ้าคือเอี๊ยบน้อย หรือท่านจำเสียงข้าพเจ้าไม่ได้"

เอี๊ยบไคพยายามข่มกลั้นตัวเอง ส่งเสียงถามไปแต่ยังคงไม่มีคำตอบ

ลมหายใจยิ่งกระชั้นถี่เร็ว คล้ายดั่งเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

เอี๊ยบไคขบกรามแนบแน่น มิเพียงไม่เดินเข้าหาเท่านั้น กลับถอยไปทีละก้าว

เอยถึงปากประตู พลันหันกายกระชากประตูอย่างแรง

ประตูถึงกับถูกกระชากก็เปิดออก

เอี๊ยบไคโถมออกไป เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถึงกับยังรออยู่ที่ลานตึกจริง ๆ

เมื่อเห็นสีหน้าเอี๊ยบไค ดวงตานางเต็มไปด้วยประกายเห็นใจและกังวล รีบปราดเข้าถาม

"ท่านทราบคนอยู่ในห้องเป็นผู้ใดแล้ว ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ กำหมัดกัดฟันถาม

"ท่านไฉนไม่จุดโคมไฟ ?"

"ข้าพเจ้ามิใช่อยู่ในห้องด้วย"

"ท่านไม่มีชุดไฟ ?"

"ข้าพเจ้ามี"

"ในเมื่อมี เมื่อครู่ไฉนไม่ให้ข้าพเจ้า ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนไม่ตอบ ได้แต่ล้วงชุดไฟยื่นให้อย่างเงียบงัน

เอี๊ยบไคโถมเข้าไปในห้องอีกครั้ง ตีชุดไฟให้สว่าง

คนผู้หนึ่งยืนซึมเซาอยู่ที่มุมห้อง ถึงกับเป็นเต็งฮุ้นลิ้ม !

ในที่สุดเอี๊ยบไคก็พบนางแล้ว ในที่สุดก็หานางพบแล้ว

ไม่มีผู้ใดสามารถบรรยายความรู้สึกของเอี๊ยบไคในตอนนี้ได้ ยิ่งไม่มีผู้ใดสามารถหยั่งคำนวณได้ด้วย

แต่ทว่า เต็งฮุ้นลิ้มกลับแผดสุดเสียงปานคลุ้มคลั่ง หันหลังให้กับชุดไฟในมือเอี๊ยบไคพลางร้อง

"ไฟ... ไฟ"

เมื่อแลเห็นแสงไฟ นางคล้ายพลันกลับกลายเป็นสัตว์ป่าที่บาดเจ็บเกิดความหวาดกลัว

ร่างของนางขดเป็นก้อนกลม สั่นระริกไม่หยุดยั้ง ใบหน้าที่สวยสะคราญ บิดเกี้ยวด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย ส่งเสียงร้องอยู่ไม่หยุดยั้ง

"ไฟ... ไฟ..."

นางเพียงเห็นไฟ แต่มิได้เห็นเอี๊ยบไค

นางถึงกับจำเอี๊ยบไคไม่ได้ !

แสงไฟดับวูบลงทันที ในห้องจึงคืนสู่ความมืดมิดอีกครา

หัวใจเอี๊ยบไคก็มืดมิด ปานร่วงหล่นในหุบเหวลึก

มิทราบอีกนานปานใด เอี๊ยบไคจึงถอยเบา ๆ ออกไป ยื่นชุดไฟให้กับเซี่ยงกัว-เซี่ยวเซียนอย่างเงียบขรึม

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนฝืนยิ้มกล่าว

"ท่านตอนนี้ใช่เข้าใจหรือไม่ เมื่อครู่ข้าพเจ้าไฉนไม่ยอมให้ชุดไฟท่าน ?"

เอี๊ยบไคไม่มีวาจา เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"นางหนีออกมาจากในหล่มเพลิง นางแตกตื่นขวัญเสียเกินไป แต่ทว่า... ข้าพเจ้าคิดไม่ออกจริง ๆ นางถึงกับจำท่านไม่ได้ด้วย"

เอี๊ยบไคนิ่งอึ้ง เนิ่นนานให้หลังจึงถาม

"ท่านไปหานางจากที่ใด ?"

"ที่นี้เอง"

"หาได้เมื่อใด ?"

"หลังจากนางหนีออกจากหล่มเพลิงแล้ว คิดว่าคงซ่อนอยู่ในที่นี้ แต่ข้าพเจ้าจวบจนค่ำวันนี้จึงหานางพบ"

นางก้มศีรษะกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าทราบ เมื่อท่านเห็นสภาพของนางต้องเศร้าเสียใจอย่างยิ่ง แต่ข้าพเจ้าก็มิอาจไม่พาท่านมา"

"ท่าน..."

"ข้าพเจ้าความจริงไม่คิดจะให้ท่านทราบ ที่ข้าพเจ้าพาท่านมา เนื่องเพราะ เนื่องเพราะ..."

"เนื่องเพราะกระไร ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนก้มศีรษะต่ำ อึ้งเป็นเนิ่นนานจึงตอบเสียงเครือ

"ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบเพราะกระไรแน่ ? อาจบางที เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านเศร้าเสียใจเพราะเรื่องนี้ อาจบางทีเนื่องเพราะข้าพเจ้าหวาดกลัว"

"หวาดกลัว ?"

ทีท่าของเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนยิ่งหดหู่กว่าเดิม กล่าวเบา ๆ

"นางกลายเป็นสภาพเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็มีภาระต้องรับผิดชอบ ข้าพเจ้ากลัวท่านแค้นข้าพเจ้า ชังข้าพเจ้า... ข้าพเจ้ายิ่งกลัว เมื่อท่านเห็นนางแล้ว นับแต่นี้จะไม่แยแสข้าพเจ้าอีก"

"แต่ท่านกลับยังคงพาข้าพเจ้ามา ?"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าเองก็ไม่ทราบ ข้าพเจ้ากระทำเรื่องราวใดกันแน่ ?"

แสงดาวลูบไล้อยู่บนใบหน้านาง น้ำตานางหลั่งไหลลงแล้ว

มิว่าผู้ใดต่างสมควรดูออก ในใจนางมีความกลับกลอกเพียงใด เจ็บช้ำเพียงใด

แต่เอี๊ยบไคกลับคล้ายดูไม่ออก พลันเดินเข้าไปที่กลางลานตึก ตีลังกาสามตลบแล้ว ทรงกายแน่วนิ่งดั่งปลายทวน สูดลมหายใจลึก ๆ ดึงเสื้อผ้าให้เรียบร้อย

หิมะบนพื้นยังไม่ละลาย เหมยกิ่งหนึ่งที่มิทราบถูกผู้ใดหัก ทิ้งอยู่ที่พื้นหิมะ

เอี๊ยบไคเก็บขึ้นมา ปลิดออกดอกหนึ่ง เสียบไปบนปกเสื้อ จากนั้นเดินกลับเข้ามาอีกครา พลันแย้มยิ้มให้เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน

"ท่านเดาดู ข้าพเจ้าตอนนี้มีความต้องการอย่างไร ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเบิ่งตามองด้วยความตระหนก คล้ายดั่งเห็นคนวิกลจริตก็ปาน

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าคิดจะไปหาสถานที่นอนสักตื่น"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนยิ่งตระหนกกว่าเดิม ร้องโพล่งขึ้น

"ตอนนี้ท่านคิดจะไปนอน ?"

"ใช่ เที่ยงวันพรุ่งข้าพเจ้ายังมีเรื่อง ข้าพเจ้าต้องนอนออมแรงให้กระปรี้กระเปร่า"

"ท่าน... ท่านนอนหลับ"

"ข้าพเจ้าไฉนนอนไม่หลับ ?"

"แต่เต็งฮุ้นลิ้ม..."

"มิว่าอย่างไร พวกเราตอนนี้ย่อมนับว่าหานางพบแล้ว เรื่องอื่น ๆ ต่างพอจะรอว่ากล่าวกันในภายหน้า"

"สภาพของนางเป็นเช่นนี้ ท่านยังวางใจได้ ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"มีประมุขพรรคกิมจี๊ปังอยู่คุ้มครองนางในที่นี้ ข้าพเจ้ายังมีกระไรไม่ไว้วางใจได้ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนจับตามองแน่วนิ่ง คล้ายมิเคยพบเห็นคนผู้นี้มาก่อนเลยก็ปาน

นับเป็นคนที่มิเคยพบเห็นมาเลยจริง ๆ

มิว่าผู้ใดพบพานเรื่องเช่นนี้ ต่างต้องท้อแท้รันทดยิ่ง วิตกกังวลยิ่ง แต่เอี๊ยบไคตีลังกาสามตลบแล้ว พลันทอดทิ้งความวิตกกังวลจนห่างไปสุดแสนไกลได้

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มกล่าว

"ดูท่า แม้นับว่ามีเรื่องยุ่งยากยิ่งเทียมฟ้า ท่านก็สามารถทอดทิ้งไปได้ในบัดดล"

"ในโลกความจริงไม่มีเรื่องราวใด พอจะบีบคั้นใจให้หงุดหงิดกลัดกลุ้มได้"

"ท่านนับเป็นคนมีวาสนาจริง ๆ โอ..."

เอี้ยบไคถึงกับมิได้ปฏิเสธ

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนอดมิได้ต้องถาม

"เที่ยงวันพรุ่ง ท่านจะกระทำเรื่องอันใด ?"

"ข้าพเจ้ามีนัด"

"นัดเรื่องอันใด ?"

"ปูตาลานัดกับตอเออกา ให้ไปพบกันที่ประตูเอี้ยงเพ้งในเที่ยงวันพรุ่ง"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนขมวดคิ้วถาม

"นั่นเป็นการนัดของพวกมัน ท่าน..."

"ตอนนี้ตอเออกาตายไปแล้ว กำหนดนัดนี้ก็เปลี่ยนเป็นของข้าพเจ้า"

"ท่านคิดจะฉวยโอกาสนี้หาตัวโกวฮงออกมา ?"

"ถูกแล้ว"

"แต่ละเที่ยงวัน คนที่เข้าออกประตูเมืองเอี้ยงเพ้ง มิทราบมีอยู่มากมายเพียงใด ท่านจะทราบผู้ใดเป็นโกวฮงได้อย่างไร ?"

"ข้าพเจ้าย่อมมีวิธีหาพบ"

"วิธีใด ?"

เอี้ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"ตอนนี้กระทั่งข้าพเจ้าเองก็ยังมิทราบ แต่เมื่อถึงเวลา ข้าพเจ้าต้องสามารถคิดออกมาได้"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"ความจริงในโลกไม่มีเรื่องราวใด ที่มิอาจคลี่คลายได้เลยใช่หรือไม่ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนได้แต่ฝืนยิ้ม

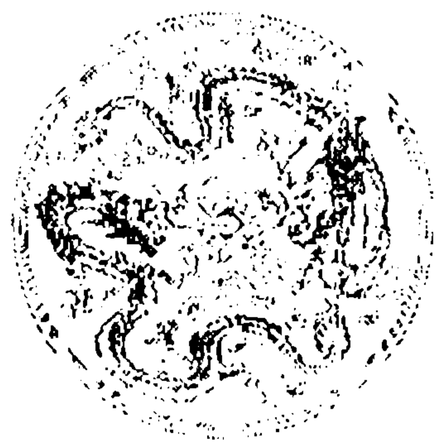

เฝ้าโพรงรอกระต่าย

สถานที่หลับนอนในแนเฮียงฮึ้งย่อมมากมายอย่างยิ่ง เอี๊ยบไคถึงกับบอกไปเป็นไปจริง ๆ

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเหม่อมองเอี๊ยบไคที่เดินออกไป อดมิได้ต้องถามดัง ๆ

"ตัวท่านไปนอนหลับพักผ่อน แต่ต้องการให้ข้าพเจ้าคุ้มครองนางแทนท่าน ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มโบกมือ เดินลับเข้าไปในป่าเหมยโดยเร็ว

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนอดมิได้ต้องถอนใจอีกครา ฝืนยิ้มรำพึง

"ตอนนี้เราจึงทราบ มันไฉนมักไม่หงุดหงิดกลัดกลุ้ม เนื่องเพราะมัน มักจะยกเรื่องยุ่งยากให้แก่ผู้อื่นเสมอ"

นี่นับเป็นความสามารถของเอี๊ยบไคจริง ๆ

หากเอี๊ยบไคไม่มีความสามารถเยี่ยงนี้ ตอนนี้น่ากลัวต้องพุ่งหัวชนกำแพงตายไปเสียนานแล้ว

ชิวซา ก่อนเที่ยง

เอี๊ยบไคก้าวอาด ๆ เข้าไปในลานตึก

อาภรณ์ที่สวมทั้งสกปรกทั้งยับ อย่างน้อยมิได้ซักมาหลายวันแล้ว

ทรงผมก็ยุ่งเหยิง ดอกเหมยที่ปกเสื้อเหี่ยวแห้งแล้ว

เรื่องที่เอี๊ยบไคเผชิญมาในระหว่างนี้ หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ต้องตายเสียนานแล้ว

แต่ตอนเอี๊ยบไคเดินเข้ามาในลานตึก กลับมีสีหน้าเปล่งปลั่งแจ่มใส จิตใจคึกคักเข้มแข็ง ดุจดั่งคนที่เพิ่งสอบได้ตำแหน่งจอหงวน และเพิ่งได้ทรัพย์สมบัติจำนวนมหาศาลก็ปาน คิดจะหาคนที่ยิ่งโอ่อ่าภาคภูมิกว่าเอี๊ยบไคในตอนนี้ นับว่ายากดั่งงมเข็มในมหาสมุทรทีเดียว

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนยืนพิงกรอบหน้าต่าง เหม่อมองดูแล้ว สีหน้าของนางมิทราบเป็นคิดจะร่ำไห้หรือคิดจะหัวร่อ ?

เอี๊ยบไคเดินอาด ๆ เข้าไป แย้มยิ้มทักทาย

"เช้า (อรุณสวัสดิ์)"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนขบริมฝีปากแล้วตอบ

"ตอนนี้คล้ายดั่งไม่เช้าแล้ว"

"มาตรว่าไม่เช้า แต่ก็ไม่สายนัก"

"ดูท่าท่านจะต้องหลับสนิทอย่างยิ่ง ?"

"นับว่าหลับสนิทจนคล้ายคนตาย"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนฝืนยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้านึกไม่ออกจริง ๆ ท่านถึงกับยังสามารถหลับได้อีก"

"ตอนที่ข้าพเจ้าคิดจะหลับพักผ่อน ต่อให้เป็นฟ้าถล่มลงมา ข้าพเจ้ายังคงหลับได้เช่นกัน"

"เต็งฮุ้นลิ้มก็หลับแล้ว และหลับสนิทอย่างยิ่ง แต่ในมือยังกำมีดอยู่เล่มหนึ่ง"

"นางหลับตั้งแต่เมื่อใด ?"

"ฟ้าสางเพิ่งหลับ"

บนโต๊ะมีชามเปล่าอยู่ใบหนึ่ง เอี๊ยบไคถาม

"ดูท่านางคล้ายดั่งรับทานของไปเล็กน้อย"

"รับทานหมี่ตุ๋นไก่ชามใหญ่ รับทานหมดสิ้นจึงยอมนอน"

นางฝืนหัวร่อกล่าวต่อไป

"โชคดีที่นางนับว่ายังนอนหลับได้ มิเช่นนั้น กระทั่งประตูข้าพเจ้ายังเข้ามาไม่ได้"

"เพราะกระไร ?"

"มิว่าผู้ใดพอเดินเข้ามา นางก็คว้ามีดจะฆ่าคน"

"มิว่าอย่างไร สามารถกินได้นอนหลับ ย่อมเป็นเรื่องประเสริฐอยู่"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจกล่าว

"เสียดายที่ข้าพเจ้ากินก็กินไม่ได้ นอนก็นอนไม่หลับ ข้าพเจ้าไม่มีวาสนาเช่นพวกท่านเลยจริง ๆ"

นางกลอกตาไปมาแล้วพลันถามอีก

"ท่านคิดได้วิธีแล้วหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้ายังมิได้เริ่มใช้สมองขบคิด"

"ท่านเตรียมจะรอถึงเมื่อใดจึงเริ่มคิด ?"

"รอถึงปากประตูเมืองค่อยคิด"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนฝืนยิ้มกล่าว

"ท่านกลับไม่รู้สึกรุ่มร้อนเลยสักน้อยนิด ?"

"เมื่อเรือถึงท่าหัวย่อมตรงเอง ข้าพเจ้าเชื่อถือวาจานี้อยู่เสมอมา"

"ตอนนี้ท่านคิดทำกระไร ?"

"คิดจะรับทานหมี่ตุ๋นไก่ชามใหญ่มหึมา"

แสงอาทิตย์เจิดจ้าแจ่มใส วันนี้ถึงกับมีอากาศที่แจ่มใสอีกแล้ว

เอี๊ยบไคเดินอาด ๆ ออกจากแนเฮียงฮี้ง ดูไปยิ่งมีทีท่าคึกคักกว่าเดิม เนื่องเพราะหมี่ตุ๋นไก่ชามใหญ่หายลงไปในท้องแล้ว

หมี่นี้รับทานอยู่ในอุทยานแนเฮียงฮี้งนี่เอง

เช้าตรู่วันนี้ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนก็สั่งคนเข้าก่อไฟในครัว

'...มีเงินสามารถบงการให้ภูตผีปิศาจโม่แป้งแทนได้ มิว่ากิมจี้ปังจะกระทำเรื่องราวใด คล้ายดั่งรวดเร็วกว่าผู้อื่นเสมอมา'

และหมี่ตุ๋นไก่ชามนั้น มีรสชาติที่เอี๊ยบไคถึงกับมิเคยได้รับทานมาก่อนเลย

นี่มิใช่เนื่องเพราะเอี๊ยบไคหิวเป็นพิเศษ แต่เนื่องเพราะผู้ปรุงหมี่ตุ๋นไก่นี้ ถึงกับเป็นนางว่าจ้างมาจากเหลาใหญ่ที่สุดในฮั่งจิวโดยเฉพาะ

'...มิว่ากิมจี้ปังกระทำเรื่องราวใด คนที่ใช้ให้ทำต้องเป็นอันดับหนึ่งทั้งสิ้น'

ดูท่านางมิใช่คุยโอ่

ตอนเอี๊ยบไครับทานหมี่ชามนั้น ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกมิใคร่สบายใจนัก

เอี๊ยบไคยิ่งนานยิ่งสังเกตไม่ออก กิมจี้ปังมีอิทธิพลอำนาจเท่าใดกันแน่ ? มีขุมกำลังยิ่งใหญ่เท่าใดกันแน่ ? กระทั่งยังไม่มีปัญญาไปคาดคิดคำนวณ

ผ่านถนนหลายต่อหลายสาย จึงได้มาถึงลานไท้เพ้งที่ครึกครื้นจอแจ

เอี๊ยบไคซื้อถั่วยี่สงห่อใหญ่ และไม้ไผ่ยาวพิเศษอีกสองลำ
เอี๊ยบไคได้ฝึกให้มีนิสัย พอตื่นเต้นแล้วแกะถั่วยี่สงระงับใจ
เมื่อมือมีเรื่องให้กระทำ อย่างไรย่อมบันดาลให้ประสาทผู้คนผ่อนคลายลงได้บ้าง
แต่เอี๊ยบไคซื้อไม้ไผ่ไปใช้ในประโยชน์ใด ?

ประตูเอี้ยงเพ้งอยู่ที่ทิศใต้ของเมือง
"แต่ละเที่ยงวัน มิทราบมีคนเข้า ๆ ออก ๆ ในประตูนี้มากเพียงใด"
วาจานี้ไม่ผิด
ยืนดูอยู่ที่หัวถนน เห็นคนทั้งภายนอกและภายในของเมืองเข้า ๆ ออก ๆ เป็นกลุ่มก้อนราวระลอก คนที่ผิดแปลกแตกต่างกัน คนในแบบฉบับต่าง ๆ
'...ท่านยังดูไม่ออกว่าโกวฮงเป็นผู้ใด ?'
เอี๊ยบไคดูไม่ออกจริง ๆ
เอี๊ยบไคเข้าไปในร้านน้ำชาก่อน ดื่มน้ำชากาหนึ่งแล้ว ขอเชือกเส้นหนึ่ง กระดาษแดงอีกแผ่นหนึ่งจากผู้รับใช้
จากนั้น ขอยืมพู่กันที่โต๊ะเก็บเงิน เขียนอักษรบนกระดาษแถวหนึ่ง
'จำหน่ายในราคาสูง ขายแก่ผู้รู้จักของ'
มาตรว่ามิเคยถือพู่กันมาเนิ่นนานแล้ว แต่อักษรสิบสองตัว ถึงกับยังสวยงามมีพลังยิ่ง
เอี๊ยบไคใช้ไม้ไผ่สองลำ ขึงกระดาษแดงแผ่นนั้นไว้ที่ปากประตูเมือง เอียงคอดูหลายครั้ง รู้สึกพอใจเป็นอย่างยิ่ง
แต่เอี๊ยบไคจะจำหน่ายของใด ในราคาสูงกันแน่ ?
หรือจำหน่ายตัวเอง ?

เอี๊ยบไคย่อมไม่ขายตัวเอง
อาทิตย์ลอยสูงทุกขณะ เป็นเวลาใกล้เที่ยงแล้ว
เอี๊ยบไคพลันล้วงหน้ากากทองเหลือง กับป้ายหยกออกจากอกเสื้อ ผูกเชือกขึ้นแขวนบนปลายไม้ไผ่ นั่นเป็นของประจำตัวตอเออกาที่ตายไป
หน้ากากทองเหลืองที่เหี้ยมอำมหิต เป็นประกายแวววับอยู่ในแสงอาทิตย์ แต่ป้ายหยก กลับมีประกายนุ่มนวล แวววาวน่ารักยิ่ง
คนที่เข้าเมือง ต่างอดเหลือบมองดูเอี๊ยบไคสองสามครามิได้ แต่ไม่มีผู้ใดเข้า

ถามด้วยความสนใจเลย

หน้ากากนั้นน่ากลัวเกินไปจริง ๆ มิว่าผู้ใดต่างไม่ปรารถนาซื้อหน้ากากทองเหลืองเยี่ยงนั้นกลับไปให้เป็นที่อัปมงคล

เอี๊ยบไคย่อมไม่รุ่มร้อนกระวนกระวาย

หน้ากากนี้เป็นเพียงเหยื่อ ที่หย่อนลงไปหมายตกปลาใหญ่... ปลาใหญ่ที่กินคนได้ !

ทันใด มีรถม้าดำสนิท มาหยุดอยู่ที่เบื้องหน้าคันหนึ่ง

รถม้าคันนี้มาจากนอกเมือง ความจริงแล่นผ่านไปแล้ว แต่พลันหยุดลงโดยกะทันหัน ชายกลางคนที่เสื้อผ้าสวยงามมีค่า ใบหน้าขาวเกลี้ยงมีหนวดเล็กน้อยผู้หนึ่งชะโงกหน้าออกมามองหน้ากากทองเหลืองกับป้ายหยกบนยอดไม้ไผ่สองครา จึงผลักประตูรถเดินออกมา

ในที่สุด มีการค้ามาถึงประตูแล้ว

แต่เอี๊ยบไคกลับเยือกเย็นเป็นอย่างยิ่ง

จะคิดตกปลาตัวโต ต้องมีความหนักแน่นเยือกเย็น

ชายกลางคนเดินมือไพล่หลังเข้ามา ดวงตาที่ดูแล้วคล้ายเปรื่องปราดอย่างยิ่งคมกริบอย่างยิ่ง ยังคงจับมองอยู่บนปลายไม้ไผ่แน่วนิ่ง พลันถามขึ้น

"นั่นเป็นของที่จะจำหน่าย ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ ชี้อักษรบนกระดาษแดง

ชายกลางคนส่งเสียงราบเรียบ

"หยกชิ้นนั้นกลับเป็นหยกฮั่นเง็ก เสียดายที่ฝีมือสลักออกจะด้อยไปบ้าง"

เอี๊ยบไคกล่าว

"มิเพียงฝีมือสลักด้อยบ้างเท่านั้น หยกก็มิใคร่ดีนัก"

ชายกลางคนมีรอยยิ้มขึ้นทันที กล่าวต่อไป

"ท่านกลับเป็นคนค้าขายที่สัตย์ซื่ออยู่"

"ข้าพเจ้าเป็นคนที่สัตย์ซื่ออยู่แล้ว"

"แต่มิทราบ ท่านต้องการขายราคาเท่าใด ?"

"ราคาสูง"

"สูงเท่าใดกันแน่ ?"

"ท่านลองเสนอราคามาก่อนก็ได้"

ชายกลางคนกวาดตาพิจารณาเอี๊ยบไคขึ้น ๆ ลง ๆ หลายครั้ง จึงช้อนมองไปที่

ป้ายหยกบนยอดไม้ไผ่อีกคราแล้วกล่าว

"สามสิบตำลึงเป็นไร ?"

เอี๊ยบไคหัวร่อ ชายกลางคนก็หัวร่อกล่าว

"ราคานี้แม้เราจะให้สูงเกินไปบ้าง แต่วิญญูชนเมื่อลั่นปาก ก็ไม่คิดจะลดทอนลงอีก"

"ท่านว่าสามสิบตำลึง ?"

"ใช่ เงินบริสุทธิ์สามสิบตำลึงเต็ม ๆ"

"ท่านคิดจะซื้อสิ่งใด ?"

"ย่อมเป็นหยกชิ้นนั้น"

"สามสิบตำลึง กลับเพียงซื้อไม้ไผ่ลำนี้ได้เท่านั้น"

รอยยิ้มบนใบหน้าชายกลางคนสลายไปทันที ปั้นหน้าเครียดกล่าว

"ท่านคิดจะต้องการเท่าใด ?"

"สามหมื่นตำลึง"

ชายกลางคนแผดร้องสุดเสียง

"สามหมื่นตำลึง ?"

"ใช่ เงินบริสุทธิ์สามหมื่นตำลึงเต็มจำนวน"

ชายกลางคนเพ่งมองด้วยความแตกตื่น คล้ายดั่งดูคนวิกลจริตก็ปาน

เอี๊ยบไคกล่าวอีก

"หยกชิ้นนี้แม้เนื้อมิใคร่ดีนัก ฝีมือสลักก็เลวอย่างยิ่ง แต่หากต้องการ ก็ต้องใช้เงินสามหมื่นตำลึงมาซื้อ ลดทอนแม้แต่อีแปะเดียวก็ไม่ขาย"

ชายกลางคนมิกล่าวอย่างไรอีก สะบัดหน้าเดินออกไปทันที

เอี๊ยบไคหัวร่ออีกแล้ว

ผู้ที่ยืนดูความครึกครื้นทางด้านข้าง พลอยหัวร่อบ้าง

"หยกชิ้นเดียวคิดจะขายถึงสามหมื่นตำลึง เจ้าเด็กผู้นี้คงเข็ญใจจนวิกลจริตแล้ว"

"ราคานี้มีแต่คนวิกลจริตจึงยอมซื้อ"

รถม้าดำสนิทคันใหญ่ได้อ้อมผ่านมุมถนน ลับหายจนไม่มีร่องรอยแล้ว ในเมื่อไม่มีเรื่องครึกครื้นให้ดู ผู้ที่มุงอยู่รอบข้างจึงเตรียมจะแยกย้ายกันไปบ้าง

มิคาด พลันมีเสียงม้าร้องแว่วมาจากทางหลังถนน รถม้าดำสนิทคันนั้น วิ่งย้อนกลับมาอีกครา ถึงกับยังเร็วกว่าตอนไปมากมายนัก

สารถีตวัดแส้สูง เป่าปากเป็นสัญญาณ รถม้าหยุดลงที่เบื้องหน้าอีกครา

ชายกลางคนผู้นั้นผลักประตูลงมาอีก ใบหน้าที่ขาวซีดของมัน มีแววประหลาดจนพิกลยิ่ง ก้าวอาด ๆ มาเบื้องหน้าเอี๊ยบไค พลางกล่าว

"ท่านเมื่อครู่ต้องการขายสามหมื่นตำลึง ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ ชายกลางคนพลันล้วงตั๋วแลกเงินออกจากอกเสื้อมาปึกหนึ่ง นับดูพอดีมีจำนวนสามสิบฉบับ

"รับไป"

มันถึงกับมอบตั๋วแลกเงินสามสิบฉบับ ให้แก่เอี๊ยบไคจนหมดสิ้น

แต่เอี๊ยบไคมิได้ยื่นมือรับ กลับขมวดคิ้วถาม

"เป็นความหมายใดของท่าน ?"

"นี่คือตั๋วแลกเงิน เป็นของยี่ห้อไต้ฮ้วงในนครหลวง ประกันต้องแลกได้แน่นอนเด็ดขาด"

"ประกันต้องแลกได้เด็ดขาด ?"

ชายกลางคนปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าว

"เราแซ่ซ่ง เป็นเจ้าของร้านจับป้อแจ ที่ขายวัตถุโบราณสกัดจากอัญมณีทางประตูเมืองตะวันออก บรรดาท่านที่มุงดูอยู่ในบริเวณนี้ คิดว่าต้องมีคนรู้จักเราอยู่"

จับป้อแจ เป็นร้านยี่ห้อตัวทอง (ยี่ห้อร้านค้าของจีนโบราณ หากไม่ใหญ่จริง มีทุนทรัพย์หนาจริง ไม่กล้าใช้พื้นดำตัวหนังสือทองเด็ดขาด) ซ่งเล่าปั้ง (เถ้าแก่แซ่ซ่ง) ก็เป็นมหาเศรษฐีที่มีชื่อของนครไคฮงนี้

ในหมู่ผู้คนที่มุงดู มีคนรู้จักมันอยู่จริง ๆ

แต่ทว่า ซ่งเล่าปั้งที่เปรื่องปราดสุขุมในกิจการค้าอยู่เสมอมา ไฉนยินยอมทุ่มเทเงินถึงสามหมื่นตำลึงมาซื้อป้ายหยกชิ้นนี้ ?

หรือซ่งเล่าปั้งก็วิกลจริตแล้ว ?

แต่เอี๊ยบไคพาลไม่ยอมยื่นมือรับ ยังถามอีก

"เงินในตั๋วมีจำนวนเท่าใด ?"

"ย่อมเป็นสามหมื่นตำลึง นี่เป็นตั๋วแลกเงินฉบับละหนึ่งพันตำลึง มีอยู่สามสิบแบับ ท่านตรวจดูก่อนก็ได้"

เอี๊ยบไคแค่นเสียงเย็นชา

"มิต้องตรวจแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อถือท่านได้"

ในที่สุด ซ่งเล่าปั้งระบายลมจากปากกล่าว

"ตอนนี้เราพอจะนำป้ายหยกไปได้แล้วกระมัง ?"

"ไม่ได้"

ซ่งเล่าปั้งงุนงงวูบจึงถาม

"ไฉนยังไม่ได้ ?"

"เนื่องเพราะราคาไม่ถูกต้อง"

สีหน้าซ่งเล่าปั้งแปรเปลี่ยนเป็นซีดเหลือง ร้องโพล่งขึ้น

"ท่านเมื่อครู่ มิใช่บอกมีราคาสามหมื่นตำลึง ?"

"นั่นเป็นราคาของเมื่อครู่"

"เฮอะ ตอนนี้เล่า ?"

"ตอนนี้ต้องสามสิบหมื่นตำลึงจึงยอมขาย"

"ว่ากระไร ? สามสิบหมื่นตำลึง !"

ในที่สุด ซ่งเล่าปั้งแผดร้องสุดเสียง สีหน้าคล้ายดั่งเป็นแมวน้อยที่ถูกคนกระทืบหางก็ปาน

คนที่มุงดูความครึกครื้นทางด้านข้าง พลอยมีสีหน้าแทบไม่ผิดกันเท่าใด

แต่ใบหน้าเอี๊ยบไค กลับไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด กล่าวขึ้นอีก

"หยกชิ้นนั้นเนื้อมิใคร่ดี ฝีมือสลักก็เลวอย่างยิ่ง แต่ตอนนี้มิว่าผู้ใดคิดจะซื้อมันต้องสามสิบหมื่นตำลึงจึงจะขาย ขาดแม้แต่อีแปะเดียวก็ไม่ได้"

ซ่งเล่าปั้งต้องขยี้เท้าด้วยความเดือดดาล สะบัดหน้าเดินไปรวดเร็วอย่างยิ่ง แต่ทว่า พอถึงรถฝีเท้ากลับช้าลง ใบหน้ามีแววประหลาดจนพิกลอีกครา ถึงกับคล้ายหวาดหวั่นอย่างยิ่ง

มันหวาดหวั่นเรื่องอันใด ?

หรือในตัวรถม้าของมัน มีเรื่องราวใดสามารถขู่ขวัญมันจนหวาดหวั่น ?

ที่ประหลาดกว่านั้นยังมี นั่นคือ ราคาสามหมื่นตำลึงได้กระตุ้นโทสะมันจนสะบัดหน้าผละไปแล้ว มันไฉนยังย้อนกลับมายอมซื้อ ?

ดวงตาเอี๊ยบไคเป็นประกายสุกใส จับมองหน้าต่างรถม้าแน่วนิ่ง เสียดายที่ในตัวรถมืดเกินไป มองจากแสงอาทิตย์เจิดจ้าทางด้านนอก ย่อมไม่เห็นกระไรทั้งสิ้น

ซ่งเล่าปั้งเตรียมจะไปเปิดประตูรถแล้ว แต่มิทราบเพราะสาเหตุใด มือที่เพิ่งยื่นออกไป ต้องหดกลับมาอีกครา

ในตัวรถคล้ายมีคนส่งเสียงเบา ๆ หลายคำ มิว่าผู้ใดก็ไม่ได้ยินมันกล่าวกระไร

แต่ซ่งเล่าปั้งได้ยินแล้ว สีหน้าของมันตอนนี้ คล้ายพลันถูกคนเตะเข้าอย่าง

หนักหน่วง... เป็นผู้ใดอยู่ในรถ ?

ไฉนซ่อนตัวโดยมิยอมปรากฏเสมอมา ?

มันว่ากระไร ?

ซ่งเล่าปั้งได้ยินวาจามันแล้ว ไฉนจึงตระหนกถึงปานนี้ ?

ประกายตาเอี๊ยบไคแวววาววูบวาบ ถึงกับคล้ายหาคำตอบของปัญหามาได้แล้ว

...ผู้ที่ต้องการซื้อป้ายหยกในตอนนี้ ต้องมิใช่ซ่งเล่าปั้ง แต่เป็นคนที่ซ่อนตัวอยู่ในรถ

...มันไม่ยอมปรากฏหน้ามา แต่มันบีบบังคับให้ซ่งเล่าปั้งซื้อ

...แสดงว่าซ่งเล่าปั้งถูกมันข่มขู่จนงัน คิดจะไม่ซื้อก็ไม่ได้

...คนผู้นี้ใช้ฝีมือใดข่มขู่ซ่งเล่าปั้ง ไฉนต้องซื้อป้ายหยกชิ้นนี้ให้ได้ ?

...นอกจากคนของม้อก้า ยังมีผู้ใดยินยอม ใช้เงินทองจำนวนมหาศาลซื้อป้ายหยกชิ้นนี้ ?

...หรือคนผู้นี้ก็คือโกวฮง ?

แสงอาทิตย์ของฤดูหนาว ย่อมไม่ร้อนแรงเท่าใด ลมที่โชยสัมผัสร่าง ยังคงหนาวอย่างยิ่ง

แต่ซ่งเล่าปั้งกลับมีเหงื่อกาฬแตกโชมศีรษะ

มันยืนตะลึงลานอยู่ที่หน้าประตูรถ มือทั้งสองสั่นระริกไม่หยุดยั้ง พลันทอดถอนใจยาว หันกายเดินกลับมาอีกครา สีหน้าของมัน คล้ายดั่งเป็นนักโทษประหารที่ถูกคุมเข้าไปในลานเพื่อรอคมดาบก็ปาน

เอี๊ยบไคดูมันที่เดินเข้ามาแล้วพลันกล่าวขึ้น

"ท่านตอนนี้ ยอมให้ราคาสามสิบหมื่นตำลึงแล้ว ?"

ซ่งเล่าปั้งกำหมัดกัดฟันแนบแน่น ถึงกับผงกศีรษะรับจริง ๆ หยาดเหงื่อบนศีรษะกระเซ็นพรั่งพรู เค้นเสียงออกจากไรฟันด้วยความแค้น

"สามสิบหมื่นก็สามสิบหมื่น"

เอี๊ยบไคหัวร่อแล้ว

ซ่งเล่าปั้งเหม่อมองด้วยความแตกตื่นพลางร้อง

"ท่านหัวร่อกระไร ?"

"ข้าพเจ้าหัวร่อท่าน"

"หัวร่อเรา ?"

"ข้าพเจ้าหัวร่อท่านที่เมื่อครู่ไฉนไม่ซื้อไว้"

"ไฮ้... ตอนนี้..."

"ราคาตอนนี้ผิดกับเมื่อครู่อีกแล้ว ตอนนี้ต้องสามร้อยหมื่นตำลึงจึงจะขาย ขาดแม้แต่อีแปะเดียวก็ไม่ได้"

ซ่งเล่าปั้งก็กระโดดขึ้นร้องสุดเสียง

"สามร้อยหมื่นตำลึง ?"

เล่าปั้งที่โอ่อ่าภาคภูมิ ตอนนี้ถึงกับกระโดดโลดเต้น พลางแผดร้องดั่งทารก

"เจ้า... เจ้านับเป็นมหาโจรชัด ๆ...เจ้า... ใจดำอำมหิตยิ่ง"

เอี๊ยบไคกล่าวเสียงราบเรียบ

"หากท่านมีความเห็นเป็นราคาสูงเกินไป ท่านพอจะไม่ซื้อได้ ข้าพเจ้ามิได้บีบบังคับท่านเลย"

ซ่งเล่าปั้งถลึงจ้องอย่างดุดัน ประหนึ่งแค้นจนใคร่โถมเข้างับสักคำ อ้าปากคิดจะร้องกระไร แต่ลมหายใจถี่เร็วจนลำคอตีบตัน พลันหงายตึงลงกับพื้น ถึงกับขุ่นเคืองจนสลบไปแล้ว

ผู้ที่มุงดูความครึกครื้นก็ถลึงจ้องเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง ทั้งปวงต่างรู้สึก คนผู้นี้มิเพียงเป็นมหาโจรเท่านั้น ยังใจดำอำมหิตยิ่งกว่ามหาโจรเสียอีก

แต่เอี๊ยบไคไม่แยแสสักน้อยนิด กลับหันไปแย้มยิ้มกล่าวกับรถม้า

"ในเมื่อท่านคิดต้องการของนี้ ไฉนไม่ออกมาซื้อเอง ?"

ในรถม้าไม่มีเสียงใด ๆ เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"หากท่านออกมาซื้อเอง ข้าพเจ้าอาจบางทีไม่ต้องการแม้แต่อีแปะ ยินดีกำนัลให้ท่านเปล่า ๆ"

รถม้าที่สงบไม่มีความเคลื่อนไหวเสมอมา พลันมีเสียงแค่นหัวร่อที่คมกริบดั่งกระบี่

"เป็นความจริง ?"

"ข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ ข้าพเจ้ามิเคยโป้ปดมดเท็จมาเลย"

"ตกลง !"

เสียงพอดัง มีเสียงระเบิดดังโครมใหญ่ ตัวรถสีดำใหม่เอี่ยม พลันระเบิดกระจัดกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

สารถีแทบจะกระเด็นร่วงหล่นลง ม้าเทียมรถแผดร้อง ลุกขึ้นยืนสองขาด้วยความแตกตื่น

ในตัวรถมีคนปรากฏขึ้นผู้หนึ่ง

เป็นคนร่างมหึมาปานหอเหล็ก เปลือยร่างท่อนบน สวมกางเกงเนียนเนื้อสีแดงฉาน เอวเคียนด้วยเข็มขัดทองกว้างประมาณฝ่ามือ ตาที่เหลือกถลนปานกระดิ่งถลึงจ้องเอี๊ยบไคแน่วนิ่งด้วยความเคียดแค้น ดูไปไม่ผิดกับปิศาจร้ายที่เพิ่งหลุดหนีออกมาจากอเวจีเลย

หมู่ผู้คนปั่นป่วนวุ่นวายไปแล้ว

มนุษย์มหึมากำหมัดที่ยังโตกว่าไหใบย่อม ก้าวอาด ๆ เข้าหาเอี๊ยบไค...

มิว่าเป็นคนหรือม้า หลังจากพลันถูกก่อกวนให้ตระหนกแล้ว ปฏิกิริยาแรกย่อมเป็นเช่นเดียวกัน

หนี !

หนีได้ยิ่งเร็วยิ่งประเสริฐ ยิ่งไกลยิ่งประเสริฐ

แต่ทว่า ตอนนี้ม้าเทียมรถทั้งสองตัวต่างมิได้วิ่งหนี เพียงยืนสองขาส่งเสียงแผดร้องอยู่เท่านั้น

เนื่องเพราะมนุษย์มหึมาผู้นั้น พลิกมือกลับไปคว้าคานที่หลังรถไว้ ม้าเทียมรถทั้งสอง จึงไม่อาจหนีออกไปได้แม้สักก้าวเดียว

กลุ่มผู้คนแม้ปั่นป่วนวุ่นวาย แต่มิได้วิ่งหนีออกไปเช่นกัน

เนื่องเพราะผู้คนทั้งหลายต่างต้องการดู ผลสรุปของเรื่องราวคราวนี้

มิว่าอย่างไร นี่นับเป็นเรื่องพิสดาร ที่ไม่อาจพบพานได้ในร้อย ๆ ปี

ทั้งปวงเหลียวมองมนุษย์มหึมา ที่ใช้ข้อมือข้างเดียวก็รั้งรถม้าเทียมคู่ไว้ได้แล้วเหลียวมองเอี๊ยบไคอีกครา มิว่าผู้ใดต่างดูออก ที่เคราะห์ร้ายต้องเป็นเอี๊ยบไคแน่

ดูท่า มนุษย์มหึมาเพียงใช้นิ้วเดียว ก็สามารถเคาะศีรษะเอี๊ยบไคแตกกระจายได้

เอี๊ยบไคกลับหัวร่อแล้ว

เอี๊ยบไคหัวร่อพลางถามขึ้น

"ท่านสูงเท่าใด ?"

ในเวลาและสถานการณ์เยี่ยงนี้ มาตรว่าคำถามจะพิกลยิ่ง แต่มนุษย์มหึมายังคงตอบ

"เก้าเชียะครึ่ง (หนึ่งเชียะจีนมีสิบนิ้ว)"

เอี๊ยบไคกล่าว

"เก้าเชียะครึ่ง นับว่าไม่เตี้ยเลยจริง ๆ"

มนุษย์มหึมาตอบอย่างโอหัง

"ในโลกนี้ คนที่ยังสูงกว่าเรา น่ากลัวมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น"

"อาวุธมีความสำคัญในยาวหนึ่งนิ้ว เข้มแข็งอีกหนึ่งนิ้ว หากท่านเป็นทวน ต้องเป็นทวนที่ยอดเยี่ยมยิ่ง"

"เรามิใช่ทวน"

"ยังมีของอีกมากหลาย ก็ใช้ความสูงต่ำมาแยกแยะคุณค่าสูงต่ำ สมมติเช่นไม้ไผ่ยาวแพงกว่าไม้ไผ่สั้น ดังนั้น หากท่านเป็นไม้ไผ่ ต้องมีราคาอย่างยิ่ง"

หยุดถอนหายใจแล้วกล่าวต่อ

"เสียดายที่ท่านก็มิใช่ลำไม้ไผ่"

"เราเป็นคน"

"เนื่องเพราะท่านเป็นคน ดังนั้น จึงเป็นที่น่าเสียดายยิ่งนัก"

มนุษย์มหึมาถลึงตาคำราม

"มีที่ใดน่าเสียดาย ?"

เอี๊ยบไคกล่าวเสียงราบเรียบ

"มีแต่มนุษย์เท่านั้น จึงไม่ใช้ความสูงต่ำมาบ่งชี้คุณค่าสูงต่ำ หากมือเท้าของคนเราเจริญเติบโตเกินไป สมองก็มักจะเล็กจนโง่เขลาเกินไป ดังนั้น คนที่ยิ่งมีร่างเติบใหญ่ กลับยิ่งไม่มีราคาเสมอมา"

มนุษย์มหึมาคำรามเสียงก้อง โถมปราดเข้าไปดุจเป็นช้างมหึมา ดูท่ามันไม่จำเป็นต้องลงมือ ก็สามารถชนเอี๊ยบไคให้ตายทั้งเป็นได้โดยง่ายดาย

แม้นับเป็นต้นไม้ใหญ่ ยังไม่อาจทนทานการพุ่งชนของมันได้

แต่เสียดายเอี๊ยบไคก็มิใช่ต้นไม้

มนุษย์มหึมาย่อมไม่อาจชนเอี๊ยบไคล้มลง... ไม่มีผู้ใดในแดนดิน สามารถชนเอี๊ยบไคล้มลงได้

พริบตาที่มนุษย์มหึมาพุ่งเข้าชน ซ่งเล่าปั้งที่ความจริงขุ่นแค้นจนสลบแน่นิ่งกับพื้น พลันกระโดดปราดขึ้น ด้วยความเร็วดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

มันมิเพียงลงมือรวดเร็วดั่งสายฟ้าเท่านั้น ยังเป็นการลงมือที่ชั่วร้ายอำมหิตยิ่งด้วย!

เสียดายที่มันก็ไม่สามารถปลิดชีวิตเอี๊ยบไค

มนุษย์มหึมาโถมตรงเข้าทางเบื้องหน้า ซ่งเล่าปั้งจู่โจมเกรี้ยวกราดดุดันมาทางด้านหลัง

แต่ร่างเอี๊ยบไคกลับขึ้นไปบนยอดไม้ไผ่ !

ไม่มีผู้ใดสามารถคิดได้ว่า ซ่งเล่าปั้งจะพลันลงมือ ยิ่งไม่มีผู้ใดคาดคิด เอี๊ยบไคสามารถหลบหลีกพ้น

ร่างของเอี๊ยบไค ถึงกับคล้ายถูกลมพัดขึ้นบนยอดไม้ไผ่ ยิ่งถึงกับคล้ายเป็นเมฆปุยหนึ่ง ใบไม้แห้งใบหนึ่ง

ซ่งเล่าปั้งก็ตระหนกอย่างยิ่ง

...การจู่โจมที่ต้องได้ผลถึงเก้าในสิบชัด ๆ ไฉนกลับกลายเป็นล้มเหลวไปกลางคันได้ !

สองเท้าของมันแตะพื้น มือขวาชักดาบออกมา ประกายดาบพอวูบ ฟันเข้าใส่กระบอกไม้ไผ่ทันที

มนุษย์มหึมากางฝ่ามือที่ใหญ่ปานพัดใบลานของมัน รอคอยอยู่ทางด้านล่าง

ไม้ไผ่พอหัก ร่างคนบนไม้ไผ่ย่อมต้องร่วงลงมา

ขอเพียงเอี๊ยบไคร่วงลง ก็ต้องร่วงไปในฝ่ามือมนุษย์มหึมา

มิว่าผู้ใดร่วงลงไปในฝ่ามือมัน ต้องกลายเป็นเรื่องสยดสยองอย่างยิ่งโดยมิพักสงสัย

มันจะบีบศีรษะคนให้แหลกเละ นับว่าง่ายดายดั่งทารกบีบหัวตุ๊กตาเสียอีก

เสียงกร๊อบดัง ไม้ไผ่หักโค่น

มีบางคนกระทั่งยังส่งเสียงร้องโดยไม่รู้ตัว... เอี๊ยบไคร่วงลงไปที่ฝ่ามือมนุษย์มหึมาจริง ๆ

มีเสียงโครมดังสนั่น ผู้หนึ่งล้มฟาดลงกับพื้น แต่มีอีกสองคนพุ่งขึ้นเบื้องบน

ที่ล้มไปถึงกับเป็นมนุษย์มหึมา ที่พุ่งขึ้นอากาศกลับเป็นเอี๊ยบไคกับซ่งเล่าปั้ง !

ตอนเอี๊ยบไคร่วงลง พลันกระแทกศอกกลับด้านหลัง งอเข่ากับศอกขวากระแทกเข้าใส่ร่างมนุษย์มหึมาพร้อมกัน

ตอนมนุษย์มหึมาล้มลง เอี๊ยบไคอาศัยพลังกระแทก พุ่งตัวขึ้นอากาศอีกครั้ง

ซ่งเล่าปั้งทะยานกายตามติด ประกายดาบแวววับราวรุ้งยาว ม้วนเข้าใส่หว่างเอวเอี๊ยบไคอย่างดุดัน

มิคาด เอวเอี๊ยบไคพลันบิดคล่องแคล่วดั่งเป็นงูน้ำ แต่มือซ้ายกลับคว้าชีพจรมือขวาซ่งเล่าปั้งไว้โดยไม่คาดหมาย !

ดาบร่วงหล่นลง ปักไปบนตัวรถม้า

ร่างของทั้งสองก็ละลิ่วลงบนรถม้า มาตรว่าตัวรถถูกกระแทกแตกกระจาย แต่พื้นรถยังคงมิได้แตกไป

ตอนทั้งสองร่วงหล่นลงบนรถ ม้าเทียมรถต้องตระหนกจนแผดร้องอีกครั้ง ห้อสุดฝีเท้าออกไปทันที

ครั้งนี้ไม่มีคนฉุดพวกมันไว้ และไม่มีผู้ใดสามารถฉุดพวกมันได้ด้วย

สารถีแตกตื่นจนมิทราบเตลิดหนีไปที่ใดแล้ว ม้าเทียมรถสองตัวที่แตกตื่นจึงได้ลากรถที่ไม่มีคนขับ วิ่งอย่างคลุ้มคลั่งอยู่ในท้องถนน นอกจากคนวิกลจริตแล้วมีผู้ใดจะกล้าขวางทางรถม้าคลุ้มคลั่ง ?

คนบนท้องถนน แตกฮือออกเป็นสองฟากข้างด้วยความตระหนก

ซ่งเล่าปั้งกลิ้งตัวกับพื้นรถตลบหนึ่ง ยังคิดจะกระโดดขึ้นมา แต่ทว่ามีหมัดข้างหนึ่งรอคอยที่เบื้องหน้าสายตามันก่อนแล้ว

มันเพิ่งกระโดดจากพื้นก็เห็นหมัดข้างนั้น และแล้วเห็นดาวทองจำนวนมากมายนับไม่ถ้วน

ครั้งนี้ มันสลบไปจริง ๆ แล้ว

เอี๊ยบไคระบายลมจากปากเบา ๆ มิว่าซ่งเล่าปั้งจะเป็นคนเช่นไรกันแน่ ? ต่างล้วนมิใช่เป็นคนรวบรัดง่ายดาย สามารถให้มันลงนอนแน่นิ่งได้ ก็มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายเลย

ม้าพ่วงพียังคงห้อตรงไปเบื้องหน้า

เอี๊ยบไคไม่มีเจตนาฉุดรั้งมันไว้ กลับกระโดดไปที่แคร่สารถี โบยแส้เร่งฝีเท้าตรงไปเร็วกว่าเดิม

เอี๊ยบไคต้องการไปไล่คนผู้หนึ่ง !

ตอนนี้ผ่านเที่ยงแล้ว

เอี๊ยบไคมิได้หาปูตาลาพบดั่งตั้งใจ

แล้วเอี๊ยบไคต้องการไล่ล่าผู้ใด ?

นครที่เก่าโบราณ ถนนหนทางที่เก่าโบราณ

ถนนสายนี้ปูด้วยหินสีเขียว แคบเล็กและลาดเท

เบื้องหน้ามีรถเทียมล่อคันหนึ่ง ในรถมีทั้งกรงทั้งเข่งไก่อยู่มากหลาย ภายในกรงในเข่งเต็มไปด้วยไก่เป็น ๆ แสดงว่าบรรทุกจากนอกเมืองเข้ามาขายในเมือง

สารถีที่ขับรถเป็นเฒ่าสูงวัย ที่ป้อนไก่เป็นหญิงชรา ทั้งสองต่างผมขาวโพลงทั้งศีรษะ

หญิงชรานั่งยอง ๆ เลี้ยงไก่อยู่บนรถเทียมล่ออยู่ กระทั่งเอวยังไม่อาจยืดตรง ชายชราที่นั่งขับรถ กระทั่งแส้ยังไม่มีปัญญาตวัดขึ้น

ผู้คนในทุกเมืองต่างต้องกินไก่ แต่ละวันต่างมีคนกินไก่

ในเมื่อมีคนกินไก่ ก็มีคนซื้อไก่

นี่ความจริงเป็นเรื่องปกติธรรมดายิ่ง

ชายชรากับหญิงชราทั้งสอง ดูไปก็ไม่มีผู้ใดพิเศษผิดธรรมดา

แต่เอี๊ยบไคกลับคล้ายไล่ตามพวกมัน

เห็นพวกมันอยู่ทางเบื้องหน้า เอี๊ยบไคยิ่งลงแส้เร่งม้าเร็วกว่าเดิม

ชายชราเหลียวมองแวบหนึ่ง ดวงตาที่ขุ่นฝ้าพลันมีประกายวูบขึ้น

หญิงชราพลันคว้ากรงไก่ขึ้น ตวาดแล้วเปิดฝาเทไก่ในเข่งออกมาหมดสิ้น

ไก่ใหญ่ ๆ เล็ก ๆ สิบกว่าตัว มีบ้างบิน มีบ้างร้อง มีบ้างกระโดด สุนัขเถื่อนไม่มีเจ้าของที่ข้างทางพากันโถมเข้ามา เพื่อหมายจับกินเป็นอาหาร ทั้งร้องทั้งกระโดดโลดเต้น

ไก่บินสุนัขกระโดด ทั้งถนนปั่นป่วนวุ่นวายจนอลเวงไปแล้ว

ม้าเทียมรถแตกตื่นจนลุกยืนสองขาอีกครา รอจนเมื่อเอี๊ยบไคลงแส้บังคับให้มันพุ่งฝ่าเข้าไป รถเทียมล่อที่เบื้องหน้าได้อ้อมมุมถนนไปแล้ว

เอี๊ยบไคแค่นหัวร่อ พลันกระโดดปราดจากแคร่รถ โฉบขึ้นบนหลังคา

เอี๊ยบไคตกลงใจแน่วแน่ ต้องไม่ปล่อยให้ชายชราผู้นั้นหลบหนีพ้น

เอี๊ยบไคไฉนจึงต้องไล่ตามพวกมัน ?

พวกมันไฉนต้องหลบหนี ?

รถเทียมล่อยังห้อตะบึง ไก่ยังส่งเสียงร้อง แต่คนบนรถกลับหายไปแล้ว

นี่เป็นตรอกขวางที่แคบอย่างยิ่ง รถม้าที่ใหญ่ผิดธรรมดาเพียงเล็กน้อย ก็ไม่มีทางจะเข้าไปได้

ในตรอกถึงกับไม่มีคนแม้สักผู้เดียว ประตูสองฟากข้างต่างปิดสนิทแน่น ในลานบ้านก็ไม่มีผู้คน

ชายชรากับหญิงชราสูงวัยทั้งคู่ ไฉนพลันหายสาบสูญไปได้ ?

พวกมันซ่อนตัวอยู่ในลานบ้านใด ?

เอี๊ยบไคมิได้ไปหาทีละบ้าน ยังคงไปไล่ตามรถเทียมล่อดั่งเดิม

ผ่านตรอกขวางมีเนินลาดเท

รถเทียมล่อแม้ไม่มีคนควบขับ ถึงกับยังเลี้ยวออกจากตรอก พุ่งลงไปในเนินที่ลาดเท

เอี๊ยบไคพลันทะยานกายขึ้นสูงกว่าแปดวา ตีลังกากลางอากาศ เมื่อละลิ่วลงพอดีอยู่บนรถเทียมล่อ

เมื่อลงจากเนินลาดเท รถจึงได้ช้ากว่าเดิมบ้าง

เอี๊ยบไคยังคงนั่งเหยียดมือเท้าตามสบายอยู่บนรถ พลันแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงจำพวกท่านไม่ได้ เสียดายที่พวกท่านมาในเวลาประจวบเหมาะเกินไป"

เอี๊ยบไคกำลังว่ากล่าวกับผู้ใด ?

บนรถไม่มีผู้อื่น มีแต่ไก่กับล่อ (สัตว์ที่ผสมขึ้นระหว่างลากับม้า มีความอดทนเช่นลา ตัวสูงใหญ่วิ่งเร็วเทียบเท่ากับม้า) คนที่สมองเป็นปกติธรรมดา ต้องไม่กล่าววาจากับล่อเทียมรถเด็ดขาด

แต่เอี๊ยบไคถึงกับยังกล่าวสืบต่อไป

"ตอนพวกท่านเข้าเมือง เป็นเวลาที่ปั่นป่วนวุ่นวายที่สุด ความจริงข้าพเจ้าก็ไม่อาจเห็นพวกท่านได้...

"แต่เสียดายที่ตอนนั้น ข้าพเจ้าบังเอิญยืนอยู่บนลำไม้ไผ่...

"ผู้ที่เข้าเมืองในตอนนั้น ก็มิเพียงมีพวกท่านสองคน ความจริงแม้นับว่าข้าพเจ้าเห็นพวกท่าน ยังต้องไม่คลางแคลงใจเด็ดขาด...

"เสียดายที่ทีท่าของพวกท่าน กลับผิดกว่าผู้อื่น ๆ มาก..."

เอี๊ยบไคกล่าวถึงตอนนี้ ใต้ท้องรถพลันมีคนถอนหายใจกล่าวบ้าง

"ทีท่าของพวกเรา มีที่ใดผิดกว่าผู้อื่น ๆ ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"ตัวท่านไม่ทราบเลย ?"

"ไม่ทราบแม้สักน้อยนิด"

คนที่ใต้ท้องรถตอบแล้ว ถอนใจกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้ารู้สึก รูปลักษณะของพวกเรา ไม่มีที่ใดพิเศษสะดุดตาสักน้อยนิด ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"อาจบางทีเนื่องเพราะทีท่าของพวกท่าน ไม่มีพิเศษสะดุดตาแม้สักน้อยนิดนี่เอง จึงได้เป็นความพิเศษที่สะดุดตา"

วาจานี้ มิเพียงคนที่ใต้ท้องรถเทียมล่อไม่เข้าใจเท่านั้น นอกจากตัวเอี๊ยบไค

เอง ผู้สามารถเข้าใจน่ากลัวมีไม่มากนัก

ดังนั้น เอี๊ยบไคจึงต้องอธิบาย

"เนื่องเพราะในตอนนั้น สีหน้าท่าทีของคนอื่น ๆ ต่างพิกลผิดธรรมดา..."

ในตอนนั้น แต่ละคนต่างตระหนกอย่างยิ่ง ตื่นเต้นอย่างยิ่ง ลิงโลดอย่างยิ่ง แม้นับเป็นคนเพิ่งเข้าเมือง ก็อดมิได้ต้องเบิ่งตาไปดูเอี๊ยบไคกับมนุษย์มหึมาด้วยความแตกตื่น

แต่เฒ่าสูงวัยหญิงชายทั้งสองคนนี้ กลับคล้ายมิได้เห็นกระไรทั้งสิ้น แม้ศีรษะยังมิได้เบือนไปมองสักแวบเดียว

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"พวกท่านกระทั่งมองยังมิยอมเหลือบแล นั่นเนื่องเพราะพวกท่านต้องทราบก่อนแล้วว่า ที่นั่นจะเกิดเรื่องราวเช่นนั้น เนื่องเพราะเรื่องราวนั้น ความจริงเป็นพวกท่านวางแผนให้เกิดขึ้น เพื่อปิดบังร่องรอยเข้าเมืองของพวกท่าน"

ใต้รถเทียมล่อไม่มีเสียงอีกแล้ว

เอี๊ยบไคก็มิเอ่ยปากอีก สะบัดบังเหียนปล่อยให้ล่อเทียมรถเหยาะช้า ๆ ไปเบื้องหน้า

มิทราบอีกนานเท่าใด คนใต้ท้องรถจึงแค่นหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าดูท่านผิดไป ข้าพเจ้านึกไม่ถึง ท่านถึงกับเป็นคนเช่นนี้ได้"

"ข้าพเจ้าเป็นคนเช่นไร ?"

"เป็นคนที่สมควรตาย"

วาจามิทันจบคำ ล่อเทียมรถพลันแตกตื่นจนแผดร้องกระโดดขึ้น เอี๊ยบไคก็กระโดดตามติดไปในบัดดล

พริบตาเดียวกันนั้น มีสองคนพุ่งตัวออกจากใต้ท้องรถ ผู้หนึ่งไปทางตะวันออก ผู้หนึ่งไปทางตะวันตก

ทั้งสองคนต่างมีท่าร่างรวดเร็วอย่างยิ่ง ถึงกับเป็นชายชราและหญิงชรา ที่ไม่สะดุดตาแม้สักน้อยนิดคู่นั้น

ผู้ที่เอี๊ยบไคไล่เป็นชายชรา !

วิชาตัวเบาของชายชรา สูงส่งเป็นอันดับเยี่ยมได้ กระทั่งเอี๊ยบไคก็ไม่แน่จะสามารถไล่ตามมันทัน

แต่มันตอนนี้ คล้ายดั่งมีที่ใดมิใคร่สะดวก แสดงว่าบาดเจ็บสาหัสอย่างยิ่ง

หรือมันก็คือโกวฮง ที่บาดเจ็บกับอาวุธลับในด้ามร่มของกัวแป้ ?!

เอี๊ยบไคมิได้ใช้มีดสั้นของตน

หากไม่ถึงคราคับขันจำเป็นที่สุด เอี๊ยบไคต้องไม่ใช้มีดสั้นเด็ดขาด มีดของเอี๊ยบไคมิใช่ใช้มาฆ่าคน

แต่ทว่า ตัวของเอี๊ยบไค ก็คล้ายเป็นมีดเล่มหนึ่งอยู่แล้ว

มีดบิน !

กระโดดโลดแล่นเพียงสามครั้ง เอี๊ยบไคก็ไล่ตามชายชราทัน ตีลังกากลางอากาศอีกตลบหนึ่ง พุ่งลงขวางทางชายชราไว้ได้

ชายชรายังคิดจะโถมเข้าไป แต่ร่างพลันสะท้านเฮือกใหญ่จนบิดเบี้ยว ดุจกับมีแส้ที่มองไม่เห็น โบยเข้าใส่มันจนสุดแรงก็ปาน

ใบหน้าของมันถูกปลอมแปลงมา ย่อมไม่อาจมีความรู้สึกใดปรากฏขึ้นได้

แต่ดวงตาของมัน กลับมีประกายเจ็บช้ำอย่างยิ่ง เคียดแค้นอย่างยิ่ง อาฆาตอย่างยิ่ง ถลึงจ้องเอี๊ยบไคดุจเป็นดาบคมกริบเล่มหนึ่ง

ครั้งนี้ เอี๊ยบไคถึงกับมิได้แย้มยิ้ม

อาจบางทีคิดจะยิ้ม แต่ยิ้มไม่ออก เนื่องเพราะเอี๊ยบไคจำมันได้ว่าเป็นผู้ใดแล้ว

"หากมิใช่ท่านบาดเจ็บอยู่ก่อน ข้าพเจ้าความจริง ไม่มีทางไล่ตามทันเลย"

หยุดถอนใจแล้วเอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"วิชาตัวเบาของท่าน นับเป็นสุดยอดในแผ่นดินที่ไม่มีผู้ใดเทียมจริง ๆ"

ชายชราผมขาวโพลงกำหมัดแนบแน่น เค้นเสียงจากไรฟัน

"ท่านจำข้าพเจ้าออกแล้ว ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ กล่าวด้วยความรันทด

"อย่าลืมว่าพวกเราความจริงเป็นสหาย เป็นสหายเก่า !"

ชายชราแค่นหัวร่อสวนคำ

"ข้าพเจ้าไม่มีสหายดั่งท่าน"

มันยังคิดใช้กำลังกำหมัดกัดฟัน เชิดหน้ายืดอก แต่เสียดาย ร่างของมันกลับงอจนฝ่อลง

กระทั่งดวงตามัน ก็ไม่มีประกายแวววาวดั่งเมื่อครู่อีกแล้ว

บัดนี้ แม้นับว่าดวงตาของมันยังเป็นมีดเล่มหนึ่ง แต่เป็นมีดที่มีสนิมแล้ว

เอี๊ยบไคกล่าว

"บาดแผลของท่านสาหัสยิ่ง ?"

ชายชราขบกรามแนบแน่นมิเอ่ยปาก เอี๊ยบไคจึงถอนใจกล่าวต่อ

"ในเมื่อท่านบาดเจ็บสาหัส ก็ไม่บังควรแช่อยู่ในน้ำร้อน"

เอี๊ยบไคถึงกับจำคนผู้นี้ได้จริง ๆ

นอกจากปวยฮู้เอี้ยเทียน ผู้ใดยังมีวิชาตัวเบาให้เอี๊ยบไคนับถือ ?

"...หากคนเราคิดจะอำพรางบาดแผลในร่าง ยังมีที่ใดประเสริฐกว่าแช่อยู่ในอ่างน้ำ"

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"แต่ทว่า ชนชาวนักเลงมิว่าผู้ใด ต่างยากยิ่งจะไม่บาดเจ็บได้ นี่มิใช่เป็นเรื่องอับอายจนมิกล้าพบผู้คน ท่านไฉนต้องอำพรางข้าพเจ้า ?"

"เนื่องเพราะ..."

เอี้ยเทียนตอบได้สองคำก็มิอาจกล่าวต่อ

เนื่องเพราะมันไม่มีปัญญาอธิบาย ? หรือเนื่องเพราะไม่มีปัญญากล่าวสืบต่อไป ?

เอี๊ยบไคกล่าวอีก

"ท่านจะอำพรางข้าพเจ้า เนื่องเพราะท่านคำนวณแน่ว่า ข้าพเจ้าต้องทราบโกวฮงบาดเจ็บแล้ว ท่านจะอำพรางข้าพเจ้า เนื่องเพราะท่านคือจ้าวฟ้าปูตาลา โกวฮงของม้อก้า !"

ร่างเอี้ยเทียนสั่นระริก แต่ไม่อาจส่งเสียงสักครึ่งคำ

ใช่หรือไม่ว่า เนื่องเพราะตัวมันเอง ก็ไม่อาจปฏิเสธเรื่องนี้ ?!

เอี๊ยบไคถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ความเปรื่องปราดหลักแหลมของท่าน ข้าพเจ้าก็นับถืออยู่เสมอมา ดังนั้นข้าพเจ้าคิดไม่ออกจริง ๆ คนเช่นดั่งท่าน ไฉนต้องเข้าเป็นสาวกม้อก้า ?"

ในที่สุด เอี้ยเทียนส่งเสียงแล้ว

เสียงหัวร่อ

เป็นเสียงหัวร่อที่ไม่มีผู้ใดสามารถบรรยายได้

มันหัวร่อคักคัก เสียงยิ่งนานยิ่งดัง แต่ตัวมันยิ่งนานยิ่งหดเล็ก

มันถึงกับหดเล็กลงได้ ฝ่อลงได้ !

พริบตานั้น มันคล้ายดั่งถึงกับกลายเป็นคนชราจริง ๆ

เสียงหัวร่อชะงักหาย

ร่างมันล้มลงไป

ชนวนความชั่วร้าย

แสงอาทิตย์ยังคงเจิดจ้าแจ่มใส แต่เอี๊ยเทียนไม่รู้สึกถึงความอบอุ่นของแสงอาทิตย์อีกแล้ว

เอี๊ยเทียนย่อมไม่รู้สึก

มันตายไปพร้อมกับเสียงหัวร่อ คนเราตอนใกล้ตายยังสามารถหัวร่อได้ นั่นมิใช่เป็นเรื่องง่ายดายเลย

และมันความจริง ไม่มีเหตุผลมาหัวร่อเลย

หากความลับของคนใดถูกเปิดเผย มิว่ามันจะตายหรือเป็นต่างต้องหัวร่อไม่ออก

มันไฉนต้องหัวร่อ ? ไฉนยังสามารถหัวร่อ ?

มือเท้าเอี๊ยบไคเย็นเฉียบ แต่หน้าผากมีเหงื่อหลั่งไหลเป็นเส้นสาย... เหงื่อเย็นเฉียบ

เอี๊ยบไคฟังออก ในเสียงหัวร่อของเอี๊ยเทียน คล้ายดั่งมีความหมายเย้ยหยันจนพิกลยิ่ง

แต่เอี๊ยบไคกลับเดาไม่ออก เป็นความหมายใดกันแน่ ?!

มิว่าเป็นความหมายใด ตอนนี้ก็กลายเป็นไม่มีความหมายแล้ว หลังจากคนตายไป ทุกประการที่มันมีต่างสูญสลายพร้อมกับชีวิตของมัน

หนึ่งเดียวที่คนตายสามารถนำพาไป มีอยู่ประการเดียว

...ความลับ !

เอี้ยเทียนได้พาความลับ ติดตามมันไปในปรภพหรือไม่ ?

...คนตายบางครั้งก็สามารถกล่าววาจาได้ เพียงแต่ว่าวิธีกล่าวผิดกันเท่านั้น

มันใช่ยังจะสามารถ บอกความลับใดออกมาอีก ?

คนเป็นใช้ปากกล่าววาจา คนตายใช้กระไรกล่าว ?

ใช้บาดแผลของมัน !

ปากแผลเน่าแล้ว โลหิตที่ไหลออกมาเป็นสีดำ แต่ปากแผลไม่ใหญ่นัก

หากเอี๊ยบไคมิใช่เห็นกับตา ยากยิ่งจะยอมเชื่อ บาดแผลที่เป็นจุดราวปลายเข็ม จะสามารถปลิดชีวิตปวยฮู้เอี้ยเทียนได้

ลมเหน็บหนาวราวคมมีด แต่ไม่มีเสียง

มีดที่ฆ่าคน ไยมิใช่มักไม่มีเสียงเช่นกัน !

เสียงที่เอี๊ยบไคได้ยิน เป็นเสียงฝีเท้าของคนผู้หนึ่ง เอี๊ยบไคมิได้เหลียวมอง เนื่องเพราะทราบผู้มาเป็นใครแล้ว

ผู้มาคือหญิงชรา ที่เมื่อครู่หนีไปในอีกทิศทางหนึ่ง

ตอนนี้ที่นางสวมใส่อยู่ ย่อมมิใช่เสื้อกระโปรงดำ มีเสื้อกั๊กนวมทับอีกชั้น

ใบหน้ารูปไข่ที่ขาวเกลี้ยง ตาหยาดเยิ้มของนาง ตอนนี้ย่อมเปลี่ยนแปรไปแล้ว

ที่เปลี่ยนไม่ได้คือรูปดวงตานาง ตาที่เล็ก ๆ งอน ๆ ยามแย้มยิ้มเป็นวงโค้งดั่งเดือนดวงใหม่

เอี้ยเทียนอยู่ที่เบื้องหน้านางนี่เอง แต่นางกระทั่งหางตายังมิเหลือบแล

นางจ้องมองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง คล้ายดั่งจะจ้องมองเข้าไปล้วงวิญญาณของเอี๊ยบไคออกมาก็ปาน

เอี๊ยบไคปิดอกเสื้อของผู้ตายให้อยู่สภาพเดิมแล้วทรงกายขึ้นยืน เนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวเพียงสามคำ

"มันตายแล้ว"

"ข้าพเจ้าดูออก"

"มันเป็นบุรุษของท่าน ?"

"ตอนมันมีชีวิตนั้นใช่"

เอี๊ยบไคเพ่งมองนางพลางกล่าวช้า ๆ

"บุรุษของตัวตายไปแล้ว มิว่าเป็นสตรีเยี่ยงไร ต่างต้องมีความเสียใจสักเล็กน้อย แต่ทว่าข้าพเจ้ากลับดูไม่ออก ท่านมีความเสียใจแม้สักน้อยนิด ?"

"ข้าพเจ้าความจริงเป็นหญิงม่ายอยู่แล้ว มันก็มิใช่บุรุษคนแรกของข้าพเจ้า

คนตายที่ข้าพเจ้าเคยเห็นมา มิเพียงมันคนเดียว... มิว่าเรื่องราวใด ขอเพียงชาชินเป็นนิสัย ก็ไม่ต้องเศร้าเสียใจได้เลย"

นางแม้กำลังถอนใจ แต่มิว่าผู้ใดต่างฟังออก ในเสียงถอนใจของนาง มิได้มีความหมายเศร้ารันทดใด ๆ อยู่เลย

เอี๊ยบไคไม่มีวาจาว่ากล่าว

อย่างน้อยที่นางบอกก็เป็นวาจาสัตย์จริง วาจาสัตย์จริงมักบันดาลให้ผู้คนไม่มีปัญญาโต้แย้งได้

เฮ้งกัวหูพลันถามอีก

"เป็นท่านสังหารมัน ?"

"ท่านสมควรทราบ มันบาดเจ็บอยู่ก่อนแล้ว"

"แต่มันเมื่อครู่ยังเป็นคนมีชีวิตที่คึกคัก ไฉนบัดนี้พลันตายไปได้ ?"

"เนื่องเพราะบาดเจ็บของมันไม่สาหัส แต่พิษที่ถูกกลับร้ายแรงอย่างยิ่ง"

"อ้อ ?"

"มันมาตรแม้นใช้ยาสรรพคุณสูง พยายามข่มบังคับพิษร้ายไว้ได้ แต่เมื่อใช้กำลังวิ่งสุดแรง พิษในร่างก็กำเริบขึ้นเอง"

เฮ้งกัวหูแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านทราบหรือไม่ว่ามันเป็นผู้ใด ?"

เอี๊ยบไคย่อมทราบ เฮ้งกัวหูกล่าวต่อ

"ท่านทราบหรือไม่ ปวยฮู้เอี้ยเทียนมิเพียงมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมเท่านั้น ยังมีความสามารถอื่น ๆ อีกมากหลายด้วย"

"รักษาบาดแผลขจัดพิษ ก็เป็นหนึ่งในความชำนาญของมัน"

"แต่ท่านตอนนี้ กลับยังว่ามันถูกพิษกำเริบปลิดชีวิตตาย ?"

"ในโลกขอเพียงมีพิษชนิดเดียว ที่มันไม่สามารถขจัดได้ มันก็ต้องถูกพิษนั้นกำเริบปลิดชีวิต"

"มิใช่เป็นท่านฆ่ามันจริง ๆ ?"

"ข้าพเจ้ามิเคยฆ่าสหายมาเลย"

"มันเป็นสหายของท่านจริง ๆ ?"

เอี๊ยบไคถอนใจยาว กล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

"ขอเพียงมันเคยเป็นสหายของข้าพเจ้ามาสักวัน ก็ต้องเป็นสหายของข้าพเจ้าไปชั่วกาลนาน"

เฮ้งกัวหูกลอกตาไปมา พลันแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าก็เคยได้ยินว่า ท่านเป็นสหายของมัน"

"อ้อ ?"

"ข้าพเจ้ายังเคยได้ยินวาจาประโยคหนึ่ง"

"วาจาใด ?"

"ภรรยาของสหาย ไม่อาจกล้ำกราย จะกล้ำกรายภรรยาของสหาย ต้องรอให้สหายตายเสียก่อน"

นางแย้มยิ้มจนตาหยีราวเดือนดวงใหม่ กล่าวสืบไป

"วาจานี้ข้าพเจ้าคล้ายได้ยินท่านเป็นผู้กล่าว"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้ม เฮ้งกัวหูกล่าวต่อ

"ตอนนี้มันตายไปแล้ว ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ ท่าน..."

นางมิได้กล่าวสืบไป เอี๊ยบไคย่อมทราบความหมายในวาจานาง ขอเพียงเป็นบุรุษ ต่างสมควรเข้าใจได้

เอี๊ยบไคเพ่งมองนางแน่วนิ่ง พลันถามขึ้น

"ท่านเคยพบฮั่นเจ็งหรือไม่ ?"

เฮ้งกัวหูย่อมเคยพบมานาน นางจึงแย้มยิ้มตอบ

"เจ้าเด็กน้อยตัวนั้น ความจริงก็มีเจตนามาแทะโลมข้าพเจ้า แต่เสียดายข้าพเจ้าพอเห็นมัน ก็สะอิดสะเอียนแทบอาเจียน"

"เพราะกระไร ?"

"เพราะจมูกของมัน"

เอี๊ยบไคหัวเราะแล้ว เฮ้งกัวหูกล่าวต่อ

"จมูกของมัน ดูไปคล้ายเป็นลูกพลับเน่าไม่ผิดเพี้ยน"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มถาม

"ท่านทราบหรือไม่ จมูกของมันไฉนจึงกลายเป็นสารรูปนั้น ?"

"ถูกคนต่อยมากระมัง ?"

"ใช่แล้ว"

"ท่านทราบเป็นผู้ใดต่อยมัน ?"

"ข้าพเจ้ามิเพียงทราบเท่านั้น ยังทราบกระจ่างกว่าทุกผู้คนเสียอีก"

เฮ้งกัวหูก็ทราบแล้ว นางจึงแย้มยิ้มกล่าว

"ต้องเป็นถูกท่านต่อย ใช่หรือไม่ ?"

"ใช่แล้ว"

เอี๊ยบไคกล่าวช้า ๆ สืบไป

"ดังนั้น ท่านตอนนี้ยังคงรีบไปจะประเสริฐสุด พาบุรุษของท่านไป จัดการฝังมันให้ดีที่สุดด้วย"

เฮ้งกัวหูผิดคาดหมายจนร้องโพล่งขึ้น

"ท่านต้องการใช้ข้าพเจ้าไป ? เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะมือข้าพเจ้าตอนนี้คันอย่างยิ่ง หากท่านไม่ไป ข้าพเจ้าประกันจมูกของท่านจะต้องกลายเป็นคล้ายฮั่นเจ็งโดยเร็วยิ่ง"

เฮ้งกัวหูมิกล่าวกระไรอีก ไม่อาจส่งเสียงแม้สักครึ่งคำแล้ว

อย่างน้อยนางยังนับว่า มีความสำนึกที่ดียิ่ง

รอจนเมื่อนางอุ้มซากศพเอี้ยเทียนขึ้นรถเทียมล่อ เอี๊ยบไคจึงได้เดินย้อนกลับในเส้นทางเดิม

เอี๊ยบไคเดินช้าอย่างยิ่ง

ในตอนใช้สมอง เอี๊ยบไคมักจะเดินช้ายิ่ง

เดินออกจากตรอกขวาง เดินเข้าไปในถนนใหญ่ เบื้องหน้ามีคนกลุ่มหนึ่งล้อมอยู่รอบตัวรถม้าที่แตกกระจาย

ซ่งเล่าปั้งตายอยู่บนรถม้า ในร่างมีเพียงบาดแผลที่โตประมาณปลายเข็มเท่านั้น

บาดแผลอยู่หว่างคิ้วมัน

เอี๊ยบไคเบียดผู้คนเข้าไป กวาดตาดูแล้วเบียดออกมาอีก ใบหน้าถึงกับไม่มีแววแตกตื่นแม้สักน้อยนิด

คล้ายดั่งถึงกับคำนวณเรื่องนี้ไว้ได้แต่แรกแล้วก็ปาน

เอี๊ยบไคกลับไปที่ประตูเมืองเอี้ยงเพ้งอีกครา มนุษย์มหึมาผู้นั้นก็ตายแล้ว มีบาดแผลเล็ก ๆ เช่นเดียวกัน

บาดแผลที่ยังโตกว่าปลายเข็มไม่เท่าใด แต่สามารถปลิดชีวิตมนุษย์ที่ใหญ่มหึมาปานหอเหล็กได้

คนที่ล้อมดูมันยิ่งมากกว่า

ขณะเอี๊ยบไคคิดจะลอบหลบหน้าไป ทันใดมีคนผู้หนึ่งคว้าอกเสื้อไว้แค่นเสียงเย็นชา

"ท่านหนีไม่รอดดอก !"

มิว่าคนเคยกระทำความผิดหรือไม่ หากพลันถูกพนักงานกรมเมือง (ตำรวจ) คว้าอกเสื้อกำไว้ ต่างอดมิได้ต้องตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

คนที่คว้าอกเสื้อเอี๊ยบไค เป็นพนักงานกรมเมืองสวมหมวกสีแดงมือถือกระบองสั้น

ที่ด้านข้างมีเสียงคนร้องขึ้น

"ผู้ต่อยตีกับซ่งเล่าปั้งเมื่อครู่ก็คือมัน..."

"ข้าพเจ้ารู้จักมัน..."

พนักงานกรมเมืองผู้นั้น คว้าข้อมือเอี๊ยบไคไว้อีกข้างหนึ่ง ที่ใช้ถึงกับเป็นวิชาคว้าจับ

มันแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"ท่านทำอันตรายไปถึงสองชีวิต ถึงกับยังกล้าเผยอหน้ามาอวดโอ่ ขวัญของท่านกลับกล้าแข็งไม่น้อย"

เอี๊ยบไคย่อมสามารถสลัดมือข้างนั้นหลุดได้โดยง่ายดาย กับวิชาคว้าจับเจ็ดสิบสองกระบวนท่าเยี่ยงนี้ เอี๊ยบไคอย่างน้อยมีวิธีทำลายไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยสี่สิบวิธี

แต่เอี๊ยบไคมิได้ทำดั่งนั้น

เอี๊ยบไคมิใช่กลัวพนักงานกรมเมืองผู้นี้ แต่เป็นเคารพ

มิว่าพนักงานกรมเมืองจะเป็นคนเช่นไร เอี๊ยบไคต่างให้ความเคารพเช่นกัน

เนื่องเพราะที่เอี๊ยบไคเคารพมิใช่คน แต่เป็นกฎหมายที่มันเป็นผู้แทนอยู่

เอี๊ยบไคกระทั่งยังมิได้โต้เถียงอธิบาย

ความจริงเรื่องเช่นนี้ มิใช่อธิบายให้แก่พนักงานกรมเมืองเข้าใจได้ เอี๊ยบไคจึงไม่มีปัญญาที่จะอธิบายอยู่เลย

และที่นี้ก็มิใช่เป็นสถานที่กล่าววาจาด้วย

พนักงานกรมเมืองผู้นั้น คุมตัวเอี๊ยบไคขึ้นรถม้าพลางตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ชีวิตคนสำคัญเทียมฟ้า กฎหมายประเทศคล้ายเตาหลอม แม้นับว่าท่านมีขวัญโอหังบังอาจเพียงไร เราก็ไม่กลัวท่านจะมิสารภาพ"

เอี๊ยบไคจึงติดตามมันขึ้นรถม้า รอจนรถม้าห้อออกจากบริเวณนั้น จึงอดมิได้ต้องถาม

"ท่านคิดจะทำอย่างไรกับข้าพเจ้าแน่ ?"

พนักงานกรมเมืองกล่าว

"มิว่าอย่างไร ขังท่านไว้ก่อนค่อยว่ากล่าว"

"จากนั้นเล่า ?"

"จากนั้น ใช้โสมดีที่สุดตุ๋นกับไก่ตัวหนึ่ง ปรุงกับแกล้มโอชะอีกสี่ห้าจาน อุ่นสุราใบไผ่เขียวที่เก็บนานปีสักหลายป้าน เชิญท่านดื่มกินสุราอาหารทั้งมวลลงไปให้หมดสิ้น"

ดวงตามันพลันมีประกายยิ้มแย้ม น้ำเสียงก็แปรเปลี่ยนเป็นนุ่มนวลดั่งลมชุนเทียน

เอี๊ยบไคถอนหายใจยาว ฝืนยิ้มกล่าว

"ตอนนี้นับว่าข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ที่แท้ท่านคิดจะให้ข้าพเจ้าอึดตาย ?"

ไก่ที่ต้มด้วยโสม ยังร้อนมีควันกรุ่น

กับแกล้มทั้งหกจาน ล้วนแล้วเลิศด้วยสีกลิ่นรส กระตุ้นคนให้กระหายยิ่ง ทั้งยังมีถั่วยี่สงอีกห่อใหญ่ด้วย

สุราใบไผ่เขียวก็อุ่นได้พอดี มิร้อนมิเย็นเกินไป

คนภาคเหนือ ดื่มสุราใด ๆ ต่างพิถีพิถันเป็นอย่างยิ่ง ล้วนแล้วต้องผ่านการอุ่นจนได้ระดับพอดี จึงยอมดื่มลงคอ

เอี๊ยบไคดื่มไปสามจอกแล้ว การต่อสู้ที่ดุดันอำมหิตในยามค่ำคืน เลือดนองที่ไหลออกจากปากแผล คล้ายดั่งห่างออกจากห้วงสมองไปไกลอย่างยิ่งแล้ว

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกำลังเพ่งมอง เม้มปากกลั้นหัวร่อแล้วกล่าว

"คิดจะให้ท่านอึดตายคล้ายไม่ง่ายนัก"

เอี๊ยบไคมิได้เอ่ยปาก เพราะปากไม่ว่าง

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"มาตรว่าท่านรับทานกับรวดเร็วยิ่ง แต่สุรากลับดื่มน้อยเกินไป"

เอี๊ยบไคชายตามองนางแวบหนึ่งพลางตอบ

"ท่านคิดจะให้ข้าพเจ้าอึดตาย ? หรือคิดจะกรอกให้ข้าพเจ้าเมามายกันแน่ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าความจริง คิดจะขู่ขวัญให้ท่านฝ่อตาย"

"อ้อ ?"

"ท่านทั้งที่รู้แน่ คนในละแวกใกล้เคียงนั้น ต่างเห็นท่านต่อสู้กับซ่งเล่าปั้งมากับตา ท่านถึงกับกล้าไปเตร็ดเตร่ในที่นั้น ขวัญของท่านออกจะกล้าแข็งเกินไปแล้ว"

"ท่านกลัวข้าพเจ้าถูกคนจำได้ จับไปมอบแก่กรมเมือง ?"

"มิว่าอย่างไร มากอีกเรื่องหนึ่ง มิสู้น้อยอีกเรื่องหนึ่ง ท่านไยต้องไปตอแยเรื่องยุ่งยากเยี่ยงนั้นด้วย"

"ดังนั้น ท่านจึงปลอมตัวเป็นพนักงานกรมเมือง มาจับกุมข้าพเจ้าก่อน ?"

"ความจริงข้าพเจ้าก็รู้สึกหวาดกลัวเล็กน้อย"

"ท่านกลัวกระไร ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจตอบ

"กลัวพบพนักงานกรมเมืองตัวจริง"

"ฮา... นึกมิถึง... ในโลกถึงกับยังมีเรื่องที่สามารถให้เซี่ยงกัวปังจู๊หวาดกลัวอยู่"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถ้อนใจกล่าว

"เรื่องที่ข้าพเจ้าหวาดกลัว ไหนเลยมีเพียงหนึ่งเดียว"

"ท่านยังกลัวกระไร ?"

"กลัวเอี๊ยบปังจู๊ (ประมุขพรรคแซ่เอี๊ยบ)"

"เอี๊ยบปังจู๊ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มพลางกล่าว

"เอี๊ยบปังจู๊ของพรรคฮวยแซปัง (ถั่วยี่สง) เป็นผู้ใด หรือกระทั่งตัวท่านก็ลืมไปแล้ว ?"

เอี๊ยบไคหัวร่อเสียงก้อง หัวร่อพลางยกจอกกรอกแห้ง จากนั้นถามขึ้น

"ในความเห็นของท่าน เป็นถั่วยี่สงประเสริฐ ? หรือเงินทองประเสริฐ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ ข้าพเจ้าเพียงทราบ อีแปะเดียวพอจะซื้อถั่วยี่สงได้กองใหญ่มหึมา"

"แต่ถั่วยี่สง อย่างน้อยยังมีที่เหนือกว่าเงินทองอยู่บ้าง"

"เหนือในที่ใด ?"

"ถั่วยี่สงรับทานได้"

เอี๊ยบไคตอบแล้วแกะถั่วออกมาเม็ดหนึ่ง โยนขึ้นอากาศอ้าปากรับไว้ เคี้ยวช้า ๆ กรอกสุราอีกอึกหนึ่ง จึงกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"หากท่านใช้เงินทองของท่านมาแกล้มสุราได้ ข้าพเจ้าจึงยอมรับว่า ท่านมีความสามารถสุดสูง"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"วาจาที่ท่านกล่าวมา คล้ายดั่งมีเหตุผลอย่างยิ่งเสมอ"

"แน่นอน"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนยังคงแย้มยิ้มกล่าว

"เสียดายที่ท่านลืมไปประการหนึ่ง"

"อ้อ ?"

"ไม่มีเงิน สุราไม่มี ถั่วยี่สงก็ไม่มี"

เอี๊ยบไคครุ่นคิด ในที่สุดจำต้องยอมรับ

"วาจาที่ท่านกล่าว ก็คล้ายมิใช่ไม่มีเหตุผล"

"แน่นอน"

"แต่เสียดายที่ท่านก็ลืมไปประการหนึ่ง"

"อ้อ ?"

"มีเพียงเงินทองยังไม่พอ เงินทองมิใช่สามารถบันดาลให้คนมีความสุขอย่างแท้จริง"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนยอมรับ โดยมิต้องครุ่นคิดสักน้อยนิด

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงกำลังแสวงหาอยู่ตลอดมา"

"หากระไร ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเพ่งมองแน่วนิ่ง ในดวงตาคู่งาม มีประกายนุ่มนวลดั่งสายน้ำ กล่าวเสียงนุ่มนวล

"หาของที่สามารถบันดาล ให้ข้าพเจ้ามีความสุขโดยแท้จริง"

เอี๊ยบไคส่งเสียงเย็นชา

"นอกจากเงินทองแล้ว ในโลกยังมีกระไร สามารถบันดาลให้ท่านมีความสุข ?"

"มีอยู่เพียงหนึ่งเดียว"

"ของใด ?"

"ถั่วยี่สง"

เอี๊ยบไคหัวร่ออีกแล้ว แกะถั่วยี่สงออกอีกเม็ดหนึ่ง กล่าวต่อไป

"ท่านลืมอีกเรื่องหนึ่งแล้ว"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนร้องอ้อเป็นทีถาม เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"เงินทองกับถั่วยี่สง มิใช่เป็นคู่ที่เหมาะสม"

"ตะปูกับค้อน ก็มิใช่เป็นคู่ที่เหมาะสม"

เอี๊ยบไคเห็นพ้อง เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"แต่ในตอนที่มันได้อยู่ด้วยกัน จึงต่างมีความสุขทั้งสองฝ่าย"

"มีความสุขทั้งสองฝ่าย ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนผงกศีรษะอธิบาย

"เนื่องเพราะไม่มีค้อน ตะปูก็ไม่มีประโยชน์โดยสิ้นเชิง ไม่มีตะปู ค้อนก็ไม่อาจแสดงปมเด่นของมันออกมา"

นางหยุดแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"หากคนเรา ไม่สามารถแสดงปมเด่นออกมา ก็เท่ากับเป็นเศษสวะ เศษสวะต้องไม่รู้สึกมีความสุขแน่"

เอี๊ยบไคก็เห็นพ้อง เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"ดังนั้น มีแต่ตอนพวกมันอยู่ด้วยกัน จึงสามารถได้รับความสุขที่แท้จริง"

นางเพ่งมองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง แต่เอี๊ยบไคกลับเบือนหลบสายตานาง

เอี๊ยบไคกำลังหลบหนี ?

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าทราบ ในใจท่านก็ต้องยอมรับ วาจาข้าพเจ้ามีเหตุผลถูกต้องที่สุด"

เอี๊ยบไคมิอาจโต้แย้งปฏิเสธ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"บัดนี้ ตอเออกา ปูตาลาและปันซาปานาต่างตายไปแล้ว สี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่ถูกกำจัดไปสาม มาตรว่าเศษสวะมิถูกกำจัดหมดสิ้น แต่ต้องไม่อาจอวดกล้าสามารถอีกแล้ว"

ดวงตาที่มีประกายหยาดเยิ้มนุ่มนวล กลายเป็นคมวาวราวตะปูอีกครั้ง

แต่นางมิใช่เป็นตะปู นางเป็นค้อน !

"พอม้อก้าล่มมลาย ทอดตาทั่วแผ่นดินยุคนี้ ยังมีค่ายใดสำนักไหน สามารถชิงดีชิงเด่นกับพวกเราได้ ?"

"พวกเรา ?"

เอี๊ยบไคทวนคำโดยมิได้หัวร่อ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนก็กล่าวต่อให้ด้วยสีหน้าสำรวม

"พวกเรา บัดนี้พรรคกิมจี๊ปังบวกกับฮวยแซปัง นับเป็นตัวแทนของสัญลักษณ์ที่มีเพียงความสุขเท่านั้น"

เอี๊ยบไคกำลังเคี้ยวถั่วยี่สงอยู่

ถั่วยี่สง เป็นต้องถูกปากเคี้ยว ตะปู เป็นต้องถูกค้อนตอก

แต่ทว่า หากไม่มีคนใช้ปากเคี้ยวถั่วยี่สง ถั่วยี่สงก็ต้องผุเน่าไปเอง หากไม่มีคนใช้ค้อนตอก ตะปูก็ต้องเกิดสนิมกร่อนหายไปเอง

คุณค่าที่แท้จริงของชีวิตคือกระไร ?

ถั่วยี่สงมิใช่ต้องถูกคนเคี้ยว ตะปูไยมิใช่ต้องถูกค้อนตอก จากนั้น ชีวิตมันจึงได้มีคุณค่าที่แท้จริง ?

เอี๊ยบไคคล้ายเริ่มหวั่นไหวคล้อยตามบ้างแล้ว

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ข้าพเจ้าทราบ ในใจท่านต้องมีความเห็น ข้าพเจ้ากำลังต้องการให้ท่านเป็นตะปู"

"หรือท่านไม่คิด ?"

"ท่านสมควรดูออก ข้าพเจ้ามิใช่เป็นค้อนที่น่ากลัวเลย"

นางยื่นมือไปกุมมือเอี๊ยบไคไว้

มือนางนุ่มนิ่มราวปุยฝ้าย

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ท่านมิใช่จริง ๆ แต่เสียดาย..."

"เสียดายที่ในระหว่างถั่วยี่สงกับเงินทอง ยังมีเหล็งตัง (กระพรวน... ฉายาของเต็งฮุ้นลิ้ม) กางกั้นอยู่ ?"

เอี๊ยบไคฝืนหัวร่อ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"เต็งฮุ้นลิ้มนับเป็นดรุณีที่น่าดูอย่างยิ่ง ประเสริฐอย่างยิ่งจริง ๆ หากข้าพเจ้าเป็นบุรุษ ข้าพเจ้าก็ต้องพอใจนาง"

"ท่านมิใช่บุรุษ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวเสียงนุ่มนวล

"แต่ข้าพเจ้าอย่างน้อย ไม่ชิงชังรังเกียจนาง"

"เป็นความจริง ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนหัวร่อแล้ว กล่าวเสียงราบเรียบ

"หากข้าพเจ้าชิงชังรังเกียจนาง ไฉนต้องพาท่านไปพบนาง ?"

"เพราะกระไร ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจตอบ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าตอนนี้เข้าใจแล้ว บุรุษเช่นท่าน ต้องไม่มีสตรีนางใด ยึดครองไว้เป็นกรรมสิทธิ์คนเดียว ข้าพเจ้าไม่มีความทะเยอทะยาน ไปมุ่งหวังเช่นนั้นแล้ว"

นางเพ่งมองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง ประกายตายิ่งนุ่มนวลกว่าเดิม กล่าวสืบไป

"เงินทองพอจะตีเป็นกระพรวน กระพรวนก็พอจะหลอมเป็นเหล็ก ข้าพเจ้า

กับนาง ไฉนไม่สามารถหลอมรวมเป็นคนเดียวกัน ?"

เอี๊ยบไคเบือนหลบสายตานางอีก เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"หากแม้นท่านก็ยินยอม เห็นข้าพเจ้าเป็นคนเดียวกันกับนาง ในระหว่างพวกเรา จะต้องมีความสุขอย่างยิ่ง มิเช่นนั้น..."

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถาม

"มิเช่นนั้นเป็นไร ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจตอบ

"มิเช่นนั้น เงินทอง (เหรียญทอง) ถั่วยี่สง และกระพรวน ไม่แน่ต้องเจ็บช้ำรันทดไปชั่วชีวิต"

ในที่สุด เอี๊ยบไคเบือนหน้ากลับมาจ้องมองนาง

สนธยาอีกแล้ว !

แสงสนธยากำลังลูบไล้อยู่ที่ประตูหน้าต่าง สีสวยงามตระการปานอัสดงของชุนเทียน เตาไฟในห้องถูกก่อขึ้นแล้ว ให้ความอบอุ่นดั่งชุนเทียน (ฤดูใบไม้ผลิ) เช่นกัน

แต่ประกายตาของนาง ยิ่งสวยสะคราญกว่าแสงสีอัสดง ยิ่งนุ่มนวลกว่าชุนเทียน

อาจบางที ชุนเทียนเป็นนางพามาก็ได้

สตรีที่สามารถนำพาชุนเทียนมาได้ ไยมิใช่เป็นที่เพ้อฝันของบุรุษส่วนมาก ?

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนขบริมฝีปากกล่าว

"ท่านคล้ายมิเคยมองข้าพเจ้าเช่นนี้มาเลย"

"ข้าพเจ้า..."

"ท่านมิใคร่มองข้าพเจ้า ดังนั้นท่านจึงไม่เคยดูออกว่าข้าพเจ้าเป็นสตรีเช่นไร ? เนื่องเพราะท่านมิทราบเลยว่า ข้าพเจ้าเป็นสตรีเช่นไร ดังนั้นท่านจึงมิใคร่มองข้าพเจ้า"

เอี๊ยบไคยอมรับ

ดวงตาเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนมีประกายตัดพ้อรันทด กล่าวเบา ๆ

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านต้องเข้าใจ ข้าพเจ้าเป็นสตรีปล่อยตัวอย่างยิ่ง มีบุรุษมากอย่างยิ่ง แต่ความจริง... ความจริงภายหน้าท่านต้องทราบ..."

"ทราบกระไร ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนก้มศีรษะต่ำ กล่าวเบา ๆ

"ท่านภายหน้าต้องทราบ ท่านมิเพียงเป็นบุรุษคนแรกของข้าพเจ้าเท่านั้น ยังเป็นคนสุดท้ายของข้าพเจ้าด้วย"

นี่ต้องมิใช่วาจามดเท็จเด็ดขาด

สตรีที่ชาญฉลาด ต้องไม่กล่าววาจามดเท็จที่พร้อมจะถูกเปิดเผยความจริงได้โดยง่ายดาย

นางย่อมเป็นสตรีชาญฉลาด

หัวใจเอี๊ยบไคคล้ายละลายไปแล้ว อดมิได้ต้องกุมมือนาง พลางกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ไม่ต้องรอถึงภายหน้า ข้าพเจ้าตอนนี้ก็เชื่อแล้ว"

ดวงตาเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเป็นประกาย พลันกระโดดขึ้นร้อง

"ไป ! พวกเราไปหากระพรวนกัน"

"นาง..."

"ในเมื่อนางยังรู้จักมาซ่อนตัวที่นี้ สติของนางต้องยังไม่เสื่อมสูญโดยสิ้นเชิง ขอเพียงพวกเราดูแลนางโดยดี นางต้องทุเลาในเวลารวดเร็วยิ่ง"

ดวงตาเอี๊ยบไคมีประกายตื้นตัน ดูท่ามิได้เข้าใจนางกระจ่างอยู่เสมอมาจริง ๆ

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"เมื่อครู่ตอนข้าพเจ้าออกไป นางหลับอีกแล้ว ข้าพเจ้าจึงสั่งให้ฮั่นเจ็งอยู่ดูแลนาง"

"จุยจื้อ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"ขอเพียงท่านรู้จักใช้ จุยจื้อก็มีประโยชน์ใหญ่ยิ่ง"

"ท่านยินยอมเชื่อถือมันแล้ว ?"

"มันมิใช่เป็นคนดี แต่ทว่าข้าพเจ้าดูออกแล้ว มันต้องไม่กล้ากระทำเรื่องทรยศต่อข้าพเจ้าเด็ดขาด"

สถานที่ดื่มสุราของทั้งสอง ย่อมอยู่ในอุทยานแนเฮียงฮึ้ง

ผ่านประตูมุมกำแพง ก็เป็นตึกที่เต็งฮุ้นลิ้มอยู่อาศัย

อาทิตย์อัสดงลงไปแล้ว

ในลานตึกทั้งเงียบทั้งสงบ ประตูเพียงปิดแง้มไว้ ในห้องมิได้จุดโคมไฟ

ทั้งสองเดินผ่านลานตึกที่เล็ก ๆ ที่สงัดเงียบ มาถึงปากประตู เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนก็คลายมือปล่อยเอี๊ยบไค

นางมิเพียงนุ่มนวลเท่านั้น ยังเอาใจอย่างยิ่ง

ความนุ่มนวลเอาใจของสตรี ย่อมสามารถบันดาลให้บุรุษหวั่นไหวตื้นตันได้

"นางต้องกำลังหลับอยู่"

"สามารถหลับได้ย่อมเป็นบุญวาสนา"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มพลางผลักประตูเบา ๆ เอี๊ยบไคเดินตามหลังนางเข้าไป ยังมิทันผ่านพ้นธรณีประตู พลันเห็นร่างนางชาแข็งแล้ว...

ในห้องก็สงบเงียบ แสงนุ่มนวลของอาทิตย์อัสดง ยังคงหลงเหลืออยู่ที่มุมห้อง แต่ไม่เห็นผู้คนแล้ว

เต็งฮุ้นลิ้มหายไปแล้ว ฮั่นเจ็งก็หายไปด้วย !

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเหม่อมองดูเตียงเปล่าด้วยความตระหนก กระวนกระวายจนน้ำตาหลั่งไหล

เอี๊ยบไคกลับเยือกเย็นกว่า เดินไปจุดโคมขึ้นก่อนแล้วจึงถาม

"ท่านให้ฮั่นเจ็งอยู่ดูแลที่นี้ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนผงกศีรษะ เอี๊ยบไคถามอีก

"มันจะปลีกตัวไปหรือไม่ ?"

"ไม่เด็ดขาด ข้าพเจ้าสั่งมันไว้แล้ว ไม่มีคำสั่งข้าพเจ้า มันต้องไม่กล้าปลีกตัวไปสักครึ่งก้าว"

"ท่านมั่นใจได้ ?"

"มันต้องไม่กล้าฝ่าฝืนวาจาข้าพเจ้าเด็ดขาด มันยังไม่คิดจะตาย"

"แต่ตอนนี้ มันมิได้อยู่ที่ห้องแล้ว ?"

ใบหน้าเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนซีดขาว ร้องเสียงสะท้าน

"ข้าพเจ้าคิดว่านี่ต้องมีสาเหตุ ต้องมี..."

"ท่านคิดว่ามันไปด้วยสาเหตุใด ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนมิได้ตอบ และไม่อาจตอบด้วย เอี๊ยบไคจึงกล่าว

"มันมิเพียงไปตามลำพังเท่านั้น ยังพาเต็งฮุ้นลิ้มไปด้วย มัน..."

"เต็งฮุ้นลิ้มต้องมิใช่ถูกมันพาไปเด็ดขาด"

"ท่านแน่ใจได้ ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนผงกศีรษะ นางมิใช่เป็นคนระบุเรื่องราวหนักแน่นโดยง่ายดาย ข้อคิดสันนิษฐานและการตัดสินใจของนาง ปกติแม่นยำอย่างยิ่ง

"นางถูกเสียดแทงใจจนตระหนกเกินไป ดังนั้นจึงอยู่ในระหว่างตื่นเต้นขวัญเสียเป็นอย่างยิ่ง ต้องไม่อาจถูกกระทบกระเทือนใจแม้สักน้อยนิดอีก"

"ท่านเห็นว่า ที่นี้เกิดเรื่องราวใด นางถูกกระตุ้นให้ตระหนก ดังนั้น นางพลันหนีออกไป ?"

"ต้องเช่นนี้แน่"

"นางหนีไปแล้ว ฮั่นเจ็งย่อมต้องไล่ตามนาง ?"

"ดังนั้น พวกมันทั้งสองจึงมิได้อยู่ในห้อง"

"ตอนมันไป ไฉนไม่ทิ้งรหัสไว้สักน้อยนิด เพื่อให้พวกเราทราบทิศทางไปของพวกมัน ?"

"มันต้องไปไล่ตามโดยฉุกละหุกอย่างยิ่ง ในยามฉุกละหุก มันไม่ทันทิ้งรหัสใด ๆ"

เอี๊ยบไคพลันถอนใจยาว มิได้กล่าวกระไรอีก

ปกติเอี๊ยบไคมิใช่เป็นคนที่ว้าวุ่นสิ้นคิด เป็นคนที่หนักแน่นเยือกเย็นอยู่เสมอมา

ถูกพลังกดดันยิ่งคุกคามรุนแรง เอี๊ยบไคยิ่งหนักแน่นเยือกเย็นได้

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนขบริมฝีปากแล้วกล่าว

"ในเมื่อมันไล่ตามไปแล้ว มิว่าทันหรือไม่ ต่างต้องมีข่าวกลับมาแน่"

"อืมม์"

"บัดนี้ แม้นับว่าพวกเราไปหาด้วย ก็ไม่มีทางจะหาพบ"

"อืมม์"

"ดังนั้น พวกเรามีแต่ต้องรอคอยข่าวมันในที่นี้อีกชั่วคราว"

"อืมม์"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนหันมามอง อดมิได้ต้องถาม

"ท่านคล้ายมิใคร่กระวนกระวายนัก ?"

"กระวนกระวายมีประโยชน์ใด ?"

"ไม่มี"

"ในเมื่อไม่มีประโยชน์ ข้าพเจ้าไยต้องกระวนกระวาย ?"

มาตรว่ากล่าวอย่างปลอดโปร่ง แต่สีหน้ายังบิดเบี้ยวปั้นยากยิ่ง ทรุดกายช้า ๆ ลงนั่งที่เตียง

"ในเมื่อมีสถานที่นั่ง ไฉนไม่นอนลงไป ?"

เอี๊ยบไคจึงพาลเอนกายนอนลง

แต่เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกลับกระวนกระวายจนไม่มีปัญญานั่งได้ ขมวดคิ้วกล่าว

"สถานที่นี้หนาวเหน็บเกินไป พวกเรามิสู้..."

วาจานางมิทันขาดคำ เอี๊ยบไคพลันกระโดดขึ้นจากเตียงดั่งถูกฟันเข้าดาบหนึ่ง

ก็ปาน

แสงไฟสาดส่องบนใบหน้า

ใบหน้าเอี๊ยบไคคล้ายถูกคนฟันใส่ดาบหนึ่งเช่นกัน

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนไม่เคยเห็นเอี๊ยบไคมีความตระหนกถึงปานนี้มาก่อนเลย อดมิได้ต้องถาม

"เรื่องอันใด ?"

เอี๊ยบไคมิได้เอ่ยปาก

เอี๊ยบไคถึงกับคล้ายแตกตื่นจนกล้ามเนื้อที่คอหอยชาแข็ง กระทั่งเสียงยังมิอาจเปล่งออกมาได้

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเดินเข้าไป

เมื่อถึงหัวเตียง ใบหน้าที่สวยสะคราญของนางต้องเปลี่ยนสีเช่นกัน

นางพลันได้กลิ่นที่พิกลอย่างยิ่ง กลิ่นที่บันดาลให้ผู้คนสะอิดสะเอียนจนต้องอาเจียน และก็เป็นกลิ่นที่บันดาลให้ผู้คนต้องขวัญเสียจนตัวสั่นสะท้าน

กลิ่นของคาวโลหิต !

ทั้งสองมิได้หลั่งโลหิต คาวโลหิตนี้มาจากที่ใด ?

มาจากใต้เตียง !

ใต้เตียงไฉนมีคาวโลหิต ! หรือที่ใต้เตียงมีคนตาย ? เป็นผู้ใดตาย ?

เตียงไม่หนัก เพียงยื่นมือก็สามารถหิ้วขึ้นได้ ปัญหาเหล่านี้จะได้คำตอบมาโดยหมดสิ้นในทันที

แต่ทว่า เอี๊ยบไคมิได้ยื่นมือ

มือเอี๊ยบไคแข็งไปแล้ว กระทั่งนิ้วยังแข็งด้วย ไม่มีความกล้าพอจะยกเตียงขึ้นแล้ว

...หากแม้นมีผู้ตายอยู่ใต้เตียงจริง ที่ตายมิใช่เต็งฮุ้นลิ้มจะเป็นผู้ใด ?

แต่เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกลับยื่นมือไป

ใต้เตียงมีคนตายอยู่จริง ๆ เพิ่งตายไม่นานเท่าใด โลหิตในร่างยังมิได้แห้งกรัง ที่ตายกลับมิใช่เต็งฮุ้นลิ้ม เป็นฮั่นเจ็ง !!

เอี๊ยบไคตะลึงลานไปแล้ว เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนยิ่งตระหนกกว่า !

ผู้ตายไฉนเป็นฮั่นเจ็งได้ ?

เอี๊ยบไคคาดคิดไม่ถึง เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนยิ่งผิดคาดหมาย

ในเมื่อฮั่นเจ็งตายอยู่ที่นี้ เต็งฮุ้นลิ้มเล่า ?

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนวางเตียงลงเบา ๆ หันกายช้า ๆ เดินไปที่หน้าต่าง ผลักหน้าต่างออก

นอกหน้าต่างเป็นความมืดเลือนราง วิกาลที่ไร้น้ำใจกรายมาแล้ว

นางหันหน้าสู่ความมืดที่ไร้น้ำใจของวิกาล อึ้งเป็นเนิ่นนาน จึงระบายลมจากปากยาว ๆ พลางกล่าว

"ที่แท้นางฆ่าฮั่นเจ็งก่อนจึงหนีไป"

"ท่านแน่ใจว่านางฆ่าฮั่นเจ็ง ?"

"หรือท่านว่าไม่ใช่ ?"

"ต้องไม่ใช่เด็ดขาด ?"

"ท่านสามารถแน่ใจ ?"

"วิชาบู๊ก็มีมากมายหลายประเภท ที่น่ากลัวสุดมีประสิทธิภาพที่สุด มีอยู่เพียงประการเดียว"

"ประการใด ?"

"ขอเพียงมีวิชาบู๊สามารถฆ่าคนได้ จึงเป็นวิชาบู๊ที่มีประสิทธิภาพโดยแท้จริง"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเห็นพ้อง

นางก็ทราบ มีคนมากหลายที่พลังฝีมือแม้สูงส่ง แต่ไม่อาจฆ่าคน และไม่กล้าฆ่าคน

เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"วิชาบู๊ที่ฆ่าคนได้ เต็งฮุ้นลิ้มต้องไม่มีทางทัดเทียมฮั่นเจ็งเด็ดขาด"

"ดังนั้นท่านจึงแน่ใจ ฮั่นเจ็งต้องมิใช่ตายกับมือนาง ?"

"ไม่ใช่เด็ดขาด"

"แต่บัดนี้ เต็งฮุ้นลิ้มหนีไปแล้ว ฮั่นเจ็งกลับตายอยู่ที่นี้ ?"

นี่เป็นความจริงที่ประจักษ์กับตา

ความจริงย่อมเป็นที่ไม่มีผู้ใดสามารถคัดค้านได้

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"หากมิใช่เต็งฮุ้นลิ้มฆ่ามัน เป็นผู้ใดฆ่ามัน ?"

คนที่สามารถฆ่าฮั่นเจ็งมีอยู่ไม่มาก อย่าว่าแต่ในห้องนี้นอกจากมันกับเต็งฮุ้นลิ้มแล้ว ไม่มีบุคคลที่สามเลย

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวอีก

"หากมันไม่ตาย ต้องไม่ยอมให้เต็งฮุ้นลิ้มหนีเด็ดขาด หรือมีคนฆ่ามันก่อน

ค่อยคร่าตัวเต็งฮุ้นลิ้มไป ?"

ปัญหานี้ มีผู้ใดสามารถตอบได้ ?

เอี๊ยบไคก็เดินเข้าไป ผลักหน้าต่างอีกบานหนึ่งออก

หน้าต่างแม้ผิดกัน แต่ม่านวิกาลทางภายนอกกลับเป็นเช่นกัน เหน็บหนาวอำมหิตไร้น้ำใจเช่นเดียวกัน

เอี๊ยบไคยืนซึมเซาในที่นั้น แน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว ดวงตามืดมิดลึกซึ้ง เช่นดั่งม่านวิกาลทางนอกหน้าต่าง

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนก้มศีรษะต่ำ ในที่สุดถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าเมื่อครู่ ไม่สมควรถามวาจาเหล่านั้น"

เอี๊ยบไคนิ่งอึ้ง เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"ตอนนี้เรื่องสำคัญคือ รีบเร่งหาวิธีไปหาเต็งฮุ้นลิ้มให้พบโดยด่วน นาง..."

เอี๊ยบไคพลันสอดคำอย่างไม่คาดหมาย

"ไม่ต้องหาแล้ว"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนผิดคาดหมายยิ่ง นางมิเคยคาดคิดเอี๊ยบไคจะกล่าววาจาเช่นนี้มาได้ จึงต้องเหลียวขวับไปมองด้วยความตระหนก พลางร้องโพล่ง

"ท่านว่ามิต้องไปหา ?"

"อืมม์"

"เพราะเหตุใด ?"

"ในเมื่อมีคนทราบร่องรอยของนาง ไยต้องไปหาอีก ?"

"ผู้ใดทราบร่องรอยของนาง ?"

"ท่าน !"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนยิ่งตระหนกกว่าเดิม ร้องโพล่งขึ้น

"ท่านว่าข้าพเจ้าทราบร่องรอยนาง ?"

"ข้าพเจ้ากล่าวกระจ่างอย่างยิ่ง ท่านก็ได้ยินชัดเจนยิ่ง"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนจับตามองมันแน่วนิ่งมิได้เคลื่อนไหว มิได้เอ่ยปาก คล้ายตะลึงลานแล้วจริง ๆ

เอี๊ยบไคกล่าวเสียงราบเรียบต่อ

"สี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่ของม้อก้า ตายไปสามคนจริง แต่โกวฮงมิได้ตาย"

"เอี้ยเทียนยังมิได้ตาย ?"

"เอี้ยเทียนมิใช่โกวฮง ลู่เต๊กก็ไม่ใช่"

"เอี้ยเทียนมิได้บาดเจ็บ ?"

มันบาดเจ็บแล้ว บาดเจ็บสาหัสอย่างยิ่ง แต่คนที่ได้รับบาดเจ็บ มิแน่ต้องเป็นโกวฮง

...บอลเป็นลูกกลม แต่ของที่มีทรงกลม กลับมิแน่ต้องเป็นลูกบอล

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"หากมันมิใช่โกวฮง ไฉนไม่กล้าให้ท่านทราบว่ามันบาดเจ็บ ? ไฉนต้องอำพรางท่าน ?"

"เนื่องเพราะมันเข้าใจ ข้าพเจ้าก็เป็นข้าทาสของท่าน เข้าใจว่า ข้าพเจ้าก็เป็นบริวารของกิมจี๊ปังแล้ว"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนพลันถอนใจกล่าว

"วาจาของท่าน ข้าพเจ้าไม่เข้าใจแม้สักคำเดียว"

"ท่านสมควรเข้าใจ และมีแต่ท่านเท่านั้นจึงเข้าใจได้"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะผู้ลงมือทำอันตรายมันบาดเจ็บก็คือท่าน"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนฝืนยิ้มกล่าว

"หากข้าพเจ้ามิใช่เข้าใจท่านกระจ่าง ต้องคิดว่าท่านเมาจนเสียสติแล้ว"

"ข้าพเจ้ามิเคยมีความแจ่มใสดั่งตอนนี้มาเลย"

"เอี้ยเทียนเป็นบริวารของข้าพเจ้าชัด ๆ ข้าพเจ้าไยต้องลงมือทำอันตรายมัน ?"

"เนื่องเพราะมันจะฆ่าท่านก่อน"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนหัวร่อแล้ว

สีหน้าหัวร่อของนาง เป็นเช่นเดียวกับที่ยามเอี๊ยบไคอับจนปัญญา ต้องหัวร่อออกมาปลอบใจ

แต่เอี๊ยบไคไม่ได้หัวร่อ

ความเป็นจริง ใบหน้าเอี๊ยบไคไม่เคยเคร่งเครียดถึงปานนี้มาก่อนเลยสักครั้ง

เอี๊ยบไคปั้นหน้าเครียด กล่าวเสียงหนัก ๆ ต่อ

"มันคิดฆ่าท่านอยู่นานแล้ว แต่มิเคยมีโอกาสเลย จึงจำต้องเสี่ยงอันตรายลอบสังหาร"

"ลอบสังหาร ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะกล่าว

"อาจบางที มันประเมินฝีมือท่านต่ำเกินไป อาจบางที มันบังเอิญพบเห็น

ท่านบาดเจ็บแล้ว ดังนั้นตกลงใจฉวยโอกาสนั้น เสี่ยงอันตรายดูสักครา"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนสงบฟังอยู่ นางไม่โต้เถียงอีกแล้ว คล้ายดั่งรู้สึก เรื่องราวนี้ไม่มีคุณค่าให้นางโต้เถียงอธิบายเลย

เอี๊ยบไคเน้นเสียงหนัก ๆ กล่าวต่อ

"ตอนมันตกลงใจลงมือ คิดว่าต้องเป็นค่ำคืนวันชิวอี้ด"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถึงกับแย้มยิ้มกล่าว

"หากมันจะลอบไปสังหารคนสักผู้หนึ่ง ในค่ำคืนของวันชิวอี้ด นับเป็นเวลาที่ประเสริฐยิ่งจริง ๆ"

"ตอนมันไปลอบสังหาร ย่อมต้องคลุมหน้าอยู่"

"แน่นอน"

มิว่าผู้ใดจะเป็นมือสังหาร ต่างต้องไม่ยอมเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริงแก่ผู้อื่น

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"มันความจริงเข้าใจ การจู่โจมของมันครั้งนั้น ต้องมีผลสำเร็จถึงเก้าในสิบมิคาด พลังฝีมือท่าน ถึงกับสูงกว่าที่มันคาดหมายไว้มากหลายนัก ดังนั้น มันมิเพียงไม่ประสบผลเท่านั้น กลับบาดเจ็บกับฝีมือท่านด้วย"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มอีกครา พลางกล่าว

"จะฆ่าข้าพเจ้า มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายจริง ๆ"

"แต่ท่านก็ประเมินมันต่ำไป"

"อ้อ ?"

"วิชาตัวเบาของมันสูงอย่างยิ่ง มาตรว่าไม่ได้ผล แต่ยังสามารถหลบหนีพ้น"

"คิดจะจับสุนัขจิ้งจอกที่บินได้สักตัว ย่อมมิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย"

"ท่านเข้าใจ เมื่อมันถูกเข็มพิษของท่านแล้ว แม้นับว่าสามารถหนี ก็ต้องหนีไม่ไกล มิคาด มันยังมียาสรรพคุณสูงที่ขจัดพิษนานาได้อยู่ ถึงกับยังสามารถรักษาชีวิตมันอีกชั่วคราว"

"แต่ทว่า ข้าพเจ้าเพียงตรวจออกว่า ผู้ใดได้รับบาดเจ็บ ก็ทราบฆาตกรเป็นผู้ใดแล้ว"

"ดังนั้น มันจึงต้องอำพรางข้าพเจ้า ไม่กล้าให้ข้าพเจ้าเห็นบาดแผลของมัน"

"มันจะต้องเข้าใจ เป็นข้าพเจ้าใช้ท่านไปสืบเสาะหามือสังหาร ?"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"มันย่อมคาดคิดไม่ถึง ท่านทราบอยู่ก่อนแล้วว่ามือสังหารคือตัวมัน"

"ข้าพเจ้าไฉนทราบได้ ?"

"มันเข้าใจ เฮ้งกัวหูยินยอมอยู่กับมันโดยสัตย์ซื่อภักดี เข้าใจว่าเฮ้งกัวหูต้องปกปิดความลับให้มัน นึกมิถึง..."

"นึกมิถึง เฮ้งกัวหูกลับบอกความลับนั้นแก่ข้าพเจ้า ?"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"มิว่าบุรุษที่เปรื่องปราดหลักแหลมปานใด ต่างยากจะไม่ถูกสตรีขายไปได้"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนก็ถอนใจกล่าว

"อาจบางที เนื่องเพราะบุรุษมักว่าสตรีเป็นผู้อ่อนแอ เป็นคนโง่เขลาเบาปัญญา"

เอี๊ยบไคเห็นพ้องกับวาจานี้ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"ในเมื่อข้าพเจ้าทราบมันคือมือสังหาร ไฉนไม่ฆ่ามันเสีย ?"

"เนื่องเพราะยามท่านต้องการฆ่าคน มักชมชอบขอยืมมีดจากผู้อื่น"

"สามารถขอยืมมีดผู้อื่น ไปฆ่าคนที่ตัวเองต้องการฆ่า นับเป็นเรื่องที่มีความสุขอย่างยิ่งจริง ๆ"

"ท่านมีความสุข ข้าพเจ้าก็ไม่มีความสุขแล้ว"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะที่ท่านคิดจะขอยืมในตอนนี้ เป็นมีดของข้าพเจ้า"

"อ้อ ?"

"โกวฮงบาดเจ็บแล้ว ข้าพเจ้ากำลังเสาะหาโกวฮง พอดีเอี้ยเทียนก็บาดเจ็บโดยบังเอิญ และยังมิกล้าบอกเรื่องบาดเจ็บมา... เรื่องเช่นนี้ ย่อมคล้ายเป็นหนึ่งบวกหนึ่ง บวกอีกหนึ่งต้องเป็นสามแน่นอน"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"ดังนั้น ข้าพเจ้ามีความเห็น ขอเพียงท่านหาเอี้ยเทียนพบ ท่านก็ต้องเข้าใจมันคือโกวฮงแน่"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงแทบจะเชื่อว่าเป็นมันอยู่แล้ว"

"คำอธิบายของท่านฟังแล้วสมเหตุสมผลยิ่ง แต่เสียดายที่ท่านลืมไปประการหนึ่ง"

"อ้อ ?"

"ฆ่าคนต้องมีจุดมุ่งหมาย จะฆ่าข้าพเจ้า ยิ่งต้องมีเหตุผลที่ดียิ่งอยู่ เนื่องเพราะว่า ผู้ใดต่างสมควรทราบ นั่นต้องมิใช่เป็นเรื่องง่ายดายเด็ดขาด"

เอี๊ยบไคยอมรับ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"เอี้ยเทียนเข้าใจข้าพเจ้ากระจ่างอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าดีต่อมันไม่น้อย มันไฉนต้องเสี่ยงอันตรายมาฆ่าข้าพเจ้า ?"

"ข้าพเจ้าก็เข้าใจมันกระจ่างอย่างยิ่ง มันเป็นคนมักใหญ่ใฝ่สูงยิ่ง ดังนั้นจึงยอมเข้าในพรรคกิมจี๊ปัง"

ประการนี้เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนก็เห็นพ้อง เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"มันยิ่งแทรกซึมลึก ยิ่งทราบอิทธิพลอำนาจและทรัพย์สินสมบัติของกิมจี๊ปังมหาศาลปานใด ความทะเยอทะยานของมันจึงยิ่งรุนแรง"

"แต่เสียดาย ขอเพียงข้าพเจ้ายังมีชีวิต มันต้องไม่มีวันนั้นไปตลอดกาล"

"ดังนั้น มันมิว่าเสี่ยงอันตรายใหญ่หลวงเพียงใด ก็ต้องสังหารท่านให้ได้"

ความมักใหญ่ใฝ่สูงก็คล้ายเป็นน้ำป่า ยามเมื่อทะลักลงมา จะไม่มีผู้ใดสามารถควบคุมบังคับได้ กระทั่งตัวเองก็ไม่อาจ

ดังนั้น *มักใหญ่ใฝ่สูง มิเพียงทำลายผู้อื่นเท่านั้น ยังทำลายตัวเองด้วยเช่นกัน และมักจะทำลายตัวเองก่อนที่ได้ทำลายผู้อื่นเสมอมา* แต่ทว่า หากมนุษย์เราไม่มีความมักใหญ่ใฝ่สูงโดยสิ้นเชิง ชีวิตไยมิใช่ชืดชาไร้รสชาติยิ่ง ?

นี่ไยมิใช่เป็นโศกนาฏกรรมประการหนึ่งของมนุษย์เรา

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจกล่าว

"บัดนี้ ข้อคิดสันนิษฐานของท่าน คล้ายเริ่มเป็นเค้าสมบูรณ์กว่าเดิมแล้ว"

"ยังไม่อาจนับว่าสมบูรณ์"

"ตัวท่านก็ทราบ ?"

"เรื่องที่ข้าพเจ้าทราบ อาจบางทียังมากกว่าที่ท่านคิดหมายไว้บ้าง"

"อ้อ ?"

"ข้อคิดสันนิษฐานของข้าพเจ้าในตอนนี้ ยังมีจุดอ่อนอยู่หลายประการจริง ๆ"

"ท่านบอกมา"

"ที่เอี้ยเทียนมิกล้าลงมือต่อท่านเสมอมา ไฉนพลันมีความกล้าเช่นนี้เกิดขึ้นโดยกะทันหัน ?"

"นี่เป็นประการแรก"

"ที่ข้าพเจ้ารอคอยเป็นโกวฮงชัด ๆ มันไฉนต้องไปเข้าเมืองในเวลาประจวบเหมาะปานนั้น ?"

"นี่เป็นประการสอง"

"หากเอี้ยเทียนมิใช่โกวฮง ผู้ใดจึงเป็นโกวฮง ?"

"นี่เป็นประการสาม"

"หากโกวฮงมิได้นัดหมายกับตอเออกา พบกันที่ประตูเมืองเอี้ยงเพ้งก่อน ในตัวตอเออกา ไหนเลยมีจดหมายโลหิตแผ่นนั้น ?"

"นี่เป็นประการสี่"

"ความจริง บั๊กเก้าแซ เป็นผู้ปลีกตัวออกจากโลกียวิสัยแล้ว ไฉนพอถึงเซี่ยงอันก็สามารถหาร่องรอยตอเออกาพบได้ ?"

"นี่เป็นประการที่ห้า"

"ในเมื่อบั๊กเก้าแซใช้อสรพิษเป็นอาหารชั่วนาตาปี ไฉนจึงถูกพิษกำเริบขึ้นปลิดชีวิตง่ายดายปานนั้น ?"

"นี่เป็นประการที่หก"

"ความจริงโค้วเต็กเป็นคนวงนอก ไฉนพลอยตายอย่างสยดสยองปานนั้น ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"ตอนนี้ ข้อคิดสันนิษฐานของท่าน คล้ายมีจุดอ่อนอยู่เจ็ดประการแล้ว ?"

"มีเพียงเจ็ดประการ"

"มิว่าข้อคิดสันนิษฐานของผู้ใด หากมีจุดอ่อนถึงเจ็ดประการ ข้อคิดสันนิษฐานนั้นต้องไม่อาจเป็นได้"

"แต่ทว่า ข้อคิดสันนิษฐานของข้าพเจ้า ต้องเป็นไปได้แน่ !"

"อ้อ ?"

"เนื่องเพราะจุดอ่อนทั้งเจ็ดประการนี้ ข้าพเจ้าต่างอธิบายได้"

"ท่านบอกมา ?"

"มาตรว่าจุดอ่อนมีถึงเจ็ดประการ แต่คำอธิบายมีเพียงหนึ่งเดียว และใช้วาจาเพียงสองคำก็บอกได้"

"ข้าพเจ้ากำลังฟัง"

"โกวฮงคือท่าน ! บั๊กเก้าแซก็คือท่าน !"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนหัวร่อแล้ว

...หากท่านพอใจคนผู้หนึ่งอย่างยิ่ง มักจะไปหาคนผู้นั้นอยู่บ่อยครั้ง ท่านย่อมพลอยถูกนิสัยเคยชินของมัน ระบาดใส่จนเป็นนิสัยตัวเอง

แสดงว่าเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียน ได้ติดนิสัยเคยชินของเอี๊ยบไคมาแล้ว ตอนถึงคราอับจนสิ้นปัญญา พบพานกับอันตรายที่ยุ่งยากลำเค็ญ นางก็ต้องหัวร่อ

เพียงแต่ว่า นางหัวร่อได้หยาดเยิ้มยิ่งกว่าเอี๊ยบไคมากนัก

เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะท่านคือโกวฮง ดังนั้นเอี้ยเทียนจึงกล้าลงมือต่อท่าน เนื่องเพราะมันพบเห็น ท่านบาดเจ็บแล้ว"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"นี่เป็นคำอธิบายประการแรก คล้ายดั่งสมเหตุผลยิ่ง"

"เนื่องเพราะท่านคือโกวฮงนี่เอง ดังนั้นเอี้ยเทียนจึงต้องกลายเป็นแพะรับบาปแทนท่าน"

"นี่ก็มีเหตุผล"

"เนื่องเพราะมีแต่ท่าน จึงทราบลู่เต๊กคือตอเออกา และก็มีแต่ท่านจึงสามารถนัดให้มันไปพบที่วัดเต็กลิ้ม"

"ดังนั้น บั๊กเก้าแซก็คือข้าพเจ้า ?"

"ท่านจงใจฝังดาวบนใบหน้าเก้าดวง ไม่ยินยอมถอดหมวกหญ้าปีกกว้างใบนั้นตลอดมา เนื่องเพราะฝีมือปลอมแปลงโฉม แม้ยอดเยี่ยมพิสดาร ท่านยังกลัวถูกข้าพเจ้าจำท่านได้"

"แต่ข้าพเจ้าไฉนต้องปลอมตัวเป็นบั๊กเก้าแซด้วย ?"

"เนื่องเพราะท่านจะฆ่าตอเออกา"

"ข้าพเจ้าจะฆ่ามัน ไฉนต้องให้ท่านไปด้วย ?"

"เนื่องเพราะท่านต้องการ ให้ข้าพเจ้าเห็นกับตา ว่าตอเออกาตายไปแล้ว ตายกับมือบั๊กเก้าแซ"

หยุดเล็กน้อย เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"ตอเออกาก็อาจทราบอย่างยิ่งว่า บั๊กเก้าแซคือท่าน ดังนั้นไม้ตายสุดท้ายของมัน มิได้ใช้ออกมาจริง ๆ คิดมิถึง ท่านกลับฉวยโอกาสนั้นสังหารมัน"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนสงบฟัง เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"ตอนแรกเป็นเพียงละครตบตา ที่จงใจแสดงให้ข้าพเจ้าดูเท่านั้น ตอเออกาก็ได้เห็นพ้อง ยอมร่วมมือแสดงด้วย กระทั่งวาจาที่พวกท่านตอบโต้กัน ยิ่งคล้ายเป็นการแสดงเท่านั้น"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"มันไฉนยอมมาร่วมแสดงละครตบตา ?"

"เนื่องเพราะเจตจำนงการร่วมแสดงของพวกท่าน ความจริงเพียงต้องการ

สังหารข้าพเจ้า ดังนั้นมันจึงย้ำกับข้าพเจ้าหลายครั้งครา ไม่ยอมให้ข้าพเจ้าใช้มีดสั้นออกไป เพื่อเปิดโอกาสให้ท่าน สังหารข้าพเจ้าได้โดยง่ายดาย"

"แต่ข้าพเจ้ามิได้สังหารท่าน"

"ท่านมิได้ เนื่องเพราะที่ต้องตายอย่างแท้จริง มิใช่ข้าพเจ้า เป็นตอเออกา มันกระทั่งตายยังนึกไม่ถึง ตอนจบของละครเรื่องนั้น จะพลันกลับกลายไปจากที่ตกลงกันไว้ก่อน"

นึกถึงประกายตา ที่แตกตื่นและเจ็บช้ำตอนก่อนตายของตอเออกา เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถอนใจกล่าว

"มันตายอย่างคับแค้นเกินไปจริง ๆ"

"ท่านเวทนามัน ?"

"ข้าพเจ้าเพียงเวทนาการตายของมันเท่านั้น"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวเสียงราบเรียบ

"แต่ละคนต่างต้องตาย ที่มันตายคับแค้นไปบ้าง เนื่องเพราะมันความจริงเป็นคนโง่เขลาอยู่แล้ว"

"มันโง่เขลา ?"

"โง่เขลาก็มีมากประเภทยิ่ง หยิ่งผยองจนลำพอง ไยมิใช่เป็นประเภทหนึ่ง ?"

เอี๊ยบไคไม่มีปัญญาโต้แย้งได้

หยิ่งผยองจนลำพอง เป็นความโง่เขลาประเภทหนึ่งจริง ๆ และยังอาจจะเป็นประเภทที่มีผลร้ายรุนแรงที่สุดอีกด้วย

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"แต่ข้าพเจ้ามิได้โง่เขลา ตอนนี้ข้าพเจ้าย่อมเข้าใจความหมายของท่านแล้ว"

"ท่านสมควรเข้าใจ"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"ท่านหมายความ ข้าพเจ้าปลอมตัวเป็นบั๊กเก้าแซ ค่อยไปหาลู่เต๊ก วางแผนสังหารท่าน เมื่อตกลงกัน แต่ตอนสุดท้ายกลับสังหารมันไปแทน"

"ฟังแล้วนับเป็นเรื่องเหลวไหลอย่างยิ่ง แต่ทว่าแผนนั้นกลับมีประสิทธิภาพอย่างยิ่งจริง ๆ"

"อาจบางทีเนื่องเพราะมันพิสดารจนไม่อาจหยั่งคำนวณ ดังนั้นจึงมีผลสำเร็จ"

"จดหมายโลหิตฉบับนั้น ก็ย่อมเป็นหนึ่งในส่วนของแผนการนี้"

"อ้อ ?"

"เอี้ยเทียนเองก็ย่อมทราบ ความลับของมัน จะเร็วจะช้าต้องถูกท่านพบเห็นแน่ จึงตกลงใจหนีไปก่อน"

"อิทธิพลอำนาจของกิมจี๊ปัง ครอบคลุมทั่วทุกหัวระแหงในแดนดิน มันสามารถหนีไปที่ใดได้ ?"

"มันได้รับบทเรียนมาครั้งหนึ่งแล้ว การเคลื่อนไหวในครั้งนี้ ย่อมต้องระมัด-ระวังเป็นพิเศษ ดังนั้นมันเลือกไปเลือกมา จึงเลือกสถานที่ซึ่งท่านคาดคิดไม่ถึง"

"สถานที่ใด ?"

"นครเซี่ยงอัน"

"ที่นี้ก็เป็นเซี่ยงอันแล้ว"

"มันคำนวณแน่ ท่านต้องเข้าใจ มันหนีไปในสถานที่สุดแสนไกล ดังนั้นมันจึงพาลเลือกสถานที่ใกล้ที่สุดแห่งนี้"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนยอมรับ สถานที่แห่งนี้เลือกได้ไม่เลวจริง ๆ

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"แต่เสียดาย ที่มันได้บอกแผนของมันแก่เฮ้งกัวหูอีก"

"มันมิอาจไม่บอกนาง หากคนที่บาดเจ็บสาหัสยังคิดจะหนีเอาชีวิตรอด จำต้องมีคนคอยช่วยเหลือดูแล"

"มันบอกกับเฮ้งกัวหู ก็เท่ากับบอกแก่ท่าน"

"ข้าพเจ้าทราบแผนหนีเอาชีวิตรอดของมันแล้ว จึงได้เขียนจดหมายโลหิตปลอมขึ้น ?"

"ท่านคำนวณแน่ เมื่อข้าพเจ้าเห็นจดหมายโลหิตฉบับนั้นแล้ว ต้องไปรอที่ประตูเมืองเอี้ยงเพ้ง"

"จดหมายโลหิตฉบับนั้น ไฉนไปถึงมือลู่เต๊กได้ !"

"จดหมายโลหิตมิใช่อยู่ในตัวลู่เต๊ก เป็นโค้วเต็กส่งไปให้โดยเฉพาะ"

"โค้วเต็กก็เป็นผู้สมรู้ร่วมคิดในแผนการนี้ ?"

"ดังนั้น มันจึงถูกท่านฆ่าปิดปาก ผู้ที่เกี่ยวข้องกับแผนการนั้น ต่างถูกท่านฆ่าปิดปากไปหมดสิ้น"

"ซ่งเล่าปั้งกับมนุษย์มหึมาเล่า ?"

"พวกมันเป็นสหายเอี้ยเทียน เมื่อเห็นข้าพเจ้าไปที่ประตูเมืองเอี้ยงเพ้ง มันจึงแสร้งแสดงละครตบตาเพื่อเป็นม่านควันกำบังให้เอี้ยเทียนเข้าเมืองโดยง่ายดาย พวกมันก็ย่อมทราบ เอี้ยเทียนบาดเจ็บเพราะสาเหตุใด"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนผงกศีรษะกล่าว

"ความลับนั้น ย่อมไม่อาจให้ท่านทราบได้ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพลอยต้องฆ่าพวกมันเพื่อปิดปาก ?"

"ข้าพเจ้าคำนวณออกแต่แรกว่า ท่านต้องใช้ไม้นี้ ดังนั้นเมื่อพวกมันตายไป ข้าพเจ้าไม่รู้สึกแตกตื่นผิดคาดเลย"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจกล่าว

"เช่นนี้เป็นว่า ข้าพเจ้ากลับฆ่าคนมาไม่น้อยจริง ๆ ?"

"ไม่น้อยจริง ๆ"

"ข้าพเจ้ากระทั่งยังอาจจะฆ่าตัวเองอีกด้วย"

นางหยุดถอนใจแล้วกล่าวต่อ

"หากข้าพเจ้าเป็นบั๊กเก้าแชจริง ไยมิใช่ฆ่าตัวเองไปแล้ว ?"

"บั๊กเก้าแชที่ตาย ย่อมมิใช่เป็นตัวท่าน"

"มิใช่ ?"

"ท่านทราบอยู่ก่อนว่า ข้าพเจ้าต้องไม่มีความตะกรามอยู่เป็นเพื่อนรับทานอาหารเช่นนั้นกับท่าน ดังนั้น จึงได้เตรียมแพะรับบาป ที่ต้องตายแทนท่านไว้ก่อน รอจนเมื่อข้าพเจ้าจากมา ท่านก็ใช้พิษปลิดชีวิตมัน"

"เนื่องเพราะพอบั๊กเก้าแชตาย เรื่องนี้ก็ไม่มีประจักษ์พยานใดจะยืนยันได้ ?"

"นี่ความจริงเป็นแผนที่ซับซ้อนที่สุด แนบเนียนที่สุดอยู่แล้ว"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"และก็เป็นนิยายที่น่าฟังอย่างยิ่งด้วย"

"ข้าพเจ้าก็หวัง ให้เรื่องทั้งมวลเป็นเพียงนิยายเท่านั้น"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนคล้ายตระหนกอย่างยิ่ง ร้องโพล่งขึ้น

"หรือมิใช่เป็นนิยาย ?"

"การบังเอิญจนประจวบเหมาะของเรื่องราวมีมากเกินไป ขอเพียงเป็นความจริง จึงจะมีการประจวบเหมาะมากมายปานนี้ได้"

"หรือเรื่องจริง ยังจะยอกย้อนพิสดารยิ่งกว่านิยาย ?"

"ปกติมักเป็นเช่นนี้จริง ๆ"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"ฟังท่านว่าดั่งนี้ กระทั่งข้าพเจ้าเอง ยังรู้สึกเชื่อว่าเป็นเรื่องจริงบ้างแล้ว"

นางยังคงแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มดั่งเดิม กล่าวสืบไป

"แต่ทว่า ในเมื่อแผนของข้าพเจ้า ยอกย้อนแนบเนียนปานนี้ ท่านไฉนจึงสังเกตออกได้ ?"

"มิว่าแผนที่ยอกย้อนแนบเนียนปานใด ต่างยากจะไม่มีจุดอ่อนให้จับพิรุธได้"

"แผนนี้ก็มีจุดอ่อน ?"

"จุดอ่อนในข้อคิดสันนิษฐานเมื่อครู่ของข้าพเจ้า ก็เป็นจุดอ่อนในแผนครานี้ของท่านพอดี"

"อ้อ ?"

"เนื่องเพราะหากท่านมิใช่โกวฮง ท่านต้องไม่อาจสร้างเหตุการณ์บังเอิญจนประจวบเหมาะได้มากมายปานนี้"

"ตอนนี้ท่านแน่ใจได้สิ้นเชิงแล้ว ?"

"จวบจนข้าพเจ้าเห็นบาดแผลของพวกมัน จึงแน่ใจโดยสิ้นเชิง"

"พวกมันเป็นเหล่าใดบ้าง ?"

"เอี้ยเทียน ซ่งเล่าปั๊ง มนุษย์มหึมาและโค้วเต็ก พวกมันความจริงเป็นคนที่มิได้เกี่ยวข้องกันและกัน ความจริงไม่อาจตายกับมือคนผู้เดียว แต่ทว่าบาดแผลที่ปลิดชีวิตพวกมัน กลับเป็นเช่นเดียวกัน !"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถอนใจกล่าว

"นับเป็นประจวบเหมาะอย่างยิ่งจริง ๆ"

"ประจวบเหมาะก็เป็นจุดอ่อน ?"

"ดังนั้น ข้าพเจ้ามิเพียงเป็นประมุขพรรคกิมจี๊ปังเท่านั้น ยังเป็นหนึ่งในสี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่ของม้อก้าด้วย ?"

"เป็นโกวฮง !"

"อย่าลืมว่า กิมจี๊ปังกับม้อก้า เป็นศัตรูที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน"

"ข้าพเจ้ามิได้ลืม"

"อย่างนั้น ประมุขพรรคกิมจี๊ปัง ไฉนเข้าม้อก้าได้ ?"

เอี้ยบไคเน้นเสียงหนัก ๆ

"เนื่องเพราะประมุขพรรคกิมจี๊ปังรุ่นนี้ เป็นคนชาญฉลาด มันทราบ ทำลายศัตรู มิใช่เป็นวิธีประเสริฐสุด"

"ต้องเยี่ยงไรจึงเป็นวิธีประเสริฐสุด ?"

"สยบมันไว้ในอำนาจ ใช้มันเป็นเครื่องมือ กลับกลายกำลังของศัตรูให้มาเป็นอาวุธของตัวเอง !"

"วิธีนี้ไม่เลวจริง ๆ"

"แต่โครงงานของม้อก้าลี้ลับเกินไป ขุมกำลังยิ่งใหญ่เกินไป คิดจะสยบพิชิตมันไว้ในอำนาจ มีอยู่เพียงวิธีเดียวเท่านั้น"

"วิธีใด ?"

"เป็นประมุขนิกายม้อก้า !"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนถามสวนคำ

"คิดจะเป็นประมุขนิกายม้อก้า ต้องเข้าเป็นสาวกม้อก้าก่อน !"

"ดังนั้น ท่านจึงเข้าม้อก้า ?"

"หลังจากประมุขผู้เฒ่าของม้อก้าตายไปแล้ว อิทธิพลอำนาจ ก็ถูกจ้าวฟ้ายิ่งใหญ่แบ่งปันกันไป มิว่าผู้ใดต่างไม่ยินยอมเลือกประมุขขึ้นใหม่ ให้สูญเสียอำนาจที่พวกมันแบ่งกันมาอีกครา"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะกล่าว

"แต่หากสี่จ้าวฟ้ายิ่งใหญ่ตายไปสามคนเล่า ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มตอบ

"อย่างนั้น ที่เหลืออยู่คนเดียว แม้ไม่คิดจะเป็นก้าจู๊ น่ากลัวยากอย่างยิ่งแล้ว"

"เสียดายที่คนเช่นพวกตอเออกา ต้องไม่ตายโดยเร็วนัก"

"ย่อมไม่อายุสั้นถึงปานนั้น"

"ท่านก็ย่อมไม่อาจเสนอหน้า ออกไปลงมือต่อพวกมันด้วยตนเอง"

"ข้าพเจ้ากระทำเรื่องราวใด ไม่ต้องการเสี่ยงอันตรายอยู่เสมอมา"

"พวกมันอาจบางที กระทั่งตายยังมิทราบว่า ประมุขพรรคกิมจี๊ปังคือท่าน"

"พวกมันกระทั่งฝันก็ยังฝันไม่ถึง"

"ดังนั้น ท่านจำเป็นต้องใช้วิธีหนึ่ง จึงสามารถสังหารพวกมันได้"

"ท่านว่าใช้วิธีใดจึงประเสริฐสุด"

"ยืมดาบผู้อื่น"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนปรบมือชมเชยกล่าว

"ถูกแล้ว จะฆ่าคนเช่นพวกมัน ต้องขอยืมดาบผู้อื่น และยังต้องเป็นดาบที่เร็วเป็นพิเศษอีกด้วย"

"แต่ท่านก็ทราบ มีดของข้าพเจ้าแม้เร็ว กลับฆ่าคนมาน้อยอย่างยิ่ง"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแย้มยิ้มกล่าว

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเค้นสมองจนเปลืองเรื่องราวมากหลาย วกวนอ้อมค้อมให้

เป็นลวดลายมากมาย ?"

"ท่านจะต้องกระทั่งฝันก็ฝันไม่ถึง ยังมีอีกคนหนึ่ง ที่ดูความลับของท่านออกแล้ว"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนประสานตามองแน่วนิ่ง อีกเนิ่นนานให้หลัง จึงถอนใจกล่าว

"ในเมื่อท่านต่างดูความลับใด ๆ ออกโดยสิ้นเชิง ไฉนยังดูใจข้าพเจ้าไม่ออก ?"

"ข้าพเจ้า..."

"ข้าพเจ้ามีใจจริงหรือหลอกลวงท่าน ? ท่านดูไม่ออกสักน้อยนิดจริง ๆ ?"

ดวงตาคู่งามของนางมีประกายตัดพ้อรันทดจนบอกมิถูกอีกครา นั่นเป็นจริงหรือเท็จกันแน่ ?

เอี๊ยบไคเบือนหน้า หลบจากสายตานางอีกครั้ง

มิว่าเป็นจริงก็ดี เป็นเท็จก็ดี ตอนนี้ต่างไม่สำคัญแล้ว

เอี๊ยบไคก็อดมิได้ ต้องถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ตอนข้าพเจ้ามา ยังไม่คิดจะเปิดเผยความจริงของเรื่องนี้ออก"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะ..."

"ใช่เนื่องเพราะท่านไม่อาจหักใจ ?"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้ม มิอาจไม่ยอมรับ

เอี๊ยบไคก็มิใช่สังเกตความรักของนางมิออกโดยสิ้นเชิง

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"ท่านมิเพียงไม่อาจหักใจเท่านั้น ยังไม่กล้าด้วย"

"ไม่กล้า ?"

"เนื่องเพราะท่านไม่มีหลักฐานเลยสักน้อยนิด เพียงแต่อาศัยข้อคิดสันนิษฐาน ย่อมไม่อาจบันดาลให้คนยอมรับผิดได้"

เอี๊ยบไคก็มิอาจปฏิเสธ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"แต่พอเต็งฮุ้นลิ้มประสบภัย ท่านจึงไม่คำนึงถึงเรื่องราวใด ๆ ทันที ?"

ประกายเจ็บช้ำรันทดในดวงตานาง พลันกลายเป็นชิงชังริษยา กล่าวสืบไป

"นางเคยกระทำเรื่องราวใดมากันแน่ ? จึงโน้มน้าวท่านจนดีต่อนางสุดสิ้นหัวใจ ข้าพเจ้ามีที่ใดเปรียบนางไม่ได้ ?"

เอี๊ยบไคสงบปากคำนิ่งอึ้ง เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"นางไปก่อกวนเภทภัยในที่ทางต่าง ๆ ไปรังควานหาเรื่องในทุกแห่งหน ทั้งยัง

แทบแทงท่านตายคามือ ท่านไม่อยู่ นางกระทั่งยังไม่อาจรอแม้สักวันสองวัน ก็ลนลานไปวิวาห์กับผู้อื่น วิวาห์ครั้งเดียวยังไม่พอ ชั่วคืนเดียว ถึงกับวิวาห์ให้บุรุษสองคน สตรีเยี่ยงดั่งนี้ มีที่ใดทรงคุณค่า ให้ท่านเสียสละต่อนางถึงปานนี้ ?"

"ข้าพเจ้าก็คิดไม่ออก"

"อย่างนั้นท่าน..."

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ แม้นับว่านางฆ่าข้าพเจ้าอีกสิบครั้ง แต่งให้บุรุษอีกสิบคน ข้าพเจ้ายังคงมีจิตใจต่อนางเช่นนี้ตลอดไป"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ ที่นางมอบให้ข้าพเจ้า คือหัวใจที่บริสุทธิ์ ข้าพเจ้าเชื่อถือนาง"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนพลันผุดลุกขึ้น แต่แล้วทรุดนั่งลงช้า ๆ อีกครา

ตอนนางนั่งลง มิได้คล้ายเป็นสตรีที่มีจิตใจพลุ่งพล่านอีกแล้ว ตอนนางผุดลุกขึ้นยืน จิตใจของนางคล้ายพังทลาย แต่ทว่ารอเมื่อนางนั่งลงอีกครา นางได้กลับกลายเป็นกิมจี๊ปังจู๊ที่กระด้างเย็นชาปานภูเขาน้ำแข็ง กราดเกรี้ยวคมกริบดั่งกระบี่วิเศษแล้ว

อาจบางทีสตรีเปลี่ยนแปรมากหลายอยู่ก่อนแล้ว นางเป็นเพียงเปลี่ยนรวดเร็วกว่าผู้อื่นบ้างเท่านั้น

อาจบางทีนางมิได้เปลี่ยนเลย ที่เปลี่ยนนั้นเป็นเพียงนางมารยาออกมา !

เอี๊ยบไคกล่าว

"ท่านตอนนี้ยังมีวาจาใดว่ากล่าว ?"

"ไม่มีแล้ว"

"แต่ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจอยู่เล็กน้อย"

"เชิญบอกมา"

"ข้าพเจ้าไม่มีหลักฐานแม้สักน้อยนิดจริง ๆ ท่านความจริงไม่จำเป็นต้องยอมรับเลย"

"ข้าพเจ้าก็ไม่จำเป็นต้องปฏิเสธ"

"เพราะกระไร ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแค่นเสียงเย็นชา

"เนื่องเพราะข้าพเจ้า มิเพียงเป็นประมุขพรรคกิมจี๊ปังเท่านั้น ยังเป็นประมุขนิกายม้อก้าอีกด้วย ข้าพเจ้ามิเพียงกุมอำนาจของหนึ่งพรรคหนึ่งนิกาย ที่น่าสะพรึง

กลัวที่สุดในแผ่นดินเท่านั้น ยังกุมชีวิตเต็งฮุ้นลิ้มอยู่กับมืออีกด้วย มิว่าข้าพเจ้ายอมรับก็ดี ปฏิเสธก็ดี ท่านมีแต่ต้องสงบฟังเท่านั้น"

เอี๊ยบไคตะลึงลานไปแล้ว พลันพบเห็น ตนไม่มีปัญญาทำอย่างไรต่อนางจริง ๆ ไม่มีวิธีพอจะรับมือนางได้เลยจริง ๆ

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อไป

"ท่านยังมีวาจาใดจะว่ากล่าว ?"

เอี๊ยบไคไม่มีปัญญาว่ากล่าวแล้วจริง ๆ

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"ตอนนี้เต็งฮุ้นลิ้มยังมีชีวิตอยู่ ท่านต้องการให้นางมีชีวิตสืบไปหรือไม่ ?"

"ต้องการ"

"อย่างนั้น วาจาที่ข้าพเจ้ากล่าว ท่านก็ต้องรับฟังไว้ แต่ละคำต้องฟังให้ละเอียดชัดเจน"

เอี๊ยบไคมิได้ฟัง

เนื่องเพราะเอี๊ยบไคพลันได้ยินเสียงของคนอีกผู้หนึ่งกล่าวขึ้น

"วาจาที่นางกล่าว ท่านไม่จำเป็นต้องฟังสักครึ่งคำ เนื่องเพราะนางความจริงกำลังผายลม !"

เสียงนี้ดังมาจากใต้เตียง !

ใต้เตียงมีคนอยู่เพียงผู้เดียวชัด ๆ... เป็นคนตาย !

คนตายไฉนส่งเสียงได้ ? !

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนชาญฉลาดจนปราดเปรื่องสุดยอดอยู่แล้ว เอี๊ยบไคยิ่งมิได้โง่เขลากว่า แต่กระทั่งทั้งสองยังคิดไม่ออก เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?

หากเป็นเรื่องที่กระทั่งทั้งสองยังคิดไม่ออก ในแผ่นดินยังมีผู้ใดสามารถคิดออก ?

ใต้เตียงมีคนตายอยู่เพียงผู้เดียวชัด ๆ ทั้งสองเมื่อครู่ยังยกเตียงขึ้นดู ตอนนี้เตียงถูกยกขึ้นแล้ว... ถูกคนทางเบื้องล่างดันให้ลอยขึ้นมา

แต่หัวใจเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกลับวาบหวิวลง !

...ผู้ส่งเสียงเมื่อครู่ ถึงกับเป็นเต็งฮุ้นลิ้ม นางย่อมจำเสียงเต็งฮุ้นลิ้มได้ !

แต่ทว่า เต็งฮุ้นลิ้มไฉนไปอยู่ที่ใต้เตียง ? ฮั่นเจ็งที่ตาย ไฉนกลายเป็นเต็งฮุ้นลิ้มที่มีชีวิต ? !

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนคิดไม่ออกเลยจริง ๆ

เอี๊ยบไคก็คิดไม่ออก !

...หากเป็นเรื่องที่กระทั่งทั้งสองยังคิดไม่ออก ในโลกมีผู้ใดสามารถคิดออก ?

มีเพียงคนเดียว

คนนั้นย่อมเป็นตัวเต็งฮุ้นลิ้มเอง !

เต็งฮุ้นลิ้มมิได้วิกลจริตจริง ๆ ! !

ในโลกนี้ ผู้สามารถมารยาเป็นวิกลจริตจนซึมเซา มิเพียงเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนผู้เดียว เต็งฮุ้นลิ้มก็รู้จัก

"เรื่องที่ท่านเป็น ข้าพเจ้าต่างเป็น"

นางเดินออกมาจากใต้เตียง เพ่งมองเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนด้วยประกายตาที่เจิดจ้าสุกใส

"ท่านรู้จักหลอกลวงคน ข้าพเจ้าก็รู้จัก ท่านรู้จักฆ่าคน ข้าพเจ้าก็รู้จัก และต้องไม่ด้อยกว่าท่านเด็ดขาด...

"ท่านต้องการให้ฮั่นเจ็งมาฆ่าข้าพเจ้า ค่อยคิดหาวิธีให้เอี๊ยบน้อยเข้าใจว่าข้าพเจ้าตายเพราะวิกลจริต...

"ท่านจะต้องคิดไม่ถึง ข้าพเจ้ากลับสามารถฆ่าฮั่นเจ็งได้...

"ท่านรู้จักใส่ยาสลบอยู่ในหมี่ตุ๋นไก่ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็รู้จักใส่ยาสลบในน้ำชาที่ฮั่นเจ็งดื่ม...

"มันย่อมมิได้ระวังต่อสตรีที่วิกลจริตแล้ว เฉกเช่นกับที่พวกเราก่อน ๆ นี้มิได้ระวังท่านเลย...

"ความจริงวิธีนี้ ข้าพเจ้าเรียนมาจากท่านนั่นเอง !"

...ฮั่นเจ็งที่ตายยังคงอยู่ใต้เตียง ครั้งนี้มันตายอย่างแน่นอนมิต้องสงสัยแล้ว

"ตอนข้าพเจ้าซ่อนซากศพมันไว้ที่ใต้เตียง จึงพบเห็น ใต้เตียงยังมีห้องใต้ดินอีกชั้น นั่นเป็นห้องใต้ดินที่ซ่อนสุรา...

"ความจริงสุราของแนเฮียงฮี้ง ต่างซ่อนอยู่ในห้องใต้ดิน ดังนั้น พวกเราจึงหาทางภายนอกไม่พบแม้แต่กระปุกเดียว...

"ข้าพเจ้าทราบพวกท่านต้องมาแน่ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงซ่อนตัวอยู่ในห้องใต้ดิน แต่ได้วางซากศพไว้ทางเบื้องบน...

"ข้าพเจ้าคำนวณแน่ เมื่อท่านเห็นฮั่นเจ็งตายไป ต้องตระหนกเป็นอย่างยิ่ง ต้องมิได้ไปสนใจสังเกตเห็น ด้านล่างของซากศพ ยังมีปากทางเข้าห้องใต้ดิน ข้าพเจ้า

ยังได้ยิน พวกท่านกล่าวกระไรกันอยู่ทางด้านบน ดูว่าเอี๊ยบน้อยจะถูกท่านหลอกลวงไปหรือไม่ ?"

เมื่อนางหันมองเอี๊ยบไค ดวงตาเป็นประกายความสุขจนเจิดจ้า กล่าวเสียงนุ่มนวลต่อ

"ความจริงข้าพเจ้าก็ทราบ ครั้งนี้ท่านต้องไม่หลงกลนางเด็ดขาด ท่านมิได้ให้ข้าพเจ้าต้องผิดหวังจริง ๆ"

นางกล่าวรวบรัดอย่างยิ่ง

มิว่าเป็นเรื่องที่วกวนซับซ้อนปานใด เมื่อเปิดเผยออกมา ท่านต้องพบเห็นมันมิได้ยุ่งเหยิงวุ่นวายดั่งที่ท่านคิดหมายอยู่ก่อนเลย

ความจริงในโลก มีเรื่องราวเช่นนี้อยู่มากหลายอย่างยิ่งจริง ๆ

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนฟังอยู่ตลอดเวลา ใบหน้าที่ซีดขาวของนาง ถึงกับไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด

จวบจนเมื่อเต็งฮุ้นลิ้มกล่าวจบความ นางจึงยกมือขึ้นช้า ๆ วางไปบนโต๊ะ

มือเรียวงามขาวผ่องทั้งสองของนาง ถึงกับกลายเป็นแข็งแกร่งปานโลหะ... โคมก็อยู่บนโต๊ะ

มือของนางเป็นประกายในแสงโคม... มิใช่มือนางมีประกาย แต่เป็นถุงมือที่ถักขึ้นจากโลหะ ทั้งคมกริบ ทั้งสุกใสราวแก้วผลึก

มือข้างที่เต็งฮุ้นลิ้มเห็นทางหลังกำแพงโรงเตี๊ยมฮั้งปินในค่ำคืนนั้น เป็นมือคู่นี้เอง !

ที่ชุยเง็กจินเห็นบนกำแพงก็เป็นมือคู่นี้ !

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าว

"นี่คือมืออยู่ยงคงกระพัน หัตถ์เทพเจ้าควานวิญญาณที่ได้ยินแต่ในคำเล่าลือ"

เอี๊ยบไคร้องอ้อ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"นี่ความจริงเตรียมเพื่อใช้กับลู่เต๊กและก้วยเต๋ง"

"ข้าพเจ้าดูออก"

"เสียดายที่พวกมัน บันดาลให้ข้าพเจ้าต้องผิดหวัง"

พวกมันมิได้ให้โอกาสแก่นาง ได้ใช้อาวุธคู่นี้เลยจริง ๆ

นางแบมือออก ในฝ่ามือมีเข็มสีดำที่เล็กละเอียดยิ่งกว่าเข็มปักอยู่เล่มหนึ่ง กล่าวต่อไป

"นี่คือเข็มควานวิญญาณของข้าพเจ้า ที่มีอานุภาพเลอเลิศสุดหล้าฟ้าดิน"

เอี๊ยบไคร้องอ้อ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"พวกเอี๊ยเทียนทั้งสี่ ต่างตายอยู่ในเข็มนี้ของข้าพเจ้า"

"ข้าพเจ้าดูออกแล้ว"

บ้วยฮวยจ๋า (เข็มดอกเหมย) ของบ้วยฮวยเต๋า (โจรดอกเหมย) ในกาลกระโน้น ได้บันดาลให้ชนชาวบู๊ลิ้ม หวาดหวั่นขวัญฝ่อมาแล้ว

(อยู่ในเรื่อง 'ฤทธิ์มีดสั้น')

เอี๊ยบไคผงกศีรษะรับคำ

"ข้าพเจ้าเคยได้ยิน"

"แต่ข้าพเจ้ากล้าประกัน เข็มนี้ของข้าพเจ้า ยังน่าสะพรึงกลัวกว่าบ้วยฮวยจ๋ามากนัก"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"คิดว่า เข็มเยี่ยงนี้ของท่าน ต้องเตรียมมาใช้รับมือกับข้าพเจ้า ?"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนยอมรับ นางเพ่งมองเอี๊ยบไคเนิ่นนานจึงถาม

"มีดของท่านเล่า ?"

"มีดอยู่"

"อยู่ที่ใด ?"

เอี๊ยบไคมิได้ตอบ

สุดฟากฟ้าสิ้นพสุธา ยังไม่เคยมีผู้ใดทราบ มีดบินของเอี๊ยบไคอยู่ที่ใด และไม่มีผู้ใดทราบ มีดสั้นซัดออกไปเยี่ยงไร ก่อนมีดยังมิหลุดจากมือ มิว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ถึง พลังและความเร็วของมัน !...

ทั้งปวงเพียงรู้อยู่ประการเดียว...

มีดสั้นจะต้องอยู่ในสถานที่สมควรอยู่ !

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าก็ทราบ มีดสั้นของท่านอยู่ในทุกแห่งหน ไปได้ในทุกแห่งหน ทลายในทุกสรรพสิ่ง"

เอี๊ยบไคมิได้ถ่อมตัวปฏิเสธ

เนื่องเพราะมีดแม้เป็นของเอี๊ยบไค แม้อยู่ในตัวเอี๊ยบไค แต่วิญญาณและธาตุแท้ของมีดนี้ กลับเป็นของผู้อื่น

เป็นของผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง !

สุดฟากฟ้าสิ้นพสุธา ท่านต้องไม่อาจหาผู้ใดสามารถเป็นตัวแทนตัวท่านได้

เด็ดขาด หากไม่สามารถเข้าใจถึงวิญญาณและธาตุแท้ที่ยิ่งใหญ่ของท่านผู้นั้น ก็ต้องไม่อาจซัดมีดสั้น ที่มีอิทธิฤทธิ์สะท้านฟ้าโยกคลอนแผ่นดิน ออกไปจากมือเด็ดขาด

มีดบิน !

มีดบินยังมิได้อยู่ในมือ แต่วิญญาณและธาตุแท้มีดสั้นได้ปรากฏขึ้นแล้ว

นั่นมิใช่รังสีอำมหิต แต่ขู่ขวัญผู้คนให้ฝ่อได้รุนแรงกว่ารังสีอำมหิตที่เปล่งจากดาบกระบี่ทั้งหลายในใต้หล้า

แก้วตาเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนหดเล็กลงทุกขณะ ส่งเสียงขึ้น

"มีดสั้นของท่านอยู่ในทุกแห่งหน ถึงในทุกที่ทาง เข็มของข้าพเจ้าก็เป็นเช่นกัน"

เอี๊ยบไคร้องอ้อ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"ท่านก็ไม่มีทางคาดคิดได้ชั่วกาลนาน เข็มของข้าพเจ้าจะซัดออกไปในทิศทางใด ยิ่งไม่มีทางคาดคิด มันซัดออกไปด้วยวิธีใด ?"

"ข้าพเจ้าต้องไม่ไปคิด และไม่จำเป็นต้องคิด"

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแค่นหัวร่อกล่าว

"หากท่านแน่ใจว่า สามารถสยบมือของข้าพเจ้าได้ ท่านก็ผิดแล้ว"

เอี๊ยบไคสงบนิ่ง เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

"เข็มของข้าพเจ้า มากราวกรวดทรายในชายหาด แต่มีดของท่านจำกัดอย่างยิ่ง"

เอี๊ยบไคส่งเสียงหนัก ๆ

"ข้าพเจ้ามีเพียงเล่มเดียวก็เกินพอแล้ว !"

หางตาของเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกระตุกถี่เร็ว อึกเนิ่นนานให้หลัง ถอนใจกล่าว

"อาจบางที นี่จึงเป็นชะตาชีวิต"

"ชะตาชีวิต ?"

"อาจบางที เป็นชะตาชีวิตของข้าพเจ้าที่ถูกลิขิตไว้ จะเร็วจะช้า ต้องพิสูจน์ผลแพ้ชนะกับท่านสักครั้ง"

ดวงตานางมีประกายรันทดหดหู่ขึ้นอีกครา กล่าวช้า ๆ ต่อไป

"เฉกเช่นกับเซี่ยงกัวปังจู๊ (เซี่ยงกัวกิมฮ้ง... บิดานาง) ในอดีต ถูกชะตาชีวิตลิขิตให้ต้องพิสูจน์ผลแพ้ชนะกับเซี่ยวลี้ถ้ำฮวยให้ได้"

เอี๊ยบไคก็อดมิได้ต้องถอนหายใจกล่าว

"เซี่ยงกัวปังจู๊ในกาลกระโน้น นับเป็นจอมเหี้ยมหาญอันดับหนึ่งในแผ่นดิน

ได้เต็มภาคภูมิจริง ๆ แต่เสียดายปัจจุบัน...”

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนมิยอมให้เอี๊ยบไคกล่าวต่อ สอดเสียงเย็นชาทันที

“มาตรว่าเซี่ยงกัวปังจู๊ในกาลกระโน้นไม่อยู่ แต่เซี่ยงกัวปังจู๊ในปัจจุบันยังอยู่ !”

“มีดบินก็อยู่ !”

“การต่อสู้ของพวกท่านเมื่อกาลกระโน้น มาตรว่าเพียงพอจะสะท้านฟ้าดินให้หวั่นไหว ภูตผีปิศาจคร่ำครวญได้ แต่ไม่มีผู้ใดได้เห็นมากับตา”

เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องส่งเสียงขึ้นบ้าง

“แต่การต่อสู้ของพวกท่านในวันนี้ กลับต้องมีคนเห็นกับตา”

“ไม่มี !”

“มี !”

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนหันขวับไปถลึงจ้องนาง แค่นเสียงเย็นชา

“ท่านต้องการดู ?”

เต็งฮุ้นลิ้มส่งเสียงเย็นชาสวนคำไป

“ข้าพเจ้าต้องสามารถได้เห็น”

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแค่นเสียงเย็นยะเยียบ

“อย่างนั้น ท่านมีแต่ต้องเห็นเอี๊ยบไคตายไป”

เต็งฮุ้นลิ้มก็แค่นหัวร่อใส่หน้า

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนกล่าวต่อ

“หากท่านอยู่ที่นี้ เมื่อเข็มของข้าพเจ้าหลุดจากมือ เป้าแรกที่จู่โจมคือตัวท่าน หากเอี๊ยบไคเสียสมาธิเพราะท่าน มันก็มีแต่ต้องตาย”

เต็งฮุ้นลิ้มตะลึงลานทันที !

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนมิกล่าวอีกสักคำเดียว และมิยอมเหลือบแลนางอีกด้วย แต่เต็งฮุ้นลิ้มจำต้องเดินออกไป

ตอนนางเดินออกจากห้อง ตลอดร่างเย็นเฉียบราวเพิ่งปีนขึ้นจากหล่มน้ำแข็ง

ประตูถูกปิดสนิท กันสิ่งมีชีวิตทั้งมวลออกนอกประตูหมดสิ้น

ในประตู เหลือแต่ความตายเท่านั้น เป็นผู้ใดตาย ?!

เต็งฮุ้นลิ้มงอตัวลง แทบอดมิได้ต้องอาเจียนออกมา นางบังเกิดความรู้สึกที่อับจนปัญญาเช่นนั้นอีกแล้ว ความรู้สึกนี้ จึงสามารถเสียดแทงจิตใจนางให้คลุ้มคลั่ง

ได้จริง ๆ

แต่ทว่า คลุ้มคลั่งก็ไม่มีประโยชน์ !

การต่อสู้ของครั้งกระโน้น มาตรว่านางมิได้เห็น แต่เคยได้ยินมา

กระทั่งเซี่ยวลี้ถ้ำฮวยเองก็ยอมรับ เซี่ยงกัวกิมฮั้งมีโอกาสฆ่าท่านได้หลายครั้งจริง ๆ กระทั่งยังพอบันดาลให้ท่านไม่มีปัญญารับมือ แต่ทว่า เซี่ยงกัวกิมฮั้งแสร้งปล่อยโอกาสเหล่านั้นผ่านไป เนื่องเพราะเซี่ยงกัวกิมฮั้ง ยังคงต้องการพนันสักครั้งให้ได้

...พนันดูว่า ตัวมันสามารถหนีจากมีดสั้นของเซี่ยวลี้ถ้ำฮวย ที่ถูกแผ่นดินยอมรับว่าเป็นมีดที่มิเคยผิดเป้ามาเลยหรือไม่ ?!

แต่ครั้งนี้ เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนต้องไม่ยอมซ้ำรอยประวัติความผิดพลาดเช่นเดียวกันแน่นอน

เต็งฮุ้นลิ้มขมไปทั้งปากทั้งใจ ประหนึ่งน้ำขมในร่าง ต่างประดังออกมาหมดสิ้น

เอี๊ยบไคอาจบางทียังอยู่หลังประตูบานนี้ อยู่ทนทุกข์ทรมานกับความตาย แต่นางกลับต้องรออยู่ที่นอกประตูเท่านั้น

เฉกเช่นกับซุนเซี่ยวอั้งและอาฮุย รอคอยลี้คิมฮวงไม่ผิดเพี้ยน !

แต่ทว่า ตอนนั้นพวกท่านยังมีสองคน

นอกห้องลับของเซี่ยงกัวกิมฮั้ง เป็นประตูที่หลอมขึ้นจากแผ่นเหล็ก มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจทลายให้มันเปิดออก

แต่ประตูที่อยู่เบื้องหน้านางในตอนนี้ พร้อมที่จะถูกกระแทกให้พังทลายในทุกเวลา แต่นางพาลไม่กล้ากระแทกเข้าไป

นางต้องไม่ยอมปล่อยให้เอี๊ยบไคเสียสมาธิเด็ดขาด !

นางหวังอย่างยิ่งว่า ประตูที่เบื้องหน้าก็เป็นประตูหลอมจากเหล็ก ที่ไม่อาจกระแทกทลาย อย่างนั้นนางตอนนี้อย่างน้อยต้องไม่เจ็บปวดจิตใจ ไม่ต้องพยายามข่มกลั้นตัวเอง

ผู้ที่มิเคยผ่านวาระคับขันเยี่ยงนี้ ต้องไม่มีทางคาดคิด ความเจ็บช้ำระดับนั้นน่าสะพรึงกลัวปานใด ?!

นางนับว่าแค้นจนใคร่ตอกเท้าของนาง ให้ตรึงติดกับพื้น

วิกาลคล้อยผ่านจนดึกสงัด เต็งฮุ้นลิ้มยังคงรอคอย ตลอดร่างพังทลายไป

เพราะการรอคอย แต่ที่ยิ่งโศกเศร้าคือ นางถึงกับไม่ทราบ นางรอคอยกระไร ?!

ที่นางรอคอย อาจบางทีเป็นเพียงการตายของเอี๊ยบไค !

นึกถึงภูมิปัญญาอันกลอกกลิ้งเปรื่องปราด พลังฝีมือที่เลอเลิศสุดสูงของเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนแล้ว นางกระทั่งยังมิทราบ เอี๊ยบไคพอจะมีโอกาสรอดออกมาได้สักกี่ส่วน ?!

ดังนั้น พริบตาก่อนที่ประตูบานนี้จะเปิดออก นางตึงเครียดจนกระทั่งหัวใจแทบหยุดเต้นไปแล้ว

จวบจนนางเห็นเอี๊ยบไคอีกครา !

เอี๊ยบไคมีทีท่าที่อ่อนล้าอย่างยิ่ง แต่ยังคงรอดชีวิตอยู่ !

มีชีวิต นี่จึงเป็นเรื่องสำคัญที่สุด !

เต็งฮุ้นลิ้มเพ่งตามอง ในที่สุด หยาดน้ำตาหลั่งไหลลงช้า ๆ... ย่อมเป็นน้ำตาของความลิงโลดยินดี

ลิงโลดยินดีถึงขีดสุด เฉกเช่นเดียวกับเศร้าเสียใจถึงขีดสุด นอกจากหลั่งน้ำตาแล้ว มิว่าวาจาใดต่างไม่อาจเปล่ง กระทั่งเรื่องราวยังไม่อาจกระทำ ไม่อาจเคลื่อนไหวอีกด้วย !

"เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนเล่า ?"

อีกเนิ่นนานให้หลัง นางจึงสามารถเปล่งคำถามนั้นไป

คำตอบสั้นเพียงสามคำเท่านั้น

"นางแพ้แล้ว"

"นางแพ้แล้ว"

เป็นคำที่รวบรัดกระไรปานนั้น

ผลการแพ้ชนะ เป็นเพียงเรื่องที่อุบัติขึ้นในชั่วพริบตาเท่านั้น !

แต่จะมีผู้ใดสามารถคาดคำนวณได้ เวลาพริบตานั้น มีความตื่นเต้นเร้าใจเพียงใด ?!

พริบตานั้น กระทบกระเทือนต่อวงพวกนักเลงภายภาคหน้าใหญ่หลวงปานใด ?

พริบตานั้น

มีดสั้น...มีดที่มีประกายแวววาว แต่ก็เป็นมีดที่ขู่ขวัญสะท้านใจปานใด สวยงามอาจหาญเพียงไหน ?!

ท่านกระทั่งยังมิต้องไปเห็นกับตา เพียงขบคิดคำนวณ ลมหายใจของท่านก็

ต้องชะงักงันโดยมิรู้ตัว !

แต่เต็งฮุ้นลิ้มมิได้ไปคิด

ทุกสรรพสิ่งที่มี ไม่สำคัญต่อนางแล้ว ที่สำคัญคือ เอี๊ยบไคยังมีชีวิตอยู่ !

ขอเพียงเอี๊ยบไคยังมีชีวิต นางก็พึงพอแก่ใจแล้ว !

ในประตูยังมีเสียงสะอื้น คนตายต้องไม่สะอื้นแน่

หรือเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนยังไม่ตาย ?

มีดของเอี๊ยบไค ความจริงมิใช่ใช้ฆ่าคน ที่เอี๊ยบไคยอมให้นางรอดต่อไป ใช่หรือไม่ว่า เนื่องเพราะเอี๊ยบไคทราบ ต่อแต่นี้ นางจะต้องไม่เป็นเซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนคนเดิมอีกแล้ว

...อโหสิ ยังยิ่งใหญ่กว่าล้างแค้นมากนัก ยิ่งใหญ่ชั่วกาลนาน

ใช้ฟันต่อฟัน ใช้เลือดล้างเลือด สำหรับเอี๊ยบไคแล้ว ไม่เหมาะสมเลย อาวุธที่เอี๊ยบไคใช้ คือเซี่ยวลี้ปวยตอ

พลานุภาพของมีดนี้คือรัก มิใช่แค้น !

เซี่ยงกัวเซี่ยวเซียนสามารถเข้าใจเหตุผลนี้หรือไม่ ?

เต็งฮุ้นลิ้มก็มิได้ถาม เนื่องเพราะในใจนางตอนนี้ มีแต่รักไม่มีแค้น นางกำลังจ้องมองดวงตาเอี๊ยบไค

ชีวิตสวยงามปานนี้ ความรักสวยงามซาบซึ้งปานนี้ หากคนเรายังไม่สามารถลืมความอาฆาตแค้น ไยมิใช่โง่เขลาจนบัดซบยิ่ง ! ?

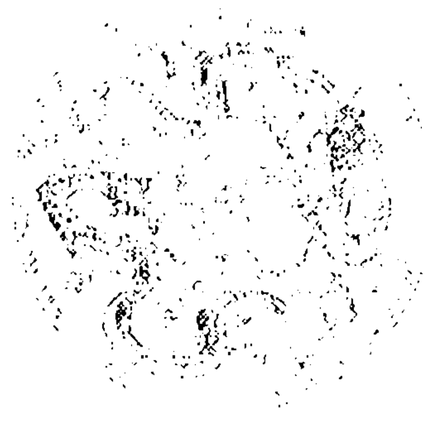

จบบริบูรณ์